

Giới thiệu Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh

Các bạn đang đọc truyện Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh của tác giả Mai Tử Hoàng Thi Vũ ! Hần luôn là người thể hiện sự ga lăng trước mặt cô, mọi việc dù là nhỏ nhất hắn cũng sẵn sàng chuẩn bị cho cô.

Nhưng cô không thích sự chuẩn bị của hắn, đối với cô là một cực hình và cô chỉ mong sao nhanh ăn xong bữa để trốn khỏi hắn, cho nên cô chưa bao giờ quan tâm đến hắn.

Chỉ có thể là giờ phút kinh hoàng ấy, Tướng Chính Tuyền bỗng nhiên có một loại cảm giác cực kỳ kỳ quái, những chuyện mà hắn từng làm với cô, hình như cũng không phải là hoàn toàn không thể tha thứ. Phải chăng lòng cô đã hiểu ra chân lý?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Không muốn nhớ lại, lại càng khó quên

Mỗi khi Tướng Chính Tuyền về đến nhà, việc đầu tiên mà cô làm đó chính là mở TV lên, để cho giọng tiếng Trung quen thuộc tràn ngập khắp trong căn phòng trọ không lớn cũng chẳng nhỏ của mình.

Lặng lặng đứng bên cửa sổ trông về phía xa. Bốn bề đều là những tòa nhà cao tầng xa hoa san sát nhau, phía dưới là dòng xe cộ tấp nập bất kể ngày đêm. Nơi đây được mệnh danh là thành phố không bao giờ biết ngủ, phồn hoa nhất nước Mỹ – New York.

Kí ức tựa như mới chỉ hôm qua, thế mà cô đã sống ở thành phố được hơn ba năm. Cô năm đó mang theo trái tim đầy thương tích, rời xa Lạc Hải để rồi đặt chân tới nơi này.

Dù sống ở đây lâu như vậy, nhưng mỗi khi cô đứng bên cửa sổ phòng trọ này, cô vẫn mờ mờ cảm thấy thành phố này xa lạ như thế, không hề gọi cho cô một chút cảm giác là về nhà. Biết bao nhiêu buổi sáng, khi cô mở mắt ra, đều thất thần nhìn lên trần nhà, sợ sệt tự hỏi: Tại sao mình lại ở chỗ này?

Nhiều lúc cô vẫn nghĩ mình chỉ là đang nằm mơ, chờ đến khi trời sáng mình sẽ tỉnh mộng, mở mắt ra, cô vẫn ở Lạc Hải, vẫn còn nằm trong căn phòng công chúa thanh nhã đáng yêu kia.

Thế nhưng, từ ngay trước mắt đến tận tận chân trời, đều là những tòa nhà cao ốc chọc trời lạnh lẽo luôn nhắc nhở cô, cô không phải đang mơ, mà cô thực sự đang lưu lạc ở phương trời New York xa lạ.

Hóa ra, tất cả đều không phải một giấc mơ.

Đúng vậy, không phải là mơ.

Tướng Chính Tuyền xoay người đi vào phòng bếp, tự rót cho mình một ly vang đỏ, khẽ nhấp một ngụm. Cô đi dép lê trở lại phòng khách, cả thân mình nằm vùi trên sofa mềm mại.

Thật là mĩ mai, bản thân cô từng bị chính chất lỏng cay nồng này làm hại, thế nhưng hiện tại mỗi ngày từ trường trở về, cô lại có thói quen uống nửa ly rượu. Kể cả khi cô hoàn thành một tác phẩm thiết kế cũng không ngoại lệ. Dùng từ ngữ mỹ miều mà nói, là để lắng đọng suy nghĩ, giúp giấc ngủ ngon hơn, nhưng thực tế chính là cô càng ngày càng nghiện nó. Thật là tốt, sau khi uống, đầu óc mê man, ý thức nặng trĩu, không cần phải nghĩ đến bất kỳ chuyện gì nữa. Ở nơi nào đó, thế giới vẫn tốt đẹp như thuở ban đầu.

Tướng Chính Tuyền lại nhấp một ngụm rượu nữa, để cho vị ngọt chát và hương nồng của rượu thấm đẫm lên bờ môi, sau đó từ từ chảy vào cổ họng. Đang định đặt chiếc ly xuống, giọng nói trong trẻo, dịu dàng của người dẫn chương trình TV bỗng nhắc đến một cái tên thực quen thuộc.

“Do quản lý không tốt và thực thi nhiều quyết sách sai lầm, MyLife từng là một trang web hàng đầu trong nước, tuy nhiên báo cáo tài chính quý III cho thấy tập đoàn này đang thua lỗ nghiêm trọng, cổ phiếu sụt giảm ở mức thấp nhất trong lịch sử ...”

Hơi thở Tướng Chính Tuyền chợt đông cứng, bỗng chốc như đang nghẹn lại ở cổ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn hình TV. Trên TV liên tục xuất hiện một người đàn ông mặc âu phục, đeo kính đen và mấy người vệ sĩ đi phía trước, cảnh quay chỉ là khuôn mặt nhìn nghiêng của hắn, nhưng chưa đầy hai ba giây sau đó, liền bị thay thế bởi hình ảnh khác.

“Theo tin tức mới nhất, lãnh đạo công ty MY LIFE đã làm đơn nộp lên cơ quan có thẩm quyền chờ thủ tục giải quyết phá sản. Phóng viên của đài lúc này vẫn đang túc trực 24/24 trước tòa nhà của công ty MY LIFE, với hy vọng có thể gặp được người sáng lập kiêm CEO của công ty, chính là ngài Niếp Trọng Chi để đưa đến quý vị những thông tin mới nhất...”

Trong nháy mắt đó, dường như có một bàn tay khổng lồ nào đó luồn sâu vào trong cơ thể cô, không chút lưu tình bóp nghẹt trái tim cô, khiến máu đang chảy trong đó trong tích tắc bị ép hết ra ngoài, cả người lâm vào trạng thái choáng váng, hít thở không thông.

Sau một hồi lâu đắm chìm trong cơn mê mị đó, Tường Chính Tuyền mới lấy lại được tinh thần, cúi đầu liền thấy trên chân ướt đầm, tí tách từng giọt rượu đỏ đang nhỏ xuống... Thì ra ly rượu trong tay cô đã rơi xuống bên chân lúc nào không hay. Thế nhưng một chút cảm giác cô cũng không có.

Công ty MY LIFE...Niếp Trọng Chi. Tường Chính Tuyền ôm chặt lấy mình, không biết có phải là vì hôm nay thời tiết đột ngột thay đổi hay không, giờ phút này cô cảm thấy cả người thực lạnh lẽo.

MY LIFE – từng là một trang Web xã hội thịnh hành nhất, thậm chí cổ phiếu còn được niêm yết trên sàn giao dịch chứng khoán NASDAQ của Mỹ, sao có thể dễ dàng lâm vào tình trạng phá sản như vậy đây?

*NASDAQ (National Association of Securities Dealers Automated Quotation System) là một sàn giao dịch chứng khoán Hoa Kỳ. Đây là sàn giao dịch điện tử lớn nhất tại Hoa Kỳ hiện nay. Với khoảng 3.200 giao dịch hàng ngày tại sàn, NASDAQ hiện là sàn giao dịch lớn nhất thế giới.

Một người kiêu ngạo như Niếp Trọng Chi, làm sao tiếp nhận được sự thật này. Đó là toàn bộ nỗ lực của hắn.

Đã bốn năm trôi qua, cô dồn hết tâm trí để quên đi những chuyện đó, những năm sống bên này, cô rất ít khi nhớ tới hắn.

Tận lực để quên đi năm đó, Niếp Trọng Chi mặt mũi bầm dập đến gặp cô, trên gương mặt lại mang theo chút vui mừng. Hắn đứng ở bên giường nhẹ nhàng hỏi cô: “Tuyền Tuyền, gả cho anh được không?” Giọng nói của hắn vừa nhẹ lại vừa chậm rãi, nghe ra vô cùng cẩn thận, giống như một phạm nhân đang chờ lời tuyên án cuối cùng của thẩm phán vậy.

Tận lực quên đi năm đó hắn từng ôm cô, giọng khàn cầu nói: “Tuyền Tuyền, chúng ta kết hôn đi, sinh đứa nhỏ ra được không?” Một khắc đó, giọng nói của hắn trầm thấp như vậy, mềm mại như vậy, tựa như từng hạt trần châu nhẹ nhàng lướt qua tấm khăn lụa, nhấn chìm cô vào sự ôn nhu đó.

Muốn quên đi hắn từng ở bên tai cô thì thảo nói: “Tuyền Tuyền, em có biết rằng người anh yêu chính là em không. Nếu không phải bởi vì anh yêu em, anh vì sao lại làm nhiều chuyện với em như vậy. Hết thấy trước kia đều là anh sai, đều là anh không đúng. Em đừng giận nữa, sinh đứa bé ra, được không?”

Niếp Trọng Chi yêu cô, mỗi khi nghĩ lại đều làm Tường Chính Tuyền bật cười, sét đánh ngang tai cũng không kinh hãi bằng những lời đó của hắn. Nếu hắn yêu cô, vì sao lại lấy chuyện sai lầm đó ra hết lần này đến lần khác uy hiếp cô như vậy?

Không muốn nhớ lại chuyện hắn đã từng mua nhẫn, vì đề cầu hôn cô, mà quỳ trước cửa phòng cô trọn một đêm.

Tận lực quên đi Niếp Trọng Chi đã từng hung dữ nắm bả vai cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tường Chính Tuyền, nếu em dám bỏ đứa bé này, tôi nhất định giết em, tôi nhất định giết em. Tôi thề, đời này, không, đừng nói là đời này, cho dù biến thành quỷ tôi cũng không buông tha cho em.”

Thế lực hai nhà vốn dĩ tương đương nhau, Tường Chính Tuyền đối với sự uy hiếp của Niếp Trọng Chi chẳng để vào mắt.

Sau này Niếp Trọng Chi thấy bộ dạng quyết tâm không cần đứa bé của cô, có lẽ tâm đã lạnh, không ngừng lạnh lùng uy hiếp bên tai cô: “Tường Chính Tuyền, nếu em dám bỏ đứa bé này, tôi sẽ tìm người giết chết Diệp đại ca yêu quý của em. Em biết đó, tôi cái gì cũng không có, thứ duy nhất có nhiều chính là tiền. Em nói xem, ở cái xã hội này, có chuyện gì mà tiền không làm được? Thế nào? Em có muốn cược với tôi một ván không?”

Phản ứng của cô cũng chỉ nhàn nhạt liếc hắn một cái, con người như liếc một dụng cụ hay một đồ vật trang trí nào đó trong phòng, ngay cả lông mi cũng không thèm động, sau đó liền quay đầu đi, tiếp tục không ăn không uống.

Niếp Trọng Chi ở phía sau ôm chặt lấy thắt lưng cô, tuyệt vọng cầu xin: “Tuyền Tuyền, em hãy sinh đứa bé ra. Anh hứa với em, từ nay về sau, anh sẽ xem như chưa bao giờ quen em. Anh thề tuyệt đối không bám riết lấy em nữa. Chỉ cần em đáp ứng, sinh đứa bé ra, anh và con sẽ không bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của em. Được không? Anh cầu xin em, Tuyền Tuyền, anh cầu xin em.”

Cô vẫn còn nhớ rõ ngày đó, Niếp Trọng Chi biết cô sắp thai, hắn như phát điên vọt tới phòng bệnh của cô, bóp cổ cô, hơi thở dồn dập hỗn hển như một con dã thú bị trọng thương sắp lìa đời: “Tường Chính Tuyền, là cô cố ý. Là cô cố ý! Chính là cô, cô rút cuộc có phải con người hay không... Nó là một sinh mệnh đó, chỉ mấy tháng nữa thôi là sẽ chào đời, thành một đứa trẻ. Cô thế nhưng nhẫn tâm làm như vậy, nhẫn tâm làm như vậy! Đó cũng là con của cô cơ mà, thế mà cô có thể ra tay được! Tôi muốn giết cô, giết cô.”

Các bác sĩ và y tá liều mạng kéo Niếp Trọng Chi ra, nhưng làm thế nào cũng không được. Tay hắn vẫn cứ siết chặt lấy cổ cô. Cuối cùng, vẫn là nhờ viện trưởng có kinh nghiệm dày dặn, trước cảnh hỗn loạn này, thật thông dong mà châm một mũi tiêm lên lưng Niếp Trọng Chi, sau đó bình tĩnh ra lệnh cho mọi người mang hắn ra ngoài phòng bệnh.

Trong giây phút Niếp Trọng Chi yếu ớt từ từ nhắm mắt lại kia, tay vẫn cố bóp chặt cổ cô, nhưng vẫn đang thì thào: “Cô vì sao có thể ra nhẫn tâm như vậy, vì sao có thể nhẫn tâm...”

Chỉ một chút nữa thôi, cô đã bị bóp chết. Thời điểm đó, trái tim Tường Chính Tuyền như chết lặng. Cô nằm trên giường bệnh, thậm chí đã nghĩ, nếu cứ chết đi như lời nói của hắn cũng tốt. Hoặc là, chạy đến cầu Lạc hải nhảy xuống một lần nữa cũng tốt.

Trong mắt mọi người, cô là đứa trẻ vừa mới sinh ra miệng đã ngậm chìa khóa vàng, so với hầu hết những đứa trẻ trong gia đình có thế lực thì có chút không giống. Cha cô là Tường Triệu Quốc, mẹ cô là Lục Ca Khanh. Cha mẹ cô đến tuổi trung niên mới sinh được một đứa con gái, lại vô cùng xinh đẹp, nên đối với cô hết mực cưng chiều. Tổng kết lại một câu: “Sống trong bể nhung lụa” cũng không đủ để hình dung cô.

Mãi cho đến khi cô gặp Diệp Anh Chương và hấn – Niếp Trọng Chi, một bộ mặt khốc liệt của cuộc sống mới dần dần lộ ra.

Sau khi Niếp Trọng Chi ở phòng bên cạnh tỉnh lại, liền lập tức rời đi. Từ đó về sau, Niếp Trọng Chi tựa như làm theo lời thề của mình trước đó, hấn sẽ không bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của cô. Thậm chí, kể cả hôn lễ chấn động cả Lạc Hải của anh cô – Tường Chính Nam, hấn cũng không tham dự. Hấn hoàn toàn trở thành người xa lạ với cô, người thân và cuộc sống của cô.

Rồi tiếp sau đó, một mình cô lẻ loi tới New York.

Suốt buổi tối hôm đó, Tường Chính Tuyền lên trang Google tìm kiếm tất cả các tin tức về MY LIFE và cả những tin tức về Niếp Trọng Chi.

Sáu năm trước, thành phố Lạc Hải.

Bầu trời trong xanh, từng đám mây trắng như những cục bông mềm mại, làn gió khe khẽ lướt nhẹ qua mặt người, còn ánh nắng chiều vàng len lỏi qua những tán cây. Mùa thu ở Lạc Hải, màu sắc rực rỡ, cuốn hút lòng người.

Tài xế riêng của Tường gia đang đậu xe trước cửa ký túc xá cục cảnh sát thành phố Lạc Hải. Tường Chính Tuyền thật cẩn thận cầm túi giấy, đẩy cửa xuống xe: “Bác Từ, bác về trước đi. Chút nữa cháu sẽ tự về.”

Bác Từ vội đáp “vâng”, nhìn Tường Chính Tuyền cất tiếng cười trong veo mà sải từng bước nhỏ đi vào cổng chính ký túc xá. Cách đó không xa, là những bồn hoa trồng đầy đồ mi đang đến mùa nở rộ.

*Đồ mi (danh pháp hai phần: *Rubus rosifolius*, đồng nghĩa *Rubus rosaefolius*) là một loài cây bụi nhỏ có gai nhọn thuộc chi Mâm xôi (*Rubus*) của họ Hoa hồng (*Rosaceae*), có màu trắng.

Tường Chính Tuyền thực quen thuộc mà vòng qua bồn hoa, đi tới phòng số ba lầu dưới của khu ký túc. Cô ngẩng đầu nhìn lên ô cửa sổ nào đó trên lầu hai, chỉ thấy rèm cửa che kín mít. Tường Chính Tuyền âm thầm thờ dài, xem ra Diệp đại ca lại tăng ca lại tăng ca suốt đêm qua.

Nhấn chuông cửa, chưa được một lát liền nhìn thấy khuôn mặt còn buồn ngủ của Diệp Anh Chương bên trong thò ra: “Tuyền Tuyền, là em à. Sao đến đây mà không gọi trước cho anh một tiếng.” Tường Chính Tuyền cười tủm tỉm, giờ chiếc túi giấy đang giấu sau lưng lên trước mặt anh: “Tên tên ten, có một em gái mang bánh ngọt mới ra lò đến cho anh, hạnh phúc chưa!”

Diệp Anh Chương bị cô chọc cho bật cười, nghiêng người để cô vào nhà. “Bây giờ là mấy giờ, anh chút nữa còn phải quay lại đơn vị nhận ca trực.”

Tường Chính Tuyền nhìn đồng hồ: “Bây giờ đã hơn ba giờ chiều, tối hôm qua có phải anh lại tăng ca hay không?” Diệp Anh Chương ngáp một cái, đi vào phòng tắm: “Ừ, bận rộn tới tận sáng, mới vừa ngủ được mấy tiếng.”

Diệp đại ca làm việc đúng là chẳng phân biệt ngày đêm. Tường Chính Tuyền không khỏi đau lòng, nũng nịu thúc giục: “Tắm rửa nhanh rồi ra ăn bánh ngọt, chắc anh đói bụng lắm rồi đúng không?”

Tường Chính Tuyền cẩn thận lấy bánh ngọt trong túi giấy đặt vào trong chiếc khay sứ màu trắng tinh, lại đi pha một ly cà phê ít đường ít sữa mà anh thích.

Một lát sau, Diệp Anh Chương tắm rửa xong, mặc quần áo vào liền đi ra ngoài, thấy cô đang cầm cùi sắp xếp lại chồng báo và tạp chí, vội hỏi: “Tuyền Tuyền, em đừng vội, ngồi xuống ăn cùng anh đi.” Tuyền Tuyền từ nhỏ quần áo mặc được mang tới tận tay, cơm ăn mang tới tận miệng, cho tới bây giờ vẫn luôn là viên ngọc quý được bảo bọc trong tay cha mẹ và anh trai, làm sao anh dám để cho cô dọn dẹp cho mình được.

Tường Chính Tuyền mỉm cười: “Em đã thử qua rồi, bây giờ vẫn còn no, anh ngủ giờ mới dậy, chắc chắn là rất đói bụng, nhanh ném thử một chút xem, rồi sau đó nói cho em biết lần này có chút tiến bộ nào không?” Không chỉ có mình cô ném, mà cả Tường gia từ trên xuống dưới đều là chuột bạch của cô, phòng chừng đêm nay họ đã no căng bụng không cần ăn cơm cũng được.

Diệp Anh Chương quả thật là rất đói bụng, cũng không khách khí nữa, cầm lấy bánh ngọt cho ngay vào miệng. Ăn liền ba cái, sau đó mới dừng lại khen cô: “Tuyền Tuyền, tay nghề của em càng ngày càng siêu. Hương vị cũng không tồi, chỉ là hơi ngọt một chút.”

Thấy anh thích, trong lòng Tường Chính Tuyền còn ngọt hơn nếm mật, vui sướng nói: “Được, lần sau em sẽ cho ít đường hơn. Anh ăn nữa đi, em đi đổ rác.” Diệp Anh Chương vội ngăn cô lại: “Không cần, lát nữa anh sẽ đi đổ.”

Tường Chính Tuyền: “Không có gì đâu, leo hai tầng thôi mà, vài bước là xong.” Dứt lời, cô nhẹ nhàng đi xuống.

Sau khi Tường Chính Tuyền vứt rác xong, liền quay trở lại phòng, liền nhìn thấy Diệp Anh Chương đang bò lên sàn nhà để tìm vật gì đó. Tường Chính Tuyền kinh ngạc: “Diệp đại ca, anh đang làm gì vậy?”

Diệp Anh Chương không buồn ngẩng đầu lên, vừa tìm vừa hỏi cô: “Em khi nãy quét nhà, có nhìn thấy một sợi dây đeo tay có gắn ngọc hồ lô không?” Tường Chính Tuyền lơ đãng gật đầu: “Ách... vật bần bần đó sao, em vừa ném đi rồi.”

Vừa nãy khi dọn dẹp, quả thật cô đã nhìn thấy một sợi dây đeo tay bên cạnh xô pha. Có lẽ đã quá cũ rồi, nên sợi dây bên vốn dĩ màu đỏ giờ đã biến thành màu đen. Cho dù Tường Chính Tuyền không có mấy hiểu về ngọc quý, nhưng vừa nhìn thấy viên ngọc hồ lô đó, cô cũng biết nó chỉ là thứ hàng hóa mua bên đường không có giá trị, được làm bằng thứ nhựa plastic. Cô không suy nghĩ nhiều, liền tiện tay ném nó vào trong túi rác.

Diệp Anh Chương đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, sốt ruột đến độ âm điệu cũng tăng thêm mấy đề-xi-ben: “Cái gì, em ném nó rồi, ném ở đâu?” Sọt rác ngay trước mắt đã rỗng tuếch. Cũng không đợi Tường Chính Tuyền trả lời, Diệp Anh Chương bật người đứng dậy, như một con gió mà chạy ra khỏi phòng.

Tường Chính Tuyền sững sốt tại chỗ vài giây, không hiểu sao anh trở nên vậy, đành phải đuổi theo xuống lầu.

Vừa xuống tới nơi, cô liền thấy Diệp Anh Chương một thân vừa tắm rửa sạch sẽ đang bới tung đồng rác. Tường Chính Tuyền khi đó còn không hiểu nên liền hỏi: “Diệp đại ca, cũng chỉ là một sợi dây đeo tay cũ kĩ, lại không đáng tiền, ném đi rồi thì thôi. Nếu không em mua tặng anh mấy cái còn đẹp hơn, được không?”

Trong mắt Tường Chính Tuyền nó chỉ là một món đồ trang sức đã hỏng hết sức bình thường, nhưng trong mắt Diệp Anh Chương, sợi dây đeo tay đó chính là một bảo bối vô giá. Nhớ lại ngày đó, anh và người con gái kia cùng nhau đi dạo phố. Tại một chợ đêm ồn ào huyền ảo, người ấy cầm món trang sức nhỏ này từ một quán ven đường, đưa trước mặt anh vừa cười khanh khách: “Cái này thế nào?” Ánh sáng của những ngọn đèn hắt lên từ sau lưng cô, muôn sắc muôn màu nhuộm đậm kí ức mê li.

Diệp Anh Chương không hề đáp lời, nét mặt âm trầm chỉ chuyên tâm đào bới đồng rác. Tường Chính Tuyền lúc này mới nhận ra có gì đó không bình thường. Nhưng không bình thường ở chỗ nào, cô lại không nghĩ ra được. Những ngón tay của cô xoắn xít vào nhau, ngượng ngùng nói: “Diệp đại ca, lúc em vừa mới vứt rác xong, liền có một chiếc xe rác chạy tới, có thể ... có thể ... đã bị mang đi rồi ...”

“Diệp đại ca, anh đừng tìm nữa, em mua đền anh một cái khác có được không?”

“Diệp đại ca ...”

Bới tung đồng rác lên, cuối cùng vẫn không tìm được, Diệp Anh Chương không thể làm gì khác, đành phải bỏ cuộc.

Tường Chính Tuyền vội chạy sát theo anh: “Diệp đại ca, anh đừng tức giận nữa có được không?”

Diệp Anh Chương quay về phòng mình, tắm rửa sạch sẽ lại một lần nữa, khuôn mặt lúc này đã hòa hoãn hơn, lạnh nhạt nói với cô: “Tuyền tuyền, em về nhà trước đi, anh phải đến đơn vị.”

Diệp đại ca rõ ràng là đang tức giận. Nhưng vì sao anh lại tức giận chứ? Cô vắt vẻo cả buổi chiều để làm bánh ngọt. Đầu ngón tay còn bị một vết bồng hồng hồng, cô cũng không quan tâm, không ngừng thúc giục bác Từ chạy xe nhanh một chút, một lòng một dạ mang đến đây để anh thưởng thức những chiếc bánh nóng hổi, thơm ngào ngạt.

Chẳng lẽ là vì sợi dây đeo tay cũ kĩ bản thiêu kia sao?

Tường Chính Tuyền cắn cắn môi dưới, ủy khuất nói: “Diệp đại ca, em không phải là cố ý. Em thấy sợi dây đó đã cũ lắm rồi, mấy sợi dây cũng đã gần đứt, lại bị vứt trên mặt đất, em cứ tưởng rằng anh không cần nữa ...”

Diệp Anh Chương nhắm mắt, giống như đang cố chịu đựng điều gì đó, một lúc lâu sau giọng điệu mới nhẹ nhàng một chút: “Xin lỗi, Tuyền Tuyền, là vì mấy ngày nay anh quá mệt mỏi, cảm xúc không ổn định. Em hãy để cho anh vài ngày để bình tĩnh. Hôm nay em cứ về trước đi.”

Bình tĩnh một chút, không phải những người yêu nhau khi chia tay đều dành tặng nhau những lời nói ngọt ngào sao?

Đôi mắt Tường Chính Tuyền long lanh dường như đã mờ hơi nước. Cô túm nhẹ tay áo anh, vừa lúng túng vừa kích động giống như một chú nai con: “Bình tĩnh? Tại sao phải bình tĩnh một chút chứ? Diệp đại ca, em thật sự không phải cố ý? Em sẽ tìm lại sợi dây đeo tay đó được không, em nhất định sẽ tìm thấy nó.”

Diệp Anh Chương thở dài: “Không cần, anh tìm khắp nơi rồi, tìm không thấy, cuối cùng vẫn tìm không thấy.” Thanh âm của anh nhẹ nhàng, nhưng lại như chứa đựng một chút đau đớn và cô đơn. Tường Chính Tuyền không rõ anh rốt cuộc làm sao lại như vậy?

“Không đâu, sẽ tìm được, nhất định sẽ tìm được ... Em sẽ sai người đi tìm ...”

Diệp Anh Chương dừng lại một chút, giọng điệu đã dịu đi nhiều: “Thực xin lỗi, Tuyền Tuyền. Chuyện này vốn không liên quan đến em. Đi thôi, anh đến lúc phải tới đơn vị rồi.” Nói dứt lời, anh vội bước đi, cũng không hề quay đầu lại.

Tường Chính Tuyền sợ hãi đi ở sau lưng anh mà gọi lớn: “Diệp đại ca ... Anh thật sự không giận em chứ?” Diệp Anh Chương xoay người, nghiêm mặt nói: “Tuyền Tuyền, anh không giận em. Mấy ngày nay trong cục có vụ án giết người, mọi người đều bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, anh phải đến đơn vị để hỗ trợ. Em mau về nhà đi.”

Tuy ngữ khí của Diệp Anh Chương vô cùng bình thường, nhưng nét mặt lại lộ rõ vẻ nghiêm khắc. Tường Chính Tuyền không biết phải làm thế nào cho đúng, chỉ biết đứng nguyên tại chỗ, tro mắt nhìn bóng lưng của anh dần dần đi xa.

Lúc đi đổ rác, rác rưởi nhiều chất thành đồng, giờ chỉ còn phân nửa, rõ ràng là vừa bị xe mang đi rồi. Nhưng Tường Chính Tuyền vẫn chưa từ bỏ ý định, ở dưới lầu phòng ở của Diệp Anh Chương, vừa bịt mũi vừa cố gắng bới tung đồng rác một hồi lâu.

Chẳng qua cũng chỉ là một sợi dây nhỏ chẳng đáng tiền, vừa bản vừa cũ, cho dù rơi trên đường cũng không có ai thèm cúi lưng xuống nhặt, đem đưa cho tên ăn mày không chừng còn bị anh ghét bỏ, lại có thể khiến Diệp đại ca tức giận đến như vậy sao? Tường Chính Tuyền lần qua lần lại cố gắng lục lọi

đồng rúc, hai tay này dù có rửa cả trăm lần cũng không sạch, trên người dường như còn bị nhiễm một thứ mùi đậu hũ thối khiến cô không thể nào chịu đựng được.

Tuy rằng đã quen với chuyện thỉnh thoảng Diệp Anh Chương vẫn lạnh nhạt đối xử với cô, nhưng ngày hôm nay Trương Chính Tuyền thật sự không hiểu mình đã làm sao điều gì lại khiến anh phải tức giận đến như vậy. Trong lòng cô vừa chua xót lại vừa tủi thân, mặc kệ chân đang đi một đôi giày cao gót thật cao, một mình cô bước đi không mục đích một đoạn đường thật dài.

Giày cao gót cọ vào da chân làm cô đau đớn. Trong lòng cô cũng đang phát đau như vậy. Cô ngất ngốc, nhất thời cũng không cảm giác được rốt cục là ở nơi nào đau hơn. Chính là càng nghĩ lại càng cảm thấy ủy khuất đáng thương. Một mình ngồi trên xe taxi về nhà, nhìn không được mà khóc nước nở một trận.

Có lẽ do cô khóc quá thâm, tài xế ngồi đằng trước liên tục quay đầu lại. Anh ta liền nhìn thấy cô gái nhỏ xinh đẹp khóc tựa như ‘lê hoa đái vũ’, thật sự không đành lòng liền khuyên nhủ vài câu: “Cô gái trẻ này, vừa chia tay với bạn trai sao, đừng khóc, cô xinh đẹp như vậy, bạn trai cô đúng là mất mủ mới không cần cô, sau này anh mới là người phải khóc nhiều đấy.”

*Lê hoa đái vũ: miêu tả vẻ đẹp khi khóc của Dương quý phi trong “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị

Trương Chính Tuyền nghe tài xế nói mà cảm thấy ngượng ngùng, cô vội vàng lau khô nước mắt, đôi mắt vẫn mờ hơi nước, thỉnh thoảng lại thút tha thút thít. Xe taxi vừa đi vòng qua một quán bar. Nhìn biển hiệu PUB lấp lánh ánh đèn nê – ông, trong đầu cô chợt dâng lên ý nghĩ muốn say một trận cho quên hết những chuyện sầu não. “Bác tài, dừng xe ở đây đi. Cảm ơn.”

Trương Chính Tuyền ngập ngừng đứng trước cửa quán PUB ở tại con phố nọ một hồi lâu, cuối cùng vẫn là không đi vào. Tuy rằng cô muốn mượn rượu giải sầu, nhưng cô cũng biết những nơi như thế này ngư long hỗn tạp, dễ dàng xảy ra những chuyện không may, một cô gái trẻ đi vào trong đó chỉ e là lành ít mà dữ nhiều.

Cô mờ mịt đứng giữa ngã tư đường xe cộ qua lại như nước, cuối cùng quyết định đến quán bar dưới danh nghĩa quản lý của Niếp Trọng Chi. Tốt xấu gì thì nơi đó cũng là địa bàn của Niếp đại ca, từ trên xuống dưới có rất nhiều người quen biết với cô, biết cô chính là em gái của Trương Chính Nam, dù thế nào đi nữa cũng sẽ đứng ra che chở, bảo vệ cho cô. Cho dù là uống rượu say cũng sẽ biết đường gọi điện báo cho Niếp ca, để anh trai cô tới đón cô về nhà.

Bên trong quán bar mờ mờ ảo ảo, người này người kia lác lác theo điệu nhạc. Bên cạnh quầy rượu có một cô nàng mỹ nữ ăn mặc thật mát mẻ với mái tóc xoắn lượn sóng bồng bềnh thực mê người, trong tay đang cầm một ly rượu, tư thái quyến rũ thì thâm trò chuyện cùng một người đàn ông.

Trương Chính Tuyền đặt túi xách xuống, ngẩng đầu nói với nhân viên pha chế rượu: “Tôi muốn một ly giống như vậy.” Người nhân viên kia nhất thời ngần ngừ: “Trưởng tiểu thư, cô chắc chứ?” Trương Chính Tuyền bất chấp tất cả, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất, đó chính là mang ly rượu như thế đến cho cô, lúc này cô chỉ muốn uống rượu: “Đương nhiên.”

Nhân viên pha chế nhún vai cười, đáp lại một tiếng “OK”, liền bắt đầu biểu diễn kỹ thuật điều chế rượu điều luyện của mình. Không đến một lát sau đã mang ly rượu đến cho cô: “Trưởng tiểu thư, ‘ám dạ mê hương’ của cô, xin mời.”

Đến khi Trương Chính Tuyền uống đến ly ‘Ám dạ mê hương’ thứ ba, quản lý quán bar liền đem chuyện này đi lên phòng riêng HAPPY để ngầm bảo đảm cho Niếp Trọng Chi: “Niếp tiên sinh, Trưởng tiểu thư đang ở phía dưới, ngài có muốn đi xem một chút hay không?”

Niếp Trọng Chi vừa nghe những lời này, đã biết Trương Chính Tuyền đang ở ngay phía dưới phòng hắn. Em gái của Trương Chính Nam cũng chính là em gái của mình, vì thế Niếp Trọng Chi liền khom lưng đứng dậy, nói một tiếng với những người đang ngồi cùng bàn: “Các vị cứ tiếp tục, tôi có chút chuyện xin thứ lỗi không thể tiếp mọi người được.”

Niếp Trọng Chi dùng thang máy chuyên dụng của mình tức tốc đi xuống quầy rượu tầng dưới. Lúc hắn đi vào, Trương Chính Tuyền đang đưa tay nhận lấy ly ‘ám dạ mê hương’ thứ tư. Niếp Trọng Chi thấy thế, liền rút đi động ra định bụng gọi cho Trương Chính Nam. Cô nhóc này điên rồi, cứ nhiên dám uống nhiều rượu như vậy. Phải biết rằng ‘ám dạ mê hương’ này chính là thứ thức uống được pha chế từ bốn loại rượu khác nhau, có thể âm thầm gây tê thần kinh người uống, làm cho người đó từ từ chìm vào cơn say khó mà tỉnh nhanh được.

Với từ lượng thấp đến đáng thương của cô nhóc Trương Chính Tuyền kia, mà cũng dám uống đến bốn ly ‘ám dạ mê hương’, lá gan của cô đúng là không nhỏ. Đoán chắc chỉ trong mấy giây tiếp theo cô sẽ ngã gục ngay lập tức. Còn sự thật thì, đầu óc Trương Chính Tuyền đã bắt đầu choáng váng, nhưng trong cơn say cô vẫn nhìn thấy Niếp Trọng Chi đến đây, vì thế cô liền mỉm cười phất tay với hắn: “Niếp đại ca, Niếp đại ca.”

Nụ cười này tuy rằng rực rỡ sáng lạn, nơi khoe miệng nhếch lên đến là ngây ngô. Nhưng trong đôi mắt hạnh to tròn bởi vì uon ướn mà trở nên đen bóng, dưới ánh đèn sắc sỡ huyền ảo bên trong quán bar, tựa như hai viên kim cương không ngừng lấp lánh, khuôn mặt trắng nõn như phát sáng, một mái tóc không dài cũng không ngắn hơi quăn, Niếp Trọng Chi cảm thấy tim mình như vừa bị gõ nhẹ một cái, phát ra một tiếng ‘đình’ thực thanh thúy, sau đó chậm rãi nứt tách ra.

Trong nháy mắt ngắn ngủi đó, Niếp Trọng Chi lần đầu tiên ý thức được cô nhóc Trương Chính Tuyền kia lại cuốn hút đến vậy.

May mà có quản lý của quán bar nhanh ý hiểu được tình hình, để cho hai vệ sĩ to cao lực lưỡng đứng ở gần Trương Chính Tuyền tùy thời có thể bảo vệ cho cô. Nhân viên tạp vụ ở bên nhìn thấy cảnh này cũng không dám tùy tiện tiếp cận. Niếp Trọng Chi vô cùng vừa lòng, cảm thấy mình quả thực nên tăng lương cho vị quản lý này.

Trương Chính Tuyền sau khi chào hỏi Niếp Trọng Chi xong, xoay người nâng cằm, đôi mắt sáng như sao khê neho lại, nói với nhân viên pha chế rượu:

“Andy, tôi cũng muốn một ly Margaret giống người kia. Tên này cũng thật là dễ nghe.” Lúc này, Niếp Trọng Chi đã rảo bước tới phía sau cô, nghe vậy thì chỉ biết lắc đầu, cô nhóc này tưởng tên rượu dễ nghe thì sẽ dễ uống sao? Margaret này dù không bằng ‘ám dạ mê hương’, nhưng nồng độ cồn cũng không thấp chút nào.

Niếp Trọng Chi âm thầm ra hiệu cho nhân viên pha chế đổi thành một ly cocktail không cồn, rồi sau đó ngồi xuống bên cạnh cô: “Được rồi, Tuyền Tuyền, uống xong ly này, Niếp đại ca đưa em về được không?”

Tường Chính Tuyền lắc đầu, hồn nhiên không phát hiện ra giọng nói của mình khi nói chuyện đã không còn vững vàng nữa: “Ai muốn về nhà? Em mới... mới không muốn về... Em... Còn muốn uống rượu nữa.” Niếp Trọng Chi thấy bộ dạng cô chu môi nhũn nhũn lại thật xinh đẹp, vừa bức mình vừa buồn cười, hần bắt chước Tường Chính Nam xoa xoa tóc của cô, ôn nhu dỗ dành: “Ngoan, uống xong ly này rồi chúng ta về nhà.”

Tường Chính Tuyền rồi đột nhiên từ trên ghế đứng bật dậy, đầu không ngừng lắc, miệng to tiếng: “Không, không, em đã nói em không muốn về nhà.” Niếp Trọng Chi thờ dãi, xem đi, hiện tại đã bắt đầu say khướt. Thế này mà còn uống nữa thì không biết sẽ thành cái gì.

Chi thấy Tường Chính Tuyền ồn ào một lát, cả người liền nằm gục xuống bàn quầy bar, hai hàng lông mày xinh đẹp nhắm lại nhưng vẫn đòi nhân viên pha chế: “Andy, cho tôi một ly nữa, làm cho tôi ly nữa đi... tôi còn muốn uống...”

Nhân viên pha chế rượu tên Andy này sau khi được Niếp Trọng Chi ra hiệu, đem ly cocktail pha chế xong đổ vào ly, rồi đưa đến trước mặt Tường Chính Tuyền. Tường Chính Tuyền nâng ly rượu lên, ừng ực vài ngụm liền sạch ly, hai mắt nhắm mắt, mặt mày mê ly, tay đưa lên che miệng nấc cụt vài cái: “Nữa đi, cho tôi ly nữa.”

Cô nhóc kia cứ uống thả cửa như vậy, xem ra hôm nay đã quyết tâm say đến chết rồi. Niếp Trọng Chi đành phải dỗ dành: “Nào, đến chỗ của Niếp đại ca đi, nơi đó anh có cả tửu rượu ngon, em thích uống bao nhiêu cũng được. Người ở đây nhiều lắm, lại rất ồn ào, chúng ta lên lầu, Niếp đại ca sẽ uống cùng em”

Tường Chính Tuyền đã muốn say đến mơ màng, vừa nghe có rượu ngon uống, liền nghiêng ngả lao đảo đứng lên: “Được, chúng ta... Chúng ta lên lầu uống.”

Trên lầu của quán bar có vài phòng ngủ riêng của bọn họ. Vì thế Niếp Trọng Chi nửa dỗ dành nửa lừa gạt rốt cục cũng đỡ được Tường Chính Tuyền lên phòng của mình. Hần căn bản đã quên bém đi mấy người khách vốn đang chờ mình trong phòng bao riêng.

Tường Chính Tuyền ý thức mặc dù đã muốn rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, nhưng khi vừa vào phòng, thế nhưng vẫn không quên mình muốn uống rượu, mắt đảo quanh phòng tìm rượu: “Rượu đâu? Rượu đâu?”

Lúc trước phòng này thiết kế chính là để cho những công tử như bọn họ vào đây ăn chơi hưởng lạc, đương nhiên là sẽ có bố trí cả một tủ rượu và quầy rượu bên trong. Tường Chính Tuyền nhìn lên thấy tủ rượu, mắt liền đắm đắm, thất tha thất thêu lao thẳng tới quầy bar. Sau đó liền ngán người trước tủ rượu, cặp mắt hạnh mơn mởn khẽ nhủ lại, tay chỉ vào mấy chai rượu, cười ngốc nghếch: “Rượu, thiết nhiều rượu.”

Tường Chính Tuyền thuận tay rút ra một chai rượu vang đỏ đưa cho Niếp Trọng Chi, là lưỡi liếm môi, đã thật say nhưng vẫn nói: “Mở... mở nó ra.”

Niếp Trọng Chi sững sờ vài giây, cô nhóc này thực sự vẫn còn muốn uống nữa. Mới chỉ vài giây như vậy, Tường Chính Tuyền đã không còn kiên nhẫn, cau mày dậm chân: “Mau lên, mau mở nó ra cho em, em muốn uống rượu.”

Niếp Trọng Chi thật là bất đắc dĩ, đành phải lấy dụng cụ mở chai, bật nút gỗ ra. Vốn dĩ định bụng cứ thông thả cầm chai rượu rót thật từ từ, kéo dài thời gian. Nhưng cô nhóc kia ngay cả một khắc cũng không chờ được, đôi môi phấn nộn chu ra, luôn miệng thúc giục hần: “Nhanh lên, nhanh lên.” Uống rượu của hần cư nhiên còn chê hần hầu hạ không tốt: “Động tác của anh chậm chạp muốn chết, làm kiểu gì mà còn chậm hơn cả ốc sên.” Bộ dạng nếu không mau rót rượu cho cô uống thì đừng hòng cô dễ yên.

Niếp Trọng Chi đành phải rót vào ly một chút rượu. Tường Chính Tuyền hai mắt sáng lên, tay nâng ly rượu lập tức rót vào bụng. Sau khi uống sạch, cô cũng không ảm ỉ nữa, cả thân mềm mại liền vọt đến, ghé sát lên người Niếp Trọng Chi, cướp chai rượu trong tay hần: “Niếp đại ca dễ thương... đem chai rượu cho em... đưa đây cho em...”

Niếp Trọng Chi vì tiếng gọi “Niếp đại ca dễ thương” vừa mềm mại lại vừa nũng nịu này mà trái tim trong lồng ngực tựa như ngừng đập trong tích tắc, rồi sau đó lắc đầu bật cười. Cô nhóc này thật là, lúc này còn miệng mồm tỉnh quái như vậy! Mở miệng gọi hần “Niếp đại ca dễ thương”, từ trước tới giờ có lẽ đây là lần đầu tiên cô gọi hần như thế.

Một chai trống rỗng để xuống, với tư lượng kém cỏi này của cô, không say mới là chuyện khó tin. Niếp Trọng Chi cũng không muốn ngày mai chịu trận của Tường Chính Nam, vì thế vội vàng hoán đổi ly, đưa ly chỉ có một chút ít rượu trong đó cho cô: “Đã hứa là uống rượu với em rồi, Niếp đại ca từ trước tới giờ chưa từng nuốt lời, nào, cạn ly.”

Tường Chính Tuyền một hơi uống cạn, hai hàng chân mày nhắm lại, hai mắt hơi hé ra bắt đầu làm nũng: “Niếp đại ca dễ thương, còn muốn uống nữa... cho em uống nữa...”

Kết quả, liên tiếp uống như vậy, Niếp Trọng Chi vừa bị cô làm nũng rồi ảm ỉ, rốt cục cũng uống hết hai chai rượu. Tường Chính Tuyền tuy rằng mỗi lần uống không nhiều lắm, nhưng nhiều lần ít cộng lại, phỏng chừng cũng phải đến hai ly.

Cô nhóc kia sau đó say thật, cả người nằm trên sofa không nói một lời. Cởi áo khoác của cô ra, bên trong chỉ mặc một chiếc áo T-shirt cùng một chiếc quần bó sát, lúc này cô đang nằm cuộn mình lại, ống quần bị kéo lên, lộ ra bắp chân thon dài, nõn nà trắng nõn như củ sen.

Ánh mắt Niếp Trọng Chi đột nhiên bị hai vết đỏ tươi chỗ gót chân tuyết trắng của cô thu hút. Nhìn chăm chăm thật kỹ, rõ ràng là bị ma sát đến trầy xước.

Niếp Trọng Chi bỗng chốc đau lòng không thôi!

Cô nhóc này, sao có thể không biết thương tiếc chính mình như vậy đây? Giày không thoải mái thì ném đi, sao lại để cho đôi chân xinh đẹp của mình bị chà sát đến mức này.

Vội vàng gọi điện thoại nội bộ, bảo người mang cùn i ốt và miếng dán vết thương đi lên, lại tự mình giúp cô rửa sạch rồi băng bó. Có lẽ là vì đau do rửa cùn i ốt, Tường Chính Tuyền rút chân lại, ánh mắt khê hé mở, nũng nịu xuyết xoa: “Đau... Đau... Ô ô... Đau...”

Nếu là bình thường, Niếp Trọng Chi sẽ làm giống như Tường Chính Nam, ngừng tay lại sợ cô đau. Nhưng lúc này hấn sợ nhất cô bị nhiễm trùng, đành phải để mặc cô kêu, vừa thoa thuốc vừa dỗ dành: “Được rồi, được rồi, lập tức sẽ không đau nữa.” Tường Chính Tuyền mơ mơ màng màng, luôn miệng kêu đau, nghiêng mình một cái lại từ từ chìm vào giấc ngủ.

Niếp Trọng Chi đi vào trong phòng tắm rửa sạch hai tay xong đi ra, thấy cô nằm cuộn tròn mình lại tựa như một chú mèo nhỏ. Chợt nhớ tới câu “Niếp đại ca dễ thương” kia, trong lòng lại cảm thấy yêu thương vạn phần, sợ cô nằm không thoải mái, liền đi lên một phen ôm lấy cô: “Tuyền Tuyền, ngoan, muốn ngủ thì phải ngủ trên giường.”

Vừa động liền sợ ngáy người, cô gái nhỏ này trong lúc ngủ mơ vậy mà lại khóc, trên mặt ướt đầm nước mắt.

Niếp Trọng Chi cũng xem như là người nhìn cô lớn lên, chưa bao giờ gặp qua cô thương tâm ủy khuất như vậy, rõ ràng là say đến bất tỉnh nhân sự, nhưng nước mắt từng giọt từng giọt vẫn không ngừng chảy ra. Xem ra có lẽ mới vừa cãi nhau với họ Diệp kia, bị họ Diệp đó làm cho buồn bã. Trong lòng Niếp Trọng Chi bất giác cảm thấy thực đau lòng.

Hắn quả thật nhìn không ra tên họ Diệp kia có gì tốt, bộ dạng quá lấm cũng chỉ là hơn người, các phương diện khác cũng chẳng thể hơn được hắn, và lại họ Diệp đó đối xử với cô dường như cũng không nhiệt tình cho lắm. Lần trước đi cứu Tuyền Tuyền ở công trường xây dựng bỏ hoang kia, thấy bộ dạng cô sợ hãi đến thất hồn lạc phách, đến hấn còn đau lòng muốn chết, không đợi giây tiếp theo liền xông lên cho tên đầu heo bất cớ người kia một trận đòn đấm đá thừa sống thiếu chết vẫn không nguôi được cơn giận trong lòng. Nhưng khi ánh mắt lạnh nhạt của hấn quan sát thấy Diệp Anh Chương quan tâm đặc biệt đến người phụ nữ kia của Tường Chính Nam quả thật không kém Tường Chính Tuyền là bao.

Ánh mắt của cô nhóc này không biết có vấn đề gì không, ở thành phố Lạc Hải này người anh tuấn mà tài giỏi cũng phải xếp cả hàng dài cho cô lựa chọn, nhưng cô vẫn chỉ yêu mến Diệp Anh Chương, còn khăng khăng một mực, không hề nản lòng dù người ta không nhiệt tình với mình.

Aiz! Cô gái nhỏ ngốc nghếch này! Làm cho người ta vừa yêu lại vừa đau lòng mà!

Cứ để cho cô ngủ ở trong phòng này một đêm đi. Còn hấn sẽ ở ngay bên cạnh trông chừng cô, chờ ngày mai cô tỉnh dậy sẽ đưa cô về Tường gia sau.

Niếp Trọng Chi thật cẩn thận đặt cô ở trên giường đệm, kéo chăn qua nhẹ nhàng giúp cô đắp kín. Đang muốn đứng dậy rời đi, bỗng nhiên có một cánh tay mềm mại ôm lấy cổ hấn, cảm giác trơn bóng tinh tế làm cho lồng ngực Niếp Trọng Chi mạnh mẽ co rút lại, hấn cúi đầu, đón nhận ánh mắt hấn chính là gương mặt xinh đẹp phóng đại của Tường Chính Tuyền. Cô nhẹ nhàng lau hai mắt đầm lệ, thì thào nói: “Diệp đại ca, em không cố ý, thật sự không phải em cố ý. Anh đừng giận em nữa, có được không?”

Trên người cô phảng phất hương thơm ngọt ngào xen lẫn vị mê say của rượu vang, vô cùng dễ chịu. Niếp Trọng Chi bỗng nhiên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, hấn cực lực ấn nhẫn mà quay đầu đi nơi khác né tránh, trong ngực lại giống như có chú nai con đang nhảy nhót lung tung, không ngừng vang lên “thịch thịch thịch”. Niếp Trọng Chi cảm thấy mình như sắp điên rồi, cũng không phải tên nhóc mới lớn, tìm sao lại đập nhanh đến như vậy chứ.

Niếp Trọng Chi nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc của cô, thấp giọng dỗ dành: “Được, anh không giận nữa. Bây giờ em ngủ đi nhé?” Niếp Trọng Chi đang định rời tay khỏi cô, nhưng cô nhóc kia vẫn cứ ôm chặt lấy cổ của hấn, nói thế nào cũng không chịu buông ra.

Cô từng chút một tiến lại gần, đem hấn trở thành Diệp Anh Chương, còn nói với hấn những lời thực hết sức ái muội. Tường tượng như vậy, hô hấp của Niếp Trọng Chi vốn đang hỗn loạn dần trở nên vững vàng hơn một chút, quát khê: “Đừng quậy nữa, em mau ngủ đi.”

Diệp đại ca vì sao luôn lạnh nhạt hờ hững với cô như vậy? Cô đã làm sai chuyện gì? Cô rốt cuộc đã làm sai chuyện gì sao? Tường Chính Tuyền đã say khướt, một mực cho rằng hấn là Diệp Anh Chương, thấy hấn tránh đi, lại còn hung dữ với mình, trong đầu tất cả đều là ủy khuất. Cả người lại ngốc nghếch quẩn lấy hấn, tay kia thì đặt lên cổ hấn, đôi môi mềm mại ướt át liêu lỉnh hôn lên.

Niếp Trọng Chi còn đang muốn kéo cánh tay của cô ra, nhưng giây tiếp theo, chỉ cảm thấy một vật mềm mềm ẩm ẩm, còn hơi ẩm ướt chặn lên môi hấn, cô nhóc kia căn bản không hiểu hôn là gì, ở trên môi hấn hết liếm lại cắn, quả thực giống như một chú chó nhỏ vậy.

Nhưng cho dù là hôn loạn như thế này, Niếp Trọng Chi trong một khắc bị cô hôn lên môi, liền “âm” một tiếng vang lên làm đầu vầng mắt hoa, giống như có người nào đó đem cả trầm xô dầu lửa trút lên người hấn. Môi của cô vừa thơm mềm lại vừa ngọt, nóng như có lửa đang châm, cả người Niếp Trọng Chi từ đầu tới chân đều bị thiêu rụi.

Hầu kết không ngừng trượt lên rồi lại trượt xuống, Niếp Trọng Chi dùng hết sức mình đi kiềm chế, nín thở ngưng thần bắt buộc mình phải rời đi, nhưng lúc đó một cánh tay như không xương vẫn quẩn quít không rời: “Tuyền Tuyền ngoan, đừng lộn xộn, mau ngủ...”

Cô nhóc kia lại không hề nghe lời, giống như băng mọi giá phải ôm chặt lấy cổ của hấn, đôi môi so với cánh hoa còn thơm ngọt hơn, phấn nộn hơn lại dán

lên. Niếp Trọng Chi còn chưa nói xong lời nói liền bị cô nuốt xuống, đầu lưỡi của cô sợ hãi e dè tiến vào dò xét, cùng đầu lưỡi của hắn dây dưa, cả người Niếp Trọng Chi không tự chủ được mà run rẩy...

Hết lần này tới lần khác cô vẫn trức trắc không biết gì, thân thể mềm mại không xương tựa như dây leo quấn chặt lấy hắn mà nũng nịu: “Diệp đại ca, anh đừng đi, đừng đi... em không cho anh đi.”

Cô nhóc này vừa ngây ngô lại bướng bỉnh như vậy, thế nhưng lại ngọt ngào đến không ngờ.

Một hồi châm lửa nóng rôt cục cũng ‘phân phát’ bốc cháy, thiêu rụi tất cả.

*****

Tường Chính Tuyền vì con đau đầu như muốn nứt ra mà dần dần tỉnh lại, cô cảm thấy vô cùng không thoải mái, có thể nói toàn thân không một chỗ nào là dễ chịu. Cô mơ màng dụi đầu lên gối đầu hồi lâu, sao lại khó chịu như thế này? Ngày hôm qua rốt cuộc cô đã làm gì chứ?

Lúc đầu là Diệp đại ca lạnh nhạt với cô, sau đó cô chạy đến quán bar của Niếp đại ca uống rượu, đúng, là uống vài ly rượu. Cô còn gặp được cả Niếp đại ca, rồi sau đó cùng anh ấy uống rượu nữa. Vô số hình ảnh nối tiếp nhau hiện lên trong đầu cô.

Trong phòng hình như có mùi thuốc lá? Gối ngủ trong phòng của cô làm sao lại có mùi thuốc lá nhẹ nhàng nhỉ? Tường Chính Tuyền nhíu mày càng chặt, lấy hết sức mình khó nhọc nâng hàng mi cong cong của mình lên để nhìn xung quanh.

Thần trí cô vốn dĩ còn đang mơ màng chưa tỉnh hẳn, nhưng khi vừa mở mắt ra, lại bị cách bài trí xa lạ trong phòng làm cho hoảng sợ tới mức tay chân lạnh như băng. Cô ban đầu còn tưởng rằng mình hoa mắt, nhưng cho dù đưa tay lên dụi đi dụi lại, mở mắt ra lần nữa, căn phòng vẫn lạ lẫm như cũ.

Đây không phải là phòng ngủ của cô. Nếu vậy nơi này là nơi nào?

Giây tiếp theo, rốt cục thì cô cũng phát hiện ra dưới tấm chăn mỏng này, toàn thân mình đang trần như nhộng. Tường Chính Tuyền kinh hãi “Ah” lên một tiếng thét chói tai, ôm lấy chăn mà nhảy dựng lên.

Sau đó, cô nhìn thấy Niếp Trọng Chi. Hắn đang đứng hút thuốc bên bậu cửa sổ cách đó không xa, nghe thấy động tĩnh, Niếp Trọng Chi chợt quay đầu lại nhìn, hai người cùng lúc bốn mắt nhìn nhau.

Hắn nhìn thần sắc của cô cực kỳ hoang mang cổ quái. Tường Chính Tuyền bỗng nhiên cảm thấy chuyện này không bình thường chút nào.

Niếp Trọng Chi dụi tàn thuốc, xoay mình đi về phía cô. Trên người hắn mặc áo tắm, đai lưng lỏng lẻo vắt ngang thắt lưng, thấp thoáng có thể nhìn thấy được một vòm ngực rộng lớn không hề có lấy một vết sẹo nào.

Trong nháy mắt Tường Chính Tuyền liền hiểu ra. Tối hôm qua... Tối hôm qua... Tường Chính Tuyền đáng thương căn bản không thể tin được chuyện trước mắt này quả thực chính là sự thật. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp bỗng chốc cắt không còn giọt máu, trắng bệch như tờ giấy, thân mình ôm lấy tấm chăn mà run rẩy suýt không đứng vững.

Biểu tình của cô như vậy khiến tâm Niếp Trọng Chi đau không thôi, hắn muốn tiến lên đỡ lấy cô.

Tường Chính Tuyền thất kinh hoàn hồn, lập tức lùi lại phía sau vài bước. Ánh mắt của cô mê mang hỗn loạn, trần ngập vẻ không dám tin, run rẩy chỉ vào Niếp Trọng Chi, khó nhọc thét lên: “Ahh, đừng tới đây... Đừng tới đây.... Anh đi ra ngoài.... ra ngoài cho tôi!”

Hai mắt Niếp Trọng Chi nhìn cô chăm chăm, lúc này quả thực cũng chỉ có thể làm được như thế. Sau một lúc lâu, hắn mới xoay người mà đi.

Tường Chính Tuyền đứng một mình trong phòng mà lạnh run, cô cảm thấy trời đất như đảo lộn, thế giới này không còn ánh sáng nữa. Cô vẫn không thể tin được, chậm rãi ngồi bệt xuống sàn nhà, dùng hết sức tát vào mặt mình: “Không thể nào, không thể nào... Nhất định là đang nằm mơ..... Tường Chính Tuyền, mày chỉ đang nằm mơ thôi.”

Trên má vừa đau vừa rát. Tường Chính Tuyền không muốn tin đây là sự thật, cô chậm chạp đứng dậy, ôm lấy chăn, vọt vào phòng tắm.

Mặc cho dòng nước lạnh băng trút xuống, cô không ngừng chà xát thân mình.

Không, không thể nào! Chuyện này không thể xảy ra được. Nhất định là đang nằm mơ, là ảo giác. Cô đã đính hôn với Diệp đại ca rồi, cô sao lại có thể làm ra loại chuyện như thế này. Cô sao có thể làm ra chuyện có lỗi với Diệp đại ca được chứ?

Nhất định là cô đang nằm mơ, hẳn là như thế! Chỉ cần tỉnh dậy, mọi chuyện rồi sẽ lại như cũ.

Cô hết lần này đến lần khác chà xát thân thể của mình, mãi đến khi da dẻ đỏ bừng, cũng không thể làm cho sạch sẽ lại được. Dấu vết này, còn có thân thể khác thường nhắc nhở cô, đó chính là sự thật.

Cuối cùng, cô nhận ra cho dù có dội nước bao nhiêu, tắm lâu thế nào thì cũng không thể thay đổi được sự thật cô đã lên giường cùng với Niếp đại ca.

Tường Chính Tuyền vô lực ngã ngồi trên sàn nhà tắm, nước mắt đã chảy tuôn rơi. Mái tóc ướt sũng rồi tung bết lên trán, lên cả bờ vai, lộ ra khuôn mặt loang lổ vết nước, cũng không rõ là nước lạnh, hay là nước mắt nữa.

Chuyện yêu đương giữa Tường Chính Tuyền và Diệp Anh Chương, cho tới nay vẫn là tình yêu trong sáng thuần khiết, ngay cả hôn cũng chỉ là hôn nhẹ lên trán, không thì lướt khẽ qua môi nhau, nhẹ tựa như chuồn chuồn lướt nước. Chính vì thế, rất nhiều thời điểm, cô cảm thấy Diệp Anh Chương đối xử với cô nâng niu như trân bảo vậy.

Thế nhưng cô sau khi say rượu loạn tính, lại cùng Niếp đại ca lên giường, làm nên chuyện có lỗi với Diệp đại ca. Tường Chính Tuyền trong nháy mắt đó, thực muốn chết đi cho xong, cô sao có thể vô sỉ đến mức không thể chịu được như vậy.

Tường Chính Tuyền cũng không biết mình trốn trong phòng tắm bao lâu, ý thức bồng bềnh, lúc tỉnh lúc mê. Chỉ biết mãi sau khi cả người như đông lạnh thành khối băng, lạnh đến mức hai hàm răng không ngừng đập vào nhau, run cầm cập.

Lúc từ trong phòng tắm đi ra, cô nhìn thấy trên sofa có để mấy bộ quần áo, còn có nội y và giày. Nhất định là Niếp Trọng Chi sai người ta đưa riêng tới.

Tầm mắt Tường Chính Tuyền rơi vào đồng hồ ngang hông trên giường... Tất cả những thứ trong căn phòng này đều giống như tia chớp rạch qua, đâm vào mắt cô đến phát đau đớn.

Đập vào mắt Tường Chính Tuyền đầu tiên khi cô đẩy cửa đi ra chính là Niếp Trọng Chi, hắn đã thay quần áo khác, đang tựa mình vào tường hút thuốc, cau mày phun từng ngụm từng ngụm khói trắng lượn lờ.

Niếp Trọng Chi dụi tàn thuốc, nhìn cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Đề anh đưa em về.” Tường Chính Tuyền tựa như một chú chim bồ câu bị kinh hách quá độ, vọt tránh xa cả mấy bước, ánh mắt không dám nhìn vào hắn, chỉ điên cuồng lắc đầu: “Không, không, không cần...”

Cô cũng không quan tâm đến phản ứng của Niếp Trọng Chi ra sao, chạy trốn chết vào thang máy, liên tục ấn nút đóng lại.

Sự thật này ngay cả chính hắn sau khi tỉnh lại cũng cảm thấy không biết phải làm sao, cô nhất định khó mà tiếp nhận được. Niếp Trọng Chi hiểu, nhưng khi hắn nhìn theo bóng dáng hốt hoảng của cô chạy đi, nơi nào đó trong lòng lại dâng lên một tia yếu ớt không nói nên lời, vô cùng không thoải mái.

Niếp Trọng Chi cũng không biết tối hôm qua chính mình rốt cuộc bị làm sao? Hắn quả thật uống rượu, nhưng với chút rượu ấy chẳng đủ để khiến hắn say đến mức hồ đồ, xúc động như thế này. Hơn nữa, nếu hắn muốn đàn bà thì đâu chẳng có, ngày hôm qua trong phòng bao còn có mấy cô gái xinh đẹp nữa kia mà.

Hắn cùng với Tường Chính Nam biết nhau khi còn học ở trường trung học tư nhân, là sau một trận đánh nhau mà trở nên quen biết. Từ đó về sau hai người như hình với bóng, còn thân thiết hơn cả anh em trong một nhà.

Lần đầu tiên hắn gặp Tường Chính Tuyền là một buổi trưa hè. Cô bé ôm một con gấu Pooh đẩy cửa đi vào, e dè nhút nhát mà đánh giá người xa lạ là hắn. Ngay từ ánh mắt đầu tiên, hắn đã thích cô.

Một cô bé nhỏ nhắn xinh xắn, làn da trắng nõn nhắn nhụi, khuôn mặt tinh tế phấn nộn, ánh mắt sợ hãi đáng yêu, mái tóc mềm mại đen tuyền hơi xoăn, trên người là một bộ váy nhiều tầng. Trong tích tắc đầu tiên Niếp Trọng Chi nhìn thấy, hắn liền nghĩ đến rằng mình vừa được gặp công chúa nhỏ trong truyện cổ tích, chợt có xúc động muốn ôm lấy cô bé vào lòng mà hết sức yêu thương chiều chuộng.

Cho tới bây giờ, hắn vẫn luôn xem tiểu công chúa này như chính em gái của mình, vô cùng yêu quý. Thế nhưng tối hôm qua, hắn vậy mà lại nhúng chàm tiểu công chúa, nhúng chàm em gái của Tường Chính Nam.

Hắn quả thực điên mất rồi! Lại làm ra chuyện không bằng cảm thú!

Ngày đó, vì nổi buồn bực không dứt trong lòng mà Niếp Trọng Chi bất giác hút hết hai bao thuốc lá.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Sợ hãi tình yêu của anh + Phiên ngoại

Trước đây khi còn học ở trong nước, Niếp Trọng Chi vẫn thường ba hôm hai bận chạy đến Tường gia, thậm chí khi đó trên lầu còn có một căn phòng đặc biệt chuẩn bị cho hắn. Sau khi du học trở về, Tường Chính Nam ban đầu còn ở trong đại trạch, Niếp Trọng Chi cũng thường thường lại đây, Tường Chính Tuyền vì vậy mà cũng hay được gặp hắn.

Lại sau nữa, Tường Chính Nam được thừa kế hoàn toàn sự nghiệp của ông ngoại Lục Hồng Nghiệp, hơn nữa cuộc sống cá nhân trở nên muôn màu muôn vẻ, không muốn bị gò bó mãi trong nhà, nên hắn đã chuyển ra ngoài. Bắt đầu từ lúc đó, Tường Chính Tuyền và Niếp Trọng Chi dường như không tiếp xúc với nhau là mấy, ngay cả cơ hội gặp mặt vốn ít lại càng ít hơn.

Tường Chính Tuyền mấy năm qua vẫn luôn xem Niếp Trọng Chi giống như một người anh trai của mình.

Từ quán bar hốt hoảng chạy về nhà, đến mấy ngày sau mà cô vẫn còn bị vây hãm trong cảm giác kinh hoàng, thất thố không thể chấp nhận được sự thật. Anh trai Tường Chính Nam ở một ngày hè kia bỗng gặp phải tai nạn xa cộ bất ngờ, mẹ cô là bà Lục Ca Khanh mỗi ngày đều phải chạy đi chạy lại từ nhà đến bệnh viện rồi lại từ bệnh viện về nhà, lo lắng bên này, bận tâm bên kia, cho nên cũng không có thời gian để nhận ra sự khác thường của cô.

Tường Chính Nam sau khi tỉnh lại trong phòng chăm sóc đặc biệt, hai chân thế nhưng lại mất đi tri giác, không thỗi lại. Bác sĩ chữa trị chính cho hắn giải thích nói là vì vụ tai nạn kia đã hình thành một khối máu đông chèn ép lên dây thần kinh trong não, cho nên hai chân tạm thời không thể cử động được. Thế nhưng rốt cục là phải mất bao lâu mới có thể khôi phục như trước kia, bác sĩ chữa trị cho hắn cũng không dám chắc chắn đưa ra một kỳ hạn chính xác, chỉ nói muốn theo dõi tình trạng hồi phục của bệnh nhân, còn có mức tiêu giảm của khối máu đông trong đầu.

Nếu khối máu đông đó cả đời không thể biến mất thì sao? Bác sĩ tỏ vẻ bất đắc dĩ, ông cũng không dám cam đoan là loại tình huống này sẽ không xảy ra.

Nhưng ngộ nhờ bệnh tình đi theo hướng đó, vậy chẳng phải là cả đời này Tường Chính Nam không thỗi lại được nữa hay sao? Nghĩ đến vậy, bà Lục Ca Khanh lại lo lắng đến mất ăn mất ngủ. Ngay cả người xưa nay chỉ lo mải làm việc, không màng đến những chuyện trong nhà như ông Tường Triệu Quốc đang trong kỳ công tác hội nghị, hành trình cũng phải rút lại phần nửa, buông tha công việc trong tay, vội đến bệnh viện riêng cùng viện trưởng và bác sĩ phụ trách trị liệu gặp mặt bàn bạc.

Sau khi đóng cửa nhốt mình trong nhà suốt một tuần không ra ngoài, Tường Chính Tuyền mới quyết định đem chuyện giữa cô và Niếp Trọng Chi quên đi, coi như chưa từng xảy ra bao giờ. Ngày đó trước khi cõng ra ngoài, vì để cố chứng minh mình đã quyết tâm không còn nghĩ đến chuyện kia nữa, nên đã đặc biệt chăm chút ăn mặc trang điểm, sau đó đến bệnh viện thăm anh trai đang chữa trị.

Khoảng thời gian đó, mỗi người đều biết tính tình Tường Chính Nam kém tới cực điểm. Một người vốn đang sinh khí dồi dào bỗng trở thành người bệnh tật nằm một chỗ, đã kích như vậy người thường đều khó có thể chấp nhận được, huống chi là người vẫn luôn kiêu ngạo, lòng tự trọng mạnh mẽ như Tường Chính Nam, chuyện này quả thực so với giết hắn đi còn khó chịu hơn.

Tường Chính Tuyền mới bước ra khỏi thang máy, từ xa đã nghe thấy tiếng rống giận dữ của Tường Chính Nam: “Đi ra ngoài, các người đi ra ngoài hết cho tôi...” Xem ra cơn nóng nảy của anh trai cô lại phát tác rồi!

Tường Chính Tuyền vội vàng bước nhanh chạy tới làm cứu cánh, vừa muốn đẩy cửa, chỉ nghe thấy bên trong lại truyền ra mấy tiếng ‘rầm rầm’.

Đoàn người bác sĩ y tá tắc đầu thờ dài, sắc mặt không chịu nổi nữa đi ra. Tường Chính Tuyền liền đi lại mỉm cười xin lỗi từng người một. Chờ tình hình bên trong yên ắng hẳn, cô mới nhẹ nhàng mở cửa đi vào.

Còn chưa đi được vài bước, một cái gối đầu bỗng từ đâu bay tới: “Đi ra ngoài, tôi đã nói là đi ra ngoài, tôi không muốn gặp bất cứ kẻ nào hết!”

Tường Chính Tuyền vội đón lấy chiếc gối, ló đầu ra, e dè dịu giọng nói: “Anh hai, là em.”

Quả nhiên, trong phòng là một đống lộn xộn bừa bãi, bình hoa trên tủ đầu giường, chén đĩa nằm ngang dọc trên mặt đất, vỡ vụn thành nhiều mảnh nhỏ, hẳn là vừa bị cơn lốc Tường Chính Nam quét qua.

Tường Chính Nam thấy người đến là cô em gái mà mình vẫn luôn yêu thương chiều chuộng, cơn giận dữ liền hạ xuống, cau mày nhìn cô: “Mẹ nói mấy ngày nay thân thể em không thoải mái, sao không ở nhà nghỉ ngơi mà lại đến đây?”

Tường Chính Tuyền sẵn sàng đem gối đầu mềm mại nhét vào sau lưng anh trai, lại lấy chăn lông thú trải trên đùi anh. Vừa nghe anh trai hỏi, trong đầu Tường Chính Tuyền lại giống như một bộ phim quay chậm chiếu lên cảnh ngày đó cô tắm nước lạnh buốt, động tác trong tay tạm dừng vài giây: “Em... em khỏe hơn rồi.”

Cô sợ Tường Chính Nam tiếp tục truy vấn, liền đổi sang đề tài khác, lôi kéo cánh tay Tường Chính Nam ngọt ngào làm nũng: “Anh, mới vài ngày không gặp anh, người ta nhớ anh muốn chết. Còn anh nữa, anh có nhớ em gái này không?”

Cơn bức bối cực độ trong lòng Tường Chính Nam cuối cùng cũng vơi đi ít nhiều, khẽ mỉm cười, xoa tóc của cô: “Cuối cùng vẫn còn chút lương tâm, không uống công anh trai thương em như vậy. Đứa ngốc này, anh trai đương nhiên cũng nhớ em rồi.”

Sợi dây chuyền đặc chế trên cổ Tường Chính Tuyền từ trong áo lấp ló chui ra, đung đưa trước mắt hắn. Tầm mắt Tường Chính Nam ngừng lại, nét mặt thoáng lạnh đi. Đây là bộ trang sức hắn nhờ nhà thiết kế nổi tiếng thế giới làm ra, bên trong có hệ thống định vị toàn cầu. Ngoại trừ em gái Tường Chính Tuyền, hẳn còn nhờ làm thêm một chiếc nữa, cái đó tự tay hắn đã đeo lên cổ người kia.

Lại nghĩ tới cô ấy! Lại nghĩ tới người kia!

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến một người nhiều như vậy. Nhưng từ sau trận tai nạn đến nay, cô như đám bọt biển mà biến mất khỏi bên người hắn, chưa từng xuất hiện đến gặp hắn lần nào.

Hai tay Tường Chính Nam nắm thành nắm đấm thật chặt, âm thầm nện lên đệm giường, tức giận chính mình không biết ngừng lại. Có lẽ không cần mảy, có lẽ vốn dĩ không cần mảy. Tường Chính Nam, mảy chính là một kẻ ngốc.

Hắn luôn dễ dàng nổi giận như vậy, lại hay thay đổi thất thường. Ngay cả người nhà đều cho rằng hắn là bởi vì không thể chấp nhận được sự thật bản thân trở nên tàn phế nên mới thế. Nhưng sự thật thì chỉ hắn là người biết rõ nhất, hẳn như vậy là vì người kia đã rời đi. Hắn trọng thương đến mức này, nhưng khi vừa tỉnh lại, lại biết được cô đã bỏ đi không chút lưu luyến nào.

Không ai biết, chuyện cô bỏ hán mả đi, so với chuyện đôi chân của hán không thể cử động được, lại càng làm hán cảm thấy thống khổ hơn vạn phần!

Đôi khi trong phút tình cờ, Tường Chính Nam lại nghĩ: Ở trong nháy mắt nào đó, có khi nào cô chợt nhớ đến hán hay không? Thế nhưng khi ý niệm này dâng lên trong đầu thì ngay giây tiếp theo, Tường Chính Nam lại cảm thấy tự giễu mà nhếch khóe miệng, cười nhạo bản thân đang tự mình đa tình lại còn không biết lượng sức. Từ trước tới giờ, trong lòng cô vẫn luôn mong mỗi thời khắc được rời khỏi hán, sao có thể nhớ đến hán được đây.

Tường Chính Tuyền liếc mắt nhìn đồng rác rưởi dưới đất, đáy lòng âm thầm thờ dài. Cô cúi người xuống chuẩn bị dọn dẹp sơ qua một chút. Tường Chính Nam thấy thế, liền quát: “Đừng chạm vào, em lộn xộn chuyện này để làm gì, cẩn thận bị cắt vào tay. Cứ để cho đám y tá và bảo mẫu tới thu dọn lấy được rồi.”

Tường Chính Tuyền “Vâng” một tiếng, liền gọi y tá vào làm. Còn mình thì ngồi ở bên giường bệnh của anh trai, tiện tay hái một quả nho, thật cẩn thận lột vỏ: “Anh, em biết trong lòng anh không thoải mái, nhưng anh trút giận lên người bọn họ cũng vô dụng. Máy vị bác sĩ đều đã nói qua, tình hình lúc này của anh chỉ là tạm thời. Chỉ cần anh nghe theo lời bác sĩ, chăm chỉ chữa trị luyện tập, cơ thể nhất định sẽ bình phục như trước kia.”

Nói tới đây, cô đem trái nho vừa bóc vỏ xong đưa cho Tường Chính Nam, Tường Chính Tuyền bấu môi, giống như trước kia mà nũng nịu nói: “Anh, anh đã hứa với em rồi cơ mà, chờ đến lúc em kết hôn, anh phải cùng ba ba khoác tay em, đưa em vào lễ đường. Anh mà không làm được như lời hứa, em sẽ vô cùng vô cùng tức giận, sau này không thèm đến tới anh nữa.”

Tường Chính Nam ăn trái nho vừa ngọt vừa thơm, sau một hồi lâu im lặng, sắc mặt dường như bình tĩnh hơn: “Em gọi điện thoại báo người ở Khả Tụng Hiền mang chút đồ ăn tới đây.” Khó có khi nào anh trai chủ động muốn ăn đồ này nọ, Tường Chính Tuyền vội vàng lấy khăn tay lau sạch tay, sau đó lấy đi động ra, bấm số gọi người ta đưa cơm tới.

Đang đắn đo vị quản lý của Khả Tụng Hiền làm những món ăn mà anh cô thích ăn, điện thoại còn chưa cúp máy, liền nhận thấy được bên ngoài vừa có người đẩy cửa đi vào. Cô nghĩ là y tá, liền loé mắt mỉm cười xoay người lại nhìn xem.

Kết quả, người tới lại là Niếp Trọng Chi.

Ngay khi Tường Chính Tuyền còn chưa kịp chuẩn bị gì, gương mặt Niếp Trọng Chi liền xông vào tầm mắt của cô.

Từ sau chuyện kia, đây là lần đầu tiên hai người gặp lại. Tường Chính Tuyền nhất thời bất ngờ không kịp phòng bị, từng hình ảnh đêm đó như ngọn lửa ‘hừng hực’ bốc lên trong đầu cô, cô cảm giác được trên mặt mình đang trở nên nóng rực.

Ánh mắt Niếp Trọng Chi lúc lướt qua dường như có dừng lại trên người cô một chút. Nhưng không đến một giây sau, hán lại làm như không có việc gì mà rời mắt đi, mỉm cười trêu đùa với Tường Chính Nam: “Tường, vài ngày không gặp cậu, còn tưởng rằng cậu không đi được nữa chứ, con bà nó, kết quả đến đây lại phát hiện khí sắc của cậu còn tốt hơn cả tôi.”

Tường Chính Nam tức giận bất mãn liếc hán một cái: “Thằng nhóc cậu mới không đi được ấy.” Niếp Trọng Chi cười đùa: “Xem kia, vẫn còn khí lực mà đâu vô mồm với tôi, chứng tỏ sức khỏe cậu hồi phục không tồi chút nào.”

Niếp Trọng Chi vừa nói chuyện vừa đi đến bên cạnh giường bệnh, hán từng bước từng bước tới gần, Tường Chính Tuyền lại cảm giác như không khí trong phòng như bị ép dần, bốn phía bỗng dưng trở nên nặng nề, hô hấp bắt đầu trở nên khó khăn. Nhưng phải giả vờ trước mặt anh trai, chút lễ phép cơ bản cô nhất định phải có, vì thế cụp mắt xuống, ngượng ngùng gọi một tiếng: “Niếp đại ca.”

Tầm mắt Niếp Trọng Chi lúc này mới dừng hán trên mặt cô, cười cười: “Tuyền Tuyền, Niếp đại ca lâu rồi không gặp em. Đạo này thế nào?” Thần thái, ngữ khí của Niếp Trọng Chi vẫn như ngày thường, giống như chuyện kia căn bản là chưa bao giờ xảy ra, Tường Chính Tuyền bất giác thờ phào nhẹ nhõm: “Em cũng tạm được. Cảm ơn anh, Niếp đại ca.”

Tiếp sau đó, Niếp Trọng Chi gọi lên mấy đề tài cùng Tường Chính Nam trò chuyện vài câu. Bỗng nhiên nhớ tới chuyện giớ, hán vỗ vỗ cái trán của mình: “Đúng rồi, có tin tức tốt quên nói cho cậu biết: Tên Chúc An Bình kia vừa sinh được một đứa con trai bụ bẫm đó.”

Niếp Trọng Chi mở đi động lấy tấm ảnh chụp bên trong ra, làm bộ nghiêng răng ken két nói: “Cậu xem đi, xem đi, biết chúng ta ai cũng chưa có, lại còn mang đến hết người này người kia để khoe. Cậu ta muốn ăn đòn đây mà? Cậu nhìn cậu ta ôm con trai mà cười không thấy mặt trời đây này, chắc là đang mừng không biết trời đất gì. Quên đi, chúng ta chịu đựng cậu ta lần này, bây giờ cứ để cho cậu ta đắc ý. Chờ khi nào cậu bình phục, đám người chúng ta đến Tam Nguyên tụ tập, đem hết số rượu 82 năm của cậu ta ra uống sạch, cho cậu ta đau lòng chết thì thôi.”

Tường Chính Nam nhìn đứa trẻ phấn nộn đáng yêu đang chảy nước dãi trong hình, khóe miệng bất tri bất giác phảng phất ý cười, đáp lại một tiếng: “Được.”

Tường Chính Tuyền thấy vậy, đáy lòng nhẹ nhàng thở ra. Cũng may có Niếp Trọng Chi lợi hại, một hồi rốt cục cũng làm cho anh trai cô mỉm cười.

Sau một lúc lâu, phục vụ của Khả Tụng Hiền đã mang đồ ăn tới. Tường Chính Tuyền múc một chén cháo trắng, khề thổi qua cho bớt nóng rồi mới đưa cho anh trai. Niếp Trọng Chi ngồi bên cạnh buồn chán lấy hộp đồ ăn trắng miệng mở ra xem, vừa nhìn thấy bánh sầu riêng, hai mắt liền sáng lên: “Cũng chỉ có Khả Tụng Hiền này là có món bánh sầu riêng xem như tạm ăn được.” Hán đưa tay lấy một cái định bỏ vào miệng, Tường Chính Nam lãnh đạm liếc hán một cái: “Muốn ăn thì tự đi mua mà ăn, đây là gọi riêng cho Tuyền Tuyền đấy.”

Một miếng bánh sầu riêng, cũng be bé thế thôi. Nhưng nghe vậy, động tác của Niếp Trọng Chi lập tức ngừng lại, cầm miếng bánh sắp vào miệng mình bỏ lại vào hộp bánh: “Nếu đã như vậy thì tôi không giành của Tuyền Tuyền nữa.”

Tường Chính Tuyền thấy đầu lưỡi của Nhiếp Trọng Chi rõ ràng đã liếm vào miếng sầu riêng rồi cứ nhiên còn thả lại hộp. Trong nháy mắt hình ảnh hai người dấy đưa đêm đó loáng thoáng hiện lên trong đầu cô càng lúc càng nhiều, cô vội vàng dời tầm mắt đi, không dám nhìn Nhiếp Trọng Chi thêm chút nào nữa: “Em... Em không đói bụng, Nhiếp đại ca cứ ăn đi.”

Tường Chính Nam và Nhiếp Trọng Chi từ trước đến nay thân nhau còn hơn anh em trong nhà, thông thả uống xong một chén cháo, liền nói với em gái: “Em khách khí với cậu ta làm gì, đem chút canh thừa thịt dư cho cậu ta cũng thấy uống phí nữa.” Dùng chiếc đũa gấp một miếng bánh, đưa tới bên miệng Tường Chính Tuyền: “Nào, ăn một miếng.”

Món điểm tâm này của Khả Tụng Hiền làm một cách tinh xảo khéo léo như ở xứ Cảng Thơm (Hongkong), miếng bánh sầu riêng nho nhỏ, phụ nữ cắn một miếng liền vừa miệng. Nhưng vấn đề là miếng bánh này chính là miếng bánh mà Nhiếp Trọng Chi mới bỏ lại vào hộp...

Tường Chính Tuyền lại không thể không ăn, hai má ửng đỏ không còn cách nào khác đành phải há miệng.

Đôi môi Tường Chính Tuyền đỏ hồng đầy đặn, miệng mở ra hết mức, ần ần đầu lưỡi phẩn hồng. Nhiếp Trọng Chi vốn đang nhàn nhã bắt chéo chân ngồi trên sofa đối diện giường bệnh. Ánh mắt lơ đãng lướt qua liền nhìn thấy được hình ảnh này.

Nhiếp Trọng Chi bỗng nhiên nhớ tới đêm đó cô hôn lên môi hắn, ngốc nghếch ôm lấy cả người hắn vừa hôn lại vừa liếm. Giây phút ấy trong lòng tựa như có trăm ngàn chiếc móng vuốt nho nhỏ cào khê lên tim hắn, khó chịu không nói nên lời. Cô hòng hắn trượt lên lại trượt xuống, không dám nhìn thêm nữa, âm thầm vội rời ánh mắt đi, thực mắt tự nhiên mà dời chân này chéo lên chân kia.

Tường Chính Tuyền từ khi Nhiếp Trọng Chi đến đã cảm thấy xấu hổ vô cùng, vẫn cố hết sức tránh né ánh mắt hắn, trong lòng không ngừng cầu nguyện mong hắn mau mau rời đi. Nhưng mà Nhiếp Trọng Chi hôm nay lại có vẻ như rất nhàn nhã, ngồi trên sofa hết câu này đến câu khác trò chuyện cùng Tường Chính Nam. Cứ như vậy cho tới lúc gần sấm tối.

Nhiếp Trọng Chi ở lại mãi tới lúc này, Tường Chính Tuyền rốt cuộc không chịu đựng thêm được nữa. Cô thấy bác sĩ y tá đến đây để kiểm tra định kì liền nhân cơ hội nói với Tường Chính Nam: “Anh, bây giờ em về nhà, ngày mai lại đến thăm anh.”

Lời của cô vừa nói ra, Nhiếp Trọng Chi cũng đứng dậy: “Tường, cũng đến lúc mình phải về đây.” Tường Chính Nam sau trận tai nạn kia vẫn còn đang trong thời kỳ dưỡng bệnh, nói chuyện cả hồi lâu cũng đã cảm thấy uể oải, đành xua tay: “Cũng được, nhân tiện cậu đưa Tuyền Tuyền về nhà giúp tôi.”

Cả ngày hôm nay Nhiếp Trọng Chi đợi chính là những lời này, vì thế liền nhận lời ngay lập tức.

Suốt một đường xe chạy, Tường Chính Tuyền ngồi ở một bên chỉ một mực nhìn chăm chăm về phía trước, không hề chớp mắt. Nhiếp Trọng Chi nhìn cô một hồi, chủ động mở miệng: “Tuyền Tuyền, chúng ta tìm chỗ nào tán gẫu chút đi.”

Kỳ thật trong nội tâm Tường Chính Tuyền đang đấu tranh không ngừng từ đầu tới giờ, cô không muốn mở miệng, chỉ cần trong đầu vừa lóe lên hình ảnh đêm đó, mặt cô liền nóng lên, cảm thấy chuyện như vậy xảy ra vô cùng ngượng ngùng khó xử, cô quả thực không cách nào đem chuyện kia ra nói. Hiện giờ Nhiếp Trọng Chi đã mở miệng, cô chỉ biết gật gật đầu.

Nhiếp Trọng Chi dừng xe ở ven đường, đang muốn đẩy cửa xe đi xuống. Tường Chính Tuyền liếc qua thấy tiệm cà phê ở gần đó, cắn môi do dự không thôi, sau mới nhẹ giọng nói: “Nhiếp đại ca, chỉ bằng chúng ta nói luôn ở trong xe này đi.”

Nhiếp Trọng Chi trầm mặc không đáp. Hồi lâu sau hắn mới lên tiếng: “Tuyền Tuyền, chuyện kia em định như thế nào?”

Cái gì mà định như thế nào? Tường Chính Tuyền không hiểu ý Nhiếp Trọng Chi muốn nói, đôi mắt đen láy ngước lên, nhìn về phía Nhiếp Trọng Chi. Ai ngờ Nhiếp Trọng Chi vẫn đang nhìn cô chăm chăm từ này giờ, bên trong ánh mắt hắn lộ ra vẻ dò xét làm cho cô cực kì không tự nhiên. Tường Chính Tuyền chợt tránh né ánh mắt đi: “Em không rõ ý anh là gì?”

Đôi mắt của cô trong vắt là vậy, tựa như dòng suối nhỏ chỉ cần nhìn qua là có thể thấy đáy. Cô đêm đó, nằm dưới thân hắn, con ngươi mị hoặc hơi hé mở, ánh mắt mê ly... Nhiếp Trọng Chi thất thần vài giây, mới tỉnh lại từ trong mạch suy tư của mình: “Em muốn giải thích với Diệp Anh Chương về chuyện này như thế nào?”

Giải thích... Giải thích chuyện đã xảy ra giữa cô và hắn sao? Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng có ý niệm sẽ đem chuyện này nói cho Diệp đại ca biết. Không, tuyệt đối không thể để cho Diệp đại ca biết được. Tường Chính Tuyền kích động vô thố: “Em... Em...” Một chữ “Em” hồi lâu cũng không nói được câu tiếp theo.

Biểu tình và phản ứng của cô đã khiến Nhiếp Trọng Chi hiểu rằng cô không muốn để cho bất cứ người nào biết được chuyện này, đặc biệt là Diệp Anh Chương.

Trong nháy mắt kia, trong ngực Nhiếp Trọng Chi bỗng trở nên hiu quạnh, một tư vị không thể nói thành lời. Hắn đã mở miệng thay cô nói trước: “Em căn bản không muốn cũng như sẽ không để cho Diệp Anh Chương biết chuyện này?”

Tường Chính Tuyền trầm mặc quay đầu đi, thật lâu sau, mới thấp giọng nói: “Nhiếp đại ca, chúng ta có thể xem như chuyện đêm hôm đó chưa từng xảy ra có được không?”

Ý cầu xin quá rõ ràng trong lời của cô. Con ngươi đen như mực tàu của Nhiếp Trọng Chi trầm xuống, tầm mắt hắn có thể nhìn thấy được những ngón tay trắng nõn của cô, đang vô cùng căng thẳng mà giữ chặt lấy chiếc vòng đeo tay.

Thanh âm Tường Chính Tuyền lí nhí, vô cùng dè dặt: “Nhiep đại ca, chúng ta quên chuyện kia đi, được không?”

Những chuyện như thế này, phụ nữ đều nói chúng ta hãy xem như chưa từng xảy ra chuyện gì, còn bên đàn ông như nghe vậy thì hẳn là nên tỏ phào nhẹ nhõm vì trút được gánh nặng. Dù sao thân phận cô gái này cũng có chút đặc biệt, là em gái của người anh em tốt nhất của hắn, là người mà hắn đã nhìn cô lớn lên. Hắn đã nhúng chàm cô em gái mà Tường Chính Nam vẫn luôn cưng nựng trong lòng bàn tay, nếu để cho Tường Chính Nam biết được, cho dù là lúc này đang phải nằm trên giường bệnh thì cậu ta cũng sẽ nhảy dựng lên lập tức, đánh cho hắn một trận thân tàn ma dại cũng nên.

Nhưng Nhiep Trọng Chi lại không biết vì sao trong lòng hắn lại rầu rĩ như vậy, cực độ cực độ không thoải mái, đó là một loại cảm giác mà hắn chưa từng thấy, vừa buồn bực, vừa khó chịu, lại vừa có chút mất mát. Nhiep Trọng Chi dừng một lát, sau mới phun ra một chữ: “Được.”

Nhiep Trọng Chi nhận thấy tiếng nói của hắn vừa dứt, Tường Chính Tuyền bên cạnh giống như nhẹ nhàng thở ra, mấy ngón tay trắng bệch cũng buông lỏng khỏi vòng tay.

Cô lại sợ hãi như thế! Sợ hãi hắn nói không đồng ý!

Loại cảm giác không thoải mái càng ngày càng mãnh liệt, trái tim hắn như đang bị ai đó siết chặt, Tường Chính Tuyền hóa ra từ đầu đến cuối vẫn chỉ sợ duy nhất một điều, cô chỉ sợ Diệp Anh Chương biết chuyện.

Hai người không nữa mở miệng nói thêm gì nữa, suốt quãng đường còn lại chỉ giữ nguyên im lặng. Tường Chính Tuyền cảm thấy không khí có phần kì dị, mỗi giây trôi qua tựa như cả năm trời. Từ sau chuyện kia, cô bây giờ mỗi lần nhìn thấy Nhiep Trọng Chi, đều có cảm giác như mình là một con cá đang bị đặt vào lò nướng, dấy vô khôn kể.

Đi mãi cuối cùng cũng về được đến nhà. Xe Nhiep Trọng Chi vừa dừng lại, Tường Chính Tuyền đã nhẹ giọng nói “cảm ơn”. Không đợi Nhiep Trọng Chi phản ứng gì, liền đẩy cửa ra, như một con gió, xuống xe rồi chạy vào nhà. Tốc độ nhanh giống như đằng sau có sói già gian ác đuổi theo vậy.

Nhiep Trọng Chi ngây ngốc nhìn theo bóng lưng của cô biến mất trong sân nhỏ. Cảm giác không thoải mái lại càng quanh quẩn bám chặt ở trong lòng, bây giờ Tuyền Tuyền tránh hắn như tránh rắn rết vậy.

Kỳ thật đã nhiều ngày qua hắn vẫn không ngừng nghĩ về chuyện đã xảy ra giữa hai người, cũng đã tính đến chuyện chịu trách nhiệm cho hành động của mình. Nếu Diệp Anh Chương đẻ bụng, hẳn liền đơn giản cưới cô nhóc kia, cả đời yêu thương chăm sóc cho cô ấy. Dù sao họ đều đã trưởng thành, đến tuổi thành gia lập thất, sớm muộn gì cũng phải kết hôn. Nếu cưới cô nhóc Tuyền Tuyền, có vẻ.... có vẻ cũng không tệ lắm.

Nhưng Tường Chính Tuyền vừa mở lời đã nói hắn hãy xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Rõ ràng là cô vô cùng để ý đến Diệp Anh Chương kia, để ý quá mức tưởng tượng của hắn.

Nhiep Trọng Chi thậm chí dám quả quyết một chuyện: Tường Chính Tuyền tuyệt đối sẽ không dám nói chuyện này cho bất cứ người nào biết, cũng có nghĩa hắn vĩnh viễn không cần đi giải thích với Tường Chính Nam. Theo lý thuyết, hắn nên cảm thấy vui mừng vì tránh được gánh nặng mới đứng, dù sao chuyện đó đến nước này cũng có thể xem như đã đến lúc phải nói ra rồi.

Nhưng giờ phút này Nhiep Trọng Chi lại cảm thấy mình thực khó hiểu. Trong lòng hắn buồn bực không để đâu cho hết, lại có cảm giác không cam lòng kì lạ. Hắn chỉ cần nghĩ đến Tường Chính Tuyền nói ra câu khi nãy “Nhiep đại ca, chúng ta xem như chuyện đêm đó chưa từng xảy ra được không?” Trong lòng hắn liền nổi giận vô cùng, hận không thể tìm tên nào đó cho hắn một trận đòn cho hả dạ, phát tiết cơn giận kia.

Hắn làm sao thế này?!

Nhiep Trọng Chi hung hăng khởi động xe, chân ga đạp mạnh, vòng tay lái sang con đường vắng người bao quanh thành phố mà chạy như bay.

Diệp Anh Chương ở đơn vị bận rộn thì khỏi nói, bảy tám ngày không liên lạc với Tường Chính Tuyền cũng là chuyện vô cùng bình thường. Lần này bởi vì sợi dây đeo tay mà dẫn tới chiến tranh lạnh, hơn nữa Tường Chính Tuyền bởi vì áy náy, cũng không chủ động gọi điện thoại cho anh ta, thế nên hai người họ đã hơn mười ngày mà chưa nói với nhau câu nào.

Ngày hôm đó, Diệp Anh Chương bỗng dưng gọi điện đến cho cô: “Tuyền Tuyền, buổi tối em có rảnh không? Anh đã đặt sẵn nhà hàng, mình cùng đi ăn cơm được không?” Sau một thời gian ngẫm nghĩ lại, Diệp Anh Chương cũng hiểu được ngày đó phản ứng của mình có hơi thái quá. Dù sao Tuyền Tuyền cũng không biết chuyện liên quan đến sợi dây đeo tay đó, có lẽ chỉ là vô tâm ném đi.

Như vậy cũng xem như Diệp Anh Chương nhận sai với cô. Tường Chính Tuyền im lặng một lát, rồi nhẹ nhàng đáp một tiếng “Vâng.”

Diệp Anh Chương cúp máy, phó đội trưởng Ngô Thiên Vĩ đang đứng trước anh ta nhân tiện nói: “Đội trưởng Diệp, cũng không thể mãi lo công việc mà lạnh nhạt với chị dâu. Vụ án này đã điều tra lâu như vậy, hôm nay ấy mà, anh nhất định phải biểu hiện cho thật tốt đấy.”

Mấy người trẻ tuổi trong đội, không phải là độc thân thì cũng là người đang dần trên đường thoát ly khỏi tình trạng này. Vừa nghe đội phó Ngô nói, liền có người nói theo: “Cũng đúng, Ngô đội phó nói tôi lại mới nhớ, chị dâu đã lâu không thấy mang điểm tâm đến cho chúng ta nhỉ.”

“Anh phải mau mau nhận lỗi với chị dâu đi, nếu không từ nay về sau bánh ngọt, bánh bích quy, trà sữa của chúng tôi cũng chẳng còn. Vì hạnh phúc của các đồng chí trong đội, anh phải dỗ cho chị dâu vui về đây.”

Lại mồm năm miệng mười? Còn đưa ra đủ loại đề nghị: “Mang chị dâu đi dạo phố mua quần áo. Phụ nữ thích nhất là đi dạo phố, tâm tình đảm bảo sẽ

như nở hoa, không vui cũng sẽ phải vui.”

“Mời chị dâu đi ăn cơm, đi xem phim.”

“Nếu không anh xin mấy ngày nghỉ đưa chị dâu ra nước ngoài du lịch cũng được.”

“Tôi cảm thấy mời đi ăn cơm vẫn là được nhất, tìm nơi nào đó có ánh nến lung linh, không khí thật lãng mạn, mua một bó hồng thật lớn, sau đó thật chân thành thật thâm tình mà nói với cô ấy một câu ‘Anh yêu em’...”

Cô gái duy nhất trong đội Kì Hiệu Thanh cuối cùng cũng lên tiếng. Cô thấy ánh mắt mọi người lộ ra vẻ đầy ý vị thâm trường, đầu liền ngước lên, khó chịu nói: “Nhìn cái gì vậy, tôi không có bạn trai thì đã làm sao, chẳng phải phim truyền hình đều diễn như vậy sao? Tục ngữ nói, không có kinh nghiệm thì xem nhiều TV một chút. Các anh có hiểu hay không?”

Mọi người đều mỉm cười trêu chọc, nói: “Đúng, đúng, Diệp đội trưởng, chú ý này hay, chú ý này rất hay.”

“Đúng, cứ theo ý của “nữ hán tử” đi. Tốt xấu gì cô ấy cũng là cô gái duy nhất trong đội chúng ta.”

Diệp Anh Chương sau một hồi được các anh em dự mưu, cuối cùng quyết định sẽ mời Tuyền Tuyền đi ăn ở nhà hàng Italy trên đường Vọng Hồ.

Khi bước xuống xe Tưởng Chính Tuyền sững sờ hồi lâu. Trước đây Diệp Anh Chương nếu có đặt trước, thì đều là những nhà hàng bán toàn thức ăn nhanh, đặc điểm đều là mấy kiểu tốc chiến tốc thắng, cô từ trước đến nay cũng đã quen. Nhưng không nghĩ tới hôm nay Diệp Anh Chương lại hẹn cô đến một nhà hàng lãng mạn như vậy, quả thực là có chút bất ngờ.

Nhà hàng ba mặt là nước bao quanh, tường và sàn đều làm bằng thủy tinh trong suốt, gió khe lướt trên mặt hồ, màn sương trắng giống như dải sa mỏng. Không gian lớn như vậy cũng không có được bao nhiêu bàn, ngay trung tâm được trang trí tỉ mỉ bằng những cây xanh, mỗi một bàn đều nằm trong một không gian riêng tư yên tĩnh.

Trong bầu không khí thư thái vang lên những giai điệu giản đơn, giống như những hạt cát nhẹ nhàng chảy xuống bầu dưới của đồng hồ cát, từng chút từng chút một. Trên bàn đặt một chân nến cao, ánh nến lung linh, tỏa ra ánh sáng yếu ớt. Gương mặt mờ ảo của Diệp Anh Chương dần dần hiện lên rõ ràng trong ánh nến, ánh mắt Tưởng Chính Tuyền nhìn vào nét mặt quen thuộc kia, sau đó liền rời mắt đi.

Con người rốt cuộc không thể làm chuyện gì trái với lương tâm mình. Bây giờ cô như vậy lại mặt đối mặt với Diệp đại ca, cô cảm thấy hơi chột dạ, không dám nhìn thẳng vào anh.

Còn nhớ ngày Diệp Anh Chương mới được điều đến Lạc Hải, đến nhà chào hỏi gia đình cô, bầu trời xanh biếc không một gợn mây. Khi đó cô mới vào năm nhất đại học, cuộc sống vẫn còn nhẹ nhàng đơn giản.

Vì hôm đó là ngày cuối tuần, Tưởng Chính Tuyền tận gần trưa mới chịu rời giường, từ cầu thang đi xuống, xa xa cô đã thấy trong nhà có khách tới chơi. Bà Lục Ca Khanh đang trò chuyện cùng người ta, còn có một thanh niên trẻ mặc đồng phục cảnh sát ngồi ngay ngắn dựa lưng về phía cô.

Theo tầm mắt của cô, cô chỉ thấy được mái tóc đen nhánh và một bờ vai rộng lớn. Mẹ vừa nhìn thấy cô, mỉm cười gọi cô lại: “Tuyền Tuyền, mau tới đây, nhìn xem có còn nhận ra anh trai nhà bác Diệp ở trong đại viện trước kia hay không?”

Ngay giây tiếp theo, Diệp Anh Chương mỉm cười đứng dậy, chậm rãi quay đầu lại phía cô. Tưởng Chính Tuyền nhìn thấy một gương mặt anh khí đến bức người, tựa như một luồng sáng lóe lên từ trong một mảnh hỗn độn, bắt ngờ rực lên, không hề nhiễm một tia bụi trần.

Từ cái nhìn đó, một mối tình đã chớm nở, từ đó về sau chẳng thể nào quên. Diệp Anh Chương đã trở thành một vầng sáng rực rỡ trong suốt nhất trong những ngày khi cô còn là thiếu nữ.

Nhưng mà hiện giờ... mỗi lần phải đối mặt với Diệp Anh Chương, trong đầu cô lại không ngừng hiện lên những hình ảnh kinh khủng của cô và Nhiếp Trọng Chi đang quấn lấy nhau.

Cô đã vấy bẩn mối tình cảm thuần khiết này. Diệp đại ca nếu biết được sẽ như thế nào? Nếu Diệp đại ca biết, anh ấy nhất định sẽ không cần cô nữa.

Trong lòng Tưởng Chính Tuyền luôn quanh quẩn bên mối bất an lo âu này suốt bữa cơm. Lúc gần đi cũng không chú ý xung quanh, bỗng có một người phục vụ hai tay đang bưng khay rượu vang đỏ từ sau lùm cây đi ra, Tưởng Chính Tuyền không để tâm thấy, đâm thẳng vào người ta. Người phục vụ kia quả là đã được huấn luyện chuyên nghiệp, hai tay vội vàng nhấc lên quá đầu, động tác nhanh nhẹn lui về phía sau mấy bước, tránh được cú va chạm này.

Tưởng Chính Tuyền lại bị làm cho quá bất ngờ, lao đảo người mấy bước, cả người liền va vào lùm cây xanh. May mắn Diệp Anh Chương bên cạnh bình thường cũng đã được luyện tập phản ứng nhanh, tay mắt lanh lẹ, đỡ lấy cô: “Cẩn thận.”

Người phục vụ kia vội vàng cúi người xin lỗi: “Tiểu thư, thật ngại quá, tôi rất xin lỗi. Là do tôi bất cẩn.” Cách đó không xa vị quản lý nhà hàng đã muốn nhìn thấy chuyện vừa xảy ra, ông ta đi nhanh về phía này, cũng gặp người tạ lỗi: “Vị tiểu thư này, cô không sao chứ?”

Tưởng Chính Tuyền biết chuyện này là do mình đã không chịu tập trung, sợ gây ra hiểu lầm không cần thiết, cô vội vàng hé ra một nụ cười: “Không có việc gì, là lỗi của tôi không cẩn thận, thật ngại quá.”

Ra khỏi nhà hàng, Diệp Anh Chương lấy tay sờ sờ cái trán của cô, nghi hoặc nhíu mày: “Tuyền Tuyền, sắc mặt em hôm nay không tốt lắm. Có phải trong

người cảm thấy không thoải mái gì hay không?”

Lòng bàn tay Diệp Anh Chương nóng ẩm, tựa như hơi ẩm áp tỏa ra từ lò than, khiến cô ngẩn người. Cô chột dạ cụp mắt xuống: “Không. ...em không sao.” Diệp Anh Chương thân nhiên mỉm cười: “Ừ, không sao là tốt rồi. Không còn sớm nữa, để anh đưa em về nhà.”

Tại sao cô lại khiến bản thân mình rơi vào tình cảnh trở trêu này?! Hiện giờ thế nhưng còn không biết xấu hổ mà đứng bên cạnh Diệp đại ca, làm như chưa từng xảy ra chuyện gì mà hưởng thụ sự quan tâm chăm sóc của anh ấy.

Tướng Chính Tuyền ơi Tướng Chính Tuyền, trên thế giới này còn có người nào không biết liêm sỉ, không biết xấu hổ như mày không?

Bởi vì trong lòng có phiền muộn, thời gian này Tướng Chính Tuyền cả người gầy xuống rõ rệt. Người bên ngoài không biết nguyên do, lại còn chặc chặc khen ngợi với bà Lục Ca Khanh: “Tuyền Tuyền nhà chị trở mã càng ngày càng xinh đẹp đó nha.” Ngay cả người đi họ ở Lương gia khi đến thăm Tướng Chính Nam, thấy cô, cũng tấm tắc: “Tuyền Tuyền dạo này gầy đi, nhưng lại xinh đẹp hơn nhiều.” Sau cùng lại nắm nắm bàn tay thờ dài với bà Lục Ca Khanh: “Sao hai nhà chúng ta lại có quan hệ huyết thống cơ chứ?! Nếu không em nhất định sẽ cướp Tuyền Tuyền nhà chị về nhà làm con dâu em”

Mấy tuần nữa trôi qua, Tướng Chính Tuyền lại gặp lại Nhiếp Trọng Chi, vẫn là ở trong bệnh viện, có điều hôm ấy Diệp Anh Chương cũng có mặt ở đó. Tướng Chính Tuyền thấy Nhiếp Trọng Chi đẩy cửa đi vào, vẻ mặt lập tức cứng đờ, lại không thể giả vờ như không nhìn thấy, đành phải chào hỏi nhưng ánh mắt lại né tránh sang nơi khác: “Nhiếp đại ca.”

Đập vào mắt Nhiếp Trọng Chi đầu tiên chính là nét mặt bối rối rõ ràng của Tướng Chính Tuyền, biết cô sợ để lộ dấu vết trước mặt Diệp Anh Chương. Trong lòng Nhiếp Trọng Chi chột dấy lên tư vị không nói nên lời, hần khe gật đầu xem như chào hỏi với Diệp Anh Chương. Hai người thỉnh thoảng đến Tướng gia cũng gặp nhau, cũng chỉ coi như là có quen biết, không hẳn gọi là thân thiết với nhau.

Sắc mặt Tướng Chính Nam thân nhiên, vừa thấy Nhiếp Trọng Chi, tựa tiểu phi tiểu mở miệng: “Nhiếp, dạo này lương tâm của cậu thức tỉnh hay sao thế, ba ngày hai bận chạy tới đây? Đừng nói là cậu yêu tôi đấy nhé, nói trước tôi là “thằng nam”, không phải GAY.”

Nhiếp Trọng Chi nghe vậy cười to, không hề tức giận mà chế nhạo hần: “Được lắm, thằng như cậu, may ra được mấy người có thể chịu được. Nếu có công thì có lẽ chắc không ai chịu nổi. Cậu nên chết tâm cái tư tưởng muốn “cong” này đi.”

Tướng Chính Nam lắc đầu thờ dài: “Vậy chẳng lẽ công ty của cậu phá sản rồi sao? Đường đường là một vị CEO mà lại nhàn rồi thế này.” Nhiếp Trọng Chi cười lưu manh: “Im cái miệng xui xẻo của cậu lại đi! Có cậu phá sản chứ tôi còn lâu. Cái tên vô lương tâm này, từ ngày mai trở đi tôi không thèm tới thăm cậu nữa, cho cái tên nhà cậu ở thui thui trong này, buồn chán ghen chết cậu!”

Diệp Anh Chương ngồi ở bên cạnh cũng biết hai người đang đấu võ mồm đùa giỡn, bất giác bật cười. Trong lòng anh ta bỗng nhiên sinh ra chút hâm mộ, tình cảm thân thiết như anh em như vậy không phải nói gặp được là có thể gặp được, cũng không phải một sớm một chiều là có thể dưỡng thành.

Nhiếp Trọng Chi còn đang ra sức đấu võ mồm với Tướng Chính Nam, đúng lúc này di động của Diệp Anh Chương đổ chuông, liền nói: “Em xin phép.” Sau đó cầm điện thoại đi ra ngoài. Chẳng mấy chốc đã thấy anh ta quay lại, vẻ mặt áy náy nói với Tướng Chính Nam: “Anh Nam, thật là ngại quá, đơn vị em có việc gấp, đành đạo gởi em quay về ngay.”

Tướng Chính Nam khách khí cười cười: “Ngay cả anh mà em còn ngại nữa sao, chuyện ở đơn vị em đương nhiên quan trọng hơn, mau đi đi.” Diệp Anh Chương ‘ạ’ một tiếng, lại quay sang nói với Tướng Chính Tuyền: “Anh về đơn vị trước đây.” Tướng Chính Tuyền thân thiết dặn dò: “Anh nhớ lái xe cẩn thận đấy.”

Lén hai người họ ân ái không thôi, bộ dạng như thể mong đây là chốn không người để ôm hôn nhau tạm biệt, Tướng Chính Tuyền mấy ngày trước vào bar uống rượu chẳng qua là vì hai người họ đang chơi trò yêu đương giỡn hờn, bây giờ đã sớm làm lành thân thiết như lúc đầu. Nhiếp Trọng Chi cảm thấy mình hẳn là nên mừng cho Tuyền Tuyền, nhưng sự thật lúc này hình cô và Diệp Anh Chương quấn quýt lọt vào mắt hần lại khiến hần khó chịu như nhói.

Tướng Chính Tuyền đưa Diệp Anh Chương ra tới cửa, vừa xoay người lại ngược mắt lên, liền chạm phải ánh mắt Nhiếp Trọng Chi đang ngẩn ngơ nhìn mình, tuy rằng chưa đến hai giây, nhưng trong đó ngoài chút dò xét làm người ta không hiểu được, dường như còn có gì đó thật khác thường, cô không thể nghĩ ra được đó là gì. Tướng Chính Tuyền chỉ cảm thấy loại ánh mắt này khiến cô có phần sợ hãi lạ lẫm.

Từ sau khi gặp phải chuyện kia, mỗi lần Tướng Chính Tuyền gặp Nhiếp Trọng Chi đều cực kì không thoải mái. Lúc này cô chỉ ước cho bản thân mình có thể tàng hình, để không lộ ra chút bất thường nào, khiến anh trai phát hiện. Vì thế, Tướng Chính Tuyền chủ động chịu khó giúp anh trai đi lấy nước, rồi vắt khăn mặt giúp anh trai lau mặt, lau người, rồi mát xa chân.

Tướng Chính Nam không biết tâm tư của cô, thấy cô vừa nhu thuận lại rất hiểu chuyện, săn sóc mình như vậy, trong lòng trấn an, cười nói: “Tuyền Tuyền, không cần mệt nhọc như vậy, có hộ công và bảo mẫu rồi, nếu hai người đó không có thì còn y tá mà. Em ngoan ngoãn ngồi xuống, trò chuyện với anh hai là được rồi.”

Nhiếp Trọng Chi thấy Tướng Chính Tuyền ngồi xuống cũng không yên lòng, biết cô chương mất mình, thế nên nói: “Đã có Tuyền Tuyền ở đây, tôi về trước đây. Xem cậu có về chưa chết ngay được, mấy ngày sau tôi lại tới.”

Tướng Chính Nam tức giận tròn mắt nhìn hần: “Cút! Mau cút đi! Miệng chó không thể khạc ra ngà voi.” Hai người xưa nay vui đùa đã quen, Nhiếp Trọng Chi vỗ vỗ bả vai Tướng Chính Nam, mỉm cười xoay người: “Tôi cút ngay đây, xa được chừng nào thì sẽ cút chừng đó! Gặp gì chứ?!”

Cửa phòng sau khi Nhiếp Trọng Chi rời đi, nhẹ nhàng “cạch” một tiếng khép lại, Tướng Chính Tuyền lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tường Chính Tuyền lúc từ phòng bệnh đi ra, sắc trời đã dần chuyển bóng xế tà.

Có tiếng xe khởi động ở xa xa, chậm rãi đến gần cô, rồi cửa sổ xe chọt hạ xuống: “Lên xe, để tôi đưa em về.”

Đây rõ ràng là giọng nói của Nhiếp Trọng Chi. Hắn chẳng phải đã về từ lâu rồi sao? Tường Chính Tuyền ngạc nhiên quay đầu lại, vừa nhìn thấy đã ngây ngẩn cả người.

Quả thật là Nhiếp Trọng Chi! Sao hắn vẫn còn ở nơi này?

Tuy rằng hoàng hôn bắt đầu tối, thế nhưng khoảng cách mặt đối mặt gần như vậy Nhiếp Trọng Chi vẫn tinh tường nhìn thấy vẻ do dự bất an trên mặt cô, rõ ràng là không muốn lên xe. Nhiếp Trọng Chi nghiêm mặt nói: “Lên xe, tôi có chuyện muốn nói với em.”

Tường Chính Tuyền thấy sắc mặt hắn cực kì nghiêm túc, không giống như đang nói đùa, đành phải mở cửa lên xe.

Xe Nhiếp Trọng Chi chạy ra đường vòng bên ngoài, hiển nhiên là đang đi đường xa hơn. Tường Chính Tuyền cũng không biết hắn muốn nói chuyện gì, thấy nét mặt hắn vẫn rất bình tĩnh, không nói tiếng nào mà nhìn chằm chằm về phía trước, liền cup mắt xuống, nhẹ giọng hỏi: “Nhiếp đại ca, anh muốn nói chuyện gì?”

Lúc này Nhiếp Trọng Chi mới quay đầu sang nhìn cô một cái, trầm giọng đáp lại: “Em có uống thuốc chưa?” Hỏi một câu không đầu không đuôi, Tường Chính Tuyền căn bản không biết ý hắn là thế nào.

Thấy cô ngu ngơ không hiểu gì, trong lòng Nhiếp Trọng Chi thầm thở dài, cô là lần đầu tiên, làm sao có thể biết đến thứ đó. Vì thế, hắn giả vờ háng giọng một cái, thanh lọc cô họng: “Thuốc tránh thai khẩn cấp!”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Tường Chính Tuyền liền hoảng sợ hít một hơi thật sâu, quay ngoắt đầu lại nhìn hắn, trên mặt huyết sắc dường như rút đi trong tích tắc. Mấy ngày nay cô vẫn bị vây hãm trong cơn sợ hãi, căn bản không nghĩ đến chuyện này. Hiện tại nghe hắn nói như thế, tựa như có một chậu nước đá lạnh dội thẳng xuống đầu cô, cả người lập tức đông băng.

Làm sao bây giờ? Tâm trí Tường Chính Tuyền giờ phút này hoàn toàn trống rỗng.

Với khả năng trúng hay không trúng này, chính Nhiếp Trọng Chi cũng không hoàn toàn nắm chắc. Nhìn bộ dạng thất kinh của cô, trong lòng thương tiếc không thôi, tâm mắt hắn hạ xuống bụng cô, thanh âm trầm thấp trấn an: “Em không cần lo lắng như vậy, có lẽ không trùng hợp thế đâu.”

Tường Chính Tuyền vẫn không nói gì. Cô kỳ thật đang sợ muốn chết, chân tay đều lạnh run. Trước đây mỗi lần xem phim truyền hình, rất hay có những tình tiết câu buồn cười như thế này, vợ chồng ở cùng với nhau cả mấy chục năm cũng không thể sinh con, đi kiểm tra cũng không ra nguyên nhân gì; ngẫu nhiên một đêm tình, lại bỗng trúng thưởng. Người ta nói nghệ thuật sáng tác phải gần gũi với cuộc sống thực, như vậy có khi nào cô lại xui xẻo đến thế không, mới một lần liền trúng?

Ngộ nhỡ mang thai thì phải làm sao bây giờ? Nếu mang thai, chuyện bị bại lộ ra ánh sáng. Cô không dám nghĩ tiếp nữa, đành phải thảm cầu nguyện: Ngần vạn lần đừng mang thai, ngàn vạn lần đừng trúng thưởng.

Nhiếp Trọng Chi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch tựa như trong suốt, biết cô đang lo lắng sợ hãi, trong lòng ngực bất chợt dâng lên tư vị không thể nói thành lời, chỉ biết lúc này hắn rất muốn rất muốn ôm cô vào lòng mà nhẹ nhàng dỗ dành. Hắn vươn tay về phía cô, nhưng được nửa đường lại khựng lại giữa không gian tối đen như mực trong xe. Đầu ngón tay hắn thậm chí đã chạm được đến vài sợi tóc mềm mại của cô, nhưng hắn lại không dám chạm tiếp dù chỉ là một chút.

Hắn vẫn duy trì động tác này, khẽ giọng nói: “Tuyền Tuyền, đều là lỗi của anh. Em đừng lo nghĩ quá, nếu em thật sự mang thai, để anh chịu trách nhiệm với em, được không?” Thanh âm hắn không nặng, nhưng nói ra tựa như đinh đóng cột, từng chữ một thật rõ ràng.

Tường Chính Tuyền hai mắt vô hồn nhìn hắn, cô không còn tâm trí đầu để đi cân nhắc lý giải ý tứ trong lời nói của hắn. Hắn muốn phụ trách cái gì? Cô mới không cần hắn phụ trách. Tường Chính Tuyền chỉ cảm thấy mình như bị chìm vào hồ sâu mông lung, ý niệm duy nhất trong đầu lúc này đó là: Ông trời, con xin ông, van xin ông, ngàn vạn lần không bị mang thai.

Tường Chính Tuyền thất hồn lạc phách quay về phòng ngủ của mình, để cơ thể đang run lên bần bật chui vào trong chăn làm nhộng: “Không, không thể nào, không có khả năng mình lại xui xẻo như vậy được.”

Nếu chuyện đó xảy ra thật thì sao? Tường Chính Tuyền hận không thể cứ như vậy buồn bực đến chết để quên luôn đi!

Tường Chính Tuyền ngày sợ đêm lo, cơm nước không màng. Cô đặc biệt lên mạng tìm hiểu về thời kì an toàn, tới tới lui lui xem đến mấy ngàn mấy vạn lần, cảm thấy có lẽ mình vẫn đang ở kì an toàn. Lại lén lút đi mua đủ loại que thử thai, nghe nói chỉ cần mang thai, vài ngày là có thể xét nghiệm được. Đo cái này thử cái kia, chẳng khác gì lấy mình ra làm chuột bạch. Tuy rằng mỗi lần đều cho kết quả như nhau là không có, nhưng cô mỗi ngày vẫn không khỏi lo lắng đề phòng, tựa như chim sợ cành cong vậy.

Cô cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Sau một thời gian Tường Chính Tuyền ngày đêm cầu nguyện, vị khách hàng tháng ghé thăm một lần kia rốt cục cũng đến. Lần đầu tiên cô cảm thấy vô cùng nhiệt liệt hoan nghênh nó như thế. Những ngày sâu thăm triền miên vây quanh cô cuối cùng cũng qua đi, cô có cảm giác vui sướng muốn rơi lệ.

Chuyện không thể mở miệng nói cho ai rớt cục thì cũng đã xong. Tường Chính Tuyền tin tưởng, cô sẽ mau chóng quên được nó. Cô tin đây chỉ là một cơn ác mộng thoáng qua mà thôi.

Sau đó không lâu, tin tức tốt từ bệnh viện được truyền tới. Vị bác sĩ chuyên gia sau một đợt kiểm tra kỹ càng đã báo cho người nhà họ Tường đang chờ đợi biết, Tường Chính Nam có thể xuất viện, nhưng mỗi ngày phải đến bệnh viện tập bài tập vật lý trị liệu để hồi phục như trước kia.

Người nhà họ Tường từ trên xuống dưới đều mừng rỡ vô cùng. Đầu tiên là khối máu đông trong đầu Tường Chính Nam đã tan dần, ước chừng trị liệu khoảng nửa năm, hai chân nhất định sẽ chuyển biến tốt hơn, bây giờ nếu có người bên cạnh giúp đỡ cũng có thể đi được vài bước. Thứ hai, người Trung Quốc quan niệm đầu năm mới thì nên có bầu không khí vui mừng viên mãn, trong nhà lại có người bệnh nằm lại trong bệnh viện đón năm mới thì cho rằng đó là điềm xấu.

Thế cho nên, chuyện Tường Chính Nam xuất viện khiến cho nhà họ Tường mùa đông này vô cùng náo nhiệt tưng bừng.

Hôm nay, Diệp Anh Chương khó được lúc rảnh rỗi, liền mang theo hoa tươi và quà cáp đến thăm Tường Chính Nam mới xuất viện. Phòng khách nhà họ Tường bởi vậy so với bình thường mà đông vui hơn vài phần.

Mọi người đang dùng trà và điểm tâm, nhìn xa xa xuyên qua bức tường thủy tinh ở phòng khách, thấy một chiếc xe đang tiến vào sân nhà. Nhiếp Trọng Chi cả người đầy vẻ phong trần mệt mỏi bước xuống xe.

Tường Chính Nam có chút kinh ngạc, vừa thấy Nhiếp Trọng Chi bước vào liền hỏi: “Thằng nhãi cậu sao lại tới đây? Cậu chẳng phải đang đi nghỉ ở vùng biển Ca-ri-bê sao?” Nhiếp Trọng Chi mặc một chiếc áo ba-đô-xuy màu đen phong cách quân đội, cúc kim loại đính trên vai giống như dẫn theo ánh mặt trời bên ngoài, bóng loáng tỏa sáng. Hắn cởi áo ba-đô-xuy ra, tiện tay đưa cho đi Lan, ánh mắt mỉm cười thân thiện lướt qua mọi người: “Có chút việc phải xử lý, cho nên mình quay về trước. Biết cậu xuất viện, thế nên vừa mới xuống máy bay liền chạy tới đây.”

Nhiếp Trọng Chi quay đầu nửa thật nửa giả nói với bà Lục Ca Khanh: “Di Khanh, thật ra hôm nay cháu tới đây chủ yếu là đi ăn chực com nhà di. Di mà không cho cháu ăn thì cháu cũng không về.” Lục Ca Khanh biết thằng bé này đang nói đùa, mỉm cười tiếp lời: “Nơi này di Khanh lúc nào cũng hoan nghênh cháu tới ăn chực. Di Khanh chỉ sợ cháu không muốn tới thôi.”

Nhiếp Trọng Chi khắp người vui mừng nhanh nhẹn: “Cảm ơn di Khanh, cháu biết là di Khanh sẽ không để cháu đói bụng mà.” Lục Ca Khanh rót cho hắn ly hồng trà, thân thiết đưa tới tận tay hắn: “Uống một ngụm trà cho nhuận hầu.”

Ngay khi vào nhà, Nhiếp Trọng Chi đã đem dung nhan Tường Chính Tuyền chiếu vào đáy mắt, thật tỉ mỉ, không một tia bỏ sót. Cô tự nhiên mà buông lời ngồi bên cạnh Diệp Anh Chương, nhàn nhã thoải mái, nụ cười trong suốt luôn hiện trên gương mặt, khóe mắt cong cong. Nhưng bởi vì thoáng nhìn hắn, cả người cô liền trở nên cứng nhắc.

Đây là một loại phòng bị bản năng. Cô nhóc kia không những không muốn gặp hắn, mà còn luôn luôn đề phòng hắn. Trong lòng Nhiếp Trọng Chi thoáng lạnh đi.

Nhiếp Trọng Chi bung ly trà và để ly, ung dung thân nhiên mà ngồi xuống ghế sofa đơn bên cạnh Tường Chính Tuyền, cặp chân thon dài lẳng lẳng để bên chân Tường Chính Tuyền. Không hề bắt ngờ, thân mình cô chợt chấn động lẫn nữa.

Tường Chính Tuyền vốn đang ngồi bên cạnh Diệp Anh Chương, tay bung ly gốm sứ, miệng ăn bánh pút-đing hương chanh. Từ sau khi Nhiếp Trọng Chi xuất hiện trong phòng khách nhà cô, Tường Chính Tuyền liền cảm giác đĩa bánh pút-đing ban đầu đủ vị chua ngọt thơm ngon, tròn mềm thì giờ này tựa như miếng xương đang mắc trong cổ họng, cố gắng thế nào cũng không thể nuốt xuống được.

Trong khoảng thời gian này, hai người họ không gặp nhau lần nào, cô chỉ gửi cho Nhiếp Trọng Chi một tin nhắn với mấy chữ ít ỏi: “Không có chuyện gì!” Một tin nhắn ngắn ngủn như vậy giống như mặt mũi được mã hóa, trên thế giới này cũng chỉ có Nhiếp Trọng Chi xem mới hiểu nó là gì. Sau khi tin nhắn gửi đi, liền bật vô âm tín không thấy trả lời.

Tường Chính Tuyền đang cố gắng học cách quên chuyện đó đi, chỉ cần không có gì là tốt rồi, cô không quan trọng chuyện Nhiếp Trọng Chi có đọc được tin nhắn đó hay không, có trả lời lại cô không, mục đích duy nhất cô gửi tin nhắn đó đến cho anh ta, chính là vì không muốn phải mặt đối mặt với anh ta để nói về chuyện đó một lần nào nữa.

Cô vẫn nghĩ rồi cũng đến lúc kết thúc, chuyện đã xảy ra cuối cùng cũng không để lại hậu quả phát sinh gì ngoài một dấu chấm tròn trĩnh. Cô cũng vì thế mà âm thầm cảm thấy may mắn.

Thế nhưng, Nhiếp Trọng Chi đường đường chính chính mà ngồi xuống bên cạnh cô, cô liền có cảm giác hoang mang sợ hãi. Đây giống như có một cơn mãnh thú hung tợn không ngừng lao tới rồi rít gào trước mắt cô.

Nhiếp Trọng Chi ung dung ngồi đó, ngón tay thon dài chậm rãi khuấy ly trà, nhấp một ngụm nhỏ, mới ngẩng đầu lên cười chào với Diệp Anh Chương: “Khó khi nào được gặp Diệp tiên sinh ở đây như hôm nay.”

Diệp Anh Chương gật nhẹ: “Anh Nhiếp cũng vậy.”

Nhiếp Trọng Chi quan sát tấm chân chùm lên hai chân Tường Chính Nam, nói: “Tường, thế nào rồi? Bác sĩ nói gì?”

Lục Ca Khanh vui vẻ ra mặt mà thay Tường Chính Nam trả lời: “Bác sĩ nói, dựa theo tốc độ bình phục của Chính Nam, chỉ cần kiên trì tập luyện, không đến mấy tháng là có thể như trước kia rồi.”

Tinh thần Nhiếp Trọng Chi phấn chấn, vẻ vui mừng tràn ngập giọng nói: “Đúng là tin tức tốt. Tường, tôi chờ cậu cùng đi cưỡi ngựa đánh bóng.” Tường Chính Nam nghe vậy mà cười: “Nhớ đấy, cậu chính là đối thủ của tôi, đến lúc đó tôi mà không đánh cho cậu thua tôi bởi khó khăn thì không còn là tôi nữa.” Nhiếp Trọng Chi: “Được, tôi đây chờ cậu. Đến lúc đó cậu có thua tôi cũng sẽ không khách khí đâu.”

Dứt lời, tầm mắt hắn bất chợt lướt qua Tường Chính Tuyền, sau đó dừng lại trên đĩa bánh của cô, ý cười thần nhiên hỏi: “Tuyền Tuyền, làm sao vậy? Bánh pút-đing này không hợp khẩu vị của em sao?”

Tường Chính Tuyền đang bị nhấn chìm trong bầu khí tức đặc trưng của Nhiếp Trọng Chi làm cho tâm phiền ý loạn, lúc này nghe được hắn hỏi như vậy, cô theo bản năng né tránh ánh mắt của hắn: “Đúng vậy.” Cô lại bồi thêm một câu: “Hôm nay bánh pút-đing chanh có vị hơi chua quá.”

Tường Chính Tuyền giương mắt liền nhìn thấy trong mắt Nhiếp Trọng Chi ảm ảm ý cười khó hiểu. Oxy trong không khí trong nháy mắt như bị rút đi hết, Tường Chính Tuyền hoảng hốt, cầm đĩa bánh trong tay đưa sang cho Diệp Anh Chương, đứng dậy nói: “Diệp đại ca, anh giúp em ăn hết đĩa bánh pút-đing này đi. Em quay về phòng một chút.”

Tường Chính Tuyền lên lầu được vài bước, mới quay lại mỉm cười khéo léo, nói một câu khách sáo với Nhiếp Trọng Chi: “Nhiếp đại ca, anh cứ ngồi chơi đi ạ.” Trong đầu cô kỳ thật rất muốn rất muốn hắn mau nói cáo từ, nhanh nhanh rời đi, đi càng xa càng tốt. Chỉ mong sao Nhiếp Trọng Chi từ nay về sau đừng xuất hiện trước mặt cô nữa.

Một câu “Nhiếp đại ca” nói còn mấy mớ hơn giọng người máy nói, Nhiếp Trọng Chi làm sao lại không hiểu ý cô là gì. Trong lòng hắn trở nên hui quạnh, một cảm giác không biết nên diễn tả thế nào. Hắn nhàn nhạt đáp một tiếng “Ừ”, tầm mắt từ đĩa bánh pút-đing trong tay Diệp Anh Chương chuyển sang người cô.

Thấy Tường Chính Tuyền vừa tự nhiên lại vô cùng thân thiết mà đưa đĩa bánh mình đang ăn dở cho Diệp Anh Chương ăn tiếp, Nhiếp Trọng Chi chỉ cảm thấy hai mắt phát đau, vị chua trong lòng không ngừng lên men. Chốc chốc, vị chua này thật kì lạ đã bị tia phẫn nộ lại không cam lòng dần dần thay thế. Giờ phút này, hắn hận không thể vọt lên mà đoạt lấy đĩa bánh pút-đing kia.

Nhiếp Trọng Chi nhấp từng ngụm trà để che dấu tâm tư mình, nhưng ly trà này giống như bị ai đó đổ cả một bình dấm chua thật lớn vào, chua đến mức làm răng hắn như muốn vỡ vụn. Tay bỗng nhiên khựng lại, Nhiếp Trọng Chi bất giác như nhận ra: Hắn đang ghen.

Hắn là đang ghen với Diệp Anh Chương!

Loại cảm giác ghen tuông nồng đậm cầu không được, ước chẳng thấy này dường như đang từng bước một khiến hắn phát điên.

Tại ngày hôm đó, lần đầu tiên Nhiếp Trọng Chi chân chính hiểu ra được bản thân mình thời gian qua bất thường là vì nguyên nhân gì.

Lục Ca Khanh đương nhiên không biết chuyện là thế nào, thấy vẻ mặt Nhiếp Trọng Chi mờ mịt, bà nghĩ rằng hắn vừa bay một chặng đường dài nên mệt mỏi, liền cười cười đề nghị: “Trọng Chi, ngồi máy bay lâu như vậy mệt rồi đúng không? Nếu vậy cháu lên phòng khách trên lầu tắm rửa một cái rồi xuống dùng cơm. Dù sao nhà đi Khanh cũng không nhiều phép tắc câu nệ quá đâu.”

Nhiếp Trọng Chi vui vẻ đáp ứng, đứng dậy hôn một cái lên trán bà Lục Ca Khanh: “Cháu biết đi Khanh tốt với cháu nhất mà, vậy cháu không khách sáo nữa.” Bà Lục Ca Khanh nghe Nhiếp Trọng Chi dỗ vậy mặt mày hơn hớn, vỗ tay lên vai hắn nói: “Mau đi đi.”

Tường Chính Nam ở phía sau giả bộ tức giận bồi thêm một câu: “Thằng nhóc kia bớt lè mề đi, động tác nhanh lên. Rồi xuống ăn cơm, Tuyền Tuyền còn chưa ăn sáng đâu.”

Bà Lục Ca Khanh nâng ấm trà, châm hồng trà vào ly cho Diệp Anh Chương, cười nói: “Anh Chương, cháu ăn khỏi điểm tâm này lót dạ trước đi. Đừng chê cười, Chính Nam và Trọng Chi trước giờ vẫn băng vai băng lứa như vậy, đi quen rồi.”

Diệp Anh Chương khẽ cười: “Thật ra cháu rất hâm mộ tình cảm giữa anh Nam và Nhiếp đại ca.”

*****

Phiên ngoại Hứa Liên Trần – Tường Chính Nam

Trên đài bàn công nhỏ trong phòng ngủ, không giống những người khác, Hứa Liên Trần dùng hoa cỏ và một băng ghế sofa thoải mái để biến nơi này thành khoảng trời riêng của mình.

Hứa Liên Trần ôm gối ôm nằm trên sofa ngoài ban công làm tổ suốt một buổi tối. Giờ phút này ở thành phố Đại Nhạn, vài tia nắng ban mai yếu ớt đang vén bức màn đêm đen để chào đón ngày mới bắt đầu.

Tối hôm qua sau khi từ tiệc rượu của Từ Lăng Minh trở về, đến bây giờ cô vẫn còn đang bị đắm chìm trong cảm giác hốt hoảng không thôi.

“Tường Chính Nam!” Cô thầm gọi ra cái tên này, chỉ ba chữ mà thực gian nan.

Vài năm qua, cô không chủ tâm để ý, cũng không tận lực mà trốn tránh, cho nên cô cũng biết được một chút chuyện của hắn. Tỷ như sau khi cô rời khỏi Lạc Hải nửa năm, hắn liền kết hôn cùng Tiền Hội Thi; tỷ như, báo chí đều nói hắn và Tiền Hội Thi cùng nhau đến Barcelona hưởng tuần trăng mật; tỷ như, hắn và Tiền Hội Thi khoác tay nhau cùng dự tiệc này tiệc nọ; tỷ như hơn một năm trước ba hắn bị đưa đi để điều tra án. Gần đây, lại là tin tức hắn

và Tiền Hội Thi mới vừa ly hôn.

Thế nhưng, cô cũng chỉ là biết đến thế. Tựa như xem một bản tin giới giải trí trên báo vậy, lướt qua rồi thôi. Trong lòng cô không còn chua xót đau đớn như trước, thời gian, đem hết thảy bi thương nén chặt lại, giờ cũng chỉ là thản nhiên đón nhận.

Trước ngày cô rời khỏi Lạc Hải, cô đã gọi cho hắn một cuộc điện thoại cuối cùng. Khi đó, trong đầu cô âm thầm tự nói với chính mình: “Hứa Liên Trần, vì đứa nhỏ, mày cứ gọi cho anh ta ba cuộc điện thoại. Bất kể là như thế nào, ít nhất mày cũng đã từng cố gắng vì con. Về sau không bao giờ hối hận nữa, cho dù phải đối mặt với con, mày cũng sẽ không phải cảm thấy áy náy.”

Cô quả thật đã gọi cho hắn, một lần, hai lần rồi đến ba lần. Cuối cùng Hạ Quân tiếp máy, nhưng cô lại nghe thấy một giọng lạnh khốc đầy chán ghét chưa từng thấy của hắn: “Cậu hỏi cô ta, cô ta chê tiền vẫn còn ít hay là cô ta muốn tham gia hôn lễ của tôi? Cậu nói cho cô ta biết, từ nay về sau, không cần gọi điện thoại đến đây nữa.”

Dù là trước khi gọi đến cho hắn đã biết trước kết quả sẽ thế này, nhưng khi nghe đến những lời nói này của hắn, khoảnh khắc đó, Hứa Liên Trần cảm giác trái tim mình đau đớn tựa như đang có ngàn mũi nhọn đâm xuyên qua.

Từ nay về sau, cô và hắn sẽ không liên quan gì đến nhau nữa!

Kỳ thật, ngay thời điểm ban đầu, cô đã biết kết cục giữa hai người sẽ như thế này. Nhưng hắn trăm phương nghìn kế uy hiếp cô quay về bên hắn, trong những lúc ngẫu nhiên, cô luôn hy vọng trong hắn sẽ có chút gì đó giống như tình yêu.

Đúng vậy, tận nơi sâu thẳm nhất đáy lòng cô, cô đã từng hy vọng, hắn uy hiếp cô, giống như những diễn viên nam trong phim truyền hình, là bởi vì hắn yêu cô, nhưng mà, Hứa Liên Trần phát hiện cô sai rồi. Ngay từ ban đầu, cô biết, hắn đối với cô, dù là gì đi nữa, trong lòng hắn từ trước tới giờ chưa bao giờ là tình yêu.

Sau khi có đứa nhỏ, Hứa Liên Trần từng mấy ngàn mấy vạn lần tưởng tượng, nếu cô nói cho hắn, thì kết quả sẽ thế nào? Thế nhưng dù nghĩ bao nhiêu đi chăng nữa, cô cũng không thể tưởng tượng ra được tương lai của hắn và cô rốt cục sẽ đến đâu. Ánh mắt lạnh lùng xa cách kia, những lời vô tình của hắn, khiến cô cảm giác được, có lẽ nếu lúc đó cô buột miệng nói ra cho hắn, bọn nhỏ sẽ xa rời cô mãi mãi.

Chính vì câu nói cuối cùng của hắn, đã khiến Hứa Liên Trần tuyệt vọng hoàn toàn. Sau đó, cô mượn con tuyệt vọng này mà xoay người rời đi, rồi đi trong đau đớn, không còn một chút lưu luyến gì nữa!

Từ nay về sau, hắn với cô mà nói, cũng chỉ như một người qua đường mà thôi.

Lúc hắn kết hôn, internet, TV đều đưa tin âm ỉ, thời điểm đó, cô quả thật vô cùng vô cùng khổ sở, trong lòng ngực đau đến không thở nổi, gần như là hít thở không thông. Có lẽ bọn nhỏ trong bụng cũng cảm nhận được điều này, càng không ngừng đá cô. Cô vẫn nhớ mãi khi đó cô vô về bụng, một mình ngồi trong căn phòng trống vắng, thủ thủ với các con: “Cục cưng, các con ngoan nào, đừng đá mẹ đau, để cho mẹ khóc một lần cuối cùng này nữa thôi. Khóc xong rồi, mẹ sẽ không bao giờ để mình rơi lệ nữa.”

Bọn nhỏ thực ngoan, thực nghe lời. Vì thế, cô ngồi bó gối sau bức màn cửa, mặc cho lệ rơi đầy mặt. Nước mắt này mang theo những kí ức về hắn, lặng lẽ rơi vào không khí rồi tan biến.

Từ lần đó trở đi, mỗi khi nhìn thấy tin tức liên quan đến hắn, cô thực sự đã có thể làm cho mình thản nhiên như không có chuyện gì. Bởi vì cô đã hứa với các con.

Tối hôm qua gặp lại hắn quả là người ngờ. Càng làm người ta bất ngờ hơn chính là, cô lại bị sắp xếp ngồi cùng một bàn với hắn. Suốt buổi tiệc tối, cô tựa như một con rối gỗ để mặc người ta giật dây, mọi người nói gì thì cô làm như thế. Có điều, trong cái rui cũng có cái may, ít ra cô cũng để bề ngoài của mình luôn luôn bình thản ung dung.

Năm đó, kỳ thật giữa cô và hắn rốt cuộc là gì, Hứa Liên Trần vẫn không rõ. E rằng thời gian đã trôi qua mấy năm, Hứa Liên Trần vẫn không thể hiểu được như thế! Ái dục triền miên qua lại, hơi ấm thân thể hắn, đôi môi hắn, nụ hôn của hắn, đôi lúc trong cơn mê man nhớ lại, cô đều cảm thấy chính mình lại rơi vào cơn mê bất tận.

Cả mấy tiếng đồng hồ tối hôm qua, ngay cả ánh mắt cô cũng không nhìn hắn lấy một lần, quả thực lạnh nhạt như với người người xa lạ.

Hạ Quân thì ngược lại, lúc cô và Niên Đông Thịnh sòng bước rời đi, ở ngay cửa ra vào anh ta chào hỏi cô: “Hứa tiểu thư, xin chào.”

Hứa Liên Trần dịu dàng mỉm cười: “Hạ tiên sinh, chúc anh mọi chuyện đều tốt đẹp.”

Hạ Quân không nói thêm gì, chỉ hơi cúi người xuống: “Cám ơn, Hứa tiểu thư, hẹn gặp lại.”

Hứa Liên Trần lại mỉm cười: “Tạm biệt.”

Cứ như vậy rời đi, rồi về tới nhà.

Tất cả mọi chuyện lại yên ả tựa như mặt nước phẳng lặng của hồ sâu, một chút gợn sóng cũng không có.

Mà cô, một mình lặng lẽ sau tấm rèm cửa trên ban công, ngắm nhìn ánh đèn đêm của những mái nhà ở thành phố Đại Nhạn, suốt một buổi tối như thế.

Dù sao cũng không ngủ được, Hứa Liên Trăn từ sofa đứng dậy, xoa xoa cái cổ cứng ngắc, xỏ chân vào dép lê, đi vào phòng ngủ.

Đi chợ mua một chút tôm cua, hầm một nồi cháo hải sản mà bọn trẻ thích ăn nhất. Nếu hôm nay may mắn, còn có thể mua được một ít trứng gà ta, làm cho bọn trẻ món bánh pudding trứng gà.

Cô duy nhất cảm thấy có lỗi, đó chính là hai đứa con trai của cô, cô đã khiến hai con vĩnh viễn không có được tình thương của ba. Nhưng cho dù như vậy thực ích kỷ, cô cũng muốn giữ hai con ở bên mình. Chỉ vì thế gian này có hai đứa con này, cô mới có thể hiểu được trong cuộc sống này vẫn còn hạnh phúc, vẫn còn những điều tốt đẹp, cô mới có thể cảm thấy được nhân sinh này không còn gì để tiếc nuối.

Thời tiết lúc này, nóng lạnh cân bằng, nhiệt độ lý tưởng, đây chính là mùa đẹp nhất ở Đại Nhạn. Hứa Liên Trăn dọc theo ngã tư đường, bước chân chậm chậm mà đi. Vài năm qua, thành phố này đối với cô mà nói, ngay cả không khí cũng quen thuộc đến như vậy. Ngũ Phúc, Lạc Hải thế nhưng lại chỉ là những chốn qua đường của cô, vội vàng mà qua.

Năm đó, cũng giống như lần đầu tiên cô rời khỏi Lạc Hải, vai đeo túi xách, thất hồn lạc phách lại một lần nữa quay lại Đại Nhạn, đến gõ cửa nhà chị Kiều.

Vào ở trong căn phòng nho nhỏ nhà chị Kiều, muốn tiếp tục được giúp việc trong cửa hàng quần áo. Chị Kiều thương cô, nói thế nào cũng không nỡ để cho một cô gái đang mang thai bận rộn. Sau đó, khi Niên Đông Thịnh biết cô quay về, liền giao cho cô một ít công việc hoàn thành thiết kế có thể làm tại nhà.

Cô vô cùng biết ơn chị Kiều và Niên Đông Thịnh, thời gian qua xem cô như người nhà mà tiếp nhận cô, chăm sóc cho cô và hai đứa nhỏ. Nếu không có hai người họ, cô nhất định sẽ phải chịu khổ hơn rất nhiều rất nhiều lần.

Những năm gần đây, cô sống rất tốt, luôn vui vẻ, mệt cũng không cảm thấy mệt. Nếu nói có chút gì khó khăn, thì chính là vì câu hỏi của hai con: “Mẹ, ba ba chúng con đâu? Ba ba ở nơi nào?”

Quả thực bạn đừng nghĩ những cảnh phim trên TV chỉ là dựng lên theo kịch bản, cuộc sống thực tế luôn phong phú muôn màu, bọn nhỏ chính là luôn hỏi cô như vậy.

Nhưng cô không thể nói dối giống như nữ diễn viên chính trong phim được: “Ba ba của các con đang ở một nơi rất xa rất xa.” Nơi rất xa rất xa như vậy, bình thường chính là chi thiên đường. Tường Chính Nam vẫn sống rất khỏe mạnh, tay ôm vợ đẹp, mọi chuyện xuôi gió thuận buồm, cho dù hai người không là gì của nhau, Hứa Liên Trăn vẫn không thể nguyên rủa hằn như vậy, huống chi nếu xem khoảng cách hai nơi mà nói, Lạc Hải cách Đại Nhạn cũng chẳng bao xa.

Vẫn nhớ lần đầu tiên bọn nhỏ hỏi cô, cô vì chuyện hai con trưởng thành sớm mà sững sờ mất hai giây, sau đó mới hé miệng mỉm cười, tình tế giải thích: “Chuyện là như thế này, ba ba và mẹ đang tay trong tay, đi mãi đi mãi, bỗng nhiên không cẩn thận mà lạc mất nhau. Mẹ cũng đi tìm, đi tìm a, thế nhưng tìm cách nào cũng không thể tìm thấy được ba ba các con...” Hứa Liên Trăn xòe hai tay nhún vai, chỉ biểu tình bất đắc dĩ: “Cho nên a, mẹ không còn cách nào để nói cho ba ba biết ba ba có hai cục cưng đáng yêu như các con, các con hiểu chưa?”

Hai đứa nhóc cái hiểu cái không gật gù đầu, ngây thơ tiếp tục hỏi tiếp: “Mẹ, vậy vì sao ba ba không tới tìm chúng ta?”

Hứa Liên Trăn lại thất thần một lần nữa, sau đó mới nói: “Ba ba đương nhiên là đang đi tìm chúng ta, chẳng qua là đến bây giờ ba ba vẫn chưa tìm thấy mà thôi.”

Bọn nhỏ bám riết không tha: “Thế thì khi nào ba ba mới có thể tìm được chúng ta à mẹ?” Hứa Liên Trăn xoa nhẹ mái tóc non mềm của con trai, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Mẹ cũng không biết nữa.”

Sau khi lấy lại tinh thần, Hứa Liên Trăn vẫn không quên dạy hai con trai một bài học nhỏ, kết quả của cuộc nói chuyện vừa rồi: “Cho nên, khi các con đi dạo phố với người lớn, các con nhất định phải nắm tay người lớn thật chặt. Bằng không sẽ bị lạc giống như ba ba, tìm mãi mà vẫn không thấy mẹ, biết chưa?”

Tìm không thấy mẹ, hai đứa nhỏ lộ ra vẻ kinh hoàng sợ hãi, gật đầu thật mạnh, ý là con các hiểu rồi.

Từ đó về sau, chỉ cần bọn nhỏ hỏi ba ba, Hứa Liên Trăn sẽ lấy lý do này ra thoái thác. Cô lừa gạt bọn nhỏ, dần dần cũng chính là lừa gạt mình. Cảnh giới cao nhất của nói dối chính là làm cho ngay cả bản thân mình cũng tin đó là thật sự. Có lẽ cô cũng gần đạt được cảnh giới đó rồi.

Nhưng mà mỗi khi đi dạo phố ăn cơm mua sắm, nhìn thấy gia đình người ta tay trong tay, hoặc là bọn nhỏ sau khi đi nhà trẻ về, thấy con nhà người ta có ba ba đến đón, trong lòng Hứa Liên Trăn không phải không hâm mộ, không phải không tiếc nuối.

Bây giờ bọn nhỏ lớn hơn một chút, mỗi khi nhớ tới ba ba, cư nhiên lại đồng thanh cùng nhau an ủi cô: “Mẹ, chờ chúng con lớn rồi, chúng con sẽ giúp mẹ đi tìm ba ba.”

Chỉ là tìm không thấy thôi!

Hắn đã có vợ của hắn, chẳng bao lâu sẽ có những đứa con nữa.

Rốt cuộc cô tìm không được hắn! Bọn nhỏ như vậy!

Mỗi khi nghĩ đến đây, trong lòng cô lại dâng lên nỗi đau khó có thể nói thành lời!

Hứa Liên Trăn ngửa đầu nhìn ngọn đèn trong vút trên không trung, thờ dài một hơi thật sâu. Cô đã rất lâu rất lâu rồi không nghĩ tới Tường Chính Nam như thế này!

Mua nguyên liệu nấu ăn về nhà, ninh một nồi cháo đầy ắp, cùng các con dùng bữa sáng thơm ngào ngạt, sau đó đưa hai đứa sang nhà chị Kiều cửa đối diện, ngáp một cái thật dài: “Chị Kiều, chị làm bảo mẫu trông hai đứa giúp em một lúc. Tối hôm qua em mất ngủ, giờ em về nhà ngủ bù đây.”

Chị Kiều nhún mày nói: “Dạo này lại có case thiết kế nào lớn à? Không phải mới nhận được dự án bên Hoa Cảnh sao?”

Hứa Liên Trăn bóp trán, làm bộ khổ não: “Trong tay em chỉ còn một chút việc lung tung thôi, đang dẹp lại vì chưa có cảm hứng. Chị biết đó, mất cảm hứng là chuyện đau khổ nhất trần đời này a.” Chị Kiều cười cười phỉ phui chút bụi bặm dính trên áo cô: “Buổi tối bảo đi Chu chung óc eo cho em ăn.”

Nghe vậy, cả khuôn mặt Hứa Liên Trăn nhăn nhó: “Em không ăn đâu!” Chị Kiều cười ha ha đẩy cô về: “Ăn gì bỏ nấy, ai bảo em làm thiết kế, việc này hao tổn trí óc nhất đấy. Ngoan ngoan đi ngủ đi.”

Trong phòng đã không còn hai đứa tiểu quý phá phách, yên tĩnh đi hửn, nhưng như vậy lại khiến cô cảm thấy không quen. Hứa Liên Trăn lẩn qua lộn lại, hồi lâu mới đi vào giấc ngủ.

Trong phòng đã không còn hai tiểu quý nghịch ngợm trở nên vô cùng yên tĩnh, nhưng lại khiến cô cảm giác có chút không quen. Hứa Liên Trăn lẩn qua lộn lại, hồi lâu mới chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ của cô cũng không được an ổn, chuyện cũ trước kia lần lượt kéo về.

Mãi cho đến khi chuông cửa ầm ỉ vang lên một hồi, Hứa Liên Trăn mới miễn cưỡng mở mắt. Mở cánh cửa ra, hóa ra là dì Chu bảo mẫu. Hứa Liên Trăn có chút kinh ngạc, từ trước tới giờ mỗi lần đến bữa cơm đều là chị Kiều đích thân đi gọi cô dậy ăn, liền hỏi: “Chị Kiều đâu đi?”

Dì Chu: “Mới có một vị khách tới đây, Niên phu nhân đang trò chuyện cùng người ta.”

Thì ra là thế! Hứa Liên Trăn lại hỏi thêm một câu: “Cháu có biết người đó không?”

Dì Chu: “Dì thấy vị tiên sinh này hình như là lần đầu tiên đến.”

Lần đầu tiên đến, thế thì cô không biết cũng phải, Hứa Liên Trăn bởi vì đang mặc đồ trong nhà không tiện cho lắm, vì thế cô quay trở lại phòng mình, thay một chiếc áo len thụng màu xanh ngọc, cùng một chiếc quần dạ bó màu vàng nhạt. Ngoại trừ lúc làm việc, bình thường cứ đồ nào thoải mái là cô sẽ mặc đồ đó.

Vừa vào đến cửa, liền nhìn thấy chị Kiều đang ngồi uống trà cùng vị khách trong phòng khách. Cur nhiên không thấy hai tên nhóc tiểu quý nghịch ngợm phá phách kia đâu, phỏng chừng là đang bị ép chơi đùa trong phòng.

Chị Kiều mỉm cười ngoắc tay với cô: “Liên Trăn, mau lại đây. Để chị giới thiệu cho em biết ân nhân của Bì Bì. Chị ấy mà, hôm nay đúng là có quý nhân giúp đỡ nên chị mới may mắn gặp được người năm đó đã hiến tủy cho Bì Bì...”

Trong nháy mắt tiếp theo, khi Hứa Liên Trăn nhìn thấy sừng mặt của vị khách kia, đường cong hoàn mỹ tựa như một vị thần, cô chợt như hít phải một ngụm khí lạnh buốt, rơi vào hố sâu kinh hoàng, mấy câu nói kể tiếp của chị Kiều một chữ cô cũng không nghe được vào tai.

Người đó thế nhưng lại là Tường Chính Nam!

Trên thế giới này còn có chuyện nào hoang đường hơn chuyện này nữa không? Sao lại có thể là Tường Chính Nam? Người kia sao có thể là Tường Chính Nam?

Cô bỗng dưng nhớ tới tới hôm qua khi cùng Hạ Quân hàn huyên, Niên Đông Thịnh đứng cạnh cô luôn cau mày nhìn chăm chăm vào Hạ Quân hồi lâu, đến lúc vào trong thang máy rồi, bỗng không đầu không đuôi nói một câu: “Không hiểu sao anh cứ cảm thấy người này rất quen mặt, hình như đã gặp ở nơi nào rồi thì phải.” Nghĩ cả nửa ngày mà vẫn không thể nghĩ ra, vô vô trán bắt đầu đi thờ dài: “Hiện tại đầu óc anh đúng là, trí nhớ càng ngày càng tệ.”

Hứa Liên Trăn hoảng hốt hồi lâu, từ trong dòng suy nghĩ của mình tỉnh lại cô nghe thấy chị Kiều đang giới thiệu hửn với cô: “Liên Trăn, đây là Tường Chính Nam tiên sinh, người Lạc Hải.” Chị Kiều lại quay sang mỉm cười với Tường Chính Nam: “Đây là cô em gái của tôi, Hứa Liên Trăn.”

Tầm mắt Tường Chính Nam tựa như vừa đi xuyên suốt bốn mùa xuân hạ thu đông của mấy năm qua, cuối cùng chậm rãi dừng lại trên khuôn mặt cô, hửn nhìn cô tha thiết, mỉm cười mở miệng: “Đã lâu không gặp.”

Rất nhiều năm sau, Hứa Liên Trăn hỏi Tường Chính Nam: “Vì sao lại chọn ở nhà chị Kiều để gặp em? Lại còn tỏ ra là quen biết em nữa?” Tường Chính Nam hôn cô, nhẹ nhàng mà đáp lại một câu: “Bởi vì ở nơi nào có chị Kiều em mới không thể đuổi anh đi.” Hứa Liên Trăn nghiêng đầu nghĩ nghĩ, bật cười: “Nói vậy cũng đúng, ai bảo anh là ân nhân của Bì Bì cơ chứ, chị Kiều che chở anh còn hơn cả em! Nghĩ lại mà coi, đến bây giờ chị ấy vẫn còn bênh anh hơn.”

Thế nhưng thời điểm kia, Hứa Liên Trăn chỉ biết gắng sức mình để giữ cho bề ngoài luôn được trấn tĩnh. Sau khi ăn xong, chị Kiều ra hiệu bảo Hứa Liên

Trần đưa Tường Chính Nam xuống lầu. Chị Kiều chưa bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể ‘đẩy mạnh tiêu thụ’ mà đem cô bán đi, cho nên lần này đây cũng không ngoại lệ!

Hai người sóng vai mà đi, đối với Hứa Liên Trăn, mỗi một bước đều giống như đeo chì ở chân, khiến cô bước đi thật nhọc nhằn. Một đoạn đường ngắn ngủi, hai người họ đều trầm mặc không nói gì. Hai mắt cô chỉ luôn nhìn thẳng về phía trước, Tường Chính Nam thực bất ngờ lại không hề nói gì, chỉ lẳng lặng mở cửa xe ra.

Thân thể cứng ngắc, trong lồng ngực có cảm giác khó nói thành lời, Hứa Liên Trăn trong lúc nhất thời không biết đây là may mắn hay là chua xót. May mắn là hẳn nhìn thấy bọn nhỏ nhưng lại không hề cảm thấy hoài nghi. Đây đúng là điều mà cô muốn, thế nhưng sao cô lại cảm thấy chua xót trong lòng?

Trước khi lên xe, Tường Chính Nam mới xoay người lại mỉm cười với cô, thân nhiên nói: “Nhất định chúng ta sẽ gặp lại!”

Cô chợt giật mình, tựa như bị sét đánh trúng, không thể tin được mà ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Trong mắt Tường Chính Nam lúc này có một tia kiên định mà cô vô cùng quen thuộc, còn có..... Còn có một chút gì đó mà cô chẳng thể nhận ra.

Lần nữa gặp lại là ở tiệc liên hoan ở Hoa Cảnh Thế kỷ của Từ tổng. Lần đó Niên Đông Thịnh bận việc riêng, không thể tham dự, cho nên cô đành phải làm đại diện toàn quyền của công ty mà tham gia buổi tiệc này.

Đẩy cửa đi vào, cô liền nhìn thấy Tường Chính Nam đang ngồi ngay tại bàn tiệc. Cô rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, đành phải đi lên.

Tại đây cô đã gặp phải chuyện xấu hổ nhất trong cuộc đời mình. Đường đường là Tường Chính Nam cư nhiên lại đi lột vỏ cả một đĩa tôm, trước mặt đám người Từ tổng không chút e dè mà đẩy nó đến trước mặt cô.

Phản ứng của Hứa Liên Trăn là đứng phắt dậy, giống như có con bọ cạp đang đậu dưới chân cô vậy. Cô cực lực trấn tĩnh, nói một câu với Từ tổng: “Ngài quá, tôi xin phép vào nhà vệ sinh một lát.”

Chờ đến khi cô quay trở lại, đám người Từ tổng đã đi mất từ lúc nào. Bên trong gian phòng thuê lớn như vậy chỉ còn một mình Tường Chính Nam, hắn nói: “Nếu em không ngại có thể ngồi xuống cùng tôi ăn hết bữa cơm này hay không?”

Hứa Liên Trăn khách khí mỉm cười, tựa như người trước mặt cô lúc này chỉ là một đối tác làm ăn rất bình thường: “Tường tiên sinh, ngài cứ dùng từ từ. Tôi còn có việc, xin thứ lỗi cho tôi không cùng ngài được.”

Bỗng cô nghe thấy thanh âm của Tường Chính Nam vang lên sau lưng: “Tuyền Tuyền sắp kết hôn với Nhiếp Trọng Chi. Con bé nói con bé rất muốn được gặp em” Bước chân của Hứa Liên Trăn chợt dừng lại.

Tuyền Tuyền, những năm gần đây, cô luôn nhớ tới cô ấy, nhớ nụ cười ngọt ngào, nhớ sự tốt đẹp vô cùng thuần khiết, trong cuộc đời lênh đênh của cô, cô gái đó từng cho cô một tình bạn thật đẹp đẽ, đẹp đến mức khiến cô cả đời này cũng không thể nào quên được.

Không thể ngờ được, một hồi quanh đi quẩn lại, cuối cùng cô ấy lại không đến với Diệp Anh Chương.

“Những gì nên biết tôi đều đã biết hết, chúng ta ngồi xuống trò chuyện một lát được không?”

Lời ít mà ý nhiều khiến cô hiểu được, bí mật mà cô vẫn luôn cất giấu rốt cuộc không thể giữ được nữa.

Không lâu sau, Tường Chính Tuyền và mẹ là bà Lục Ca Khanh đích thân đến thành phố Đại Nhạn một lần, Tường Chính Tuyền nhẹ nhàng tiến lên: “Liên Trăn.” Mà cô cũng chỉ cất lên được một tiếng gọi: “Tuyền Tuyền...”

Hai người không hề nói lời nào, chỉ lẳng lặng mà nhìn vào mắt nhau, sóng nước ằng àng dâng lên.

Lục Ca Khanh gặp được hai đứa bé phần điều ngọc mài, tay trái ôm đứa này tay phải kéo đứa kia, trầm trồ khen ngợi không ngớt lời. Lúc gần đi, bà cầm tay Liên Trăn mà vỗ nhẹ, ngập ngừng hồi lâu, bà mới cất lời: “Năm đó là...”

Hứa Liên Trăn ngắt lời của bà, cô khẽ mỉm cười: “Bác gái, cháu hiểu mà. Nuôi con mới biết lòng cha mẹ, cháu đều hiểu, những chuyện đó cháu đã quên rồi.”

Cách một tuần, bà Tường lại tự mình lại đây, Tường Chính Tuyền nói: “Liên Trăn, cậu đừng chê mẹ mình phiền. Bà ấy bây giờ chỉ có khi nào đến Đại Nhạn mới cảm thấy vui về thôi.”

Hiện giờ Tường gia mưa gió vật vờ, vì chuyện của ông Tường mà khiến bà Tường suy sụp phải nằm viện, một vị phu nhân trang nhã, đẹp đẽ quý phái, thì giờ chỉ còn vẻ tang thương bạc tóc.

Dưới sự đồng ý của Hứa Liên Trăn, dần dần, bọn nhỏ cũng quen với chuyện cứ mỗi thứ bảy, chủ nhật cuối tuần bà Tường và Tường Chính Nam lại đến chơi, mãi cho đến một ngày, có một chiếc xe riêng đến đưa ba mẹ con về Tường gia ở Lạc Hải, Hứa Liên Trăn mới biết, thì ra là ông Tường muốn được gặp hai cháu.

Sau đó vì hai con trai, cô lại kết hôn cùng Tường Chính Nam.

Nhưng quả thực là “đồng ý nan bình”!

*Đồng ý nan bình có nghĩa là hai người đã thống nhất suy nghĩ nhưng khi sống cùng vẫn khó khăn gượng gạo vì ko thể mở lòng.

Cho dù là ở trước mặt bọn trẻ giả vờ thân mật thế nào, nhưng khi còn hai người họ vẫn lạnh nhạt với nhau. Tường Chính Nam đối xử với cô, không thể nói là không tốt, nhưng dường như giữa hai người vẫn luôn thiếu gì đó.

Có lẽ phải nói là hần vô cùng vô cùng cẩn thận mà đến gần cô.

Nếu không phải chuyện chiếc áo dính máu kia, có lẽ hai người cả đời này sẽ mãi đối với nhau lạnh nhạt như vậy.

Ngày ấy cô sau khi tắm xong đi ra, vào phòng thay quần áo, lại thấy hần đang đứng ngay người trước tủ quần áo, trong tay cầm chiếc áo mà hần mặc trong lần tai nạn kia.

Tường Chính Nam chậm rãi xoay người lại, Hứa Liên Trăn rốt cục cũng thấy rõ hần đang cầm gì, chiếc áo dính máu này cô vẫn luôn cẩn thận cất nó trong góc tối nhất trong tủ quần áo của mình.

Cô từ từ giương mắt, nhìn vào đôi mắt thăm thẳm tựa như đáy hồ nước sâu của Tường Chính Nam, trong ánh mắt ngạc nhiên của hần còn có một tia khác lạ đang dâng lên mà cô không thể hiểu nổi.

Hần nói: “Nếu anh nhớ không lầm, máu trên áo này đều là của anh phải không?”

Hai người trầm mặc.

Cách một lát, hần nhẹ nhàng mà lên tiếng: “Một năm đó, sau khi tỉnh lại từ trận tai nạn, ý niệm duy nhất trong đầu anh đó chính là muốn gặp em. Nhưng em đã đi rồi, không biết đi nơi nào. Anh bảo Hạ Quân thuê thám tử đi tìm em, nếu không phải vì em dùng tấm chi phiếu kia rút tiền thì thám tử căn bản đã không tìm ra em, cũng không điều tra được bệnh tình của Bì Bì.”

Hần nói ý niệm duy nhất trong đầu khi tỉnh lại đó là muốn gặp cô, Hứa Liên Trăn nhất thời ngẩn ngẩn cả người.

“Anh lúc ấy hận em vô cùng, chỉ mong có thể bóp chết em ngay lập tức. Vậy mà anh cư nhiên lại còn ngốc nghếch ở trong công ty ban hành một đợt phúc lợi, đứng ra tài trợ cho tất cả nhân viên trong công ty được kiểm tra sức khỏe, chính là vì giúp em tìm được tùy thích hợp với Bì Bì. Cuối cùng không nghĩ tới, người đó ấy vậy mà lại là anh.” Vì thế hần mới làm một giao dịch với cô, mục đích chỉ là vì giữ cô lại bên cạnh mình.

“Sau khi em trở lại Lạc Hải, mỗi ngày anh sống như một kẻ điên, nghĩ muốn tra tấn em lại không nỡ, muốn đối xử với em tốt một chút lại không cam lòng. Thời điểm đó, vừa lúc xuất hiện Tiền Hội Thi... Anh bắt đầu hẹn hò với cô ta, sau đó âm thầm quan sát phản ứng của em, mỗi ngày em đều rất vui vẻ, không phải cùng Tuyền Tuyền đi ăn cơm thì là vui đùa ầm ĩ với đồng nghiệp. Anh tự nhủ với mình, Tường Chính Nam, mày đừng ngốc nữa, người mà Hứa Liên Trăn thích chỉ là Diệp Anh Chương mà thôi. Cô ấy vẫn luôn thích Diệp Anh Chương... Cô ấy đối với mày chưa bao giờ là thích...” Sau đó, hần liền cầu hôn Tiền Hội Thi!

Hứa Liên Trăn giống như bị người ta điểm hết tất cả huyết đạo trên người, không thể nhúc nhích nửa phần.

“Thế nhưng bây giờ, dường như anh đã biết được một chuyện vô cùng quan trọng.” Tường Chính Nam từng bước một đi tới gần cô: “Hứa Liên Trăn, em chỉ cần nói cho anh biết, vì sao em lại giữ lại chiếc áo này? Em nói đi?”

Hứa Liên Trăn kinh ngạc nhìn hần từng chút từng chút một đến gần mình.

Tường Chính Nam: “Đã qua nhiều năm như vậy, tại sao em còn chưa ném nó đi? Tại sao chứ?”

Tường Chính Nam nói: “Hứa Liên Trăn, anh đã vì em làm nhiều điều như vậy, cho tới bây giờ em chưa từng nghĩ rằng đó là vì sao ư?”

Hần ghen ngào: “Là bởi vì anh yêu em, yêu em nhiều đến vậy. Nhưng em lại không hề biết, anh chưa bao giờ để em biết.”

Hứa Liên Trăn vẫn đứng đó, cô cảm giác mình lúc này giống như một bức tượng đã hóa đá!

Hần nói: “Nếu không phải là vì yêu em, năm đó anh sao phải quyên tặng tùy cho Bì Bì? Nếu không phải là yêu em, anh vì sao phải uy hiếp em quay về bên mình? Nếu không phải là vì yêu em, đến bây giờ tại sao anh lại xuất hiện bên cạnh em?”

Hần hỏi cô: “Vậy còn em? Rốt cục là vì cái gì? Vì cái gì lại giữ tấm áo này của anh? Vì cái gì lại sinh Tuấn Văn, Tuấn Hữu cho anh? Tại vì sao chứ?” Cuối cùng thì hần đã đem tất cả những lời chất chứa trong lòng nói ra ngoài miệng, một khắc kia, hần chưa bao giờ cảm thấy mình vui sướng như thế.

Hứa Liên Trăn chỉ biết lặng lẽ mà nhìn hần.

Hần không biết, cô vẫn đang đợi, vẫn luôn chờ đợi, chờ đợi một người.

Ngày ấy cô quyết định giả cho hần, ngoại trừ là vì bọn trẻ, vì chị Kiều, vì Tuyền Tuyền luôn không ngừng khuyên bảo, mà còn là vì cô gặp lại Hứa Tiểu Bạch. Có lẽ, hiện tại hần phải gọi nó là “Lão Bạch” mới đúng.

Dưới ánh hoàng hôn, hần dất Tiểu Bạch lẳng lẳng đứng dưới lầu nhà cô, một người một chỗ, trong khung cảnh mặt trời chiều ngả về tây. Bóng dáng hần bị bao phủ bởi ánh nắng vàng rực cuối ngày, toát lên một vẻ tịch mịch thể lượng không nói nên lời. Giống như hần luôn đứng đó chờ đợi, chờ đợi cô đi đến.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới cuộc đời này vẫn còn được gặp lại Tiểu Bạch, hần đã không ném Tiểu Bạch đi.

Cô chậm rãi đến gần, Tiểu Bạch tựa như người được hơi thở của cô, nhanh nhẩu chạy tới bên cô...

Tiểu Bạch vẫn nhớ cô.

Cô vui đầu vào giữa bộ lông mềm mại sạch sẽ thơm ngát của Tiểu Bạch, một khắc kia tình thân cô vô cùng thanh thản, nhẹ nhàng nhắm mắt, nói ra quyết định của chính mình: “Tường Chính Nam, tôi đồng ý.”

Đồng ý kết hôn cùng hần, mặc kệ về sau sẽ là một vết xe đổ, hay là chẳng đường hạnh phúc đang chờ đón cô!

Mãi về sau cô mới biết được, nếu để cho chú chó của mình không ngừng ngửi thấy mùi của chủ nhân, cho dù là chủ nhân của nó đi mãi không về, chú chó đó cũng sẽ nhớ mãi không quên. Đây là Hạ Quân nói cho cô.

Ngày nào đó, Hạ Quân còn cô rất nhiều rất nhiều chuyện mà cô không được biết. Tỷ như ba cô là ông Hứa Muru Khôn xuất viện thể nào, nằm viện thể nào; tỷ như Tường Chính Nam không chỉ một lần đến bệnh viện hỏi thăm sức khỏe của ba cô; tỷ như phần mộ của ba cô; tỷ như sợi dây chuyền cổ kia; tỷ như sau khi kết hôn Tường Chính Nam vẫn ở lại căn phòng trọ kia; tỷ như...

Hạ Quân cuối cùng chậm rãi mỉm cười, nói một câu: “Tường phu nhân, cô và Tường tiên sinh cũng không còn trẻ nữa.”

Đúng vậy, đều không còn trẻ nữa, không yêu nhau liền sẽ già đi!

*****

Phiên ngoại: Rất yêu, rất yêu em

Hứa Liên Trăn tắm rửa xong đi ra, liền nhìn thấy Tường Chính Nam đang đứng tựa mình lên thành lan can ngoài ban công ngắm cảnh đêm xa xa.

Cô không biết vì sao hần lại mang cô đến Barcelona, vào ở căn phòng khách sạn mà hai người từng ở năm năm trước. Bấy ngày đó, chính là những ngày tươi đẹp nhất trong cuộc đời cô.

Tuy rằng, sau này biết đó chỉ là giả. Nhưng những gì hần đã cho cô, suốt một tuần, không hề có người nào khác, chỉ có hần và cô, còn có con của hai người.

Ở trong này, không biết con muỗi từng hút máu của cô và hần, có phải đã sinh sôi nảy nở ra rất nhiều rất nhiều con cháu rồi hay không? Không biết rạp chiếu phim kia còn chiếu những bộ phim vui buồn li hợp? Cũng không biết tiệm trang sức ở ngã rẽ có còn đó hay đi nơi nào?

Tường Chính Nam chậm rãi xoay người lại, phía trên người hần chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cổ áo khê nói rộng, tay áo xắn tới khuỷu tay, dưới ánh đèn vàng mờ ảo ngoài ban công, ánh mắt hần nhìn cô tha thiết.

Năm tháng luôn ưu ái người đàn ông này, không thể không thừa nhận, hần bây giờ, cho dù là khoe miệng khê cong lên một nụ cười nhàn nhạt, cũng đã đủ khiến người ta nghẹt thở rồi.

Hần chậm rãi đi về phía cô, nhẹ nhàng mà ôm lấy cô, dù chỉ là một lời nói cũng không hề thốt ra.

Nếu để cho chị Kiều biết được, cô và hần kỳ thực chỉ là tân hôn, nhưng lại chẳng thể mở lòng được với nhau, không biết chị ấy sẽ nghĩ như thế nào.

Hần dịu dàng cởi bỏ áo tắm của cô, để rồi thấy được điều bí mật.

Tường Chính Nam ôm lấy thất lung của cô, nhẹ nhàng quỳ xuống, vô cùng trân trọng mà đặt lên trên bụng cô một cái hôn tha thiết.

Hốc mắt trong tích tắc đó bất chợt chua xót, lúc trước hai đứa nhỏ quá lớn, cô căn bản không thể nào sinh tự nhiên, vì thế, ở tuần thứ ba mươi tám của thai kỳ, cô đành lựa chọn sinh mổ.

Bây giờ, chỗ đó để lại một vết sẹo dài mờ.

Nụ hôn của hần nhẹ tựa lông chim rơi lên vết sẹo của cô.

Hần hiển nhiên đã biết tất cả.

Ngày hôm sau tỉnh lại, vừa mở mắt ra liền bắt gặp ánh mắt hần đang chăm chú nhìn cô nhưng chưa kịp thu lại.

Ngày nào đó, hần thể nhưng mang cô tới tiệm làm trang sức thủ công ở con đường cũ kia, bà chủ của cửa tiệm vẫn mập mạp như trước, nét tươi cười đầy gương mặt, bà ấy vừa thấy Tường Chính Nam đẩy cửa đi vào, liền nhiệt tình chạy ra đón tiếp, cùng hần trao đổi vài câu bằng tiếng Tây Ban Nha.

Nhìn Tường Chính Nam mặc quần áo lao động, đeo mặt nạ bảo hộ cực kì chuyên tâm dùng mỏ hàn hơi nung chảy khối bạc trong nồi nung quặng, dùng những phiến kim loại đặc chế ép khối bạc thành tấm mỏng, mỏ hàn hơi làm giảm độ cứng, sau đó thực thông thạo mà dùng búa nhỏ tán mỏng mảnh bạc hơn nữa, rồi dùng máy mài. Cuối cùng lại bỏ vào nung một lần nữa, rồi kéo sợi, đánh bóng.

Sau một hồi lâu, một chiếc nhẫn dây hình chữ “J” đã xuất hiện trước mặt Hứa Liên Trăn.

Hứa Liên Trăn trong nháy mắt đó, nhớ lại hần cũng đã từng đưa cho cô một sợi dây chuyền, trên đó cũng khắc một chữ “J” thật tinh xảo, khéo léo đáng yêu.

Cô bỗng nhiên chợt nhận ra, đó là chữ cái đầu viết tắt trong họ của hần. Thì ra, từ rất lâu rất lâu trước đó, hần đã từng mượn họ của mình để tặng cho cô.

Tường Chính Nam dùng một sợi dây chuyền bạc xỏ chiếc nhẫn dây hình chữ “J” vào, rồi tự tay đeo nó lên cổ cô.

Không có nhiều hoa văn trang trí, chỉ có duy nhất một chữ cái, nhưng so với những món trang sức lộng lẫy khác nó còn khiến cô cảm thấy hạnh phúc hơn bội phần.

Lại vài ngày sau đó trôi qua, hai người cùng nhau đi dạo trên con đường La Ramblas nổi tiếng. Suốt dọc đường đi, hần vẫn luôn nắm lấy tay cô thật chặt, tựa như muốn đi như vậy mãi, đi đến hết cuộc đời!

Sau này, mỗi một năm cùng một thời điểm này, hần đều dành riêng thời gian, mang cô sang Barcelona, rồi đưa cô đến tiệm trang sức thủ công làm trang sức tặng cô, thế cho nên, cô dần dần cũng nói được một chút tiếng Tây Ban Nha.

Có một năm, khi cô đi dạo một mình trên phố, đi qua tiệm trang sức đó, liền đẩy cửa đi vào. Bà chủ tiệm mập mạp vui vẻ từ bên trong đi ra, sau khi cho cô một cái ôm nồng ấm, rồi mời cô ngồi xuống cùng uống cà phê, bà ấy đã kể cho cô rất nhiều chuyện.

Cuối cùng bà chủ nói: “Tôi sắp đóng cửa tiệm này, hôm nay cô mang hết những món trang sức hai người để lại đây đi. Giờ này sang năm hai người tới, có lẽ tôi đã không còn ở đây nữa.”

Hứa Liên Trăn mù mờ không hiểu. Bà chủ lại nói: “Ngày trước khi Tường tiên sinh chưa mang cô tới đây, hàng năm anh ấy đều đến một lần, làm nhẫn làm trang sức khác, một năm một bộ, nhưng anh ấy chưa lần nào mang đi, chỉ nói là gửi lại trong tiệm của tôi.”

Khi bà chủ mở một chiếc hộp bạc thủ công của bà ấy ra, Hứa Liên Trăn liền ngăn cả người.

Bên trong có sáu bộ trang sức bạc nào nhẫn, dây chuyền, vòng tay. Cô thật cẩn thận nhìn kĩ từng chút một, liền phát hiện ra trên mỗi món đều có khắc chữ “JX”.

*J là chữ đầu trong “Jiǎng”, tiếng latin của họ Tường. Còn X là “Xǔ” của họ Hứa.

Đó là họ của hần và họ của cô, là của hai người!

Năm năm chia ly, hàng năm hần đều đến đây, tự mình làm một bộ trang sức cho cô.

Nước mắt, bất giác dâng đầy hai mắt!

Hần từng nói: “Là bởi vì anh yêu em, yêu em nhiều đến vậy. Nhưng em lại không hề biết, anh chưa bao giờ để em biết.”

Thì ra, hần thật sự chưa bao giờ để cô biết điều này.

Hần yêu cô! Tường Chính Nam vẫn luôn rất yêu rất yêu cô!

Phiên ngoại về hai bạn nhỏ Tường Tuấn Văn – Tường Tuấn Hữu.

#1: Chuyện đánh đòn.

Hai anh em sinh đôi đánh nhau khiến Hứa Liên Trăn nổi giận, Hứa Liên Trăn quát: “Hai đứa ngựa da có phải hay không, còn gây chuyện nữa là mẹ tét mông hai đứa thành đôi đũa nghe chưa?”

Tuấn Văn: “Mẹ, mông vốn dĩ là một cặp nè!” Dứt lời, còn quay sang hỏi Tuấn Hữu: “Đúng không, em trai?”

Tuấn Hữu gật đầu thật mạnh: “Đúng vậy, vốn dĩ nó là một cặp!”

Hứa Liên Trăn á khẩu không nói được gì, quay đầu sang nhìn Tường Chính Nam bên cạnh cũng đang phì cười.

#2: Chuyện búp bê baby.

Có em gái Nhiếp Diệc Tâm đến nhà chơi, Hứa Liên Trăn mua rất nhiều đồ chơi cho bé, trong đó có một con búp bê baby.

Nhiếp Diệc Tâm thay quần áo rồi đổi giày cho baby, chơi vui cực kì, cười vui vẻ không ngớt.

Tuấn Văn trái nhìn một cái phải nhìn một cái, nhìn không được đặt câu hỏi: “Mẹ, cái này gọi là baby sao?”

Hứa Liên Trăn gật đầu: “Đúng vậy, là búp bê baby.”

Cặp mắt Tuấn Văn nhanh như chớp nhìn sang chỗ khác, vừa nói vừa làm điệu bộ: “Nhưng mà ngực của nó lớn như vậy, sao có thể gọi là baby được?”

Cả Hứa Liên Trăn lẫn Tường Chính Tuyền đầu tiên là sững sờ, sau khi hiểu ra liền ngáy cả người.

Tuấn Hữu ở một bên tự đắc cười khanh khách mà tổng kết: “Ông nội bà nội, ba ba, mẹ, cô dượng, mấy người lớn thật là ngốc, nó chắc chắn không phải là baby, vì ngực của nó còn lớn hơn cả mẹ cơ mà...”

Ha ha ha ha...

#3: Chuyện sinh thêm em gái.

Ban đêm, hai đứa nhóc kia làm thế nào cũng không chịu đi ngủ.

Tường Chính Nam vừa dỗ lại vừa lừa, nhưng một chút hiệu quả cũng không có. Vì thế hắn quyết định dùng tới chiêu độc: “Các con nếu không chịu ngoan ngoãn đi ngủ, ba mẹ liền sinh thêm em gái, sau này chỉ thương em gái thôi, không thương hai đứa nữa.”

Hai anh em sinh đôi anh nhìn em, em nhìn anh, cuối cùng cũng ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ.

Một thời gian sau, Tường Chính Nam thấy chiêu này hữu dụng nên dùng đi dùng lại.

Tuấn Văn hỏi: “Ba ba, lần trước ba có nói là sẽ sinh em gái, sao lâu như vậy mà vẫn chưa thấy em đâu?”

Tuấn Hữu nhìn anh trai, đôi mắt to vô tội chớp một cái, cái hiểu cái không nói: “Thế còn phải nói, nhất định là vì ba ba vô dụng, cho nên mẹ mới không sinh được em gái.”

Vô dụng... Hai con trai lại còn nói hắn vô dụng... Tường Chính Nam trực tiếp té xỉu!

#4: Chuyện gọi điện thoại.

Tuấn Văn, Tuấn Hữu ở nhà chơi trò gọi điện thoại giả.

Ba ba Tường Chính Nam thấy vậy liền trừu: “Hai đứa ngày nào cũng ở cùng nhau, gọi điện thoại cũng chẳng có gì để nói. Nếu muốn gọi thì đi gọi cho bạn gái ấy...”

Tuấn Văn Tuấn Hữu nghe vậy, liền đưa bàn tay bé bé của mình đặt lên tai giả điện thoại.

Một đứa nói: “Alô, là Tiểu Tiểu đó sao?”

Đứa còn lại: “Alô, Chu Gia Kì, cậu có muốn đến nhà mình chơi không?”

Cả nhà nhất thời tròn tròn mắt, sau đó là cười muốn ngất...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Sa vào bẫy tình

Lúc này, hành lang trên lầu yên tĩnh đến mức một tiếng động nhỏ cũng không có, lúc Nhiếp Trọng Chi đi ngang qua phòng của Tường Chính Tuyền, bước chân hắn theo bản năng hơi ngừng lại. Cô nhóc kia là vì không muốn gặp hắn nên mới trốn trên này, cô cho là hắn không biết sao?!

Nhiếp Trọng Chi chậm rãi vươn tay phải ra, nhưng khi gần chạm vào cánh cửa thì bỗng hắn hốt hoảng khựng lại. Hắn đang làm gì thế này? Chẳng lẽ hắn muốn xông vào phòng của Tuyền Tuyền sao? Hắn điên rồi phải không! Trong đầu giống như đang có một giọng nói không ngừng rít gào, cả người Nhiếp Trọng Chi chợt thanh tỉnh lại, tay hắn buông thõng để bên người mình, lui về phía sau từng bước.

Nói đến cũng khéo, Tường Chính Tuyền ở trong phòng ngủ của mình nhắm tính thời gian, dưới lầu có lẽ đã đến lúc dùng cơm trưa, vì thế cô chuẩn bị xuống lầu. Nhưng mới vừa mở cửa phòng mình ra, bất thành lình cô nhìn thấy Nhiếp Trọng Chi đang đứng bên ngoài, sắc mặt hắn vô cùng kỳ dị. Tường Chính Tuyền cả kinh, phản ứng đầu tiên là muốn sập cửa lại, nhưng tay phải Nhiếp Trọng Chi đã kịp nâng lên đặt trên ván cửa, ngăn chặn động tác kẻ

tiếp của cô.

Hai người mặt đối mặt đứng đó, tựa như đang giằng co kịch liệt trong im lặng vậy.

Qua một hồi sau, Tường Chính Tuyền thất bại hạ trận. Cô cup mắt, ngượng ngùng chào hân một tiếng: “Nhiếp đại ca.”

Biểu tình của cô giống như con chuột nhỏ không may đụng độ phải con mèo. Trong lòng Nhiếp Trọng Chi chẳng hiểu sao lại thấy nổi giận, nhớ tới đĩa bánh pút-đing trong tay Diệp Anh Chương dưới lầu khi nãy, sâu cù cộng hận mới, trong lúc nhất thời tức giận không thôi.

Mái tóc Tường Chính Tuyền hơi ngắn mà uốn xoắn nhẹ, hai bên tết thành bím nhỏ, dùng kẹp pha lê kẹp lại, thoáng chút phong vị Bô-hê-miêng, pha lẫn chút nhẹ nhàng khoan khoái của cô gái kiểu mị đến nhu mì.

Nhiếp Trọng Chi thấy chiếc kẹp tóc pha lê trên mái tóc xoà tung hơi có phần bị lệch, hân nâng tay muốn giúp cô sửa sang lại. Nhưng khi hân vừa nhấc tay lên, Tường Chính Tuyền lại như bị điện giật, lui về phía sau từng bước.

Động tác này của cô giống như mũi kim nhọn đâm vào ngực hân đau đớn, tâm tình Nhiếp Trọng Chi bỗng nhiên nguội lạnh, hân thần nhiên mở miệng: “Vì sao em phải trốn tránh tôi?” Trong lòng Tường Chính Tuyền như bị chấn động, đành lảng sang chuyện khác: “Em không có.” Ánh mắt Nhiếp Trọng Chi khóa chặt trên người cô, giống như đang cố tìm tòi tra xét gì đó ở cô: “Em có.”

Tường Chính Tuyền chỉ cảm thấy ánh mắt hân đang không ngừng quét khắp người cô, từng cọng tóc gáy bắt đầu dựng thẳng. Cô mỉm cười yếu ớt: “Nhiếp đại ca, em nào có trốn tránh anh. Chúng ta nên xuống lầu ăn cơm thôi.”

Nhiếp Trọng Chi nhìn cô đầy ý vị sâu xa, nghiêng người né ra một lối đi. Nét mặt Tường Chính Tuyền bất giác buông lỏng, nép người đi ra khỏi phòng. Cô lại không biết biểu tình rất nhỏ vừa rồi của mình sớm đã bị Nhiếp Trọng Chi thu vào trong đáy mắt.

Trong tích tắc thấy cô lướt qua người, Nhiếp Trọng Chi bỗng một phen túm chặt lấy cánh tay của cô. Tường Chính Tuyền hoảng sợ, đôi mắt hạnh và hoảng sợ mở thật to nhìn hân, miệng lắp bắp: “Nhiếp đại ca, anh muốn làm gì?”

Trong mắt cô đầy vẻ hoảng sợ cùng phòng bị không hề che giấu làm cho vật trong lòng ngực Nhiếp Trọng Chi cực kì không thoải mái. Cô đối với Diệp Anh Chương luôn tươi cười như hoa, ôn nhu động lòng người, nhưng khi đối với hân thì chẳng khác gì dã thú ăn thịt người, sợ đến chết, dù chỉ một giây đồng hồ nói chuyện cùng hân cũng không muốn.

Hân thì làm gì? Xưa nay hân vẫn luôn xem cô như em gái của chính mình, những năm gần đây vẫn luôn đối xử tốt như vậy. Nếu đêm đó cô không sấp lại vừa hôn vừa cắn vừa sờ soạng, quần quít lấy hân như vậy, quần quít lấy hân thì đã không. ... *ý của anh thì anh mới là người bị hại :))

Nghĩ đến cái hôn của cô ngày đó, tầm mắt Nhiếp Trọng Chi bất giác dừng trên cánh môi hồng phấn vì hoảng sợ mà hé mở ra của cô, nhất thời liền không thể dời đi được. Uớt ắt mềm mại lại phớt hồng tựa như đoá tường vi, Nhiếp Trọng Chi bỗng nhiên dâng lên một loại xúc động muốn cắn đôi môi đó của cô.

Hân thốt ra: “Tôi không muốn làm gì hết, lúc này tôi chỉ muốn được hôn em.” Sắc mặt Tường Chính Tuyền trong phút chốc chỉ còn một màu trắng bệch, con ngươi theo bản năng liếc nhìn sang phía cầu thang đằng kia, cô rất sợ động tĩnh trên này không may lọt xuống dưới kia, đành phải đè thấp thanh âm, không thể tin được trừng mắt hân: “Nhiếp đại ca, anh điên rồi phải không? Anh buông em ra.”

Cô càng phản ứng mãnh liệt như vậy, Nhiếp Trọng Chi lại càng căm tức. Một luồng lửa giận không thể khống chế trong chớp mắt đã dâng trào đầy lòng ngực, hân nắm lấy tay cô hết sức, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi đúng là điên rồi nên mới muốn hôn em. Em định làm thế nào?” Tường Chính Tuyền nghẹn họng nhìn hân trần trụi, kinh hãi không thôi, giấy dựa cánh tay muốn bứt ra khỏi tay hân: “Anh buông ra, anh buông tay tôi ra.”

Nhiếp Trọng Chi mặt không biến sắc đáp lại: “Em để tôi hôn một chút, tôi sẽ không đem chuyện kia nói ra ngoài.” Hân cư nhiên dùng chuyện đó để uy hiếp cô. Tường Chính Tuyền quả thực không dám tin những lời hân vừa thốt ra, hai mắt cô trừng lớn, cả người hoàn toàn ngây ra vì không biết phải làm sao.

Nếu đổi lại người này là Diệp Anh Chương đang ở dưới lầu kia, không chừng cô sớm đã giống đêm đó mà nhào lại đây. Ý niệm này vừa lóe lên trong đầu Nhiếp Trọng Chi đã khiến hân khó chịu đến muốn phát cuồng, hân không để cho cô thêm thời gian nghỉ ngơi nữa, trầm giọng nói: “Tôi đếm từ một tới ba. Em hoặc là lại đây hôn tôi, hoặc là tôi sẽ xuống lầu để nói chuyện với Diệp Anh Chương. Em muốn chọn bên nào?”

Tường Chính Tuyền mặt tái nhợt trần mình đứng đó, không cách nào nhúc nhích. Nhiếp Trọng Chi lại nhẹ nhàng cất tiếng: “Một. .... Hai. ....” Hân thông thả đếm từng số một, vừa đếm vừa quan sát phản ứng của Tường Chính Tuyền. Chữ “hai” vừa dứt, chỉ thấy cô hít một hơi thật sâu, hai tay siết thành quyền, cứng nhắc đến gần hân. Hai mắt cô nhắm chặt, bất lực mà ghé sát mặt mình vào rồi chạm nhẹ một cái lên má hân, có lẽ chỉ có một giây, thậm chí còn ngắn hơn một giây nữa, cô liền rời đi.

Tuy rằng chỉ trong một chớp mắt ngắn ngủi, nhưng xúc cảm mềm mại ấm áp kia, quả là tuyệt vời không thể tả.

Thế nhưng Tường Chính Tuyền sau khi rời đi, phản ứng đầu tiên lại là nâng tay lên chùi miệng, giống như cô vừa chạm phải một thứ cực kì dơ bẩn. Cô không cam lòng để Nhiếp Trọng Chi uy hiếp như vậy, nhưng động tác và biểu tình vừa rồi của cô lại làm Nhiếp Trọng Chi tổn thương thật sâu, lửa giận trong đầu hân càng ngày càng bùng phát.

Dù sao thì hân cũng đã đóng vai kẻ vô lại, đã vậy thì vô lại tới cùng đi. Nhiếp Trọng Chi nhếch môi tự giễu, giọng nói vẫn âm trầm: “Cái đó không tính, phải là nơi này mới được.” Hân chỉ chỉ vào môi mình. Nếu vừa rồi cô không bày ra biểu tình kia, có lẽ hân đã bỏ qua cho cô rồi.

Đôi mắt hạnh của Tường Chính Tuyền tràn ngập tức giận cùng ý muốn cự tuyệt. Nhiếp Trọng Chi chỉ liếc cô một cái, cười như không cười nói: “Em không muốn làm cũng không sao, tôi đi xuống kia vậy.” Dừng một chút, hắn ung dung thông thả bồi thêm một câu: “Đi tìm Diệp Anh Chương tán gẫu mấy câu.”

Tường Chính Tuyền oán hận nhìn hắn, nhưng cũng không còn cách nào khác, vì thế đành phải từ từ nhắm hai mắt lại như đi chịu trận mà đến gần hắn lần nữa. Trong lòng không ngừng trấn an mình: Xem như hôn cún con, mèo con vậy. Đúng, mình đang hôn cún con, mình đang hôn mèo con.

Môi của cô vừa chạm vào môi hắn, tựa như chuồn chuồn lướt nước, chạm thật khẽ rồi liền rời đi.

Nhiếp Trọng Chi ngơ ngẩn nhìn bóng dáng cô biến mất nơi khúc khuất hành lang, đầu ngón tay vuốt ve chỗ môi cô vừa chạm đến. Buổi tối hôm đó, cô xem hắn là Diệp Anh Chương, vừa hôn vừa liếm lại quần quýt lấy hắn đủ kiểu.

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu giống như đem xăng đổ vào ngọn lửa đang cháy lớn trong hắn, Nhiếp Trọng Chi quay phắt người lại, hung hăng nện một quyền lên tường.

Tường Chính Tuyền kể từ khi đó bắt đầu sợ gặp Nhiếp Trọng Chi. Nhiếp Trọng Chi tắm rửa xong rồi đi xuống lầu, liền rất tự nhiên mà ngồi xuống đối diện chỗ cô và Diệp Anh Chương đang ngồi. Trong bữa ăn, ánh mắt hắn vẫn lặng lẽ dõi theo cô, trên mặt lộ ra ý cười đầy ẩn ý làm người ta chán ghét, nhàn nhả tự tại tại ngôi một chỗ nghe bọn họ nói chuyện.

Trong suốt thời gian của bữa cơm, lần đầu tiên trong cuộc đời Tường Chính Tuyền cảm nhận sâu sắc hoàn toàn cái gọi là “như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than”, “một giây kéo dài bằng một năm”.

May mắn là không lâu sau đó, điện thoại Nhiếp Trọng Chi bỗng có người gọi tới, sau đó hắn liền cáo từ. Tường Chính Tuyền lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Từ đó về sau, Tường Chính Tuyền trốn tránh Nhiếp Trọng Chi quả thực còn kinh khủng hơn chuột trốn mèo. Nếu Nhiếp Trọng Chi đến nhà thăm anh trai, cô liền giả bệnh để không xuống lầu. Cứ như thế liên tục, cũng tránh được vài dịp chạm mặt với Nhiếp Trọng Chi.

Ngay thời điểm đó cô còn chưa thực sự hiểu hết con người Nhiếp Trọng Chi. Cô cứ nghĩ rằng mình đã có thể trốn thoát khỏi hắn.

Sau này cô mới biết được đó chẳng qua là ý nghĩ của một mình cô mà thôi.

Ngày hôm đó, Tường Chính Tuyền đang nằm ngủ trưa. Trong lúc mơ mơ màng màng cô bỗng có cảm giác như có ai đó đẩy cửa tiến vào phòng mình, đứng lặng bên giường hồi lâu, đang ngủ nhưng không hiểu sao cô có cảm giác tóc gáy dựng thẳng, bất ngờ mở mắt, cô liền thấy Nhiếp Trọng Chi đứng cách mình chỉ trong gang tấc.

Tường Chính Tuyền sợ tới mức mở miệng thét lên một tiếng “Ahhhh” thật chói tai, nhưng giây tiếp theo, đôi môi của hắn đã hạ xuống, ngăn chặn tất cả thanh âm của cô.

Mới bắt đầu đã là một nụ hôn, nhưng không đợi Tường Chính Tuyền phản ứng lại, lưỡi Nhiếp Trọng Chi đã muốn dò xét tiến vào thật sâu, đụng vào đầu lưỡi của cô... Vẫn ngọt ngào y như trong trí nhớ của hắn, Nhiếp Trọng Chi bỗng chốc chìm vào cảm xúc ý loạn tình mê.

Tường Chính Tuyền quá sợ hãi, bối rối mà đẩy vai hắn ra. Cô lúc này giống như một con cá bị mắc cạn, trong lúc không ngừng giãy dụa đã nhảy lên cắn vào môi hắn. Nhiếp Trọng Chi bị đau, buông cô ra, sắc mặt càng u ám hơn vài phần: “Em cắn tôi?”

Tường Chính Tuyền vô cùng chán ghét mà dùng tay chà sát môi mình, cá giận nói: “Đi ra ngoài, nếu anh không ra, tôi sẽ hô lên đây.” Nhưng phản ứng của Nhiếp Trọng Chi lại là ngồi xuống một bên trên chiếc giường công chúa của cô, hai mắt nhắm lại, đáp lời cô bằng một tiếng cười nhạt: “Em hô đi! Mau hô đi! Chỉ cần em cất tiếng lên thôi, ba mẹ em, anh trai em, rồi cả Diệp đại ca của em nữa, tất cả bọn họ sẽ biết chuyện của chúng ta. Cho nên...” Hắn xấu xa có ý ngừng lại một chút, khéo môi phác lên một nụ cười chế nhạo như đã nắm chắc mười phần: “Tôi cá là em sẽ không dám hô lên!”

Cái hôn mới vừa rồi kia chẳng qua chỉ là để che miệng cô lại, sợ cô thét lớn làm mọi người chạy tới mà thôi. Nhưng đến khi thực sự chạm vào nơi mềm mại kia rồi, hắn lại không thể nào không chế bản thân mình được nữa.

Ý cười pha lẫn thanh âm trầm thấp của hắn, khiến cô cảm thấy vô cùng đáng ghét. Thế nhưng, hắn quả thật đã bắt được điểm trí mạng của cô. Tường Chính Tuyền ôm nỗi hận không thôi, hơn nữa thật sự cô không dám hô lên. Cuối cùng đành phải đứng dậy, chỉ vào cánh cửa thấp giọng quát: “Đi ra ngoài.”

Nhiếp Trọng Chi cũng đứng dậy, đặt một chiếc thẻ từ lên trên bàn ở đầu giường cô, chậm rãi nói: “Mấy ngày qua tôi đã chuyển vào nhà mới, đây là thẻ ra vào cửa, mặt mã là sinh nhật của em... Nếu em rảnh thì tới xem...”

Tường Chính Tuyền đang tay gạt mạnh tấm thẻ xuống sàn nhà, nét mặt cương lên đỏ bừng, tỏ vẻ vô cùng chán ghét: “Tôi không đi. Anh đi ra ngoài, ra khỏi đây ngay cho tôi.”

Một tấm thẻ từ để có thể vào nhà hắn, đời này hắn cũng cho duy nhất một người chính là cô, ngay cả ba hắn – ông Nhiếp Canh Lễ cũng không có phần. Nhiếp Trọng Chi thật sự mong muốn cô khi rảnh rồi có thể đi đến nhà hắn chơi. Hắn tuy rằng có thói quen một mình. Nhưng nhiều lúc, ở trong căn phòng vắng vẻ trống trải, hắn cảm giác mình thực cô đơn tịch mịch.

Trên mặt hần chẳng may may chút chán ghét. Nhưng nét cười bên môi lại dần dần biến mất, thay vào đó là vẻ âm trầm nơi đáy mắt còn pha lẫn nét bi thương đau đớn.

Nhiếp Trọng Chi chậm rãi cúi người xuống, nhặt tấm thẻ từ móng manh kia lên, dùng ngửi khí rất nhẹ, từng chữ từng chữ lại thật rõ ràng: “Được, được thôi. em không đi, tôi đành phải đi tìm Diệp Anh Chương.”

Hần dùng chuyện này để uy hiếp cô! Hắn lại uy hiếp cô một lần nữa! Tường Chính Tuyền trừng mắt nhìn hắn, hai mắt như hai ngọn lửa hừng hực đốt: “Anh...” Một chữ ‘anh’ nói ra hồi lâu, cô cầm gói bên người hung hăng ném tới phía hắn: “Anh rút ra ngoài cho tôi, tôi đã nói là tôi không đi. Rút, rút ngay cho tôi!”

Nhiếp Trọng Chi biết cô nhóc này nổi giận thật rồi, nhưng hắn cũng không tránh đi, mặc cho chiếc gói bông mềm đập vào người mình. Nhiếp Trọng Chi nhìn cô vì tức giận mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hắn chợt thất thần mấy giây, đột nhiên cười lạnh nói: “Được thôi, tôi hiểu rồi, em không đồng ý đúng không? Tôi gọi xong cuộc điện thoại này sẽ đi ngay.”

Hắn tự nhiên tốt bụng, dễ dàng buông tha cho cô như vậy sao?! Tường Chính Tuyền còn đang hồ nghi trong đầu. Chi thấy Nhiếp Trọng Chi lấy di động từ trong túi quần của mình ra, bắt đầu ấn số, tay vừa ấn miệng vừa hỏi cô: “Số điện thoại của Diệp Anh Chương có phải 139XXXXXXX hay không?”

Đó quả thật là số của Diệp đại ca. Tường Chính Tuyền lắp bắp kinh hãi, nhảy qua giật lấy di động trong tay Nhiếp Trọng Chi, vừa lo lắng vừa sợ hãi, trong lòng cực kì rối loạn: “Anh muốn làm gì? Anh muốn làm gì? Anh định làm gì?” Nhiếp Trọng Chi nâng cao cổ tay lên, không cho cô chạm tới: “Thì tôi gọi cho Diệp Anh Chương.” Tường Chính Tuyền nhón chân cao hơn, liều mạng níu tay hắn xuống: “Anh gọi cho anh ấy để làm gì chứ?”

Khóe miệng Nhiếp Trọng Chi hiện lên nụ cười nhàn nhạt, bộ dạng vờ vĩnh như chuyện bình thường: “Không có gì, gọi cho cậu ta tán gẫu chút mà thôi.” Toàn thân Tường Chính Tuyền lạnh lẽo, con giận dâng trào: “Không cho phép anh gọi! Tôi không cho anh gọi đi! Anh có nghe thấy tôi nói không?”

Nhiếp Trọng Chi giờ phút này dù bận tay vẫn ung dung nhìn cô, chậm rãi nở nụ cười: “Tôi muốn gọi điện thoại cho Diệp Anh Chương thì liên quan gì tới em? Hơn nữa, em dựa vào cái gì mà không cho tôi gọi? Em cũng không phải là gì của tôi. Em muốn quản thì đi quản Diệp đại ca của em, bảo hắn đừng nhận điện thoại của tôi mới đúng. Nhưng e là em vừa nói ra, Diệp đại ca của em sẽ hỏi đầu đuôi ngọn ngành... Cho nên, tôi ta cá là em sẽ không!”

Hắn đã chắc rằng sẽ ăn cô! Tường Chính Tuyền hận nghiêng răng nghiêng lợi: “Nhiếp Trọng Chi, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Nhiếp Trọng Chi đáp lại cô bằng một nụ cười băng quơ như không: “Tôi muốn thế nào sao? Tôi chỉ muốn gọi cho Diệp Anh Chương để tán gẫu mấy câu về chuyện đêm đó thôi.” Tường Chính Tuyền sốt ruột đến mức đứng ngồi không yên: “Không được gọi, nếu anh dám gọi, tôi, tôi...” Tường Chính Tuyền ngập ngừng, muốn nói ra một câu nào đó uy hiếp, nhưng nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra lý do gì để có thể uy hiếp lại Nhiếp Trọng Chi.

Nhiếp Trọng Chi nhẹ nhàng hỏi: “Em nói xem, nếu tôi gọi em sẽ như thế nào?” Tường Chính Tuyền hét cách, oán hận nói: “Nếu anh dám gọi đi, từ nay về sau tôi sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa.” Nghe vậy, Nhiếp Trọng Chi chợt lộ ra vẻ không biết nên khóc hay cười. Nhưng mấy giây sau, hắn thu lại tất cả biểu tình trên mặt, tựa như đang tự giễu mà nói: “Dù sao thì bây giờ em cũng không để ý tới tôi. Dù tôi có gọi hay không đi chăng nữa thì kết quả cũng chẳng khác là mấy.”

Tường Chính Tuyền giống như bị dồn vào đường cùng, nhắm mắt lại, cực kì miễn cưỡng trả lời hắn: “Đưa thẻ từ cho tôi, tôi đi. Tôi sẽ đến nhà mới của anh, như vậy được rồi chứ?” Nhiếp Trọng Chi nhìn chằm chằm cô, bỗng nhiên cười rộ lên: “Tuyền Tuyền, trên thế giới này đều không phải em muốn thế nào là được thế đó. Tôi bây giờ chỉ muốn gọi cuộc điện thoại này thôi, nghe giọng Diệp đại ca của em thế nào.” Nói xong, Nhiếp Trọng Chi liền ấn phím gọi đi.

Hắn đúng là một tên ác ma! Tường Chính Tuyền trở mắt nhìn điện thoại trong tay Nhiếp Trọng Chi vừa được gọi đi. Trong điện thoại truyền đến tiếng đổ chuông, mỗi một tiếng vang lên tựa như một sợi dây thừng, từng chút một siết chặt cổ của cô, khiến cô hít thở càng lúc càng khó khăn, càng lúc càng không thở được. Hai tay cô vịn tay Nhiếp Trọng Chi xuống, điên cuồng giật lấy điện thoại. Nhưng trong lúc cô đang muốn giành về, điện thoại được nói máy, thanh âm quen thuộc của Diệp Anh Chương xuyên qua tai nghe chậm rãi truyền tới: “Alo, xin chào! Tôi là Diệp Anh Chương, xin hỏi anh là ai?”

Động tác của Tường Chính Tuyền lập tức hóa đá. Nhiếp Trọng Chi ung dung liếc mắt nhìn sang Tường Chính Tuyền một cái, chậm rãi đưa điện thoại chuyển qua bên tai. Toàn thân Tường Chính Tuyền run run như muốn co giật, trong đầu đã không còn năng lực tự hỏi, ý niệm duy nhất còn tồn tại là không thể để cho Nhiếp Trọng Chi nói một câu nào, chết cũng không thể để hắn ta nói. Vì thế, Tường Chính Tuyền liều lĩnh dùng miệng mình ngăn miệng Nhiếp Trọng Chi lại. Chi cần hắn không mở miệng, giờ phút này bất cứ làm gì cũng được.

Cánh môi của cô trơn mềm như nước, cho dù vừa liếm vừa mút chẳng chút kĩ xảo nhưng vẫn ngọt đến không ngờ. Nhiếp Trọng Chi bất giác đón nhận nụ hôn của cô, miệng hắn khẽ nhếch lên, cái lưỡi mềm mại đình hương của cô liền trượt vào, quấn quýt dây dưa cùng một chỗ với hắn.

Nhiếp Trọng Chi chưa từng để tâm như vậy khi hôn một người, hết sức trần trọc, hết sức triền miên, hết sức ôn nhu, hết sức dài lâu. Hắn không biết chính mình đã hôn bao lâu, cũng không biết ở đâu bên kia điện thoại Diệp Anh Chương đã cúp máy khi nào, càng không biết di động trong tay mình từ lúc nào đã bị rơi xuống. Hắn chỉ biết là làm cho nụ hôn của hai người càng thêm sâu, thêm ngọt ngào, dịu dàng mà tinh tế. Đến khi cả hai như sắp không còn không khí để thở, hắn mới buông lỏng ra một chút, sau đó lại hôn một lần nữa, lại một lần nữa...

Nếu có thể, hãy để nụ hôn này mãi như vậy đi... Kéo dài đằng đẵng, sông cạn đá mòn!

Đến sau cùng, là hắn nhẹ nhàng buông cô ra, thần sắc Tường Chính Tuyền ngây ngẩn, ý thức mê mang. Nhiếp Trọng Chi thương tiếc hạ xuống trán cô mấy cái hôn thật khẽ. Trong lúc nhất thời, cả hai người đều giống như bị chìm đắm trong bầu không gian kiều diễm mê huyền.

Tiếng chuông điện thoại vang lên lần nữa phá tan sự im lặng giữa hai người, Tường Chính Tuyền như bừng tỉnh khỏi mộng, trong nháy mắt đó, phản ứng

đầu tiên của cô là một phen đầy mạnh Nhiep Trọng Chi ra.

Tầm Nhiep Trọng Chi chợt lạnh lẽo, tia ngọt ngào phảng phất trong ngực trong tích tắc biến mất không còn dấu vết. Hắn chậm rãi buông tay ra, cúi người xuống nhặt di động đang nằm trên mặt đất lên. Trên màn hình lập lòe nhấp nháy, hiện lên dãy số mà hắn vừa gọi khi nãy.

Sắc mặt Nhiep Trọng Chi trầm xuống, giọng trầm trầm: “Của Diệp Anh Chương.” Tiếng nói vừa dứt, liền nhìn thấy cả thân mình Tưởng Chính Tuyền đột nhiên như bị chấn động, cô nâng mắt nhìn hắn, đáy mắt không dấu được vẻ kinh hoàng sợ hãi.

Nhiep Trọng Chi lại hỏi một câu: “Lần này nghe hay là không nghe?” Tưởng Chính Tuyền chợt tiến lên, giật lấy di động, lập tức ấn phím tắt máy. Nhiep Trọng Chi vẫn trầm mặc không lên tiếng, im lặng theo dõi động tác của cô.

Tưởng Chính Tuyền lui lại cách xa hắn, hồi lâu sau mới mở miệng nói: “Nếu anh đem chuyện này nói ra ngoài, hoặc là nói cho Diệp đại ca, cùng lắm là cá chết lưới rách.” Giương mặt của cô vẫn xinh đẹp phớt hồng như trước, giống như lúc mới vừa đây cô cùng hắn đắm chìm trong nụ hôn, nhưng ngữ khí lại vô cùng lạnh lẽo một mối: “Nhiep Trọng Chi, anh là một thương nhân, anh tuyệt đối sẽ không làm mấy chuyện phí sức mà không thu lại kết quả này đúng không? Nói thật đi, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Đến lúc này cô đã chán ghét tới mức gọi thẳng tên hắn, Nhiep Trọng Chi. Một đêm kia, cô quán quýt lấy hắn, gọi hắn “Nhiep đại ca”, tiếng gọi thực mềm mại non nớt, trong nháy mắt đó, cho dù cô muốn trăng sao trên trời, hắn nghĩ hắn cũng sẽ dùng hết mọi cách để hái xuống được cho cô.

Hai bên huyết Thái Dương không ngừng giật mình thích, Nhiep Trọng Chi vẫn không nhúc nhích, đứng đó một lúc lâu, chờ cảm giác đau đớn chậm rãi tiêu biến đi một ít, hắn mới từ từ đến gần cô, nét cười trên mặt thực nhạt, dường như chỉ thoáng lóe lên: “Tôi sẽ giữ kín bí mật này, vĩnh viễn cũng không bao giờ nói cho Diệp Anh Chương. Nhưng em có thể cho tôi được lợi ích gì? Giống như mới vừa rồi sao?”

Thân mình Tưởng Chính Tuyền chấn động. Cáo bỗng nhiên chúc tết gà, chắc chắn không phải tốt lành gì!

Nhưng hắn điên rồi phải không, hắn cứ nhiên muốn có lợi ích.

Tưởng Chính Tuyền lạnh lùng: “Nếu anh muốn chuyện đó, tại sao không đi tìm bạn gái của mình?” Tầm mắt Nhiep Trọng Chi hơi hơi chớp động, cười như không cười đến gần cô: “Tôi không có bạn gái, hơn nữa giữ bí mật này cho em. ... Đương nhiên em phải cho tôi lợi ích thật tốt rồi.” Trên thế giới này, hắn chỉ cần cô cho hắn mà thôi.

Đúng là một tên vô lại!

Nhiep Trọng Chi ép chặt vào người cô, đôi môi hắn nhẹ nhàng dò xét, chạm vào vành tai cô, hô hấp mỏng manh phun bên tai Tưởng Chính Tuyền. Tưởng Chính Tuyền chán ghét muốn đẩy hắn ra, nhưng cuộc điện thoại vừa rồi đã khiến cô sợ hãi vô cùng. Tưởng Chính Tuyền không dám làm mất lòng hắn, rơi vào đường cùng, chỉ có thể miễn cưỡng để mặc hắn, cô một mực cắn răng oán hận, không hề lên tiếng.

Cô nguyện ý vì Diệp Anh Chương mà hy sinh nhiều chuyện như vậy! Nhiep Trọng Chi toàn thân lạnh lẽo. Môi hắn lại chậm rãi đi xuống... Chính hắn cũng không biết diễn tả cảm xúc lúc này của mình, hắn đang hy vọng Tưởng Chính Tuyền bảo hắn dừng lại, hay là mong cô để hắn tiếp tục làm tiếp? Chính hắn cũng không nhận ra được, chỉ biết theo cách nào thì cũng khiến hắn khó chịu đến cực điểm.

Không, dù cô muốn thế nào đi nữa, hắn cũng sẽ không dừng lại. Bởi vì một khi đã dừng lại, cũng có nghĩa là hắn sẽ mất cô vĩnh viễn. Ngay giây phút đó Nhiep Trọng Chi đã hạ quyết tâm như vậy!

Về sau, rốt cuộc Tưởng Chính Tuyền vẫn đến nhà mới của hắn. Sau khi bấm tám con số trong sinh nhật của mình, cô liền nghe được một tiếng ‘ding’ thật thanh thúy, cửa đã được mở khóa.

Nhiep Trọng Chi đứng lúc cũng đang nhàn rãi ngồi ngoài ban công chờ cô đến. Hắn vừa nghe tiếng cửa mở ra, trong tay cầm hai ly Champagne, từ ngoài ban công mỉm cười đi vào: “Đến đây.”

Hôm nay Nhiep Trọng Chi mặc một chiếc áo somi màu trắng, phối với quần màu nâu nhạt, trông thực thoải mái. Bước chân Tưởng Chính Tuyền ngừng lại, nhất thời không tiến thêm nữa. Nhiep Trọng Chi tựa người vào khung cửa, một tay nâng ly rượu Champagne khẽ nhấp một ngụm, tay kia cũng nâng một ly làm động tác mới rượu với cô, không chút để ý mà mỉm cười: “Lại đây.”

Hắn ung dung đứng đó chờ, vì hắn biết cô nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Quả nhiên, sau một lúc lâu, Tưởng Chính Tuyền chậm rãi nâng bước, chậm chạp đi về phía hắn. Ban công được phủ một màu xanh biếc của các loại hoa cỏ, ở giữa là một bộ sofa hình chữ U thật lớn, đệm sợi dày màu trắng, bên trên để mấy chiếc gối ôm màu cà phê đậm, chỉ cần nhìn thoáng qua một cái là có thể khiến người ta cảm thấy thực thư thái, dễ chịu.

Nhiep Trọng Chi ghé vào bên tai cô hỏi: “Em có thích phong cách này không? Nếu không thích, em muốn đổi thế nào cũng được.”

Đổi cái đầu nhà hắn, lúc này đây cô tình nguyện đi giúp di Lương làm việc có ích, dù phải quét hết một con đường cũng thoải mái hơn bội phần so với ở trong này. Tưởng Chính Tuyền xoay mặt sang chỗ khác, vì đề phòng mà tránh hắn đi: “Anh bảo tôi tới đây để làm gì?”

Nhiep Trọng Chi cũng không để ý, chỉ vào một hướng nào đó: “Thấy không, nơi đó chính là nhà em.” Tầm mắt nhìn theo ngón tay hắn, chỉ nhìn thấy được một tòa nhà tường trắng ngói đen, sân trong là một màu xanh biếc. Tưởng Chính Tuyền thần nhiên nói: “Anh gọi tôi tới là để tôi xem thứ này sao? Được rồi, tôi nhìn thấy rồi, tôi đây có thể đi về được rồi chứ?”

Lúc này Nhiếp Trọng Chi không chịu được nữa, tay nâng ly Champagne đặt xuống bàn trà ‘cạch’ một tiếng: “Em đi thăm một chút thử xem.” Tường Chính Tuyền ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn, không lên tiếng.

Trong tích tắc, không gian nơi ban công chìm trong im lặng, chỉ một cơn gió nhẹ thoảng qua cũng có thể nghe thấy tiếng vi vu nho nhỏ bên tai.

Tường Chính Tuyền cắn môi dưới, toàn thân đề phòng. Tầm mắt Nhiếp Trọng Chi dán chặt vào cánh môi ướt át phần hồng đang bị cô dày vò, cắn hết lần này đến lần khác, dường như sắp bị chảy máu. Hắn khẽ quát: “Không được cắn môi.” Tường Chính Tuyền xoay mặt qua: “Ai cắn anh lo!” Tuy rằng nói như vậy, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn mà buông lỏng hàm răng.

Chỉ một động tác nghe lời nhỏ như vậy của Tường Chính Tuyền thôi cũng khiến Nhiếp Trọng Chi cảm giác cơn tức của mình chậm rãi biến mất.

Nhiếp Trọng Chi ngồi xuống sofa, đưa mắt liếc sang chỗ cô: “Em định đứng như vậy hết buổi chiều sao? Lại đây ngồi xuống.” Tường Chính Tuyền sợ nếu cô còn cứng đầu nữa, không biết Nhiếp Trọng Chi hẳn lại dùng thủ đoạn gì. Cảnh tượng hắn lấy điện thoại gọi cho Diệp Anh Chương cô vẫn chưa quên. Vì thế, cô sai bước đi đến góc ghế xa hẳn nhất, lấy một chiếc gối ôm sợi day, bộ dạng cực kì đề phòng mà ngồi xuống.

Thấy cô nhu thuận nghe lời, khóe miệng Nhiếp Trọng Chi lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Từ khay thủy tinh đặt trên mặt bàn, hắn lấy một ly rồi rót Champagne vào, đưa cho cô.

Tường Chính Tuyền tỏ vẻ chán ghét: “Tôi không uống, từ giờ trở đi tôi sẽ không uống bất cứ một giọt rượu nào nữa.” Dĩ chừng từ lần kia vô cùng khủng bố, thế cho nên bây giờ mỗi khi nhìn thấy rượu là cô lại thấy sợ hãi, cho dù là Champagne cũng không dám đụng vào.

Nếu Tường Chính Tuyền chỉ nói một câu rằng cô không uống, thì có lẽ cơn tức giận của Nhiếp Trọng Chi đã dâng trào. Nhưng câu sau cô lại nói sẽ không uống rượu nữa, thật giống như đang giải thích cho hắn nghe. Nhiếp Trọng Chi cũng biết câu này không phải nói cho có lệ, đáy lòng chợt thấy thoải mái hơn, cũng không miễn cưỡng cô nữa. Vì tâm tình hắn lúc này đang rất tốt, nên hắn đứng dậy đi vào trong phòng khách lấy một chai nước khoáng, vặn mở nắp chai, rót vào trong ly rồi đưa đến trước mặt cô: “Vậy em uống nước lọc đi.”

Tầm mắt Tường Chính Tuyền nhìn về phía xa xa, đầu xoay qua nơi khác không trả lời hắn. Nhiếp Trọng Chi lơ đãng ngồi xuống bên cạnh cô, tay cầm ly Champagne, thỉnh thoảng nhấp một ngụm, chất lỏng mát lạnh chảy xuống cổ họng, giữa bầu khí trời sáng sủa tươi mới, lại có cô ở bên, cảm giác thực thoải mái khiến người ta ao ước.

Qua hồi lâu Nhiếp Trọng Chi vẫn không nói lời nào, hai mắt hắn dán chặt vào bàn tay đang ôm gối của cô, mười ngón tay thon thon, trắng nõn như ngọc. Nhớ tới đêm đó, cô tựa như dây leo mà quấn quanh cổ hắn...

Nhiếp Trọng Chi chậm rãi vươn tay ra, nhẹ nhàng cầm lấy tay cô. Tường Chính Tuyền há ra, muốn dùng lực để rút tay về, lại nghe thấy giọng nói Nhiếp Trọng Chi vang lên: “Đừng nhúc nhích, đây là lần đầu tiên chúng ta ngồi cùng nhau yên bình như vậy.” Lại là tiếng nói trầm trầm thấp thấp đó, tựa như mang theo từ tính mà mê hoặc lòng người. Tường Chính Tuyền thấy hắn bỗng nhiên nói ra một lời thật kỳ quái, sợ không cẩn thận lại trêu chọc đến hắn, thế nên cô đơn giản là để mặc cho hắn làm.

Hai người vẫn tiếp tục im lặng như thế. Ngón trỏ của Nhiếp Trọng Chi khẽ trượt qua lại trong lòng bàn tay cô, chạm nhẹ tựa như ong hút mật, tê tê ngứa ngứa. Loại cảm giác này dần dần lan rộng ra, mơ hồ lan vào tận trong tim.

Sau một lúc lâu, Nhiếp Trọng Chi mới mở miệng, ngữ khí nhỏ nhẹ khiến người ta phải hết sức im lặng mới nghe thấy được, hắn cúi đầu nói: “Em nói xem, tôi có chỗ nào không bằng Diệp Anh Chương?”

Thanh âm của hắn vừa trầm vừa nhẹ, tựa như một tiếng thở nhẹ. Hơn nữa, hắn hỏi những lời này, cũng thực là kỳ quái. Tường Chính Tuyền chỉ cảm thấy nơi đáy lòng có gì đó thật lạ, cô không biết dùng lời nào để diễn tả nó.

Nhiếp Trọng Chi thở dài: “Ngay cả em cũng không nói được, có phải hay không? Tôi xem tới xem lui, cảm thấy Diệp Anh Chương của em cũng chẳng có gì hơn, nhìn mãi không ra được chút gì tốt. Em nói thật tôi nghe xem, hẳn ta có gì tốt hơn tôi?”

Hắn sao có thể kém hơn Diệp Anh Chương được. Luận về gia thế, chưa nói đến người bác quyền cao chức trọng của hắn kia, mình Nhiếp gia thôi ở thành phố Lạc Hải này cũng là tiếng tăm lừng lẫy, gia thế hiển hách. Diệp gia tuy rằng cũng không kém, nhưng cũng là từ thời của ông nội Diệp Anh Chương, còn bây giờ sao có thể đứng ngang vai với Nhiếp gia họ đây. Luận về bản thân, hắn là người tuy ở nơi sang quý nhưng vẫn chúi lọi, còn Diệp Anh Chương nếu có quãng hẳn ta ở trên đường có khi nhiều người còn chẳng biết hẳn ta là ai. Cho dù so về diện mạo, hắn cũng không kém cạnh Diệp Anh Chương nửa phần. Nhưng cô vì sao lại không nhìn sang hắn một chút, đối xử với hắn tốt hơn chút nữa?

Tường Chính Tuyền để Nhiếp Trọng Chi nói về Diệp Anh Chương cho xong, trong người cô vốn đã chất chứa một bụng tức, vừa nghe hắn nói, liền lập tức phun trào, cô rút mạnh tay mình ra, tựa như một cơn sấm sét đang bảo vệ lãnh địa của mình mà phản bác hắn: “Diệp đại ca anh ấy cái gì cũng tốt, cái gì cũng hơn anh.” Trong nháy mắt nói ra những lời này cô cảm thấy vui sướng vô cùng. Thế nhưng ngay giây tiếp theo, cô liền hối hận.

Tựa như có một mũi kim thêu xuyên vào da thịt đến đau đớn, môi vừa rời bầu không khí còn đang hòa nhã, cảnh ảo mộng trong tích tắc đã biến mất không còn bóng dáng, sắc mặt Nhiếp Trọng Chi dần dần lạnh đi, ngay cả việc giả cười cũng không làm được nữa.

Không gian ở ban công tĩnh lặng khiến người ta sợ hãi.

Sau một lúc lâu, Nhiếp Trọng Chi chậm rãi đến gần, ghé bên tai cô cười một nụ cười ngả ngớn đáng ghét: “Nếu hẳn ta tốt như vậy, đêm đó lúc em quấn lấy tôi, tại sao lại nói Diệp đại ca hôn em, mà không nói tôi hôn em đi?”

Bên cạnh Tường Chính Tuyền chính là tay vịn sô pha, thấy hần tới gần như thế, cô không còn đường để lui, cũng không thể tránh né đi đâu được. Cô lại chịu không nổi những lời này của Nhiếp Trọng Chi, bỗng nhiên quay đầu lại, đôi mắt đen tuyền trừng hần, lại không thể nghĩ ra được lời nào để đáp trả, gương mặt nóng bừng, sợ run hồi lâu, cuối cùng cô không chút khách khí đẩy hần ra rồi đứng dậy: “Ai cần anh lo, tránh ra, tôi muốn về nhà.”

Nhiếp Trọng Chi phản ứng cực nhanh, trở tay chụp lấy liền túm được tay cô. Hần tập võ đã đến đai đen cửu đoạn, dù hần đùa giỡn kiểu gì thì người chết cũng là mình. Tường Chính Tuyền tuy rằng biết rõ điều này, nhưng lúc này cô đang cực kì buồn bực, tâm trí đâu để nghĩ đến mấy chuyện đó. Vì thế hung hăng đá hần: “Anh tránh ra cho tôi, đừng chạm vào tôi, mau buông ra.”

Nhiếp Trọng Chi thấy cô phản ứng như vậy lại không hề tức giận, trong đầu ngược lại thấy thoải mái mà bật cười: “Em đá tôi, em tức giận với tôi, chứng tỏ hần chưa từng hôn em như tôi đã hôn em đúng không?”

Tuy rằng đang tức tối, Tường Chính Tuyền vẫn biết Nhiếp Trọng Chi đã nói đúng sự thật. Diệp Anh Chương quả thật chưa bao giờ hôn cô như vậy. Nụ hôn của Diệp đại ca từ trước đến giờ vẫn là dịu dàng chạm nhẹ, tựa như cánh bướm đậu trên khóm hoa, vô cùng dễ dãi. Làm sao có thể giống Nhiếp Trọng Chi, mỗi lần hần hôn cô đều như muốn ăn luôn cô vào bụng.

Tường Chính Tuyền đối với Nhiếp Trọng Chi quả thật không thể nào chịu đựng được nữa, đành phải oán hận quay mặt đi, không nói lời nào.

Tường Chính Tuyền đáp lại hần bằng hành động như vậy, Nhiếp Trọng Chi như không để vào mắt mà bật cười, ghé sát mặt cô thêm một chút. Tường Chính Tuyền nghiêng đầu tránh hần, căm ghét đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Nhiếp Trọng Chi, buông tôi ra. Anh muốn thế nào? Hôm nay chúng ta nói cho rõ ràng luôn đi.”

Ngón tay thon dài của Nhiếp Trọng Chi nhẹ nhàng lướt qua gò má của cô, môi hần dần dần để sát vào, giọng nói mơ hồ, cố tình để nó đầy về ám muội: “Tuyền Tuyền, em là một cô gái thông minh, em biết tôi muốn gì đúng không?”

Nhiếp Trọng Chi cũng không biết hần làm sao lại như vậy? Từ sau khi hai người phát sinh quan hệ, lúc ban đầu hần còn cảm thấy cực kỳ áy náy, hận không thể đánh cho mình một trận, sao hần có thể nhúng chàm cô gái nhỏ này. Hần thậm chí còn cảm thấy không còn mặt mũi nào mà gặp mặt Tường Chính Nam. Nhưng theo thời gian trôi qua, hần lại phát hiện bản thân mình càng ngày càng kì lạ. Trong những lúc lơ đãng hần thường nhớ tới cô bé Tuyền Tuyền này, nhớ tới hết thảy của cô, loại nhớ nhung này hần không thể nào ngừng lại được.

Ban đầu vốn dĩ hần vẫn có thể kiềm chế được, nhưng vài lần vô tình nhìn thấy hình ảnh Tường Chính Tuyền và Diệp Anh Chương ở bên nhau, mỗi khi nhìn thấy, trong đầu tựa như có ngàn vạn con kiến cắn thực khó chịu, càng xem càng chúm chím, càng nhìn càng nổi giận.

Hần cảm thấy mình sắp phát điên. Hần sao có thể nhớ nhung đến cô gái này đây? Vì thế, hần dùng một số phương pháp, tỷ như đi đánh võ, tỷ như tìm người cùng tụ họp party, tìm người cùng đi nghỉ phép. Miễn là hần muốn chơi, thì chuyện làm hần vui không bao giờ thiếu.

Không được, như thế nào cũng không được! Hần đã dùng rất nhiều, rất nhiều cách. Chỉ một thoáng là hần đã quên, nhưng ngay sau đó lại nhớ tới cô một cách điên cuồng.

Hần không thể nào quên được!

Rất nhiều chuyện một khi đã vượt qua giới hạn thì sẽ không thể nào quay lại như trước kia nữa. Quả nhiên là như thế!

Hần rốt cuộc đã không còn quay về như ngày xưa!

Cô gái nhỏ nhắn tựa như búp bê này, cô công chúa nhỏ này, rõ ràng hần đã chứng kiến cô lớn lên từng chút một. Nhưng công chúa nhỏ vừa mới trưởng thành đã muốn gả cho người khác.

Không, không được, đây là chuyện không thể! Mỗi khi nghĩ tới hần đều cảm giác lồng ngực phải đau đớn, hít thở không thông!

Nhiếp Trọng Chi cũng biết ý nghĩ của mình điên rồi. Nhưng hần lại không thể điều khiển được, hần vẫn muốn điên cuồng hơn nữa.

Chẳng lẽ hần... Một ý nghĩ đáng sợ chợt lóe lên. Dưới ánh sáng mặt trời rực rỡ, Tường Chính Tuyền đột nhiên cảm thấy toàn thân ớn lạnh: “Anh muốn gì?” Tầm mắt Nhiếp Trọng Chi khóa chặt trên người cô, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Tuyền Tuyền, là em chọc đến tôi trước. Em quên rồi sao? Là em đến quán rượu của tôi, là em uống rượu của tôi, sau đó lại quyến rũ tôi... Giữa chúng ta vĩnh viễn không còn trong sáng được nữa.”

Đây là sự thật. Tường Chính Tuyền không còn cách nào phản bác.

Từ đó về sau, Tường Chính Tuyền cảm giác cô giống như một cánh bướm chẳng may lọt vào lưới của Nhiếp Trọng Chi, mặc cho cô cố gắng vùng vẫy giãy dụa, cô vẫn không thể nào thoát khỏi được hần.

Thân thể Tường Chính Nam đã bình phục hoàn toàn, thời gian trôi qua đến mùa hè năm thứ hai, hai chân gần như đã bước đi như người bình thường, nhưng vẫn còn phải uống một số loại thuốc và phối hợp trị liệu định kỳ.

Nhiếp Trọng Chi cũng có rất nhiều công lao, dường như mỗi ngày hần đều tới nhà họ Tường, chẳng quản phiền hà hay bận bịu mà cùng Tường Chính Nam tới bệnh viện kiểm tra, cùng hần nói chuyện giết thời gian. Lâu lâu hần lại gọi đám anh em tới nhà họ Tường tụ hội chơi bài. Cuộc sống của Tường Chính Nam ngoại trừ chuyện không thể đến công ty làm việc, chỉ ngồi ở nhà phê duyệt văn kiện ra, thì còn lại dường như không có gì thay đổi.

Mẹ hắn là bà Lục Ca Khanh nghe chuyện này, quả thật đã xem Nhiếp Trọng Chi như con trai ruột của mình. Trước mặt mọi người không ít lần nói qua: “Thằng bé Trọng Chi này trọng tình trọng nghĩa như vậy, tôi thấy cũng mừng lòng. Cái gọi là hoạn nạn gặp chân tình, giữa bạn bè với nhau, chỉ khi nào trải qua con biến cố thì mới biết được ai mới là bạn bè chân chính của mình.”

Mỗi khi mẹ nói như vậy, Tưởng Chính Tuyền luôn trầm mặc không nói gì, đôi mắt rũ xuống. Ý đồ Nhiếp Trọng Chi ra sao chỉ có cô là biết rõ ràng nhất.

Cuối mùa thu năm đó, ở một nơi thanh bình như Lạc Hải bỗng xảy ra một vụ cướp bóc lớn nhất từ trước tới nay. Được xem là lực lượng giỏi nhất cục cảnh sát ở Lạc Hải, tổ chuyên án của Diệp Anh Chương sau hai tuần điều tra đã phá án thành công vụ án này, Diệp Anh Chương cũng nhờ chuyện đó mà vinh quang nhận được công lao hạng nhất.

Cuối cùng cũng được nghỉ phép Diệp Anh Chương liền hẹn Tưởng Chính Tuyền đi ăn cơm.

Diệp Anh Chương phá được vụ án lớn, hào hứng không thôi, khác với những lần trước, lần này anh ta cùng cô trò chuyện rất nhiều, nhưng đa phần đều liên quan đến vụ án kia: “Kẻ gây án vẫn còn là sinh viên, bình thường hẳn thích xem truyện trinh thám Sherlock Holmes, nên rất có kinh nghiệm lẫn trốn điều tra. Hắn vốn là người ở Tam Nguyên, cẩn thận tính toán, hẳn chọn Lạc Hải vì nơi này cách xa Tam Nguyên. Để thực hiện vụ cướp này, hẳn đã tới Lạc Hải điều tra vài lần, tìm hiểu về toàn bộ nhân viên trong tiệm trang sức, tình hình bảo an...”

Tưởng Chính Tuyền gấp một miếng thịt gà hun chanh, khẽ mỉm cười: “Sau đó thì sao?”

Diệp Anh Chương: “Sau khi hắn từ Tam Nguyên chạy sang Lạc Hải, đầu tiên là ngồi xe ba bánh, rồi ngồi taxi, xe bus công cộng, mỗi lần hắn chuyển xe đều cải trang thành người khác. Sau đó hơn tám giờ hắn dùng súng tiến vào cửa hàng trang sức thực hiện vụ cướp... Hắn cũng coi như phần tử phạm tội có năng lực trốn chạy tốt nhất mà cục cảnh sát anh gặp phải.”

Tưởng Chính Tuyền lúc trước luôn mong mỏi được ở bên Diệp Anh Chương mỗi ngày, Diệp Anh Chương nếu thao thao bất tuyệt kể về những vụ án ở cơ quan, cho dù nó có đáng sợ đến mức nào, cô cũng luôn là một thính giả tốt nhất, cô luôn cảm giác được ở bên cạnh anh là điều hạnh phúc nhất trên đời.

Thế nhưng bây giờ, mỗi khi cùng Diệp Anh Chương mặt đối mặt ngồi ăn cơm, nghe anh cao hứng phấn chấn nói chuyện, Tưởng Chính Tuyền thế nhưng lại không thấy một chút ngọt ngào vui sướng như trước kia, thứ cô cảm thấy đó chính là kinh hoàng sợ hãi. Không có lúc nào là không khẩn trương căng thẳng. Cô sợ bất kì lúc nào anh cũng có thể nhìn ra sự bất thường ở nơi cô, sợ anh sẽ phát hiện ra chuyện giữa cô và Nhiếp Trọng Chi.

Ánh sáng lộng lẫy từ ngọn đèn chiếu xuống, chân dung Diệp Anh Chương thật rõ ràng, nét mặt hào hứng. Tưởng Chính Tuyền giống như bị ánh đèn sau lưng anh ta làm cho nhói mắt, không dám nhìn nhiều.

Cô và Diệp đại ca rốt cuộc làm sao vậy? Sao lại đi đến nông nỗi này?

Trong lòng Tưởng Chính Tuyền tràn ngập sự bất an và áy náy, điều này khiến cô có cảm giác mình sắp phát điên. Cô sao có thể vô si đến mức như thế này? Bên này cùng Nhiếp Trọng Chi phát sinh quan hệ, bên kia lại cùng Diệp đại ca ân ái yêu thương.

Cô mơ hồ cảm nhận được, cô và Diệp đại ca dường như đã kết thúc. Có lẽ, từ lúc cô và Nhiếp Trọng Chi bắt đầu dây dưa với nhau thì đã chấm dứt rồi.

Giây tiếp theo, cô kiên định lắc đầu, không, không được. Diệp đại ca là mối tình đầu trong sáng nhất của cô, và anh nhất định cũng sẽ là người cuối cùng. Cô sẽ gả cho Diệp đại ca! Nhất định sẽ là vậy!

Bàn ăn của hai người nằm ở vị trí trong góc, bên cạnh là một vài ghế lô, tương đối thanh tĩnh.

Tưởng Chính Tuyền không muốn ăn gì, chỉ ăn duy nhất một miếng thịt gà hun chanh liền hạ nĩa xuống. Vừa ngẩng đầu lên, cô thấy vài người đang đi về phía hai người, dẫn trước là một vị phụ nhân bước đi khoan thai, áo khoác màu trắng xen lẫn đen phối hợp với chiếc quần đen rộng ống, trang sức đeo trên cổ là một chuỗi ngọc trai đắt tiền, giờ tay nhắc chân đều tràn đầy phong thái quý phái.

Vị phụ nhân nhân kia đi tới trước mặt cô liền dừng bước. Tưởng Chính Tuyền chợt đứng dậy, lễ phép mỉm cười: “Con chào di Vạ.” Hai nhà Tưởng Nhiếp đều là thế gia ở Lạc Hải, cũng không xa lạ gì nhau.

Vạ Thục Bình cười: “Tuyền Tuyền, di Vạ đã lâu không gặp con. Vợ chồng trẻ cùng nhau ăn cơm sao?” Diệp Anh Chương cũng đứng lên, hơi cúi người chào hỏi: “Con chào di.”

Tưởng Chính Tuyền ngượng ngùng cười: “Dạ vâng.” Vạ Thục Bình nói cười vui vẻ: “Vậy di Vạ không quấy rầy hai đứa nữa. Vợ chồng trẻ cứ từ từ dùng cơm đi.” Tưởng Chính Tuyền khom người mỉm cười, nhìn theo đám người Vạ Thục Bình vào ghế lô.

Phía sau Vạ Thục Bình là một vị phụ nhân trung niên ăn diện sang trọng, tay bà ta dắt theo một mỹ nữ tóc dài, diện mạo xinh đẹp động lòng người, tựa như một đóa tường vi nở rộ giữa ngày hè, đẹp đến mức làm người ta kinh diễm.

Tưởng Chính Tuyền đang chuẩn bị ngồi xuống, tầm mắt chợt lướt qua một thân ảnh người nào kia cách chỗ cô không xa. Chỉ một cái liếc mắt như vậy thôi, thân ảnh cao lớn quen thuộc này liền làm cho nụ cười của cô héo úa ngay tại khóe môi. Không phải chứ? Cô hoa mắt phải không?

Cẩn thận nhìn kỹ lại, quản lí nhà hàng này đang dẫn một người đàn ông với dáng người thực quen thuộc đi về phía cô —— người đó không phải Nhiếp Trọng Chi thì còn là ai?!

Trong lúc nhất thời, hình như có ngàn vạn con ong mật bay loạn trước mặt Tường Chính Tuyền, bên tai cô đều là tiếng “ong ong ong” đến khó chịu. Hẳn sao lại xuất hiện ở nơi này? Hẳn muốn làm gì? Hoảng loạn sợ hãi như con thùy triều dâng cao không ngừng, trong tích tắc đã tràn ngập cõi lòng cô.

Nhiếp Trọng Chi hiển nhiên cũng đã nhìn thấy cô, bước chân nhất thời chậm lại, chuyển sang đi về hướng này. Hẳn ung dung mỉm cười: “Diệp tiên sinh, đã lâu không gặp. Không ngờ hôm nay lại gặp được cậu và Tuyền Tuyền ở đây. Có phải tôi đã làm phiền hai người hẹn hò rồi không?”

Giọng điệu Nhiếp Trọng Chi tuy rằng nhẹ nhàng như không vậy, nhưng Tường Chính Tuyền lại cảm thấy vừa sợ hãi căng thẳng lại vừa tức giận. Cô biết mình lúc này chẳng khác gì Tôn Ngộ Không bị nhốt giữa năm ngón tay Như Lai phạt tở, sống hay chết đều phụ thuộc vào hân đang vui hay đang buồn.

Diệp Anh Chương trả lời: “Anh Nhiếp nói đùa, sao lại là quấy rầy. Anh Nhiếp, nếu được mời anh ngồi xuống cùng chúng em dùng bữa cơm này.”

Nhiếp Trọng Chi liếc mắt nhìn sang Tường Chính Tuyền đang cụp đầu xuống một cái, cười cười: “Không được rồi, hôm nay tôi có hẹn.” Nhìn quanh bốn phía, cười như không cười nói với hai người: “Hai người chắc không biết, nhà hàng này chính là nơi xem mặt nổi tiếng ở Lạc Hải. Hôm nay tôi tới đây là để xem mặt.”

Xem mặt! Trong đầu Tường Chính Tuyền hiện lên hình ảnh mỹ nữ tóc dài đi cùng bà Vạn Thục Bình khi nãy. Có lẽ là người đến xem mặt với Nhiếp Trọng Chi. Một cô gái xinh đẹp nhường vậy, Nhiếp Trọng Chi có khi nào sẽ nhất kiến chung tình không?.

Tường Chính Tuyền bắt tri bắt giác nhẹ nhàng thở ra. Nhưng cô lại quên mất chuyện phải thu lại biểu tình của mình, thả lỏng rõ ràng như vậy, Nhiếp Trọng Chi liếc mắt qua liền biết, chẳng qua hân là người biết che giấu cảm xúc, kiềm chế được, trên mặt không để lộ lấy một chút, nhưng trong lòng lại như đang có núi lửa phun trào, nham thạch nóng chảy tràn ra khắp nơi.

Nhiếp Trọng Chi âm thầm nhìn quét qua Tường Chính Tuyền, lịch sự gật đầu chào: “Vậy không quấy rầy hai người nữa, tôi phải vào rồi.” Dứt lời, hân liền xoay người mà đi.

Vừa mới quay người lại, sắc mặt Nhiếp Trọng Chi lập tức trở nên âm lệt, giống như bị phủ một lớp sương giá dày đặc. Nghe thấy hân phải xem mặt, cô liền vui mừng đến mức lộ rõ ngay trên mặt vậy sao? Nhìn dáng vẻ của cô, nếu không phải hân đang ở đó, có lẽ cô đã đi đốt pháo ăn mừng. Cô ước gì có thể thoát khỏi hân sớm một chút phải không? Nhiếp Trọng Chi hận đến nghiêng răng, âm thầm rít qua kẽ răng ba chữ: “Tường Chính Tuyền.”

Tường Chính Tuyền mới vừa thả lỏng nắm tay, bỗng thấy Nhiếp Trọng Chi mới đi được hai bước chợt giống như nghĩ tới chuyện gì, bước chân tạm dừng lại, lưng vẫn đưa về phía họ, thuận miệng hỏi: “Đúng rồi, Diệp tiên sinh, hôm nay là ngày mấy nhỉ?”

Nụ cười trên môi Tường Chính Tuyền đột nhiên đông cứng, lúc này cô mới phát hiện mình đã vui mừng quá sớm.

Diệp Anh Chương đáp: “Hôm nay là ngày mười một.” Nhiếp Trọng Chi lúc này mới quay đầu lại nhìn họ cười, tâm tình có vẻ không tệ, “Ồ, thì ra là ngày mười một. Diệp tiên sinh, chúc hai người ăn cơm vui vẻ.”

Mỗi ngày mang số một trong tháng*, đều là ngày mà Tường Chính Tuyền căm ghét nhất. Bởi vì ngày đó cô phải đến nhà của Nhiếp Trọng Chi. *Có lẽ là các ngày 1, 11, 21 trong tháng.

Bởi vậy, Tường Chính Tuyền hôm nay mới không có tâm trạng ăn uống gì. Chuyện duy nhất cô có thể làm, đó là cụp đầu xuống, cố gắng hết sức giữ cho mình như bình thường.

May mà Diệp Anh Chương không phát hiện ra điểm khác thường nào.

Ăn cơm xong, Diệp Anh Chương hỏi ý kiến của cô: “Bây giờ em muốn đi xem phim hay là ở đây uống cà phê?”

Tường Chính Tuyền bị Nhiếp Trọng Chi dọa cho sợ hãi như vậy, dù là thật rỗng cũng nuốt không nổi, chứ đừng nói gì đến uống cà phê, việc cô muốn làm trong lúc này chính là mau mau rời khỏi nhà hàng. Vì thế cô liền chọn xem phim ngay lập tức mà không cần đắn đo gì nhiều.

Hai người đi đến rạp chiếu phim gần đó. Diệp Anh Chương xếp hàng mua vé, Tường Chính Tuyền thì ngồi ở một chỗ chờ đợi. Cô vừa đặt mông ngồi xuống ghế, di động trong túi liền đổ chuông. Tâm Tường Chính Tuyền lập tức trầm xuống, lấy điện thoại ra nhìn, trên màn hình nhấp nháy dòng chữ số là của Nhiếp Trọng Chi. Phản ứng đầu tiên của cô là muốn tắt đi, rồi sau đó tắt máy. Nhưng cô thật sự rất sợ Nhiếp Trọng Chi, nhờ đâu cô tắt máy, Nhiếp Trọng Chi chưa biết chừng lại gọi sang cho Diệp Anh Chương. Vì thế cô đành phải đi đến một góc khuất rồi mới dám nghe điện thoại.

Giọng điệu Nhiếp Trọng Chi đầu bên kia không nặng không nhẹ nói: “Thế nào? Cùng Diệp đại ca thân yêu của em ăn bữa tối tình yêu, có phải lúc này tâm tình vui sướng như nở hoa rồi không? Nhưng mà tôi vẫn phải nhắc nhở em một chút, còn hơn ba tiếng nữa là ngày mười hai rồi đấy.”

Nhiếp Trọng Chi thân nhiên mỉm cười, nhưng khi truyền vào tai Tường Chính Tuyền lại giống như tiếng băng vỡ vụn, lạnh giá lan tràn.

Tường Chính Tuyền đề thấp thanh âm: “Vui thì sao? Không vui thì thế nào? Hơn nữa tự tôi biết được hôm nay là ngày mười một, không cần anh phải nhắc.”

Nhiếp Trọng Chi ở đầu bên kia điện thoại lạnh lùng cười: “Chẳng thế nào cả! Tôi chỉ muốn biết giờ em đang ở đâu?”

Rõ ràng là cô và Diệp đại ca đang yêu đương hẹn hò đường đường chính chính, nhưng theo giọng điệu “đúng lý hợp tình” của Nhiếp Trọng Chi kia, bỗng nhiên biến thành cô và Diệp đại ca đang lén lút yêu đương vụng trộm, làm những chuyện trái với đạo thường. Ngờ kị của Tường Chính Tuyền cũng vò

cùng không vui: “Tôi ở đâu liên quan gì tới anh! Trước mười hai giờ tôi qua đó là được.” Hân cũng chẳng là gì của cô!

Nhiếp Trọng Chi bị cô nói như vậy, nhưng hân lại không hề phát hỏa, ngưng hồi lâu mới nhẹ giọng nói một câu: “Tôi đúng là không nên xen vào chuyện của em.” Nói xong liền cắt đứt điện thoại.

Chỉ đơn giản là cúp máy như vậy thôi sao, quả thực là khó tin. Mặt trời mọc đằng tây cũng sẽ không làm cho Tường Chính Tuyền kinh ngạc đến thế. Sau khi Tường Chính Tuyền vào rạp, cô vẫn nắm chặt lấy di động trong tay, cô lên nhìn nó mấy lần, bởi vì cô cảm thấy không thể tin được. Dựa theo tính tình của hân, tuyệt đối không có khả năng bỏ qua dễ dàng cho cô!

Chẳng lẽ đường truyền tín hiệu xảy ra vấn đề? Cũng có thể là điện thoại của hân hết pin? Hoặc là buổi xem mặt của hân đã thành công, hai người nhất kiến chung tình, cho nên bỏ qua cho cô.

Mơ hồ nghĩ rằng khả năng nào cũng có thể xảy ra! Nhưng sau đó cho dù đã nghĩ thông như vậy, trong lòng Tường Chính Tuyền vẫn luôn bất ổn, không thể an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Kết hôn, chỉ là một giấc mộng đẹp mà thôi

Rạp chiếu phim đang chiếu một bộ phim 3D bom tấn của Mi, Diệp Anh Chương từ trước đến nay thích xem nhất là phim hành động. Thật ra hầu hết con gái đều thích xem những bộ phim tình cảm lãng mạn suốt suốt anh em em, Tường Chính Tuyền cũng không ngoại lệ.

Còn nhớ lần đầu tiên hai người đi xem phim, trước khi mua vé Diệp Anh Chương trưng cầu ý kiến của cô: “Tuyền Tuyền, em có thích xem phim hành động Mi không? Nghe nói bộ phim XXXX này xem hay lắm, dân tình trên mạng khen ngợi rất nhiều.”

Nghĩ lại thời điểm đó, chỉ cần được ở bên cạnh anh, cho dù phải xem phim kinh dị cực kì sợ hãi cô cũng nguyện ý, chứ đừng nói là phim hành động thôi, vì thế nhẹ nhàng gật đầu. Từ đó trở đi Diệp Anh Chương liền cho rằng cô cũng thích xem loại phim này, không đi hỏi ý kiến cô nữa.

Bởi vì phim đã bắt đầu chiếu, trong rạp lại không có mấy người, bên cạnh Tường Chính Tuyền còn vài ghế trống. Phim chiếu chưa được bao lâu, có vài người lần lượt ngồi xuống quanh cô. Trong bóng đêm, nội dung của bộ phim tiếp tục được trình chiếu, cảnh phim không ngừng thay đổi, một con quái vật khổng lồ phát ra tiếng kêu to khàn khàn, âm nhạc chậm rãi, có tiếng người hét chói tai và khóc lóc sợ hãi, quái vật giẫm đạp lên ô tô và những tòa nhà xung quanh, diễn xuất rất chuyên nghiệp, tình tiết nhanh mà không rối, xem trên màn ảnh rộng quả thực rất cuốn hút.

Tất cả mọi người đều đeo kính 3D xem rất hăng say. Trong bóng đêm Tường Chính Tuyền cũng không biết mình bị làm sao, cô luôn có cảm giác rất không thoải mái, tóc gáy dựng thẳng, toàn thân lạnh toát, bất an nói không nên lời. Giống như... Giống như có ai đó đang âm thầm dõi theo mọi nhất cử nhất động của cô...

Tường Chính Tuyền xoa xoa cái cổ sắp cứng ngắc của mình, thay đổi một tư thế thoải mái hơn, thả người tựa vào lưng ghế mềm mại. Cô thật tự nhiên đưa tay đặt lên tay ghế bên phải. Nhưng trong nháy mắt đó, người ngồi bên cạnh đột nhiên một phen cầm lấy tay cô. Trong tích tắc da thịt chạm vào nhau như có một dòng điện cao áp chạy qua, đầu dây thần kinh mẫn cảm của Tường Chính Tuyền như bị kích động mạnh thiếu chút nữa hét chói tai. Những ngón tay thon dài, lòng bàn tay nóng bỏng, cảm giác kia... Rõ ràng... Rõ ràng cô rất quen thuộc.

Tường Chính Tuyền bỗng nhiên sờ tóc gáy. Cô chậm rãi quay cái cổ cứng như thép của mình qua, đập vào mắt cô là ánh mắt phức tạp mà lạnh lẽo như băng của Nhiếp Trọng Chi.

Năm ngón tay của hân giữ chặt lấy tay cô, dùng lực tay thật mạnh, giống như muốn làm cô thật đau vậy. Đôi môi Nhiếp Trọng Chi chậm rãi hé mở, khẽ phun ra ba chữ: “Tường Chính Tuyền!”

Tận thế, cương thi ập tới cũng không khủng bố như vậy! Trái tim Tường Chính Tuyền nhất thời ngưng đập trong giây phút đó.

Nhiếp Trọng Chi chính là một kẻ biến thái! Hân đích thị là một kẻ điên.

Toàn thân Tường Chính Tuyền đổ mồ hôi lạnh ào ào, cực kì hoảng sợ mà lén liếc mắt sang Diệp Anh Chương bên cạnh, may mà anh đang tập trung tinh thần nhìn chăm chú lên màn hình điện ảnh, không hề phát hiện ra điểm gì khác thường ở nơi này.

Tường Chính Tuyền thoáng thở nhẹ nhõm, khẽ giãy dụa, muốn rút tay mình ra. Nhưng cô vừa mới động đây, Nhiếp Trọng Chi lại tăng thêm lực ở bàn tay mình. Cô làm thế nào cũng không thể thoát được bàn tay đang giữ chắc như đá của hân. Qua lớp kính 3D, Tường Chính Tuyền nhìn thấy một ngọn lửa bùng bùng trong mắt hân, dường như nó đang chờ chực để có thể bùng phát thành ngọn lửa dữ dội.

Tường Chính Tuyền cảm giác được từng cái răng của mình đang va đập vào nhau, cô không dám mảy may lộn xộn chút gì, ngay cả mồ hôi lạnh thấm ra trên trán cũng không dám đưa tay lên lau.

Cô đang vô cùng sợ hãi, cũng dần chịu thua trước Nhiếp Trọng Chi.

Suốt nửa bộ phim, Nhiếp Trọng Chi vẫn nắm chặt tay cô như thế, làm kiểu gì cũng không chịu thả. Thần kinh Tưởng Chính Tuyền cực kì căng thẳng, không biết thân mình đã đổ bao nhiêu mồ hôi lạnh, tim đập dồn dập như sợi dây đàn kéo căng không ngừng dao động, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt phụt. Cô đành phải cầu xin hắn, cô lại gửi tin nhắn: “Nhiếp Trọng Chi, rốt cục anh muốn thế nào? Chúng ta trở về bàn lại được không?”

“Xem xong bộ phim này, tôi sẽ đến nhà trọ của anh ngay lập tức.”

“Sau này chuyện gì tôi cũng nghe lời anh, được không? Anh mau đi đi.”

...

Nhiếp Trọng Chi cũng biết như vậy đã đủ, sau khi nhận được tin nhắn, hắn chậm rãi hồi đáp: “Đây đều là lời em nói, nhớ kỹ.” Hắn kéo tay cô đến bên mình khẽ hôn một cái, thừa dịp rap chiếu phim đang một mảnh tối đen liền rời đi.

Từ sau dịp đó, mỗi lần Tưởng Chính Tuyền thấy Nhiếp Trọng Chi đều giống như chuột nhìn thấy mèo, hiền lành ngoan ngoãn, cực kì dễ bảo.

Cô cảm thấy mình giống như một con rối gắn dây, thật cẩn thận duy trì cân bằng. Mỗi một giây, mỗi một bước, cô đều cảm giác mình có thể ngã xuống bất cứ lúc nào, rơi vào vách núi đen, kết cục là tan xương nát thịt.

Ngay tại thời điểm Tưởng Chính Tuyền sắp phát điên, cô gặp lại người bạn tốt của mình – Hứa Liên Trăn, một lần nữa cô ấy đã trở lại Lạc Hải, trở lại bên cạnh anh trai Tưởng Chính Nam của cô.

Cô hỏi Hứa Liên Trăn tại sao lại đột nhiên rời đi, bây giờ lại quay về. Hứa Liên Trăn chỉ cười chưa sót, không nói cho cô đáp án.

Nhìn nụ cười nhợt nhạt của Liên Trăn, dường như cô ấy cũng không vui vẻ gì. Bên cạnh anh trai Tưởng Chính Nam của cô mấy nữ tới lui hết người này đến người kia, liên tục thay đổi tựa như đèn kéo quân, nếu cô là Liên Trăn, có lẽ cô cũng vui không nổi.

Thế nhưng, Liên Trăn đã quay lại, ít nhất cô cũng có một người bạn thân.

Tưởng Chính Tuyền nhiều lần đắn đo do dự muốn đem bí mật của mình nói cho Liên Trăn nghe. Nhưng lời nói tới bên miệng rồi cô lại cắn răng nuốt trở về, cô phát hiện mình không thể nào đem bí mật đó nói cho ai biết. Một chuyện vô si như vậy, cô biết nói ra thế nào đây?!

Thật sâu thật sâu trong đáy lòng Tưởng Chính Tuyền, cô cảm thấy cực kì thống hận chính bản thân mình.

Ngày qua ngày, khi ánh mặt trời ở Lạc Hải chói chang nhất, cũng là lúc mẹ của Diệp Anh Chương một mình từ Ngũ Phúc tới đây thăm bà Lục Ca Khanh. Đối với mục đích tới thăm của bà Diệp, trong lòng bà Lục Ca Khanh cũng rất rõ ràng. Nếu không phải bởi vì Chính Nam gặp phải tai nạn kia, Tuyền Tuyền và Diệp Anh Chương sớm đã kết hôn, không chừng giờ này đã có con rồi. Hiện tại con trai Chính Nam đã bình phục hẳn, xem ra bà Diệp lần này đặc biệt đến nhất định là vì hôn sự của hai đứa nhỏ đây.

Bà Diệp kéo tay Tưởng Chính Tuyền, vui vẻ cười nói: “Chà, mấy tháng rồi em không gặp Anh chương, cho nên hôm nay đến quây rầy đôi vợ chồng trẻ này vậy, chỉ sợ hai đứa chê em phiền thôi.”

Bà Lục Ca Khanh tự mình nhận lấy ấm trà trong tay di Lan, rót một ly trà nóng, đưa cho bà Diệp: “Xem em nói gì kia? Hai đứa nhỏ này thì chị không biết, nhưng chị ngày nào cũng ngóng trông em đến chơi, em ở luôn Lạc Hải này lại càng tốt, lâu lâu ghé thăm, chị ở đây cũng đỡ buồn.”

Bà Diệp mỉm cười nhấp một ngụm trà: “Việc ở luôn Lạc Hải này dù em muốn cũng chỉ sợ là không được.” Bà Lục Ca Khanh cười: “Nhưng cũng không phải là không có cơ hội đúng không?” Bà Diệp cũng cười: “Đúng vậy.” Hai người chỉ dừng ở đó, không nói gì thêm.

Bà Diệp lấy một hộp quà ra đưa cho Tưởng Chính Tuyền: “Tuyền Tuyền, đến mở ra xem có thích hay không?”

Tưởng Chính Tuyền thấy mẹ mình chỉ cười mà không nói, một bộ ngầm đồng ý, liền đưa hai tay ra nhận lấy quà, nghe lời mở ra. Đặt trong chiếc hộp nhưng màu đen là một miếng phi thủy màu xanh biếc, long lanh trơn bóng không chút tỳ vết.

Bà Lục Ca Khanh vừa liếc mắt một cái đã mở miệng nói: “Em không nên chiều đứa nhỏ thành hư, sao lại tặng nó một món quà quý giá như vậy.”

Bà Diệp nhìn Tưởng Chính Tuyền âu yếm, quay sang mỉm cười vui vẻ với bà Lục Ca Khanh: “Chị cũng biết mà, năm đó lúc em mang thai Anh Chương, trong lòng vẫn mong mỏi nó là con gái, nhưng sau cùng lại không được may mắn như chị. Nhưng mà bây giờ, có con dâu là Tuyền Tuyền, xem như em cũng được mãn nguyện rồi. Vật này em vẫn cất trong tủ sắt, đợi không được nữa, sớm muộn gì cũng tặng cho Tuyền Tuyền mà.”

Nói tới đây, bà lại trêu ghẹo: “Chị ấy, lại không biết tâm ý của em. Thời bây giờ mấy món trang sức bên ngoài làm sao mà tinh khiết bằng đồ của thời trước. Thực ra em nếu tiết kiệm được thì sẽ tiết kiệm, không tiêu pha hoang phí bên ngoài. Trực tiếp mang trang sức của mình đến xem như là quà tặng cũng được. Dù sao em cũng chỉ có một đứa con trai, không tiết kiệm cho nó thì cho ai.”

Bà Lục Ca Khanh biết bà ấy đang nói đùa, ai lại tiết kiệm tiền mua quà tặng người khác, liền mỉm cười quay sang nói với Tưởng Chính Tuyền: “Còn không mau cảm ơn di Diệp. Miếng phi thủy tinh khiết như vậy, bên ngoài chưa chắc tìm được đâu. Dù bây giờ trong tay có nhiều tiền thì cũng phải gấp được mới nói được.”

Tường Chính Tuyền vội lễ phép nói lời cảm ơn. Bà Diệp kéo tay cô, trầm trồ nói: “Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn. Chúng ta đều là người một nhà cả, con cảm ơn chỉ thấy xa cách thôi.”

Bà Diệp lại hỏi đến chuyện của Tường Chính Nam, bà Lục Ca Khanh trả lời: “Cuối cùng thì cũng đi lại bình thường. Thời gian này năm ngoái, chị lúc nào cũng thấp thỏm, không có đêm nào ngủ ngon.” Bởi vì đều là người một nhà, bà Lục cũng thoải mái nói lời trong lòng mình: “Khi đó chị chỉ sợ chân của Chính Nam sau này không đi lại được... Thằng bé vẫn còn chưa lấy vợ sinh con nữa! Nhiều khi đêm ngủ cũng rớt nước mắt... Nhưng đến bây giờ thì chị cũng an tâm được rồi.”

Bà Diệp cũng tiếp lời bà Lục Ca Khanh: “Tâm lòng cha mẹ khắp thiên hạ này đều giống nhau! Chị yên tâm, Chính Nam nhà chị ấy mà, vừa nhìn thấy đã biết nó có phúc. Đứng rồi, nhắc đến kết hôn, lần này em đến đây, cũng là vì muốn cùng chị định ngày cho Anh Chương và Tuyền Tuyền. Anh Chương nhà em cũng đã trưởng thành rồi, em cũng giống chị, ngày nào em cũng ngóng trông thằng bé lấy vợ sinh con. Nhưng không biết ý tứ nhà chị và Tuyền Tuyền thế nào?”

Quả nhiên! Trong lòng bà Lục Ca Khanh sớm đã chuẩn bị, lúc này liền cười nói: “Chị đương nhiên không có ý kiến gì. Quan trọng là ý tứ của Anh Chương và Tuyền Tuyền thế nào thôi.”

Bà Diệp cười: “Cái này em hiểu, muốn làm gì thì đương nhiên phải thuận theo ý của mấy đứa trẻ này. Nhưng mà chúng ta vẫn nên chọn ra ngày thích hợp trước. Đến lúc đó cặp vợ chồng trẻ này muốn làm theo nghi thức truyền thống thì làm truyền thống, muốn làm theo kiểu phương Tây thì làm phương Tây, tùy ý thích của hai đứa.” Bà Lục Ca Khanh cũng tán thành: “Thế cũng được, chị không có ý kiến.”

Bà Diệp quay sang cô hỏi: “Tuyền Tuyền, con thấy sao?”

Tường Chính Tuyền chỉ mỉm cười e thẹn: “Di Diệp, con thì sao cũng được,” Cô thật sự sẽ kết hôn với Diệp đại ca sao? Có lẽ trước đây luôn luôn mong mỏi nó quá mức, giờ nó hiện ra ngay trước mắt, Tường Chính Tuyền lại có cảm giác không biết làm sao. Càng khủng bố chính là, trong nháy mắt kia khuôn mặt của Nhiếp Trọng Chi thể nhưng lại hiện lên trong đầu cô... Có phải cô trúng tà rồi hay không?!

Bà Diệp thấy cô như vậy thì cười đến là vui vẻ: “Được được được. Chờ mấy ngày nữa, con nên gọi di là mẹ rồi.” Lời này lại càng khiến Tường Chính Tuyền ngượng ngùng mà cúi đầu.

Hình ảnh hoà thuận vui vẻ như vậy, không bao lâu liền bị Nhiếp Trọng Chi và Tường Chính Nam mới về cắt ngang.

Bà Lục Ca Khanh ngẩng đầu cười: “Ah, hai đứa về rồi sao. Mau đến đây ngồi đi.” Tường Chính Nam mỉm cười lễ phép chào hỏi bà Diệp: “Con chào di Diệp.”

Bà Diệp thấy hấn đã đi lại bình thường, trên mặt liền lộ rõ nét vui mừng: “Chính Nam, thấy con bình phục thế này, di Diệp cũng an tâm” Tường Chính Nam: “Con cảm ơn di Diệp đã quan tâm”

Bà Lục Ca Khanh giới thiệu Nhiếp Trọng Chi với bà Diệp: “Đây là anh em tốt nhất của Chính Nam, lúc trước hai đứa nó cùng học ở trường trung học tư nhân Ngự Nam, cũng mười mấy năm năm rồi. Thằng bé này tên là Nhiếp Trọng Chi, là con trai đầu của Nhiếp Canh Lễ.”

Bà Diệp vừa nghe đến Nhiếp Canh Lễ, không khỏi đưa mắt nhìn về phía hấn: “Chà, đây chẳng lẽ là đứa bé đã đưa sự nghiệp của Nhiếp gia sang thị trường Mĩ đó sao?”

Bà Lục Ca Khanh cũng lấy làm vinh dự mà liên tục gật đầu: “Đúng rồi, đúng là thằng bé.” Quay đầu sang nói với Nhiếp Trọng Chi đạo: “Đây là mẹ của Diệp Anh Chương, con cũng gọi là di Diệp giống Chính Nam đi.”

Nhiếp Trọng Chi cũng rất lễ phép, người hơi cúi xuống, tự mình lấy ấm trà châm trà cho bà Diệp: “Di Diệp, con mời di uống trà.” Bà Diệp lại mỉm cười: “Đứa nhỏ ngoan ngoan lễ phép thế này, di vừa gặp đã thích. Con kết hôn chưa?”

Bà Lục Ca Khanh tiếp lời: “Vẫn chưa, thằng bé này nhỏ hơn Chính Nam một tuổi, em xem có ai tốt để ý cho hai đứa nó. Đầu đã trưởng thành cả, đứa nào cũng nhàn nhả thông dong. Cũng không nhìn xem con nhà người ta con cái đã sắp đi học rồi! Aiz, thật đúng là hoàng đế không vội thái giám vội!” Bà Diệp cười: “Vậy thì không được. Chờ đến ngày Anh Chương và Tuyền Tuyền kết hôn, bạn bè thân thích hai nhà đến tham dự, đến lúc đó, lại chẳng có nhiều con gái cho hai đứa lựa chọn sao. Ngũ Phúc em son thủy hữu tình, con gái nhà nào cũng thanh tú xinh đẹp...”

Khỏe miệng Tường Chính Nam vốn đang thản nhiên mỉm cười, nghe vậy lại giống như nhớ tới cái gì, cả người liền ngẩn ra.

Trong nháy mắt thân thể Nhiếp Trọng Chi bỗng trở nên căng thẳng, giống như cánh cung đang kéo căng hết mức. Ánh mắt hấn đột nhiên lướt qua gương mặt Tường Chính Tuyền, nhưng rất nhanh đã thu lại, cả người khôi phục như chưa xảy ra chuyện gì, thản nhiên hỏi han: “Di Khanh, ngày cưới của Anh Chương và Tuyền Tuyền đã định rồi sao? Con chúc mừng đi.”

Tường Chính Tuyền đương nhiên cảm nhận được tầm mắt nóng cháy của Nhiếp Trọng Chi, cô làm bộ tập trung ăn điểm tâm trên bàn trà, không dám đụng chạm ánh mắt với hấn.

Bà Lục Ca Khanh xem hấn như con trong nhà, cũng không giấu diếm: “Có lẽ nên tìm lấy vài ngày lạnh. Chà, còn phải chọn nữa. Không biết nên làm ở tháng mười năm nay hay dời đến cuối năm?” Nói đến đây, bà Diệp liền cười: “Theo ý của em thì, chi bằng làm luôn ở tháng mười đi, khi đó cuối thu trời quang đãng, thời tiết tốt. Dù sao khách sạn tiệc rượu đều là có sẵn, dù chuẩn bị thu xếp thế nào cũng kịp. Chị biết em rồi đấy, em muốn đón Tuyền Tuyền về làm con dâu nhà em đến sắp đến tết rồi.”

Từ giờ đến tháng mười chỉ còn chưa đến bốn tháng. Bà Lục Ca Khanh có hơi luyến tiếc, lại không dám lộ lên trên mặt, đành phải nói tránh: “Hay là chúng ta cứ theo ý Anh Chương và Tuyền Tuyền đi. Đây là ngày tốt của hai đứa nó, thôi cứ để hai đứa tự mình quyết định. Còn chị thì để chị đi báo với Triệu Quốc nói một tiếng, xem ý ông ấy thế nào.” Bà Diệp gật đầu: “Được được được. Dù sao em cũng ở Lạc Hải được vài ngày rồi, còn chuyện cưới hỏi, chúng ta cứ từ từ bàn bạc, trao đổi kĩ hơn.”

Nhiếp Trọng Chi trầm mặc không lên tiếng, ngồi nghe mọi người nói chuyện hồi lâu, lúc sau hần ung dung mỉm cười: “Di Khanh, di Diệp, hai người nói chuyện phiếm đi ạ. Cháu còn có việc nên xin phép về trước.”

Tường Chính Tuyền nhìn Nhiếp Trọng Chi sau khi cúi người chào liền rời đi. Bóng dáng cao ngất chậm rãi biến mất sau hai cánh cửa ra vào.

Cô có ngốc cũng biết Nhiếp Trọng Chi sẽ không dễ dàng buông tay như vậy.

Quả nhiên, mấy phút đồng hồ sau cô liền nhận được một tin nhắn: “Tôi chờ em ở du thuyền.”

Hắn rút cuộc muốn thế nào mới có thể buông tha cho cô đây?

Khi Tường Chính Tuyền xuống taxi đi tới du thuyền thì trời đã khuya muộn, di động chợt vang lên một âm thanh nhỏ. Cô trượt mở màn hình, liền nhìn thấy mấy chữ: “Em rốt cục định khi nào mới tới đây?!!!!!!” Một chuỗi dấu chấm than, biểu thị Nhiếp Trọng Chi đã mất kiên nhẫn đến cực độ.

Trên du thuyền ánh đèn mờ mờ ảo ảo, Nhiếp Trọng Chi tay cầm một ly rượu, nét mặt không thể nhìn rõ, cả người tựa trên boong thuyền, từ xa nhìn cô: “Em thật sự sắp kết hôn cùng Diệp Anh Chương?”

Tường Chính Tuyền im lặng không lên tiếng, quay mặt đi nơi khác.

Không trả lời cũng chính là một câu trả lời! Trong lúc nhất thời, không gian trên boong thuyền yên tĩnh không một tiếng động, xung quanh im lìm đến mức có thể nghe thấy tiếng thở lúc nhanh lúc chậm của nhau.

Ánh mắt lảng lảng của Nhiếp Trọng Chi nhìn động tác của cô lập tức trở nên sắc bén như dao, tay cầm ly rượu bỗng nhiên nâng lên hung hăng ném mạnh xuống mặt sàn “choang” một tiếng liền vỡ vụn, chất lỏng màu đỏ và những mảnh thủy tinh trong suốt hòa lẫn vào nhau.

Nhiếp Trọng Chi cắn chặt răng, chỉ cảm thấy trên mỗi chiếc răng đều tràn ngập vị chua sót, hần quát: “Tôi không cho phép em kết hôn với hắn. Tôi không cho phép. Tường Chính Tuyền, em có nghe thấy không?”

Tầm mắt Tường Chính Tuyền bình tĩnh nhìn ra màn đêm xa xa: “Không, tôi muốn gả cho Diệp đại ca, tôi sẽ gả cho anh ấy.”

Cô sẽ không cùng hắn dây dưa thêm như vậy nữa! Cô muốn kết hôn!

Nhiếp Trọng Chi bước từng bước một đi về phía cô: “Tường Chính Tuyền, tôi không đồng ý. Giữa chúng ta đã dây dưa không rõ như vậy, sao em còn gả cho hắn được. Hơn nữa, em cảm thấy hắn yêu em sao?”

Có lẽ hắn đã uống không ít rượu, hơi thở hần ập tới, nồng nặc men say. Tường Chính Tuyền bị hần làm vậy, chỉ cảm thấy mình dường như cũng muốn say theo. Cô lui về phía sau hai bước: “Sao anh ấy lại không yêu tôi?”

Nhiếp Trọng Chi ngo ngẩn nhìn theo động tác lui về phía sau của cô, đột nhiên cười, từng chữ từng chữ một, lạnh như ngọc vỡ: “Hắn yêu em? Nếu hần yêu em sao đến bây giờ hần vẫn chưa chạm vào em? Hắn cũng không phải gay. Hắn rõ ràng là một thằng đàn ông kia mà! Tường Chính Tuyền, em tỉnh lại đi!”

Tường Chính Tuyền giận dữ ngắt đầu: “Anh nói vậy! Anh nói vậy! Diệp đại ca sao có thể không yêu tôi? Bây giờ có phải anh đang định nói rằng Diệp đại ca yêu người khác, anh còn có bằng chứng minh với tôi nữa, phải không? Anh đừng uống phí tâm cơ nữa. Kề chăm ngồi ly gián như vậy không thực hiện được đâu. Mặc kệ anh nói lung tung gì về Diệp đại ca, tôi sẽ không bao giờ tin tưởng! Nhiếp Trọng Chi, tôi nói cho anh biết, tôi không quan tâm anh nói gì, tôi vẫn sẽ kết hôn với Diệp đại ca. Chuyện mà tôi muốn làm nhất đời này, chính là gả cho anh ấy.”

Đôi mắt Nhiếp Trọng Chi bỗng dưng nghiêm lại, giây lát lại biến mất, sâu thẳm nơi đáy mắt chứa đựng một nỗi cảm xúc lạ kỳ, nhìn cô nhưng lại không nói ra lời nào hết.

Nếu có thể, Nhiếp Trọng Chi thật muốn bóp chết cô cho xong! Nhưng hần không làm, hần chỉ nhẹ nhàng cất tiếng hỏi: “Diệp Anh Chương thật sự tốt vậy sao? Khiến em yêu hần đến như vậy?”

Đến mức này rồi, Tường Chính Tuyền chỉ còn cách cứng rắn tới cùng: “Đúng vậy. Tôi yêu anh ấy như thế đó!”

Đúng vậy, cô yêu Diệp Anh Chương, yêu đến mu muội! Chính hần chẳng phải cũng đã biết sao? Còn ngu ngốc đi hỏi! Kề ngu có khi còn thông minh hơn hần vài phần!

Nhiếp Trọng Chi chậm rãi cười lạnh, nói không lựa lời: “Đáng tiếc, cho dù em yêu hần thế nào, đêm nay em vẫn phải ở đây với tôi.”

Hần bất chấp một phen kéo cô lại phía mình, mạnh mẽ hôn xuống, kịch liệt cùng cô tai áp má kề.

Trên người hần mùi rượu nồng đượm, Tường Chính Tuyền xoay mặt đi như muốn tránh sự đụng chạm của hần: “Nhiếp Trọng Chi, buông ra, chúng ta

dừng ở đây! Buông. ... Buông ra.”

Trong lòng Nhiếp Trọng Chi đau đớn như sắp mất cảm giác, không hề phản ứng lại, mặc cho cô đầm đìa khóc lóc om sòm.

Hai người dây dưa kịch liệt cùng nhau, Nhiếp Trọng Chi ngang ngược che kín môi cô, Tường Chính Tuyền lấy hết sức đẩy hấn ra, thế nhưng... Trên người cô bao nhiêu nhục điểm Nhiếp Trọng Chi đều biết rõ, không chuyện ác nào không làm... Tường Chính Tuyền “Ah...” một tiếng, không kiềm chế được tiếng nức nở, quay mặt qua hung hăng cắn mạnh vào vai hấn, thân mình yếu mềm tựa như lông chim mà từ từ trượt xuống.

Cuối cùng, xung quanh dường như cả gió biển cũng chậm rãi tĩnh lặng...

Nhiếp Trọng Chi ôm Tường Chính Tuyền đang mê man ngủ siết chặt vào lòng mình, ghé vào bên tai cô khẽ nói: “Mỗi lần em hưng dữ lên, tóc tai bù xù, giống như một người phụ nữ chanh chua... Nhưng mà, nhưng mà... Cho dù em thành bộ dạng đó, anh vẫn thích em như vậy...”

Chữ “thích” kia nói ra rất nhỏ, rất nhẹ, giống như gió thoảng qua tai. Nhưng Tường Chính Tuyền dù đã mệt rã rời, gần như tiến vào giấc ngủ, vừa nghe được bỗng sững sờ tại chỗ, trong lúc nhất thời cô nghĩ rằng có lẽ tai mình có vấn đề.

“Em mỗi một lần không vui liền hung hăng đánh anh, hung hăng đá anh... Tuyền Tuyền, anh cũng là con người làm bằng xương bằng thịt. Em không nghĩ đến rằng anh cũng sẽ đau sao?” Tiếng nói của hấn trầm lắng mà khàn khàn, tựa như đã mệt mỏi tới cực điểm: “Anh cũng sẽ rất đau mà.”

Tường Chính Tuyền có một loại cảm giác kỳ lạ vô cùng, nhưng rốt cuộc kỳ lạ thế nào, chính cô cũng không thể hiểu nổi.

Không biết Nhiếp Trọng Chi hấn làm sao, giọng điệu bỗng mềm nhẹ hấn: “Tuyền Tuyền, em đừng gả cho hấn, gả cho anh, được không?”

Tường Chính Tuyền lại hít một hơi thật sâu! Tên này chắc hẳn đã say đến hồ đồ!

Nhiếp Trọng Chi chậm rãi buông lỏng cô ra, đầu hấn hơi cúi xuống, môi phủ trên môi cô. Hấn lại hôn cô một lần nữa! Mới đầu chỉ là nhẹ nhàng mơn man trên cánh môi, sau đó càng lúc càng thêm sâu, càng lúc càng thêm nồng nàn, giống như một chú ong mật quần quýt bám vào đóa hoa, một khắc cũng không muốn chia lìa.

Dịu dàng như vậy, trân trọng như vậy, tựa như cô chính là một món bảo vật quý giá duy nhất trên thế gian của hấn.

Tường Chính Tuyền chỉ cảm thấy mặt mình như phát sốt, trong đầu như bị hấn trút đầy men rượu, choáng váng mê man... Giữa cơn lốc xoáy hỗn loạn, cô chợt cảm thấy mình cũng không chán ghét nụ hôn này như trước, cô thậm chí còn quên đi cả Diệp đại ca, quên rằng cô sắp kết hôn, cô đã quên tất cả...

Thật lâu về sau, trong màn đêm đen như mực không thể nhìn thấy tay mình, Tường Chính Tuyền dần dần thả lỏng xuống, hô hấp đều đều, bất giác chìm vào giấc ngủ.

Nhiếp Trọng Chi vươn tay, dùng đầu ngón tay trong bóng đêm từng chút vuốt ve theo đường nét trên gương mặt cô. Lông mi của cô, vừa dài vừa cong, vừa vắn xinh đẹp. Cái mũi của cô, không cao không thấp, hài hòa xinh xắn. Khuôn mặt của cô, không lớn không nhỏ, vừa vắn xinh đẹp. Vành tai của cô, thịt mềm mềm, cũng thật tuyệt.

Hết thấy của cô, đều đẹp đẽ, tinh tế.

Có lẽ trên đời này sẽ không tìm được một người nào như cô!

Nhiếp Trọng Chi chậm rãi tới gần cô, lại hôn nhẹ hết lần này đến lần khác lên mặt cô, hấn cảm thấy dù hôn bao nhiêu cũng không đủ. Trong lúc ngủ mơ, Tường Chính Tuyền cảm giác có gì đó đang quấy nhiễu mình, nâng tay lên như đuổi muỗi, “bẹp” một cái đánh vào má hấn.

Không nặng cũng không đau, Nhiếp Trọng Chi lười kéo tay cô nhẹ nhàng mà vuốt ve mặt mình. Sau một lúc lâu, hấn thở hắt ra một hơi thật dài, ghé sát vào tai cô, thì thầm nói: “Tuyền Tuyền, đừng gả cho Diệp Anh Chương, được không? Tuyền Tuyền, đối xử với anh tốt một chút, được không? Cho dù chỉ một chút đó thôi, anh... dù thế nào anh cũng sẽ cam nguyện...”

Hấn cầu xin, hèn mọn như vậy, hạ thấp mình như vậy, thấp đến cùng cực, dường như thế gian này bất cứ ai một khi đã yêu say đắm đều giống hấn, đem con tim chân thành của mình dâng lên đưa đến trước mặt người mình yêu, trân trọng thâm tình rồi lại sợ hãi bị người mình yêu cô phụ thương tổn.

Người bên cạnh đã muốn ngủ say, vô tri vô giác.

Nhiếp Trọng Chi mở mắt nhìn vào bóng đêm hồi lâu, nội tâm không ngừng đấu tranh rồi lại thỏa hiệp, thanh âm thờ dài khe khẽ: “Tuyền Tuyền, cho dù em không đối tốt với anh cũng không sao. Nhưng em đừng kết hôn với Diệp Anh Chương, được không? Được không? Được không?”

Bên trong phòng ngủ trong khoang thuyền một mảnh tối đen, giống như có thể ngưng kết thành một vật rắn chắc, một chút tiếng động cũng không hề có. Chỉ có tiếng hấn không ngừng “Được không?” nhẹ như khói trắng, lượn lờ phiêu đảng trong không gian.

Ngày hôm sau khi Tường Chính Tuyền tỉnh lại, ánh mặt trời đã xuyên qua khung cửa kính, tràn vào khắp mặt sàn trong khoang tàu, màu sắc dịu dàng ấm áp lưu động trong không khí. Chợt cảm thấy giường dưới thân khẽ động đưa, cô cố hết sức mở cặp mắt nặng nề của mình ra, cảm giác không gian nơi cô đang ở thực xa lạ. Xung quanh là một màu trắng tinh, giống như kim loại... Một lát sau, Tường Chính Tuyền mới ý thức được cô đang ở trên du thuyền.

Tất cả suy nghĩ đột nhiên khựng lại. Ngày hôm qua cô đã ở trên du thuyền này cùng hắn suốt một đêm.

Nhiếp Trọng Chi ngồi trên boong tàu thả câu. Trên người hắn mặc một chiếc áo T-shirt và quần màu trắng, đơn giản mà nhẹ nhàng khoan khoái. Nghe thấy động tĩnh của cô, hắn quay đầu lại mỉm cười: “Em tỉnh rồi sao? Đói bụng không? Có sandwich dưa leo đấy.” Hắn giờ giờ cầm câu trong tay: “Hay em muốn ăn cá nướng?”

Trời xanh mây trắng, nụ cười của hắn dường như còn chói mắt hơn ánh mặt trời.

Tường Chính Tuyền lảng lảng đi về phía hắn, rồi ngồi xuống bên người Nhiếp Trọng Chi. Đây là một động tác thân mật chưa từng có trước đó, trái tim Nhiếp Trọng Chi chợt nảy mạnh, cả người vì động tác đơn giản này của cô mà cảm thấy thực vui sướng.

Tường Chính Tuyền vui đầu trên đầu gối mình, vẫn không nói gì. Nhiếp Trọng Chi dè dặt vươn tay ôm lấy bờ vai của cô, hắn đang đợi cô gãy ra, nhưng đợi một hồi thật lâu cô lại không có phản ứng gì. Cô cứ im lặng như vậy mà ngồi bên cạnh hắn, Nhiếp Trọng Chi chậm rãi cất lời, có phần thận trọng: “Tuyền Tuyền, chúng ta cùng rời khỏi Lạc Hải này, được không? Em thích đi nơi nào, anh sẽ cùng em đến nơi đó. Sang Châu Âu, sống ở thôn trang nhỏ cạnh dãy Alps* hoặc là trong pháo đài cổ kính, trên đỉnh núi là tuyết phủ quanh năm, dưới chân núi ngập tràn biển hoa, đẹp tựa như truyện cổ tích. Hay là chúng ta đến biển Aegean*, một thế giới chỉ có hai màu xanh và trắng, tươi mát đến mức có thể khiến em quên hết mọi phiền não. Không thì chúng ta đến những hòn đảo nhỏ gần bờ biển Caribbean du ngoạn, đi New Zealand... Chúng ta rời khỏi nơi này, chỉ hai chúng ta thôi, được không?”

*những địa danh ở châu Âu.

Trong giọng điệu của hắn tràn ngập hân hoan vui sướng như một đứa trẻ, trong lòng Tường Chính Tuyền lại dâng lên một loại cảm giác kỳ lạ không nói nên lời, cô nhìn những điểm ánh vàng trên mặt biển xanh, chậm rãi nói: “Nhiếp đại ca, tôi thật sự sắp kết hôn. Những chuyện đã qua, hãy để chúng trở thành dĩ vãng, được không? Chỉ cần anh bằng lòng, ở Lạc Hải này thiếu gì những cô gái xinh đẹp nguyện ý chu du khắp thế giới này cùng anh.”

Nhiếp Trọng Chi vốn đang lảng lảng như tình nhìn cô, nghe xong lời của cô nói, rồi lại làm như chưa nghe thấy gì, ngây ngốc ngồi đó. Trong mấy giây sau, ánh mắt hắn dần dần trở nên nguội lạnh. Dù lời thế nào cũng không thể cất lên được, bởi vì cả người hắn lúc này như vừa bị một xô nước đá đổ ập xuống từ trên đỉnh đầu, ướt sũng tràn trề đứng giữa cơn mưa tuyết lạnh giá. Trong lòng hắn điên cuồng gào thét: “Không, anh không cần những người đó. Anh chỉ muốn em! Anh chỉ muốn em đi cùng anh!”

Tường Chính Tuyền mặc kệ hắn phản ứng hay không phản ứng, cô vẫn một mực nói tiếp: “Nhiếp đại ca, tôi thật sự cảm thấy rất mệt mỏi. Anh đừng ép buộc tôi nữa, được không? Mỗi lần ở cùng một chỗ với anh, tôi liền có cảm giác mình đã làm ra chuyện có lỗi với Diệp đại ca... Tôi thấy có lẽ mình là kẻ nhân cách phân liệt, cảm thấy chính mình sắp phát điên lên rồi. Thừa dịp hôm nay tôi muốn nói chuyện rõ ràng với anh, sau này anh đừng gọi điện thoại đến cho tôi nữa, cũng đừng tới tìm tôi. Được không? Tôi van xin anh, coi như tôi van xin anh lần này. Anh thả cho tôi một con đường sống được không?”

Cho cô một con đường sống, vậy ai đến cho hắn đây?

Tia sáng trong mắt hắn như một ngọn lửa đang bập bùng từ từ lại tắt, một cổ chua xót nói không nên lời trong nháy mắt xông lên chóp mũi, Nhiếp Trọng Chi chậm rãi cười nhạt: “Đề từ nay về sau, em và Diệp Anh Chương cùng sống một cuộc sống hạnh phúc như truyện cổ tích sao?” Còn hắn, mãi mãi là kẻ bội từ mình?

Hắn đáp lời như vậy, Tường Chính Tuyền liền trầm mặc không nói gì, mặt vui vào đầu gối, ánh mắt chậm rãi nhắm lại, thân thể vẫn duy trì tư thế này không hề nhúc nhích. Im lặng một hồi thật lâu, Tường Chính Tuyền mới ngẩng đầu lên: “Kỳ thật tôi cũng không nợ anh điều gì, người tôi nợ chính là Diệp đại ca. Tôi đã suy nghĩ về chuyện này rất lâu, tôi sẽ không tiếp tục dây dưa với anh thêm chút nào nữa. Anh muốn gọi điện thoại cho Diệp đại ca thì cứ làm đi, sớm hay muộn anh ấy cũng sẽ biết. Tôi không muốn giấu diếm anh ấy nữa... Tôi cảm thấy tôi chính là một đứa con gái không biết xấu hổ nhất thế giới này, sao có thể lừa dối Diệp đại ca được chứ.”

Tường Chính Tuyền mở chiếc di động mà cô vẫn giữ chặt trong tay: “Anh gọi đi, tôi sẽ không ngăn cản anh nữa.”

Thanh âm của cô vừa nhỏ lại vừa uể oải, nhưng mỗi một từ nói ra đều kiên định vững vàng!

Tầm mắt Nhiếp Trọng Chi vẫn khóa chặt trên người cô không hề rời đi, lại nhìn xuống chiếc di động màu trắng trong lòng bàn tay cô. Hắn biết mỗi lời cô vừa nói ra đều là lời nói thật lòng.

Rốt cuộc thì hắn không còn uy hiếp cô được nữa! Cô sẽ rời xa hắn, thật sự rời xa hắn!

Nhiếp Trọng Chi bỗng nhiên đứng dậy, vừa nhấc chân lên, ‘bùm bùm’ mấy tiếng toàn bộ ly rượu, thùng ướp đá linh tinh đều bị đá xuống biển. Nhiếp Trọng Chi trong lúc lí trí vẫn còn kiểm soát được, xoay người đi thẳng vào trong khoang thuyền: “Tôi không cho phép em kết hôn với hắn. Tôi đã nói là tôi không cho phép, em có nghe hay không?”

Mới đi được vài bước, phía sau liền truyền tới một tiếng ‘bùm’ thật lớn. Tấm lưng Nhiếp Trọng Chi rét run, hắn quay phắt người lại, trên boong tàu đã không còn thấy bóng dáng của Tường Chính Tuyền đâu.

Cô nhảy xuống biển! Cô tự nhiên nhảy xuống biển! Nhiếp Trọng Chi lập tức phi mạnh thân mình xuống nước, rốt cục cũng ôm được người cô, cả hai cùng trôi lên trên mặt nước, vừa sợ vừa giận quá lớn: “Em điên rồi phải không? Em điên rồi phải không?”

Trên môi thấm đẫm vị mặn của nước biển, Tường Chính Tuyền yên lặng nhìn hắn: “Tôi đúng là bị điên rồi, tôi bị anh bức đến phát điên. Nhiếp Trọng Chi,

đến nước này anh có thả tôi đi không? Tôi muốn kết hôn! Tôi muốn kết hôn! Tôi muốn kết hôn! Tôi muốn kết hôn! Tôi muốn kết hôn!”

Thanh âm Nhiếp Trọng Chi vô cùng nặng nề, giống như mỗi một chữ đều bị đeo thêm chì: “Em thật sự yêu hắn như thế? Muốn gả cho hắn đến vậy sao? Cho dù là chết cũng muốn gả cho hắn!”

Tường Chính Tuyền chậm rãi nhắm mắt: “Dù tôi chết, tôi cũng muốn gả cho Diệp đại ca.” Diệp Anh Chương đối với cô bây giờ, là mối tình đầu tựa như một giấc mộng đẹp đẽ, chỉ một cái chạm nhẹ thôi sẽ tan biến mất. Cô dùng hết sức mình, khao khát bắt được giấc mộng đó.

Từng chữ từng chữ một rõ ràng như đinh đóng cột, không còn một chút gì có thể cứu vãn. Mỗi một lời của Tường Chính Tuyền nói ra tựa như một nhát búa, đập vào trái tim Nhiếp Trọng Chi máu chảy đầm đìa.

Cô tình nguyện nhảy xuống biển để được rời khỏi hắn. Dù phải làm thế nào cũng muốn rời đi, bất kể là loại phương thức quyết tuyệt này. Trái tim Nhiếp Trọng Chi giờ như mảnh tro tàn, hẳn hiểu được cô thật sự không có một chút cảm tình gì với hắn. Cho dù giữa hai người đã có vô số lần thân mật cùng nhau, nhưng tận sâu nơi đáy lòng cô, hẳn có lẽ còn không bằng một cọng tóc của Diệp Anh Chương.

Con tim vô vọng, giữa con sóng đen cuộn trào mãnh liệt, từng chút một tan biến vào trong đáy biển sâu.

Có lẽ, đã đến lúc hắn phải buông tay rồi!

Những ngày sau đó, Tường Chính Tuyền đem số điện thoại của Nhiếp Trọng Chi liệt vào danh sách từ chối nghe máy. Quả thật, cô cảm thấy, hết thảy đều không khủng bố như cô từng nghĩ.

Ban đầu, cô đã định bụng cá chết lưới rách với hắn. Nhưng một tuần qua đi, rồi lại hai tuần, ba tuần, nhiều tuần sau nữa, cô phát hiện Nhiếp Trọng Chi không hề đi tìm Diệp đại ca, cũng không đem chuyện kia nói ra.

Dần dần cô cảm thấy an tâm hơn.

Tuy rằng đã thuê một công ty tổ chức sự kiện chuyên nghiệp, nhưng cô vẫn giống như bao cô gái trẻ khác chờ đợi ngày trong đại nhất của đời mình, mỗi ngày đều bận rộn không nghỉ vì đủ thứ chuyện, từ việc lớn như lựa chọn nơi tổ chức, trà rượu, quà mừng của khách quý, lựa chọn áo cưới đẹp nhất đến những chuyện bé con con như chọn màu gì cho nơ bướm... đều là một mình cô quyết định. Trừ những việc đó ra, còn phải trang trí cho phòng tân hôn. Mỗi ngày vì chuyện đó mà cô phải cùng nhà thiết kế chạy xuôi chạy ngược khắp thành phố Lạc Hải này.

Thình thoảng cùng bạn tốt Hứa Liên Trần hẹn nhau cùng ăn cơm, đề tài đều quanh đi quẩn lại chuyện hôn lễ.

Tường Chính Tuyền chưa bao giờ phải bận rộn mệt nhọc như vậy, mỗi ngày đều lo công việc đến mất ngủ, không có thời gian suy nghĩ miên man.

Cũng may, tất cả nhờ vào sự giúp đỡ chuyên nghiệp của công ty tổ chức nên mọi chuyện hầu như đã đâu vào đấy.

Cô vẫn chưa gặp lại Nhiếp Trọng Chi, cho tới ngày hôm đó, khi cô cùng Liên Trần đến tiệm của Thư Mạn thử áo cưới.

Khi đó, cô thay một bộ áo cưới cúp ngực bằng ren, kiểu dáng này đã đem tất cả những đường cong tuyệt đẹp của cô phơi bày ra ngoài. Tường Chính Tuyền ngẩng nhìn hình ảnh xa lạ của mình trong gương, bỗng cảm thấy kinh ngạc không thôi, người bên trong dường như là mình, lại dường như không phải.

Cô ngồi xuống giường mỹ nhân bằng nhung lụa bên cạnh, mờ mịt tự hỏi chính mình: thật sự sắp kết hôn sao? Thật sự muốn gả cho Diệp đại ca sao?

Giống như một điều gì đó quá mức tốt đẹp lại lấy được một cách quá dễ dàng, cô luôn có một loại cảm giác không chân thật.

Tại thời khắc này, cô đột nhiên lại nghĩ tới Nhiếp Trọng Chi. Cô điên rồi, nhất định là cô điên rồi! Sao tự nhiên lại nghĩ tới hắn chứ!

Chi là... Cô âm thầm nâng tay lên ôm mặt mình. Thật sự cô đã nhớ tới Nhiếp Trọng Chi.

Cánh cửa phía sau nhẹ nhàng bị đẩy ra, lại chậm rãi đóng lại. Có lẽ Liên Trần nghe điện thoại xong nên quay về.

Có người lấy mũ sa bên cạnh, dịu dàng phủ lên giúp cô. Tường Chính Tuyền định nói một câu “cảm ơn”, bỗng nhiên cảm thấy không đúng, cô ngẩng đầu, liền nhìn thấy một thân ảnh cao lớn quen thuộc.

Giống như có một con rắn độc đang cắn vào chân cô, Tường Chính Tuyền nhảy dựng lên khỏi giường mỹ nhân: “Sao anh lại ở trong này?”

Trên gương mặt góc cạnh ngũ quan thâm thúy của Nhiếp Trọng Chi không thể nhìn ra được chút cảm xúc nào, hắn chỉ lẳng lặng nhìn cô: “Tuyền Tuyền, đừng kết hôn cùng hắn ta, được không?”

Hắn chưa bao giờ dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện với cô. Giờ phút này hắn vô cùng vô cùng kỳ quái, thanh âm của hắn, nét mặt của hắn cùng tất cả của hắn, đều khiến người ta không thể đoán ra được. Tường Chính Tuyền lui về phía sau từng bước: “Không, Nhiếp đại ca, tôi muốn kết hôn cùng anh ấy.”

Nhiếp Trọng Chi giống như không còn nghe thấy gì nữa, hắn lại chậm rãi chậm rãi lặp lại từng chữ một: “Tuyền Tuyền, em đừng kết hôn cùng hắn ta, được không?” Nơi sâu thẳm trong đáy mắt hắn như có gì đó chảy ra, như là đau thương, khiến trái tim cô bất giác thất lại. Tường Chính Tuyền không

biết mình bị làm sao, cô ấy vậy mà lại cảm thấy mình có một loại xúc động muốn đồng ý với hân.

Không, cô sao có thể đồng ý được! Cô cũng không phải đầu óc có vấn đề. Tường Chính Tuyền lắc đầu lia lịa, lui về phía sau từng bước, cho đến khi lưng của cô chạm vào vách tường, không còn đường nào để lui nữa.

“Nhiếp đại ca, tôi sắp kết hôn. Tôi sắp kết hôn với Diệp đại ca.”

Nhiếp Trọng Chi vẫn không nhúc nhích đứng tại một chỗ, đột nhiên lộ ra một nụ cười làm người ta sợ hãi: “Tôi đương nhiên biết.” Hân có một đôi mắt phượng, mỗi khi mỉm cười lại hơi hơi nhướn lên, cho dù chỉ là một nụ cười nhạt, cũng khiến người đối diện cảm thấy hít thở không thông.

Nhiếp Trọng Chi bước lên phía trước, ánh mắt hân hoàn toàn tối sầm lại: “Em thật sự chuẩn bị cùng người khác kết hôn? Em nghĩ tôi là người dễ dàng cho qua như vậy sao?”

Gương mặt Tường Chính Tuyền tái nhợt đi, nghiêm mặt quát: “Nhiếp Trọng Chi! Rốt cuộc anh muốn thế nào? Nếu anh muốn đi tìm Diệp đại ca nói hết toàn bộ chuyện đó thì cứ đi đi, đi nhanh đi.” Cô chỉ ra cánh cửa, quay đầu đi nơi khác: “Anh đi đi! Anh đi ra ngoài, đi ra ngoài... Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa! Đi!”

Thế nhưng Nhiếp Trọng Chi vẫn không nhúc nhích. Vẫn kinh ngạc đứng đó, nhìn bóng hình xinh đẹp trước mặt mình. Trong đầu hân hiện lên một màn kia khi hai người mới gặp nhau, một tiểu công chúa ôm gấu bông, đôi chân trắng nõn để trần, rụt rè đẩy cửa phòng ra...

Nhưng bây giờ tiểu công chúa lại sắp kết hôn, sắp gả cho một người khác.

Hân lại hoàn toàn không thể làm được gì. Cho dù biết có dây dưa thêm nữa thì cũng chỉ có một kết cục, nhưng Nhiếp Trọng Chi vẫn không cam lòng. Hân nhẹ nhàng mở miệng, giống như trước kia chưa từng xảy ra chuyện gì, mềm nhẹ như vậy: “Tuyền Tuyền, anh xin em, cầu xin em đừng kết hôn cùng hân, được không?”

Nhưng không một ai trả lời hân.

Tường Chính Tuyền đưa lưng về phía hân, không xoay người lại nữa.

Thời gian không gian tựa như đọng lại thành từng hạt thủy tinh. Một hồi lâu sau, cánh cửa lại nhẹ nhàng đóng lại một lần nữa.

“Cạch cạch” một tiếng cửa khép lại, cả người Tường Chính Tuyền bỗng nhiên xụi xuống, cô chậm rãi ngồi bệt trên sàn nhà.

Nhiếp Trọng Chi, rốt cuộc hân có buông tha cho cô không? Hay vẫn cố chấp dây dưa tới cùng?

Từ đó trở đi, Nhiếp Trọng Chi không thấy xuất hiện, cũng không liên lạc gì với cô nữa. Mà Tường Chính Tuyền, vẫn luôn bận rộn như trước. Tường Chính Tuyền thở dài nhẹ nhõm một hơi nhưng trong lòng lại ảm ảm một cảm giác cô đơn, cô không ngừng tự hỏi bản thân mình: “Hân vì sao lại cầu xin cô đừng kết hôn với Diệp đại ca?”

Thế nhưng dù cô hỏi mình biết bao nhiêu lần thì cô vẫn không thể tìm ra được câu trả lời, không biết là vì sao.

Cô cũng không biết chính mình tại sao lại nhớ tới hân. Chỉ biết là ngày đó hân nói chuyện ngữ khí thật bị thương chua xót, khiến đáy lòng cô giống như đang có một đàn kiến gặm cắn, làm thế nào cũng không xua đi được.

Công việc của Diệp Anh Chương càng ngày càng bận bịu, Tường Chính Tuyền bình thường nếu muốn gặp mặt anh cũng khó, bà Diệp biết chuyện này, vài lần chủ động gọi điện thoại đến an ủi “con dâu tương lai”: “Tuyền Tuyền, ngàn vạn lần con đừng trách Anh Chương. Thắng bé giống chú Diệp con hồi còn trẻ, chỉ lo công việc. Đàn ông đều như thế, lấy sự nghiệp làm trọng. Di Diệp biết con vất vả, nhưng con cũng đừng để mình mệt mỏi quá thành sinh bệnh, lo công việc nhưng phải lo cho bản thân mình trước.”

Tường Chính Tuyền đương nhiên không thể không nghe lời: “Di Diệp, con hiểu mà, con sẽ chú ý thân thể. Cảm ơn di Diệp quan tâm.”

Mấy hôm sau, Tường Chính Tuyền bảo bác Từ lái xe đưa cô đến ký túc xá của Diệp Anh Chương dọn dẹp sửa sang lại một số đồ dùng.

Ký túc xá của Diệp Anh Chương thật ra cũng được coi như là sạch sẽ, trong phòng phảng phất mùi hương thảo nhiên chỉ anh mới có. Mùi hương này không giống với Nhiếp Trọng Chi. Trên người Nhiếp Trọng Chi luôn tỏa ra một mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái, tựa như mùi hương của ánh nắng tháng tư.

Tường Chính Tuyền giật mình tỉnh lại. Sao lại vô duyên vô cớ nhớ tới Nhiếp Trọng Chi thế này.

Cô cảm thấy chính mình quả thật sắp điên rồi! Những ngày gần đây cô rất hay nghĩ tới hân.

Tường Chính Tuyền bụm mặt, thần trí mờ mịt ngồi xuống nghỉ ngơi bên mép giường của Diệp Anh Chương. Trong khoảng thời gian này cô luôn nghĩ ngợi mê mang, trong lòng trống trải ảm ảm khó chịu. Rốt cuộc là cô bị làm sao?

Có lẽ là do cô quá mệt mỏi, cho nên mới bị như thế. Đúng vậy, dạo này cô rất hay mệt, dù nằm xuống nghỉ nhưng con mắt vẫn đề nặng không buông tha.

Thật lâu sau đó, cô ngẩng đầu lên liền nhìn thấy khung ảnh đặt trên đầu giường, cô vươn tay cầm lấy xem.

Bên trong bức ảnh chụp cô và Diệp Anh Chương tay trong tay, bóng hai người trải dài trên bờ cát trắng. Tuy rằng hai người không quay mặt lại, nhưng khung cảnh trong bức ảnh lãng mạn không kém gì cảnh trên phim. Tấm ảnh này được chụp lúc bọn họ đến đảo nhỏ để nghỉ phép, còn có cả anh trai và Liên Trần.

Trước mắt bỗng dựng hiện lên gương mặt của Nhiếp Trọng Chi, nhớ tới lời hắn nói: “Tuyền Tuyền, chúng ta cùng rời khỏi Lạc Hải này, được không? Em thích đi nơi nào, anh sẽ cùng em đến nơi đó. Sang Châu Âu, sống ở thôn trang nhỏ cạnh dãy Alpes hoặc là trong pháo đài cổ kính, trên đỉnh núi là tuyết phủ quanh năm, dưới chân núi ngập tràn biển hoa, đẹp tựa như truyện cổ tích. Hay là chúng ta đến biển Aegean, một thế giới chỉ có hai màu xanh và trắng, tươi mát đến mức có thể khiến em quên hết mọi phiền não. Không thì chúng ta đến những hòn đảo nhỏ gần bờ biển Caribbean du ngoạn, đi New Zealand... Chúng ta rời khỏi nơi này, chỉ hai chúng ta thôi, được không?”

Trong nháy mắt đó, Tưởng Chính Tuyền cũng không biết chính mình bị làm sao, trái tim bỗng nhiên đau ê ẩm. Cô lại điên rồi phải không, đang yên ổn sao cô lại nghĩ tới những chuyện ngày đó chứ. Lúc đang ngẩn ngơ, tay cô bất giác buông lỏng, chỉ nghe ‘choang’ một tiếng thanh thủy, mặt trên của khung ảnh làm bằng thủy tinh đã bị vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

Aiz, cô chẳng những không làm được gì mà còn toàn phá hỏng chuyện, đành phải đi thu gom từng mảnh vỡ lại. Tưởng Chính Tuyền hối hận cúi người xuống nhặt, bỗng nhiên, cả người cô khựng lại... Ở mặt sau khung ảnh vậy mà lại giấu một tấm ảnh khác. Tưởng Chính Tuyền dò ngón tay vào, cẩn thận kéo tấm ảnh kia ra.

Trước mắt là ảnh chụp của Diệp Anh Chương và một cô gái khác, tay của Diệp Anh Chương vô cùng thân thiết mà khoát lên trên vai cô gái kia... Màu nền của bức ảnh đã hơi ngả vàng, nhìn diện mạo bên ngoài của hai người cho thấy có lẽ nó này đã được chụp cách đây nhiều năm rồi.

Chỉ cần nhìn lướt qua, cô liền nhận ra cô gái trong tấm ảnh là ai. Hứa Liên Trần! Người đó vậy mà lại là Hứa Liên Trần!

Tưởng Chính Tuyền vẫn biết Diệp Anh Chương từng yêu một người con gái khác, nhưng anh chưa bao giờ nhắc tới với cô, cô đương nhiên cũng làm bộ như không biết. Cũng không ít lần cô cảm giác được trong lòng Diệp Anh Chương dường như vẫn tồn tại bóng hình người đó. Nhưng khi cô rầu rĩ không vui đem chuyện này nói cho mẹ nghe, bà Lục Ca Khanh lại thản nhiên nói với cô: “Ai lại không có quá khứ của mình, những gì qua rồi hãy cứ để cho nó qua đi.”

Đúng vậy, bây giờ trong cái xã hội này, ai lại chưa từng một lần yêu đương chứ.

Nhưng vì sao người trong bức hình này lại là Hứa Liên Trần?!

Hứa Liên Trần bây giờ là bạn gái của anh trai Tưởng Chính Nam. Cũng là người chị em thân thiết nhất của Tưởng Chính Tuyền cô, người mà cô đã chia sẻ không biết bao nhiêu chuyện vui buồn.

Không, không thể nào là Liên Trần được! Sao có thể là Liên Trần được chứ!

Bên tai ầm vang một tiếng, máu trong người cô như rút sạch khỏi hai chân. Cánh môi Tưởng Chính Tuyền run rẩy, tay chân lạnh như băng ngã ngồi trên mặt đất.

Toàn bộ đất trời quay cuồng nghiêng ngả, Tưởng Chính Tuyền chỉ cảm thấy mình như đang đứng giữa cơn bão tuyết với mảnh áo quần đơn bạc, xung quanh mờ mịt, bốn phía dày đặc sương mù, không hề có một vết chân người đi qua, cũng không thể nhìn thấy đâu là chân trời.

Nếu không phải vô tình làm vỡ khung ảnh này, cô vĩnh viễn không thể nào biết được bí mật mà Diệp Anh Chương vẫn giấu cô bấy lâu nay.

Không, không thể nào là Hứa Liên Trần. Cô ấy sẽ không lừa gạt cô như thế. Nhất định là sai lầm rồi. Liên Trần cùng cô đi dạo phố mua sắm, ăn cơm, uống cà phê, thử áo cưới... Chỉ cần có thời gian, cô ấy sẽ đi cùng cô. Cố ấy thậm chí còn đồng ý làm phù dâu của cô nữa.

Cô nhìn chăm chăm vào bức ảnh một lần rồi lại một lần nữa để xác nhận, nhưng dù có nhìn bao nhiêu thì cũng không thể nào gạt bỏ được sự thật này. Giữa cơn đau đớn Tưởng Chính Tuyền rốt cục thì cũng hiểu được, người trong bức ảnh này, thật sự là Hứa Liên Trần. Nhìn cảnh vật bên trong bức hình, có lẽ đã là chuyện của nhiều năm trước. Rõ ràng hai người họ khi đó là một đôi tình nhân. Nhưng vì cái gì mà họ phải giả bộ như hai người xa lạ? Rốt cuộc bọn họ đang giấu diếm cô và anh trai những chuyện gì?

Tưởng Chính Tuyền cầm chặt tấm ảnh cũ trong tay, lao thẳng ra khỏi ký túc xá của Diệp Anh Chương. Cô muốn đi tìm Hứa Liên Trần để hỏi cho rõ ràng!

Suốt dọc đường đi, tất cả mọi chuyện giống như một bộ phim nhựa không ngừng hiện lên trước mắt cô... Tưởng Chính Tuyền cho dù là một kẻ ngốc thì cô cũng bắt đầu dần dần nhận ra, Hứa Liên Trần đối xử tốt với cô, có lẽ từ trước bây giờ chỉ là lừa gạt giả dối mà thôi.

Tưởng Chính Tuyền vẫn luôn xem Hứa Liên Trần là một người bạn thân tốt nhất của mình. Anh trai Tưởng Chính Nam sau khi xảy ra tai nạn, Hứa Liên Trần liền biến mất không thấy. Dù liên lạc cách nào cũng không được, cô lo lắng sợ cô ấy gặp chuyện không hay, cô còn khẩn trương hơn bất cứ người nào khác. Cô hỏi anh trai, hỏi Hạ Quân, thậm chí còn nhờ Diệp đại ca dùng đến hệ thống internet của cảnh sát để tìm được tung tích của cô ấy. Nhưng dùng hết tất cả các phương pháp đó vẫn không thể nào tìm được Liên Trần.

Hứa Liên Trần tựa như một cái bóng, âm thầm biến mất, lại bất ngờ hiện ra trước mặt cô.

Mấy tháng trước, khi đến văn phòng của anh trai Tưởng Chính Nam lại gặp lại cô ấy, cô vui mừng cao hứng hơn ai hết. Thậm chí, cô còn từng ngây thơ

nghĩ rằng, anh trai kết hôn với Liên Trần thì tốt rồi, khi đó Liên Trần sẽ có thể làm chị em tốt với cô cả đời. Nếu đến lúc đó, ba mẹ không đồng ý, cô sẽ làm nũng để nói tốt cho Liên Trần, tỷ như có thể làm bộ tuyệt thực. Ba mẹ vẫn luôn thương cô nhất, đến lúc đó nhất định sẽ từ từ thay đổi ý kiến mà chấp nhận. Tuy rằng gia cảnh Liên Trần bình thường, nhưng cô ấy lại là một cô gái thiện lương, dễ gần, chỉ cần mẹ ở cùng một thời gian, chắc chắn mẹ cũng sẽ thích cô ấy. Cô đã nghĩ tất cả mọi chuyện một cách đơn thuần như thế.

Bây giờ nghĩ lại, Tường Chính Tuyền cô ngốc từ đầu đến cuối, vô cùng thâm! Giây phút đó, Tường Chính Tuyền ngồi trong taxi mà cười như kẻ điên, tiếng cười nghe thực sồn gai ốc, ngay cả anh tài xế ngồi ghế lái phía trước cũng không nhận được mà liếc mắt nhìn cô mấy lần.

Cuối cùng cô cũng tìm đến Hứa Liên Trần, đem tấm hình ném cho cô ấy, chất vấn cô ấy tại sao? Ánh mắt Hứa Liên Trần trốn tránh cô, không ngừng nói với cô ba chữ “Minh xin lỗi.”

Không, cô không cần lời xin lỗi đó. Cô nhận lời xin lỗi thì có ích gì, cô tình nguyện để Hứa Liên Trần khẳng định như đinh đóng cột với cô: “Tuyền Tuyền, cậu hiểu lầm rồi, người trong ảnh không phải là mình, cô ấy nhìn qua chỉ hơi giống mình chút mà thôi.” Thậm chí tình nguyện để Hứa Liên Trần chửi ầm lên: “Tường Chính Tuyền, mất cậu có vấn đề phải không? Người này từ mắt, mũi đến miệng có cái nào giống với mình?”

Nhưng là không có, Hứa Liên Trần hết lần này đến lần khác nói với cô: “Tuyền Tuyền, mình xin lỗi, mình xin lỗi cậu.”

Như vậy có nghĩa là, trước kia cô ấy và Diệp Anh Chương thật sự đã từng yêu nhau. Hơn nữa, sau này gặp lại vẫn dây dưa qua lại ít nhiều. Chẳng qua Tường Chính Tuyền cô quá ngốc, ngốc đến mức tới giờ này mới phát hiện ra chân tướng sự thật.

Ngày đó, cuối cùng thì cô cũng biết, Diệp đại ca chưa từng yêu cô, cho dù là một chút cũng không.

Cô hỏi Diệp Anh Chương: “Rốt cuộc anh có yêu em không?” Diệp Anh Chương nhìn, chột dạ mà lảng tránh ánh mắt đi nơi khác. Hồi lâu sau anh mới đáp lại cô bằng một câu: “Tuyền Tuyền, anh xin lỗi.”

Cũng ngày đó, cô nhận được rất nhiều rất nhiều lời người khác xin lỗi mình, người nào cũng nói có lỗi với cô. Thế nhưng cô cần nhiều lời xin lỗi như vậy để làm gì.

Thật trào phúng biết chừng nào! Lại bị tên khốn Nhiếp Trọng Chi kia nói trúng rồi!

Trong ngày hôm đó, cô đồng thời mất đi cả tình bạn lẫn tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Phong ba nhà họ Tường

Cô không có cách nào đi trách cứ Diệp đại ca, bởi vì chính cô cũng đã làm ra chuyện có lỗi với anh. Nhưng cô không thể nào chịu đựng được chuyện mình đã bị người bạn thân thiết nhất lừa dối.

Từ bé đến lớn, chưa từng có một ai lừa dối cô như vậy. Cho dù là Nhiếp Trọng Chi, người mà cô ghét nhất, cũng chưa từng làm thế!

Anh trai Tường Chính Nam suốt đường về không ngừng dỗ dành cô. Vừa về đến nhà, cô liền nhắm mắt ngủ, trong đầu vũng vũng, hư ảo. Toàn bộ thế giới lúc này đối với cô mà nói hoàn toàn trống rỗng. Tường Chính Nam ngồi trông cô hồi lâu, nghĩ rằng cô đã ngủ say, liền nhẹ nhàng đẩy cửa rồi đi. Tường Chính Tuyền mờ mịt nằm trong phòng ngủ nghe được tiếng xe anh trai khởi động rồi đi xa. Nhưng chẳng bao lâu, cánh cửa phòng ngủ lại bị nhẹ nhàng mở ra một lần nữa, có người vào phòng ngủ của mình. Tường Chính Tuyền nghĩ là di Lan nên cũng không để ý.

Đệm giường lún xuống, người mới tới ngồi xuống bên giường cô. Trong không khí phảng phất một mùi xà bông thơm mát dịu nhẹ, đầu Tường Chính Tuyền đau như muốn nứt ra rồi cục cũng có phản ứng lại, người tới là Nhiếp Trọng Chi.

Giờ phút này sao hần lại xuất hiện ở đây?! Toàn thân mệt mỏi rồi đến nỗi ngay cả chút sức lực để nói chuyện cũng không có.

Nhiếp Trọng Chi không lên tiếng ngồi ở bên cạnh cô, yên lặng cùng cô. Ánh mắt hần nhìn cô vẫn luôn như vậy, sắc bén tựa như lưỡi dao, làm cho người ta không thể trốn tránh được, cho dù lúc này Tường Chính Tuyền đang giả bộ ngủ, thì cô vẫn cảm nhận được tầm mắt nóng cháy của hần. Đến cuối cùng, cô không thể nào giả vờ được nữa.

Tường Chính Tuyền bụm mặt từ trong chăn ngồi dậy, cô yếu ớt không chịu nổi, nói: “Nhiếp Trọng Chi, anh đi ra ngoài được không? Hôm nay tôi thật sự không muốn nhìn thấy anh. Anh buông tha cho tôi đi, cho dù là ngày hôm nay thôi cũng được! Tôi cầu xin anh, được không?”

Nhiếp Trọng Chi nhìn cô không rời, hần nhẹ nhàng mà ôm lấy cô, không nói một lời nào hết, chỉ ôm cô vào trong lòng mình, bàn tay khe khẽ vuốt ve qua lại trên lưng cô, dịu dàng tựa như đang dỗ dành một đứa trẻ.

Nước mắt những tương đã kiềm xuống được giờ phút này lại muốn trào ra. Tường Chính Tuyền đem tất cả những gì không cam lòng và ủy khuất biến

thành sức lực, không ngừng đánh vào người hắn: “Nhiep Trọng Chi, tôi hận các người. Tôi hận chết các người! Tôi ghét các người! Anh đi đi! Anh đi đi!”

Chuyện gì cũng đều bị hắn nói trúng. Diệp đại ca cho tới bây giờ chưa từng yêu cô! Chi là một mình cô đơn phương tình nguyện!

Về yêu thương trong ánh mắt Nhiep Trọng Chi chậm rãi biến thành bi thương tịch mịch: “Tuyền Tuyền, anh xin lỗi, tất cả đều là lỗi của anh!”

“Tôi hận chết các người. Các người ai cùng khi dễ tôi, lừa gạt tôi.”

“Anh đi đi, đi đi, tôi không bao giờ muốn gặp lại các người nữa. Anh đi ngay cho tôi, đi đi.”

“Được, anh sẽ đi ngay bây giờ, đi ngay bây giờ. Em đừng khóc, đừng khóc được không?”

“Được rồi được rồi... Đừng khóc... Đừng khóc...”

Tường Chính Tuyền chỉ cảm thấy chính mình sắp điên rồi, bị tất cả mọi thứ xung quanh làm cho phát điên. Cô đắm chìm trong nỗi ưu tư của mình, không quan tâm, không để ý, không nghe gì nữa, chỉ biết vừa nức nở nghẹn ngào rồi vùng tay đánh hắn.

Nhiep Trọng Chi vẫn ôm lấy cô như vậy, mặc cho cô đánh mình, ghé vào bên tai cô thì thảo từng câu từng câu, gọi cô là bảo bối, dỗ dành cô, để cô không còn thương tâm, không còn khổ sở.

Sau một hồi khóc nháo tâm tình cô cũng dần dần bình tĩnh hơn: “Tôi không muốn ở nhà. Tôi muốn ra ngoài...” Nhiep Trọng Chi chỉ đáp một tiếng “Được” liền lái xe đưa cô đi loanh quanh cho khuây khỏa.

Suốt dọc đường đi, Tường Chính Tuyền một mồi tựa đầu vào khung cửa xe, nhìn từng phố lớn ngõ nhỏ lạnh lùng trong đêm khuya không ngừng lướt qua... Dạ dày của cô dường như bị cuốn theo cảm xúc lúc này, căng lúc căng khó chịu tới cực điểm.

Lúc xe chạy tới cây cầu lớn nhất ở Lạc Hải, Tường Chính Tuyền khàn khàn mở miệng: “Dừng xe ở nơi này được không? Tôi muốn đi dạo trên cầu một lát.”

Đêm lạnh như nước, Nhiep Trọng Chi cởi áo khoác trên người ra, khoác lên người cô. Trên áo khoác tràn ngập mùi hương nam tính của hắn, Tường Chính Tuyền bỗng nhiên dâng lên một cơn buồn nôn, cô ôm lấy bụng, vừa kiềm chế cổ dịch vị muốn trào lên, tay kia lại vươn ra muốn kéo áo xuống.

Nhiep Trọng Chi nhẹ giọng nói: “Đừng nhúc nhích.” Hắn hơi cúi người, ngón tay thon dài lần mò đem từng chiếc nút áo một cái lại. Tới lúc cài đến chiếc cuối cùng, năm ngón tay Nhiep Trọng Chi lại biến thành chiếc lược, giúp cô vuốt lại mấy sợi tóc rối: “Được rồi, đi thôi.”

Cơn buồn nôn trong dạ dày dường như đã bị đè nén xuống. Tường Chính Tuyền chỉ cảm thấy đầu mình choáng váng, đau như búa bổ, cả người như bồng bềnh trên đám mây, mỗi bước chân lơ lửng không cân bằng, nếu không phải có Nhiep Trọng Chi đỡ lấy cánh tay mình, có lẽ cô đã sớm ngã quỵ.

Hai người một trước một sau đi bộ lên cây cầu, đi rồi lại ngừng, cuối cùng đến giữa cây cầu thì cũng dừng bước. Bầu trời lúc này đã bắt đầu hùng đông, không có lấy một bóng dáng xe cộ qua lại chứ đừng nói là người. Khung cảnh xung quanh cực kỳ an tĩnh.

Tường Chính Tuyền nhìn chằm chằm dòng nước dưới cầu một hồi lâu, mãi sau mới cất giọng khàn khàn lên: “Tôi muốn uống nước.” Ánh mắt Nhiep Trọng Chi nhìn cô thật tha thiết, “Uh” một tiếng, xoay người đi về phía xe. Nhưng vừa đi được vài bước, hắn cảm thấy lo lắng, nói: “Khuya rồi, hay là em quay về xe rồi uống, được không?”

Tường Chính Tuyền im lặng một lát, lắc đầu: “Thôi quên đi, tôi không uống nữa.” Nhiep Trọng Chi thờ dãi, không còn cách nào khác đành dặn dò cô một câu: “Vậy em ở đây chờ anh, anh về xe lấy, sẽ quay lại ngay.”

Thực sự thì, Tường Chính Tuyền cũng không biết lúc đó mình bị làm sao, cuối cùng lại nhảy xuống từ trên cầu Lạc Hải. Chi biết là lúc ấy toàn bộ đầu óc cô mê mê tỉnh tỉnh, hoàn toàn trống rỗng. Mặt nước phía dưới tựa như tấm gương lớn, ngọn đèn mờ mờ ảo ảo, phía xa xa là một mảnh tối tăm xanh thẫm, giống như một viên đá quý đen tuyền đầy ma lực. Trong nháy mắt đó cô tựa như bị vẻ âm u đó hấp dẫn, tay chân đặt lên lan can, sau đó là trèo ra bên ngoài, tay buông nhẹ, mắt nhắm nghiền, tất cả mọi thứ đều bị cô bỏ lại phía sau.

Một khắc rơi vào trong nước, cô chỉ còn nghe thấy tiếng kêu đau đến xé lòng của Nhiep Trọng Chi vang vọng bên tai: “Tuyền Tuyền, Tuyền Tuyền..... Đừng..... Tuyền Tuyền”

Giữa cơn mờ mịt, chưa bao giờ cô cảm thấy được giải thoát, được thanh thản như vậy, trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm: Thật tốt, mọi chuyện đã xảy ra cuối cùng cũng không còn liên quan tới cô. Sau đó nữa, cô chìm vào giữa cơn lạnh lẽo, hoàn toàn mất đi ý thức.

☆☆☆

Bốn năm sau, sân bay quốc tế Lạc Hải.

Trong khoang máy bay, giọng nói mềm mại dịu dàng của tiếp viên hàng không vang lên: “Kính chào hành khách, chuyến bay của chúng ta chuẩn bị hạ cánh xuống sân bay quốc tế Lạc Hải. Đề nghị mọi người gấp bàn lại, tắt các thiết bị điện tử, thắt dây an toàn cẩn thận, chuẩn bị cho máy bay hạ cánh. Xin thay mặt toàn bộ nhân viên trên máy bay cảm ơn hành khách vì đã lên chuyến bay này. Chúc mọi người có một chuyến đi kế tiếp vui vẻ.”

Tường Chính Tuyền tựa vào cửa sổ, thất thần nhìn cảnh vật bên ngoài. Năm đó cô mang theo trái tim đầy vết thương rời khỏi nơi này, hết thấy đều rõ ràng ngay trước mắt. Sau bốn năm, cuối cùng cô cũng quay về.

Hành khách bên cạnh gọi cô: “Tiểu thư, dây đeo an toàn của cô đâu?” Lúc này Tường Chính Tuyền mới hồi phục tinh thần, thấy người kia chỉ vào dây an toàn của cô, vì thế liền mỉm cười tỏ ý cảm ơn tới người đó, sau đó cài dây an toàn vào.

Dọc đường về cô luôn cảm thấy thật mờ mịt, mãi cho đến khi hai chân dẫm lên bãi cỏ nhà mình, cô mới có cảm giác chuyện này là thật.

Di Lan vừa nghe thấy tiếng xe đi vào, đã vội vàng chạy từ trong nhà ra đón, vừa nhìn thấy Tường Chính Tuyền, bà đã kích động đến mức muốn khóc: “Tiểu thư, cuối cùng cô cũng về rồi.”

Bốn năm, suốt bốn năm trời. Lần đầu tiên gặp lại Di Lan, lần đầu gặp lại người xa cách gần ấy thời gian, phảng phất như cách cả một thế hệ.

Tường Chính Tuyền tiến lên, ôm chầm lấy bà: “Di Lan, đi có khỏe không?”

Di Lan nắm tay Tường Chính Tuyền, nghẹn ngào nói: “Khỏe khỏe khỏe, nhờ phúc của tiểu thư, di Lan cái gì cũng tốt, di Lan chỉ nhớ tiểu thư quá mà thôi.” Ánh mắt Di Lan xem xét Tường Chính Tuyền từ đầu tới chân, đầu lòng nói: “Sao con lại gầy thế này, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu chỉ còn mỗi một đôi mắt to? Aiz, từ bé con đã được nuông chiều, mấy thứ hamburger rồi pizza bên đó, con ăn thành quen rồi phải không? Thật may là con về nhà rồi, di Lan ấy mà, sau này ngày nào cũng sẽ hầm canh bồ cho con ăn, đảm bảo nuôi con thành trắng trẻo mập mạp ngay.”

Bà lại lẩm bẩm tiếp: “Sau này con cũng đừng tới mấy quốc gia đó nữa, ngay cả trong sân trường mà cũng có xả súng, di Lan mỗi lần nhìn thấy tin tức này là lo cho con không thôi chứ đừng nói là phụ nhân.”

Tường Chính Tuyền mỉm cười gật đầu, hỏi: “Mẹ con đâu đi?” Nhắc tới phụ nhân Lục Ca Khanh, vẻ mặt Di Lan u sầu: “Thời gian qua phụ nhân ăn không ngon miệng, ngủ không ngon giấc. Mới vừa uống thuốc của bác sĩ Tạ, đang nghỉ ngơi trên lầu. May mà thiếu gia có dặn dò chúng tôi không được nói cho phụ nhân biết hôm nay tiểu thư về, nếu không phụ nhân lại đòi ra sân bay đón cô.”

Di Lan sai người hầu đem hành lý lên lầu: “Tiểu thư, ngồi máy bay lâu như vậy đã ăn gì hay chưa? Di thấy chắc con đói bụng lắm rồi. Con lên tắm rửa một cái rồi nghỉ ngơi một chút. Di Lan vào bếp làm chút điểm tâm cho con.”

Tường Chính Tuyền nói cảm ơn Di Lan, liền đi lên lầu. Vốn định để mẹ nghỉ ngơi, nhưng vì cô quá nhớ bà, dừng chân bên ngoài phòng mẹ một lát, cuối cùng vẫn là rón ra rón rén đẩy cửa ra, đi vào bên trong.

Khi nhìn thấy mẹ Lục Ca Khanh trong lúc ngủ hai hàng lông mày cũng nhíu chặt, trong lòng Tường Chính Tuyền không khỏi chua xót. Mẹ cô từ trước đến nay vẫn luôn tao nhã ung dung, nhưng người phụ nữ đang nằm ngủ ở đây, gương mặt tái nhợt tiêu tụy, tựa như một trái cà tím nhiễm sương, so với mấy năm trước dường như mẹ cô đã già đi rất nhiều.

Mẹ Lục Ca Khanh trong ký ức của Tường Chính Tuyền có mái tóc đen tuyền được uốn quăn, váy dài đến đầu gối thật thanh lịch trang nhã, trên chiếc cổ thon đeo một chuỗi ngọc trai sáng bóng. Khi cô còn bé, mỗi lúc tan học, mẹ tao nhã đoan trang mỉm cười hiền từ đứng trước cửa nhà trẻ đón cô về.

Bạn học trong nhà trẻ lúc đó đều là những đứa bé chưa hiểu chuyện, nghĩ gì liền nói đó. Từng bạn nhỏ đều rất hâm mộ cô vì cô có một người mẹ xinh đẹp lại dịu dàng: “Tường Chính Tuyền, mẹ bạn thật là xinh đẹp.” “Tường Chính Tuyền, mình rất thích mẹ của bạn.” “Mình cũng vậy, mình thích nhất là mẹ của Tường Chính Tuyền.”

Thậm chí có một bạn nhỏ kia, Tường Chính Tuyền đến bây giờ vẫn còn nhớ tên của cậu ta là Vương Hạ Thiên. Còn nhớ có một ngày, cậu ta bỗng dưng mang món đồ chơi mà cậu ta thích nhất đến nói với cô: “Tường Chính Tuyền, mình đem món đồ chơi ô tô mình thích nhất này cho bạn. Bạn có thể đổi mẹ của bạn cho mình không?” Mẹ của Vương Hạ Thiên trông rất hung dữ, bạn nhỏ Tường Chính Tuyền không ít lần chứng kiến cậu ta bị mẹ mình đánh vào mông ngay trước công trường.

Tường Chính Tuyền đương nhiên là không chịu, thời điểm đó đúng là nghĩ mẹ cũng có thể đổi tới đổi lui được, vì thế liền oa oa khóc lớn ngay giữa nhà trẻ: “Không đổi, không đổi, mình mới không cần đổi mẹ cho bạn, mình không đổi!”

Lần đó khóc đến mức phải nói là long trời lở đất, vũ trụ nổ tung. Cô giáo ở nhà trẻ đồ thế này không được, nịnh thế kia cũng không xong, không còn cách nào khác đành phải thông báo cho mẹ Lục Ca Khanh tới đón cô. Mẹ cô vừa nghe cô giáo kể rõ ngọn ngành, liền mỉm cười khẽ nhéo cái mũi nhỏ của cô: “Bé ngốc, mẹ mãi mãi là của con, người khác sẽ không bao giờ đổi được.”

Mãi mãi là của cô, điều đó có nghĩa là cái tên Vương Hạ Thiên thoắt kia sẽ không bao giờ đổi được mẹ của cô. Tường Chính Tuyền rất vui vẻ, vì thế liền bày ra gương mặt với hai hàng nước mắt thật dài, nước mũi tèm lem, nhưng lại cười đến là hạnh phúc.

Thế nhưng, hiện tại. ... Tay nhẹ nhàng chạm lên làn da mềm mại của mẹ, nước mắt chậm rãi tràn qua hốc mắt, từng giọt đua nhau rơi xuống. Mẹ đã giành thứ tốt đẹp nhất của mình là thời gian, là tuổi trẻ cho cô và anh trai, vì hai người mà hao tổn không biết bao nhiêu tâm trí. Trước kia cô chưa bao giờ biết luyến tiếc hạnh phúc. Cô vẫn luôn nghĩ mẹ mãi ở sau lưng cô, luôn mỉm cười dõi theo từng bước cô đi, tiếp thêm cho cô sức mạnh và sự ấm áp, để cô tự tin mạnh mẽ đi về phía trước.

Thực ra một người có thể thoải mái tung bay, sống một cuộc sống theo ý thích của mình, đơn giản là bởi vì người đó có cha mẹ, có người thân ở đằng sau mình.

Cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ đến có một ngày mẹ cũng sẽ già đi. Nếp nhăn dần dần hiện lên trên làn da từng trơn mịn hồng hào, mái tóc đen dần

dần sẽ mất đi về sáng bóng, chậm rãi chuyển thành màu hoa tiêu rồi bạc trắng.

Mấy năm qua cô sống ở Mỹ, mẹ Lục Ca Khanh mỗi năm đều sang thăm rồi ở cùng cô một thời gian. Đầu năm nay, cả nhà vốn đã đặt xong xuôi vé máy bay, dự định sang bên này tham gia lễ tốt nghiệp của cô. Nhưng ba ba Tường Triệu Quốc đột nhiên bị mang đi điều tra, mẹ Lục Ca Khanh không chịu nổi đã kích này, bệnh tim liền tái phát, phải nằm liệt trên giường. Anh trai Tường Chính Nam của cô cũng không khá hơn, theo những tin tức cô đọc được trên mạng internet, họ nói anh trai đã bị cấm xuất ngoại. Khi đó cô thực không nghĩ tới chị dâu. ... Chị dâu Tiền Hội Thi lại muốn ly hôn với anh.

Mẹ Lục Ca Khanh cả đời này sống yên ả, tới tuổi ngâm kẹo dừa cháu, hưởng phúc từ con cái, trong nhà lại xảy ra nhiều chuyện lớn như vậy. Trong ngoài đều khôn đốn chặt vật, trong lòng khó tránh khỏi lòng nóng như lửa đốt, cho nên liền bệnh nằm một chỗ không thể đi đâu.

Tường Chính Tuyền ngồi ngắm mẹ mình một hồi lâu, bởi vì bà mới uống thuốc nên ngủ rất say. Trong phòng phảng phất một hương thơm nhẹ nhàng quen thuộc, yên bình tĩnh lặng, khiến cô cảm thấy thật an tâm, đó là hương thơm của mẹ. Đường như thời gian đang quay về lúc cô còn nhỏ... Tường Chính Tuyền chỉ cảm thấy mí mắt càng lúc càng nặng, tựa như tất cả mọi thứ trong nháy mắt chợt ập đến, cô chậm rãi khép mắt lại.

Lúc bà Lục Ca Khanh tỉnh lại bỗng thấy dung nhan con gái ngủ say gần trong gang tấc. Bà nghĩ mình đang mơ, sau một hồi lâu chân chừ, bà vươn tay ra, muốn chạm lên làn da trắng nõn trên gương mặt con gái. Nhưng tay đưa ra rồi, bà lại sợ mình đánh thức con đang ngủ, liền dừng lại giữa không trung. Chăm chú nhìn con gái một lúc lâu, bà Lục Ca Khanh lau nước mắt ướt át nơi khóe mắt, kéo chăn qua, nhẹ nhàng đắp lên cho con.

Chỉ một động tác nhỏ như vậy thôi cũng làm Tường Chính Tuyền thức giấc. Tường Chính Tuyền dụi mắt, từ từ mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên xuất hiện là gương mặt hiền từ của mẹ, nét mặt cô lập tức thả lỏng, thoải mái nở nụ cười: “Mẹ, mẹ tỉnh rồi sao? Con buồn ngủ quá.”

Một câu nói quen thuộc của Tường Chính Tuyền, khiến hốc mắt Lục Ca Khanh chưa sót, bà vuốt ve gương mặt Tường Chính Tuyền: “Tuyền Tuyền của mẹ...”

Ngày còn mang thai Tường Chính Tuyền, Lục Ca Khanh ao ước có một đứa con gái đến muốn phát cuồng, cũng may ông trời thương bà, để bà muốn gì được đó. Sau khi sinh Tường Chính Tuyền, bà yêu chiều cưng nựng con như viên ngọc quý trong tay, chuyện gì cũng đích thân làm hết.

Mỗi sáng sớm bà đều đến gian phòng công chúa của Tuyền Tuyền để đánh thức con dậy, ba trăm sáu mươi lăm ngày không thiếu một ngày sao. Tiểu Tuyền Tuyền đáng yêu lần nào cũng mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhú mồm làm nũng: “Mẹ, con còn buồn ngủ lắm.”

Bây giờ được nhìn con hai mắt nhắm nhèm không muốn dậy, tất cả giống như đã quay lại ngày xưa.

Tường Chính Tuyền một phen ôm chầm lấy cổ bà Lục Ca Khanh, mặt dán chặt vào lòng mẹ: “Mẹ, con nhớ mẹ, nhớ mẹ nhiều lắm.”

Lục Ca Khanh rung rung mà cười: “Bé ngọc, mẹ cũng nhớ con lắm.” Lục Ca Khanh hơn ba mươi tuổi mới sinh được đứa con gái này, năm đó ở Lạc Hải bà được xem như sản phụ lớn tuổi nhất. Từ khi mang thai cho tới ngày vượt cạn, ba ngày một lượt kiểm tra nhỏ, năm ngày một lượt kiểm tra lớn. Vì để giữ thai, mỗi ngày bà phải nằm trên giường nghỉ ngơi. Thật đúng là vì đứa nhỏ này mà chịu không biết bao nhiêu khổ cực.

Bà và Tường Triệu Quốc ở tuổi trung niên mới có con gái, đương nhiên là xem con bé như vàng như ngọc mà yêu thương. Tuyền Tuyền từ bé bộ dạng đã phần nộn đáng yêu chưa nói, còn cực kì lễ phép hiếu thuận. Dù đi đến nơi nào cũng được người ta khen ngợi không ngớt lời. Thậm chí đến tuổi nghịch ngợm hiếu động của trẻ con, Tuyền Tuyền vẫn ngoan ngoãn nhu thuận như trước. Thời điểm đó, con đường làm quan của chồng Tường Triệu Quốc cực kì thuận lợi, con trai Tường Chính Nam đứng ra tiếp nhận toàn bộ sản nghiệp mà phụ thân bà Lục Hồng Nghiệp để lại, từng năm trôi đi, Lục Ca Khanh cảm thấy mọi chuyện đều như ý mình. Mỗi lần nghĩ đến con gái bảo bối, bà vẫn luôn có cảm giác cuộc đời con rồi cũng sẽ suôn sẻ như bà.

Nhưng chưa bao giờ bà nghĩ tới chuyện tình cảm của con gái Tường Chính Tuyền lại nhấp nhô khúc chiết như vậy. Có lẽ, quy luật tạo hóa là thế, ông trời cho bạn điều này, thì nhất định sẽ lấy lại của bạn một thứ kia. Không ai có thể xuôi chèo mát mái mãi mãi được, giống như bà, vô ưu vô lo mấy chục năm, đến khi về già lại gặp nhiều chuyện đến thế.

Có điều cho dù lúc này không còn già, bà vẫn còn hai đứa con ngoan ngoãn hiếu thuận, cùng Triệu Quốc luôn ở bên bà cho dù gặp họa nạn. Nếu so với rất nhiều người ngoài kia, đời này bà cũng được xem như quá hạnh phúc rồi.

Hai mẹ con cứ ôm nhau như vậy, yên lặng cảm thụ hơi ấm của nhau.

Lục Ca Khanh vuốt ve tấm lưng mảnh khảnh của con, lòng đau vạn phần: “Sao con lại để mình gầy như vậy?! Ở bên đó mỗi ngày rốt cục có chịu ăn uống đúng giờ hay không?” Tường Chính Tuyền cười: “Mẹ, bây giờ có cô gái nào lại không muốn mình gầy ạ, họ chỉ muốn mình gầy thêm chút nữa, thêm chút nữa thôi, huống chi con lại không gầy một chút nào. Mẹ sờ chỗ này mà xem.”

Lục Ca Khanh thấy con gái chỉ chỉ vào chỗ kia bảo bà sờ, không khỏi bật cười: “Con gái ai lại ghét chỗ này mình nhiều thịt chứ? Nhiều người còn phải đi làm cho to thêm nữa kia. Con đúng là con bé ngọc ngà.” Tường Chính Tuyền làm mặt quỷ dô cho mẹ vui: “Mẹ, đây là nhờ rau xanh với trái cây cả đấy?”

Lục Ca Khanh lại xoa nhẹ hai má con gái, thật sự bà vẫn rất đau lòng, thở dài nói: “Con xem con đi, trên mặt chẳng có bao nhiêu thịt, còn nói mình không gầy! Mẹ còn nhớ, trước kia mặt của con rất tròn, sờ vào rất mềm mại, giống như cái bánh trôi nho nhỏ vậy.” Tường Chính Tuyền khẽ cười: “Mẹ, đó là vì con còn nhỏ nên tròn trịa. Bây giờ con lớn rồi đương nhiên không còn nữa.”

Lục Ca Khanh nhìn con yêu thương: “Trong lòng mẹ ngược lại ước gì con vẫn mãi giống trước kia, mập mập mũm mĩm, miệng chảy nước miếng, ngày nào cũng cười hi ha đùa nghịch, khua cánh tay vừa trắng lại vừa mềm mại như củ sen, đừng đưa hai cái chân nhỏ.”

Mẹ đến tuổi này lẽ ra đã được ôm cháu. Anh trai Tường Chính Nam kết hôn được mấy năm nhưng vẫn chưa sinh được đứa bé nào. Mà cô... Tường Chính Tuyền không hiểu sao, trong lòng cô chột đau xót.

Hai mẹ con tâm sự với nhau hồi lâu, mãi cho đến khi đi Lan bung chén hoành thánh nóng hổi đi vào.

Lục Ca Khanh nói: “Xem đi, cũng là đi Lan thương con nhất. Mấy năm qua đi ấy chẳng mấy khi vào bếp nấu, bây giờ con về, xem ra đi ấy lại có cơ hội tái xuất giang hồ rồi.” Bà mỉm cười với đi Lan: “Đi cho tôi một chén nhỏ. Để xem tay nghề của đi có còn tốt như ngày xưa hay lại mai một rồi?”

Đi Lan biết phu nhân Lục Ca Khanh gần đây vì chuyện của Tường tiên sinh mà ăn không vô, bây giờ nghe bà ấy muốn ăn hoành thánh, biết là Tuyền đã quay về, trong lòng phu nhân hẳn đang rất vui vẻ. Vì thế bà cũng cười, liên tục gật đầu: “Vâng vâng vâng.”

Lục Ca Khanh vì đang rất vui nên ăn liền bốn miếng hoành thánh nhân tôm mới buông đũa, mỉm cười nói với Tường Chính Tuyền: “Nhìn con ăn như hổ đói là biết tay nghề của đi Lan vẫn không bị mất đi chút nào rồi.” Tường Chính Tuyền gật đầu như giả vờ: “Mấy năm qua sống ở bên đó, đồ ăn bên ngoài bán kiểu gì con cũng không thích, chỉ muốn được ăn hoành thánh do chính đi Lan làm mà thôi.”

Đi Lan nghe Tường Chính Tuyền nói mà cười không ngớt, lòng vui rạo rức: “Nếu tiểu thư thích ăn, ngày nào đi Lan cũng gói cho tiểu thư.”

Sau khi đi Lan xuống lầu, Tường Chính Tuyền mới cầm tay của mẹ, tỉ mỉ hỏi han những chuyện đã xảy ra trong nhà.

Lục Ca Khanh thở dài: “Tuyền Tuyền, con ngồi máy bay lâu như vậy chắc mệt rồi, về phòng nghỉ ngơi một chút đi. Ngày mai mẹ sẽ kể tường tận cho con nghe.”

Tường Chính Tuyền nắm chặt lấy tay mẹ, ánh mắt kiên định: “Không, mẹ, con muốn được biết ngay bây giờ, con cũng là một thành viên trong gia đình mình, chuyện trong nhà, cho dù con không giúp được gì nhưng con muốn được chia sẻ cùng. Mẹ, con đã trưởng thành rồi, không còn là đứa trẻ không hiểu chuyện nữa. Mẹ, sau này mỗi một ngày, nếu vui về con sẽ vui cùng mẹ, nếu buồn phiền con sẽ gánh vác thay mẹ, được không?”

Lục Ca Khanh vốn chỉ muốn lẳng lặng nhìn con gái, nhưng khi nghe được những lời đó của con, trong lòng bỗng dưng cảm thấy mềm đi muốn tan chảy, nước mắt bất giác rơi xuống từ lúc nào.

Đến tận giờ phút này, rốt cục bà cũng biết được con gái đã không còn là đứa nhỏ mà bốn năm trước bà nâng niu trong lòng bàn tay nữa. Mấy năm qua, cuộc sống bên ngoài đã khiến con bé trưởng thành, thuần thục hơn.

Đây xem như là một chuyện tốt, nhưng cũng là một chuyện không tốt chút nào.

Nếu có thể, mỗi một người làm mẹ trên đời này, đều hy vọng con gái mình có thể sống một cách đơn thuần nhất. Được như vậy thì cả đời của con sẽ suôn sẻ không lo nghĩ.

Nhưng cuộc đời của các con, nếu số mệnh đã định sẵn chúng phải trải qua thì phải để chúng tự mình lo lấy. Cười hay khóc, yêu hay hận, ai cũng không thể thay đổi được.

Con gái bà đã thật sự trưởng thành rồi, đã biết đứng ra bảo hộ cho bà, vì bà chắn gió che mưa.

Tường Chính Tuyền từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ nhìn thấy mẹ rơi lệ trước mặt mình, huống chi là khóc thành thế này, trong lòng cô cả kinh, vội dỗ dành: “Mẹ, sao mẹ lại khóc?” Lục Ca Khanh gạt nước mắt mỉm cười, hiền từ vuốt tóc của con: “Bé ngọc, đây là mẹ đang vui vẻ. Con yên tâm, ba con không có chuyện gì.”

Tường Chính Tuyền biết mẹ Lục Ca Khanh đang trấn an cô, nếu thực sự đơn giản như vậy, mẹ đã không lo nghĩ đến sinh bệnh trong người. Nếu mẹ đã không muốn cô phải lo lắng, vậy thì cô sẽ làm như “không lo lắng” là được rồi. Khỏe miệng Tường Chính Tuyền cong lên cười cười: “Vậy là tốt rồi, ba ba không có chuyện gì là tốt rồi. Con cũng an tâm.”

Lục Ca Khanh dừng một chút, thần sắc lại âm trầm nhắc tới chuyện của Tường Chính Nam: “Về phần chuyện anh trai con ly hôn, có lẽ con cũng đã biết. Tiền gia sợ bị gia đình chúng ta làm liên lụy, cho nên vừa nghe ba con bị đưa đi điều tra, bọn họ liền vội vàng đề nghị ly hôn. Chuyện còn đang rối ren họ tuyên bố rằng hai người kết hôn nhưng tính cách không hợp, rồi là ở riêng đã lâu. Mặc dù đó cũng không phải bịa đặt gì, nhưng dù sao cũng là lòng người nguội lạnh... Cái gọi là hoạn nạn gặp chân tình, đó cũng đủ thấy Tiền gia bọn họ là người chỉ có thể cùng hưởng phú quý nhưng không thể cùng chung hoạn nạn. Chuyện đã như vậy, mà anh trai con... Anh trai con một chút ý nghĩ vẫn hồi cũng không có, cho nên mẹ cảm thấy hai đứa nó ly hôn cũng không phải chuyện xấu gì!”

Lục Ca Khanh nói tới đây, không khỏi thở dài: “Tuyền Tuyền, người ta nói đây là “Cân hồng đỉnh bạch, nhất trăm bách thái”, xã hội chính là như thế.”

*Có thể hiểu nôm na là: Một người khi có quyền thế, khi ở trên đỉnh cao, thì người ta nịnh nọt. Còn khi mất hết quyền lực thì lập tức trở mặt, thậm chí đối địch với mình. (Nguồn: Phụng Vũ Sơn Trang wp.com)

Tường Chính Tuyền nhớ lại trước kia Tiền Hội Thi đối với cô luôn hòa nhã ân cần, nhất thời không khỏi cảm khái, trầm mặc một lúc lâu, cô khẽ hỏi mẹ: “Vậy ý anh trai thế nào ạ?” Lục Ca Khanh đáp: “Mẹ cũng từng hỏi anh trai con, nó chỉ nói một câu – nên thế nào thì thế ấy, bảo mẹ không cần bận tâm, chỉ cần an tâm dưỡng bệnh, chuyện trong nhà cứ để nó lo. Mẹ nhìn anh con như vậy, cuộc hôn nhân này có lẽ đã quyết rồi.”

Tường Chính Tuyền trấn an mẹ, nói: “Anh trai mấy năm qua có sang thăm con rất nhiều lần. Nhưng mỗi lần gặp anh ấy, con đều cảm thấy cuộc sống của anh ấy dường như không vui vẻ gì. Mẹ, mẹ là người từng trải, mẹ cũng biết hôn nhân giống như một đôi giày, chặt hay không chặt, chỉ người trong cuộc

mới biết được. Mẹ cũng đừng lo nghĩ quá, để anh trai tự mình quyết định đi.”

Tường Chính Tuyền từng được nhìn thấy lúc anh trai thật sự vui vẻ hạnh phúc. Đó là khi anh ở cùng Hứa Liên Trăn, trong ánh mắt anh luôn tràn ngập vẻ yêu chiều sủng nịch, trong lúc lơ đãng luôn dõi theo Hứa Liên Trăn không rời. Bình thường anh sẽ vì mỗi một động tác của cô ấy mà khóe miệng bất giác nhếch lên, tình quang trong mắt lóe lên, chân mày khóe mắt đầy vẻ vui sướng thỏa mãn, trông giống như một đứa trẻ vừa nhận được kẹo.

Như thế, có lẽ là yêu! Người mà anh trai cô yêu chính là Hứa Liên Trăn!

Suốt thời gian một mình cô đơn ở New York, Tường Chính Tuyền vẫn luôn nhớ tới Hứa Liên Trăn. Giữa cô và Liên Trăn, là một mối quan hệ phức tạp cỡ nào, so với phim truyền hình tám giờ tối còn cầu huyết hơn. Nhưng chuyện cầu huyết như vậy rõ ràng đã xảy ra ngay trên người cô.

Kết cục cuối cùng đó là không có kết cục gì, Hứa Liên Trăn rời khỏi anh trai cô, rời khỏi Lạc Hải, từ đó về sau không còn ai biết đến hành tung của cô ấy nữa. Còn Tường Chính Tuyền cô một mình lẻ loi nơi trùng dương, ở một quốc gia không ai quen biết.

Thời gian ban đầu, cô thật sự rất hận Hứa Liên Trăn! Cô vẫn luôn xem Hứa Liên Trăn là một người bạn thân thiết, một người chị em tốt của mình, không hề keo kiệt mà chia sẻ với cô ấy tất cả những cảm xúc vui buồn của mình. Nhưng kết quả cô lại phát hiện, cô ấy chính là người trong lòng của chồng sắp cưới của cô!

Trên đời này không có chuyện nào vừa hoang đường lại vừa không thể tha thứ như chuyện đó!

Nhưng sau một thời gian dằng dẳng sống ở New York, cô vậy mà lại thường xuyên nhớ tới Hứa Liên Trăn. Nhớ tới khi hai người cùng bị trời, cô ấy đã từng liều lĩnh muốn cứu cô. Nhớ tới hai người cùng nhau đi dạo phố, mua sắm, uống cà phê, ăn bánh ngọt.

Nhớ tới tất cả những gì đã từng xảy ra.

Có lẽ là vì một mình cô cô đơn tịch mịch nơi xứ người! Cho nên mới hay suy nghĩ miên man!

Tường Chính Tuyền thường tự trấn an mình như vậy!

Lục Ca Khanh vỗ về bàn tay con gái, than thở nói: “Đúng vậy, hôn nhân giống như người ta uống nước, ấm lạnh ra sao chỉ người đó mới biết được. Đến bây giờ, cuối cùng mẹ xem như cũng biết được cái gì gọi là ‘nhĩ tôn tự hữu nhi tôn phúc’*. Từ giờ trở đi mẹ sẽ không bao giờ ép buộc các con gì nữa, chỉ cần các con hạnh phúc là mẹ vui rồi. Kiếp con người, chẳng mấy chốc đã hết một đời, sống vui vẻ mới là điều quan trọng, mẹ không thể thay thế các con để sống cuộc sống của riêng hai đứa được. Trước kia là vì mẹ chưa nghĩ thông suốt điều này. Cho nên...Aiz!”

*Nguyên văn có 2 về ‘Nhĩ tôn tự hữu nhi tôn phúc, mạc vị nhi tôn tác viễn ưu’: con cháu tự có phúc phận của con cháu, đừng vì con cháu mà phải lo xa lo gần, lao tâm khổ tứ.

Tất cả những cảm xúc vui mừng hay giận dữ, đau buồn hay hân hoan, được hay mất, thì tự bản thân mình phải trải qua. Không có ai có thể thay thế!

Lục Ca Khanh thỉnh thoảng cũng hay nhớ tới Hứa Liên Trăn —— cô gái nhả nể lễ phép, nói năng nhỏ nhẹ kia. Bà không phải kẻ ngốc. Năm đó biểu hiện của Chính Nam sau khi gặp phải trận tai nạn giao thông, bà biết Chính Nam yêu cô gái đó. Nếu không yêu, vì sao lại phải dùng trăm phương nghìn kế để đi tìm người ta. Nếu không vì cô gái đó và Diệp Anh Chương có dây dưa quá nhiều, lại từng ngồi tù, lúc đó có lẽ bà đã không....

Cuối cùng Chính Nam cũng kết hôn với Tiền Hội Thi, một cô gái có xuất thân trong sạch, môn đăng hộ đối với gia đình bà. Nhưng mỗi lần bà nhìn thấy ánh mắt con trai nhìn Tiền Hội Thi, vĩnh viễn đều là bình thản ôn hòa, giống như đang nhìn một người bên ngoài, một chút hân hoan vui sướng hay yêu thương cũng không có. Lục Ca Khanh là người từng trải, làm sao lại không hiểu cho được, con trai Tường Chính Nam của bà bất kể vì nguyên nhân gì mà cưới Tiền Hội Thi, nhưng chắc chắn không phải là yêu.

Có một ngày sau khi con trai đã kết hôn, Lục Ca Khanh đến nhà riêng của hai vợ chồng, kết quả bà chợt nhìn thấy con chó lông xù mà ngày trước Hứa Liên Trăn đã nuôi, tên gọi là Tiểu Bạch. Chính Nam vậy mà lại giấu Hội Thi, quang minh chính đại nuôi con chó này ở bên người. Con trai bà có phải là điên rồi không?!

Ngày hôm sau, Lục Ca Khanh vì chuyện con chó Tiểu Bạch mà đến phòng làm việc của con trai. Tường Chính Nam nghe xong không nói một lời, chỉ im lặng hồi lâu, từ trên ghế đứng lên, đưa lưng về phía bà, nhẹ nhàng đáp lại: “Mẹ, con chỉ còn một mình Tiểu Bạch mà thôi.” Chính Nam chưa bao giờ dùng giọng điệu trầm thấp đau thương như vậy nói chuyện cùng bà, Lục Ca Khanh lập tức giật mình đứng sững tại chỗ, ý định ban đầu đến đây để khởi binh vắn tội phút chốc như bị một xô nước đá lạnh băng dội thẳng xuống làm tiêu tán. Đứa con trai của bà từ trước đến giờ vẫn luôn khí phách không ai có thể so bằng, bây giờ lại sa sút tinh thần đến mức này.

Tường Chính Nam đứng về phía ánh sáng, bóng lưng con vừa tịch mịch lại bi thương, lần đầu tiên bà ý thức được tình cảm của Chính Nam và Hứa Liên Trăn có lẽ còn sâu đậm hơn so với bà nghĩ nhiều lắm. Lục Ca Khanh bất chợt không biết chính mình nên nói cái gì. Tại giây phút đó, thậm chí bà còn cảm thấy hối hận với quyết định lúc trước khi mình đã bảo Hứa Liên Trăn rời đi. Bà không ngừng tự hỏi chính mình: Bà làm như thế có đúng hay không?

Từ đó trở đi, Lục Ca Khanh không bao giờ hỏi đến chuyện giữa con trai bà và Tiền Hội Thi nữa. Cho dù sau đó Tường Chính Nam dọn ra ngoài ở riêng, con dâu Tiền Hội Thi có hẹn bà ra ngoài đi uống trà chiều, bà cũng chỉ thân nhiên nói: “Hội Thi, con cũng biết từ trước tới giờ mẹ vẫn rất thích con. Nhưng chuyện giữa mấy người trẻ tuổi, trưởng bối chúng ta không tiện xen vào. Như vậy đi, ở trước mặt Chính Nam mẹ coi như không biết chuyện này. Qua vài ngày nữa, mẹ gọi hai đứa về nhà ăn bữa cơm, con tìm cơ hội nào đó mà nói chuyện rõ ràng với Chính Nam.”

Tường Chính Tuyền hiểu vì sao mẹ cô không nói gì thêm nữa, năm đó, Hứa Liên Trăn, Diệp Anh Chương, Nhiếp Trọng Chi, vài cái tên này, vẫn là điều

cầm kỳ giữa bọn họ, mỗi người đều cố gắng để không nhắc tới.

Tường Chính Tuyền hỏi: “Mẹ, mấy năm nay đều không có tin tức của Liên Trần sao?” Lục Ca Khanh bỗng dừng ngẩng đầu nhìn con gái. Tường Chính Tuyền cup mắt xuống, thấp giọng hỏi: “Là cô gái mà anh hai thích, Hứa Liên Trần, cô ấy..... Cô ấy một chút tin tức cũng không có à mẹ?”

Lục Ca Khanh lắc đầu: “Mẹ không rõ lắm.” Rồi sau đó thờ dãi, “Cho dù anh trai còn tìm được cô gái đó trở về, mẹ cũng không xen vào nữa. Anh trai con yêu ai thì cứ như vậy đi. Hơn nữa, đã mấy năm trôi qua rồi, cô gái đó đến tuổi này có lẽ đã kết hôn sinh con, làm sao có thể đến với anh trai con được nữa?”

Lời của mẹ cô nói không phải không có lý. Thời gian khiến tất cả mọi chuyện trở thành quá khứ! Không thể quay lại được nữa.

Thế nhưng, trong lòng Tường Chính Tuyền vẫn luôn nghi hoặc, Hứa Liên Trần cùng anh trai cô dây dưa vài năm, chẳng lẽ trong những năm đó, cô ấy với anh trai Tường Chính Nam của cô một chút tình cảm cũng không có sao? Nhớ lại trước kia, từng cái nhăn mặt nhịu mày hay mỉm cười của Liên Trần rõ ràng đều ẩn chứa tình cảm trong đó. Có lẽ là vì giữa hai người còn có quá nhiều điều vướng mắc, tỷ như cô, tỷ như Diệp Anh Chương..

Tường Chính Tuyền im lặng hồi lâu mới nhẹ nhàng mở miệng hỏi: “Vậy anh con thì sao?” Bàn tay đang bung ly trà bằng gốm của Lục Ca Khanh thoáng dừng một chút, chậm rãi đặt nó lại để ly, nói: “Sau khi con ra nước ngoài, Diệp Anh Chương chủ động xin về Ngũ Phúc, bây giờ đã là phó cục trưởng cục Cảnh sát Ngũ Phúc rồi, tuổi còn trẻ, công tác lại đầy hứa hẹn. Nhưng vẫn chưa chịu kết hôn. Sau khi ba con gặp chuyện không may, di Diệp của con cũng có lòng, vài lần gọi điện tới đây, trấn an mẹ rất nhiều... Còn nói chuyện trong nhà, aizz... Đều là một quyền kinh khó niệm. Chú Diệp và Diệp Anh Chương hai người ấy cho tới bây giờ vẫn chưa thấy nói gì. Di Diệp cũng khó xử vì là kẹt ở giữa, di ấy bây giờ chỉ một lòng ngóng trông Diệp Anh Chương mau mau kết hôn rồi sinh cho di ấy một đứa cháu mà thôi.”

Có người được yêu lại có người đáng thương, đây có lẽ chính là cuộc đời. Năm đó giữa họ có những nút thắt khó gỡ, ai cũng đau lòng, ai cũng mất mát thống khổ.

Buổi tối đầu tiên khi về nhà, nằm trên chiếc giường quen thuộc của chính mình, Tường Chính Tuyền lại trằn trọc khó ngủ. Cuộc trò chuyện khi nãy giữa hai mẹ con, mẹ và cô đều tự lảng tránh nói về chuyện Nhiếp Trọng Chi. Lục Ca Khanh không đề cập tới, là bởi vì sợ con gái nhớ lại chuyện cũ không vui. Tường Chính Tuyền không nhắc đến, là vì không muốn làm mẹ lo lắng.

Tường Nhiếp hai nhà đều là thế gia ở Lạc Hải, từ đời ông nội cô đã có giao tình. Ở trường trung học tư nhân Ngự Nam của Lạc Hải, Nhiếp Trọng Chi và anh trai Tường Chính Nam của cô hai người gặp lần đầu đã quen thân, vô cùng hợp ý. Từ đó về sau, cứ ba ngày hai bạn Nhiếp Trọng Chi lại đến nhà họ Tường, mẹ cô Lục Ca Khanh cũng xem như là nhìn hấn lớn lên, đối xử với hấn như con trai của mình.

Năm đó sau khi chuyện cô mang thai bị lộ ra ngoài, Lục Ca Khanh đối với Nhiếp Trọng Chi vừa giận lại vừa oán trách, nhưng sau lại thấy hấn dễ mặc mình bị đánh bị mắng, hết lần này đến lần khác xin cưới cô, thái độ vô cùng khẩn thiết, vô cùng thành tâm. Và lại bà nghĩ chuyện nam nữ không phải một câu hai câu là có thể dễ dàng nói rõ được. Lục Ca Khanh nhất thời cũng không biết làm thế nào cho phải, sau nhiều lần cân nhắc, bà đi khuyên con gái mình: “Tuyền Tuyền, con thử nghĩ kỹ một chút xem, cho dù là vì đứa nhỏ trong bụng cũng được.”

Lục Ca Khanh là người từng trải, nhìn bộ dạng Nhiếp Trọng Chi lúc đó, hiển nhiên không phải bởi vì đứa nhỏ trong bụng mới đối xử như vậy với Tuyền Tuyền. Nhìn qua cũng thấy được tình cảm sâu đậm, không gì có thể so được. Bình tĩnh mà xem xét, Lục Ca Khanh không phải không hài lòng Diệp Anh Chương, hai nhà họ Tường họ Diệp không còn xa lạ gì, cái chính là ở Diệp Anh Chương... Diệp Anh Chương đối với Tuyền Tuyền không thể nói là không có tình cảm, chỉ là, Lục Ca Khanh vẫn cảm thấy được Tuyền Tuyền quá yêu Diệp Anh Chương, yêu đến mức xem trọng người ta hơn cả bản thân mình.

Tình yêu chính là như vậy, người nào yêu trước người đó thua, người đó phải trả giá nhiều hơn. Trong mối quan hệ của Tuyền Tuyền và Diệp Anh Chương, con bé rõ ràng là người thua thiệt. Tuyền Tuyền thu bớt tính tình của mình lại, cẩn thận hơn, biết nhẫn nhịn cầu toàn. Đối với một người làm mẹ như bà Lục Ca Khanh, trong lòng bà không biết dâng lên tư vị gì. Lục Ca Khanh bà con dâu có thể không có, thế nhưng phải thương Tuyền Tuyền, yêu Tuyền Tuyền, bất cứ chuyện gì cũng phải đặt con gái mình lên nhất.

Diệp Anh Chương hiển nhiên không làm được. Nhưng Nhiếp Trọng Chi thì ngược lại, xem bộ dạng có lẽ thằng bé này sẽ bị Tuyền Tuyền ăn triệt để.

Là người làm mẹ, Lục Ca Khanh đương nhiên hy vọng Tuyền Tuyền sẽ tìm được một người, mà người đó sẽ yêu con bé nhiều hơn con bé yêu người ta. Như vậy cuộc đời về sau của Tuyền Tuyền mới có thể hạnh phúc. Cho nên lúc đó bà mới mở miệng ra khuyên con.

Còn anh trai Tường Chính Nam vẫn trầm mặc không nói gì, anh trai chỉ nói với cô một câu: “Tuyền Tuyền, cuộc sống của em thì tự em phải quyết định. Bất kể lựa chọn của em là gì, anh trai mãi mãi vẫn sẽ ủng hộ em.” Thời gian đó anh trai vì cô mà cắt đứt kết giao với Nhiếp Trọng Chi.

Mà cô làm sao có thể nhận lời cầu hôn của Nhiếp Trọng Chi được. Cô hận hấn còn không hết. Đời này chuyện mà cô muốn làm nhất chính là trở thành cô dâu của Diệp đại ca. Nhưng thời điểm kia, tất cả mọi chuyện đều bị phơi bày ra ánh sáng một cách trần trụi, không chỗ nào che giấu. Cho nên, không còn khả năng nào nữa.

Khi đó, lần đầu tiên cô ý thức được, đời này đã không thể. Cô sẽ không bao giờ gả cho Diệp đại ca được nữa.

Mấy năm qua, Tường Chính Tuyền mỗi lần nhìn thấy trên quảng cáo sản phẩm có trẻ con, cô giống như phản xạ có điều kiện mà lập tức đổi kênh. Trên đường phố New York, trông thấy những ông bố bà mẹ trẻ ôm con mình, cả nhà ba người đi trên đường phố, hoặc là vui đùa hạnh phúc cùng nhau trong công viên, cô giống như trốn tránh mà quay mặt đi nơi khác, bước nhanh mà đi.

Trước kia cô từng nghĩ chỉ cần rời khỏi Nhiếp Trọng Chi, là cô sẽ có thể giải thoát, giải thoát hoàn toàn. Cho nên cô điên cuồng muốn đi, đi khỏi Lạc

Hải, rời khỏi đồng lộn xộn ở nơi này. Chỉ là, cô sai rồi, vài năm qua, cho dù cô đã đi thật xa, nhưng chưa bao giờ cô thật sự buông xuống được.

Cho dù hết lần này đến lần khác cô cố gắng quên đi, nhưng trong những phút giây lơ đãng cô vẫn nhớ tới Nhiếp Trọng Chi, nhớ tới đứa nhỏ mà cô không cẩn thận làm mất, so với những lần nhớ đến Diệp Anh Chương còn nhiều hơn rất nhiều.

Cô không hiểu, bản thân mình rốt cục là làm sao?

Buổi chiều ngày thứ ba, anh trai Tường Chính Nam phong trần mệt mỏi trở về nhà, cho Tường Chính Tuyền một cái ôm thật nồng nhiệt. Tường Chính Nam vẫn như trước kia, sùng ái mà xoa tóc cô: “Tiểu Tuyền Tuyền của nhà ta cuối cùng cũng học xong. Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi, về nhà chăm sóc mẹ.”

Vòng tay của anh trai vẫn vững chãi như ngọn núi cao, vì cô mà chắn gió che mưa. Tường Chính Tuyền ôm chặt lấy anh mình: “Anh...”

Tường Chính Nam: “Tuyền Tuyền, anh trai chúc mừng em tốt nghiệp. Về sau này, em có ý định gì không?”

Tường Chính Tuyền cười: “Anh, nếu em nói cho anh, em lấy danh nghĩa là Teresa Jiang đi ứng tuyển vào làm việc cho phòng thiết kế của tập đoàn K.W, hơn nữa còn được nhận vào làm rồi. Anh có vui mừng cho em không?”

Tập đoàn K.W, một tập đoàn kinh doanh thời trang có tiềm lực mạnh nhất ở tỉnh Z, tổng giám đốc Trì Tĩnh Niên của K.W nổi danh lừng lẫy khắp cả nước, Tường Chính Nam đương nhiên cũng có quen biết.

Tường Chính Nam cũng không muốn để Tuyền Tuyền đi ra bên ngoài công tác. Hắn làm sao có thể để em gái bảo bối của mình phải khúm núm nhìn sắc mặt người khác, cực khổ cả tháng trời để lấy một chút tiền lương còn không đủ mua được bộ quần áo cho con bé? Nhưng nghĩ lại Tuyền Tuyền hoàn toàn dựa vào sự cố gắng của mình, dễ dàng nhận được một vị trí công việc mà rất nhiều người mơ ước, trong lòng Tường Chính Nam quả thật rất vui mừng.

Hơn nữa, Tuyền Tuyền không còn nhỏ nữa, để con bé ra ngoài công tác, cho con bé tiếp xúc với thế thái nhân tình cũng không phải là xấu. Đến lúc đó, nếu Tuyền Tuyền không muốn làm việc nữa thì không cần đi làm, coi như cho em gái hắn đi chơi cũng được. Nghĩ đến đây, hai hàng chân mày Tường Chính Nam nhất thời thả lỏng hơn: “Đương nhiên rồi, đây là một chuyện rất tuyệt! Đợi anh chút... Để anh đi khui một chai rượu chúc mừng cho em.” Tường Chính Tuyền vốn đang lo lắng anh trai sẽ không đồng ý, lại không nghĩ tới anh cô cứ nhiên tán thành thật dứt khoát, không khỏi cảm thấy vừa mừng vừa lo.

Tường Chính Nam rót một ly rượu nhỏ, đưa cho Tường Chính Tuyền: “Khi nào thì bắt đầu đi làm?”

Tường Chính Tuyền: “Công ty hy vọng em có thể đi làm được càng sớm càng tốt.”

Hai chiếc ly thủy tinh đụng nhau, phát ra một tiếng ‘tình’ thật thanh thúy: “Tuyền Tuyền, em làm anh cảm thấy rất kiêu ngạo.” Dứt lời, Tường Chính Nam uống một hơi cạn ly.

Tường Chính Tuyền chỉ nhấp một ngụm nhỏ, đặt chiếc ly xuống, gương mặt cô nghiêm lại nhìn Tường Chính Nam: “Anh, tình hình của ba hiện tại rất cuộc là như thế nào? Anh có thể gạt được mẹ, nhưng anh không lừa được em đâu.” Bàn tay Tường Chính Nam rót rượu khẽ dừng một chút, khi ngẩng đầu lên, khóe miệng hắn cong cong nụ cười thần nhiên: “Em là con gái trong nhà, mỗi ngày chỉ cần nghĩ xem nên ăn cái gì, mặc cái gì là tốt rồi. Yên tâm đi, Tường gia chúng ta vẫn còn có anh ở đây, việc này cứ để anh trai em lo liệu đi.”

Tường Chính Tuyền biết mọi người trong nhà đều chiều chuộng cô, thương cô, không muốn cô phải lo lắng. Bây giờ dù cô có hỏi thêm nữa cũng không được gì.

Hai người trầm mặc một lát, Tường Chính Tuyền cất tiếng khẽ hỏi: “Anh, em có thể hỏi anh một chuyện khác được không?”

Tường Chính Nam cười: “Chuyện khác là chuyện gì?”

Tường Chính Tuyền ngược lại trở nên do dự, cô khẽ cắn môi dưới: “Anh có biết Nhiếp... Anh ta bây giờ thế nào?”

Chỉ có một chữ “Nhiếp”, Tường Chính Nam cũng đã biết người mà em gái muốn nói tới là ai. Tường Chính Nam ngửa đầu uống cạn ly rượu, mới nói: “Theo những gì anh biết, cậu ta đã bán đi tất cả tài sản tư nhân của mình, sau khi xử lý xong công ty phá sản thì liền biến mất. Mấy tháng qua, ngoại trừ nhà họ Nhiếp, bọn anh cũng đã đi tìm cậu ta, thậm chí còn nhờ cả thám tử tư. Nhưng cho tới bây giờ, một chút tin tức cũng không thu được.”

Nhiếp Trọng Chi mất tích! Một người kiêu ngạo tự cao như Nhiếp Trọng Chi, sẽ không tiếp nhận được sự thật là đã bị phá sản, cô đã sớm đoán được điều này. Nhưng là, cô không ngờ được, Nhiếp Trọng Chi lại chơi trò mất tích.

Hắn sẽ không làm ra chuyện gì ngốc nghếch chứ?! Ý niệm này vừa dâng lên trong đầu, cả người Tường Chính Tuyền liền run lên, cô lắc đầu thật mạnh, tự nói với chính mình: Không, không thể nào. Tuyệt đối không thể xảy ra chuyện như vậy được.

Tường Chính Tuyền miên man suy nghĩ, trong lòng bỗng chốc rối như tơ vò, không thể kiểm soát được. Giống như cái đêm mà cô nghe được tin Nhiếp Trọng Chi phá sản.

Cô không biết chính mình làm sao. Vì cái gì lại trở nên như vậy? Nhưng cô vì không thể kiểm chế được bản thân nên mới phản ứng như thế.

Sau một lúc lâu, Tường Chính Tuyền nhẹ nhàng mà hỏi: “Anh, vậy anh và chị dâu... Thật sự phải đi đến bước đường đó sao?” Tường Chính Nam nghe vậy, ánh mắt trầm xuống, yên lặng nhìn chằm chằm màu ửng đỏ trong ly thủy tinh. Hắn lẳng lặng đáp lời cô: “Kỳ thật, hết thấy đều là lỗi của anh. Hôn nhân không phải là cách giúp chúng ta trốn tránh mọi thứ hay có thể giải quyết được vấn đề. Nó chỉ khiến mọi chuyện trở nên phức tạp hơn mà thôi. Cho nên, bất kể là vì cái gì, cũng không được nhất thời xúc động, lấy hôn nhân của mình ra nói giỡn. Giống như lời em từng nói, nếu muốn kết hôn, thì nhất định phải tìm một người mà mình thật lòng yêu thương.”

“Anh và cô ấy sớm muộn gì cũng sẽ đi đến bước đường này. Chuyện của ba chẳng qua chỉ là thứ xúc tác để nó đến nhanh hơn...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đúng thời điểm sẽ gặp lại anh

Lạc Hải, phòng làm việc của bộ phận thiết kế tập đoàn thời trang K.W.

Giám đốc bộ phận thiết kế trang phục nữ của K.W Ninh Hi đưa Tường Chính Tuyền một thân trang phục OL đi vào phòng làm việc chính của bộ phận.

*OL: Office Lady: trang phục văn phòng.

Ninh Hi vỗ nhẹ hai tay, ý bảo mọi người yên lặng lắng nghe: “Hôm nay có một nhà thiết kế xinh đẹp sẽ gia nhập đoàn thiết kế của chúng ta. Nào, chúng ta cùng hoan nghênh Teresa Jiang, cô ấy vừa mới tốt nghiệp học viện thiết kế thời trang ở New York. Hy vọng thời gian sau này mọi người có thể chân thành hợp tác cùng nhau, vì công ty mà thiết kế ra càng nhiều tác phẩm xuất sắc hơn.”

Đám đồng nghiệp trong phòng thiết kế đều vỗ tay tỏ vẻ hoan nghênh, ánh mắt từng người một hoặc là quan sát hoặc là đánh giá hoặc là tò mò cùng lúc nhìn về phía Tường Chính Tuyền. Tường Chính Tuyền thật thoải mái tự tin đón nhận sự đánh giá của mọi người, cúi đầu mỉm cười: “Cảm ơn mọi người, tôi là Teresa. Vô cùng vinh hạnh được gia nhập vào một tập đoàn lớn nổi tiếng như K.W. Sau này mong được mọi người chỉ giáo nhiều hơn.”

Sau đó Ninh Hi lại đưa Tường Chính Tuyền đi vào một phòng làm việc ngay chỗ rẽ: “Sau này, nơi đây chính là của em. Công ty không có quy định gì đặc biệt, em có thể bài trí sắp xếp tùy ý thích của mình.”

Không gian văn phòng không lớn, bởi vì nằm ở chỗ rẽ, cho nên hai bên có hai cửa sổ thật lớn, tầm mắt có thể phóng thật xa ngoài kia. Bên trong bố trí một bàn làm việc rất lớn, thực thích hợp với những khi làm việc mà cần phải bày giấy vẽ ra đầy bàn. Còn những nơi còn lại chỉ trang bị đơn giản một cái giá đựng tài liệu cùng với một chiếc ghế xoay. Tường Chính Tuyền vừa nhìn vào đã thích ngay cách phối màu giữa các đồ nội thất, tổ hợp màu hồng – lam – đen tuyền rất đẹp, từng màu sắc đậm có nhạt có đều vừa vặn thỏa đáng. Tường Chính Tuyền có một loại cảm giác, cô sẽ thích nơi làm việc này.

Ninh Hi nói: “Trợ lý của tôi sẽ đưa đến đây cho em một số tài liệu về thời trang từng mùa trong năm, trước tiên em cứ xem cho biết. Mùa này sẽ là trào lưu quần áo mùa đông, em có thể tìm hiểu chút tư liệu mẫu thiết kế trước cùng với số liệu phản hồi của bên tiêu thụ sản phẩm mới nhất. Hy vọng em nhanh chóng thích ứng được. Nếu có thể, tôi thực hy vọng ngay trong mùa thời trang này sẽ nhận được những bản thiết kế xuất sắc của em.”

Tường Chính Tuyền gật đầu: “Vâng, cảm ơn Giám đốc Ninh.”

Sau khi Ninh Hi rời đi, trợ lý cấp dưới của hắn là Tiểu Mễ rất nhanh đã mang tài liệu tới. Tường Chính Tuyền trước hết mở kẹp tài liệu ra và bắt đầu đọc, làm quen với phạm vi công việc, cô hy vọng mình có thể nhanh chóng thích ứng với nơi này.

Tập đoàn K.W được thành lập từ năm 1980 đến nay, trực thuộc có hơn mười nhãn hiệu khác nhau, vẫn luôn dẫn đầu trong những trào lưu mới, phong cách mới lạ táo bạo, kết hợp xu thế thịnh hành của quốc tế cùng những nét mới ở Trung Quốc, chuyên tạo ra hàng loạt những bộ trang phục đẹp mắt, thời thượng, chất lượng cao, thỏa mãn nhu cầu về trang phục của nam nữ đô thị. Từ lúc thành lập, phát triển đến nay, K.W đã trở thành một trong những tập đoàn thời trang nổi tiếng nhất cả nước.

Công việc của cô phụ trách chính là thiết kế trang phục nữ cho nhãn hiệu Queen cao cấp nhất của tập đoàn. Trong nhãn hiệu Queen chia thành hai dòng, một là Queen – trang phục cho phụ nữ thành thực tuổi từ 30 tới 50, một là Lady – trang phục dành cho cô gái độ tuổi từ 18 đến 30.

Những tài liệu Ninh Hi bảo trợ lý mang tới, đều viết về thời trang Queen và Lady. Có lẽ giám đốc Ninh Hi đã có sắp xếp trước về phương hướng công việc sau này của cô.

Tường Chính Tuyền tuy rằng là lần đầu tiên làm việc, nhưng trải qua vài năm học tập và rèn luyện cuộc sống tự lập ở New York, rất nhanh cô đã dung nạp được với phong cách thiết kế của nhãn hiệu Queen này.

Cô thậm chí còn vì công việc bận rộn đến độ mệt mỏi người mà cảm thấy thỏa mãn. Cuộc sống hết sức có quy luật, mỗi ngày về đến nhà, cùng mẹ Lục Ca Khanh dùng cơm, cùng mẹ trò chuyện một hồi, sau đó lên lầu tắm rửa, rồi chuẩn bị giấy bút để thiết kế.

Có đôi khi mệt mỏi quá, vừa chạm gối đã ngủ mê man, ngày hôm sau bị đồng hồ báo thức đánh thức, vội vàng rửa mặt chải đầu. Bà Lục Ca Khanh thức dậy từ sớm, cho nên đều cùng cô dùng xong bữa sáng rồi nhìn cô lái xe đi làm. Từ sau khi ba Tường Triệu Quốc gặp chuyện không may, bệnh tim

của mẹ cô tái phát, thân thể không được tốt như trước. Bác sĩ riêng của nhà cô nói, bởi vì có cô trở về, làm cho cuộc sống của mẹ cô có trọng tâm, bệnh tình dần được khống chế, từ từ chuyển biến tốt đẹp.

Anh trai Tường Chính Nam đã chính thức ký đơn ly hôn còn chị dâu Tiền Hội Thi. Lúc này không còn xô xao chấn động giống như khi cuộc hôn nhân này bắt đầu, hai bên đều không hện mà cùng lựa chọn cách xử lý trong im lặng.

Tường gia từng là gia thế hiển hách ở Lạc Hải, thế nhưng bây giờ người đi trà lạnh, tình cảnh như mặt trời về chiều.

Điều may mắn duy nhất Tường Chính Tuyên cảm thấy được chính là đám đồng nghiệp ở công ty không biết được thân phận thật sự của cô. Đương nhiên, sau khi tên tiếng Trung đầy đủ của cô là Tường Chính Tuyên bị mọi người biết, có người từng ở trước mặt cô nói xa nói gần thử cô: “Teresa, tên của cô sao nghe qua hình như hơi giống với Tường Chính Nam của Tường gia ở thành phố này thế nhỉ? Hai người là thế nào vậy?”

Tường Chính Tuyên xòe hai tay ra nhún nhún vai, đáp lại người ta bằng một nụ cười bất đắc dĩ: “Aiz, cùng họ nhưng tiếc là khác số mệnh! Nói thật, tôi cũng muốn mình có quan hệ với Tường gia... you know.... Ít ra bây giờ không phải làm việc vất vả thế này!” Một câu vô cùng đơn giản ngăn chặn tất cả nghi vấn của mọi người. Tuy rằng Tường Chính Tuyên vào công ty chưa lâu, nhưng trong mắt mọi người cô luôn chịu khó, cần cù làm việc, tính tình thật thà, luôn cố gắng. Mỗi người trong cùng phòng làm việc của cô đều là “Tránh chính là tiền bán cái trắng, nhận chính là bán bạch phiến.”

Thuyền hư cũng có ba cân sắt*, huống chi là nhà họ Tường ở thành phố này. Cho dù thời gian gần đây Tường gia gặp phải vận hạn không may, nhưng nếu Teresa có chút quan hệ nhỏ nhoi nào với Tường gia, thì quả thật cô không cần mỗi ngày đi sớm về hôm để kiếm chút tiền lương “dù không bị chết đói thì cũng không được bữa no bụng” này.

Từ đó về sau, đồng nghiệp làm cùng cô không còn ai nghĩ đến chuyện đó nữa.

Đến gần hạn cuối nộp bản thảo mẫu thiết kế Queen – Lady, Tường Chính Tuyên ngày đêm không ngủ, tăng ca làm thêm giờ để làm ra được tám bản mẫu. Sau khi được giám đốc Ninh Hi và vài vị giám đốc bộ phận khác xem qua, cùng với trải qua một ngày hội nghị thảo luận căng thẳng, cuối cùng chỉ bị bỏ ba bản vẽ, còn giữ lại năm bản.

Sau khi hội nghị xong, Ninh Hi đích thân đến gõ cửa phòng làm việc của cô: “Teresa, well done. Tôi rất thích những thiết kế của em, hy vọng em có thể tiếp tục phát huy hơn nữa.”

Trước khi đi Ninh Hi có nói thêm một câu: “Nhưng Teresa này, có nhiều khi thiết kế ra thì rất đẹp nhưng lại chẳng bán được bao nhiêu. Nó không giống như thiết kế sản phẩm cao cấp, ở trong nhánh thời trang dành cho đại chúng, mỗi một nhà thiết kế chúng ta phải duy trì được mức tiêu thụ sản phẩm tốt nhất sau mỗi đợt khảo sát thị trường.”

Tường Chính Tuyên đến lúc tan tầm mới biết được nhà thiết kế mới mà nộp tám bản thiết kế, chỉ bị bỏ ba như vậy là vô cùng hiếm thấy. Rất nhiều người làm trong nghề lâu năm nhưng nộp bao nhiêu bản mẫu cũng bị Ninh Hi bỏ hết. Bề ngoài Ninh Hi luôn cười cười vui vẻ, nhìn qua thì có vẻ vô hại, nhưng trong công việc anh ta rất nghiêm khắc, luôn đòi hỏi yêu cầu hiệu suất cao, có thể nói anh ta chính là “đệ nhất sát thủ” trong bộ phận thiết kế của K.W.

Được người khác tán dương cùng khen ngợi như vậy, Tường Chính Tuyên lần đầu tiên cảm nhận được chút thỏa mãn không nói thành lời từ công việc của mình.

Có điều giữa đồng nghiệp với nhau cũng luôn cạnh tranh không ngừng. Có nhiều người vào làm trước cô rõ ràng tỏ ra không phục quyết định này của Ninh Hi, người Giáp nói: “Chủ tịch Mao từng nói ‘Thực tiễn là tiêu chuẩn thứ nhất kiểm nghiệm chân lý’, để rồi xem, đem ra thị trường có bán được hay không.” Người Ất tiếp lời: “Là lừa hay ngửa, phải đi hai vòng mới biết được.” Người Đinh: “Đúng, phải bán chạy mới xem là giỏi thật.”

Mấy loại tin đồn như thế, Tường Chính Tuyên chỉ nghe thoáng qua tai liền quên. Cô là vì yêu thích nên mới làm công việc này, cũng không mong đợi gì việc thăng chức tăng lương. Cô chỉ muốn được nhìn thấy chính thiết kế của mình từ trên giấy được may thành quần áo, được treo trong những cửa hàng thời trang xinh đẹp, cuối cùng là khoác trên người những cô gái yêu thích nó, chỉ bấy nhiêu cũng đã đủ lắm rồi.

Sau đó không lâu, năm tác phẩm Tường Chính Tuyên thiết kế được đưa vào sản xuất, trong đó có một mẫu tiêu thụ làm có doanh số cao kỷ lục, khiến cho rất nhiều người ban đầu vốn nghi ngờ năng lực của cô nhất thời á khẩu không nói gì được. Xã hội bây giờ, bất kể đó là công ty hay đơn vị công tác gì, cho dù ban đầu họ đi vào bằng cách nào, thì sau khi làm việc rồi đều phải dựa vào thực lực mới có thể kiếm cơm. Chỉ cần bạn có năng lực, ngay cả ông chủ cũng phải tôn trọng bạn ba phần, huống chi là những người khác!

Những người làm cùng văn phòng với cô sau một thời gian quan sát, ai nấy đều phát hiện ra rằng, cô dù là thiết kế ra những mẫu ăn khách nhất, cũng vẫn luôn im lặng làm tốt công việc của mình như trước, không vênh vào tự đắc, ngông cuồng tự kiêu, ngoài công việc lại càng giống như không quan tâm, rõ ràng là một người không có dã tâm tham vọng lớn, vì thế bọn họ dần dần đối xử với cô cũng gần gũi thân thiết hơn.

Mấy tháng trôi qua, Ninh Hi càng ngày càng không che dấu sự tán thưởng của mình giành cho Tường Chính Tuyên, đồng thời rất xem trọng những thiết kế của cô, giúp cô sắp xếp một lịch dài đi công tác. Bà Lục Ca Khanh tuy rằng vẫn luôn lo lắng con gái mình làm việc quá mức vất vả, sợ cô ăn uống không đầy đủ, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt con gái càng ngày càng sáng sủa, thần thái phấn khởi thì không nói nhiều gì nữa, quyết định để con gái tiếp tục công việc. Bà chỉ đi theo dặn dò đi Lan: “Chị Lan, chị giúp Tuyên Tuyên chừng thêm chút đồ bỏ cho con bé.”

Giữa cuộc sống bận rộn không ngừng như thế, Tường Chính Tuyên căn bản không còn thời gian để nghĩ đến nhiều chuyện khác, nhiều người khác, tỷ như... Tỷ như Nhiếp Trọng Chi, tỷ như Hứa Liên Trăn, tỷ như Diệp Anh Chương...

Thời gian sau đó, Tường Chính Tuyên đến Ninh Thành trong những ngày cuối cùng của chuyến đi công tác ở tỉnh Z. Nơi này là một thành phố nằm ven biển rất phát triển, cuộc sống cư dân giàu có, mức tiêu dùng cao đến kinh ngạc.

Sản phẩm hai nhãn hiệu nhỏ của Queen đều được trưng bày nổi bật trong cửa hàng thời trang, hơn nữa số lượng tiêu thụ mỗi tháng đều cao đứng đầu trong doanh thu của tập đoàn. Tường Chính Tuyền như thường lệ nán lại cửa hàng này một ngày, làm vài cuộc khảo sát nhỏ, tỉ mỉ tìm hiểu tình hình tiêu thụ của các mẫu quần áo trong tiệm cùng với những thông tin phản hồi lại của khách hàng.

Đến Ninh Thành cô có thời gian ba ngày, khá là dư dả thoải mái. Ngày thứ hai cô sẽ thu xếp thời gian để đi dạo vào những cửa hàng thời trang nữ cao cấp, tham quan những mẫu thiết kế ở đây. Buổi sáng ngày thứ ba cô sẽ lên máy bay quay về Lạc Hải.

Ở trong cửa hàng thời trang bận rộn một ngày, đến khi tắt máy tính thì đã hơn sáu giờ tối. Vì thế, Tường Chính Tuyền gọi taxi, quay thẳng về khách sạn nghỉ ngơi.

Xe taxi quẹo bảy tám con đường ở Ninh Thành này mới ngừng lại ở trước cửa khách sạn. Theo thường lệ đăng ký phòng, sau rồi lên phòng, việc đầu tiên cô làm là tắm rửa sạch sẽ. Sau đó thay một đôi giày đế bằng cô thích nhất, một mình dạo bước dọc theo ngã tư đường bao quanh khách sạn, tìm kiếm những nhà hàng mỹ thực quanh đây.

Trên đường phố ngã tư đường hẹp dài sáng rực những ngọn đèn, lấp lóa như hoa nở theo thứ tự. Ngọn đèn vàng mờ màng chiếu sáng ven đường mấy tiệm cà phê nhỏ nhỏ.

Có một tiệm cà phê tên là ‘Tĩnh cũ’ lọt vào mắt Tường Chính Tuyền. Ở cửa của tiệm này để thật nhiều cây cảnh xanh biếc, còn có những dải đèn nháy đầy màu sắc. Bên hiên đặt vài chiếc bàn gỗ, được trải lên bằng những chiếc khăn trải bàn ô vuông vức màu đỏ thẫm, bên trên đặt một chiếc bình hoa gốm sứ mộc mạc với một bó hoa vài bông như thật. Liếc mắt một cái liền làm cho người ta có một loại cảm giác thực ấm áp.

Tường Chính Tuyền không biết mình bị phong cách trang trí của tiệm hấp dẫn, hay là vì cái tên ‘Tĩnh cũ’ kia khiến cô không thể rời đi. Cô bắt tri bắt giác băng qua đường cái, rào bước về phía trước, nhẹ nhàng đẩy cửa tiệm cà phê đi vào.

Chuông gió trước cửa vì động tác của cô mà vang lên những tiếng ‘leng keng’ thanh thúy như một giai điệu hân hoan. Một cô gái xinh đẹp từ quầy bar mỉm cười đứng lên: “Chào mừng quý khách.”

Tường Chính Tuyền lịch sự đáp lại bằng một nụ cười, rồi tìm một chỗ cạnh cửa sổ ngồi xuống.

Cô gái kia bưng một ly nước chanh ấm áp lại đây, hai tay đưa menu đến. Tường Chính Tuyền nhận lấy, mỉm cười cảm ơn nhưng không mở ra, mà chỉ hỏi: “Ở đây có món chính và món điểm tâm gì đặc biệt?”

Cô gái dịu dàng trả lời: “Món Tây có mỹ Ý sốt cà chua, bò bít tết, món ăn Trung quốc có cơm thịt bò hầm, món điểm tâm ngọt hôm nay có bánh Tiramisu, hắc sâm lâm* và bánh pudding trứng gà, tất cả đều là món ăn đặc sắc nhất của tiệm.”

*Hắc sâm lâm hay Black Forest hay Schwarzwald-cake là một loại bánh, một món dessert có nguồn gốc từ Đức.

250px-black_forest_gateau

Tường Chính Tuyền gật gật đầu: “Vậy cho tôi một phần mỹ Ý sốt cà đi, còn điểm tâm thì tôi muốn một phần bánh pudding trứng gà. Đúng rồi, cho tôi một ly Latte nữa.”

“Vâng, xin quý khách chờ một lát.”

Chẳng mấy chốc, có một nữ phục vụ khác bưng lên cà phê và bánh pudding, mỉm cười nói: “Mời cô dùng từ từ! Mỹ Ý của cô rất nhanh sẽ được đưa lên. Món mỹ Ý chính là món tuyệt nhất của tiệm chúng tôi, cô chọn món rất tinh ý đấy ạ.”

Hương thơm cà phê thuần túy, bánh pudding vị ngọt vừa phải mang theo chút hương vị sữa tươi, cả hai quyện lại với nhau trong miệng, trong đắng có ngọt, trong ngọt có chút đắng, cảm giác cực kỳ thích ý. Tiệm cà phê này quả thật rất dụng tâm, ngay từ miếng đầu tiên đã cảm nhận được sự tinh tế rồi.

Đồ đạc ở đây đều rất bình thường, nhưng mỗi một chi tiết đều được chủ tiệm phối hợp một cách tỉ mỉ, tạo thành một không gian ấm áp thoải mái. Bất kể là hoa giả hay bình hoa, gối ôm hay gối dựa, đồ kim khí hay đồ gốm cùng sự bài trí tô điểm, đều vừa vặn, đẹp đẽ.

Tường Chính Tuyền ôm gối, lười biếng tựa vào ghế sofa mềm mại. Trong tiệm âm nhạc nhẹ nhàng chậm rãi tràn ngập trong không gian, giống như có một bàn tay dịu dàng vô hình đang xóa tan đi một mối trong lòng mọi người.

Lúc bà chủ xinh đẹp của tiệm đến thu dọn, Tường Chính Tuyền không một chút keo kiệt mà ca ngợi: “Cảm ơn, hương vị rất tuyệt.” Bà chủ mỉm cười, khóe miệng cong lên thật mê người.

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, ngoài cửa lại có người đi vào. Bà chủ mỉm cười mang theo ý thứ lỗi: “Tôi phải đi tiếp đón khách, cô cứ ngồi thêm một lát nữa đi.”

Tường Chính Tuyền bưng ly cà phê lên, ghé môi vào thổi khe khẽ, rồi nhắm nháp từng ngụm nhỏ.

Trên đường về Ninh Hi gọi điện thoại đến: “Teresa, thế nào? Mọi chuyện ổn cả chứ?” Tường Chính Tuyền báo cáo tình hình công tác: “Rất trôi chảy, ngày mốt là tôi có thể lên máy bay quay về Lạc Hải.”

Ninh Hi ở đầu bên kia điện thoại cười như không cười hỏi: “Muốn đi nghe nhạc Tchaikovsky không?” Tường Chính Tuyền ngẩn ra một giây, lại cười nói: “Ninh tổng lúc nào cũng bận rộn, tôi sao lại không biết điều mà đi làm phiền anh chứ?” Ninh Hi không để bụng, giọng sang sảng lại cất lên: “Vậy lần sau đi. Tôi nghĩ Breadcrumb sẽ có, Last chance cũng sẽ có.”

Ninh Hi kỳ thật là một người rất xuất sắc, mấy cô gái trong bộ phận thiết kế ngày nào cũng trưng diện cho mình thật xinh đẹp, chỉ mong có thể hấp dẫn được ánh mắt của anh ta. Có lẽ Tường Chính Tuyền từ nhỏ đã nhìn quen mỹ nam, tỷ như anh trai Tường Chính Nam, và mấy người bạn của anh cô như Sở Tùy Phong, Chúc An Bình, Lộ Dịch Chu, thậm chí cả Nhiếp Trọng Chi và Diệp Anh Chương, hoặc là anh tuấn khôi ngô, hoặc là phong lưu phóng khoáng, hoặc là tao nhã không thì cũng hiền ngang quyền thế. Mỗi người bọn họ đều có thể trở thành nam chính trong mấy bộ phim thần tượng. Cho nên đối với Ninh Hi, Tường Chính Tuyền vén vén chỉ là yêu thích ngưỡng mộ mà thôi, giống như yêu thích một cái cây, một đóa hoa, hay là một đám mây vậy.

Có lẽ yêu đương và oán hận năm đó đã rút hết tất cả khí lực của cô, hơn nữa ở nước ngoài văn hóa, thói quen và các phương diện khác cũng khác. Mấy năm qua Tường Chính Tuyền tâm như chỉ thủy. Như vậy không có gì là không tốt, an bình tĩnh lặng, ngoại trừ tình yêu, những thứ cô có được rất nhiều cô gái khác tha thiết ước ao. Nếu nói đúng hơn, có lẽ ông trời cũng đã cảm thấy cô hơi quá đáng. Trong cuộc đời này, sự hoàn hảo bất quá chỉ là mộng tưởng mà thôi, cũng giống như trong truyện cổ tích, cuối cùng chỉ cần hai chữ ‘kết thúc’ là xong.

*Tâm như chỉ thủy: tâm cảnh bình tĩnh, không chút tạp niệm.

Tường Chính Tuyền thường thức phong cảnh dưới ánh đèn ngoài cửa sổ. Bóng đêm tràn ngập ngã tư đường mờ mờ ảo ảo, tốp năm tốp ba người đi đường từ từ bước qua. Ninh Thành quả là một thành phố rất đáng để sống.

Trong đầu Tường Chính Tuyền lúc này đột nhiên xuất hiện ý nghĩ muốn uống một ly rượu, đang chuẩn bị thu hồi tầm mắt, tay nâng lên gọi phục vụ tính tiền. Bỗng có một thân ảnh bất chợt lọt vào tầm mắt của cô. Tường Chính Tuyền như muốn ngưng thở, trong đầu thoáng chốc trở nên trống rỗng.

Từng có rất nhiều lần trước đây, mỗi khi cô gặp thân ảnh cao lớn giống như của Nhiếp Trọng Chi, trái tim lại đập một cách điên cuồng, chính cô cũng không thể kiềm chế được.

Bóng dáng kia thật sự rất giống Nhiếp Trọng Chi. Nhưng không thể nào là hắn được! Hắn sao có thể xuất hiện ở nơi này?!

Anh trai nói sau khi công ty phá sản hắn liền biến mất, từ đó về sau không còn tin tức nào, giống như hắn đã hoàn toàn bốc hơi khỏi nhân gian.

Hắn không thể nào lại xuất hiện ở Ninh Thành này!!!

Tường Chính Tuyền ngưng thần quên cả hít thở, tầm mắt vẫn theo sát thân ảnh kia. Người nọ dần dần đi xa, chẳng mấy chốc sẽ biến mất khỏi tầm nhìn của cô. Tường Chính Tuyền lập tức lấy lại tinh thần, rút tiền từ trong ví ra đặt lên mặt bàn, vội vàng xách túi và áo khoác lao thẳng ra ngoài: “Ngại quá, tôi có việc phải đi trước, tiền tôi để trên bàn.”

Không thấy! Sao lại không thấy nữa? Tường Chính Tuyền chạy dọc theo phương hướng người kia biến mất, đuổi tới ngã tư đường, nhìn chung quanh, cuối cùng ở con đường nhỏ bên tay phải cô lại nhìn thấy bóng dáng hắn càng ngày càng xa. Tường Chính Tuyền đuổi theo, vẫn giữ khoảng cách không xa không gần, bước một bước hai theo sát sau hắn,

Người nọ đi vào một cửa hàng tiện lợi 24 giờ. Sau một lúc lâu, hắn xách hai túi đồ lớn đi ra. Người quay lưng về phía cô, thế nên cô không thể nhìn rõ mặt hắn.

Bỗng lúc này, hắn xoay người lại, đi thẳng về phía cô. Tường Chính Tuyền vội vàng trốn sau thân cây. Người kia càng lúc càng đến gần, dưới ánh đèn đường mờ tối, rốt cục cô cũng nhìn rõ ngũ quan của hắn.

Nháy mắt đó, trong đầu Tường Chính Tuyền như có một tiếng nổ thật lớn vang lên, tiếp sau đó lại là một chuỗi pháo thật dài không ngừng nổ đeter đùng. Tường Chính Tuyền kinh hãi đứng tại chỗ, giống như đang bị điểm huyết, không thể nào nhúc nhích thân thể.

Thật là hắn, thật là Nhiếp Trọng Chi!

Thế nhưng, người này sao có thể là Nhiếp Trọng Chi? Phải biết rằng Nhiếp Trọng Chi xưa nay đều sang trọng lịch thiệp, giống như anh trai Tường Chính Nam của cô, một năm bốn mùa, quần áo mùa nào cũng là hàng thủ công cao cấp, lại có nhà thiết kế riêng phụ trách phối hợp (stylist). Cho nên ngay cả trang phục ngày thường cũng rất có phong cách, không thua kém gì ngôi sao nam hay xuất hiện trên mặt báo.

Còn người trước mắt cô lúc này, mặc một chiếc áo gió màu nâu nhạt nhàn nhàn, tóc đã dài đến hai vai. Trong giây phút hắn lướt qua, cô còn ngửi thấy mùi rượu nồng đến mức làm cho người ta vừa nghe đã muốn nôn. Cô chú ý tới hai túi to trong tay hắn, bên trong là mấy thứ hình trụ, rõ ràng đều là lon bia.

Nhìn Nhiếp Trọng Chi trước mặt, Tường Chính Tuyền không biết mình bị làm sao, chỉ cảm thấy ở trong lồng ngực trái của cô đau như có ai siết chặt.

Rất nhanh, Nhiếp Trọng Chi đã đi cách xa cô một đoạn dài, Tường Chính Tuyền lấy lại tinh thần, bước nhanh đi theo. Cuối cùng, cô nhìn thấy Nhiếp Trọng Chi đi vào một tòa nhà cũ nát cách đó không xa. Mấy phút sau, đèn của hộ ở tầng cao nhất được bật sáng.

Tường Chính Tuyền đứng dưới lầu một hồi thật lâu. Trong khoảng thời gian này, tay cô vẫn nắm chặt chiếc điện thoại di động, do dự rất cuộc có nên thông báo cho anh trai cô gặp Nhiếp Trọng Chi ở Ninh Thành này không.

Tường Chính Tuyền cuối cùng quyết định, đi lên xem trước rồi mới nói.

Đèn hành lang có lẽ đã hỏng, không gian xung quanh tối tăm, Tường Chính Tuyền đành phải vịn vào vách tường để bước từng bậc thang một lên lầu. Căn phòng Nhiếp Trọng Chi đang ở, có ánh đèn ảm đạm từ khe cửa hắt ra ngoài.

Tường Chính Tuyền đứng bên ngoài, từ góc nhìn nơi cô đang ẩn náu vẫn có thể nhìn thấy được đôi chút tình hình bên trong căn phòng.

Chỉ một cái liếc mắt, cả người Tường Chính Tuyền liền chấn động. Nơi tầm mắt của cô có thể nhìn tới được đều bị bao phủ bởi rác rưởi đủ loại, nhờ vào bộ ghế sofa và chiếc bàn vuông nhỏ mới nhìn ra được nơi này thì ra là phòng khách. Bởi vì góc nhìn hạn chế, Tường Chính Tuyền không thể nhìn thấy được thân ảnh Nhiếp Trọng Chi.

Thế mà Nhiếp Trọng Chi có thể ở trong một căn phòng như vậy, hẳn lại có thể ở được một nơi như thế này.

Nhà của hắn trong dĩ vãng, bất kể là trang viên kia, hay biệt thự, hoặc là căn phòng trọ trên tầng cao nhất của tòa nhà trung tâm, sau này lại là vì cố ý tiếp cận cô mà mua luôn căn phòng trọ ở gần nhà cô, tất cả đều có người làm riêng chăm lo quét dọn, bất cứ lúc nào cũng sạch sẽ đẹp đẽ đến mức có thể đăng lên trang bia cho tạp chí nhà ở.

Hắn đây là tự cam chịu, trừng phạt chính mình!

Tường Chính Tuyền ghen hờn nhìn trần trời thật lâu, chợt thấy trái tim như bị mũi kim nhọn bắt đầu đâm vào đau đớn.

Trước kia cô đã từng có vô số lần nguyên rửa hắn, chỉ mong hắn biến mất khỏi cuộc sống của cô, hai người không bao giờ phải gặp lại nhau nữa. Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới hắn sẽ biến thành bộ dạng như thế này.

Lúc này, Nhiếp Trọng Chi từ trong một gian phòng khác đi ra, tiến vào trong tầm mắt Tường Chính Tuyền. Tường Chính Tuyền cả kinh, sợ bị hắn phát hiện, cả người phản xạ có điều kiện lập tức lui về phía sau. Nhiếp Trọng Chi ở bên trong căn bản không để ý ngoài cửa, hắn đang bận rộn xử lý đồng rác rưởi linh tinh trên sofa, cái thì dùng tay ném không thì dùng chân đá chúng xuống sàn nhà. Một lát sau, sofa bị hắn càn quét một lượt cuối cùng cũng chừa ra được một chỗ ngồi.

Hắn xách túi to lên, lấy bia ra, giật nắp lon ‘póc’ một tiếng. Sau đó đặt mông ngồi xuống sofa, cả người giống như một đống bùn nhão dán chặt lên mặt đệm, từng ngum từng ngum nuốt vào bụng. Rất nhanh, hắn đã uống hết lon bia, sau đó vung tay mạnh một cái, vỏ lon bị hắn ném mạnh lên tường vang lên một tiếng ‘cốp’ thật kêu rồi rơi xuống sàn nhà. Hắn cũng không đứng dậy, thò tay vào trong túi to quờ quạng mấy cái, khi túm được một lon bia nữa rồi lại giật nắp, đưa đến miệng uống ừng ực một hơi không dừng. Chẳng mấy chốc lon bia đã thấy đáy. Hắn lại vung tay ném đi, tiếp tục sờ đến lon thứ ba.

Bởi vì là tầng cao nhất nên không có người nào qua lại. Tường Chính Tuyền vẫn cứ ngây ngốc đứng ở ngoài cửa, nhìn hắn uống hết lon này đến lon kia. Thật lâu thật lâu sau đó, trong phòng Nhiếp Trọng Chi dần dần tĩnh lặng xuống, có lẽ là đang ngủ, hoặc cũng có thể là đã say mềm.

Tường Chính Tuyền đứng một chỗ tựa như hóa đá. Cô kinh ngạc nhìn bóng đêm thâm trầm, một hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần, thì ra trời đã về khuya từ lúc nào. Cô hẳn là nên quay về khách sạn.

Tường Chính Tuyền muốn nhấc chân bước đi nhưng mới vừa động lại giống như có ngàn mũi kim nhỏ đồng loạt đâm vào. Cô mới ý thức được mình đã giữ tư thế này quá lâu, chân của cô lúc này đã tê rần.

Giương mắt nhìn vào bên trong, chỉ thấy hắn đang mơ mơ màng màng nghiêng người cuộn tròn mình trên sofa, một chiếc giày da ‘lộp bộp’ một tiếng rơi xuống sàn nhà, tất đeo trên chân hắn đã rách, lộ ra ngón chân lấm bẩn.

Một Nhiếp Trọng Chi như vậy, Tường Chính Tuyền chưa bao giờ thấy qua!

Lần đầu tiên gặp Nhiếp Trọng Chi, là ở một ngày hè oi bức, không gian trong nhà tựa như một cái lồng hấp, còn ngoài kia tiếng ve kêu râm ran từng hồi.

Tường Chính Tuyền tỉnh lại giữa giấc ngủ trưa, chân để trần tay ôm gấu bông đi dọc theo hành lang, đẩy cánh cửa phòng ngủ của anh trai Tường Chính Nam đi vào. Anh trai không có ở đó, nhưng trong gian phòng rộng lớn lại có một người con trai xa lạ đang ngồi ở trước bàn học chơi trò chơi trên máy tính.

Nhiếp Trọng Chi ngẩng đầu nhìn thấy cô, sau một thoáng ngây ngốc, liền bừng tỉnh mà mỉm cười: “Em là Tuyền Tuyền phải không?”

Tường Chính Tuyền dụi dụi hai con mắt nhấp nhem còn buồn ngủ, nhìn thấy một khuôn mặt xa lạ, theo bản năng lui ra phía sau mấy bước. Cô nhìn quanh bốn phía, rụt rè hỏi: “Anh trai em đâu?”

Nhiếp Trọng Chi đáp: “Anh trai em xuống lầu lấy đồ ăn.” Hắn tạm dừng trò chơi máy tính, đứng dậy đi về phía cô, mỉm cười, thanh âm nhẹ nhàng mềm mại đi nhiều: “Tiểu Tuyền Tuyền, xin chào, anh là Nhiếp Trọng Chi, là bạn học của anh trai em.”

Nhiếp Trọng Chi khi đó chỉ là một nam sinh trung học, nhưng thân hình dong dỏng cao, hai hàng lông mày kiếm đen rậm, sống mũi thẳng, thần thái tràn đầy sức sống. Hắn có một đôi mắt xéch điện hình, mỗi khi cười khoe mắt nhếch lên, rất đẹp. Tường Chính Tuyền đứng cạnh hắn mặt đối mặt, bỗng nhiên cô cảm thấy không khí xung quanh dường như bị đè nén lại, ngay cả hô hấp đều có chút khó khăn.

Nhiếp Trọng Chi nói: “Anh trai em sẽ quay lại ngay, em có muốn chơi trò chơi máy tính cùng anh không?” Tường Chính Tuyền ôm gấu bông lắc lắc đầu.

Một lát sau, Tường Chính Nam bụng rất nhiều đồ ăn đến trước mặt hai người. Hắn nhìn thấy Tường Chính Tuyền, kinh ngạc nói: “Tuyền Tuyền, sao em không đi ngủ trưa?”

Tường Chính Tuyền bĩu môi, nũng nịu nói: “Em ngủ không được.”

Tường Chính Nam khẽ nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm của cô, cười tủm tỉm nói: “Ngủ không được thì đừng ngủ nữa! Có muốn ăn kem không?” Hai mắt Tường Chính Tuyền sáng rực lên: “Dạ muốn.”

Tường Chính Nam quay sang nói với Nhiếp Trọng Chi: “Nhiếp, cậu đi xuống giúp Tuyền Tuyền lấy một cây kem đi.” Nhiếp Trọng Chi cười cười với cô, theo lời xuống lầu.

Tường Chính Nam xoay người lấy từ trong ngăn tủ ra một cái túi da thật to, nháy nháy mắt với Tường Chính Tuyền, đưa tay lên khẽ vuốt một cái: “Đừng nói với mẹ. Đây là bí mật của ba người chúng ta nha.” Hắn kéo khóa mở túi ra, Tường Chính Tuyền tròn tròn hai mắt, bên trong túi cư nhiên chất đầy những lon bia. Mà cô thật hiển nhiên trở thành đồng phạm của hai người.

Nhiếp Trọng Chi rất nhanh đã trở lại, hắn đưa cho cô một cây kem ly ốc quế. Trong khoảnh khắc Tường Chính Tuyền đưa tay nhận lấy, cô vô tình chạm khẽ vào ngón tay hắn, ấm nóng, hoàn toàn đối lập với cảm giác mát lạnh lan tỏa ra từ cây kem.

Cô giương mắt nhìn hắn, ai ngờ cặp mắt đen bóng của hắn cũng đang dừng lại trên người cô, ánh mắt hai người chạm nhau, cô nhìn thấy Nhiếp Trọng Chi ôn nhu mỉm cười với mình, khóe mắt cong cong lên, bên trong giống như có những tia sáng lóe lên. Trái tim Tường Chính Tuyền không biết làm sao, chỉ cảm thấy giống như bị cây búa nhỏ gõ nhẹ một cái, mặt cô đỏ lên, vội vàng cụp mắt xuống, giọng nói lí nhí: “Cảm ơn Nhiếp đại ca.”

Buổi chiều hôm đó, cô ở trong phòng ngủ của anh trai xem truyện tranh, còn Nhiếp Trọng Chi và anh trai cô vừa chơi trò chơi trên máy tính, vừa ăn đồ ăn vừa uống bia.

Thời điểm đó Tường Chính Nam và Nhiếp Trọng Chi đều say mê trò chơi máy tính, cùng nhau vượt cửa ải giết địch, suốt cả ngày có thể không ăn không nói không ngủ.

Thế nhưng ngay lúc đó Tường Chính Tuyền còn không biết Nhiếp Trọng Chi say mê máy tính, tự học thiết kế chương trình, tuổi còn nhỏ đã bộc lộ tài năng thiên phú về môn khoa học này.

Đó là lần đầu tiên cô và Nhiếp Trọng Chi ở chung. Nhớ rõ hắn đi lấy cho cô một cây kem, lại còn chọn đúng hương vị dâu tây màu hồng mà cô thích nhất. Nhớ rõ buổi chiều hôm đó, cô giữ kín bí mật của hắn và anh trai cùng gạt người lớn trong nhà vụng trộm uống bia.

Cũng từ năm đó bắt đầu, vào mỗi ngày sinh nhật hàng năm, cô đều nhận được rất nhiều gấu bông mà Nhiếp Trọng Chi tặng.

Suốt mùa hè năm đó ngày nào Nhiếp Trọng Chi cũng đến Tường gia báo danh. Tường Chính Tuyền cùng hắn dần dần trở nên thân thiết hơn.

Một ngày kia, di họ ở Lương gia đến thăm mẹ cô bà Lục Ca Khanh, hai người ở phòng khách dưới lầu cùng nhau uống trà nói chuyện phiếm. Tường Chính Tuyền như hồi trước đi xuống chào hỏi di Lương, lúc cô đẩy cửa đi vào trùng hợp nghe được mẹ và di Lương đang trò chuyện, cho tới Nhiếp Trọng Chi. Nghĩ tới anh con trai gọn gàng mà anh tuần họ Nhiếp ở trên lầu nhà mình, Tường Chính Tuyền nhẹ nhàng dừng bước chân lại.

Lục Ca Khanh nói: “Nói như vậy thì Nhiếp Trọng Chi không phải là con ruột của Vạn Thục Bình?” Di Lương thành thoi nhấp một ngụm trà: “Triệu Quốc mấy năm nay chuyển công tác liên tục, hết tỉnh G lại tỉnh W, em cũng phải đi theo chồng suốt không ở đây. Cho nên đương nhiên là không biết chuyện xảy ra ở Nhiếp gia. Thực ra chuyện là thế này...”

Di Lương dùng giọng nói êm ái đem tất cả sự tình kể ra: “Nghe nói thiếu gia của nhà họ Nhiếp là Nhiếp Canh Lễ lúc ấy cùng mẹ của Nhiếp Trọng Chi học cùng một trường đại học, hai người thật lòng yêu nhau. Nhưng Nhiếp lão gia lại không đồng ý. Nghe nói thời điểm đó Vạn Thục Bình đã nhìn trúng Nhiếp Canh Lễ, ba ngày hai bận đều chạy đến Nhiếp gia, ân cần hỏi han hai vị trưởng bối, chăm sóc cẩn thận chu đáo. Hai ông cụ nhà Nhiếp Vạn trước kia từng là đồng đội cùng băng rừng lội suối sát cánh bên nhau, quan hệ rất thân thiết. Đến đời Nhiếp Canh Lễ này, hai nhà đều muốn làm mối quan hệ sâu sắc thêm một tầng, sau khi kết thành thông gia, còn có thể nương tựa vào nhau trên thương trường.”

“Đến chuyện sau này, chắc em cũng đoán được phần nào. Nhiếp gia không ngừng tìm cách làm khó dễ Nhiếp Canh Lễ và cô gái kia. Nhiếp gia bên này không cho Nhiếp Canh Lễ ra ngoài, Vạn gia bên kia lại đi tìm cô gái đó vừa khuyên nhủ cảm dỗ không được thì uy hiếp. Nghe nói cô gái đó cũng là người có cốt khí, cứng mềm đều không ăn, đem những thứ Vạn gia đưa tới xé tan ngay tại chỗ. Còn nói gì mà ‘nếu anh ta vô tình vô nghĩa thì tôi liền cắt đứt’, nói đi là đi, từ đó về sau không còn tin tức gì nữa. Nhiếp Canh Lễ ngược lại vẫn bất chấp ngang ngạnh đến mấy năm sau, nhưng vì Nhiếp lão gia phát bệnh, hắn bắt buộc đi đánh phải thỏa hiệp, cưới Vạn Thục Bình. Kết quả, ba năm sau khi Vạn Thục Bình sinh con, cô gái kia lại xuất hiện, đến tìm Nhiếp Canh Lễ, nói rằng mình bị bệnh nan y không qua được, đem con trai phó thác cho hắn.”

“Nghe nói Nhiếp Canh Lễ đối với đứa con trai này thật lòng yêu thương. Nhưng trong mắt Vạn Thục Bình lại giống như có hạt sạn to đùng, chớp mắt một cái liền đau nhói. Mà người xưa thường thích con đàn cháu đống, khi đó Nhiếp lão gia vẫn còn sống, sau khi nhận được báo cáo giám định huyết thống, liền nói một câu, nhận đứa cháu này. Mặc cho Vạn Thục Bình có oán hận như thế nào, nhưng trúng chẳng thể chối lại đá. Bất đắc dĩ, cô ta đành phải nuôi dưỡng Nhiếp Trọng Chi trên danh nghĩa.”

Lục Ca Khanh nghe đến đó, đặt ly sứ xuống, thở dài xa xôi: “Aiz, nói như vậy, thằng bé Trọng Chi này cũng thật là đáng thương.” Di Lương ‘xuy’ một tiếng nói: “Tình tình Vạn Thục Bình kia cũng không phải em không biết, cô ta là người thông minh, khéo léo. Ngoài mặt đương nhiên là luôn tỏ ra ân cần chu đáo, nhưng sau lưng không chừng lại giờ trò với thằng bé đó không biết bao nhiêu lần. Thằng bé mồ côi mẹ ấy, cho dù có ăn có uống, được ăn mặc thì đã làm sao? Ở Nhiếp gia ấy, ngoại trừ Nhiếp Canh Lễ ra, có lẽ chẳng còn người nào là thật lòng đối xử với nó.”

Tường Chính Tuyền thế mới biết anh trai nhà họ Nhiếp là một đứa trẻ không còn mẹ. Nhưng mỗi lần Nhiếp đại ca cười, ánh mắt luôn trong vắt, khỏe mắt cong cong, sáng sủa như vậy, đẹp đẽ như vậy...

Mẹ Lục Ca Khanh kể từ khi biết được thân thế của Nhiếp Trọng Chi, bà đối xử với Nhiếp Trọng Chi cũng không giống với người bên ngoài, thường xuyên bảo hấn ở lại nhà. Đặc biệt là nghỉ hè, phân nửa thời gian là Nhiếp Trọng Chi đến ở Tường gia. Người bên ngoài hỏi, Lục Ca Khanh đều cười xòa mà nói: “Đứa nhóc họ Nhiếp này rất ngoan, tôi xem cũng rất thích. Chính Nam nhà chúng tôi ấy mà, chưa từng gặp được người bạn nào hợp ý như vậy, hai đứa ở một chỗ chẳng khác nào anh em ruột, chỉ còn thiếu mỗi cái là không mặc chung quần mà thôi.”

Ở chung lâu ngày, Tường Chính Tuyền cũng xem Nhiếp Trọng Chi như một người anh trai của mình.

Thời điểm đó, Nhiếp Trọng Chi tuy rằng không có nhiều người yêu thương, nhưng nói thế nào thì hấn cũng là con cháu của Nhiếp gia, Vạn Thực Bình ưa sỉ diện, trong lòng dù oán hận bao nhiêu cũng không thể để cho người ta ở sau lưng nói bà ta nhỏ mọn không khoan dung độ lượng, cho nên quần áo hấn mặc bên ngoài người nào tinh mắt chỉ cần nhìn là sẽ hiểu được ở phương diện này bà ta chưa bao giờ keo kiệt. Có thể nói ngay từ lần đầu tiên Tường Chính Tuyền gặp Nhiếp Trọng Chi đã thấy hấn và anh trai cô rất giống nhau, đều rất cầu kì trong trang phục, luôn chỉnh tề gọn gàng.

Thế nhưng không thể tưởng được lúc này, hấn từ trên cao ngã xuống, lại lưu lạc đến bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ như thế này!!!

Từ căn phòng tồi tàn kia của Nhiếp Trọng Chi trở về khách sạn, Tường Chính Tuyền cảm giác như có một thứ gì đó đang bóp chặt lấy trái tim cô, làm cách nào cũng không thể giải thoát. Suốt một đêm, cô nằm trên giường khách sạn giống như một con cá đang nằm gọn trong chảo dầu sôi, lật qua lật lại từ bên này sang bên kia, rồi từ bên kia quay sang bên này.

Cuối cùng quyết định không ngủ nữa, cô đứng dậy đi đến trước cửa sổ, trầm ngâm đứng đó nhìn bầu trời Ninh Thành từ từ chuyển sắc.

Cô không biết mình rốt cuộc là làm sao. Trước đây cô từng nghĩ đến tất cả mọi cách để thoát khỏi Nhiếp Trọng Chi, mỗi ngày đều ao ước hấn có thể biến mất khỏi cuộc sống của cô. Giờ phút này, cô rõ ràng có thể làm bộ như không phát hiện, không gặp hấn, nhưng dường như cô lại không có cách nào làm được.

Hấn bây giờ, giống như bị cả thế giới này vứt bỏ. Cô sao có thể thấy mà làm thình, mặc kệ hấn đây? Quên đi, lại đến xem một lần nữa, sau đó đem vấn đề này của hấn ném lại cho anh trai và mấy người bạn kia. Đám huynh đệ bọn họ, bất kể là ai cũng có thể chăm sóc hấn rất tốt. Đến lúc đó cô sẽ không phải tâm phiền ý loạn, miên man suy nghĩ như bây giờ.

Nghĩ đến như vậy, Tường Chính Tuyền túm lấy áo khoác liền ra khỏi cửa.

Sáng sớm ngày mùa thu, sương mù dày đặc bao phủ khắp nơi, đã bắt đầu có chút se lạnh dịu hui. Tiểu khu mà Nhiếp Trọng Chi đang ở cách khách sạn của cô cũng không xa, Tường Chính Tuyền dựa vào trí nhớ tối hôm qua, rất nhanh đã đi đến dưới lầu nhà hấn.

Không biết hấn đã tỉnh hay chưa? Ngộ nhớ tỉnh rồi, cô nên đối mặt như thế nào với hấn? Tường Chính Tuyền do dự hồi lâu mới hạ quyết định quyết tâm đi lên lầu.

Cửa chính vẫn giữ nguyên tình trạng hơi hé mở giống như lúc tối hôm qua lúc cô rời đi. Một căn phòng như thế này, phỏng chừng ngay cả kẻ trộm cũng không muốn đi vào, huống chi là người bình thường. Cho nên cô đóng cửa hay không, quả thật cũng không khác nhau là mấy.

Tường Chính Tuyền như tối hôm qua ần nấp ở trong góc, lặng lẽ ghé đầu vào đánh giá căn phòng.

Ngoài phòng khách Nhiếp Trọng Chi vẫn nằm thẳng tắp trên sofa như trước, không biết là đang ngủ như chết hay là say như chết, hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh.

Tường Chính Tuyền đánh bạo đến gần cửa sắt một chút, mới vừa bước lên, một cỗ mùi lạ vô cùng khó ngửi liền phả vào mặt cô. Mùi kỳ lạ này có lẫn cả mùi ôi thiu nấm mốc khiến Tường Chính Tuyền mấy lần muốn nôn ra.

Căn phòng như thế này, nếu là trước kia có trả bao nhiêu tiền hấn cũng sẽ không bao giờ chịu đặt chân đi vào.

Tường Chính Tuyền thử đẩy nhẹ cửa sắt ra, chỉ nghe thấy một tiếng ‘kittt’ rất nhỏ, không biết đã đụng phải thứ gì ở trong phòng. Có lẽ thấy hành động này của mình chẳng khác gì một tên trộm, Tường Chính Tuyền bị thanh âm nho nhỏ này làm cho sợ tới mức giật thót tim, cô vội vàng ngồi thụp người xuống, nín thở ngưng thần, thật cẩn thận căng mắt quan sát quang cảnh bên trong căn phòng.

Chỉ thấy Nhiếp Trọng Chi nằm trên sofa vẫn không hề phản ứng như trước. Tường Chính Tuyền nhẹ nhàng thờ ra, giống như con mèo mà khom lưng nhón chân, len lén bước vào phòng. *buồn cười=]]

Nhiếp Trọng Chi bỗng đổi thế, cuộn mình lại, ngủ say như chết, đối với sự đến gần của cô hoàn toàn không hay biết.

Hai má gầy gò, sắc mặt xám trắng, tóc dài đầy dầu, hốc mắt trũng xuống, râu ria mọc xồm xoàm... Người ở trước mặt lúc này, đối với Tường Chính Tuyền mà nói, lại xa lạ như thế. Hấn thật sự là Nhiếp Trọng Chi sao?

Người này trong kí ức của Tường Chính Tuyền, thân hình cao lớn, khí độ bất phàm, mũi cao mày kiếm, cặp mắt đen thẳm luôn luôn sáng ngời, tựa như viên kim cương đen sáng lấp lánh nhất thế gian. Hoàn toàn không phải bộ dạng như bây giờ!

Lúc còn ở khách sạn, cô vì hấn mà nhọc lòng không yên. Nhưng khi tới nơi này rồi, nhìn thấy hấn, nhìn căn phòng hỗn độn bừa bãi, cô càng thêm lo lắng không chịu được, hoàn toàn không biết nên làm cái gì bây giờ?!

Hấn rút cuộc vì sao lại khiến bản thân mình biến thành cái dạng này?

Hay cứ gọi điện thoại cho anh trai, để anh đến giải quyết vấn đề nan giải này đi. Tưởng Chính Tuyền lại rón ra rón rén chuẩn bị lui ra ngoài. Nhưng mới đi được hai bước, dưới chân cũng không biết giẫm phải thứ gì, phát ra một tiếng ‘rắc rắc’ giòn tan.

Cô lập tức nhìn xuống. Xong rồi, giẫm phải vỏ lon bia! Tiếng động lớn như vậy, Nhiếp Trọng Chi chỉ cần không phải say chết thì nhất định sẽ nghe thấy được. Hơn nữa cho dù tối hôm qua hấn đã say như chết thì giờ này cũng gần như thanh tỉnh. Tưởng Chính Tuyền chán nản nhắm mắt, hận không thể chặt phắt cái chân mình đi cho xong.

Nhiếp Trọng Chi đang nằm li bì trên sofa đột nhiên trợn mắt, bỗng bị ánh sáng chói chang đâm vào đầu nhói, hấn cau mày nhắm mắt lại. Qua vài giây, lại một lần nữa mở mắt ra, cả người Nhiếp Trọng Chi tựa như đại ra. Hấn ngậy người một lát, ánh mắt sững sờ nhìn Tưởng Chính Tuyền, giống như không thể tin được mà chớp mắt mấy cái, sau lại nằm vật ra như khi nãy.

Tưởng Chính Tuyền cứ như vậy nhìn động tác kỳ quái khó hiểu của hấn.

Nhân cơ hội này, vừa hay có thể chuồn nhanh ra ngoài, nếu hấn tỉnh lại, e là đi không được. Trong phòng rác rưởi ngập tràn khắp nơi, trên đường chạy ra cửa lại nghe thấy ‘rắc rắc’ nữa, cô không biết mình lại đạp phải thứ gì rồi.

Lúc này Nhiếp Trọng Chi mới chính thức tỉnh lại, bỗng nhiên trợn mắt, cả người như cá chép bật khỏi mặt nước mà đứng lên. Sau đó, lại như tượng đá đứng im tại chỗ, mặt đối mặt với cô.

Trong tích tắc hai người nhìn nhau, đáy mắt Nhiếp Trọng Chi rõ ràng lóe lên vẻ ngạc nhiên vui mừng, nhưng rất nhanh, chưa đến một giây đồng hồ, tất cả tâm tình đã bị giấu nhem đi, thay vào đó là vẻ lạnh lùng nhìn cô, giọng điệu lạnh tanh phun ra chỉ một chữ: “Cút.”

Tưởng Chính Tuyền vẫn không nhúc nhích mà ngóng nhìn hấn, giống như không nghe thấy. Bởi vì khoảng cách rất gần, cô nhìn thấy tơ máu găng đầy hai mắt hấn, sung đỏ đục ngầu, không còn tìm thấy nửa phần bóng dáng trước kia.

Trong lòng Tưởng Chính Tuyền ngổn ngang đủ vị.

Nhiếp Trọng Chi thuận tay túm lấy thứ gì đó bên người không lưu tình chút nào mà ném qua: “Cút cho tôi.” ‘Bộp’ một tiếng nặng nề, cả lon bia nện xuống sàn cạnh chân cô: “Cút ra ngoài.”

Tưởng Chính Tuyền vẫn ngơ ngác nhìn hấn, cả người giống như bị điểm huyệt.

Nhiếp Trọng Chi lại túm một lon bia khác, nặng nề ném qua tiếp, quát lớn: “Cút, cút đi. Cút ngay cho tôi, cút ra ngoài cho tôi, cút.” Hấn như một kẻ phát điên, từng lon bia một liên tiếp bay sang chỗ cô.

Tưởng Chính Tuyền vẫn đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích như trước. Cô cảm giác Nhiếp Trọng Chi trước mặt cô lúc này sẽ giống như lúc hấn bóp cổ cô ở bệnh viện ngày đó, cho dù có hận cô cách mấy, cuối cùng hấn cũng không nỡ làm tổn thương tới cô.

Với thể lực của hấn, khi đó nếu hấn thật sự muốn bóp chết cô thì chẳng cần mấy giây cô đã đi đời, làm sao còn có thời gian để đám người kia mang thuốc an thần đến, rồi tiêm vào trong người hấn? Thế nhưng một sự thật dễ hiểu như vậy, mãi sau khi sang New York rồi cô mới bừng tỉnh hiểu ra.

Cuối cùng một vật gì đó ‘loảng xoảng’ một tiếng rơi sát bên chân cô.

Trong lòng Tưởng Chính Tuyền dâng lên nỗi chua xót mãnh liệt, đó là một loại cảm giác không thể hiểu được. Cô thắng! Hấn cho dù có hận cô đến thế nào, cũng không bao giờ làm thương tổn đến cô.

Nhiếp Trọng Chi bỗng nhiên bước nhanh về phía trước, túm lấy bả vai của cô đẩy ra cửa: “Cút, cút ra ngoài cho tôi.”

Mùi rượu, mùi hôi nồng nặc đan xen nhau toát ra từ trên người hấn. Rốt cuộc đã bao lâu rồi hấn chưa tắm rửa?! Trong khoảng thời gian này hấn cam chịu để mình như thế này sao?

Sau lưng Tưởng Chính Tuyền đụng phải khung cửa sắt cứng rắn, kinh ngạc nhìn hấn, trái tim bất giác trở nên chua xót, hai mắt cay cay, tựa như có thứ gì đó muốn chảy ra.

Ở Nhiếp gia, nghe nói ba hấn ban đầu bởi vì áy náy, nên mấy năm đầu còn thương yêu hấn, nhưng hấn lại vì chuyện của mẹ mình mà không chịu thân thiết với ba. Đến tuổi thanh xuân nổi loạn, lại luôn cùng ba hấn đối nghịch, hơn nữa có Vạn Thực Bình chăm đầu vào lừa, quan hệ cha con dần dần thủy hỏa bất dung.

Không giống với những đứa con nhà thế gia khác, mấy năm ở Mỹ hấn đều là vừa học vừa làm cho tới khi hoàn thành. Khi hấn còn ở Mỹ, phải dựa vào chính đôi tay của mình, bắt đầu thiết kế chương trình máy tính. Đến năm thứ hai, hấn đã thiết kế thành công ứng dụng truyền phát tin mới nhất, sau đó, nội bộ công ty Microsoft cũng muốn mời hấn về làm việc. Sau khi học xong về nước, hấn sáng lập trang web xã hội MY.LIFE, cần quét thị trường trong nước. Thời kì phát triển rực rỡ nhất, số người truy cập trang web đã vượt qua con số năm trăm triệu lượt. Hấn không hề xin Nhiếp gia một đồng một cái nào, tự mình dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, sáng lập lên một MY.LIFE huyền thoại.

Bây giờ, huyền thoại đã tan biến. Hắn từ trên mây ngã thẳng xuống đáy vực sâu.

Bao nhiêu người tro mắt nhìn hắn chê cười.

Vốn dĩ trước kia, ngoại trừ đám người anh trai cô, hắn còn có rất nhiều người luôn vây quanh hắn. Nhưng đến lúc này, thật sự chỉ còn một mình hắn.

Trên thế gian này, chỉ còn một mình hắn cô đơn lẻ loi ở nơi này.

Đáy lòng bất giác nhói đau, Tường Chính Tuyền như bị tia chớp điện đánh trúng vào người.

Tường Chính Tuyền chậm rãi vươn ngón tay ra, chậm chậm nâng về phía trước, chạm vào khuôn mặt tiểu tụy không chịu nổi của hắn. Hắn gầy yếu như vậy, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, tóc rối bời, vừa bắn lại vừa hôi, kẻ sống lang thang có lẽ còn trông không bằng hắn.

Thần sắc Nhiếp Trọng Chi vốn đã phức tạp khó hiểu, nhưng cái đụng chạm này của cô không biết đã chọc tới hắn như thế nào. Trong mắt hắn lóe lên một loại cảm xúc kì lạ, giống như vừa bị giật điện, không lưu tình chút nào mà hất tay của cô ra: “Cút, cút ngay, đừng chạm vào tôi!”

Nhiếp Trọng Chi bị tổn thương, hắn bị tổn thương rất nặng, hắn dùng cách điên cuồng này để che giấu chúng.

Tường Chính Tuyền nhìn quanh bốn phía, không biết một cỗ xúc động ở đâu ra, cô xoay người cầm lấy túi đựng đồ mua hàng ở góc tường, bắt đầu đi nhặt rác trên mặt đất.

Cô mới vừa nhặt được một cái vỏ hộp bằng plastic, Nhiếp Trọng Chi liền vọt lại đây, một phen đoạt lấy túi rác, hung tợn quát lên với cô: “Ai bảo cô làm mấy chuyện này?! Ai bảo cô đi làm như thế?! Cút ngay cho tôi!”

“Cút, cô cút đi ra ngoài cho tôi!”

“Cút đi! Tôi không muốn nhìn thấy cô! Cút! Cút ra ngoài ngay lập tức! Cút!”

“Cút!”

Tường Chính Tuyền bị thương nâng mắt nhìn Nhiếp Trọng Chi, cảm giác vừa quen thuộc mà lại thật xa lạ. Cô không biết làm sao vậy, trước kia cô chưa bao giờ hiểu nổi hắn, nhưng giờ này khắc này thật kỳ quái cô lại hiểu được, cũng lý giải được hắn vì sao lại phản ứng thế này.

Hắn không muốn để cô nhìn thấy bộ dạng lúc này của mình!

Nhiếp Trọng Chi chịu không nổi ánh mắt như vậy của cô, hắn ôm mạnh lấy thân thể của cô, đẩy cô sát vào tường, sắc mặt điên cuồng hung ác, hai mắt đỏ ngầu, cuồng loạn nói: “Cô không đi có phải không? Cô không đi có phải không? Tôi nói cô đi mà cô không đi, phải không?”

Cô cắn môi, vẫn giữ nguyên ánh mắt cũ nhìn hắn!

Nhiếp Trọng Chi khó chịu đến tận cùng, tầm mắt hắn yên lặng dừng lại trên đôi môi đỏ mọng tròn mọng của cô.

Giây tiếp theo, môi Nhiếp Trọng Chi bất ngờ áp thật mạnh lên đó, vừa dừ dột lại dùng sức mà mút lấy cánh hoa của cô. Thậm chí còn cắn vào, ép cô phải mở miệng. Cô bị đau nên hơi hé môi, cả miệng cô lúc này đều là mùi rượu lẫn mùi lạ trên người hắn. Một nụ hôn kịch liệt như vậy, căn bản là không cho người ta kịp hít thở. Kí ức trước kia giờ như thủy triều ập tới, Tường Chính Tuyền giãy dụa, tay không ngừng đánh vào người hắn.

Không biết có phải là do cô đánh trúng mặt Nhiếp Trọng Chi khiến hắn bị đau nên tỉnh lại, hắn buông mạnh cô ra, trừng mắt gầm lên: “Có đi hay không, rốt cục cô có đi hay không? Cô cứ thử không đi xem!”

Hắn muốn dọa cho cô sợ mà chạy đi! Hắn không muốn để cô nhìn thấy bộ dạng chật vật không chịu nổi lúc này của hắn! Tường Chính Tuyền cảm thấy thật kỳ lạ, vì sao mình lại có cảm giác này, chính cô đã cảm nhận được như thế.

Cô ngây ngốc nhìn hắn, bị thương cùng đồng cảm trong mắt nhìn qua là sẽ thấy. Cô đang thương hại hắn! Cô cư nhiên đang mùi lòng thương hại hắn!

Trái tim Nhiếp Trọng Chi giống như bị vật gì đó đâm vào thật mạnh, đau đớn chưa từng có làm cho hắn điên cuồng như một con dã thú vừa bị trọng thương, gầm lên với cô: “Cút, cút ra ngoài. Cô cút ra ngoài cho tôi.”

Tường Chính Tuyền bị kéo mạnh đi, lao đảo đụng vào trên tường, nhưng cô vẫn im lặng, vẫn ần ần, không thốt một tiếng nhìn hắn. Nhiếp Trọng Chi nhìn cô, bỗng nhiên khoe miệng nhếch lên, cười tà ác: “Cô còn chưa đi phải không? Cô thương hại tôi phải không?”

Nhiếp Trọng Chi từng chút từng chút một tiến lại gần, ngón tay chậm rãi lướt qua gương mặt cô, về không đứng đắn càng lúc càng lộ rõ: “Cô muốn thương hại tôi? Vậy xem cô định thương hại tôi kiểu gì?”

Hắn cười như vậy cô cũng không xa lạ, Tường Chính Tuyền lui về phía sau một bước.

Khuôn mặt Nhiếp Trọng Chi ép mạnh xuống, nhắm thẳng môi cô mà hôn. Tay hắn bắt đầu vô cùng thuần thục mà vén áo của cô lên.

Hắn cứ nhiên muốn làm chuyện kia! Tên khốn này! Uống công cô còn đau lòng vì hắn! Tưởng Chính Tuyền đá hắn, phần nộ quát: “Nhiếp Trọng Chi, anh buông tay ra, anh có buông ra không?” Miệng cô bị hắn che kín, chỉ còn phát ra được thanh âm ‘ô ô ô’ ảm muội. Thời khắc như vậy, thanh âm như vậy, ngược lại, lại quyến rũ chết người.

Dưới lớp áo khoác ngoài Tưởng Chính Tuyền chỉ mặc một chiếc áo sơ mi cùng chiếc váy nhưng lông cừu đến đầu gối, lại thêm vô số lần từng thân mật giữa hai người, Nhiếp Trọng Chi chẳng mấy chốc đã kéo được váy áo sơ mi của cô ra, bàn tay như con rắn chui vào bên trong, men theo làn da mềm mại trắng mịn mà sờ soạng lung tung.

Con giận dữ trong cô bốc lên ngàn ngút, ‘ô ô ô’ giãy dụa không ngừng, tựa như tiểu sư tử bị chọc điên, tay hung hăng túm tóc hắn, cào lên mặt hắn, kéo lỗ tai hắn, nhưng tất cả những gì cô làm chỉ giống như đang đánh lên bức tường, không hề hấn gì tới hắn.

Cô mới vừa thoáng thả lỏng tay, chợt thấy hắn nặng nề ép lại, giống như kẻ điên: “Cho cô thương hại tôi! Tôi cho cô thương hại tôi!” Giây tiếp theo, Tưởng Chính Tuyền ‘Ah’ lên một tiếng nức nở. ... Hắn cúi đầu nói bên tai cô: “Tưởng Chính Tuyền, cho cô thương hại tôi. Đây là cho cô thương hại tôi.”

Cơ thể từ lâu không bị người ta xuyên qua như vậy, Tưởng Chính Tuyền đau đến mức phải cắn lên vai hắn, không lưu tình chút nào mà hung hăng cắn. Máy năm nay, loại chuyện thân mật này vẫn chỉ có hắn mà thôi.

Cũng không biết là có phải là vì cô cắn làm hắn đau hay không, động tác của Nhiếp Trọng Chi ngừng lại một chút, dần dần trở nên dịu dàng. Con đau từ từ biến mất, lại dâng lên một loại cảm giác không nói thành lời, giống như thoải mái, lại giống như khó chịu đến cực điểm. ... Đến cuối cùng, đôi môi Nhiếp Trọng Chi nhẹ nhàng chạm lên môi cô, bờ môi của hắn khẽ lướt, tựa như đang thì thầm nói điều gì, nhưng lại rất khẽ, hơn nữa trong nháy mắt đó sự vui sướng tột cùng ập đến, ý thức Tưởng Chính Tuyền trở nên mơ hồ, căn bản không thể nghe rõ rốt cục đó là gì.

Ngay giây phút đầu tiên ý thức quay trở lại, Tưởng Chính Tuyền đẩy mạnh hắn ra, vung tay quăng cho hắn một cái tát, lạnh lùng nói: “Nhiếp Trọng Chi, anh thành công rồi.” Nhiếp Trọng Chi ngán ra, mặc cho tay cô đánh mạnh lên mặt mình. Con giận của cô đã đến đỉnh điểm, tay dùng hết sức, lực đạo đương nhiên không nhẹ. ‘Bốp’ một tiếng thật chạm vào thịt, trên má trái của Nhiếp Trọng Chi nổi lên dấu vết năm ngón tay hồng hồng.

Tưởng Chính Tuyền vội vàng sửa sang lại quần áo, xoay người chạy ra khỏi phòng: “Nhiếp Trọng Chi, từ nay về sau tôi sẽ không bao giờ đau lòng vì anh nữa. Ngày mai tôi sẽ rời khỏi nơi này quay về Lạc Hải, mặc kệ anh làm gì thì làm!”

Một mình Nhiếp Trọng Chi ngây ngốc đứng tại chỗ, một hồi lâu sau, hắn mới hồi phục tinh thần, chạy nhanh ra khỏi phòng, mãi cho đến dưới lầu. Thân ảnh Tưởng Chính Tuyền đã biến mất, tìm cũng không thấy. Chỉ còn bóng đêm mông lung, tựa như một tấm lụa đen tuyền, lạnh như băng vây chặt lấy hắn.

Cô ấy đi rồi, thật sự đi rồi!

Như vậy về sau, cô sẽ không bao giờ quay lại đây nữa, không bao giờ phải nhìn đến bộ dạng chật vật không chịu nổi này của hắn nữa.

Nhiếp Trọng Chi thất hồn lạc phách quay về phòng trọ của mình, hắn ôm đầu ngồi xuống giữa đồng hồ độn trên sàn nhà.

Ha ha ha, thật tốt, mục đích của hắn rốt cục cũng đạt được.

Nằm trong căn phòng lạnh lẽo ở bệnh viện kia, lần đầu tiên hắn thật sự biết mùi vị hận một người là như thế nào, hắn thề, đời này hắn sẽ dùng hết tất cả biện pháp có thể để quên cô đi. Hắn nhất định sẽ làm được!

Cho dù đặt ra một lời thề như vậy, hắn vẫn nhớ tới cô không ngừng, nhớ tới đứa nhỏ không có duyên kia, hắn bắt đầu học dùng đủ thứ cách để làm tê liệt chính mình, như vậy sẽ không phải nghĩ đến cũng không phải đau nữa.

Dần dần, dần dần, hắn đã học xong để không còn nhớ tới nữa.

Khi này lúc mới vừa tỉnh lại, trong nháy mắt hắn nhìn thấy cô kia, hắn nghĩ rằng mình đang nằm mơ.

Vì thế, hắn chán nản nhắm mắt nằm xuống. Nhưng tiếng chân giẫm lên vỏ lon bia lại truyền đến một lần nữa, làm hắn thanh tỉnh hẳn, trong phòng chắc chắn có người vào.

Thật là Tưởng Chính Tuyền! Người mà luôn xuất hiện trong giấc mơ của hắn, người mà hắn vừa hận lại vừa nhớ nhưng.

Một khắc đó vui mừng như con sóng thần, ào ạt xô về phía hắn. Nhưng vừa vui mừng được một giây, hắn liền ý thức được bộ dạng của mình lúc này người không ra người, quỷ không ra quỷ, căn bản không thể đi gặp người khác, chứ đừng nói là gặp cô. Không, hắn không muốn để cô nhìn thấy bộ dạng này. Bất kể là người nào nhìn cũng được, duy chỉ có cô là không thể.

Hiện tại hắn rốt cục cũng như ý nguyện mà ép được cô rời đi.

Bên trong một mảnh yên tĩnh, Nhiếp Trọng Chi bỗng nhiên ‘Ha ha ha’ cười phá lên, một dòng nước mắt lạnh lẽo chảy xuống dọc theo khóe mắt.

Nhiếp Trọng Chi cầm lấy chai rượu bên chân, đổ vào miệng uống từng ngụm ‘ực ực’. Say là tốt rồi, sau khi say, nơi trái tim này sẽ không còn đau từng hồi nữa.

Say là tốt rồi!

Say, sẽ quên đi tất cả.

Say là tốt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Sự hải tình yêu của anh 3

Còn nhớ ngày Diệp Anh Chương mới được điều đến Lạc Hải, đến nhà chào hỏi gia đình cô, bầu trời xanh biếc không một gợn mây. Khi đó cô mới vào năm nhất đại học, cuộc sống vẫn còn nhẹ nhàng đơn giản.

Vì hôm đó là ngày cuối tuần, Tưởng Chính Tuyền tận gần trưa mới chịu rời giường, từ cầu thang đi xuống, xa xa cô đã thấy trong nhà có khách tới chơi. Bà Lục Ca Khanh đang trò chuyện cùng người ta, còn có một thanh niên trẻ mặc đồng phục cảnh sát ngồi ngay ngắn dựa lưng về phía cô.

Theo tầm mắt của cô, cô chỉ thấy được mái tóc đen nhánh và một bờ vai rộng lớn. Mẹ vừa nhìn thấy cô, mỉm cười gọi cô lại: “Tuyền Tuyền, mau tới đây, nhìn xem có còn nhận ra anh trai nhà bác Diệp ở trong đại viện trước kia hay không?”

Ngay giây tiếp theo, Diệp Anh Chương mỉm cười đứng dậy, chậm rãi quay đầu lại phía cô. Tưởng Chính Tuyền nhìn thấy một gương mặt anh khí đến bức người, tựa như một luồng sáng lóe lên từ trong một mảnh hỗn độn, bất ngờ rực lên, không hề nhiễm một tia bụi trần.

Từ cái nhìn đó, một mối tình đã chớm nở, từ đó về sau chẳng thể nào quên. Diệp Anh Chương đã trở thành một vầng sáng rực rỡ trong suốt nhất trong những ngày khi cô còn là thiếu nữ.

Nhưng mà hiện giờ... mỗi lần phải đối mặt với Diệp Anh Chương, trong đầu cô lại không ngừng hiện lên những hình ảnh kinh khủng của cô và Nhiếp Trọng Chi đang quấn lấy nhau.

Cô đã vấy bẩn mối tình cảm thuần khiết này. Diệp đại ca nếu biết được sẽ như thế nào? Nếu Diệp đại ca biết, anh ấy nhất định sẽ không cần cô nữa.

Trong lòng Tưởng Chính Tuyền luôn quanh quẩn bên mối bất an lo âu này suốt bữa cơm. Lúc gần đi cũng không chú ý xung quanh, bỗng có một người phục vụ hai tay đang bưng khay rượu vang đỏ từ sau lùm cây đi ra, Tưởng Chính Tuyền không để tâm thấy, đâm thẳng vào người ta. Người phục vụ kia quả là đã được huấn luyện chuyên nghiệp, hai tay vội vàng nhấc lên quá đầu, động tác nhanh nhẹn lui về phía sau mấy bước, tránh được cú va chạm này.

Tưởng Chính Tuyền lại bị làm cho quá bất ngờ, lao đảo người mấy bước, cả người liền va vào lùm cây xanh. May mắn Diệp Anh Chương bên cạnh bình thường cũng đã được luyện tập phản ứng nhanh, tay mất lạnh lẽ, đỡ lấy cô: “Cẩn thận.”

Người phục vụ kia vội vàng cúi người xin lỗi: “Tiểu thư, thật ngại quá, tôi rất xin lỗi. Là do tôi bất cẩn.” Cách đó không xa vị quản lý nhà hàng đã muốn nhìn thấy chuyện vừa xảy ra, ông ta đi nhanh về phía này, cũng gặp người tạ lỗi: “Vị tiểu thư này, cô không sao chứ?”

Tưởng Chính Tuyền biết chuyện này là do mình đã không chịu tập trung, sợ gây ra hiểu lầm không cần thiết, cô vội vàng hé ra một nụ cười: “Không có việc gì, là lỗi của tôi không cẩn thận, thật ngại quá.”

Ra khỏi nhà hàng, Diệp Anh Chương lấy tay sờ sờ cái trán của cô, nghi hoặc nhíu mày: “Tuyền Tuyền, sắc mặt em hôm nay không tốt lắm. Có phải trong người cảm thấy không thoải mái gì hay không?”

Lòng bàn tay Diệp Anh Chương nóng ấm, tựa như hơi ấm áp tỏa ra từ lò than, khiến cô ngẩn người. Cô chột dạ cụp mắt xuống: “Không... em không sao.” Diệp Anh Chương thản nhiên mỉm cười: “Ừ, không sao là tốt rồi. Không còn sớm nữa, để anh đưa em về nhà.”

Tại sao cô lại khiến bản thân mình rơi vào tình cảnh trở trêu này?! Hiện giờ thế nhưng còn không biết xấu hổ mà đứng bên cạnh Diệp đại ca, làm như chưa từng xảy ra chuyện gì mà hưởng thụ sự quan tâm chăm sóc của anh ấy.

Tưởng Chính Tuyền ơi Tưởng Chính Tuyền, trên thế giới này còn có người nào không biết liêm sỉ, không biết xấu hổ như mày không?

Bởi vì trong lòng có phiền muộn, thời gian này Tưởng Chính Tuyền cả người gầy xuống rõ rệt. Người bên ngoài không biết nguyên do, lại còn chặc chặc khen ngợi với bà Lục Ca Khanh: “Tuyền Tuyền nhà chị trở mã càng ngày càng xinh đẹp đó nha.” Ngay cả người đi họ ở Lương gia khi đến thăm Tưởng Chính Nam, thấy cô, cũng tấm tắc: “Tuyền Tuyền dạo này gầy đi, nhưng lại xinh đẹp hơn nhiều.” Sau cùng lại nắm nắm bàn tay thờ dài với bà Lục Ca Khanh: “Sao hai nhà chúng ta lại có quan hệ huyết thống cơ chứ?! Nếu không em nhất định sẽ cướp Tuyền Tuyền nhà chị về nhà làm con dâu em.”

Mấy tuần nữa trôi qua, Tưởng Chính Tuyền lại gặp lại Nhiếp Trọng Chi, vẫn là ở trong bệnh viện, có điều hôm ấy Diệp Anh Chương cũng có mặt ở đó. Tưởng Chính Tuyền thấy Nhiếp Trọng Chi đẩy cửa đi vào, về mặt lập tức cứng đờ, lại không thể giả vờ như không nhìn thấy, đành phải chào hỏi nhưng ánh mắt lại né tránh sang nơi khác: “Nhiếp đại ca.”

Đập vào mắt Nhiếp Trọng Chi đầu tiên chính là nét mặt bối rối rõ ràng của Tường Chính Tuyền, biết cô sợ để lộ dấu vết trước mặt Diệp Anh Chương. Trong lòng Nhiếp Trọng Chi chợt dấy lên tư vị không nói nên lời, hần khề gật đầu xem như chào hỏi với Diệp Anh Chương. Hai người thỉnh thoảng đến Tường gia cũng gặp nhau, cũng chỉ coi như là có quen biết, không hẳn gọi là thân thiết với nhau.

Sắc mặt Tường Chính Nam thản nhiên, vừa thấy Nhiếp Trọng Chi, tựa tiểu phi tiểu mở miệng: “Nhiếp, dạo này lương tâm của cậu thức tỉnh hay sao thế, ba ngày hai bận chạy tới đây? Đừng nói là cậu yêu tôi đấy nhé, nói trước tôi là “thằng nam”, không phải GAY.”

Nhiếp Trọng Chi nghe vậy cười to, không hề tức giận mà chế nhạo hắn: “Được lắm, thằng như cậu, may ra được mấy người có thể chịu được. Nếu có con thì có lẽ chắc không ai chịu nổi. Cậu nên chết tâm cái tư tưởng muốn “con” này đi.”

Tường Chính Nam lắc đầu thở dài: “Vậy chẳng lẽ công ty của cậu phá sản rồi sao? Đường đường là một vị CEO mà lại nhân rồi thế này.” Nhiếp Trọng Chi cười lưu manh: “Im cái miệng xui xẻo của cậu lại đi! Có cậu phá sản chứ tôi còn lâu. Cái tên vô lương tâm này, từ ngày mai trở đi tôi không thèm tới thăm cậu nữa, cho cái tên nhà cậu ở thui thui trong này, buồn chán ghen chết cậu!”

Diệp Anh Chương ngồi ở bên cạnh cũng biết hai người đang đấu võ mồm đùa giỡn, bất giác bật cười. Trong lòng anh ta bỗng nhiên sinh ra chút hâm mộ, tình cảm thân thiết như anh em như vậy không phải nói gặp được là có thể gặp được, cũng không phải một sớm một chiều là có thể dưỡng thành.

Nhiếp Trọng Chi còn đang ra sức đấu võ mồm với Tường Chính Nam, đúng lúc này di động của Diệp Anh Chương đổ chuông, liền nói: “Em xin phép.” Sau đó cầm điện thoại đi ra ngoài. Chẳng mấy chốc đã thấy anh ta quay lại, về mặt áy náy nói với Tường Chính Nam: “Anh Nam, thật là ngại quá, đơn vị em có việc gấp, lãnh đạo gọi em quay về ngay.”

Tường Chính Nam khách khí cười cười: “Ngay cả anh mà em còn ngại nữa sao, chuyện ở đơn vị em đương nhiên quan trọng hơn, mau đi đi.” Diệp Anh Chương “ạ” một tiếng, lại quay sang nói với Tường Chính Tuyền: “Anh về đơn vị trước đây.” Tường Chính Tuyền thân thiết dặn dò: “Anh nhớ lái xe cẩn thận đấy.”

Lén hai người họ ân ái không thôi, bộ dạng như thể mong đây là chốn không người để ôm hôn nhau tạm biệt, Tường Chính Tuyền mấy ngày trước vào bar uống rượu chẳng qua là vì hai người họ đang chơi trò yêu đương gần gũi, bây giờ đã sớm làm lạnh thân thiết như lúc đầu. Nhiếp Trọng Chi cảm thấy mình hẳn là nên mừng cho Tuyền Tuyền, nhưng sự thật lúc này hình cô và Diệp Anh Chương quán quýt lọt vào mắt hắn lại khiến hắn khó chịu như nhói.

Tường Chính Tuyền đưa Diệp Anh Chương ra tới cửa, vừa xoay người lại ngược mắt lên, liền chạm phải ánh mắt Nhiếp Trọng Chi đang ngẩn ngơ nhìn mình, tuy rằng chưa đến hai giây, nhưng trong đó ngoài chút dò xét làm người ta không hiểu được, dường như còn có gì đó thật khác thường, cô không thể nghĩ ra được đó là gì. Tường Chính Tuyền chỉ cảm thấy loại ánh mắt này khiến cô có phần sợ hãi kì lạ.

Từ sau khi gặp phải chuyện kia, mỗi lần Tường Chính Tuyền gặp Nhiếp Trọng Chi đều cực kì không thoải mái. Lúc này cô chỉ ước cho bản thân mình có thể tàng hình, để không lộ ra chút bất thường nào, khiến anh trai phát hiện. Vì thế, Tường Chính Tuyền chủ động chịu khó giúp anh trai đi lấy nước, rồi vắt khăn mặt giúp anh trai lau mặt, lau người, rồi mát xa chân.

Tường Chính Nam không biết tâm tư của cô, thấy cô vừa nhu thuận lại rất hiểu chuyện, săn sóc mình như vậy, trong lòng trấn an, cười nói: “Tuyền Tuyền, không cần mệt nhọc như vậy, có hộ công và bảo mẫu rồi, nếu hai người đó không có thì còn y tá mà. Em ngoan ngoan ngồi xuống, trò chuyện với anh hai là được rồi.”

Nhiếp Trọng Chi thấy Tường Chính Tuyền ngồi xuống cũng không yên lòng, biết cô chứng mất mình, thế nên nói: “Đã có Tuyền Tuyền ở đây, tôi về trước đây. Xem cậu có về chưa chết ngay được, mấy ngày sau tôi lại tới.”

Tường Chính Nam tức giận tròn mắt nhìn hắn: “Cút! Mau cút đi! Miệng chó không thể khạc ra ngà voi.” Hai người xưa nay vui đùa đã quen, Nhiếp Trọng Chi vỗ vỗ bả vai Tường Chính Nam, mỉm cười xoay người: “Tôi cút ngay đây, xa được chừng nào thì sẽ cút chừng đó! Gấp gì chứ?!”

Cửa phòng sau khi Nhiếp Trọng Chi rời đi, nhẹ nhàng “cạch” một tiếng khép lại, Tường Chính Tuyền lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tường Chính Tuyền lúc từ phòng bệnh đi ra, sắc trời đã dần chuyển bóng xế tà.

Có tiếng xe khởi động ở xa xa, chậm rãi đến gần cô, rồi cửa sổ xe chợt hạ xuống: “Lên xe, để tôi đưa em về.”

Đây rõ ràng là giọng nói của Nhiếp Trọng Chi. Hắn chẳng phải đã về từ lâu rồi sao? Tường Chính Tuyền ngạc nhiên quay đầu lại, vừa nhìn thấy đã ngay gần cả người.

Quả thật là Nhiếp Trọng Chi! Sao hắn vẫn còn ở nơi này?

Tuy rằng hoàng hôn bắt đầu tối, thế nhưng khoảng cách mặt đối mặt gần như vậy Nhiếp Trọng Chi vẫn tinh tường nhìn thấy vẻ do dự bất an trên mặt cô, rõ ràng là không muốn lên xe. Nhiếp Trọng Chi nghiêm mặt nói: “Lên xe, tôi có chuyện muốn nói với em.”

Tường Chính Tuyền thấy sắc mặt hắn cực kì nghiêm túc, không giống như đang nói đùa, đành phải mở cửa lên xe.

Xe Nhiếp Trọng Chi chạy ra đường vòng bên ngoài, hiển nhiên là đang đi đường xa hơn. Tường Chính Tuyền cũng không biết hắn muốn nói chuyện gì, thấy nét mặt hắn vẫn rất bình tĩnh, không nói tiếng nào mà nhìn chăm chăm về phía trước, liền cúp mắt xuống, nhẹ giọng hỏi: “Nhiếp đại ca, anh muốn nói chuyện gì?”

Lúc này Nhiếp Trọng Chi mới quay đầu sang nhìn cô một cái, trầm giọng đáp lại: “Em có uống thuốc chưa?” Hỏi một câu không đầu không đuôi, Tường

Chính Tuyền căn bản không biết ý hấn là thế nào.

Thấy cô ngu ngơ không hiểu gì, trong lòng Nhiếp Trọng Chi thầm thở dài, cô là lần đầu tiên, làm sao có thể biết đến thứ đó. Vì thế, hấn giả vờ hắng giọng một cái, thanh lọc cổ họng: “Thuốc tránh thai khẩn cấp!”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Tường Chính Tuyền liền hoảng sợ hít một hơi thật sâu, quay ngoắt đầu lại nhìn hấn, trên mặt huyết sắc dường như rút đi trong tích tắc. Mấy ngày nay cô vẫn bị vây hãm trong cơn sợ hãi, căn bản không nghĩ đến chuyện này. Hiện tại nghe hấn nói như thế, tựa như có một chậu nước đá lạnh dội thẳng xuống đầu cô, cả người lập tức đông băng.

Làm sao bây giờ? Tâm trí Tường Chính Tuyền giờ phút này hoàn toàn trống rỗng.

Với khả năng trúng hay không trúng này, chính Nhiếp Trọng Chi cũng không hoàn toàn nắm chắc. Nhìn bộ dạng thất kinh của cô, trong lòng thương tiếc không thôi, tâm mắt hấn hạ xuống bụng cô, thanh âm trầm thấp trấn an: “Em không cần lo lắng như vậy, có lẽ không trùng hợp thế đâu.”

Tường Chính Tuyền vẫn không nói gì. Cô kỳ thật đang sợ muốn chết, chân tay đều lạnh run. Trước đây mỗi lần xem phim truyền hình, rất hay có những tình tiết cầu buồn cười như thế này, vợ chồng ở cùng với nhau cả mấy chục năm cũng không thể sinh con, đi kiểm tra cũng không ra nguyên nhân gì; ngẫu nhiên một đêm tình, lại bỗng trúng thưởng. Người ta nói nghệ thuật sáng tác phải gần gũi với cuộc sống thực, như vậy có khi nào cô lại xui xẻo đến thế không, mới một lần liền trúng?

Ngộ nhờ mang thai thì phải làm sao bây giờ? Nếu mang thai, chuyện bị bại lộ ra ánh sáng. Cô không dám nghĩ tiếp nữa, đành phải thảm cầu nguyện: Ngân vạn lần đừng mang thai, ngân vạn lần đừng trúng thưởng.

Nhiếp Trọng Chi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch tựa như trong suốt, biết cô đang lo lắng sợ hãi, trong lòng ngực bất chợt dâng lên tư vị không thể nói thành lời, chỉ biết lúc này hấn rất muốn rất muốn ôm cô vào lòng mà nhẹ nhàng dỗ dành. Hấn vươn tay về phía cô, nhưng được nửa đường lại khựng lại giữa không gian tối đen như mực trong xe. Đầu ngón tay hấn thậm chí đã chạm được đến vài sợi tóc mềm mại của cô, nhưng hấn lại không dám chạm tiếp dù chỉ là một chút.

Hấn vẫn duy trì động tác này, khẽ giọng nói: “Tuyền Tuyền, đều là lỗi của anh. Em đừng lo nghĩ quá, nếu em thật sự mang thai, để anh chịu trách nhiệm với em, được không?” Thanh âm hấn không nặng, nhưng nói ra tựa như đinh đóng cột, từng chữ một thật rõ ràng.

Tường Chính Tuyền hai mắt vô hồn nhìn hấn, cô không còn tâm trí đâu để đi cân nhắc lý giải ý tứ trong lời nói của hấn. Hấn muốn phụ trách cái gì? Cô mới không cần hấn phụ trách. Tường Chính Tuyền chỉ cảm thấy mình như bị chìm vào hố sâu mông lung, ý niệm duy nhất trong đầu lúc này đó là: Ông trời, con xin ông, van xin ông, ngàn vạn lần không bị mang thai.

Tường Chính Tuyền thất hồn lạc phách quay về phòng ngủ của mình, để cơ thể đang run lên bần bật chui vào trong chăn làm nhộng: “Không, không thể nào, không có khả năng mình lại xui xẻo như vậy được.”

Nếu chuyện đó xảy ra thật thì sao? Tường Chính Tuyền hận không thể cứ như vậy buồn bực đến chết để quên luôn đi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Sợ hãi tình yêu của anh 4

Tường Chính Tuyền ngày sợ đêm lo, cơm nước không màng. Cô đặc biệt lên mạng tìm hiểu về thời kì an toàn, tới tới lui lui xem đến mấy ngàn mấy vạn lần, cảm thấy có lẽ mình vẫn đang ở kì an toàn. Lại lên lút đi mua đủ loại que thử thai, nghe nói chỉ cần mang thai, vài ngày là có thể xét nghiệm được. Đo cái này thử cái kia, chẳng khác gì lấy mình ra làm chuột bạch. Tuy rằng mỗi lần đều cho kết quả như nhau là không có, nhưng cô mỗi ngày vẫn không khỏi lo lắng đề phòng, tựa như chim sợ cành cong vậy.

Cô cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Sau một thời gian Tường Chính Tuyền ngày đêm cầu nguyện, vị khách hàng tháng ghé thăm một lần kia rốt cục cũng đến. Lần đầu tiên cô cảm thấy vô cùng nhiệt liệt hoan nghênh nó như thế. Những ngày sầu thảm triền miên vây quanh cô cuối cùng cũng qua đi, cô có cảm giác vui sướng muốn rơi lệ.

Chuyện không thể mở miệng nói cho ai rốt cục thì cũng đã xong. Tường Chính Tuyền tin tưởng, cô sẽ mau chóng quên được nó. Cô tin đây chỉ là một cơn ác mộng thoáng qua mà thôi.

Sau đó không lâu, tin tức tốt từ bệnh viện được truyền tới. Vị bác sĩ chuyên gia sau một đợt kiểm tra kĩ càng đã báo cho người nhà họ Tường đang chờ đợi biết, Tường Chính Nam có thể xuất viện, nhưng mỗi ngày phải đến bệnh viện tập bài tập vật lý trị liệu để hồi phục như trước kia.

Người nhà họ Tường từ trên xuống dưới đều mừng rỡ vô cùng. Đầu tiên là khối máu đông trong đầu Tường Chính Nam đã tan dần, ước chừng trị liệu

khoảng nửa năm, hai chân nhất định sẽ chuyển biến tốt hơn, bây giờ nếu có người bên cạnh giúp đỡ cũng có thể đi được vài bước. Thứ hai, người Trung Quốc quan niệm đầu năm mới thì nên có bầu không khí vui mừng viên mãn, trong nhà lại có người bệnh nằm lại trong bệnh viện đón năm mới thì cho rằng đó là điềm xấu.

Thế cho nên, chuyện Tường Chính Nam xuất viện khiến cho nhà họ Tường mùa đông này vô cùng náo nhiệt tung bùng.

Hôm nay, Diệp Anh Chương khó được lúc rảnh rỗi, liền mang theo hoa tươi và quà cáp đến thăm Tường Chính Nam mới xuất viện. Phòng khách nhà họ Tường bởi vậy so với bình thường mà đông vui hơn vài phần.

Mọi người đang dùng trà và điểm tâm, nhìn xa xa xuyên qua bức tường thủy tinh ở phòng khách, thấy một chiếc xe đang tiến vào sân nhà. Nhiếp Trọng Chi cả người đẩy về phong trần mệt mỏi bước xuống xe.

Tường Chính Nam có chút kinh ngạc, vừa thấy Nhiếp Trọng Chi bước vào liền hỏi: “Thằng nhãi cậu sao lại tới đây? Cậu chẳng phải đang đi nghỉ ở vùng biển Ca-ri-bê sao?” Nhiếp Trọng Chi mặc một chiếc áo ba-đô-xuy màu đen phong cách quân đội, cúc kim loại đính trên vai giống như dẫn theo ánh mặt trời bên ngoài, bóng loáng tỏa sáng. Hắn cởi áo ba-đô-xuy ra, tiện tay đưa cho đi Lan, ánh mắt mỉm cười thần nhiên lướt qua mọi người: “Có chút việc phải xử lý, cho nên mình quay về trước. Biết cậu xuất viện, thế nên vừa mới xuống máy bay liền chạy tới đây.”

Nhiếp Trọng Chi quay đầu nửa thật nửa giả nói với bà Lục Ca Khanh: “Di Khanh, thật ra hôm nay cháu tới đây chủ yếu là đi ăn chực cơm nhà di. Di mà không cho cháu ăn thì cháu cũng không về.” Lục Ca Khanh biết thằng bé này đang nói đùa, mỉm cười tiếp lời: “Nơi này di Khanh lúc nào cũng hoan nghênh cháu tới ăn chực. Di Khanh chỉ sợ cháu không muốn tới thôi.”

Nhiếp Trọng Chi khấp khởi vui mừng nhanh miệng: “Cảm ơn di Khanh, cháu biết là di Khanh sẽ không để cháu đói bụng mà.” Lục Ca Khanh rót cho hắn ly hồng trà, thân thiết đưa tới tận tay hắn: “Uống một ngụm trà cho nhuận hầu.”

Ngay khi vào nhà, Nhiếp Trọng Chi đã đem dung nhan Tường Chính Tuyền chiếu vào đáy mắt, thật tỉ mỉ, không một tia bỏ sót. Cô tự nhiên mà buông lời ngồi bên cạnh Diệp Anh Chương, nhàn nhã thoải mái, nụ cười trong suốt luôn hiện trên gương mặt, khóe mắt cong cong. Nhưng bởi vì thoáng nhìn hắn, cả người cô liền trở nên cứng nhắc.

Đây là một loại phòng bị bản năng. Cô nhóc kia không những không muốn gặp hắn, mà còn luôn luôn đề phòng hắn. Trong lòng Nhiếp Trọng Chi thoáng lạnh đi.

Nhiếp Trọng Chi bụng ly trà và đế ly, ung dung thần nhiên mà ngồi xuống ghế sofa đơn bên cạnh Tường Chính Tuyền, cặp chân thon dài lẳng lặng để bên chân Tường Chính Tuyền. Không hề bất ngờ, thân mình cô chợt chấn động lẫn nữa.

Tường Chính Tuyền vốn đang ngồi bên cạnh Diệp Anh Chương, tay bụng ly gốm sứ, miệng ăn bánh pút-đing hương chanh. Từ sau khi Nhiếp Trọng Chi xuất hiện trong phòng khách nhà cô, Tường Chính Tuyền liền cảm giác đĩa bánh pút-đing ban đầu đủ vị chua ngọt thơm ngon, tròn mềm thì giờ này tựa như miếng xương đang mắc trong cổ họng, cố gắng thế nào cũng không thể nuốt xuống được.

Trong khoảng thời gian này, hai người họ không gặp nhau lần nào, cô chỉ gửi cho Nhiếp Trọng Chi một tin nhắn với mấy chữ ít ỏi: “Không có chuyện gì!” Một tin nhắn ngắn ngủn như vậy giống như mặt mã được mã hóa, trên thế giới này cũng chỉ có Nhiếp Trọng Chi xem mới hiểu nó là gì. Sau khi tin nhắn gửi đi, liền bật vô âm tín không thấy trả lời.

Tường Chính Tuyền đang cố gắng học cách quên chuyện đó đi, chỉ cần không có gì là tốt rồi, cô không quan trọng chuyện Nhiếp Trọng Chi có đọc được tin nhắn đó hay không, có trả lời lại cô không, mục đích duy nhất cô gửi tin nhắn đó đến cho anh ta, chính là vì không muốn phải mặt đối mặt với anh ta để nói về chuyện đó một lần nào nữa.

Cô vẫn nghĩ rồi cũng đến lúc kết thúc, chuyện đã xảy ra cuối cùng cũng không để lại hậu quả phát sinh gì ngoài một dấu chấm tròn trĩnh. Cô cũng vì thế mà âm thầm cảm thấy may mắn.

Thế nhưng, Nhiếp Trọng Chi đường đường chính chính mà ngồi xuống bên cạnh cô, cô liền có cảm giác hoang mang sợ hãi. Đây giống như có một con mãnh thú hung tợn không ngừng lao tới rồi rít gào trước mắt cô.

Nhiếp Trọng Chi ung dung ngồi đó, ngón tay thon dài chậm rãi khuấy ly trà, nhấp một ngụm nhỏ, mới ngẩng đầu lên cười chào với Diệp Anh Chương: “Khó khi nào được gặp Diệp tiên sinh ở đây như hôm nay.”

Diệp Anh Chương gật nhẹ: “Anh Nhiếp cũng vậy.”

Nhiếp Trọng Chi quan sát tám chân chùm lên hai chân Tường Chính Nam, nói: “Tường, thế nào rồi? Bác sĩ nói gì?”

Lục Ca Khanh vui vẻ ra mặt mà thay Tường Chính Nam trả lời: “Bác sĩ nói, dựa theo tốc độ bình phục của Chính Nam, chỉ cần kiên trì tập luyện, không đến mấy tháng là có thể như trước kia rồi.”

Tinh thần Nhiếp Trọng Chi phấn chấn, vẻ vui mừng tràn ngập giọng nói: “Đúng là tin tức tốt. Tường, tôi chờ cậu cùng đi cưỡi ngựa đánh bóng.” Tường Chính Nam nghe vậy mà cười: “Nhớ đấy, cậu chính là đối thủ của tôi, đến lúc đó tôi mà không đánh cho cậu thua tôi bởi khó khăn thì không còn là tôi nữa.” Nhiếp Trọng Chi: “Được, tôi đây chờ cậu. Đến lúc đó cậu có thua tôi cũng sẽ không khách khí đâu.”

Dứt lời, tầm mắt hắn bất chợt lướt qua Tường Chính Tuyền, sau đó dừng lại trên đĩa bánh của cô, ý cười thần nhiên hỏi: “Tuyền Tuyền, làm sao vậy? Bánh pút-đing này không hợp khẩu vị của em sao?”

Tường Chính Tuyền đang bị nhấn chìm trong bầu khí tức đặc trưng của Nhiếp Trọng Chi làm cho tâm phiền ý loạn, lúc này nghe được hân hỏi như vậy, cô theo bản năng né tránh ánh mắt của hân: “Đúng vậy.” Cô lại bồi thêm một câu: “Hôm nay bánh pút-đing chanh có vị hơi chua quá.”

Tường Chính Tuyền giương mắt liền nhìn thấy trong mắt Nhiếp Trọng Chi ẩn ẩn ý cười khó hiểu. Oxy trong không khí trong nháy mắt như bị rút đi hết, Tường Chính Tuyền hoảng hốt, cầm đĩa bánh trong tay đưa sang cho Diệp Anh Chương, đứng dậy nói: “Diệp đại ca, anh giúp em ăn hết đĩa bánh pút-đing này đi. Em quay về phòng một chút.”

Tường Chính Tuyền lên lầu được vài bước, mới quay lại mỉm cười khéo léo, nói một câu khách sáo với Nhiếp Trọng Chi: “Nhiếp đại ca, anh cứ ngồi chơi đi ạ.” Trong đầu cô kỳ thật rất muốn rất muốn hân mau nói cáo từ, nhanh nhanh rời đi, đi càng xa càng tốt. Chỉ mong sao Nhiếp Trọng Chi từ nay về sau đừng xuất hiện trước mặt cô nữa.

Một câu “Nhiếp đại ca” nói còn mấy mớ hơn giọng người máy nói, Nhiếp Trọng Chi làm sao lại không hiểu ý cô là gì. Trong lòng hân trở nên hui quạnh, một cảm giác không biết nên diễn tả thế nào. Hân nhàn nhạt đáp một tiếng “Ừ”, tầm mắt từ đĩa bánh pút-đing trong tay Diệp Anh Chương chuyển sang người cô.

Thấy Tường Chính Tuyền vừa tự nhiên lại vô cùng thân thiết mà đưa đĩa bánh mình đang ăn dở cho Diệp Anh Chương ăn tiếp, Nhiếp Trọng Chi chỉ cảm thấy hai mắt phát đau, vị chua trong lòng không ngừng lên men. Chốc chốc, vị chua này thật kì lạ đã bị tia phẫn nộ lại không cam lòng dần dần thay thế. Giờ phút này, hân hận không thể vọt lên mà đoạt lấy đĩa bánh pút-đing kia.

Nhiếp Trọng Chi nhấp từng ngụm trà để che dấu tâm tư mình, nhưng ly trà này giống như bị ai đó đổ cả một bình dấm chua thật lớn vào, chua đến mức làm răng hân như muốn vỡ vụn. Tay bỗng nhiên khựng lại, Nhiếp Trọng Chi bắt giác như nhận ra: Hân đang ghen.

Hân là đang ghen với Diệp Anh Chương!

Loại cảm giác ghen tuông nồng đậm cầu không được, ước chẳng thấy này dường như đang từng bước một khiến hân phát điên.

Tại ngày hôm đó, lần đầu tiên Nhiếp Trọng Chi chân chính hiểu ra được bản thân mình thời gian qua bất thường là vì nguyên nhân gì.

Lục Ca Khanh đương nhiên không biết chuyện là thế nào, thấy vẻ mặt Nhiếp Trọng Chi mờ mịt, bà nghĩ rằng hân vừa bay một chặng đường dài nên mệt mỏi, liền cười cười đề nghị: “Trọng Chi, ngồi máy bay lâu như vậy mệt rồi đúng không? Nếu vậy cháu lên phòng khách trên lầu tắm rửa một cái rồi xuống dùng cơm. Dù sao nhà di Khanh cũng không nhiều phép tắc câu nệ quá đâu.”

Nhiếp Trọng Chi vui vẻ đáp ứng, đứng dậy hôn một cái lên trán bà Lục Ca Khanh: “Cháu biết di Khanh tốt với cháu nhất mà, vậy cháu không khách sáo nữa.” Bà Lục Ca Khanh nghe Nhiếp Trọng Chi dỗ vậy mặt mày hớn hớn, vỗ tay lên vai hân nói: “Mau đi đi.”

Tường Chính Nam ở phía sau giả bộ tức giận bồi thêm một câu: “Thằng nhóc kia bớt lè mề đi, động tác nhanh lên. Rồi xuống ăn cơm, Tuyền Tuyền còn chưa ăn sáng đâu.”

Bà Lục Ca Khanh nâng ấm trà, châm hồng trà vào ly cho Diệp Anh Chương, cười nói: “Anh Chương, cháu ăn khối điểm tâm này lót dạ trước đi. Đừng chê cười, Chính Nam và Trọng Chi trước giờ vẫn bằng vai bằng lứa như vậy, di quen rồi.”

Diệp Anh Chương khẽ cười: “Thật ra cháu rất hâm mộ tình cảm giữa anh Nam và Nhiếp đại ca.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Sa vào bẫy tình

Lúc này, hành lang trên lầu yên tĩnh đến mức một tiếng động nhỏ cũng không có, lúc Nhiếp Trọng Chi đi ngang qua phòng của Tường Chính Tuyền, bước chân hân theo bản năng hơi ngừng lại. Cô nhóc kia là vì không muốn gặp hân nên mới trốn trên này, cô cho là hân không biết sao?!

Nhiếp Trọng Chi chậm rãi vươn tay phải ra, nhưng khi gần chạm vào cánh cửa thì bỗng hân hốt hoảng khựng lại. Hân đang làm gì thế này? Chẳng lẽ hân muốn xông vào phòng của Tuyền Tuyền sao? Hân điên rồi phải không! Trong đầu giống như đang có một giọng nói không ngừng rít gào, cả người Nhiếp Trọng Chi chợt thanh tỉnh lại, tay hân buông thõng để bên người mình, lui về phía sau từng bước.

Nói đến cũng khéo, Tường Chính Tuyền ở trong phòng ngủ của mình nhắm tính thời gian, dưới lầu có lẽ đã đến lúc dùng cơm trưa, vì thế cô chuẩn bị xuống lầu. Nhưng mới vừa mở cửa phòng mình ra, bất thành lình cô nhìn thấy Nhiếp Trọng Chi đang đứng bên ngoài, sắc mặt hân vô cùng kỳ dị. Tường Chính Tuyền cả kinh, phản ứng đầu tiên là muốn sập cửa lại, nhưng tay phải Nhiếp Trọng Chi đã kịp nâng lên đặt trên ván cửa, ngăn chặn động tác kế tiếp của cô.

Hai người mặt đối mặt đứng đó, tựa như đang giằng co kịch liệt trong im lặng vậy.

Qua một hồi sau, Tường Chính Tuyền thất bại hạ trận. Cô cup mắt, ngượng ngừng chào hân một tiếng: “Niếp đại ca.”

Biểu tình của cô giống như con chuột nhỏ không may đụng độ phải con mèo. Trong lòng Nhiếp Trọng Chi chẳng hiểu sao lại thấy nổi giận, nhớ tới đĩa bánh pút-đing trong tay Diệp Anh Chương dưới lầu khi nãy, sâu cũ cộng hận mới, trong lúc nhất thời tức giận không thôi.

Mái tóc Tường Chính Tuyền hơi ngắn mà uốn xoắn nhẹ, hai bên tết thành bím nhỏ, dùng kẹp pha lê kẹp lại, thoáng chút phong vị Bô-hê-miêng, pha lẫn chút nhẹ nhàng khoan khoái của cô gái kiều mị đến nhu mì.

Nhiếp Trọng Chi thấy chiếc kẹp tóc pha lê trên mái tóc xoã tung hơi có phần bị lệch, hân nâng tay muốn giúp cô sửa sang lại. Nhưng khi hân vừa nhấc tay lên, Tường Chính Tuyền lại như bị điện giật, lui về phía sau từng bước.

Động tác này của cô giống như mũi kim nhọn đâm vào ngực hân đau đớn, tâm tình Nhiếp Trọng Chi bỗng nhiên nguội lạnh, hân thân nhiên mở miệng: “Vì sao em phải trốn tránh tôi?” Trong lòng Tường Chính Tuyền như bị chấn động, đành lảng sang chuyện khác: “Em không có.” Ánh mắt Nhiếp Trọng Chi khóa chặt trên người cô, giống như đang cố tìm tòi tra xét gì đó ở cô: “Em có.”

Tường Chính Tuyền chỉ cảm thấy ánh mắt hân đang không ngừng quét khắp người cô, từng cọng tóc gáy bắt đầu dựng thẳng. Cô mỉm cười yếu ớt: “Niếp đại ca, em nào có trốn tránh anh. Chúng ta nên xuống lầu ăn cơm thôi.”

Nhiếp Trọng Chi nhìn cô đầy ý vị sâu xa, nghiêng người né ra một lối đi. Nét mặt Tường Chính Tuyền bất giác buông lỏng, nép người đi ra khỏi phòng. Cô lại không biết biểu tình rất nhỏ vừa rồi của mình sớm đã bị Nhiếp Trọng Chi thu vào trong đáy mắt.

Trong tích tắc thấy cô lướt qua người, Nhiếp Trọng Chi bỗng một phen túm chặt lấy cánh tay của cô. Tường Chính Tuyền hoảng sợ, đôi mắt hân vì hoảng sợ mở to nhìn hân, miệng lắp bắp: “Niếp đại ca, anh muốn làm gì?”

Trong mắt cô đầy vẻ hoảng sợ cùng phòng bị không hề che giấu làm cho vật trong lòng ngực Nhiếp Trọng Chi cực kì không thoải mái. Cô đối với Diệp Anh Chương luôn tươi cười như hoa, ôn nhu động lòng người, nhưng khi đối với hân thì chẳng khác gì dã thú ăn thịt người, sợ đến chết, dù chỉ một giây đồng hồ nói chuyện cùng hân cũng không muốn.

Hân thì làm gì? Xưa nay hân vẫn luôn xem cô như em gái của chính mình, những năm gần đây vẫn luôn đối xử tốt như vậy. Nếu đêm đó cô không sấp lại vừa hôn vừa cắn vừa sờ soạng, quần quít lấy hân như vậy, quần quít lấy hân thì đã không.... *ý của anh thì anh mới là người bị hại :))

Nghĩ đến cái hôn của cô ngày đó, tầm mắt Nhiếp Trọng Chi bất giác dừng trên cánh môi hồng phấn vì hoảng sợ mà hé mở ra của cô, nhất thời liền không thể dời đi được. Uớt át niềm mại lại phốt hồng tựa như đoá tường vi, Nhiếp Trọng Chi bỗng nhiên dâng lên một loại xúc động muốn cắn đôi môi đó của cô.

Hân thốt ra: “Tôi không muốn làm gì hết, lúc này tôi chỉ muốn được hôn em.” Sắc mặt Tường Chính Tuyền trong phút chốc chỉ còn một màu trắng bệch, con ngươi theo bản năng liếc nhìn sang phía cầu thang đằng kia, cô rất sợ động tĩnh trên này không may lọt xuống dưới kia, đành phải đè thấp thanh âm, không thể tin được trùng mắt hân: “Niếp đại ca, anh điên rồi phải không? Anh buông em ra.”

Cô càng phản ứng mãnh liệt như vậy, Nhiếp Trọng Chi lại càng căm tức. Một luồng lửa giận không thể khống chế trong chớp mắt đã dâng trào đầy lòng ngực, hân nắm lấy tay cô hết sức, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi đúng là điên rồi nên mới muốn hôn em. Em định làm thế nào?” Tường Chính Tuyền nghẹn họng nhìn hân trần trối, kinh hãi không thôi, giấy dựa cánh tay muốn bứt ra khỏi tay hân: “Anh buông ra, anh buông tay tôi ra.”

Nhiếp Trọng Chi mặt không biến sắc đáp lại: “Em để tôi hôn một chút, tôi sẽ không đem chuyện kia nói ra ngoài.” Hân cư nhiên dùng chuyện đó để uy hiếp cô. Tường Chính Tuyền quả thực không dám tin những lời hân vừa thốt ra, hai mắt cô trừng lớn, cả người hoàn toàn ngây ra vì không biết phải làm sao.

Nếu đổi lại người này là Diệp Anh Chương đang ở dưới lầu kia, không chừng cô sớm đã giống đêm đó mà nhào lại đây. Ý niệm này vừa lóe lên trong đầu Nhiếp Trọng Chi đã khiến hân khó chịu đến muốn phát cuồng, hân không để cho cô thêm thời gian nghĩ ngợi nữa, trầm giọng nói: “Tôi đếm từ một tới ba. Em hoặc là lại đây hôn tôi, hoặc là tôi sẽ xuống lầu để nói chuyện với Diệp Anh Chương. Em muốn chọn bên nào?”

Tường Chính Tuyền mặt tái nhợt trần mình đứng đó, không cách nào nhúc nhích. Nhiếp Trọng Chi lại nhẹ nhàng cất tiếng: “Một. .... Hai. ....” Hân thông thả đếm từng số một, vừa đếm vừa quan sát phản ứng của Tường Chính Tuyền. Chữ “hai” vừa dứt, chỉ thấy cô hít một hơi thật sâu, hai tay siết thành quyền, cứng nhắc đến gần hân. Hai mắt cô nhắm chặt, bất lực mà ghé sát mặt mình vào rồi chạm nhẹ một cái lên má hân, có lẽ chỉ có một giây, thậm chí còn ngắn hơn một giây nữa, cô liền rời đi.

Tuy rằng chỉ trong một chớp mắt ngắn ngủi, nhưng xúc cảm mềm mại ấm áp kia, quả là tuyệt vời không thể tả.

Thế nhưng Tường Chính Tuyền sau khi rời đi, phản ứng đầu tiên lại là nâng tay lên chùi miệng, giống như cô vừa chạm phải một thứ cực kì dơ bẩn. Cô không cam lòng để Nhiếp Trọng Chi uy hiếp như vậy, nhưng động tác và biểu tình vừa rồi của cô lại làm Nhiếp Trọng Chi tổn thương thật sâu, lửa giận trong đầu hân càng ngày càng bùng phát.

Dù sao thì hân cũng đã đóng vai kẻ vô lại, đã vậy thì vô lại tới cùng đi. Nhiếp Trọng Chi nhếch môi tự giễu, giọng nói vẫn âm trầm: “Cái đó không tính, phải là nơi này mới được.” Hân chỉ chỉ vào môi mình. Nếu vừa rồi cô không bày ra biểu tình kia, có lẽ hân đã bỏ qua cho cô rồi.

Đôi mắt hân của Tường Chính Tuyền tràn ngập tức giận cùng ý muốn cự tuyệt. Nhiếp Trọng Chi chỉ liếc cô một cái, cười như không cười nói: “Em

không muốn làm cũng không sao, tôi đi xuống kia vậy.” Dừng một chút, hần ung dung thông thả bồi thêm một câu: “Đi tìm Diệp Anh Chương tán gẫu mấy câu.”

Tường Chính Tuyền oán hận nhìn hần, nhưng cũng không còn cách nào khác, vì thế đành phải từ từ nhắm hai mắt lại như đi chịu trận mà đến gần hần lần nữa. Trong lòng không ngừng trấn an mình: Xem như hôn cún con, mèo con vậy. Đúng, mình đang hôn cún con, mình đang hôn mèo con.

Môi của cô vừa chạm vào môi hần, tựa như chuồn chuồn lướt nước, chạm thật khẽ rồi liền rời đi.

Nhiếp Trọng Chi ngơ ngẩn nhìn bóng dáng cô biến mất nơi khóc khua hành lang, đầu ngón tay vuốt ve chỗ môi cô vừa chạm đến. Buổi tối hôm đó, cô xem hần là Diệp Anh Chương, vừa hôn vừa liếm lại quần quýt lấy hần đủ kiểu.

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu giống như đem xăng đổ vào ngọn lửa đang cháy lớn trong hần, Nhiếp Trọng Chi quay phắt người lại, hung hăng nện một quyền lên tường.

Tường Chính Tuyền kể từ khi đó bắt đầu sợ gặp Nhiếp Trọng Chi. Nhiếp Trọng Chi tắm rửa xong rồi đi xuống lầu, liền rất tự nhiên mà ngồi xuống đối diện chỗ cô và Diệp Anh Chương đang ngồi. Trong bữa ăn, ánh mắt hần vẫn lặng lẽ dõi theo cô, trên mặt lộ ra ý cười đầy ẩn ý làm người ta chán ghét, nhàn nhả tự tại tại ngôi một chỗ nghe bọn họ nói chuyện.

Trong suốt thời gian của bữa cơm, lần đầu tiên trong cuộc đời Tường Chính Tuyền cảm nhận sâu sắc hoàn toàn cái gọi là “như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than”, “một giây kéo dài dài bằng một năm”.

May mắn là không lâu sau đó, điện thoại Nhiếp Trọng Chi bỗng có người gọi tới, sau đó hần liền cáo từ. Tường Chính Tuyền lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Từ đó về sau, Tường Chính Tuyền trốn tránh Nhiếp Trọng Chi quả thực còn kinh khủng hơn chuột trốn mèo. Nếu Nhiếp Trọng Chi đến nhà thăm anh trai, cô liền giả bệnh để không xuống lầu. Cứ như thế liên tục, cũng tránh được vài dịp chạm mặt với Nhiếp Trọng Chi.

Ngay thời điểm đó cô còn chưa thực sự hiểu hết con người Nhiếp Trọng Chi. Cô cứ nghĩ rằng mình đã có thể trốn thoát khỏi hần.

Sau này cô mới biết được đó chẳng qua là ý nghĩ của một mình cô mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Sa vào bẫy tình 2

Ngày hôm đó, Tường Chính Tuyền đang nằm ngủ trưa. Trong lúc mơ màng cô bỗng có cảm giác như có ai đó đẩy cửa tiến vào phòng mình, đứng lặng bên giường hồi lâu, đang ngủ nhưng không hiểu sao cô có cảm giác tóc gáy dựng thẳng, bất ngờ mở mắt, cô liền thấy Nhiếp Trọng Chi đứng cách mình chỉ trong gang tấc.

Tường Chính Tuyền sợ tới mức mở miệng thét lên một tiếng “Ahhhh” thật chói tai, nhưng giây tiếp theo, đôi môi của hần đã hạ xuống, ngăn chặn tất cả thanh âm của cô.

Mới bắt đầu đã là một nụ hôn, nhưng không đợi Tường Chính Tuyền phản ứng lại, lưỡi Nhiếp Trọng Chi đã muốn dò xét tiến vào thật sâu, đụng vào đầu lưỡi của cô... Vẫn ngọt ngào y như trong trí nhớ của hần, Nhiếp Trọng Chi bỗng chốc chìm vào cảm xúc ý loạn tình mê.

Tường Chính Tuyền quá sợ hãi, bối rối mà đẩy vai hần ra. Cô lúc này giống như một con cá bị mắc cạn, trong lúc không ngừng giãy dụa đã nhảy lên cắn vào môi hần. Nhiếp Trọng Chi bị đau, buông cô ra, sắc mặt càng u ám hơn vài phần: “Em cắn tôi?”

Tường Chính Tuyền vô cùng chán ghét mà dùng tay chà sát môi mình, cá giận nói: “Đi ra ngoài, nếu anh không ra, tôi sẽ hô lên đây.” Nhưng phản ứng của Nhiếp Trọng Chi lại là ngồi xuống một bên trên chiếc giường công chúa của cô, hai mắt nhắm lại, đáp lời cô bằng một tiếng cười nhạt: “Em hô đi! Mau hô đi! Chỉ cần em cất tiếng lên thôi, ba mẹ em, anh trai em, rồi cả Diệp đại ca của em nữa, tất cả bọn họ sẽ biết chuyện của chúng ta. Cho nên...” Hần xấu xa cố ý ngừng lại một chút, khoe môi phác lên một nụ cười chế nhạo như đã nắm chắc mười phần: “Tôi cá là em sẽ không dám hô lên!”

Cái hôn mới vừa rồi kia chẳng qua chỉ là để che miệng cô lại, sợ cô thét lớn làm mọi người chạy tới mà thôi. Nhưng đến khi thực sự chạm vào nơi mềm mại kia rồi, hần lại không thể nào không chế bản thân mình được nữa.

Ý cười pha lẫn thanh âm trầm thấp của hần, khiến cô cảm thấy vô cùng đáng ghét. Thế nhưng, hần quả thật đã bắt được điểm trí mạng của cô. Tường Chính Tuyền ôm nỗi hận không thôi, hơn nữa thật sự cô không dám hô lên. Cuối cùng đành phải đứng dậy, chỉ vào cánh cửa thấp giọng quát: “Đi ra ngoài.”

Nhiếp Trọng Chi cũng đứng dậy, đặt một chiếc thẻ từ lên trên bàn ở đầu giường cô, chậm rãi nói: “Mấy ngày qua tôi đã chuyển vào nhà mới, đây là thẻ ra vào cửa, mặt mã là sinh nhật của em... Nếu em rảnh thì tới xem...”

Tường Chính Tuyền đang tay gạt mạnh tấm thẻ xuống sàn nhà, nét mặt cương lên đỏ bừng, tỏ vẻ vô cùng chán ghét: “Tôi không đi. Anh đi ra ngoài, ra khỏi đây ngay cho tôi.”

Một tấm thẻ từ để có thể vào nhà hân, đời này hân cũng cho duy nhất một người chính là cô, ngay cả ba hân – ông Nhiếp Canh Lễ cũng không có phần. Nhiếp Trọng Chi thật sự mong muốn cô khi rảnh rồi có thể đi đến nhà hân chơi. Hân tuy rằng có thói quen một mình. Nhưng nhiều lúc, ở trong căn phòng vắng vẻ trống trải, hân cảm giác mình thực cô đơn tịch mịch.

Trên mặt hân chẳng may may chút chán ghét. Nhưng nét cười bên môi lại dần dần biến mất, thay vào đó là vẻ âm thầm nơi đáy mắt còn pha lẫn nét bi thương đau đớn.

Nhiếp Trọng Chi chậm rãi cúi người xuống, nhặt tấm thẻ từ mỏng manh kia lên, dùng ngửi khí rất nhẹ, từng chữ từng chữ lại thật rõ ràng: “Được, được thôi. em không đi, tôi đành phải đi tìm Diệp Anh Chương.”

Hân dùng chuyện này để uy hiếp cô! Hân lại uy hiếp cô một lần nữa! Tường Chính Tuyền trừng mắt nhìn hân, hai mắt như hai ngọn lửa hùng hục đốt: “Anh...” Một chữ ‘anh’ nói ra hồi lâu, cô cầm gói bên người hung hăng ném tới phía hân: “Anh cứ ra ngoài cho tôi, tôi đã nói là tôi không đi. Cứ, cứ ngay cho tôi!”

Nhiếp Trọng Chi biết cô nhóc này nổi giận thật rồi, nhưng hân cũng không tránh đi, mặc cho chiếc gói bông mềm đập vào người mình. Nhiếp Trọng Chi nhìn cô vì tức giận mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hân chợt thất thần mấy giây, đột nhiên cười lạnh nói: “Được thôi, tôi hiểu rồi, em không đồng ý đúng không? Tôi gọi xong cuộc điện thoại này sẽ đi ngay.”

Hân tự nhiên tốt bụng, dễ dàng buông tha cho cô như vậy sao?! Tường Chính Tuyền còn đang hồ nghi trong đầu. Chỉ thấy Nhiếp Trọng Chi lấy di động từ trong túi quần của mình ra, bắt đầu ấn số, tay vừa ấn miệng vừa hỏi cô: “Số điện thoại của Diệp Anh Chương có phải 139XXXXXXX hay không?”

Đó quả thật là số của Diệp đại ca. Tường Chính Tuyền lắp bắp kinh hãi, nhảy qua giật lấy di động trong tay Nhiếp Trọng Chi, vừa lo lắng lại vừa sợ hãi, trong lòng cực kì rối loạn: “Anh muốn làm gì? Anh muốn làm gì? Anh định làm gì?” Nhiếp Trọng Chi nâng cao cổ tay lên, không cho cô chạm tới: “Thì tôi gọi cho Diệp Anh Chương.” Tường Chính Tuyền nhón chân cao hơn, liều mạng níu tay hân xuống: “Anh gọi cho anh ấy để làm gì chứ?”

Khỏe miệng Nhiếp Trọng Chi hiện lên nụ cười nhàn nhạt, bộ dạng vờ vĩnh như chuyện bình thường: “Không có gì, gọi cho cậu ta tán gẫu chút mà thôi.” Toàn thân Tường Chính Tuyền lạnh lẽo, con giận dâng trào: “Không cho phép anh gọi! Tôi không cho anh gọi đi! Anh có nghe thấy tôi nói không?”

Nhiếp Trọng Chi giờ phút này dù bận tay vẫn ung dung nhìn cô, chậm rãi nở nụ cười: “Tôi muốn gọi điện thoại cho Diệp Anh Chương thì liên quan gì tới em? Hơn nữa, em dựa vào cái gì mà không cho tôi gọi? Em cũng không phải là gì của tôi. Em muốn quản thì đi quản Diệp đại ca của em, bảo hân đừng nhận điện thoại của tôi mới đúng. Nhưng e là em vừa nói ra, Diệp đại ca của em sẽ hỏi đầu đuôi ngọn ngành... Cho nên, tôi ta cả em sẽ không!”

Hân đã chắc rằng sẽ ăn cô! Tường Chính Tuyền hận nghiêng răng nghiêng lợi: “Nhiếp Trọng Chi, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Nhiếp Trọng Chi đáp lại cô bằng một nụ cười băng quơ như không: “Tôi muốn thế nào sao? Tôi chỉ muốn gọi cho Diệp Anh Chương để tán gẫu mấy câu về chuyện đêm đó thôi.” Tường Chính Tuyền sốt ruột đến mức đứng ngồi không yên: “Không được gọi, nếu anh dám gọi, tôi, tôi...” Tường Chính Tuyền ngập ngừng, muốn nói ra một câu nào đó uy hiếp, nhưng nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra lấy cớ gì để có thể uy hiếp lại Nhiếp Trọng Chi.

Nhiếp Trọng Chi nhẹ nhàng hỏi: “Em nói xem, nếu tôi gọi em sẽ như thế nào?” Tường Chính Tuyền hét cách, oán hận nói: “Nếu anh dám gọi đi, từ nay về sau tôi sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa.” Nghe vậy, Nhiếp Trọng Chi chợt lộ ra vẻ không biết nên khóc hay cười. Nhưng mấy giây sau, hân thu lại tất cả biểu tình trên mặt, tựa như đang tự giễu mà nói: “Dù sao thì bây giờ em cũng không để ý tới tôi. Dù tôi có gọi hay không đi chăng nữa thì kết quả cũng chẳng khác là mấy.”

Tường Chính Tuyền giống như bị dồn vào đường cùng, nhắm mắt lại, cực kì miễn cưỡng trả lời hân: “Đưa thẻ từ cho tôi, tôi đi. Tôi sẽ đến nhà mới của anh, như vậy được rồi chứ?” Nhiếp Trọng Chi nhìn chăm chăm cô, bỗng nhiên cười rộ lên: “Tuyền Tuyền, trên thế giới này đều không phải em muốn thế nào là được thế đó. Tôi bây giờ chỉ muốn gọi cuộc điện thoại này thôi, nghe giọng Diệp đại ca của em thế nào.” Nói xong, Nhiếp Trọng Chi liền ấn phím gọi đi.

Hân đúng là một tên ác ma! Tường Chính Tuyền tro mắt nhìn điện thoại trong tay Nhiếp Trọng Chi vừa được gọi đi. Trong điện thoại truyền đến tiếng đổ chuông, mỗi một tiếng vang lên tựa như một sợi dây thừng, từng chút một siết chặt cổ của cô, khiến cô hít thở càng lúc càng khó khăn, càng lúc càng không thở được. Hai tay cô vịn tay Nhiếp Trọng Chi xuống, điên cuồng giật lấy điện thoại. Nhưng trong lúc cô đang muốn giành về, điện thoại được nối máy, thanh âm quen thuộc của Diệp Anh Chương xuyên qua tai nghe chậm rãi truyền tới: “Alo, xin chào! Tôi là Diệp Anh Chương, xin hỏi anh là ai?”

Động tác của Tường Chính Tuyền lập tức hóa đá. Nhiếp Trọng Chi ung dung liếc mắt nhìn sang Tường Chính Tuyền một cái, chậm rãi đưa điện thoại chuyển qua bên tai. Toàn thân Tường Chính Tuyền run run như muốn co giật, trong đầu đã không còn năng lực tự hỏi, ý niệm duy nhất còn tồn tại là không thể để cho Nhiếp Trọng Chi nói một câu nào, chết cũng không thể để hân ta nói. Vì thế, Tường Chính Tuyền liều lĩnh dùng miệng mình ngăn miệng Nhiếp Trọng Chi lại. Chỉ cần hân không mở miệng, giờ phút này bất cứ cô làm gì cũng được.

Cánh môi của cô trơn mềm như nước, cho dù vừa liếm vừa mút chẳng chút kĩ xảo nhưng vẫn ngọt đến không ngờ. Nhiếp Trọng Chi bất giác đón nhận nụ hôn của cô, miệng hân khẽ héch lên, cái lưỡi mềm mại đỉnh hương của cô liền trượt vào, quấn quýt dây dưa cùng một chỗ với hân.

Nhiếp Trọng Chi chưa từng để tâm như vậy khi hôn một người, hết sức trần trọc, hết sức triền miên, hết sức ôn nhu, hết sức dài lâu. Hân không biết

chính mình đã hôn bao lâu, cũng không biết ở đâu bên kia điện thoại Diệp Anh Chương đã cúp máy khi nào, càng không biết di động trong tay mình từ lúc nào đã bị rơi xuống. Hắn chỉ biết là làm cho nụ hôn của hai người càng thêm sâu, thêm ngọt ngào, dịu dàng mà tình tế. Đến khi cả hai như sắp không còn không khí để thở, hắn mới buông lỏng ra một chút, sau đó lại hôn một lần nữa, lại một lần nữa...

Nếu có thể, hãy để nụ hôn này mãi như vậy đi... Kéo dài đằng đẳng, sông cạn đá mòn!

Đến sau cùng, là hắn nhẹ nhàng buông cô ra, thần sắc Trương Chính Tuyền ngầy ngẩn, ý thức mê mang. Nhiếp Trọng Chi thương tiếc hạ xuống trán cô mấy cái hôn thật khẽ. Trong lúc nhất thời, cả hai người đều giống như bị chìm đắm trong bầu không gian kiêu diễm mê huyền.

Tiếng chuông điện thoại vang lên lần nữa phá tan sự im lặng giữa hai người, Trương Chính Tuyền như bừng tỉnh khỏi mộng, trong nháy mắt đó, phản ứng đầu tiên của cô là một phen đẩy mạnh Nhiếp Trọng Chi ra.

Tâm Nhiếp Trọng Chi chợt lạnh lẽo, tia ngọt ngào phảng phất trong ngực trong tích tắc biến mất không còn dấu vết. Hắn chậm rãi buông tay ra, cúi người xuống nhặt di động đang nằm trên mặt đất lên. Trên màn hình lập lòe nhấp nháy, hiện lên dãy số mà hắn vừa gọi khi nãy.

Sắc mặt Nhiếp Trọng Chi trầm xuống, giọng chậm chậm: “Của Diệp Anh Chương.” Tiếng nói vừa dứt, liền nhìn thấy cả thân mình Trương Chính Tuyền đột nhiên như bị chấn động, cô nâng mắt nhìn hắn, đáy mắt không dấu được vẻ kinh hoàng sợ hãi.

Nhiếp Trọng Chi lại hỏi một câu: “Lần này nghe hay là không nghe?” Trương Chính Tuyền chợt tiến lên, giật lấy di động, lập tức ấn phím tắt máy. Nhiếp Trọng Chi vẫn trầm mặc không lên tiếng, im lặng theo dõi động tác của cô.

Trương Chính Tuyền lui lại cách xa hắn, hồi lâu sau mới mở miệng nói: “Nếu anh đem chuyện này nói ra ngoài, hoặc là nói cho Diệp đại ca, cùng lắm là cả chết lưới rách.” Giương mặt của cô vẫn xinh đẹp phớt hồng như trước, giống như lúc mới vừa đây cô cùng hắn đắm chìm trong nụ hôn, nhưng ngữ khí lại vô cùng lạnh lẽo một mối: “Nhiếp Trọng Chi, anh là một thương nhân, anh tuyệt đối sẽ không làm mấy chuyện phí sức mà không thu lại kết quả này đúng không? Nói thật đi, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Đến lúc này cô đã chán ghét tới mức gọi thẳng tên hắn, Nhiếp Trọng Chi. Một đêm kia, cô quán quýt lấy hắn, gọi hắn “Nhiếp đại ca”, tiếng gọi thực mềm mại non nớt, trong nháy mắt đó, cho dù cô muốn trăng sao trên trời, hắn nghĩ hắn cũng sẽ dùng hết mọi cách để hái xuống được cho cô.

Hai bên huyết Thái Dương không ngừng giạt tình thích, Nhiếp Trọng Chi vẫn không nhúc nhích, đứng đó một lúc lâu, chờ cảm giác đau đớn chậm rãi tiêu biến đi một ít, hắn mới từ từ đến gần cô, nét cười trên mặt thực nhạt, dường như chỉ thoáng lóe lên: “Tôi sẽ giữ kín bí mật này, vĩnh viễn cũng không bao giờ nói cho Diệp Anh Chương. Nhưng em có thể cho tôi được lợi ích gì? Giống như mới vừa rồi sao?”

Thân mình Trương Chính Tuyền chấn động. Cáo bỗng nhiên chúc tết gà, chắc chắn không phải tốt lành gì!

Nhưng hắn điên rồi phải không, hắn cư nhiên muốn có lợi ích.

Trương Chính Tuyền lạnh lùng: “Nếu anh muốn chuyện đó, tại sao không đi tìm bạn gái của mình?” Tâm mắt Nhiếp Trọng Chi hơi hơi chớp động, cười như không cười đến gần cô: “Tôi không có bạn gái, hơn nữa giữ bí mật này cho em... Đương nhiên em phải cho tôi lợi ích thật tốt rồi.” Trên thế giới này, hắn chỉ cần cô cho hắn mà thôi.

Đúng là một tên vô lại!

Nhiếp Trọng Chi ép chặt vào người cô, đôi môi hắn nhẹ nhàng dò xét, chạm vào vành tai cô, hô hấp mỏng manh phun bên tai Trương Chính Tuyền. Trương Chính Tuyền chán ghét muốn đẩy hắn ra, nhưng cuộc điện thoại vừa rồi đã khiến cô sợ hãi vô cùng. Trương Chính Tuyền không dám làm mất lòng hắn, rơi vào đường cùng, chỉ có thể miễn cưỡng để mặc hắn, cô một mực cắn răng oán hận, không hề lên tiếng.

Cô nguyện ý vì Diệp Anh Chương mà hy sinh nhiều chuyện như vậy! Nhiếp Trọng Chi toàn thân lạnh lẽo. Môi hắn lại chậm rãi đi xuống... Chính hắn cũng không biết diễn tả cảm xúc lúc này của mình, hắn đang hy vọng Trương Chính Tuyền bảo hắn dừng lại, hay là mong cô để hắn tiếp tục làm tiếp? Chính hắn cũng không nhận ra được, chỉ biết theo cách nào thì cũng khiến hắn khó chịu đến cực điểm.

Không, dù cô muốn thế nào đi nữa, hắn cũng sẽ không dừng lại. Bởi vì một khi đã dừng lại, cũng có nghĩa là hắn sẽ mất cô vĩnh viễn. Ngay giây phút đó Nhiếp Trọng Chi đã hạ quyết tâm như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Sa vào bẫy tình 3

Về sau, rốt cuộc Trương Chính Tuyền vẫn đến nhà mới của hắn. Sau khi bấm tám con số trong sinh nhật của mình, cô liền nghe được một tiếng ‘ding’ thật thanh thúy, cửa đã được mở khóa.

Nhiếp Trọng Chi đứng lúc cũng đang nhàn rãi ngồi ngoài ban công chờ cô đến. Hắn vừa nghe tiếng cửa mở ra, trong tay cầm hai ly Champagne, từ ngoài ban công mỉm cười đi vào: “Đến đây.”

Hôm nay Nhiếp Trọng Chi mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, phối với quần màu nâu nhạt, trông thực thoải mái. Bước chân Tưởng Chính Tuyền ngừng lại, nhất thời không tiến thêm nữa. Nhiếp Trọng Chi tựa người vào khung cửa, một tay nâng ly rượu Champagne khẽ nhấp một ngụm, tay kia cũng nâng một ly làm động tác mới rượu với cô, không chút để ý mà mỉm cười: “Lại đây.”

Hắn ung dung đứng đó chờ, vì hắn biết cô nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Quả nhiên, sau một lúc lâu, Tưởng Chính Tuyền chậm rãi nâng bước, chậm chạp đi về phía hắn. Ban công được phủ một màu xanh biếc của các loại hoa cỏ, ở giữa là một bộ sofa hình chữ U thật lớn, đệm sợi dày màu trắng, bên trên để mấy chiếc gối ôm màu cà phê đậm, chỉ cần nhìn thoáng qua một cái là có thể khiến người ta cảm thấy thực thư thái, dễ chịu.

Nhiếp Trọng Chi ghé vào bên tai cô hỏi: “Em có thích phong cách này không? Nếu không thích, em muốn đổi thế nào cũng được.”

Đổi cái đầu nhà hắn, lúc này đây cô tình nguyện đi giúp di Lương làm việc có ích, dù phải quét hết một con đường cũng thoải mái hơn bội phần so với ở trong này. Tưởng Chính Tuyền xoay mặt sang chỗ khác, vì đề phòng mà tránh hắn đi: “Anh bảo tôi tới đây để làm gì?”

Nhiếp Trọng Chi cũng không để ý, chỉ vào một hướng nào đó: “Thấy không, nơi đó chính là nhà em.” Tầm mắt nhìn theo ngón tay hắn, chỉ nhìn thấy được một tòa nhà tường trắng ngói đen, sân trong là một màu xanh biếc. Tưởng Chính Tuyền thản nhiên nói: “Anh gọi tôi tới là để tôi xem thứ này sao? Được rồi, tôi nhìn thấy rồi, tôi đây có thể đi về được rồi chứ?”

Lúc này Nhiếp Trọng Chi không chịu được nữa, tay nâng ly Champagne đặt xuống bàn trà ‘cạch’ một tiếng: “Em đi thăm một chút thử xem.” Tưởng Chính Tuyền ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn, không lên tiếng.

Trong tích tắc, không gian nơi ban công chìm trong im lặng, chỉ một cơn gió nhẹ thoảng qua cũng có thể nghe thấy tiếng vi vu nho nhỏ bên tai.

Tưởng Chính Tuyền cắn môi dưới, toàn thân đề phòng. Tầm mắt Nhiếp Trọng Chi dán chặt vào cánh môi ướt át phần hồng đang bị cô dày vò, cắn hết lần này đến lần khác, dường như sắp bị chảy máu. Hắn khẽ quát: “Không được cắn môi.” Tưởng Chính Tuyền xoay mặt qua: “Ai cần anh lo!” Tuy rằng nói như vậy, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn mà buông lỏng hàm răng.

Chỉ một động tác nghe lời nhỏ như vậy của Tưởng Chính Tuyền thôi cũng khiến Nhiếp Trọng Chi cảm giác cơn tức của mình chậm rãi biến mất.

Nhiếp Trọng Chi ngồi xuống sofa, đưa mắt liếc sang chỗ cô: “Em định đứng như vậy hết buổi chiều sao? Lại đây ngồi xuống.” Tưởng Chính Tuyền sợ nếu cô còn cứng đầu nữa, không biết Nhiếp Trọng Chi hẳn lại dùng thủ đoạn gì. Cảnh tượng hắn lấy điện thoại gọi cho Diệp Anh Chương cô vẫn chưa quên. Vì thế, cô sai bước đi đến góc ghế xa hắn nhất, lấy một chiếc gối ôm sợi dày, bộ dạng cực kì đề phòng mà ngồi xuống.

Thấy cô nhu thuận nghe lời, khóe miệng Nhiếp Trọng Chi lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Từ khay thủy tinh đặt trên mặt bàn, hắn lấy một ly rồi rót Champagne vào, đưa cho cô.

Tưởng Chính Tuyền tỏ vẻ chán ghét: “Tôi không uống, từ giờ trở đi tôi sẽ không uống bất cứ một giọt rượu nào nữa.” Dĩ nhiên từ lần kia vô cùng khủng bố, thế cho nên bây giờ mỗi khi nhìn thấy rượu là cô lại thấy sợ hãi, cho dù là Champagne cũng không dám đụng vào.

Nếu Tưởng Chính Tuyền chỉ nói một câu rằng cô không uống, thì có lẽ cơn tức giận của Nhiếp Trọng Chi đã dâng trào. Nhưng câu sau cô lại nói sẽ không uống rượu nữa, thật giống như đang giải thích cho hắn nghe. Nhiếp Trọng Chi cũng biết câu này không phải nói cho có lệ, đáy lòng chợt thấy thoải mái hơn, cũng không miễn cưỡng cô nữa. Vì tâm tình hắn lúc này đang rất tốt, nên hắn đứng dậy đi vào trong phòng khách lấy một chai nước khoáng, vặn mở nắp chai, rót vào trong ly rồi đưa đến trước mặt cô: “Vậy em uống nước lọc đi.”

Tầm mắt Tưởng Chính Tuyền nhìn về phía xa xa, đầu xoay qua nơi khác không trả lời hắn. Nhiếp Trọng Chi lơ đãng ngồi xuống bên cạnh cô, tay cầm ly Champagne, thỉnh thoảng nhấp một ngụm, chất lỏng mát lạnh chảy xuống cổ họng, giữa bầu khí trời sáng sủa tươi mới, lại có cô ở bên, cảm giác thực thoải mái khiến người ta ao ước.

Qua hồi lâu Nhiếp Trọng Chi vẫn không nói lời nào, hai mắt hắn dán chặt vào bàn tay đang ôm gối của cô, mười ngón tay thon thon, trắng nõn như ngọc. Nhớ tới đêm đó, cô tựa như dây leo mà quấn quanh cổ hắn...

Nhiếp Trọng Chi chậm rãi vươn tay ra, nhẹ nhàng cầm lấy tay cô. Tưởng Chính Tuyền há ra, muốn dùng lực để rút tay về, lại nghe thấy giọng nói Nhiếp Trọng Chi vang lên: “Đừng nhúc nhích, đây là lần đầu tiên chúng ta ngồi cùng nhau yên bình như vậy.” Lại là tiếng nói trầm trầm thấp thấp đó, tựa như mang theo từ tính mà mê hoặc lòng người. Tưởng Chính Tuyền thấy hắn bỗng nhiên nói ra một lời thật kỳ quặc, sợ không cẩn thận lại trêu chọc đến hắn, thế nên cô đơn giản là để mặc cho hắn làm.

Hai người vẫn tiếp tục im lặng như thế. Ngón trỏ của Nhiếp Trọng Chi khẽ trượt qua lại trong lòng bàn tay cô, chạm nhẹ tựa như ong hút mật, tê tê ngứa ngứa. Loại cảm giác này dần dần lan rộng ra, mơ hồ lan vào tận trong tim.

Sau một lúc lâu, Nhiếp Trọng Chi mới mở miệng, ngữ khí nhỏ nhẹ khiến người ta phải hết sức im lặng mới nghe thấy được, hắn cúi đầu nói: “Em nói xem, tôi có chỗ nào không bằng Diệp Anh Chương?”

Thanh âm của hắn vừa trầm vừa nhẹ, tựa như một tiếng thở nhẹ. Hơn nữa, hắn hỏi những lời này, cũng thực là kỳ quái. Tưởng Chính Tuyền chỉ cảm thấy

nơi đáy lòng có gì đó thật lạ, cô không biết dùng lời nào để diễn tả nó.

Nhiếp Trọng Chi thở dài: “Ngay cả em cũng không nói được, có phải hay không? Tôi xem tới xem lui, cảm thấy Diệp Anh Chương của em cũng chẳng có gì hơn, nhìn mãi không ra được chút gì tốt. Em nói thật tôi nghe xem, hẳn ta có gì tốt hơn tôi?”

Hắn sao có thể kém hơn Diệp Anh Chương được. Luận về gia thế, chưa nói đến người bác quyền cao chức trọng của hắn kia, mình Nhiếp gia thôi ở thành phố Lạc Hải này cũng là tiếng tăm lừng lẫy, gia thế hiển hách. Diệp gia tuy rằng cũng không kém, nhưng cũng là từ thời của ông nội Diệp Anh Chương, còn bây giờ sao có thể đứng ngang vai với Nhiếp gia họ đây. Luận về bản thân, hắn là người tuy ở nơi sang quý nhưng vẫn chúi lọi, còn Diệp Anh Chương nếu có quãng hắn ta ở trên đường có khi nhiều người còn chẳng biết hắn ta là ai. Cho dù so về diện mạo, hắn cũng không kém cạnh Diệp Anh Chương nửa phần. Nhưng cô vì sao lại không nhìn sang hắn một chút, đối xử với hắn tốt hơn chút nữa?

Tướng Chính Tuyền đề Nhiếp Trọng Chi nói về Diệp Anh Chương cho xong, trong người cô vốn đã chất chứa một bụng tức, vừa nghe hắn nói, liền lập tức phun trào, cô rút mạnh tay mình ra, tựa như một con sư tử đang bảo vệ lãnh địa của mình mà phẫn bực hắn: “Diệp đại ca anh ấy cái gì cũng tốt, cái gì cũng hơn anh.” Trong nháy mắt nói ra những lời này cô cảm thấy vui sướng vô cùng. Thế nhưng ngay giây tiếp theo, cô liền hối hận.

Tựa như có một mũi kim thêu xuyên vào da thịt đến đau đớn, mới vừa rồi bầu không khí còn đang hòa nhã, cảnh ảo mộng trong tích tắc đã biến mất không còn bóng dáng, sắc mặt Nhiếp Trọng Chi dần dần lạnh đi, ngay cả việc giả cười cũng không làm được nữa.

Không gian ở ban công tĩnh lặng khiến người ta sợ hãi.

Sau một lúc lâu, Nhiếp Trọng Chi chậm rãi đến gần, ghé bên tai cô cười một nụ cười ngả ngớn đáng ghét: “Nếu hắn ta tốt như vậy, đêm đó lúc em quần lấy tôi, tại sao lại nói Diệp đại ca hôn em, mà không nói tôi hôn em đi?”

Bên cạnh Tướng Chính Tuyền chính là tay vịn sofa, thấy hắn tới gần như thế, cô không còn đường để lui, cũng không thể tránh né đi đâu được. Cô lại chịu không nổi những lời này của Nhiếp Trọng Chi, bỗng nhiên quay đầu lại, đôi mắt đen tuyền trừng hắn, lại không thể nghĩ ra được lời nào để đáp trả, gương mặt nóng bừng, sợ run hồi lâu, cuối cùng cô không chút khách khí đẩy hắn ra rồi đứng dậy: “Ai cần anh lo, tránh ra, tôi muốn về nhà.”

Nhiếp Trọng Chi phản ứng cực nhanh, trở tay chụp lấy liền túm được tay cô. Hắn tập võ đã đến đai đen cửu đoạn, dù hắn đùa giỡn kiểu gì thì người chết cũng là mình. Tướng Chính Tuyền tuy rằng biết rõ điều này, nhưng lúc này cô đang cực kì buồn bực, tâm trí đâu để nghĩ đến mấy chuyện đó. Vì thế hung hăng đá hắn: “Anh tránh ra cho tôi, đừng chạm vào tôi, mau buông ra.”

Nhiếp Trọng Chi thấy cô phản ứng như vậy lại không hề tức giận, trong đầu ngược lại thấy thoải mái mà bật cười: “Em đá tôi, em tức giận với tôi, chứng tỏ hắn chưa từng hôn em như tôi đã hôn em đúng không?”

Tuy rằng đang tức tối, Tướng Chính Tuyền vẫn biết Nhiếp Trọng Chi đã nói đúng sự thật. Diệp Anh Chương quả thật chưa bao giờ hôn cô như vậy. Nụ hôn của Diệp đại ca từ trước đến giờ vẫn là dịu dàng chạm nhẹ, tựa như cánh bướm đậu trên khóm hoa, vô cùng dễ dãi. Làm sao có thể giống Nhiếp Trọng Chi, mỗi lần hắn hôn cô đều như muốn ăn luôn cô vào bụng.

Tướng Chính Tuyền đối với Nhiếp Trọng Chi quả thật không thể nào chịu đựng được nữa, đành phải oán hận quay mặt đi, không nói lời nào.

Tướng Chính Tuyền đáp lại hắn bằng hành động như vậy, Nhiếp Trọng Chi như không để vào mắt mà bật cười, ghé sát mặt cô thêm một chút. Tướng Chính Tuyền nghiêng đầu tránh hắn, cảm ghét đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Nhiếp Trọng Chi, buông tôi ra. Anh muốn thế nào? Hôm nay chúng ta nói cho rõ ràng luôn đi.”

Ngón tay thon dài của Nhiếp Trọng Chi nhẹ nhàng lướt qua gò má của cô, môi hắn dần dần để sát vào, giọng nói mơ hồ, có tình để nó đầy về ám muội: “Tuyền Tuyền, em là một cô gái thông minh, em biết tôi muốn gì đúng không?”

Nhiếp Trọng Chi cũng không biết hắn làm sao lại như vậy? Từ sau khi hai người phát sinh quan hệ, lúc ban đầu hắn còn cảm thấy cực kỳ áy náy, hận không thể đánh cho mình một trận, sao hắn có thể nhúng chàm cô gái nhỏ này. Hắn thậm chí còn cảm thấy không còn mặt mũi nào mà gặp mặt Tướng Chính Nam. Nhưng theo thời gian trôi qua, hắn lại phát hiện bản thân mình càng ngày càng kì lạ. Trong những lúc lơ đãng hắn thường nhớ tới cô bé Tuyền Tuyền này, nhớ tới hết thảy của cô, loại nhớ nhung này hắn không thể nào ngừng lại được.

Ban đầu vốn dĩ hắn vẫn có thể kiềm chế được, nhưng vài lần vô tình nhìn thấy hình ảnh Tướng Chính Tuyền và Diệp Anh Chương ở bên nhau, mỗi khi nhìn thấy, trong đầu tựa như có ngàn vạn con kiến cắn thực khó chịu, càng xem càng chóng mặt, càng nhìn càng nổi giận.

Hắn cảm thấy mình sắp phát điên. Hắn sao có thể nhớ nhung đến cô gái này đây? Vì thế, hắn dùng một số phương pháp, tỷ như đi đánh võ, tỷ như tìm người cùng tụ họp party, tìm người cùng đi nghỉ phép. Miễn là hắn muốn chơi, thì chuyện làm hắn vui không bao giờ thiếu.

Không được, như thế nào cũng không được! Hắn đã dùng rất nhiều, rất nhiều cách. Chỉ một thoáng là hắn đã quên, nhưng ngay sau đó lại nhớ tới cô một cách điên cuồng.

Hắn không thể nào quên được!

Rất nhiều chuyện một khi đã vượt qua giới hạn thì sẽ không thể nào quay lại như trước kia nữa. Quả nhiên là như thế!

Hắn rốt cuộc đã không còn quay về như ngày xưa!

Cô gái nhỏ nhắn tựa như búp bê này, cô công chúa nhỏ này, rõ ràng hắn đã chứng kiến cô lớn lên từng chút một. Nhưng công chúa nhỏ vừa mới trưởng

thành đã muốn gả cho người khác.

Không, không được, đây là chuyện không thể! Mỗi khi nghĩ tới hần đều cảm giác lồng ngực phải đau đớn, hít thở không thông!

Nhiếp Trọng Chi cũng biết ý nghĩ của mình điên rồi. Nhưng hần lại không thể điều khiển được, hần vẫn muốn điên cuồng hơn nữa.

Chẳng lẽ hần... Một ý nghĩ đáng sợ chợt lóe lên. Dưới ánh sáng mặt trời rực rỡ, Tưởng Chính Tuyền đột nhiên cảm thấy toàn thân ớn lạnh: “Anh muốn gì?” Tầm mắt Nhiếp Trọng Chi khóa chặt trên người cô, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Tuyền Tuyền, là em chọc đến tôi trước. Em quên rồi sao? Là em đến quán rượu của tôi, là em uống rượu của tôi, sau đó lại quyến rũ tôi... Giữa chúng ta vĩnh viễn không còn trong sáng được nữa.”

Đây là sự thật. Tưởng Chính Tuyền không còn cách nào phản bác.

Từ đó về sau, Tưởng Chính Tuyền cảm giác cô giống như một cánh bướm chẳng may lọt vào lưới của Nhiếp Trọng Chi, mặc cho cô cố gắng vùng vẫy giãy dụa, cô vẫn không thể nào thoát khỏi được hần.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Sa vào bẫy tình 4

Thân thể Tưởng Chính Nam đã bình phục hoàn toàn, thời gian trôi qua đến mùa hè năm thứ hai, hai chân gần như đã bước đi như người bình thường, nhưng vẫn còn phải uống một số loại thuốc và phối hợp trị liệu định kỳ.

Nhiếp Trọng Chi cũng có rất nhiều công lao, dường như mỗi ngày hần đều tới nhà họ Tưởng, chẳng quản phiền hà hay bận bịu mà cùng Tưởng Chính Nam tới bệnh viện kiểm tra, cùng hần nói chuyện giết thời gian. Lâu lâu hần lại gọi đám anh em tới nhà họ Tưởng tụ hội chơi bài. Cuộc sống của Tưởng Chính Nam ngoại trừ chuyện không thể đến công ty làm việc, chỉ ngồi ở nhà phê duyệt văn kiện ra, thì còn lại dường như không có gì thay đổi.

Mẹ hần là bà Lục Ca Khanh nghe chuyện này, quả thật đã xem Nhiếp Trọng Chi như con trai ruột của mình. Trước mặt mọi người không ít lần nói qua: “Thằng bé Trọng Chi này trọng tình trọng nghĩa như vậy, tôi thấy cũng mừng lòng. Cái gọi là hoạn nạn gặp chân tình, giữa bạn bè với nhau, chỉ khi nào trải qua con biển cổ thì mới biết được ai mới là bạn bè chân chính của mình.”

Mỗi khi mẹ nói như vậy, Tưởng Chính Tuyền luôn trầm mặc không nói gì, đôi mắt rũ xuống. Ý đồ Nhiếp Trọng Chi ra sao chỉ có cô là biết rõ ràng nhất.

Cuối mùa thu năm đó, ở một nơi thanh bình như Lạc Hải bỗng xảy ra một vụ cướp bóc lớn nhất từ trước tới nay. Được xem là lực lượng giỏi nhất cục cảnh sát ở Lạc Hải, tổ chuyên án của Diệp Anh Chương sau hai tuần điều tra đã phá án thành công vụ án này, Diệp Anh Chương cũng nhờ chuyện đó mà vinh quang nhận được công lao hạng nhất.

Cuối cùng cũng được nghỉ phép Diệp Anh Chương liền hẹn Tưởng Chính Tuyền đi ăn cơm.

Diệp Anh Chương phá được vụ án lớn, hào hứng không thôi, khác với những lần trước, lần này anh ta cùng cô trò chuyện rất nhiều, nhưng đa phần đều liên quan đến vụ án kia: “Kẻ gây án vẫn còn là sinh viên, bình thường hần thích xem truyện trinh thám Sherlock Holmes, nên rất có kinh nghiệm lẫn trốn điều tra. Hần vốn là người ở Tam Nguyên, cẩn thận tính toán, hần chọn Lạc Hải vì nơi này cách xa Tam Nguyên. Để thực hiện vụ cướp này, hần đã tới Lạc Hải điều tra vài lần, tìm hiểu về toàn bộ nhân viên trong tiệm trang sức, tình hình bảo an...”

Tưởng Chính Tuyền gấp một miếng thịt gà hun chanh, khẽ mỉm cười: “Sau đó thì sao?”

Diệp Anh Chương: “Sau khi hần từ Tam Nguyên chạy sang Lạc Hải, đầu tiên là ngồi xe ba bánh, rồi ngồi taxi, xe bus công cộng, mỗi lần hần chuyển xe đều cải trang thành người khác. Sau đó hơn tám giờ hần dùng súng tiến vào cửa hàng trang sức thực hiện vụ cướp... Hần cũng coi như phần tử phạm tội có năng lực trốn chạy tốt nhất mà cục cảnh sát anh gặp phải.”

Tưởng Chính Tuyền lúc trước luôn mong mỏi được ở bên Diệp Anh Chương mỗi ngày, Diệp Anh Chương nếu thao thao bất tuyệt kể về những vụ án ở cơ quan, cho dù nó có đáng sợ đến mức nào, cô cũng luôn là một thính giả tốt nhất, cô luôn cảm giác được ở bên cạnh anh là điều hạnh phúc nhất trên đời.

Thế nhưng bây giờ, mỗi khi cùng Diệp Anh Chương mặt đối mặt ngồi ăn cơm, nghe anh cao hứng phấn chấn nói chuyện, Tưởng Chính Tuyền thế nhưng lại không thấy một chút ngọt ngào vui sướng như trước kia, thứ cô cảm thấy đó chính là kinh hoàng sợ hãi. Không có lúc nào là không khẩn trương căng thẳng. Cô sợ bất kỳ lúc nào anh cũng có thể nhìn ra sự bất thường ở nơi cô, sợ anh sẽ phát hiện ra chuyện giữa cô và Nhiếp Trọng Chi.

Ánh sáng lộng lẫy từ ngọn đèn chiếu xuống, chân dung Diệp Anh Chương thật rõ ràng, nét mặt hào hứng. Tưởng Chính Tuyền giống như bị ánh đèn sau lưng anh ta làm cho nhói mắt, không dám nhìn nhiều.

Cô và Diệp đại ca rút cuộc làm sao vậy? Sao lại đi đến nông nổi này?

Trong lòng Tưởng Chính Tuyền tràn ngập sự bất an và áy náy, điều này khiến cô có cảm giác mình sắp phát điên. Cô sao có thể vô si đến mức như thế này? Bên này cùng Nhiếp Trọng Chi phát sinh quan hệ, bên kia lại cùng Diệp đại ca ân ái yêu thương.

Cô mơ hồ cảm nhận được, cô và Diệp đại ca dường như đã kết thúc. Có lẽ, từ lúc cô và Nhiếp Trọng Chi bắt đầu dây dưa với nhau thì đã chấm dứt rồi.

Giây tiếp theo, cô kiên định lắc đầu, không, không được. Diệp đại ca là mối tình đầu trong sáng nhất của cô, và anh nhất định cũng sẽ là người cuối cùng. Cô sẽ gả cho Diệp đại ca! Nhất định sẽ là vậy!

Bàn ăn của hai người nằm ở vị trí trong góc, bên cạnh là một vài ghế lô, tương đối thanh tĩnh.

Tưởng Chính Tuyền không muốn ăn gì, chỉ ăn duy nhất một miếng thịt gà hun chanh liền hạ nĩa xuống. Vừa ngẩng đầu lên, cô thấy vài người đang đi về phía hai người, dẫn trước là một vị phu nhân bước đi khoan thai, áo khoác màu trắng xen lẫn đen phối hợp với chiếc quần đen rộng ống, trang sức đeo trên cổ là một chuỗi ngọc trai đắt tiền, gờ tay nhấc chân đều tràn đầy phong thái quý phái.

Vị phu nhân kia đi tới trước mặt cô liền dừng bước. Tưởng Chính Tuyền chợt đứng dậy, lễ phép mỉm cười: “Con chào di Vạn.” Hai nhà Tưởng Nhiếp đều là thế gia ở Lạc Hải, cũng không xa lạ gì nhau.

Vạn Thục Bình cười: “Tuyền Tuyền, di Vạn đã lâu không gặp con. Vợ chồng trẻ cùng nhau ăn cơm sao?” Diệp Anh Chương cũng đứng lên, hơi cúi người chào hỏi: “Con chào di.”

Tưởng Chính Tuyền ngượng ngùng cười: “Dạ vâng.” Vạn Thục Bình nói cười vui vẻ: “Vậy di Vạn không quấy rầy hai đứa nữa. Vợ chồng trẻ cứ từ từ dùng cơm đi.” Tưởng Chính Tuyền khom người mỉm cười, nhìn theo đám người Vạn Thục Bình vào ghế lô.

Phía sau Vạn Thục Bình là một vị phu nhân trung niên ăn diện sang trọng, tay bà ta dắt theo một mỹ nữ tóc dài, diện mạo xinh đẹp động lòng người, tựa như một đóa tường vi nở rộ giữa ngày hè, đẹp đến mức làm người ta kinh diễm.

Tưởng Chính Tuyền đang chuẩn bị ngồi xuống, tầm mắt chợt lướt qua một thân ảnh người nào kia cách chỗ cô không xa. Chỉ một cái liếc mắt như vậy thôi, thân ảnh cao lớn quen thuộc này liền làm cho nụ cười của cô héo úa ngay tại khóe môi. Không phải chứ? Cô hoa mắt phải không?

Cẩn thận nhìn kỹ lại, quản lý nhà hàng này đang dẫn một người đàn ông với dáng người thực quen thuộc đi về phía cô —— người đó không phải Nhiếp Trọng Chi thì còn là ai?!

Trong lúc nhất thời, hình như có ngàn vạn con ong mật bay loạn trước mặt Tưởng Chính Tuyền, bên tai cô đều là tiếng “ong ong ong” đến khó chịu. Hắn sao lại xuất hiện ở nơi này? Hắn muốn làm gì? Hoảng loạn sợ hãi như con thùy triều dâng cao không ngừng, trong tích tắc đã tràn ngập cõi lòng cô.

Nhiếp Trọng Chi hiển nhiên cũng đã nhìn thấy cô, bước chân nhất thời chậm lại, chuyển sang đi về hướng này. Hắn ung dung mỉm cười: “Diệp tiên sinh, đã lâu không gặp. Không ngờ hôm nay lại gặp được cậu và Tuyền Tuyền ở đây. Có phải tôi đã làm phiền hai người hẹn hò rồi không?”

Giọng điệu Nhiếp Trọng Chi tuy rằng nhẹ nhàng như không vậy, nhưng Tưởng Chính Tuyền lại cảm thấy vừa sợ hãi căng thẳng lại vừa tức giận. Cô biết mình lúc này chẳng khác gì Tôn Ngộ Không bị nhốt giữa năm ngón tay Như Lai Phật Tổ, sống hay chết đều phụ thuộc vào hắn đang vui hay đang buồn.

Diệp Anh Chương trả lời: “Anh Nhiếp nói đùa, sao lại là quấy rầy. Anh Nhiếp, nếu được mời anh ngồi xuống cùng chúng em dùng bữa cơm này.”

Nhiếp Trọng Chi liếc mắt nhìn sang Tưởng Chính Tuyền đang cụp đầu xuống một cái, cười cười: “Không được rồi, hôm nay tôi có hẹn.” Nhìn quanh bốn phía, cười như không cười nói với hai người: “Hai người chắc không biết, nhà hàng này chính là nơi xem mặt nổi tiếng ở Lạc Hải. Hôm nay tôi tới đây là để xem mặt.”

Xem mặt! Trong đầu Tưởng Chính Tuyền hiện lên hình ảnh mỹ nữ tóc dài đi cùng bà Vạn Thục Bình khi nãy. Có lẽ là người đến xem mặt với Nhiếp Trọng Chi. Một cô gái xinh đẹp nhường vậy, Nhiếp Trọng Chi có khi nào sẽ nhất kiến chung tình không?.

Tưởng Chính Tuyền bất tri bất giác nhẹ nhàng thở ra. Nhưng cô lại quên mất chuyện phải thu lại biểu tình của mình, thả lỏng rõ ràng như vậy, Nhiếp Trọng Chi liếc mắt qua liền biết, chẳng qua hắn là người biết che giấu cảm xúc, kiềm chế được, trên mặt không để lộ lấy một chút, nhưng trong lòng lại như đang có núi lửa phun trào, nham thạch nóng chảy tràn ra khắp nơi.

Nhiếp Trọng Chi âm thầm nhìn quét qua Tưởng Chính Tuyền, lịch sự gật đầu chào: “Vậy không quấy rầy hai người nữa, tôi phải vào rồi.” Dứt lời, hắn liền xoay người mà đi.

Vừa mới quay người lại, sắc mặt Nhiếp Trọng Chi lập tức trở nên âm lệt, giống như bị phủ một lớp sương giá dày đặc. Nghe thấy hắn phải xem mặt, cô liền vui mừng đến mức lộ rõ ngay trên mặt vậy sao? Nhìn đáng vẻ của cô, nếu không phải hắn đang ở đó, có lẽ cô đã đi đốt pháo ăn mừng. Cô ước gì có thể thoát khỏi hắn sớm một chút phải không? Nhiếp Trọng Chi hận đến nghiến răng, âm thầm rít qua kẽ răng ba chữ: “Tưởng Chính Tuyền.”

Tưởng Chính Tuyền mới vừa thả lỏng nắm tay, bỗng thấy Nhiếp Trọng Chi mới đi được hai bước chợt giống như nghĩ tới chuyện gì, bước chân tạm dừng lại, lưng vẫn đưa về phía họ, thuận miệng hỏi: “Đúng rồi, Diệp tiên sinh, hôm nay là ngày mấy nhỉ?”

Nụ cười trên môi Tưởng Chính Tuyền đột nhiên đông cứng, lúc này cô mới phát hiện mình đã vui mừng quá sớm.

Diệp Anh Chương đáp: “Hôm nay là ngày mười một.” Nhiếp Trọng Chi lúc này mới quay đầu lại nhìn họ cười, tâm tình có vẻ không tệ, “Ồ, thì ra là ngày mười một. Diệp tiên sinh, chúc hai người ăn cơm vui vẻ.”

Mỗi ngày mang số một trong tháng*, đều là ngày mà Tường Chính Tuyền căm ghét nhất. Bởi vì ngày đó cô phải đến nhà của Nhiếp Trọng Chi. *Có lẽ là các ngày 1, 11, 21 trong tháng.

Bởi vậy, Tường Chính Tuyền hôm nay mới không có tâm trạng ăn uống gì. Chuyện duy nhất cô có thể làm, đó là cụp đầu xuống, cố gắng hết sức giữ cho mình như bình thường.

May mà Diệp Anh Chương không phát hiện ra điểm khác thường nào.

Ăn cơm xong, Diệp Anh Chương hỏi ý kiến của cô: “Bây giờ em muốn đi xem phim hay là ở đây uống cà phê?”

Tường Chính Tuyền bị Nhiếp Trọng Chi dọa cho sợ hãi như vậy, dù là thật rỗng cũng nuốt không nổi, chứ đừng nói gì đến uống cà phê, việc cô muốn làm trong lúc này chính là mau mau rời khỏi nhà hàng. Vì thế cô liền chọn xem phim ngay lập tức mà không cần đắn đo gì nhiều.

Hai người đi đến rạp chiếu phim gần đó. Diệp Anh Chương xếp hàng mua vé, Tường Chính Tuyền thì ngồi ở một chỗ chờ đợi. Cô vừa đặt mông ngồi xuống ghế, di động trong túi liền đổ chuông. Tâm Tường Chính Tuyền lập tức trầm xuống, lấy điện thoại ra nhìn, trên màn hình nhấp nháy dòng chữ số là của Nhiếp Trọng Chi. Phản ứng đầu tiên của cô là muốn tắt đi, rồi sau đó tắt máy. Nhưng cô thật sự rất sợ Nhiếp Trọng Chi, nhờ đâu cô tắt máy, Nhiếp Trọng Chi chưa biết chừng lại gọi sang cho Diệp Anh Chương. Vì thế cô đành phải đi đến một góc khuất rồi mới dám nghe điện thoại.

Giọng điệu Nhiếp Trọng Chi đầu bên kia không nặng không nhẹ nói: “Thế nào? Cùng Diệp đại ca thân yêu của em ăn bữa tối tình yêu, có phải lúc này tâm tình vui sướng như nở hoa rồi không? Nhưng mà tôi vẫn phải nhắc nhở em một chút, còn hơn ba tiếng nữa là ngày mười hai rồi đấy.”

Nhiếp Trọng Chi thân nhiên mỉm cười, nhưng khi truyền vào tai Tường Chính Tuyền lại giống như tiếng băng vỡ vụn, lạnh giá lan tràn.

Tường Chính Tuyền đề thấp thanh âm: “Vui thì sao? Không vui thì thế nào? Hơn nữa tự tôi biết được hôm nay là ngày mười một, không cần anh phải nhắc.”

Nhiếp Trọng Chi ở đầu bên kia điện thoại lạnh lùng cười: “Chẳng thế nào cả! Tôi chỉ muốn biết giờ em đang ở đâu?”

Rõ ràng là cô và Diệp đại ca đang yêu đương hẹn hò đường đường chính chính, nhưng theo giọng điệu “đúng lý hợp tình” của Nhiếp Trọng Chi kia, bỗng nhiên biến thành cô và Diệp đại ca đang lén lút yêu đương vụng trộm, làm những chuyện trái với đạo thường. Ngực khí của Tường Chính Tuyền cũng vô cùng không vui: “Tôi ở đâu liên quan gì tới anh! Trước mười hai giờ tôi qua đó là được.” Hắn cũng chẳng là gì của cô!

Nhiếp Trọng Chi bị cô nói như vậy, nhưng hắn lại không hề phát hỏa, ngưng hồi lâu mới nhẹ giọng nói một câu: “Tôi đúng là không nên xen vào chuyện của em.” Nói xong liền cắt đứt điện thoại.

Chỉ đơn giản là cúp máy như vậy thôi sao, quả thực là khó tin. Mặt trời mọc đằng tây cũng sẽ không làm cho Tường Chính Tuyền kinh ngạc đến thế. Sau khi Tường Chính Tuyền vào rạp, cô vẫn nắm chặt lấy di động trong tay, cô lên nhìn nó mấy lần, bởi vì cô cảm thấy không thể tin được. Dựa theo tính tình của hắn, tuyệt đối không có khả năng bỏ qua dễ dàng cho cô!

Chẳng lẽ đường truyền tín hiệu xảy ra vấn đề? Cũng có thể là điện thoại của hắn hết pin? Hoặc là buổi xem mặt của hắn đã thành công, hai người nhất kiến chung tình, cho nên bỏ qua cho cô.

Mơ hồ nghĩ rằng khả năng nào cũng có thể xảy ra! Nhưng sau đó cho dù đã nghĩ thông như vậy, trong lòng Tường Chính Tuyền vẫn luôn bất ổn, không thể an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Kết hôn, chỉ là một giấc mộng đẹp mà thôi

Rạp chiếu phim đang chiếu một bộ phim 3D bom tấn của Mi, Diệp Anh Chương từ trước đến nay thích xem nhất là phim hành động. Thật ra hầu hết con gái đều thích xem những bộ phim tình cảm lãng mạn suốt suốt anh anh em em, Tường Chính Tuyền cũng không ngoại lệ.

Còn nhớ lần đầu tiên hai người đi xem phim, trước khi mua vé Diệp Anh Chương trưng cầu ý kiến của cô: “Tuyền Tuyền, em có thích xem phim hành động Mi không? Nghe nói bộ phim XXXX này xem hay lắm, dân tình trên mạng khen ngợi rất nhiều.”

Nghĩ lại thời điểm đó, chỉ cần được ở bên cạnh anh, cho dù phải xem phim kinh dị cực kì sợ hãi cô cũng nguyện ý, chứ đừng nói là phim hành động thôi,

vì thể nhẹ nhàng gật đầu. Từ đó trở đi Diệp Anh Chương liền cho rằng cô cũng thích xem loại phim này, không đi hỏi ý kiến cô nữa.

Bởi vì phim đã bắt đầu chiếu, trong rạp lại không có mấy người, bên cạnh Tường Chính Tuyền còn vài ghế trống. Phim chiếu chưa được bao lâu, có vài người lần lượt ngồi xuống quanh cô. Trong bóng đêm, nội dung của bộ phim tiếp tục được trình chiếu, cảnh phim không ngừng thay đổi, một con quái vật khổng lồ phát ra tiếng kêu to khàn khàn, âm nhạc chậm rãi, có tiếng người hét chói tai và khóc lóc sợ hãi, quái vật giẫm đạp lên ô tô và những tòa nhà xung quanh, diễn xuất rất chuyên nghiệp, tình tiết nhanh mà không rối, xem trên màn ảnh rộng quả thực rất cuốn hút.

Tất cả mọi người đều đeo kính 3D xem rất hăng say. Trong bóng đêm Tường Chính Tuyền cũng không biết mình bị làm sao, cô luôn có cảm giác rất không thoải mái, tóc gáy dựng thẳng, toàn thân lạnh toát, bất an nói không nên lời. Giống như... Giống như có ai đó đang âm thầm dõi theo mọi nhất cử nhất động của cô...

Tường Chính Tuyền xoa xoa cái cổ sắp cứng ngắc của mình, thay đổi một tư thế thoải mái hơn, thả người tựa vào lưng ghế mềm mại. Cô thật tự nhiên đưa tay đặt lên tay ghế bên phải. Nhưng trong nháy mắt đó, người ngồi bên cạnh đột nhiên một phen cầm lấy tay cô. Trong tích tắc da thịt chạm vào nhau như có một dòng điện cao áp chạy qua, đầu dây thần kinh mẫn cảm của Tường Chính Tuyền như bị kích động mạnh thiếu chút nữa hét chói tai. Những ngón tay thon dài, lòng bàn tay nóng bỏng, cảm giác kia... Rõ ràng... Rõ ràng cô rất quen thuộc.

Tường Chính Tuyền bỗng nhiên sờ tóc gáy. Cô chậm rãi quay cái cổ cứng như thép của mình qua, đập vào mắt cô là ánh mắt phức tạp mà lạnh lẽo như băng của Nhiếp Trọng Chi.

Năm ngón tay của hắn giữ chặt lấy tay cô, dùng lực tay thật mạnh, giống như muốn làm cô thật đau vậy. Đôi môi Nhiếp Trọng Chi chậm rãi hé mở, khẽ phun ra ba chữ: “Tường Chính Tuyền!”

Tận thế, cương thi ập tới cũng không khủng bố như vậy! Trái tim Tường Chính Tuyền nhất thời ngưng đập trong giây phút đó.

Nhiếp Trọng Chi chính là một kẻ biến thái! Hắn đích thị là một kẻ điên.

Toàn thân Tường Chính Tuyền đổ mồ hôi lạnh ào ào, cực kì hoảng sợ mà lén liếc mắt sang Diệp Anh Chương bên cạnh, may mà anh đang tập trung tinh thần nhìn chăm chú lên màn hình điện ảnh, không hề phát hiện ra điểm gì khác thường ở nơi này.

Tường Chính Tuyền thoáng thở nhẹ nhõm, khẽ giẫy dụa, muốn rút tay mình ra. Nhưng cô vừa mới động đậy, Nhiếp Trọng Chi lại tăng thêm lực ở bàn tay mình. Cô làm thế nào cũng không thể thoát được bàn tay đang giữ chắc như đá của hắn. Qua lớp kính 3D, Tường Chính Tuyền nhìn thấy một ngọn lửa bùng bùng trong mắt hắn, dường như nó đang chờ chực để có thể bùng phát thành ngọn lửa dữ dội.

Tường Chính Tuyền cảm giác được từng cái răng của mình đang va đập vào nhau, cô không dám may mắn lộn xộn chút gì, ngay cả mồ hôi lạnh thấm ra trên trán cũng không dám đưa tay lên lau.

Cô đang vô cùng sợ hãi, cũng dần chịu thua trước Nhiếp Trọng Chi.

Suốt nửa bộ phim, Nhiếp Trọng Chi vẫn nắm chặt tay cô như thế, làm kiểu gì cũng không chịu thả. Thần kinh Tường Chính Tuyền cực kì căng thẳng, không biết thân mình đã đổ bao nhiêu mồ hôi lạnh, tim đập dồn dập như sợi dây đàn kéo căng không ngừng dao động, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt phụt. Cô đành phải cầu xin hắn, cô lại gửi tin nhắn: “Nhiếp Trọng Chi, rốt cục anh muốn thế nào? Chúng ta trở về bàn lại được không?”

“Xem xong bộ phim này, tôi sẽ đến nhà trọ của anh ngay lập tức.”

“Sau này chuyện gì tôi cũng nghe lời anh, được không? Anh mau đi đi.”

...

Nhiếp Trọng Chi cũng biết như vậy đã đủ, sau khi nhận được tin nhắn, hắn chậm rãi hồi đáp: “Đây đều là lời em nói, nhớ kỹ.” Hắn kéo tay cô đến bên môi mình khẽ hôn một cái, thừa dịp rạp chiếu phim đang một mảnh tối đen liền rời đi.

Từ sau dịp đó, mỗi lần Tường Chính Tuyền thấy Nhiếp Trọng Chi đều giống như chuột nhìn thấy mèo, hiền lành ngoan ngoãn, cực kì dễ bảo.

Cô cảm thấy mình giống như một con rối gấn dây, thật cẩn thận duy trì cân bằng. Mỗi một giây, mỗi một bước, cô đều cảm giác mình có thể ngã xuống bất cứ lúc nào, rơi vào vách núi đen, kết cục là tan xương nát thịt.

Ngay tại thời điểm Tường Chính Tuyền sắp phát điên, cô gặp lại người bạn tốt của mình – Hứa Liên Trăn, một lần nữa cô ấy đã trở lại Lạc Hải, trở lại bên cạnh anh trai Tường Chính Nam của cô.

Cô hỏi Hứa Liên Trăn tại sao lại đột nhiên rời đi, bây giờ lại quay về. Hứa Liên Trăn chỉ cười chưa sót, không nói cho cô đáp án.

Nhìn nụ cười nhợt nhạt của Liên Trăn, dường như cô ấy cũng không vui vẻ gì. Bên cạnh anh trai Tường Chính Nam của cô mỹ nữ tới tới lui lui hết người này đến người kia, liên tục thay đổi tựa như đèn kéo quân, nếu cô là Liên Trăn, có lẽ cô cũng vui không nổi.

Thế nhưng, Liên Trăn đã quay lại, ít nhất cô cũng có một người bạn thân.

Tường Chính Tuyền nhiều lần đắn đo dự muốn đem bí mật của mình nói cho Liên Trăn nghe. Nhưng lời nói tới bên miệng rồi cô lại cắn răng nuốt trở về, cô phát hiện mình không thể nào đem bí mật đó nói cho ai biết. Một chuyện vô si như vậy, cô biết nói ra thế nào đây?!

Thật sâu thật sâu trong đáy lòng Tường Chính Tuyền, cô cảm thấy cực kì thống hận chính bản thân mình.

Ngày qua ngày, khi ánh mặt trời ở Lạc Hải chói chang nhất, cũng là mẹ của Diệp Anh Chương một mình từ Ngũ Phúc tới đây thăm bà Lục Ca Khanh. Đối với mục đích tới thăm của bà Diệp, trong lòng bà Lục Ca Khanh cũng rất rõ ràng. Nếu không phải bởi vì Chính Nam gặp phải tai nạn kia, Tuyền Tuyền và Diệp Anh Chương sớm đã kết hôn, không chừng giờ này đã có con rồi. Hiện tại con trai Chính Nam đã bình phục hẳn, xem ra bà Diệp lần này đặc biệt đến nhất định là vì hôn sự của hai đứa nhỏ đây.

Bà Diệp kéo tay Tường Chính Tuyền, vui vẻ cười nói: “Chà, mấy tháng rồi em không gặp Anh chương, cho nên hôm nay đến quây rầy đôi vợ chồng trẻ này vậy, chỉ sợ hai đứa chê em phiền thôi.”

Bà Lục Ca Khanh tự mình nhận lấy ấm trà trong tay di Lan, rót một ly trà nóng, đưa cho bà Diệp: “Xem em nói gì kia? Hai đứa nhỏ này thì chị không biết, nhưng chị ngày nào cũng ngóng trông em đến chơi, em ở luôn Lạc Hải này lại càng tốt, lâu lâu ghé thăm, chị ở đây cũng đỡ buồn.”

Bà Diệp mỉm cười nhấp một ngụm trà: “Việc ở luôn Lạc Hải này dù em muốn cũng chỉ sợ là không được.” Bà Lục Ca Khanh cười: “Nhưng cũng không phải là không có cơ hội đúng không?” Bà Diệp cũng cười: “Đúng vậy.” Hai người chỉ dừng ở đó, không nói gì thêm.

Bà Diệp lấy một hộp quà ra đưa cho Tường Chính Tuyền: “Tuyền Tuyền, đến mở ra xem có thích hay không?”

Tường Chính Tuyền thấy mẹ mình chỉ cười mà không nói, một bộ ngầm đồng ý, liền đưa hai tay ra nhận lấy quà, nghe lời mở ra. Đặt trong chiếc hộp nhưng màu đen là một miếng phi thủy màu xanh biếc, long lanh trơn bóng không chút tỳ vết.

Bà Lục Ca Khanh vừa liếc mắt một cái đã mở miệng nói: “Em không nên chiều đứa nhỏ thành hư, sao lại tặng nó một món quà quý giá như vậy.”

Bà Diệp nhìn Tường Chính Tuyền âu yếm, quay sang mỉm cười vui vẻ với bà Lục Ca Khanh: “Chị cũng biết mà, năm đó lúc em mang thai Anh Chương, trong lòng vẫn mong mỏi nó là con gái, nhưng sau cùng lại không được may mắn như chị. Nhưng mà bây giờ, có con dâu là Tuyền Tuyền, xem như em cũng được mãn nguyện rồi. Vật này em vẫn cất trong tủ sắt, đợi không được nữa, sớm muộn gì cũng tặng cho Tuyền Tuyền mà.”

Nói tới đây, bà lại trêu ghẹo: “Chị ấy, lại không biết tâm ý của em. Thời bây giờ mấy món trang sức bên ngoài làm sao mà tinh khiết bằng đồ của thời trước. Thực ra em nếu tiết kiệm được thì sẽ tiết kiệm, không tiêu pha hoang phí bên ngoài. Trực tiếp mang trang sức của mình đến xem như là quà tặng cũng được. Dù sao em cũng chỉ có một đứa con trai, không tiết kiệm cho nó thì cho ai.”

Bà Lục Ca Khanh biết bà ấy đang nói đùa, ai lại tiết kiệm tiền mua quà tặng người khác, liền mỉm cười quay sang nói với Tường Chính Tuyền: “Còn không mau cảm ơn di Diệp. Miếng phi thủy tinh khiết như vậy, bên ngoài chưa chắc tìm được đâu. Dù bây giờ trong tay có nhiều tiền thì cũng phải gấp được mới nói được.”

Tường Chính Tuyền vội lễ phép nói lời cảm ơn. Bà Diệp kéo tay cô, trầm trồ nói: “Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn. Chúng là đều là người một nhà cả, con cảm ơn chỉ thấy xa cách thôi.”

Bà Diệp lại hỏi đến chuyện của Tường Chính Nam, bà Lục Ca Khanh trả lời: “Cuối cùng thì cũng đi lại bình thường. Thời gian này năm ngoái, chị lúc nào cũng thấp tha thấp thỏm, không có đêm nào ngủ ngon.” Bởi vì đều là người một nhà, bà Lục cũng thoải mái nói lời trong lòng mình: “Khi đó chị chỉ sợ chân của Chính Nam sau này không đi lại được... Thăng bé vẫn còn chưa lấy vợ sinh con nữa! Nhiều khi đêm ngủ cũng rớt nước mắt... Nhưng đến bây giờ thì chị cũng an tâm được rồi.”

Bà Diệp cũng tiếp lời bà Lục Ca Khanh: “Tâm lòng cha mẹ khắp thiên hạ này đều giống nhau! Chị yên tâm, Chính Nam nhà chị ấy mà, vừa nhìn thấy đã biết nó có phúc. Đúng rồi, nhắc đến kết hôn, lần này em đến đây, cũng là vì muốn cùng chị định ngày cho Anh Chương và Tuyền Tuyền. Anh Chương nhà em cũng đã trưởng thành rồi, em cũng giống chị, ngày nào em cũng ngóng trông thăng bé lấy vợ sinh con. Nhưng không biết ý tứ nhà chị và Tuyền Tuyền thế nào?”

Quả nhiên! Trong lòng bà Lục Ca Khanh sớm đã chuẩn bị, lúc này liền cười nói: “Chị đương nhiên không có ý kiến gì. Quan trọng là ý tứ của Anh Chương và Tuyền Tuyền thế nào thôi.”

Bà Diệp cười: “Cái này em hiểu, muốn làm gì thì đương nhiên phải thuận theo ý của mấy đứa trẻ này. Nhưng mà chúng ta vẫn nên chọn ra ngày thích hợp trước. Đến lúc đó cặp vợ chồng trẻ này muốn làm theo nghi thức truyền thống thì làm truyền thống, muốn làm theo kiểu phương Tây thì làm phương Tây, tùy ý thích của hai đứa.” Bà Lục Ca Khanh cũng tán thành: “Thế cũng được, chị không có ý kiến.”

Bà Diệp quay sang hỏi: “Tuyền Tuyền, con thấy sao?”

Tường Chính Tuyền chỉ mỉm cười e thẹn: “Di Diệp, con thì sao cũng được,” Cô thật sự sẽ kết hôn với Diệp đại ca sao? Có lẽ trước đây luôn luôn mong mỏi nó quá mức, giờ nó hiện ra ngay trước mắt, Tường Chính Tuyền lại có cảm giác không biết làm sao. Càng khủng bố chính là, trong nháy mắt kia khuôn mặt của Nhiếp Trọng Chi thể hiện lại hiện lên trong đầu cô... Có phải cô trúng tà rồi hay không?!

Bà Diệp thấy cô như vậy thì cười đến là vui vẻ: “Được được được. Chờ mấy ngày nữa, con nên gọi di là mẹ rồi.” Lời này lại càng khiến Tường Chính Tuyền ngượng ngùng mà cúi đầu.

Hình ảnh hoà thuận vui vẻ như vậy, không bao lâu liền bị Nhiếp Trọng Chi và Tường Chính Nam mới về cắt ngang.

Bà Lục Ca Khanh ngẩng đầu cười: “Ah, hai đứa về rồi sao. Mau đến đây ngồi đi.” Tường Chính Nam mỉm cười lễ phép chào hỏi bà Diệp: “Con chào di

Diệp.”

Bà Diệp thấy hấn đã đi lại bình thường, trên mặt liền lộ rõ nét vui mừng: “Chính Nam, thấy con bình phục thế này, di Diệp cũng an tâm.” Tường Chính Nam: “Con cảm ơn di Diệp đã quan tâm.”

Bà Lục Ca Khanh giới thiệu Nhiếp Trọng Chi với bà Diệp: “Đây là anh em tốt nhất của Chính Nam, lúc trước hai đứa nó cùng học ở trường trung học tư nhân Ngự Nam, cũng mười mấy năm năm rồi. Thăng bé này tên là Nhiếp Trọng Chi, là con trai đầu của Nhiếp Canh Lễ.”

Bà Diệp vừa nghe đến Nhiếp Canh Lễ, không khỏi đưa mắt nhìn về phía hấn: “Chà, đây chẳng lẽ là đứa bé đã đưa sự nghiệp của Nhiếp gia sang thị trường Mĩ đó sao?”

Bà Lục Ca Khanh cũng lấy làm vinh dự mà liên tục gật đầu: “Đúng rồi, đúng là thăng bé.” Quay đầu sang nói với Nhiếp Trọng Chi đạo: “Đây là mẹ của Diệp Anh Chương, con cũng gọi là di Diệp giống Chính Nam đi.”

Nhiếp Trọng Chi cũng rất lễ phép, người hơi cúi xuống, tự mình lấy ấm trà châm trà cho bà Diệp: “Di Diệp, con mời di uống trà.” Bà Diệp lại mỉm cười: “Đứa nhỏ ngoan ngoan lễ phép thế này, di vừa gặp đã thích. Con kết hôn chưa?”

Bà Lục Ca Khanh tiếp lời: “Vẫn chưa, thăng bé này nhỏ hơn Chính Nam một tuổi, em xem có ai tốt để ý cho hai đứa nó. Đều đã trưởng thành cả, đứa nào cũng nhân nhả thông dong. Cũng không nhìn xem con nhà người ta con cái đã sắp đi học rồi! Aiz, thật đúng là hoàng đế không vội thái giám vội!” Bà Diệp cười: “Vây thì không được. Chờ đến ngày Anh Chương và Tuyền Tuyền kết hôn, bạn bè thân thích hai nhà đến tham dự, đến lúc đó, lại chẳng có nhiều con gái cho hai đứa lựa chọn sao. Ngũ Phúc em son thủy hữu tình, con gái nhà nào cũng thanh tú xinh đẹp...”

Khóe miệng Tường Chính Nam vốn đang thân nhiên mỉm cười, nghe vậy lại giống như nhớ tới cái gì, cả người liền ngẩn ra.

Trong nháy mắt thân thể Nhiếp Trọng Chi bỗng trở nên căng thẳng, giống như cánh cung đang kéo căng hết mức. Ánh mắt hấn đột nhiên lướt qua gương mặt Tường Chính Tuyền, nhưng rất nhanh đã thu lại, cả người khôi phục như chưa xảy ra chuyện gì, thân nhiên hỏi han: “Di Khanh, ngày cưới của Anh Chương và Tuyền Tuyền đã định rồi sao? Con chúc mừng đi.”

Tường Chính Tuyền đương nhiên cảm nhận được tầm mắt nóng cháy của Nhiếp Trọng Chi, cô làm bộ tập trung ăn điểm tâm trên bàn trà, không dám đụng chạm ánh mắt với hấn.

Bà Lục Ca Khanh xem hấn như con trong nhà, cũng không giấu diếm: “Có lẽ nên tìm lấy vài ngày lạnh. Chà, còn phải chọn nữa. Không biết nên làm ở tháng mười năm nay hay dời đến cuối năm?” Nói đến đây, bà Diệp liền cười: “Theo ý của em thì, chi bằng làm luôn ở tháng mười đi, khi đó cuối thu trời quang đãng, thời tiết tốt. Dù sao khách sạn tiệc rượu đều là có sẵn, dù chuẩn bị thu xếp thế nào cũng kịp. Chị biết em rồi đây, em muốn đón Tuyền Tuyền về làm con dâu nhà em đến sắp đến mất rồi.”

Từ giờ đến tháng mười chỉ còn chưa đến bốn tháng. Bà Lục Ca Khanh có hơi luyến tiếc, lại không dám lộ lên trên mặt, đành phải nói tránh: “Hay là chúng ta cứ theo ý Anh Chương và Tuyền Tuyền đi. Đây là ngày tốt của hai đứa nó, thôi cứ để hai đứa tự mình quyết định. Còn chị thì để chị đi báo với Triệu Quốc nói một tiếng, xem ý ông ấy thế nào.” Bà Diệp gật đầu: “Được được được. Dù sao em cũng ở Lạc Hải được vài ngày rồi, còn chuyện cưới hỏi, chúng ta cứ từ từ bàn bạc, trao đổi kĩ hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Kết hôn, chỉ là một giấc mộng đẹp mà thôi 2

Nhiếp Trọng Chi trầm mặc không lên tiếng, ngồi nghe mọi người nói chuyện hồi lâu, lúc sau hấn ung dung mỉm cười: “Di Khanh, di Diệp, hai người nói chuyện phiếm đi ạ. Cháu còn có việc nên xin phép về trước.”

Tường Chính Tuyền nhìn Nhiếp Trọng Chi sau khi cúi người chào liền rời đi. Bóng dáng cao ngất chậm rãi biến mất sau hai cánh cửa ra vào.

Cô có ngốc cũng biết Nhiếp Trọng Chi sẽ không dễ dàng buông tay như vậy.

Quả nhiên, mấy phút đồng hồ sau cô liền nhận được một tin nhắn: “Tôi chờ em ở du thuyền.”

Hấn rốt cuộc muốn thế nào mới có thể buông tha cho cô đây?

Khi Tường Chính Tuyền xuống taxi đi tới du thuyền thì trời đã khuya muộn, di động chợt vang lên một âm thanh nhỏ. Cô trượt mở màn hình, liền nhìn thấy mấy chữ: “Em rốt cục định khi nào mới tới đây?!!!!!!” Một chuỗi dấu chấm than, biểu thị Nhiếp Trọng Chi đã mất kiên nhẫn đến cực độ.

Trên du thuyền ánh đèn mờ mờ ảo ảo, Nhiếp Trọng Chi tay cầm một ly rượu, nét mặt không thể nhìn rõ, cả người tựa trên boong thuyền, từ xa nhìn cô:

“Em thật sự sắp kết hôn cùng Diệp Anh Chương?”

Tường Chính Tuyền im lặng không lên tiếng, quay mặt đi nơi khác.

Không trả lời cũng chính là một câu trả lời! Trong lúc nhất thời, không gian trên boong thuyền yên tĩnh không một tiếng động, xung quanh im lìm đến mức có thể nghe thấy tiếng thở lúc nhanh lúc chậm của nhau.

Ánh mắt lẳng lẳng của Nhiếp Trọng Chi nhìn động tác của cô lập tức trở nên sắc bén như dao, tay cầm ly rượu bỗng nhiên nâng lên hung hăng ném mạnh xuống mặt sàn “choang” một tiếng liên vờ vụn, chất lỏng màu đỏ và những mảnh thủy tinh trong suốt hòa lẫn vào nhau.

Nhiếp Trọng Chi cắn chặt răng, chỉ cảm thấy trên mỗi chiếc răng đều tràn ngập vị chua sót, hần quát: “Tôi không cho phép em kết hôn với hắn. Tôi không cho phép. Tường Chính Tuyền, em có nghe thấy không?”

Tầm mắt Tường Chính Tuyền bình tĩnh nhìn ra màn đêm xa xa: “Không, tôi muốn gả cho Diệp đại ca, tôi sẽ gả cho anh ấy.”

Cô sẽ không cùng hắn dây dưa thêm như vậy nữa! Cô muốn kết hôn!

Nhiếp Trọng Chi bước từng bước một đi về phía cô: “Tường Chính Tuyền, tôi không đồng ý. Giữa chúng ta đã dây dưa không rõ như vậy, sao em còn gả cho hắn được. Hơn nữa, em cảm thấy hắn yêu em sao?”

Có lẽ hắn đã uống không ít rượu, hơi thở hần ập tới, nồng nặc men say. Tường Chính Tuyền bị hần làm vậy, chỉ cảm thấy mình dường như cũng muốn say theo. Cô lui về phía sau hai bước: “Sao anh ấy lại không yêu tôi?”

Nhiếp Trọng Chi ngơ ngẩn nhìn theo động tác lui về phía sau của cô, đột nhiên cười, từng chữ từng chữ một, lạnh như ngọc vỡ: “Hắn yêu em? Nếu hần yêu em sao đến bây giờ hần vẫn chưa chạm vào em? Hần cũng không phải gay. Hần rõ ràng là một thằng đàn ông kia mà! Tường Chính Tuyền, em tỉnh lại đi!”

Tường Chính Tuyền giận dữ ngắt đầu: “Anh nói vậy! Anh nói vậy! Diệp đại ca sao có thể không yêu tôi? Bây giờ có phải anh đang định nói rằng Diệp đại ca yêu người khác, anh còn có bằng chứng chứng minh với tôi nữa, phải không? Anh đừng uống phí tâm cơ nữa. Kể châm ngòi ly gián như vậy không thực hiện được đâu. Mặc kệ anh nói lung tung gì về Diệp đại ca, tôi sẽ không bao giờ tin tưởng! Nhiếp Trọng Chi, tôi nói cho anh biết, tôi không quan tâm anh nói gì, tôi vẫn sẽ kết hôn với Diệp đại ca. Chuyện mà tôi muốn làm nhất đời này, chính là gả cho anh ấy.”

Đôi mắt Nhiếp Trọng Chi bỗng dưng nghiêm lại, giây lát lại biến mất, sâu thẳm nơi đáy mắt chứa đựng một nỗi cảm xúc lạ kỳ, nhìn cô nhưng lại không nói ra lời nào hết.

Nếu có thể, Nhiếp Trọng Chi thật muốn bóp chết cô cho xong! Nhưng hần không làm, hần chỉ nhẹ nhàng cất tiếng hỏi: “Diệp Anh Chương thật sự tốt vậy sao? Khiến em yêu hần đến như vậy?”

Đến mức này rồi, Tường Chính Tuyền chỉ còn cách cứng rắn tới cùng: “Đúng vậy. Tôi yêu anh ấy như thế đó!”

Đúng vậy, cô yêu Diệp Anh Chương, yêu đến mù muội! Chính hần chẳng phải cũng đã biết sao? Còn ngu ngốc đi hỏi! Kẻ ngu có khi còn thông minh hơn hần vài phần!

Nhiếp Trọng Chi chậm rãi cười lạnh, nói không lựa lời: “Đáng tiếc, cho dù em yêu hần thế nào, đêm nay em vẫn phải ở đây với tôi.”

Hần bắt chập một phen kéo cô lại phía mình, mạnh mẽ hôn xuống, kịch liệt cùng cô tai áp má kề.

Trên người hần mùi rượu nồng đượm, Tường Chính Tuyền xoay mặt đi như muốn tránh sự đụng chạm của hần: “Nhiếp Trọng Chi, buông ra, chúng ta dừng ở đây! Buông. ... Buông ra.”

Trong lòng Nhiếp Trọng Chi đau đớn như sắp mất cảm giác, không hề phản ứng lại, mặc cho cô đầm đã khóc lóc om sòm.

Hai người dây dưa kịch liệt cùng nhau, Nhiếp Trọng Chi ngang ngược che kín môi cô, Tường Chính Tuyền lấy hết sức đẩy hần ra, thế nhưng... Trên người cô bao nhiêu nhục điểm Nhiếp Trọng Chi đều biết rõ, không chuyện ác nào không làm... Tường Chính Tuyền “Ah...” một tiếng, không kiềm chế được tiếng nức nở, quay mặt qua hung hăng cắn mạnh vào vai hần, thân mình yếu mềm tựa như lông chim mà từ từ trượt xuống.

Cuối cùng, xung quanh dường như cả gió biển cũng chậm rãi tĩnh lặng...

Nhiếp Trọng Chi ôm Tường Chính Tuyền đang mê man ngủ siết chặt vào lòng mình, ghé vào bên tai cô khẽ nói: “Mỗi lần em hung dữ lên, tóc tai bù xù, giống như một người phụ nữ chanh chua... Nhưng mà, nhưng mà... Cho dù em thành bộ dạng đó, anh vẫn thích em như vậy...”

Chữ “thích” kia nói ra rất nhỏ, rất nhẹ, giống như gió thoảng qua tai. Nhưng Tường Chính Tuyền dù đã mệt rã rời, gần như tiến vào giấc ngủ, vừa nghe được bỗng sững sờ tại chỗ, trong lúc nhất thời cô nghĩ rằng có lẽ tai mình có vấn đề.

“Em mỗi một lần không vui liền hung hăng đánh anh, hung hăng đá anh... Tuyền Tuyền, anh cũng là con người làm bằng xương bằng thịt. Em không nghĩ đến rằng anh cũng sẽ đau sao?” Tiếng nói của hần trầm lắng mà khàn khàn, tựa như đã mệt mỏi tới cực điểm: “Anh cũng sẽ rất đau mà.”

Tường Chính Tuyền có một loại cảm giác kỳ lạ vô cùng, nhưng rốt cuộc kỳ lạ thế nào, chính cô cũng không thể hiểu nổi.

Không biết Nhiếp Trọng Chi hẳn làm sao, giọng điệu bỗng mềm nhẹ hẳn: “Tuyền Tuyền, em đừng gả cho hắn, gả cho anh, được không?”

Tường Chính Tuyền lại hít một hơi thật sâu! Tên này chắc hẳn đã say đến hồ đồ!

Nhiếp Trọng Chi chậm rãi buông lỏng cô ra, đầu hắn hơi cúi xuống, môi phủ trên môi cô. Hắn lại hôn cô một lần nữa! Mới đầu chỉ là nhẹ nhàng mơn man trên cánh môi, sau đó càng lúc càng thêm sâu, càng lúc càng thêm nồng nàn, giống như một chú ong mật quần quýt bám vào đóa hoa, một khắc cũng không muốn chia lìa.

Dịu dàng như vậy, trần trọng như vậy, tựa như cô chính là một món bảo vật quý giá duy nhất trên thế gian của hắn.

Tường Chính Tuyền chỉ cảm thấy mặt mình như phát sốt, trong đầu như bị hắn trút đầy men rượu, choáng váng mê man... Giữa cơn lốc xoáy hỗn loạn, cô chợt cảm thấy mình cũng không chán ghét nụ hôn này như trước, cô thậm chí còn quên đi cả Diệp đại ca, quên rằng cô sắp kết hôn, cô đã quên tất cả...

Thật lâu về sau, trong màn đêm đen như mực không thể nhìn thấy tay mình, Tường Chính Tuyền dần dần thả lỏng xuống, hô hấp đều đều, bất giác chìm vào giấc ngủ.

Nhiếp Trọng Chi vươn tay, dùng đầu ngón tay trong bóng đêm từng chút một vuốt ve theo đường nét trên gương mặt cô. Lông mi của cô, vừa dài vừa cong, vừa vắn xinh đẹp. Cái mũi của cô, không cao không thấp, hài hòa xinh xắn. Khuôn mặt của cô, không lớn không nhỏ, vừa vắn xinh đẹp. Vành tai của cô, thịt mềm mềm, cũng thật tuyệt.

Hết thấy của cô, đều đẹp đẽ, tinh tế.

Có lẽ trên đời này sẽ không tìm được một người nào như cô!

Nhiếp Trọng Chi chậm rãi tới gần cô, lại hôn nhẹ hết lần này đến lần khác lên mặt cô, hắn cảm thấy dù hôn bao nhiêu cũng không đủ. Trong lúc ngủ mơ, Tường Chính Tuyền cảm giác có gì đó đang quấy nhiễu mình, nâng tay lên như đuổi muỗi, “bộp” một cái đánh vào má hắn.

Không nặng cũng không đau, Nhiếp Trọng Chi vội kéo tay cô nhẹ nhàng mà vuốt ve mặt mình. Sau một lúc lâu, hắn thở hắt ra một hơi thật dài, ghé sát vào tai cô, thì thầm nói: “Tuyền Tuyền, đừng gả cho Diệp Anh Chương, được không? Tuyền Tuyền, đối xử với anh tốt một chút, được không? Cho dù chỉ một chút đó thôi, anh... dù thế nào anh cũng sẽ cam nguyện...”

Hắn cầu xin, hèn mọn như vậy, hạ thấp mình như vậy, thấp đến cùng cực, dường như thế gian này bất cứ ai một khi đã yêu say đắm đều giống hắn, đem con tim chân thành của mình dâng lên đưa đến trước mặt người mình yêu, trần trọng thâm tình rồi lại sợ hãi bị người mình yêu cô phụ thương tổn.

Người bên cạnh đã muốn ngủ say, vô tri vô giác.

Nhiếp Trọng Chi mở mắt nhìn vào bóng đêm hồi lâu, nội tâm không ngừng đấu tranh rồi lại thỏa hiệp, thanh âm thờ dài khe khẽ: “Tuyền Tuyền, cho dù em không đối tốt với anh cũng không sao. Nhưng em đừng kết hôn với Diệp Anh Chương, được không? Được không? Được không?”

Bên trong phòng ngủ trong khoang thuyền một mảnh tối đen, giống như có thể ngưng kết thành một vật rắn chắc, một chút tiếng động cũng không hề có. Chỉ có tiếng hắn không ngừng “Được không?” nhẹ như khói trắng, lượn lờ phiêu đảng trong không gian.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Kết hôn, chỉ là một giấc mộng đẹp mà thôi 3

Ngày hôm sau khi Tường Chính Tuyền tỉnh lại, ánh mặt trời đã xuyên qua khung cửa kính, tràn vào khắp mặt sàn trong khoang tàu, màu sắc dịu dàng ấm áp lưu động trong không khí. Chợt cảm thấy giường dưới thân khẽ động đưa, cô cố hết sức mở cặp mắt nặng nề của mình ra, cảm giác không gian nơi cô đang ở thực xa lạ. Xung quanh là một màu trắng tinh, giống như kim loại... Một lát sau, Tường Chính Tuyền mới ý thức được cô đang ở trên du thuyền.

Tất cả suy nghĩ đột nhiên khựng lại. Ngày hôm qua cô đã ở trên du thuyền này cùng hắn suốt một đêm.

Nhiếp Trọng Chi ngồi trên boong tàu thả câu. Trên người hắn mặc một chiếc áo T-shirt và quần màu trắng, đơn giản mà nhẹ nhàng khoan khoái. Nghe thấy động tĩnh của cô, hắn quay đầu lại mỉm cười: “Em tỉnh rồi sao? Đói bụng không? Có sandwich dưa leo đấy.” Hắn giơ giơ cần câu trong tay: “Hay em muốn ăn cá nướng?”

Trời xanh mây trắng, nụ cười của hắn dường như còn chói mắt hơn ánh mặt trời.

Tường Chính Tuyền lẳng lẳng đi về phía hắn, rồi ngồi xuống bên người Nhiếp Trọng Chi. Đây là một động tác thân mật chưa từng có trước đó, trái tim Nhiếp Trọng Chi chợt nảy mạnh, cả người vì động tác đơn giản này của cô mà cảm thấy thực vui sướng.

Tường Chính Tuyền vui đùa trên đầu gối mình, vẫn không nói gì. Nhiếp Trọng Chi dè dặt vươn tay ôm lấy bờ vai của cô, hắn đang đợi cô gãy ra, nhưng đợi một hồi thật lâu cô lại không có phản ứng gì. Cô cứ im lặng như vậy mà ngồi bên cạnh hắn, Nhiếp Trọng Chi chậm rãi cất lời, có phần thận trọng: “Tuyền Tuyền, chúng ta cùng rời khỏi Lạc Hải này, được không? Em thích đi nơi nào, anh sẽ cùng em đến nơi đó. Sang Châu Âu, sống ở thôn trang nhỏ cạnh dãy Alpes* hoặc là trong pháo đài cổ kính, trên đỉnh núi là tuyết phủ quanh năm, dưới chân núi ngập tràn biển hoa, đẹp tựa như truyện cổ tích. Hay là chúng ta đến biển Aegean*, một thế giới chỉ có hai màu xanh và trắng, tươi mát đến mức có thể khiến em quên hết mọi phiền não. Không thì chúng ta đến những hòn đảo nhỏ gần bờ biển Caribbean du ngoạn, đi New Zealand... Chúng ta rời khỏi nơi này, chỉ hai chúng ta thôi, được không?”

*những địa danh ở châu Âu.

Trong giọng điệu của hắn tràn ngập hân hoan vui sướng như một đứa trẻ, trong lòng Tường Chính Tuyền lại dâng lên một loại cảm giác kỳ lạ không nói nên lời, cô nhìn những điểm ánh vàng trên mặt biển xanh, chậm rãi nói: “Nhiếp đại ca, tôi thật sự sắp kết hôn. Những chuyện đã qua, hãy để chúng trở thành dĩ vãng, được không? Chỉ cần anh bằng lòng, ở Lạc Hải này thiếu gì những cô gái xinh đẹp nguyện ý chu du khắp thế giới này cùng anh.”

Nhiếp Trọng Chi vốn đang lẳng lẳng nhu tình nhìn cô, nghe xong lời của cô nói, rồi lại làm như chưa nghe thấy gì, ngây ngốc ngồi đó. Trong mấy giây sau, ánh mắt hắn dần dần trở nên nguội lạnh. Dù lời thế nào cũng không thể cất lên được, bởi vì cả người hắn lúc này như vừa bị một xô nước đá đổ ập xuống từ trên đỉnh đầu, ướt sũng tràn trề đứng giữa cơn mưa tuyết lạnh giá. Trong lòng hắn điên cuồng gào thét: “Không, anh không cần những người đó. Anh chỉ muốn em! Anh chỉ muốn em đi cùng anh!”

Tường Chính Tuyền mặc kệ hắn phản ứng hay không phản ứng, cô vẫn một mực nói tiếp: “Nhiếp đại ca, tôi thật sự cảm thấy rất mệt mỏi. Anh đừng ép buộc tôi nữa, được không? Mỗi lần ở cùng một chỗ với anh, tôi liền có cảm giác mình đã làm ra chuyện có lỗi với Diệp đại ca... Tôi thấy có lẽ mình là kẻ nhân cách phân liệt, cảm thấy chính mình sắp phát điên lên rồi. Thừa dịp hôm nay tôi muốn nói chuyện rõ ràng với anh, sau này anh đừng gọi điện thoại đến cho tôi nữa, cũng đừng tới tìm tôi. Được không? Tôi van xin anh, coi như tôi van xin anh lần này. Anh thả cho tôi một con đường sống được không?”

Cho cô một con đường sống, vậy ai đến cho hắn đây?

Tia sáng trong mắt hắn như một ngọn lửa đang bập bùng từ từ lại tắt, một cổ chua sót nói không nên lời trong nháy mắt xông lên chớp mũi, Nhiếp Trọng Chi chậm rãi cười nhạt: “Để từ nay về sau, em và Diệp Anh Chương cùng sống một cuộc sống hạnh phúc như truyện cổ tích sao?” Còn hắn, mãi mãi lẻ loi một mình?

Hắn đáp lời như vậy, Tường Chính Tuyền liền trầm mặc không nói gì, mặt vui vào đầu gối, ánh mắt chậm rãi nhắm lại, thân thể vẫn duy trì tư thế này không hề nhúc nhích. Im lặng một hồi thật lâu, Tường Chính Tuyền mới ngẩng đầu lên: “Kỳ thật tôi cũng không nợ anh điều gì, người tôi nợ chính là Diệp đại ca. Tôi đã suy nghĩ về chuyện này rất lâu, tôi sẽ không tiếp tục dây dưa với anh thêm chút nào nữa. Anh muốn gọi điện thoại cho Diệp đại ca thì cứ làm đi, sớm hay muộn anh ấy cũng sẽ biết. Tôi không muốn giấu diếm anh ấy nữa... Tôi cảm thấy tôi chính là một đứa con gái không biết xấu hổ nhất thế giới này, sao có thể lừa dối Diệp đại ca được chứ.”

Tường Chính Tuyền mở chiếc di động mà cô vẫn giữ chặt trong tay: “Anh gọi đi, tôi sẽ không ngăn cản anh nữa.”

Thanh âm của cô vừa nhỏ lại vừa ẻo ỏi, nhưng mỗi một từ nói ra đều kiên định vững vàng!

Tầm mắt Nhiếp Trọng Chi vẫn khóa chặt trên người cô không hề rời đi, lại nhìn xuống chiếc di động màu trắng trong lòng bàn tay cô. Hắn biết mỗi lời cô vừa nói ra đều là lời nói thật lòng.

Rốt cuộc thì hắn không còn uy hiếp cô được nữa! Cô sẽ rời xa hắn, thật sự rời xa hắn!

Nhiếp Trọng Chi bỗng nhiên đứng dậy, vừa nhấc chân lên, ‘bùm bùm’ mấy tiếng toàn bộ ly rượu, thùng ướp đá linh tinh đều bị đá xuống biển. Nhiếp Trọng Chi trong lúc lí trí vẫn còn kiểm soát được, xoay người đi thẳng vào trong khoang thuyền: “Tôi không cho phép em kết hôn với hắn. Tôi đã nói là tôi không cho phép, em có nghe hay không?”

Mới đi được vài bước, phía sau liền truyền tới một tiếng ‘bùm’ thật lớn. Tấm lưng Nhiếp Trọng Chi rét run, hắn quay phắt người lại, trên boong tàu đã không còn thấy bóng dáng của Tường Chính Tuyền đâu.

Cô nhảy xuống biển! Cô cứ nhiên nhảy xuống biển! Nhiếp Trọng Chi lập tức phi mạnh thân mình xuống nước, rốt cục cũng ôm được người cô, cả hai cùng trôi lên trên mặt nước, vừa sợ vừa giận quát lớn: “Em điên rồi phải không? Em điên rồi phải không?”

Trên môi thấm đẫm vị mặn của nước biển, Tường Chính Tuyền yên lặng nhìn hắn: “Tôi đúng là bị điên rồi, tôi bị anh bức đến phát điên. Nhiếp Trọng Chi, đến nước này anh có thả tôi đi không? Tôi muốn kết hôn! Tôi muốn kết hôn! Tôi muốn kết hôn! Tôi muốn kết hôn! Tôi muốn kết hôn!”

Thanh âm Nhiếp Trọng Chi vô cùng nặng nề, giống như mỗi một chữ đều bị đeo thêm chì: “Em thật sự yêu hắn như thế? Muốn gả cho hắn đến vậy sao? Cho dù là chết cũng muốn gả cho hắn!”

Tường Chính Tuyền chậm rãi nhắm mắt: “Dù tôi chết, tôi cũng muốn gả cho Diệp đại ca.” Diệp Anh Chương đối với cô bây giờ, là mối tình đầu tựa như một giấc mộng đẹp đẽ, chỉ một cái chạm nhẹ thôi sẽ tan biến mất. Cô dùng hết sức mình, khao khát bắt được giấc mộng đó.

Từng chữ từng chữ một rõ ràng như đinh đóng cột, không còn một chút gì có thể cứu vãn. Mỗi một lời của Tường Chính Tuyền nói ra tựa như một nhát búa, đập vào trái tim Nhiếp Trọng Chi máu chảy đầm đìa.

Cô tình nguyện nhảy xuống biển để được rời khỏi hắn. Dù phải làm thế nào cũng muốn rời đi, bất kể là loại phương thức quyết tuyệt này. Trái tim Nhiếp Trọng Chi giờ như mảnh tro tàn, hẳn hiểu được cô thật sự không có một chút cảm tình gì với hắn. Cho dù giữa hai người đã có vô số lần thân mật cùng nhau, nhưng tận sâu nơi đáy lòng cô, hẳn có lẽ còn không bằng một cọng tóc của Diệp Anh Chương.

Con tim vô vọng, giữa con sóng đen cuộn trào mãnh liệt, từng chút một tan biến vào trong đáy biển sâu.

Có lẽ, đã đến lúc hắn phải buông tay rồi!

Những ngày sau đó, Tường Chính Tuyền đem số điện thoại của Nhiếp Trọng Chi liệt vào danh sách từ chối nghe máy. Quả thật, cô cảm thấy, hết thảy đều không khùng bỏ như cô từng nghĩ.

Ban đầu, cô đã định bụng cá chết lưới rách với hắn. Nhưng một tuần qua đi, rồi lại hai tuần, ba tuần, nhiều tuần sau nữa, cô phát hiện Nhiếp Trọng Chi không hề đi tìm Diệp đại ca, cũng không đem chuyện kia nói ra.

Dần dần cô cảm thấy an tâm hơn.

Tuy rằng đã thuê một công ty tổ chức sự kiện chuyên nghiệp, nhưng cô vẫn giống như bao cô gái trẻ khác chờ đợi ngày trong đại nhất của đời mình, mỗi ngày đều bận rộn không nghỉ vì đủ thứ chuyện, từ việc lớn như lựa chọn nơi tổ chức, trà rượu, quà mừng của khách quý, lựa chọn áo cưới đẹp nhất đến những chuyện bé con con như chọn màu gì cho nơ bướm... đều là một mình cô quyết định. Trừ những việc đó ra, còn phải trang trí cho phòng tân hôn. Mỗi ngày vì chuyện đó mà cô phải cùng nhà thiết kế chạy xuôi chạy ngược khắp thành phố Lạc Hải này.

Thỉnh thoảng cùng bạn tốt Hứa Liên Trần hẹn nhau cùng ăn cơm, đề tài đều quanh đi quẩn lại chuyện hôn lễ.

Tường Chính Tuyền chưa bao giờ phải bận rộn mệt nhọc như vậy, mỗi ngày đều lo công việc đến mất ngủ, không có thời gian suy nghĩ miên man.

Cũng may, tất cả nhờ vào sự giúp đỡ chuyên nghiệp của công ty tổ chức nên mọi chuyện hầu như đã đâu vào đấy.

Cô vẫn chưa gặp lại Nhiếp Trọng Chi, cho tới ngày hôm đó, khi cô cùng Liên Trần đến tiệm của Thư Mạn thử áo cưới.

Khi đó, cô thay một bộ áo cưới cúp ngực bằng ren, kiểu dáng này đã đem tất cả những đường cong tuyệt đẹp của cô phơi bày ra ngoài. Tường Chính Tuyền ngẩn nhìn hình ảnh xa lạ của mình trong gương, bỗng cảm thấy kinh ngạc không thôi, người bên trong dường như là mình, lại dường như không phải.

Cô ngồi xuống giường mỹ nhân bằng nhung lụa bên cạnh, mờ mịt tự hỏi chính mình: thật sự sắp kết hôn sao? Thật sự muốn gả cho Diệp đại ca sao?

Giống như một điều gì đó quá mức tốt đẹp lại lấy được một cách quá dễ dàng, cô luôn có một loại cảm giác không chân thật.

Tại thời khắc này, cô đột nhiên lại nghĩ tới Nhiếp Trọng Chi. Cô điên rồi, nhất định là cô điên rồi! Sao tự nhiên lại nghĩ tới hắn chứ!

Chỉ là... Cô ảm đạm nâng tay lên ôm mặt mình. Thật sự cô đã nhớ tới Nhiếp Trọng Chi.

Cánh cửa phía sau nhẹ nhàng bị đẩy ra, lại chậm rãi đóng lại. Có lẽ Liên Trần nghe điện thoại xong nên quay về.

Có người lấy mũ sa bên cạnh, dịu dàng phủ lên giúp cô. Tường Chính Tuyền định nói một câu “cảm ơn”, bỗng nhiên cảm thấy không đúng, cô ngẩng đầu, liền nhìn thấy một thân ảnh cao lớn quen thuộc.

Giống như có một con rắn độc đang cắn vào chân cô, Tường Chính Tuyền nhảy dựng lên khỏi giường mỹ nhân: “Sao anh lại ở trong này?”

Trên gương mặt góc cạnh ngũ quan thâm thúy của Nhiếp Trọng Chi không thể nhìn ra được chút cảm xúc nào, hắn chỉ lẳng lặng nhìn cô: “Tuyền Tuyền, đừng kết hôn cùng hắn ta, được không?”

Hắn chưa bao giờ dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện với cô. Giờ phút này hắn vô cùng vô cùng kỳ quái, thanh âm của hắn, nét mặt của hắn cùng tất cả của hắn, đều khiến người ta không thể đoán ra được. Tường Chính Tuyền lui về phía sau từng bước: “Không, Nhiếp đại ca, tôi muốn kết hôn cùng anh ấy.”

Nhiếp Trọng Chi giống như không còn nghe thấy gì nữa, hắn lại chậm rãi chậm rãi lặp lại từng chữ một: “Tuyền Tuyền, em đừng kết hôn cùng hắn ta, được không?” Nơi sâu thẳm trong đáy mắt hắn như có gì đó cháy ra, như là đau thương, khiến trái tim cô bất giác thất lại. Tường Chính Tuyền không biết mình bị làm sao, cô ấy vậy mà lại cảm thấy mình có một loại xúc động muốn đồng ý với hắn.

Không, cô sao có thể đồng ý được! Cô cũng không phải đầu óc có vấn đề. Tường Chính Tuyền lắc đầu lia lịa, lui về phía sau từng bước, cho đến khi lưng của cô chạm vào vách tường, không còn đường nào để lui nữa.

“Nhiếp đại ca, tôi sắp kết hôn. Tôi sắp kết hôn với Diệp đại ca.”

Nhiếp Trọng Chi vẫn không nhúc nhích đứng tại một chỗ, đột nhiên lộ ra một nụ cười làm người ta sợ hãi: “Tôi đương nhiên biết.” Hắn có một đôi mắt

phượng, mỗi khi mỉm cười lại hơi hơi nhướn lên, cho dù chỉ là một nụ cười nhạt, cũng khiến người đối diện cảm thấy hít thở không thông.

Nhiếp Trọng Chi bước lên phía trước, ánh mắt hắn hoàn toàn tối sầm lại: “Em thật sự chuẩn bị cùng người khác kết hôn? Em nghĩ tôi là người dễ dàng cho qua như vậy sao?”

Giương mặt Tường Chính Tuyền tái nhợt đi, nghiêm mặt quát: “Nhiếp Trọng Chi! Rốt cuộc anh muốn thế nào? Nếu anh muốn đi tìm Diệp đại ca nói hết toàn bộ chuyện đó thì cứ đi đi, đi nhanh đi.” Cô chỉ ra cánh cửa, quay đầu đi nơi khác: “Anh đi đi! Anh đi ra ngoài, đi ra ngoài... Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa! Đi!”

Thế nhưng Nhiếp Trọng Chi vẫn không nhúc nhích. Vẫn kinh ngạc đứng đó, nhìn bóng hình xinh đẹp trước mặt mình. Trong đầu hắn hiện lên một màn kia khi hai người mới gặp nhau, một tiểu công chúa ôm gấu bông, đôi chân trắng nõn để trần, rụt rè đẩy cửa phòng ra...

Nhưng bây giờ tiểu công chúa lại sắp kết hôn, sắp gả cho một người khác.

Hắn lại hoàn toàn không thể làm được gì. Cho dù biết có dây dưa thêm nữa thì cũng chỉ có một kết cục, nhưng Nhiếp Trọng Chi vẫn không cam lòng. Hắn nhẹ nhàng mở miệng, giống như trước kia chưa từng xảy ra chuyện gì, mềm nhẹ như vậy: “Tuyền Tuyền, anh xin em, cầu xin em đừng kết hôn cùng hắn, được không?”

Nhưng không một ai trả lời hắn.

Tường Chính Tuyền đưa lưng về phía hắn, không xoay người lại nữa.

Thời gian không gian tựa như đọng lại thành từng hạt thủy tinh. Một hồi lâu sau, cánh cửa lại nhẹ nhàng đóng lại một lần nữa.

“Cạch cạch” một tiếng cửa khép lại, cả người Tường Chính Tuyền bỗng nhiên xụi xuống, cô chậm rãi ngồi bệt trên sàn nhà.

Nhiếp Trọng Chi, rốt cuộc hắn có buông tha cho cô không? Hay vẫn cố chấp dây dưa tới cùng?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Kết hôn, chỉ là một giấc mộng đẹp mà thôi 4

Từ đó trở đi, Nhiếp Trọng Chi không thấy xuất hiện, cũng không liên lạc gì với cô nữa. Mà Tường Chính Tuyền, vẫn luôn bận rộn như trước. Tường Chính Tuyền thờ dãi nhẹ nhõm một hồi nhưng trong lòng lại ần ần một cảm giác cô đơn, cô không ngừng tự hỏi bản thân mình: “Hắn vì sao lại cầu xin cô đừng kết hôn với Diệp đại ca?”

Thế nhưng dù cô hỏi mình biết bao nhiêu lần thì cô vẫn không thể tìm ra được câu trả lời, không biết là vì sao.

Cô cũng không biết chính mình tại sao lại nhớ tới hắn. Chỉ biết là ngày đó hắn nói chuyện ngữ khí thật bi thương chua xót, khiến đáy lòng cô giống như đang có một đàn kiến gặm cắn, làm thế nào cũng không xua đi được.

Công việc của Diệp Anh Chương càng ngày càng bận bịu, Tường Chính Tuyền bình thường nếu muốn gặp mặt anh cũng khó, bà Diệp biết chuyện này, vài lần chủ động gọi điện thoại đến an ủi “con dâu tương lai”: “Tuyền Tuyền, ngàn vạn lần con đừng trách Anh Chương. Thăng bé giống chú Diệp con hồi còn trẻ, chỉ lo công việc. Đàn ông đều như thế, lấy sự nghiệp làm trọng. Di Diệp biết con vất vả, nhưng con cũng đừng để mình mệt mỏi quá thành sinh bệnh, lo công việc nhưng phải lo cho bản thân mình trước.”

Tường Chính Tuyền đương nhiên không thể không nghe lời: “Di Diệp, con hiểu mà, con sẽ chú ý thân thể. Cảm ơn di Diệp quan tâm.”

Mấy hôm sau, Tường Chính Tuyền bảo bác Từ lái xe đưa cô đến ký túc xá của Diệp Anh Chương dọn dẹp sửa sang lại một số đồ dùng.

Ký túc xá của Diệp Anh Chương thật ra cũng được coi như là sạch sẽ, trong phòng phảng phất mùi hương thảo nhiên chỉ anh mới có. Mùi hương này không giống với Nhiếp Trọng Chi. Trên người Nhiếp Trọng Chi luôn tỏa ra một mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái, tựa như mùi hương của ánh nắng tháng tư.

Tường Chính Tuyền giật mình tỉnh lại. Sao lại vô duyên vô cớ nhớ tới Nhiếp Trọng Chi thế này.

Cô cảm thấy chính mình quả thật sắp điên rồi! Những ngày gần đây cô rất hay nghĩ tới hắn.

Tường Chính Tuyền bụm mặt, thần trí mờ mịt ngồi xuống nghỉ ngơi bên mép giường của Diệp Anh Chương. Trong khoảng thời gian này cô luôn nghĩ ngợi mê mang, trong lòng trống trải ần ần khó chịu. Rốt cuộc là cô bị làm sao?

Có lẽ là do cô quá mệt mỏi, cho nên mới bị như thế. Đúng vậy, dạo này cô rất hay mệt, dù nằm xuống nghỉ nhưng con mắt vẫn dè nặng không buông tha.

Thật lâu sau đó, cô ngẩng đầu lên liền nhìn thấy khung ảnh đặt trên đầu giường, cô vươn tay cầm lấy xem.

Bên trong bức ảnh chụp cô và Diệp Anh Chương tay trong tay, bóng hai người trải dài trên bờ cát trắng. Tuy rằng hai người không quay mặt lại, nhưng khung cảnh trong bức ảnh lãng mạn không kém gì cảnh trên phim. Tấm ảnh này được chụp lúc bọn họ đến đảo nhỏ để nghỉ phép, còn có cả anh trai và Liên Trần.

Trước mắt bỗng dựng hiện lên gương mặt của Nhiếp Trọng Chi, nhớ tới lời hắn nói: “Tuyền Tuyền, chúng ta cùng rời khỏi Lạc Hải này, được không? Em thích đi nơi nào, anh sẽ cùng em đến nơi đó. Sang Châu Âu, sống ở thôn trang nhỏ cạnh dãy Alpes hoặc là trong pháo đài cổ kính, trên đỉnh núi là tuyết phủ quanh năm, dưới chân núi ngập tràn biển hoa, đẹp tựa như truyện cổ tích. Hay là chúng ta đến biển Aegean, một thế giới chỉ có hai màu xanh và trắng, tươi mát đến mức có thể khiến em quên hết mọi phiền não. Không thì chúng ta đến những hòn đảo nhỏ gần bờ biển Caribbean du ngoạn, đi New Zealand... Chúng ta rời khỏi nơi này, chỉ hai chúng ta thôi, được không?”

Trong nháy mắt đó, Tưởng Chính Tuyền cũng không biết chính mình bị làm sao, trái tim bỗng nhiên đau ê ẩm. Cô lại điên rồi phải không, đang yên ổn sao cô lại nghĩ tới những chuyện ngày đó chứ. Lúc đang ngẩn ngơ, tay cô bất giác buông lỏng, chỉ nghe ‘choang’ một tiếng thanh thúy, mặt trên của khung ảnh làm bằng thủy tinh đã bị vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

Aiz, cô chẳng những không làm được gì mà còn toàn phá hỏng chuyện, đành phải đi thu gom từng mảnh vỡ lại. Tưởng Chính Tuyền hối hận cúi người xuống làm, bỗng nhiên, cả người cô khựng lại... Ở mặt sau khung ảnh vậy mà lại giấu một tấm ảnh khác. Tưởng Chính Tuyền dò ngón tay vào, cẩn thận kéo tấm ảnh kia ra.

Trước mắt là ảnh chụp của Diệp Anh Chương và một cô gái khác, tay của Diệp Anh Chương vô cùng thân thiết mà khoát lên trên vai cô gái kia... Màu nền của bức ảnh đã hơi ngả vàng, nhìn diện mạo bên ngoài của hai người cho thấy có lẽ nó này đã được chụp cách đây nhiều năm rồi.

Chỉ cần nhìn lướt qua, cô liền nhận ra cô gái trong tấm ảnh là ai. Hứa Liên Trần! Người đó vậy mà lại là Hứa Liên Trần!

Tưởng Chính Tuyền vẫn biết Diệp Anh Chương từng yêu một người con gái khác, nhưng anh chưa bao giờ nhắc tới với cô, cô đương nhiên cũng làm bộ như không biết. Cũng không ít lần cô cảm giác được trong lòng Diệp Anh Chương dường như vẫn tồn tại bóng hình người đó. Nhưng khi cô rầu rĩ không vui đem chuyện này nói cho mẹ nghe, bà Lục Ca Khanh lại thân nhiên nói với cô: “Ài lại không có quá khứ của mình, những gì qua rồi hãy cứ để cho nó qua đi.”

Đúng vậy, bây giờ trong cái xã hội này, ai lại chưa từng một lần yêu đương chứ.

Nhưng vì sao người trong bức hình này lại là Hứa Liên Trần?!

Hứa Liên Trần bây giờ là bạn gái của anh trai Tưởng Chính Nam. Cũng là người chị em thân thiết nhất của Tưởng Chính Tuyền cô, người mà cô đã chia sẻ không biết bao nhiêu chuyện vui buồn.

Không, không thể nào là Liên Trần được! Sao có thể là Liên Trần được chứ!

Bên tai ầm vang một tiếng, máu trong người cô như rút sạch khỏi hai chân. Cánh môi Tưởng Chính Tuyền run rẩy, tay chân lạnh như băng ngã ngồi trên mặt đất.

Toàn bộ đất trời quay cuồng nghiêng ngả, Tưởng Chính Tuyền chỉ cảm thấy mình như đang đứng giữa cơn bão tuyết với mảnh áo quần đơn bạc, xung quanh mờ mịt, bốn phía đầy đặc sương mù, không hề có một vết chân người đi qua, cũng không thể nhìn thấy đâu là chân trời.

Nếu không phải vô tình làm vỡ khung ảnh này, cô vĩnh viễn không thể nào biết được bí mật mà Diệp Anh Chương vẫn giấu cô mấy năm qua.

Không, không thể nào là Hứa Liên Trần. Cô ấy sẽ không lừa gạt cô như thế. Nhất định là sai lầm rồi. Liên Trần cùng cô đi dạo phố mua sắm, ăn cơm, uống cà phê, thử áo cưới... Chỉ cần có thời gian, cô ấy sẽ đi cùng cô. Cố ấy thậm chí còn đồng ý làm phù dâu của cô nữa.

Cô nhìn chăm chăm vào bức ảnh một lần rồi lại một lần nữa để xác nhận, nhưng dù có nhìn bao nhiêu thì cũng không thể nào gạt bỏ được sự thật này. Giữa cơn đau đớn Tưởng Chính Tuyền rốt cục thì cũng hiểu được, người trong bức ảnh này, thật sự là Hứa Liên Trần. Nhìn cảnh vật bên trong bức hình, có lẽ đã là chuyện của nhiều năm trước. Rõ ràng hai người họ khi đó là một đôi tình nhân. Nhưng vì cái gì mà họ phải giả bộ như hai người xa lạ? Rốt cuộc bọn họ đang giấu diếm cô và anh trai những chuyện gì?

Tưởng Chính Tuyền cầm chặt tấm ảnh cũ trong tay, lao thẳng ra khỏi ký túc xá của Diệp Anh Chương. Cô muốn đi tìm Hứa Liên Trần để hỏi cho rõ ràng!

Suốt dọc đường đi, tất cả mọi chuyện giống như một bộ phim nhựa không ngừng hiện lên trước mắt cô... Tưởng Chính Tuyền cho dù là một kẻ ngốc thì cô cũng bắt đầu dần dần nhận ra, Hứa Liên Trần đối xử tốt với cô, có lẽ từ trước bây giờ chỉ là lừa gạt giả dối mà thôi.

Tưởng Chính Tuyền vẫn luôn xem Hứa Liên Trần là một người bạn thân tốt nhất của mình. Anh trai Tưởng Chính Nam sau khi xảy ra tai nạn, Hứa Liên Trần liền biến mất không thấy. Dù liên lạc cách nào cũng không được, cô lo lắng sợ cô ấy gặp chuyện không hay, cô còn khẩn trương hơn bất cứ người nào khác. Cô hỏi anh trai, hỏi Hạ Quân, thậm chí còn nhờ Diệp đại ca dùng đến hệ thống internet của cảnh sát để tìm được tung tích của cô ấy. Nhưng dùng hết tất cả các phương pháp đó vẫn không thể nào tìm được Liên Trần.

Hứa Liên Trần tựa như một cái bóng, âm thầm biến mất, lại bất ngờ hiện ra trước mặt cô.

Mấy tháng trước, khi đến văn phòng của anh trai Tường Chính Nam lại gặp lại cô ấy, cô vui mừng cao hứng hơn ai hết. Thậm chí, cô còn từng ngây thơ nghĩ rằng, anh trai kết hôn với Liên Trần thì tốt rồi, khi đó Liên Trần sẽ có thể làm chị em tốt với cô cả đời. Nếu đến lúc đó, ba mẹ không đồng ý, cô sẽ làm nũng để nói tốt cho Liên Trần, tỷ như có thể làm bộ tuyệt thực. Ba mẹ vẫn luôn thương cô nhất, đến lúc đó nhất định sẽ từ từ thay đổi ý kiến mà chấp nhận. Tuy rằng gia cảnh Liên Trần bình thường, nhưng cô ấy lại là một cô gái thiện lương, dễ gần, chỉ cần mẹ ở cùng một thời gian, chắc chắn mẹ cũng sẽ thích cô ấy. Cô đã nghĩ tất cả mọi chuyện một cách đơn thuần như thế.

Bây giờ nghĩ lại, Tường Chính Tuyền cô ngốc từ đầu đến cuối, vô cùng thâm! Giây phút đó, Tường Chính Tuyền ngồi trong taxi mà cười như kẻ điên, tiếng cười nghe thực sồn gai ốc, ngay cả anh tài xế ngồi ghế lái phía trước cũng không nhìn được mà liếc mắt nhìn cô mấy lần.

Cuối cùng cô cũng tìm đến Hứa Liên Trần, đem tám hình ném cho cô ấy, chất vấn cô ấy tại sao? Ánh mắt Hứa Liên Trần trốn tránh cô, không ngừng nói với cô ba chữ “Mình xin lỗi.”

Không, cô không cần lời xin lỗi đó. Cô nhận lời xin lỗi thì có ích gì, cô tình nguyện để Hứa Liên Trần khẳng định như đinh đóng cột với cô: “Tuyền Tuyền, cậu hiểu lầm rồi, người trong ảnh không phải là mình, cô ấy nhìn qua chỉ hơi giống mình chút mà thôi.” Thậm chí tình nguyện để Hứa Liên Trần chửi ầm lên: “Tường Chính Tuyền, mắt cậu có vấn đề phải không? Người này từ mắt, mũi đến miệng có cái nào giống với mình?”

Nhưng là không có, Hứa Liên Trần hết lần này đến lần khác nói với cô: “Tuyền Tuyền, mình xin lỗi, mình xin lỗi cậu.”

Như vậy có nghĩa là, trước kia cô ấy và Diệp Anh Chương thật sự đã từng yêu nhau. Hơn nữa, sau này gặp lại vẫn dấy dưa qua lại ít nhiều. Chẳng qua Tường Chính Tuyền cô quá ngốc, ngốc đến mức tới giờ này mới phát hiện ra chân tướng sự thật.

Ngày đó, cuối cùng thì cô cũng biết, Diệp đại ca chưa từng yêu cô, cho dù là một chút cũng không.

Cô hỏi Diệp Anh Chương: “Rốt cuộc anh có yêu em không?” Diệp Anh Chương nhìn, chột dạ mà lảng tránh ánh mắt đi nơi khác. Hồi lâu sau anh mới đáp lại cô bằng một câu: “Tuyền Tuyền, anh xin lỗi.”

Cũng ngày đó, cô nhận được rất nhiều rất nhiều lời người khác xin lỗi mình, người nào cũng nói có lỗi với cô. Thế nhưng cô cần nhiều lời xin lỗi như vậy để làm gì.

Thật trào phúng biết chừng nào! Lại bị tên khốn Nhiếp Trọng Chi kia nói trúng rồi!

Trong ngày hôm đó, cô đồng thời mất đi cả tình bạn lẫn tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Phong ba nhà họ Tường

Cô không có cách nào đi trách cứ Diệp đại ca, bởi vì chính cô cũng đã làm ra chuyện có lỗi với anh. Nhưng cô không thể nào chịu đựng được chuyện mình đã bị người bạn thân thiết nhất lừa dối.

Từ bé đến lớn, chưa từng có một ai lừa dối cô như vậy. Cho dù là Nhiếp Trọng Chi, người mà cô ghét nhất, cũng chưa từng làm thế!

Anh trai Tường Chính Nam suốt đường về không ngừng dỗ dành cô. Vừa về đến nhà, cô liền nhắm mắt ngủ, trong đầu vờn vờn, hư ảo. Toàn bộ thế giới lúc này đối với cô mà nói hoàn toàn trống rỗng. Tường Chính Nam ngồi trông cô hồi lâu, nghĩ rằng cô đã ngủ say, liền nhẹ nhàng đẩy cửa rồi đi. Tường Chính Tuyền mờ mịt nằm trong phòng ngủ nghe được tiếng xe anh trai khởi động rồi đi xa. Nhưng chẳng bao lâu, cánh cửa phòng ngủ lại bị nhẹ nhàng mở ra một lần nữa, có người vào phòng ngủ của mình. Tường Chính Tuyền nghĩ là dì Lan nên cũng không để ý.

Đệm giường lún xuống, người mới tới ngồi xuống bên giường cô. Trong không khí phảng phất một mùi xà bông thơm mát dịu nhẹ, đầu Tường Chính Tuyền đau như muốn nứt ra rớt cục cũng có phản ứng lại, người tới là Nhiếp Trọng Chi.

Giờ phút này sao hắn lại xuất hiện ở đây?! Toàn thân mệt mỏi rồi đến nỗi ngay cả chút sức lực để nói chuyện cũng không có.

Nhiếp Trọng Chi không lên tiếng ngồi ở bên cạnh cô, yên lặng cùng cô. Ánh mắt hắn nhìn cô vẫn luôn như vậy, sắc bén tựa như lưỡi dao, làm cho người ta không thể trốn tránh được, cho dù lúc này Tường Chính Tuyền đang giả bộ ngủ, thì cô vẫn cảm nhận được tầm mắt nóng cháy của hắn. Đến cuối cùng, cô không thể nào giả vờ được nữa.

Tường Chính Tuyền bụm mặt từ trong chăn ngồi dậy, cô yếu ớt không chịu nổi, nói: “Nhiếp Trọng Chi, anh đi ra ngoài được không? Hôm nay tôi thật sự

không muốn nhìn thấy anh. Anh buông tha cho tôi đi, cho dù là ngày hôm nay thôi cũng được! Tôi cầu xin anh, được không?”

Nhiếp Trọng Chi nhìn cô không rời, hần nhẹ nhàng mà ôm lấy cô, không nói một lời nào hết, chỉ ôm cô vào trong lòng mình, bàn tay khe khẽ vuốt ve qua lại trên lưng cô, dịu dàng tựa như đang dỗ dành một đứa trẻ.

Nước mắt những tưởng đã kiềm xuống được giờ phút này lại muốn trào ra. Tưởng Chính Tuyền đem tất cả những gì không cam lòng và uất khuất biến thành sức lực, không ngừng đánh vào người hắn: “Nhiếp Trọng Chi, tôi hận các người. Tôi hận chết các người! Tôi ghét các người! Anh đi đi! Anh đi đi!”

Chuyện gì cũng đều bị hắn nói trúng. Diệt đại ca cho tới bây giờ chưa từng yêu cô! Chi là một mình cô đơn phương tình nguyện!

Về yêu thương trong ánh mắt Nhiếp Trọng Chi chậm rãi biến thành bi thương tịch mịch: “Tuyền Tuyền, anh xin lỗi, tất cả đều là lỗi của anh!”

“Tôi hận chết các người. Các người ai cũng khi dễ tôi, lừa gạt tôi.”

“Anh đi đi, đi đi, tôi không bao giờ muốn gặp lại các người nữa. Anh đi ngay cho tôi, đi đi.”

“Được, anh sẽ đi ngay bây giờ, đi ngay bây giờ. Em đừng khóc, đừng khóc được không.”

“Được rồi được rồi... Đừng khóc... Đừng khóc...”

Tưởng Chính Tuyền chỉ cảm thấy chính mình sắp điên rồi, bị tất cả mọi thứ xung quanh làm cho phát điên. Cô đắm chìm trong nỗi ưu tư của mình, không quan tâm, không để ý, không nghe gì nữa, chỉ biết vừa nức nở nghẹn ngào rồi vùng tay đánh hắn.

Nhiếp Trọng Chi vẫn ôm lấy cô như vậy, mặc cho cô đánh mình, ghé vào bên tai cô thì thầm từng câu từng câu, gọi cô là bảo bối, dỗ dành cô, để cô không còn thương tâm, không còn khổ sở.

Sau một hồi khóc nháo tâm tình cô cũng dần dần bình tĩnh hơn: “Tôi không muốn ở nhà. Tôi muốn ra ngoài...” Nhiếp Trọng Chi chỉ đáp một tiếng “Được” liền lái xe đưa cô đi loay quanh cho khuây khỏa.

Suốt dọc đường đi, Tưởng Chính Tuyền một mắt tựa đầu vào khung cửa xe, nhìn từng phố lớn ngõ nhỏ lạnh lùng trong đêm khuya không ngừng lướt qua... Dạ dày của cô dường như bị cuốn theo cảm xúc lúc này, càng lúc càng khó chịu tới cực điểm.

Lúc xe chạy tới cây cầu lớn nhất ở Lạc Hải, Tưởng Chính Tuyền khàn khàn mở miệng: “Dừng xe ở nơi này được không? Tôi muốn đi dạo trên cầu một lát.”

Đêm lạnh như nước, Nhiếp Trọng Chi cởi áo khoác trên người ra, khoác lên người cô. Trên áo khoác tràn ngập mùi hương nam tính của hắn, Tưởng Chính Tuyền bỗng nhiên dâng lên một cơn buồn nôn, cô ôm lấy bụng, vừa kiềm chế cổ dịch vị muốn trào lên, tay kia lại vươn ra muốn kéo áo xuống.

Nhiếp Trọng Chi nhẹ giọng nói: “Đừng nhúc nhích.” Hắn hơi cúi người, ngón tay thon dài lần mò đem từng chiếc nút áo một cái lại. Tới lúc cài đến chiếc cuối cùng, nắm ngón tay Nhiếp Trọng Chi lại biến thành chiếc lược, giúp cô vuốt lại mấy sợi tóc rối: “Được rồi, đi thôi.”

Cơn buồn nôn trong dạ dày dường như đã bị đè nén xuống. Tưởng Chính Tuyền chỉ cảm thấy đầu mình choáng váng, đau như búa bổ, cả người như bồng bềnh trên đám mây, mỗi bước chân lơ lửng không cân bằng, nếu không phải có Nhiếp Trọng Chi đỡ lấy cánh tay mình, có lẽ cô đã sớm ngã quỵ.

Hai người một trước một sau đi bộ lên cây cầu, đi rồi lại ngừng, cuối cùng đến giữa cây cầu thì cũng dừng bước. Bầu trời lúc này đã bắt đầu hừng đông, không có lấy một bóng dáng xe cộ qua lại chứ đừng nói là người. Khung cảnh xung quanh cực kỳ an tĩnh.

Tưởng Chính Tuyền nhìn chằm chằm dòng nước dưới cầu một hồi lâu, mãi sau mới cất giọng khàn khàn lên: “Tôi muốn uống nước.” Ánh mắt Nhiếp Trọng Chi nhìn cô thật tha thiết, “Ừ” một tiếng, xoay người đi về phía xe. Nhưng vừa đi được vài bước, hắn cảm thấy lo lắng, nói: “Khuya rồi, hay là em quay về xe rồi uống, được không?”

Tưởng Chính Tuyền im lặng một lát, lắc đầu: “Thôi quên đi, tôi không uống nữa.” Nhiếp Trọng Chi thở dài, không còn cách nào khác đành dặn dò cô một câu: “Vậy em ở đây chờ anh, anh về xe lấy, sẽ quay lại ngay.”

Thực sự thì, Tưởng Chính Tuyền cũng không biết lúc đó mình bị làm sao, cuối cùng lại nhảy xuống từ trên cầu Lạc Hải. Chỉ biết là lúc ấy toàn bộ đầu óc cô mê mê tỉnh tỉnh, hoàn toàn trống rỗng. Mặt nước phía dưới tựa như tấm gương lớn, ngọn đèn mờ mờ ảo ảo, phía xa xa là một mảnh tối tăm xanh thẫm, giống như một viên đá quý đen tuyền đầy ma lực. Trong nháy mắt đó cô tựa như bị vẻ âm u đó hấp dẫn, tay chân đặt lên lan can, sau đó là trèo ra bên ngoài, tay buông nhẹ, mắt nhắm nghiền, tất cả mọi thứ đều bị cô bỏ lại phía sau.

Một khắc rơi vào trong nước, cô chỉ còn nghe thấy tiếng kêu đau đến xé lòng của Nhiếp Trọng Chi vang vọng bên tai: “Tuyền Tuyền, Tuyền Tuyền.....
Đừng.... Tuyền Tuyền”

Giữa cơn mê mị, chưa bao giờ cô cảm thấy được giải thoát, được thanh thản như vậy, trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm: Thật tốt, mọi chuyện đã xảy ra cuối cùng cũng không còn liên quan tới cô. Sau đó nữa, cô chìm vào giữa cơn lạnh lẽo, hoàn toàn mất đi ý thức.

Bốn năm sau, sân bay quốc tế Lạc Hải.

Trong khoang máy bay, giọng nói mềm mại dịu dàng của tiếp viên hàng không vang lên: “Kính chào hành khách, chuyến bay của chúng ta chuẩn bị hạ cánh xuống sân bay quốc tế Lạc Hải. Đề nghị mọi người gấp bàn lại, tắt các thiết bị điện tử, thắt dây an toàn cẩn thận, chuẩn bị cho máy bay hạ cánh. Xin thay mặt toàn bộ nhân viên trên máy bay cảm ơn hành khách vì đã lên chuyến bay này. Chúc mọi người có một chuyến đi kế tiếp vui vẻ.”

Tường Chính Tuyền tựa vào cửa sổ, thất thần nhìn cảnh vật bên ngoài. Năm đó cô mang theo trái tim đầy vết thương rời khỏi nơi này, hết thảy đều rõ ràng ngay trước mắt. Sau bốn năm, cuối cùng cô cũng quay về.

Hành khách bên cạnh gọi cô: “Tiểu thư, dây đeo an toàn của cô đâu?” Lúc này Tường Chính Tuyền mới hồi phục tinh thần, thấy người kia chỉ vào dây an toàn của cô, vì thế liền mỉm cười tỏ ý cảm ơn tới người đó, sau đó cài dây an toàn vào.

Dọc đường về cô luôn cảm thấy thật mờ mịt, mãi cho đến khi hai chân dẫm lên bãi cỏ nhà mình, cô mới có cảm giác chuyện này là thật.

Di Lan vừa nghe thấy tiếng xe đi vào, đã vội vàng chạy từ trong nhà ra đón, vừa nhìn thấy Tường Chính Tuyền, bà đã kích động đến mức muốn khóc: “Tiểu thư, cuối cùng cô cũng về rồi.”

Bốn năm, suốt bốn năm trời. Lần đầu tiên gặp lại Di Lan, lần đầu gặp lại người xa cách ngàn ấy thời gian, phảng phất như cách cả một thế hệ.

Tường Chính Tuyền tiến lên, ôm chầm lấy bà: “Di Lan, di có khỏe không?”

Di Lan nắm tay Tường Chính Tuyền, nghẹn ngào nói: “Khỏe khỏe khỏe, nhờ phúc của tiểu thư, di Lan cái gì cũng tốt, di Lan chỉ nhớ tiểu thư quá mà thôi.” Ánh mắt Di Lan xem xét Tường Chính Tuyền từ đầu tới chân, đau lòng nói: “Sao con lại gầy thế này, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu chỉ còn mỗi một đôi mắt to? Aiz, từ bé con đã được nuông chiều, mấy thứ hamburger rồi pizza bên đó, con ăn thành quen rồi phải không? Thật may là con về nhà rồi, di Lan ấy mà, sau này ngày nào cũng sẽ hầm canh bồ cho con ăn, đảm bảo nuôi con thành trắng trẻo mập mạp ngay.”

Bà lại lẩm bẩm tiếp: “Sau này con cũng đừng tới mấy quốc gia đó nữa, ngay cả trong sân trường mà cũng có xà súng, di Lan mỗi lần nhìn thấy tin tức này là lo cho con không thôi chứ đừng nói là phu nhân.”

Tường Chính Tuyền mỉm cười gật đầu, hỏi: “Mẹ con đâu đi?” Nhắc tới phu nhân Lục Ca Khanh, vẻ mặt Di Lan u sầu: “Thời gian qua phu nhân ăn không ngon miệng, ngủ không ngon giấc. Mới vừa uống thuốc của bác sĩ Tạ, đang nghỉ ngơi trên lầu. May mà thiếu gia có dặn dò chúng tôi không được nói cho phu nhân biết hôm nay tiểu thư về, nếu không phu nhân lại đòi ra sân bay đón cô.”

Di Lan sai người hầu đem hành lý lên lầu: “Tiểu thư, ngồi máy bay lâu như vậy đã ăn gì hay chưa? Di thấy chắc con đói bụng lắm rồi. Con lên tắm rửa một cái rồi nghỉ ngơi một chút. Di Lan vào bếp làm chút điểm tâm cho con.”

Tường Chính Tuyền nói cảm ơn Di Lan, liền đi lên lầu. Vốn định để mẹ nghỉ ngơi, nhưng vì cô quá nhớ bà, dùng chân bên ngoài phòng mẹ một lát, cuối cùng vẫn là rón ra rón rén đẩy cửa ra, đi vào bên trong.

Khi nhìn thấy mẹ Lục Ca Khanh trong lúc ngủ hai hàng lông mày cũng nhíu chặt, trong lòng Tường Chính Tuyền không khỏi chua xót. Mẹ cô từ trước đến nay vẫn luôn tao nhã ung dung, nhưng người phụ nữ đang nằm ngủ ở đây, gương mặt tái nhợt tiều tụy, tựa như một trái cà tím nhiễm sương, so với mấy năm trước dường như mẹ cô đã già đi rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Phong ba nhà họ Tường 2

Mẹ Lục Ca Khanh trong ký ức của Tường Chính Tuyền có mái tóc đen tuyền được uốn quăn, váy dài đến đầu gối thật thanh lịch trang nhã, trên chiếc cổ thon đeo một chuỗi ngọc trai sáng bóng. Khi cô còn bé, mỗi lúc tan học, mẹ tao nhã đoan trang mỉm cười hiền từ đứng trước cửa nhà trẻ đón cô về.

Bạn học trong nhà trẻ lúc đó đều là những đứa bé chưa hiểu chuyện, nghĩ gì liền nói đó. Từng bạn nhỏ đều rất hâm mộ cô vì cô có một người mẹ xinh đẹp lại dịu dàng: “Tường Chính Tuyền, mẹ bạn thật là xinh đẹp.” “Tường Chính Tuyền, mình rất thích mẹ của bạn.” “Mình cũng vậy, mình thích nhất là mẹ của Tường Chính Tuyền.”

Thậm chí có một bạn nhỏ kia, Tường Chính Tuyền đến bây giờ vẫn còn nhớ tên của cậu ta là Vương Hạ Thiên. Còn nhớ có một ngày, cậu ta bỗng dưng mang món đồ chơi mà cậu ta thích nhất đến nói với cô: “Tường Chính Tuyền, mình đem món đồ chơi ô tô mình thích nhất này cho bạn. Bạn có thể đổi mẹ của bạn cho mình không?” Mẹ của Vương Hạ Thiên trông rất hung dữ, bạn nhỏ Tường Chính Tuyền không ít lần chứng kiến cậu ta bị mẹ mình đánh vào mông ngay trước cổng trường.

Tường Chính Tuyền đương nhiên là không chịu, thời điểm đó đúng là nghĩ mẹ cũng có thể đổi tới đổi lui được, vì thế liền oa oa khóc lớn ngay giữa nhà

trẻ: “Không đổi, không đổi, mình mới không cần đổi mẹ cho bạn, mình không đổi!”

Lần đó khóc đến mức phải nói là long trời lở đất, vũ trụ nổ tung. Cô giáo ở nhà trẻ đồ thể này không được, nịnh thể kia cũng không xong, không còn cách nào khác đành phải thông báo cho mẹ Lục Ca Khanh tới đón cô. Mẹ cô vừa nghe cô giáo kể rõ ngọn ngành, liền mỉm cười khẽ nhéo cái mũi nhỏ của cô: “Bé ngốc, mẹ mãi mãi là của con, người khác sẽ không bao giờ đổi được.”

Mãi mãi là của cô, điều đó có nghĩa là cái tên Vương Hạ Thiên thối kia sẽ không bao giờ đổi được mẹ của cô. Tường Chính Tuyền rất vui vẻ, vì thế liền bày ra gương mặt với hai hàng nước mắt thật dài, nước mũi tèm lem, nhưng lại cười đến là hạnh phúc.

Thế nhưng, hiện tại. ... Tay nhẹ nhàng chạm lên làn da mềm mại của mẹ, nước mắt chậm rãi tràn qua hốc mắt, từng giọt đua nhau rơi xuống. Mẹ đã giành thứ tốt đẹp nhất của mình là thời gian, là tuổi trẻ cho cô và anh trai, vì hai người mà hao tổn không biết bao nhiêu tâm trí. Trước kia cô chưa bao giờ biết luyện tức hạnh phúc. Cô vẫn luôn nghĩ mẹ mãi ở sau lưng cô, luôn mỉm cười dõi theo từng bước cô đi, tiếp thêm cho cô sức mạnh và sự ấm áp, để cô tự tin mạnh mẽ đi về phía trước.

Thực ra một người có thể thoải mái tung bay, sống một cuộc sống theo ý thích của mình, đơn giản là bởi vì người đó có cha mẹ, có người thân ở đằng sau mình.

Cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ đến có một ngày mẹ cũng sẽ già đi. Nếp nhăn dần dần hiện lên trên làn da từng trơn mịn hồng hào, mái tóc đen dần dần sẽ mất đi vẻ sáng bóng, chậm rãi chuyển thành màu hoa tiêu rồi bạc trắng.

Mấy năm qua cô sống ở Mỹ, mẹ Lục Ca Khanh mỗi năm đều sang thăm rồi ở cùng cô một thời gian. Đầu năm nay, cả nhà vốn đã đặt xong xuôi vé máy bay, dự định sang bên này tham gia lễ tốt nghiệp của cô. Nhưng ba ba Tường Triệu Quốc đột nhiên bị mang đi điều tra, mẹ Lục Ca Khanh không chịu nổi đã kích này, bệnh tim liên tái phát, phải nằm liệt trên giường. Anh trai Tường Chính Nam của cô cũng không khá hơn, theo những tin tức cô đọc được trên mạng internet, họ nói anh trai đã bị cấm xuất ngoại. Khi đó cô thực không nghĩ tới chị dâu. ... Chị dâu Tiền Hội Thi lại muốn ly hôn với anh.

Mẹ Lục Ca Khanh cả đời này sống yên ả, tới tuổi ngậm kẹo đùa cháu, hưởng phúc từ con cái, trong nhà lại xảy ra nhiều chuyện lớn như vậy. Trong ngoài đều khốn đốn chật vật, trong lòng khó tránh khỏi lòng nóng như lửa đốt, cho nên liền bệnh nằm một chỗ không thể đi đâu.

Tường Chính Tuyền ngồi ngắm mẹ mình một hồi lâu, bởi vì bà mới uống thuốc nên ngủ rất say. Trong phòng phảng phất một hương thơm nhẹ nhàng quen thuộc, yên bình tĩnh lặng, khiến cô cảm thấy thật an tâm, đó là hương thơm của mẹ. Dường như thời gian đang quay về lúc cô còn nhỏ. ... Tường Chính Tuyền chỉ cảm thấy mí mắt càng lúc càng nặng, tựa như tất cả mệt mỏi trong nháy mắt chợt ập đến, cô chậm rãi khép mắt lại.

Lúc bà Lục Ca Khanh tỉnh lại bỗng thấy dung nhan con gái ngủ say gần trong gang tấc. Bà nghĩ mình đang mơ, sau một hồi lâu chân chừ, bà vươn tay ra, muốn chạm lên làn da trắng nõn trên gương mặt con gái. Nhưng tay đưa ra rồi, bà lại sợ mình đánh thức con đang ngủ, liền dừng lại giữa không trung. Chậm chú nhìn con gái một lúc lâu, bà Lục Ca Khanh lau nước mắt ướt át nơi khóe mắt, kéo chăn qua, nhẹ nhàng đắp lên cho con.

Chỉ một động tác nhỏ như vậy thôi cũng làm Tường Chính Tuyền thức giấc. Tường Chính Tuyền dụi mắt, từ từ mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên xuất hiện là gương mặt hiền từ của mẹ, nét mặt cô lập tức thả lỏng, thoải mái nở nụ cười: “Mẹ, mẹ tỉnh rồi sao? Con buồn ngủ quá.”

Một câu nói quen thuộc của Tường Chính Tuyền, khiến hốc mắt Lục Ca Khanh chưa sót, bà vuốt ve gương mặt Tường Chính Tuyền: “Tuyền Tuyền của mẹ. ...”

Ngày còn mang thai Tường Chính Tuyền, Lục Ca Khanh ao ước có một đứa con gái đến muốn phát cuồng, cũng may ông trời thương bà, để bà muốn gì được đó. Sau khi sinh Tường Chính Tuyền, bà yêu chiều cưng nựng con như viên ngọc quý trong tay, chuyện gì cũng đích thân làm hết.

Mỗi sáng sớm bà đều đến gian phòng công chúa của Tuyền Tuyền để đánh thức con dậy, ba trăm sáu mươi lăm ngày không thiếu một ngày sao. Tiểu Tuyền Tuyền đáng yêu lần nào cũng mơ màng màng mở mắt ra, nhúu mày làm nũng: “Mẹ, con còn buồn ngủ lắm.”

Bây giờ được nhìn con hai mắt nhắm nhem không muốn dậy, tất cả giống như đã quay lại ngày xưa.

Tường Chính Tuyền một phen ôm chầm lấy cổ bà Lục Ca Khanh, mặt dán chặt vào lòng mẹ: “Mẹ, con nhớ mẹ, nhớ mẹ nhiều lắm.”

Lục Ca Khanh rung rung mà cười: “Bé ngốc, mẹ cũng nhớ con lắm.” Lục Ca Khanh hơn ba mươi tuổi mới sinh được đứa con gái này, năm đó ở Lạc Hải bà được xem như sản phụ lớn tuổi nhất. Từ khi mang thai cho tới ngày vượt cạn, ba ngày một lượt kiểm tra nhỏ, năm ngày một lượt kiểm tra lớn. Vì để giữ thai, mỗi ngày bà phải nằm trên giường nghỉ ngơi. Thật đúng là vì đứa nhỏ này mà chịu không biết bao nhiêu khổ cực.

Bà và Tường Triệu Quốc ở tuổi trung niên mới có con gái, đương nhiên là xem con bé như vàng như ngọc mà yêu thương. Tuyền Tuyền từ bé bộ dạng đã phần nộn đáng yêu chưa nói, còn cực kì lễ phép hiếu chuyện. Dù đi đến nơi nào cũng được người ta khen ngợi không ngớt lời. Thậm chí đến tuổi nghịch ngợm hiếu động của trẻ con, Tuyền Tuyền vẫn ngoan ngoãn nhu thuận như trước. Thời điểm đó, con đường làm quan của chồng Tường Triệu Quốc cực kì thuận lợi, con trai Tường Chính Nam đứng ra tiếp nhận toàn bộ sản nghiệp mà phụ thân bà Lục Hồng Nghiệp để lại, từng năm trời đi, Lục Ca Khanh cảm thấy mọi chuyện đều như ý mình. Mỗi lần nghĩ đến con gái bảo bối, bà vẫn luôn có cảm giác cuộc đời con rồi cũng sẽ suôn sẻ như bà.

Nhưng chưa bao giờ bà nghĩ tới chuyện tình cảm của con gái Tường Chính Tuyền lại nhấp nhô khúc chiết như vậy. Có lẽ, quy luật tạo hóa là thế, ông trời cho bạn điều này, thì nhất định sẽ lấy lại của bạn một thứ kia. Không ai có thể xuôi chèo mát mái mãi mãi được, giống như bà, vô ưu vô lo mấy chục năm, đến khi về già lại gặp nhiều chuyện đến thế.

Có điều cho dù lúc này không còn già, bà vẫn còn hai đứa con ngoan ngoãn hiếu thuận, cùng Triệu Quốc luôn ở bên bà cho dù gặp hoạn nạn. Nếu so với rất nhiều người ngoài kia, đời này bà cũng được xem như quá hạnh phúc rồi.

Hai mẹ con cứ ôm nhau như vậy, yên lặng cảm thụ hơi ấm của nhau.

Lục Ca Khanh vuốt ve tấm lưng mảnh khảnh của con, lòng đau vạn phần: “Sao con lại để mình gầy như vậy?! Ở bên đó mỗi ngày rốt cục có chịu ăn uống đúng giờ hay không?” Tường Chính Tuyền cười: “Mẹ, bây giờ có cô gái nào lại không muốn mình gầy ạ, họ chỉ muốn mình gầy thêm chút nữa, thêm chút nữa thôi, huống chi con lại không gầy một chút nào. Mẹ sờ chỗ này mà xem.”

Lục Ca Khanh thấy con gái chỉ chỉ vào chỗ kia bảo bà sờ, không khỏi bật cười: “Con gái ai lại ghét chỗ này mình nhiều thịt chứ? Nhiều người còn phải đi làm cho to thêm nữa kia. Con đúng là con bé ngốc nghếch.” Tường Chính Tuyền làm mặt quỷ đồ cho mẹ vui: “Mẹ, đây là nờ rau xanh với trái cây cả đấy?”

Lục Ca Khanh lại xoa nhẹ hai má con gái, thật sự bà vẫn rất đau lòng, thở dài nói: “Con xem con đi, trên mặt chẳng có bao nhiêu thịt, còn nói mình không gầy! Mẹ còn nhớ, trước kia mặt của con rất tròn, sờ vào rất mềm mại, giống như cái bánh trôi nho nhỏ vậy.” Tường Chính Tuyền khẽ cười: “Mẹ, đó là vì con còn nhỏ nên tròn trịa. Bây giờ con lớn rồi đương nhiên không còn nữa.”

Lục Ca Khanh nhìn con yêu thương: “Trong lòng mẹ ngược lại ước gì con vẫn mãi giống trước kia, mập mập mũm mĩm, miệng chảy nước miếng, ngày nào cũng cười hi ha đùa nghịch, khua cánh tay vừa trắng lại vừa mềm mại như củ sen, đừng đưa hai cái chân nhỏ.”

Mẹ đến tuổi này lẽ ra đã được ôm cháu. Anh trai Tường Chính Nam kết hôn được mấy năm nhưng vẫn chưa sinh được đứa bé nào. Mà cô... Tường Chính Tuyền không hiểu sao, trong lòng cô chột đau xót.

Hai mẹ con tâm sự với nhau hồi lâu, mãi cho đến khi đi Lan bùng chén hoành thánh nóng hôi đi vào.

Lục Ca Khanh nói: “Xem đi, cũng là đi Lan thương con nhất. Mấy năm qua đi ấy chẳng mấy khi vào bếp nấu, bây giờ con về, xem ra đi ấy lại có cơ hội tái xuất giang hồ rồi.” Bà mỉm cười với đi Lan: “Đi cho tôi một chén nhỏ. Để xem tay nghề của đi có còn tốt như ngày xưa hay lại mai một rồi?”

Đi Lan biết phu nhân Lục Ca Khanh gần đây vì chuyện của Tường tiên sinh mà ăn không vô, bây giờ nghe bà ấy muốn ăn hoành thánh, biết là Tuyền Tuyền đã quay về, trong lòng phu nhân hẳn đang rất vui vẻ. Vì thế bà cũng cười, liên tục gật đầu: “Vâng vâng vâng.”

Lục Ca Khanh vì đang rất vui nên ăn liền bốn miếng hoành thánh nhân tôm mới buông đũa, mỉm cười nói với Tường Chính Tuyền: “Nhìn con ăn như hổ đói là biết tay nghề của đi Lan vẫn không bị mất đi chút nào rồi.” Tường Chính Tuyền gật đầu như giả vờ: “Mấy năm qua sống ở bên đó, đồ ăn bên ngoài bán kiểu gì con cũng không thích, chỉ muốn được ăn hoành thánh do chính đi Lan làm mà thôi.”

Đi Lan nghe Tường Chính Tuyền nói mà cười không ngớt, lòng vui rạo rực: “Nếu tiểu thư thích ăn, ngày nào đi Lan cũng gói cho tiểu thư.”

Sau khi đi Lan xuống lầu, Tường Chính Tuyền mới cầm tay của mẹ, tí mỉa mai hỏi han những chuyện đã xảy ra trong nhà.

Lục Ca Khanh thở dài: “Tuyền Tuyền, con ngồi máy bay lâu như vậy chắc mệt rồi, về phòng nghỉ ngơi một chút đi. Ngày mai mẹ sẽ kể tường tận cho con nghe.”

Tường Chính Tuyền nắm chặt lấy tay mẹ, ánh mắt kiên định: “Không, mẹ, con muốn được biết ngay bây giờ, con cũng là một thành viên trong gia đình mình, chuyện trong nhà, cho dù con không giúp được gì nhưng con muốn được chia sẻ cùng Mẹ, con đã trưởng thành rồi, không còn là đứa trẻ không hiểu chuyện nữa. Mẹ, sau này mỗi một ngày, nếu vui về con sẽ vui cùng mẹ, nếu buồn phiền con sẽ gánh vác thay mẹ, được không?”

Lục Ca Khanh vốn chỉ muốn lẳng lặng nhìn con gái, nhưng khi nghe được những lời đó của con, trong lòng bỗng dưng cảm thấy mềm đi muốn tan chảy, nước mắt bắt giắc rơi xuống từ lúc nào.

Đến tận giờ phút này, rốt cục bà cũng biết được con gái đã không còn là đứa nhỏ mà bốn năm trước bà nâng niu trong lòng bàn tay nữa. Mấy năm qua, cuộc sống bên ngoài đã khiến con bé trưởng thành, thuần thục hơn.

Đây xem như là một chuyện tốt, nhưng cũng là một chuyện không tốt chút nào.

Nếu có thể, mỗi một người làm mẹ trên đời này, đều hy vọng con gái mình có thể sống một cách đơn thuần nhất. Được như vậy thì cả đời của con sẽ suôn sẻ không lo nghĩ.

Nhưng cuộc đời của các con, nếu số mệnh đã định sẵn chúng phải trải qua thì phải để chúng tự mình lo lấy. Cười hay khóc, yêu hay hận, ai cũng không thể thay đổi được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Phong ba nhà họ Tưởng 3

Con gái bà đã thật sự trưởng thành rồi, đã biết đứng ra bảo hộ cho bà, vì bà chán gió che mưa.

Tưởng Chính Tuyền từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ nhìn thấy mẹ rơi lệ trước mặt mình, huống chi là khóc thành thế này, trong lòng cô cả kinh, vội dỗ dành: “Mẹ, sao mẹ lại khóc?” Lục Ca Khanh gạt nước mắt mỉm cười, hiền từ vuốt tóc của con: “Bé ngọc, đây là mẹ đang vui vẻ. Con yên tâm, ba con không có chuyện gì.”

Tưởng Chính Tuyền biết mẹ Lục Ca Khanh đang trấn an cô, nếu thực sự đơn giản như vậy, mẹ đã không lo nghĩ đến sinh bệnh trong người. Nếu mẹ đã không muốn cô phải lo lắng, vậy thì cô sẽ làm như “không lo lắng” là được rồi. Khóe miệng Tưởng Chính Tuyền cong lên cười cười: “Vậy là tốt rồi, ba ba không có chuyện gì là tốt rồi. Con cũng an tâm.”

Lục Ca Khanh dừng một chút, thần sắc lại âm trầm nhắc tới chuyện của Tưởng Chính Nam: “Về phần chuyện anh trai con ly hôn, có lẽ con cũng đã biết. Tiền gia sợ bị gia đình chúng ta làm liên lụy, cho nên vừa nghe ba con bị đưa đi điều tra, bọn họ liền vội vàng đề nghị ly hôn. Chuyện còn đang rối ren họ tuyên bố rằng hai người kết hôn nhưng tính cách không hợp, rồi là ở riêng đã lâu. Mặc dù đó cũng không phải bịa đặt gì, nhưng dù sao cũng là lòng người nguội lạnh... Cái gọi là hoạn nạn gặp chân tình, đó cũng đủ thấy Tiền gia bọn họ là người chỉ có thể cùng hưởng phú quý nhưng không thể cùng chung hoạn nạn. Chuyện đã như vậy, mà anh trai con... Anh trai con một chút ý nghĩ vẫn hồi cũng không có, cho nên mẹ cảm thấy hai đứa nó ly hôn cũng không phải chuyện xấu gì!”

Lục Ca Khanh nói tới đây, không khỏi thở dài: “Tuyền Tuyền, người ta nói đây là “Cân hồng đỉnh bạch, nhất trầm bách tháii”, xã hội chính là như thế.”

*Có thể hiểu nôm na là: Một người khi có quyền thế, khi ở trên đỉnh cao, thì người ta nịnh nọt. Còn khi mất hết quyền lực thì lập tức trở mặt, thậm chí đối địch với mình. (Nguồn: Phụng Vũ Sơn Trang.wp.com)

Tưởng Chính Tuyền nhớ lại trước kia Tiền Hội Thi đối với cô luôn hòa nhã ân cần, nhất thời không khỏi cảm khái, trầm mặc một lúc lâu, cô khẽ hỏi mẹ: “Vậy ý anh trai thế nào ạ?” Lục Ca Khanh đáp: “Mẹ cũng từng hỏi anh trai con, nó chỉ nói một câu – nên thế nào thì thế ấy, bảo mẹ không cần bận tâm, chỉ cần an tâm dưỡng bệnh, chuyện trong nhà cứ để nó lo. Mẹ nhìn anh con như vậy, cuộc hôn nhân này có lẽ đã quyết rồi.”

Tưởng Chính Tuyền trấn an mẹ, nói: “Anh trai mấy năm qua có sang thăm con rất nhiều lần. Nhưng mỗi lần gặp anh ấy, con đều cảm thấy cuộc sống của anh ấy dường như không vui vẻ gì. Mẹ, mẹ là người từng trải, mẹ cũng biết hôn nhân giống như một đôi giày, chặt hay không chặt, chỉ người trong cuộc mới biết được. Mẹ cũng đừng lo nghĩ quá, để anh trai tự mình quyết định đi.”

Tưởng Chính Tuyền từng được nhìn thấy lúc anh trai thật sự vui vẻ hạnh phúc. Đó là khi anh ở cùng Hứa Liên Trăn, trong ánh mắt anh luôn tràn ngập vẻ yêu chiều sủng nịch, trong lúc lơ đãng luôn dõi theo Hứa Liên Trăn không rời. Bình thường anh sẽ vì mỗi một động tác của cô ấy mà khóe miệng bất giác nhếch lên, tinh quang trong mắt lóe lên, chân mày khóe mắt đầy vẻ vui sướng thỏa mãn, trông giống như một đứa trẻ vừa nhận được kẹo.

Như thế, có lẽ là yêu! Người mà anh trai cô yêu chính là Hứa Liên Trăn!

Suốt thời gian một mình cô đơn ở New York, Tưởng Chính Tuyền vẫn luôn nhớ tới Hứa Liên Trăn. Giữa cô và Liên Trăn, là một mối quan hệ phức tạp cỡ nào, so với phim truyền hình tám giờ tối còn cầu huyết hơn. Nhưng chuyện cầu huyết như vậy rõ ràng đã xảy ra ngay trên người cô.

Kết cục cuối cùng đó là không có kết cục gì, Hứa Liên Trăn rời khỏi anh trai cô, rời khỏi Lạc Hải, từ đó về sau không còn ai biết đến hành tung của cô ấy nữa. Còn Tưởng Chính Tuyền cô một mình lẻ loi nơi trũng dương, ở một quốc gia không ai quen biết.

Thời gian ban đầu, cô thật sự rất hận Hứa Liên Trăn! Cô vẫn luôn xem Hứa Liên Trăn là một người bạn thân thiết, một người chị em tốt của mình, không hề keo kiệt mà chia sẻ với cô ấy tất cả những cảm xúc vui buồn của mình. Nhưng kết quả cô lại phát hiện, cô ấy chính là người trong lòng của chồng sắp cưới của cô!

Trên đời này không có chuyện nào vừa hoang đường lại vừa không thể tha thứ như chuyện đó!

Nhưng sau một thời gian đằng đẳng sống ở New York, cô vậy mà lại thường xuyên nhớ tới Hứa Liên Trăn. Nhớ tới khi hai người cùng bị trôi, cô ấy đã từng liều lĩnh muốn cứu cô. Nhớ tới hai người cùng nhau đi dạo phố, mua sắm, uống cà phê, ăn bánh ngọt.

Nhớ tới tất cả những gì đã từng xảy ra.

Có lẽ là vì một mình cô cô đơn tịch mịch nơi xứ người! Cho nên mới hay suy nghĩ miên man!

Tưởng Chính Tuyền thường tự trấn an mình như vậy!

Lục Ca Khanh vỗ về bàn tay con gái, than thở nói: “Đúng vậy, hôn nhân giống như người ta uống nước, ấm lạnh ra sao chỉ người đó mới biết được. Đến bây giờ, cuối cùng mẹ xem như cũng biết được cái gì gọi là ‘nhĩ tôn tự hữu nhĩ tôn phúc’*. Từ giờ trở đi mẹ sẽ không bao giờ ép buộc các con gì nữa, chỉ cần các con hạnh phúc là mẹ vui rồi. Kiếp con người, chẳng mấy chốc đã hết một đời, sống vui vẻ mới là điều quan trọng, mẹ không thể thay thế các con để sống cuộc sống của riêng hai đứa được. Trước kia là vì mẹ chưa nghĩ thông suốt điều này. Cho nên...Aiz!”

*Nguyên văn có 2 vế ‘Nhĩ tôn tự hữu nhĩ tôn phúc, mạc vị nhĩ tôn tác viễn ưu’: con cháu tự có phúc phận của con cháu, đừng vì con cháu mà phải lo xa lo gần, lao tâm khổ tứ.

Tất cả những cảm xúc vui mừng hay giận dữ, đau buồn hay hân hoan, được hay mất, thì tự bản thân mình phải trải qua. Không có ai có thể thay thế!

Lục Ca Khanh thỉnh thoảng cũng hay nhớ tới Hứa Liên Trăn —— cô gái nhà nhân lễ phép, nói năng nhỏ nhẹ kia. Bà không phải kẻ ngốc. Năm đó biểu hiện của Chính Nam sau khi gặp phải trận tai nạn giao thông, bà biết Chính Nam yêu cô gái đó. Nếu không yêu, vì sao lại phải dùng trăm phương nghìn kế để đi tìm người ta. Nếu không vì cô gái đó và Diệp Anh Chương có dây dưa quá nhiều, lại từng ngồi tù, lúc đó có lẽ bà đã không....

Cuối cùng Chính Nam cũng kết hôn với Tiền Hội Thi, một cô gái có xuất thân trong sạch, môn đăng hộ đối với gia đình bà. Nhưng mỗi lần bà nhìn thấy ánh mắt con trai nhìn Tiền Hội Thi, vĩnh viễn đều là bình thân ôn hòa, giống như đang nhìn một người bên ngoài, một chút hân hoan vui sướng hay yêu thương cũng không có. Lục Ca Khanh là người từng trải, làm sao lại không hiểu cho được, con trai Tường Chính Nam của bà bất kể vì nguyên nhân gì mà cưới Tiền Hội Thi, nhưng chắc chắn không phải là yêu.

Có một ngày sau khi con trai đã kết hôn, Lục Ca Khanh đến nhà riêng của hai vợ chồng, kết quả bà chợt nhìn thấy con chó lông xù mà ngày trước Hứa Liên Trăn đã nuôi, tên gọi là Tiểu Bạch. Chính Nam vậy mà lại giấu Hội Thi, quang minh chính đại nuôi con chó này ở bên người. Con trai bà có phải là điên rồi không?!

Ngày hôm sau, Lục Ca Khanh vì chuyện con chó Tiểu Bạch mà đến phòng làm việc của con trai. Tường Chính Nam nghe xong không nói một lời, chỉ im lặng hồi lâu, từ trên ghế đứng lên, đưa lưng về phía bà, nhẹ nhàng đáp lại: “Mẹ, con chỉ còn một mình Tiểu Bạch mà thôi.” Chính Nam chưa bao giờ dùng giọng điệu trầm thấp đau thương như vậy nói chuyện cùng bà, Lục Ca Khanh lập tức giật mình đứng sững tại chỗ, ý định ban đầu đến đây để khởi binh vắn tội phút chốc như bị một xô nước đá lạnh băng dội thẳng xuống làm tiêu tán. Đứa con trai của bà từ trước đến giờ vẫn luôn khí phách không ai có thể so bằng, bây giờ lại sa sút tinh thần đến mức này.

Tường Chính Nam đứng về phía ánh sáng, bóng lưng con vừa tịch mịch lại bi thương, lần đầu tiên bà ý thức được tình cảm của Chính Nam và Hứa Liên Trăn có lẽ còn sâu đậm hơn so với bà nghĩ nhiều lắm. Lục Ca Khanh bất chợt không biết chính mình nên nói cái gì. Tại giây phút đó, thậm chí bà còn cảm thấy hối hận với quyết định lúc trước khi mình đã bảo Hứa Liên Trăn rời đi. Bà không ngừng tự hỏi chính mình: Bà làm như thế có đúng hay không?

Từ đó trở đi, Lục Ca Khanh không bao giờ hỏi đến chuyện giữa con trai bà và Tiền Hội Thi nữa. Cho dù sau đó Tường Chính Nam dọn ra ngoài ở riêng, con dâu Tiền Hội Thi có hện bà ra ngoài đi uống trà chiều, bà cũng chỉ thân nhiên nói: “Hội Thi, con cũng biết từ trước tới giờ mẹ vẫn rất thích con. Nhưng chuyện giữa mấy người trẻ tuổi, trường bối chúng ta không tiện xen vào. Như vậy đi, ở trước mặt Chính Nam mẹ coi như không biết chuyện này. Qua vài ngày nữa, mẹ gọi hai đứa về nhà ăn bữa cơm, con tìm cơ hội nào đó mà nói chuyện rõ ràng với Chính Nam.”

Tường Chính Tuyền hiểu vì sao mẹ cô không nói gì thêm nữa, năm đó, Hứa Liên Trăn, Diệp Anh Chương, Nhiếp Trọng Chi, vài cái tên này, vẫn là điều cấm kỵ giữa bọn họ, mỗi người đều có gắng để không nhắc tới.

Tường Chính Tuyền hỏi: “Mẹ, mấy năm nay đều không có tin tức của Liên Trăn sao?” Lục Ca Khanh bỗng dừng ngẩng đầu nhìn con gái. Tường Chính Tuyền sụp mắt xuống, thấp giọng hỏi: “Là cô gái mà anh hai thích, Hứa Liên Trăn, cô ấy..... Cô ấy một chút tin tức cũng không có à mẹ?”

Lục Ca Khanh lắc đầu: “Mẹ không rõ lắm.” Rồi sau đó thở dài, “Cho dù anh trai còn tìm được cô gái đó trở về, mẹ cũng không xen vào nữa. Anh trai con yêu ai thì cứ như vậy đi. Hơn nữa, đã mấy năm trôi qua rồi, cô gái đó đến tuổi này có lẽ đã kết hôn sinh con, làm sao có thể đến với anh trai con được nữa?”

Lời của mẹ cô nói không phải không có lý. Thời gian khiến tất cả mọi chuyện trở thành quá khứ! Không thể quay lại được nữa.

Thế nhưng, trong lòng Tường Chính Tuyền vẫn luôn nghi hoặc, Hứa Liên Trăn cùng anh trai cô dây dưa vài năm, chẳng lẽ trong những năm đó, cô ấy với anh trai Tường Chính Nam của cô một chút tình cảm cũng không có sao? Nhớ lại trước kia, từng cái nhăn mặt nhíu mày hay mỉm cười của Liên Trăn rõ ràng đều ẩn chứa tình cảm trong đó. Có lẽ là vì giữa hai người còn có quá nhiều điều vướng mắc, tỷ như cô, tỷ như Diệp Anh Chương...

Tường Chính Tuyền im lặng hồi lâu mới nhẹ nhàng mở miệng hỏi: “Vậy anh con thì sao?” Bàn tay đang bung ly trà bằng gốm của Lục Ca Khanh thoáng dừng một chút, chậm rãi đặt nó lại để ly, nói: “Sau khi con ra nước ngoài, Diệp Anh Chương chủ động xin về Ngũ Phúc, bây giờ đã là phó cục trưởng cục Cảnh sát Ngũ Phúc rồi, tuổi còn trẻ, công tác lại đầy hứa hẹn. Nhưng vẫn chưa chịu kết hôn. Sau khi ba con gặp chuyện không may, di Diệp của con cũng có lòng, vài lần gọi điện tới đây, trấn an mẹ rất nhiều... Còn nói chuyện trong nhà, aizz... Đều là một quyền kinh khó niệm. Chú Diệp và Diệp Anh Chương hai người ấy cho tới bây giờ vẫn chưa thấy nói gì. Di Diệp cũng khó xử vì là kẹt ở giữa, di ấy bây giờ chỉ một lòng ngóng trông Diệp Anh Chương mau mau kết hôn rồi sinh cho di ấy một đứa cháu mà thôi.”

Có người được yêu lại có người đáng thương, đây có lẽ chính là cuộc đời. Năm đó giữa họ có những nút thắt khó gỡ, ai cũng đau lòng, ai cũng mất mát thống khổ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Phong ba nhà họ Tường 4

Buổi tối đầu tiên khi về nhà, nằm trên chiếc giường quen thuộc của chính mình, Tường Chính Tuyền lại trầm trồ khó ngủ. Cuộc trò chuyện khi này giữa hai mẹ con, mẹ và cô đều tự lảng tránh nói về chuyện Nhiếp Trọng Chi. Lục Ca Khanh không đề cập tới, là bởi vì sợ con gái nhớ lại chuyện cũ không vui. Tường Chính Tuyền không nhắc đến, là vì không muốn làm mẹ lo lắng.

Tường Nhiếp hai nhà đều là thế gia ở Lạc Hải, từ đời ông nội cô đã có giao tình. Ở trường trung học tư nhân Ngự Nam của Lạc Hải, Nhiếp Trọng Chi và anh trai Tường Chính Nam của cô hai người gặp lần đầu đã quen thân, vô cùng hợp ý. Từ đó về sau, cứ ba ngày hai bạn Nhiếp Trọng Chi lại đến nhà họ Tường, mẹ cô Lục Ca Khanh cũng xem như là nhìn hấn lớn lên, đối xử với hấn như con trai của mình.

Năm đó sau khi chuyện cô mang thai bị lộ ra ngoài, Lục Ca Khanh đối với Nhiếp Trọng Chi vừa giận lại vừa oán trách, nhưng sau lại thấy hấn dễ mặc mình bị đánh bị mắng, hết lần này đến lần khác xin cưới cô, thái độ vô cùng khẩn thiết, vô cùng thành tâm. Và lại bà nghĩ chuyện nam nữ không phải một câu hai câu là có thể dễ dàng nói rõ được. Lục Ca Khanh nhất thời cũng không biết làm thế nào cho phải, sau nhiều lần cân nhắc, bà đi khuyên con gái mình: “Tuyền Tuyền, con thử nghĩ kỹ một chút xem, cho dù là vì đứa nhỏ trong bụng cũng được.”

Lục Ca Khanh là người từng trải, nhìn bộ dạng Nhiếp Trọng Chi lúc đó, hiển nhiên không phải bởi vì đứa nhỏ trong bụng mới đối xử như vậy với Tuyền Tuyền. Nhìn qua cũng thấy được tình cảm sâu đậm, không gì có thể so được. Bình tĩnh mà xem xét, Lục Ca Khanh không phải không hài lòng Diệp Anh Chương, hai nhà họ Tường họ Diệp không còn xa lạ gì, cái chính là ở Diệp Anh Chương. . . Diệp Anh Chương đối với Tuyền Tuyền không thể nói là không có tình cảm, chỉ là, Lục Ca Khanh vẫn cảm thấy được Tuyền Tuyền quá yêu Diệp Anh Chương, yêu đến mức xem trọng người ta hơn cả bản thân mình.

Tình yêu chính là như vậy, người nào yêu trước người đó thua, người đó phải trả giá nhiều hơn. Trong mối quan hệ của Tuyền Tuyền và Diệp Anh Chương, con bé rõ ràng là người thua thiệt. Tuyền Tuyền thu bớt tính tình của mình lại, cẩn thận hơn, biết nhẫn nhịn cầu toàn. Đối với một người làm mẹ như bà Lục Ca Khanh, trong lòng bà không biết dâng lên tư vị gì. Lục Ca Khanh bà con dâu có thể không có, thế nhưng phải thương Tuyền Tuyền, yêu Tuyền Tuyền, bất cứ chuyện gì cũng phải đặt con gái mình lên nhất.

Diệp Anh Chương hiển nhiên không làm được. Nhưng Nhiếp Trọng Chi thì ngược lại, xem bộ dạng có lẽ thằng bé này sẽ bị Tuyền Tuyền ăn triệt để.

Là người làm mẹ, Lục Ca Khanh đương nhiên hy vọng Tuyền Tuyền sẽ tìm được một người, mà người đó sẽ yêu con bé nhiều hơn con bé yêu người ta. Như vậy cuộc đời về sau của Tuyền Tuyền mới có thể hạnh phúc. Cho nên lúc đó bà mới mở miệng ra khuyên con.

Còn anh trai Tường Chính Nam vẫn trầm mặc không nói gì, anh trai chỉ nói với cô một câu: “Tuyền Tuyền, cuộc sống của em thì tự em phải quyết định. Bất kể lựa chọn của em là gì, anh trai mãi mãi vẫn sẽ ủng hộ em.” Thời gian đó anh trai vì cô mà cắt đứt kết giao với Nhiếp Trọng Chi.

Mà cô làm sao có thể nhận lời cầu hôn của Nhiếp Trọng Chi được. Cô hận hấn còn không hết. Đời này chuyện mà cô muốn làm nhất chính là trở thành cô dâu của Diệp đại ca. Nhưng thời điểm kia, tất cả mọi chuyện đều bị phơi bày ra ánh sáng một cách trần trụi, không chỗ nào che giấu. Cho nên, không còn khả năng nào nữa.

Khi đó, lần đầu tiên cô ý thức được, đời này đã không thể. Cô sẽ không bao giờ gả cho Diệp đại ca được nữa.

Mấy năm qua, Tường Chính Tuyền mỗi lần nhìn thấy trên quảng cáo sản phẩm có trẻ con, cô giống như phản xạ có điều kiện mà lập tức đổi kênh. Trên đường phố New York, trông thấy những ông bố bà mẹ trẻ ôm con mình, cả nhà ba người đi trên đường phố, hoặc là vui đùa hạnh phúc cùng nhau trong công viên, cô giống như trốn tránh mà quay mặt đi nơi khác, bước nhanh mà đi.

Trước kia cô từng nghĩ chỉ cần rời khỏi Nhiếp Trọng Chi, là cô sẽ có thể giải thoát, giải thoát hoàn toàn. Cho nên cô điên cuồng muốn đi, đi khỏi Lạc Hải, rời khỏi đồng lộn xộn ở nơi này. Chỉ là, cô sai rồi, vài năm qua, cho dù cô đã đi thật xa, nhưng chưa bao giờ cô thật sự buông xuống được.

Cho dù hết lần này đến lần khác cô cố gắng quên đi, nhưng trong những phút giây lơ đãng cô vẫn nhớ tới Nhiếp Trọng Chi, nhớ tới đứa nhỏ mà cô không cần thận làm mất, so với những lần nhớ đến Diệp Anh Chương còn nhiều hơn rất nhiều.

Cô không hiểu, bản thân mình rốt cục là làm sao?

Buổi chiều ngày thứ ba, anh trai Tường Chính Nam phong trần một môi trở về nhà, cho Tường Chính Tuyền một cái ôm thật nồng nhiệt. Tường Chính Nam vẫn như trước kia, sùng ái mà xoa tóc cô: “Tiểu Tuyền Tuyền của nhà ta cuối cùng cũng học xong. Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi, về nhà chăm sóc mẹ.”

Vòng tay của anh trai vẫn vững chãi như ngọn núi cao, vì cô mà chắn gió che mưa. Tường Chính Tuyền ôm chặt lấy anh mình: “Anh. . .”

Tường Chính Nam: “Tuyền Tuyền, anh trai chúc mừng em tốt nghiệp. Về sau này, em có ý định gì không?”

Tường Chính Tuyền cười: “Anh, nếu em nói cho anh, em lấy danh nghĩa là Teresa Jiang đi ứng tuyển vào làm việc cho phòng thiết kế của tập đoàn K.W, hơn nữa còn được nhận vào làm rồi. Anh có vui mừng cho em không?”

Tập đoàn K.W, một tập đoàn kinh doanh thời trang có tiềm lực mạnh nhất ở tỉnh Z, tổng giám đốc Trì Tĩnh Niên của K.W nổi danh lừng lẫy khắp cả nước, Tường Chính Nam đương nhiên cũng có quen biết.

Tường Chính Nam cũng không muốn để Tuyền Tuyền đi ra bên ngoài công tác. Hấn làm sao có thể để em gái bảo bối của mình phải khúm núm nhìn sắc mặt người khác, cực khổ cả tháng trời để lấy một chút tiền lương còn không đủ mua được bộ quần áo cho con bé? Nhưng nghĩ lại Tuyền Tuyền hoàn toàn dựa vào sự cố gắng của mình, dễ dàng nhận được một vị trí công việc mà rất nhiều người mơ ước, trong lòng Tường Chính Nam quả thật rất vui mừng.

Hơn nữa, Tuyền Tuyền không còn nhỏ nữa, để con bé ra ngoài công tác, cho con bé tiếp xúc với thế thái nhân tình cũng không phải là xấu. Đến lúc đó, nếu Tuyền Tuyền không muốn làm việc nữa thì không cần đi làm, coi như cho em gái hần đi chơi cũng được. Nghĩ đến đây, hai hàng chân mày Tưởng Chính Nam nhất thời thả lỏng hơn: “Đương nhiên rồi, đây là một chuyện rất tuyệt! Đợi anh chút... Để anh đi khui một chai rượu chúc mừng cho em.” Tưởng Chính Tuyền vốn đang lo lắng anh trai sẽ không đồng ý, lại không nghĩ tới anh cô cứ nhiên tán thành thật dứt khoát, không khỏi cảm thấy vừa mừng vừa lo.

Tưởng Chính Nam rót một ly rượu nhỏ, đưa cho Tưởng Chính Tuyền: “Khi nào thì bắt đầu đi làm?”

Tưởng Chính Tuyền: “Công ty hy vọng em có thể đi làm được càng sớm càng tốt.”

Hai chiếc ly thủy tinh đụng nhau, phát ra một tiếng ‘tinh’ thật thanh thúy: “Tuyền Tuyền, em làm anh cảm thấy rất kiêu ngạo.” Dứt lời, Tưởng Chính Nam uống một hơi cạn ly.

Tưởng Chính Tuyền chỉ nhấp một ngụm nhỏ, đặt chiếc ly xuống, gương mặt cô nghiêm lại nhìn Tưởng Chính Nam: “Anh, tình hình của ba hiện tại rất cuộc là như thế nào? Anh có thể gạt được mẹ, nhưng anh không lừa được em đâu.” Bàn tay Tưởng Chính Nam rót rượu khẽ dừng một chút, khi ngẩng đầu lên, khóe miệng hần cong cong nụ cười thần nhiên: “Em là con gái trong nhà, mỗi ngày chỉ cần nghĩ xem nên ăn cái gì, mặc cái gì là tốt rồi. Yên tâm đi, Tưởng gia chúng ta vẫn còn có anh ở đây, việc này cứ để anh trai em lo liệu đi.”

Tưởng Chính Tuyền biết mọi người trong nhà đều chiều chuộng cô, thương cô, không muốn cô phải lo lắng. Bây giờ dù cô có hỏi thêm nữa cũng không được gì.

Hai người trầm mặc một lát, Tưởng Chính Tuyền cất tiếng khẽ hỏi: “Anh, em có thể hỏi anh một chuyện khác được không?”

Tưởng Chính Nam cười: “Chuyện khác là chuyện gì?”

Tưởng Chính Tuyền ngược lại trở nên do dự, cô khẽ cắn môi dưới: “Anh có biết Nhiếp... Anh ta bây giờ thế nào?”

Chỉ có một chữ “Nhiếp”, Tưởng Chính Nam cũng đã biết người mà em gái muốn nói tới là ai. Tưởng Chính Nam ngửa đầu uống cạn ly rượu, mới nói: “Theo những gì anh biết, cậu ta đã bán đi tất cả tài sản tư nhân của mình, sau khi xử lý xong công ty phá sản thì liền biến mất. Mấy tháng qua, ngoại trừ nhà họ Nhiếp, bọn anh cũng đã đi tìm cậu ta, thậm chí còn nhờ cả thám tử tư. Nhưng cho tới bây giờ, một chút tin tức cũng không thu được.”

Nhiếp Trọng Chi mất tích! Một người kiêu ngạo tự cao như Nhiếp Trọng Chi, sẽ không tiếp nhận được sự thật là đã bị phá sản, cô đã sớm đoán được điều này. Nhưng là, cô không ngờ được, Nhiếp Trọng Chi lại chơi trò mất tích.

Hần sẽ không làm ra chuyện gì ngốc nghếch chứ?! Ý niệm này vừa dâng lên trong đầu, cả người Tưởng Chính Tuyền liền run lên, cô lắc đầu thật mạnh, tự nói với chính mình: Không, không thể nào. Tuyệt đối không thể xảy ra chuyện như vậy được.

Tưởng Chính Tuyền miên man suy nghĩ, trong lòng bỗng chốc rối như tơ vò, không thể kiểm soát được. Giống như cái đêm mà cô nghe được tin Nhiếp Trọng Chi phá sản.

Cô không biết chính mình làm sao. Vì cái gì lại trở nên như vậy? Nhưng cô vì không thể kiềm chế được bản thân nên mới phản ứng như thế.

Sau một lúc lâu, Tưởng Chính Tuyền nhẹ nhàng mà hỏi: “Anh, vậy anh và chị dâu... Thật sự phải đi đến bước đường đó sao?” Tưởng Chính Nam nghe vậy, ánh mắt trầm xuống, yên lặng nhìn chằm chằm màu ửng đỏ trong ly thủy tinh. Hắn lẳng lặng đáp lời cô: “Kỳ thật, hết thảy đều là lỗi của anh. Hôn nhân không phải là cách giúp chúng ta trốn tránh mọi thứ hay có thể giải quyết được vấn đề. Nó chỉ khiến mọi chuyện trở nên phức tạp hơn mà thôi. Cho nên, bất kể là vì cái gì, cũng không được nhất thời xúc động, lấy hôn nhân của mình ra nói giỡn. Giống như lời em từng nói, nếu muốn kết hôn, thì nhất định phải tìm một người mà mình thật lòng yêu thương.”

“Anh và cô ấy sớm muộn gì cũng sẽ đi đến bước đường này. Chuyện của ba chẳng qua chỉ là thứ xúc tác để nó đến nhanh hơn...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Đúng thời điểm sẽ gặp lại anh

Lạc Hải, phòng làm việc của bộ phận thiết kế tập đoàn thời trang K.W.

Giám đốc bộ phận thiết kế trang phục nữ của K.W Ninh Hi đưa Tưởng Chính Tuyền một thân trang phục OL đi vào phòng làm việc chính của bộ phận.

*OL: Office Lady: trang phục văn phòng.

Ninh Hi vỗ nhẹ hai tay, ý bảo mọi người yên lặng lắng nghe: “Hôm nay có một nhà thiết kế xinh đẹp sẽ gia nhập đoàn thiết kế của chúng ta. Nào, chúng ta cùng hoan nghênh Teresa Jiang, cô ấy vừa mới tốt nghiệp học viện thiết kế thời trang ở New York. Hy vọng thời gian sau này mọi người có thể chân thành hợp tác cùng nhau, vì công ty mà thiết kế ra càng nhiều tác phẩm xuất sắc hơn.”

Đám đồng nghiệp trong phòng thiết kế đều vỗ tay tỏ vẻ hoan nghênh, ánh mắt từng người một hoặc là quan sát hoặc là đánh giá hoặc là tò mò cùng lúc nhìn về phía Tường Chính Tuyền. Tường Chính Tuyền thật thoải mái tự tin đón nhận sự đánh giá của mọi người, cúi đầu mỉm cười: “Cảm ơn mọi người, tôi là Teresa. Vô cùng vinh hạnh được gia nhập vào một tập đoàn lớn nổi tiếng như K.W. Sau này mong được mọi người chỉ giáo nhiều hơn.”

Sau đó Ninh Hi lại đưa Tường Chính Tuyền đi vào một phòng làm việc ngay chỗ rẽ: “Sau này, nơi đây chính là của em. Công ty không có quy định gì đặc biệt, em có thể bài trí sắp xếp tùy ý thích của mình.”

Không gian văn phòng không lớn, bởi vì nằm ở chỗ rẽ, cho nên hai bên có hai cửa sổ thật lớn, tầm mắt có thể phóng thật xa ngoài kia. Bên trong bố trí một bàn làm việc rất lớn, thực thích hợp với những khi làm việc mà cần phải bày giấy vẽ ra đầy bàn. Còn những nơi còn lại chỉ trang bị đơn giản một cái giá đựng tài liệu cùng với một chiếc ghế xoay. Tường Chính Tuyền vừa nhìn vào đã thích ngay cách phối màu giữa các đồ nội thất, tổ hợp màu hồng – lam – đen tuyền rất đẹp, từng màu sắc đậm có nhạt có đều vừa vặn thỏa đáng. Tường Chính Tuyền có một loại cảm giác, cô sẽ thích nơi làm việc này.

Ninh Hi nói: “Trợ lý của tôi sẽ đưa đến đây cho em một số tài liệu về thời trang từng mùa trong năm, trước tiên em cứ xem cho biết. Mùa này sẽ là trào lưu quần áo mùa đông, em có thể tìm hiểu chút tư liệu mẫu thiết kế trước cùng với số liệu phản hồi của bên tiêu thụ sản phẩm mới nhất. Hy vọng em nhanh chóng thích ứng được. Nếu có thể, tôi thực hy vọng ngay trong mùa thời trang này sẽ nhận được những bản thiết kế xuất sắc của em.”

Tường Chính Tuyền gật đầu: “Vâng, cảm ơn Giám đốc Ninh.”

Sau khi Ninh Hi rời đi, trợ lý cấp dưới của hân là Tiểu Mễ rất nhanh đã mang tài liệu tới. Tường Chính Tuyền trước hết mở kẹp tài liệu ra và bắt đầu đọc, làm quen với phạm vi công việc, cô hy vọng mình có thể nhanh chóng thích ứng với nơi này.

Tập đoàn K.W được thành lập từ năm 1980 đến nay, trực thuộc có hơn mười nhãn hiệu khác nhau, vẫn luôn dẫn đầu trong những trào lưu mới, phong cách mới lạ tao nhã, kết hợp xu thế thịnh hành của quốc tế cùng những nét mới ở Trung Quốc, chuyên tạo ra hàng loạt những bộ trang phục đẹp mắt, thời thượng, chất lượng cao, thỏa mãn nhu cầu về trang phục của nam nữ đô thị. Từ lúc thành lập, phát triển đến nay, K.W đã trở thành một trong những tập đoàn thời trang nổi tiếng nhất cả nước.

Công việc của cô phụ trách chính là thiết kế trang phục nữ cho nhãn hiệu Queen cao cấp nhất của tập đoàn. Trong nhãn hiệu Queen chia thành hai dòng, một là Queen – trang phục cho phụ nữ thành thực tuổi từ 30 tới 50, một là Lady – trang phục dành cho cô gái độ tuổi từ 18 đến 30.

Những tài liệu Ninh Hi bảo trợ lý mang tới, đều viết về thời trang Queen và Lady. Có lẽ giám đốc Ninh Hi đã có sắp xếp trước về phương hướng công việc sau này của cô.

Tường Chính Tuyền tuy rằng là lần đầu tiên làm việc, nhưng trải qua vài năm học tập và rèn luyện cuộc sống tự lập ở New York, rất nhanh cô đã dung nạp được với phong cách thiết kế của nhãn hiệu Queen này.

Cô thậm chí còn vì công việc bận rộn đến độ mệt mỏi người mà cảm thấy thỏa mãn. Cuộc sống hết sức có quy luật, mỗi ngày về đến nhà, cùng mẹ Lục Ca Khanh dùng cơm, cùng mẹ trò chuyện một hồi, sau đó lên lầu tắm rửa, rồi chuẩn bị giấy bút để thiết kế.

Có đôi khi mệt mỏi quá, vừa chạm gối đã ngủ mê man, ngày hôm sau bị đồng hồ báo thức đánh thức, vội vàng rửa mặt chải đầu. Bà Lục Ca Khanh thức dậy từ sớm, cho nên đều cùng cô dùng xong bữa sáng rồi nhìn cô lái xe đi làm. Từ sau khi ba Tường Triệu Quốc gặp chuyện không may, bệnh tim của mẹ cô tái phát, thân thể không được tốt như trước. Bác sĩ riêng của nhà cô nói, bởi vì có cô trở về, làm cho cuộc sống của mẹ cô có trọng tâm, bệnh tình dần được khống chế, từ từ chuyển biến tốt đẹp.

Anh trai Tường Chính Nam đã chính thức ký đơn ly hôn còn chị dâu Tiền Hội Thi. Lúc này không còn xôn xao chấn động giống như khi cuộc hôn nhân này bắt đầu, hai bên đều không hẹn mà cùng lựa chọn cách xử lý trong im lặng.

Tường gia từng là gia thế hiển hách ở Lạc Hải, thế nhưng bây giờ người đi trà lạnh, tình cảnh như mặt trời về chiều.

Điều may mắn duy nhất Tường Chính Tuyền cảm thấy được chính là đám đồng nghiệp ở công ty không biết được thân phận thật sự của cô. Đương nhiên, sau khi tên tiếng Trung đầy đủ của cô là Tường Chính Tuyền bị mọi người biết, có người từng ở trước mặt cô nói xa nói gần thử cô: “Teresa, tên của cô sao nghe qua hình như hơi giống với Tường Chính Nam của Tường gia ở thành phố này thế nhỉ? Hai người là thế nào vậy?”

Tường Chính Tuyền xòe hai tay ra nhún nhún vai, đáp lại người ta bằng một nụ cười bất đắc dĩ: “Aiz, cùng họ nhưng tiếc là khác số mệnh! Nói thật, tôi cũng muốn mình có quan hệ với Tường gia... you know.... Ít ra bây giờ không phải làm việc vất vả thế này!” Một câu vô cùng đơn giản ngăn chặn tất cả nghi vấn của mọi người. Tuy rằng Tường Chính Tuyền vào công ty chưa lâu, nhưng trong mắt mọi người cô luôn chịu khó, cần cù làm việc, tính tình thật thà, luôn cố gắng. Mọi người trong cùng phòng làm việc của cô đều là “Tránh chính là tiền bán cái trắng, nhận chính là bán bạch phiến.”

Thuyền hư cũng có ba cân sắt*, huống chi là nhà họ Tường ở thành phố này. Cho dù thời gian gần đây Tường gia gặp phải vận hạn không may, nhưng nếu Teresa có chút quan hệ nhỏ nhoi nào với Tường gia, thì quả thật cô không cần mỗi ngày đi sớm về hôm để kiếm chút tiền lương “dù không bị chết đói thì cũng không được bữa no bụng” này.

Từ đó về sau, đồng nghiệp làm cùng cô không còn ai nghĩ đến chuyện đó nữa.

Đến gần hạn cuối nộp bản thảo mẫu thiết kế Queen – Lady, Tường Chính Tuyền ngày đêm không ngủ, tăng ca làm thêm giờ để làm ra được tám bản mẫu. Sau khi được giám đốc Ninh Hi và vài vị giám đốc bộ phận khác xem qua, cùng với trải qua một ngày hội nghị thảo luận căng thẳng, cuối cùng chỉ bị bỏ ba bản vẽ, còn giữ lại năm bản.

Sau khi hội nghị xong, Ninh Hi đích thân đến gõ cửa phòng làm việc của cô: “Teresa, well done. Tôi rất thích những thiết kế của em, hy vọng em có thể tiếp tục phát huy hơn nữa.”

Trước khi đi Ninh Hi có nói thêm một câu: “Nhưng Teresa này, có nhiều khi thiết kế ra thì rất đẹp nhưng lại chẳng bán được bao nhiêu. Nó không giống như thiết kế sản phẩm cao cấp, ở trong nhánh thời trang dành cho đại chúng, mỗi một nhà thiết kế chúng ta phải duy trì được mức tiêu thụ sản phẩm tốt nhất sau mỗi đợt khảo sát thị trường.”

Tường Chính Tuyền đến lúc tan tầm mới biết được nhà thiết kế mới mà nộp tám bản thiết kế, chỉ bị bỏ ba như vậy là vô cùng hiếm thấy. Rất nhiều người làm trong nghề lâu năm nhưng nộp bao nhiêu bản mẫu cũng bị Ninh Hi bỏ hết. Bề ngoài Ninh Hi luôn cười cười vui vẻ, nhìn qua thì có vẻ vô hại, nhưng trong công việc anh ta rất nghiêm khắc, luôn đòi hỏi yêu cầu hiệu suất cao, có thể nói anh ta chính là “đệ nhất sát thủ” trong bộ phận thiết kế của K.W.

Được người khác tán dương cùng khen ngợi như vậy, Tường Chính Tuyền lần đầu tiên cảm nhận được chút thỏa mãn không nói thành lời từ công việc của mình.

Có điều giữa đồng nghiệp với nhau cũng luôn cạnh tranh không ngừng. Có nhiều người vào làm trước cô rõ ràng tỏ ra không phục quyết định này của Ninh Hi, người Giáp nói: “Chủ tịch Mao từng nói ‘Thực tiễn là tiêu chuẩn thứ nhất kiểm nghiệm chân lý’, để rồi xem, đem ra thị trường có bán được hay không.” Người Ất tiếp lời: “Là lừa hay ngửa, phải đi hai vòng mới biết được.” Người Đinh: “Đúng, phải bán chạy mới xem là giỏi thật.”

Mấy loại tin đồn như thế, Tường Chính Tuyền chỉ nghe thoáng qua tai liền quên. Cô là vì yêu thích nên mới làm công việc này, cũng không mong đợi gì việc thăng chức tăng lương. Cô chỉ muốn được nhìn thấy chính thiết kế của mình từ trên giấy được may thành quần áo, được treo trong những cửa hàng thời trang xinh đẹp, cuối cùng là khoác trên người những cô gái yêu thích nó, chỉ bấy nhiêu cũng đã đủ lắm rồi.

Sau đó không lâu, năm tác phẩm Tường Chính Tuyền thiết kế được đưa vào sản xuất, trong đó có một mẫu tiêu thụ làm có doanh số cao kỷ lục, khiến cho rất nhiều người ban đầu vốn nghi ngờ năng lực của cô nhất thời á khẩu không nói gì được. Xã hội bây giờ, bất kể đó là công ty hay đơn vị công tác gì, cho dù ban đầu họ đi vào bằng cách nào, thì sau khi làm việc rồi đều phải dựa vào thực lực mới có thể kiếm cơm. Chỉ cần bạn có năng lực, ngay cả ông chủ cũng phải tôn trọng bạn ba phần, huống chi là những người khác!

Những người làm cùng văn phòng với cô sau một thời gian quan sát, ai nấy đều phát hiện ra rằng, cô dù là thiết kế ra những mẫu ăn khách nhất, cũng vẫn luôn im lặng làm tốt công việc của mình như trước, không vênh vào tự đắc, ngông cuồng tự kiêu, ngoài công việc lại càng giống như không quan tâm, rõ ràng là một người không có dã tâm tham vọng lớn, vì thế bọn họ dần dần đối xử với cô cũng gần gũi thân thiết hơn.

Mấy tháng trôi qua, Ninh Hi càng ngày càng không che dấu sự tán thưởng của mình giành cho Tường Chính Tuyền, đồng thời rất xem trọng những thiết kế của cô, giúp cô sắp xếp một lịch dài đi công tác. Bà Lục Ca Khanh tuy rằng vẫn luôn lo lắng con gái mình làm việc quá mức vất vả, sợ cô ăn uống không đầy đủ, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt con gái càng ngày càng sáng sủa, thần thái phấn khởi thì không nói nhiều gì nữa, quyết định để con gái tiếp tục công việc. Bà chỉ đi theo dặn dò đi Lan: “Chị Lan, chị giúp Tuyền Tuyền chung thêm chút đồ bỏ cho con bé.”

Giữa cuộc sống bận rộn không ngừng như thế, Tường Chính Tuyền căn bản không còn thời gian để nghĩ đến nhiều chuyện khác, nhiều người khác, tỷ như... Tỷ như Nhiếp Trọng Chi, tỷ như Hứa Liên Trăn, tỷ như Diệp Anh Chương...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Đúng thời điểm sẽ gặp lại anh 2

Thời gian sau đó, Tường Chính Tuyền đến Ninh Thành trong những ngày cuối cùng của chuyến đi công tác ở tỉnh Z. Nơi này là một thành phố nằm ven biển rất phát triển, cuộc sống cư dân giàu có, mức tiêu dùng cao đến kinh ngạc.

Sản phẩm hai nhãn hiệu nhỏ của Queen đều được trưng bày nổi bật trong cửa hàng thời trang, hơn nữa số lượng tiêu thụ mỗi tháng đều cao đứng đầu trong doanh thu của tập đoàn. Tường Chính Tuyền như thường lệ nán lại cửa hàng này một ngày, làm vài cuộc khảo sát nhỏ, tỉ mỉ tìm hiểu tình hình tiêu thụ của các mẫu quần áo trong tiệm cùng với những thông tin phản hồi lại của khách hàng.

Đến Ninh Thành cô có thời gian ba ngày, khá là dư dả thoải mái. Ngày thứ hai cô sẽ thu xếp thời gian để đi dạo vào những cửa hàng thời trang nữ cao cấp, tham quan những mẫu thiết kế ở đây. Buổi sáng ngày thứ ba cô sẽ lên máy bay quay về Lạc Hải.

Ở trong cửa hàng thời trang bận rộn một ngày, đến khi tắt máy tính thì đã hơn sáu giờ tối. Vì thế, Tường Chính Tuyền gọi taxi, quay thẳng về khách sạn nghỉ ngơi.

Xe taxi quẹo bảy tám con đường ở Ninh Thành này mới ngừng lại ở trước cửa khách sạn. Theo thường lệ đăng ký phòng, sau rồi lên phòng, việc đầu tiên cô làm là tắm rửa sạch sẽ. Sau đó thay một đôi giày đế bằng cô thích nhất, một mình dạo bước dọc theo ngã tư đường bao quanh khách sạn, tìm kiếm những nhà hàng mỹ thực quanh đây.

Trên đường phố ngã tư đường hẹp dài sáng rực những ngọn đèn, lấp lóa như hoa nở theo thứ tự. Ngọn đèn vàng mờ màng chiếu sáng ven đường mấy tiệm cà phê nhỏ nhỏ.

Có một tiệm cà phê tên là ‘Tình cũ’ lọt vào mắt Tường Chính Tuyền. Ở cửa của tiệm này để thật nhiều cây cảnh xanh biếc, còn có những dải đèn nháy đầy màu sắc. Bên hiên đặt vài chiếc bàn gỗ, được trải lên bằng những chiếc khăn trải bàn ô vuông vức màu đỏ thẫm, bên trên đặt một chiếc bình hoa gốm sứ mộc mạc với một bó hoa vải trông như thật. Liếc mắt một cái liền làm cho người ta có một loại cảm giác thực ấm áp.

Tường Chính Tuyền không biết mình bị phong cách trang trí của tiệm hấp dẫn, hay là vì cái tên ‘Tình cũ’ kia khiến cô không thể rời đi. Cô bất tri bất giác băng qua đường cái, rào bước về phía trước, nhẹ nhàng đẩy cửa tiệm cà phê đi vào.

Chuông gió trước cửa vì động tác của cô mà vang lên những tiếng ‘leng keng’ thanh thúy như một giai điệu hân hoan. Một cô gái xinh đẹp từ quầy bar mỉm cười đứng lên: “Chào mừng quý khách.”

Tường Chính Tuyền lịch sự đáp lại bằng một nụ cười, rồi tìm một chỗ cạnh cửa sổ ngồi xuống.

Cô gái kia bưng một ly nước chanh ấm áp lại đây, hai tay đưa menu đến. Tường Chính Tuyền nhận lấy, mỉm cười cảm ơn nhưng không mở ra, mà chỉ hỏi: “Ở đây có món chính và món điểm tâm gì đặc biệt?”

Cô gái dịu dàng trả lời: “Món Tây có mỹ Ý sốt cà chua, bò bít tết, món ăn Trung quốc có com thịt bò hầm, món điểm tâm ngọt hôm nay có bánh Tiramisu, hắc sâm lâm* và bánh pudding trứng gà, tất cả đều là món ăn đặc sắc nhất của tiệm.”

*Hắc sâm lâm hay Black Forest hay Schwarzwald-cake là một loại bánh, một món dessert có nguồn gốc từ Đức.

250px-black_forest_gateau

Tường Chính Tuyền gật gù đầu: “Vậy cho tôi một phần mỹ Ý sốt cà đi, còn điểm tâm thì tôi muốn một phần bánh pudding trứng gà. Đúng rồi, cho tôi một ly Latte nữa.”

“Vâng, xin quý khách chờ một lát.”

Chẳng mấy chốc, có một nữ phục vụ khác bưng lên cà phê và bánh pudding, mỉm cười nói: “Mời cô dùng từ từ! Mỹ Ý của cô rất nhanh sẽ được đưa lên. Món mỹ Ý chính là món tuyệt nhất của tiệm chúng tôi, cô chọn món rất tinh ý đấy ạ.”

Hương thơm cà phê thuần túy, bánh pudding vị ngọt vừa phải mang theo chút hương vị sữa tươi, cả hai quyện lại với nhau trong miệng, trong đắng có ngọt, trong ngọt có chút đắng, cảm giác cực kỳ thích ý. Tiệm cà phê này quả thật rất dụng tâm, ngay từ miếng đầu tiên đã cảm nhận được sự tinh tế rồi.

Đồ đạc ở đây đều rất bình thường, nhưng mỗi một chi tiết đều được chủ tiệm phối hợp một cách tỉ mỉ, tạo thành một không gian ấm áp thoải mái. Bất kể là hoa giả hay bình hoa, gối ôm hay gối dựa, đồ kim khí hay đồ gốm cùng sự bài trí tô điểm, đều vừa vặn, đẹp đẽ.

Tường Chính Tuyền ôm gối, lười biếng tựa vào ghế sofa mềm mại. Trong tiệm âm nhạc nhẹ nhàng chậm rãi tràn ngập trong không gian, giống như có một bàn tay dịu dàng vô hình đang xóa tan đi một mối trong lòng mọi người.

Lúc bà chủ xinh đẹp của tiệm đến thu dọn, Tường Chính Tuyền không một chút keo kiệt mà ca ngợi: “Cảm ơn, hương vị rất tuyệt.” Bà chủ mỉm cười, khoe miệng cong lên thật mê người.

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, ngoài cửa lại có người đi vào. Bà chủ mỉm cười mang theo ý thứ lỗi: “Tôi phải đi tiếp đón khách, cô cứ ngồi thêm một lát nữa đi.”

Tường Chính Tuyền bưng ly cà phê lên, ghé môi vào thổi khe khẽ, rồi nhắm nháp từng ngụm nhỏ.

Trên đường về Ninh Hi gọi điện thoại đến: “Teresa, thế nào? Mọi chuyện ổn cả chứ?” Tường Chính Tuyền báo cáo tình hình công tác: “Rất trôi chảy, ngày mốt là tôi có thể lên máy bay quay về Lạc Hải.”

Ninh Hi ở đầu bên kia điện thoại cười như không cười hỏi: “Muốn đi nghe nhạc Tchaikovsky không?” Tường Chính Tuyền ngần ra một giây, lại cười nói: “Ninh tổng lúc nào cũng bận rộn, tôi sao lại không biết điều mà đi làm phiền anh chứ?” Ninh Hi không để bụng, giọng sang sảng lại cất lên: “Vậy lần sau đi. Tôi nghĩ Breadcrumbs sẽ có, Last chance cũng sẽ có.”

Ninh Hi kỳ thật là một người rất xuất sắc, mấy cô gái trong bộ phận thiết kế ngày nào cũng trưng diện cho mình thật xinh đẹp, chỉ mong có thể hấp dẫn được ánh mắt của anh ta. Có lẽ Tường Chính Tuyền từ nhỏ đã nhìn quen mỹ nam, tỷ như anh trai Tường Chính Nam, và mấy người bạn của anh cô như Sở Tùy Phong, Chúc An Bình, Lộ Dịch Chu, thậm chí cả Nhiếp Trọng Chi và Diệp Anh Chương, hoặc là anh tuấn khôi ngô, hoặc là phong lưu phóng khoáng, hoặc là tao nhã không thì cũng hiền ngang quyền thế. Mỗi người bọn họ đều có thể trở thành nam chính trong mấy bộ phim thần tượng. Cho nên đối với Ninh Hi, Tường Chính Tuyền vốn vẹn chỉ là yêu thích ngưỡng mộ mà thôi, giống như yêu thích một cái cây, một đóa hoa, hay là một đám mây vậy.

Có lẽ yêu đương và oán hận năm đó đã rút hết tất cả khí lực của cô, hơn nữa ở nước ngoài văn hóa, thói quen và các phương diện khác cũng khác. Mấy năm qua Tường Chính Tuyền tâm như chỉ thủy. Như vậy không có gì là không tốt, an bình tĩnh lặng, ngoại trừ tình yêu, những thứ cô có được rất nhiều cô gái khác tha thiết ước ao. Nếu nói đúng hơn, có lẽ ông trời cũng đã cảm thấy cô hơi quá đáng. Trong cuộc đời này, sự hoàn hảo bất quá chỉ là mộng tưởng mà thôi, cũng giống như trong truyện cổ tích, cuối cùng chỉ cần hai chữ ‘kết thúc’ là xong.

*Tâm như chỉ thủy: tâm cảnh bình tĩnh, không chút tạp niệm.

Tường Chính Tuyền thường thức phong cảnh dưới ánh đèn ngoài cửa sổ. Bóng đêm tràn ngập ngã tư đường mờ mờ ảo ảo, tốp năm tốp ba người đi đường từ từ bước qua. Ninh Thành quả là một thành phố rất đáng để sống.

Trong đầu Tường Chính Tuyền lúc này đột nhiên xuất hiện ý nghĩ muốn uống một ly rượu, đang chuẩn bị thu hồi tầm mắt, tay nâng lên gọi phục vụ tính tiền. Bỗng có một thân ảnh bất chợt lọt vào tầm mắt của cô. Tường Chính Tuyền như muốn ngưng thở, trong đầu thoáng chốc trở nên trống rỗng.

Từng có rất nhiều lần trước đây, mỗi khi cô gặp thân ảnh cao lớn giống như của Nhiếp Trọng Chi, trái tim lại đập một cách điên cuồng, chính cô cũng không thể kiềm chế được.

Bóng dáng kia thật sự rất giống Nhiếp Trọng Chi. Nhưng không thể nào là hắn được! Hắn sao có thể xuất hiện ở nơi này?!

Anh trai nói sau khi công ty phá sản hắn liền biến mất, từ đó về sau không còn tin tức nào, giống như hắn đã hoàn toàn bốc hơi khỏi nhân gian.

Hắn không thể nào lại xuất hiện ở Ninh Thành này!!!

Tường Chính Tuyền ngưng thần quên cả hít thở, tầm mắt vẫn theo sát thân ảnh kia. Người nọ dần dần đi xa, chẳng mấy chốc sẽ biến mất khỏi tầm nhìn của cô. Tường Chính Tuyền lập tức lấy lại tinh thần, rút tiền từ trong ví ra đặt lên mặt bàn, vội vàng xách túi và áo khoác lao thẳng ra ngoài: “Ngại quá, tôi có việc phải đi trước, tiền tôi để trên bàn.”

Không thấy! Sao lại không thấy nữa? Tường Chính Tuyền chạy dọc theo phương hướng người kia biến mất, đuổi tới ngã tư đường, nhìn chung quanh, cuối cùng ở con đường nhỏ bên tay phải cô lại nhìn thấy bóng dáng hắn càng ngày càng xa. Tường Chính Tuyền đuổi theo, vẫn giữ khoảng cách không xa không gần, bước một bước hai theo sát sau hắn,

Người nọ đi vào một cửa hàng tiện lợi 24 giờ. Sau một lúc lâu, hắn xách hai túi đồ lớn đi ra. Người quay lưng về phía cô, thế nên cô không thể nhìn rõ mặt hắn.

Bỗng lúc này, hắn xoay người lại, đi thẳng về phía cô. Tường Chính Tuyền vội vàng trốn sau thân cây. Người kia càng lúc càng đến gần, dưới ánh đèn đường mờ tối, rốt cục cô cũng nhìn rõ ngũ quan của hắn.

Nháy mắt đó, trong đầu Tường Chính Tuyền như có một tiếng nổ thật lớn vang lên, tiếp sau đó lại là một chuỗi pháo thật dài không ngừng nổ đẹt đẹt. Tường Chính Tuyền kinh hãi đứng tại chỗ, giống như đang bị điểm huyết, không thể nào nhúc nhích thân thể.

Thật là hắn, thật là Nhiếp Trọng Chi!

Thế nhưng, người này sao có thể là Nhiếp Trọng Chi? Phải biết rằng Nhiếp Trọng Chi xưa nay đều sang trọng lịch thiệp, giống như anh trai Tường Chính Nam của cô, một năm bốn mùa, quần áo mùa nào cũng là hàng thủ công cao cấp, lại có nhà thiết kế riêng phụ trách phối hợp (stylist). Cho nên ngay cả trang phục ngày thường cũng rất có phong cách, không thua kém gì ngôi sao nam hay xuất hiện trên mặt báo.

Còn người trước mắt cô lúc này, mặc một chiếc áo gió màu nâu nhạt nhàn nhúm, tóc đã dài đến hai vai. Trong giây phút hắn lướt qua, cô còn ngửi thấy mùi rượu nồng đến mức làm cho người ta vừa nghe đã muốn nôn. Cô chú ý tới hai túi to trong tay hắn, bên trong là mấy thứ hình trụ, rõ ràng đều là lon bia.

Nhìn Nhiếp Trọng Chi trước mặt, Tường Chính Tuyền không biết mình bị làm sao, chỉ cảm thấy ở trong lồng ngực trái của cô đau như có ai siết chặt.

Rất nhanh, Nhiếp Trọng Chi đã đi cách xa cô một đoạn dài, Tường Chính Tuyền lấy lại tinh thần, bước nhanh đi theo. Cuối cùng, cô nhìn thấy Nhiếp Trọng Chi đi vào một tòa nhà cũ nát cách đó không xa. Mấy phút sau, đèn của hộ ở tầng cao nhất được bật sáng.

Tường Chính Tuyền đứng dưới lầu một hồi thật lâu. Trong khoảng thời gian này, tay cô vẫn nắm chặt chiếc điện thoại di động, do dự rất cuộc có nên thông báo cho anh trai cô gặp Nhiếp Trọng Chi ở Ninh Thành này không.

Tường Chính Tuyền cuối cùng quyết định, đi lên xem trước rồi mới nói.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Đúng thời điểm sẽ gặp lại anh 3

Đèn hành lang có lẽ đã hỏng, không gian xung quanh tối tăm, Tường Chính Tuyền đành phải vịn vào vách tường để bước từng bậc thang một lên lầu. Căn phòng Nhiếp Trọng Chi đang ở, có ánh đèn âm đạm từ khe cửa hắt ra ngoài.

Tường Chính Tuyền đứng bên ngoài, từ góc nhìn nơi cô đang ẩn náu vẫn có thể nhìn thấy được đôi chút tình hình bên trong căn phòng.

Chỉ một cái liếc mắt, cả người Tường Chính Tuyền liền chấn động. Nơi tầm mắt của cô có thể nhìn tới được đều bị bao phủ bởi rác rưởi đủ loại, nhờ vào bộ ghế sofa và chiếc bàn vuông nhỏ mới nhìn ra được nơi này thì ra là phòng khách. Bởi vì góc nhìn hạn chế, Tường Chính Tuyền không thể nhìn thấy được thân ảnh Nhiếp Trọng Chi.

Thế mà Nhiếp Trọng Chi có thể ở trong một căn phòng như vậy, hẳn lại có thể ở được một nơi như thế này.

Nhà của hắn trong dĩ vãng, bất kể là trang viên kia, hay biệt thự, hoặc là căn phòng trọ trên tầng cao nhất của tòa nhà trung tâm, sau này lại là vì có ý tiếp cận cô mà mua luôn căn phòng trọ ở gần nhà cô, tất cả đều có người làm riêng chăm lo quét dọn, bất cứ lúc nào cũng sạch sẽ đẹp đẽ đến mức có thể dâng lên trang bia cho tạp chí nhà ở.

Hắn đây là tự cam chịu, trừng phạt chính mình!

Tường Chính Tuyền ghen ghét nhìn trần trời thật lâu, chợt thấy trái tim như bị mũi kim nhọn bắt đầu đâm vào đau đớn.

Trước kia cô đã từng có vô số lần nguyên rửa hắn, chỉ mong hắn biến mất khỏi cuộc sống của cô, hai người không bao giờ phải gặp lại nhau nữa. Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới hắn sẽ biến thành bộ dạng như thế này.

Lúc này, Nhiếp Trọng Chi từ trong một gian phòng khác đi ra, tiến vào trong tầm mắt Tường Chính Tuyền. Tường Chính Tuyền cả kinh, sợ bị hắn phát hiện, cả người phản xạ có điều kiện lập tức lui về phía sau. Nhiếp Trọng Chi ở bên trong căn bản không để ý ngoài cửa, hắn đang bận rộn xử lý đồng rác rưởi linh tinh trên sofa, cái thì dùng tay ném không thì dùng chân đá chúng xuống sàn nhà. Một lát sau, sofa bị hắn cần quét một lượt cuối cùng cũng chừa ra được một chỗ ngồi.

Hắn xách túi to lên, lấy bia ra, giật nắp lon ‘póc’ một tiếng. Sau đó đặt mông ngồi xuống sofa, cả người giống như một đống bùn nhão dán chặt lên mặt đệm, từng ngum từng ngum nuốt vào bụng. Rất nhanh, hắn đã uống hết lon bia, sau đó vung tay mạnh một cái, vỏ lon bị hắn ném mạnh lên tường vang lên một tiếng ‘cốp’ thật kêu rồi rơi xuống sàn nhà. Hắn cũng không đứng dậy, thò tay vào trong túi to quờ quạng mấy cái, khi túm được một lon bia nữa rồi lại giật nắp, đưa đến miệng uống ừng ực một hơi không dừng. Chẳng mấy chốc lon bia đã thấy đáy. Hắn lại vung tay ném đi, tiếp tục sờ đến lon thứ ba.

Bởi vì là tầng cao nhất nên không có người nào qua lại. Tường Chính Tuyền vẫn cứ ngây ngốc đứng ở ngoài cửa, nhìn hắn uống hết lon này đến lon kia. Thật lâu thật lâu sau đó, trong phòng Nhiếp Trọng Chi dần dần tĩnh lặng xuống, có lẽ là đang ngủ, hoặc cũng có thể là đã say mềm.

Tường Chính Tuyền đứng một chỗ tựa như hóa đá. Cô kinh ngạc nhìn bóng đêm thâm trầm, một hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần, thì ra trời đã về khuya từ lúc nào. Cô hẳn là nên quay về khách sạn.

Tường Chính Tuyền muốn nhấc chân bước đi nhưng mới vừa động lại giống như có ngàn mũi kim nhỏ đồng loạt đâm vào. Cô mới ý thức được mình đã giữ tư thế này quá lâu, chân của cô lúc này đã tê rần.

Giương mắt nhìn vào bên trong, chỉ thấy hắn đang mơ màng nghiêng người cuộn tròn mình trên sofa, một chiếc giày da ‘lộp bộp’ một tiếng rơi xuống sàn nhà, tất đeo trên chân hắn đã rách, lộ ra ngón chân lấm bẩn.

Một Nhiếp Trọng Chi như vậy, Tường Chính Tuyền chưa bao giờ thấy qua!

Lần đầu tiên gặp Nhiếp Trọng Chi, là ở một ngày hè oi bức, không gian trong nhà tựa như một cái lồng hấp, còn ngoài kia tiếng ve kêu râm ran từng hồi.

Tường Chính Tuyền tỉnh lại giữa giấc ngủ trưa, chân để trần tay ôm gối bông đi dọc theo hành lang, đẩy cánh cửa phòng ngủ của anh trai Tường Chính Nam đi vào. Anh trai không có ở đó, nhưng trong gian phòng rộng lớn lại có một người con trai xa lạ đang ngồi ở trước bàn học chơi trò chơi trên máy tính.

Nhiếp Trọng Chi ngẩng đầu nhìn thấy cô, sau một thoáng ngây ngốc, liền bừng tỉnh mà mỉm cười: “Em là Tuyền Tuyền phải không?”

Tường Chính Tuyền dụi dụi hai con mắt nhấp nhem còn buồn ngủ, nhìn thấy một khuôn mặt xa lạ, theo bản năng lui ra phía sau mấy bước. Cô nhìn quanh bốn phía, rụt rè hỏi: “Anh trai em đâu?”

Nhiếp Trọng Chi đáp: “Anh trai em xuống lầu lấy đồ ăn.” Hắn tạm dừng trò chơi máy tính, đứng dậy đi về phía cô, mỉm cười, thanh âm nhẹ nhàng mềm mại đi nhiều: “Tiểu Tuyền Tuyền, xin chào, anh là Nhiếp Trọng Chi, là bạn học của anh trai em.”

Nhiếp Trọng Chi khi đó chỉ là một nam sinh trung học, nhưng thân hình dong dỏng cao, hai hàng lông mày kiếm đen rậm, sống mũi thẳng, thần thái tràn đầy sức sống. Hắn có một đôi mắt xéch điện hình, mỗi khi cười khoe mắt nhếch lên, rất đẹp. Tường Chính Tuyền đứng cạnh hắn mặt đối mặt, bỗng nhiên cô cảm thấy không khí xung quanh dường như bị đè nén lại, ngay cả hô hấp đều có chút khó khăn.

Nhiếp Trọng Chi nói: “Anh trai em sẽ quay lại ngay, em có muốn chơi trò chơi máy tính cùng anh không?” Tường Chính Tuyền ôm gối bông lắc lắc đầu.

Một lát sau, Tường Chính Nam bưng rất nhiều đồ ăn đến trước mặt hai người. Hắn nhìn thấy Tường Chính Tuyền, kinh ngạc nói: “Tuyền Tuyền, sao em không đi ngủ trưa?”

Tướng Chính Tuyền bữu môi, nũng nịu nói: “Em ngủ không được.”

Tướng Chính Nam khẽ nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm của cô, cười tủm tỉm nói: “Ngủ không được thì đừng ngủ nữa! Có muốn ăn kem không?” Hai mắt Tướng Chính Tuyền sáng rực lên: “Đã muốn.”

Tướng Chính Nam quay sang nói với Nhiếp Trọng Chi: “Nhiếp, cậu đi xuống giúp Tuyền Tuyền lấy một cây kem đi.” Nhiếp Trọng Chi cười cười với cô, theo lời xuống lầu.

Tướng Chính Nam xoay người lấy từ trong ngăn tủ ra một cái túi da thật to, nháy nháy mắt với Tướng Chính Tuyền, đưa tay lên khẽ suy một cái: “Đừng nói với mẹ. Đây là bí mật của ba người chúng ta nha.” Hắn kéo khóa mở túi ra, Tướng Chính Tuyền tròn tròn hai mắt, bên trong túi cư nhiên chất đầy những lon bia. Mà cô thật hiển nhiên trở thành đồng phạm của hai người.

Nhiếp Trọng Chi rất nhanh đã trở lại, hắn đưa cho cô một cây kem ly ốc quế. Trong khoảnh khắc Tướng Chính Tuyền đưa tay nhận lấy, cô vô tình chạm khẽ vào ngón tay hắn, ấm nóng, hoàn toàn đối lập với cảm giác mát lạnh lan tỏa ra từ cây kem.

Cô giương mắt nhìn hắn, ai ngờ cặp mắt đen bóng của hắn cũng đang dừng lại trên người cô, ánh mắt hai người chạm nhau, cô nhìn thấy Nhiếp Trọng Chi ôn nhu mỉm cười với mình, khóe mắt cong cong lên, bên trong giống như có những tia sáng lóe lên. Trái tim Tướng Chính Tuyền không biết làm sao, chỉ cảm thấy giống như bị cây búa nhỏ gõ nhẹ một cái, mặt cô đỏ lên, vội vàng cụp mắt xuống, giọng nói lí nhí: “Cảm ơn Nhiếp đại ca.”

Buổi chiều hôm đó, cô ở trong phòng ngủ của anh trai xem truyện tranh, còn Nhiếp Trọng Chi và anh trai cô vừa chơi trò chơi trên máy tính, vừa ăn đồ ăn vừa uống bia.

Thời điểm đó Tướng Chính Nam và Nhiếp Trọng Chi đều say mê trò chơi máy tính, cùng nhau vượt cửa ải giết địch, suốt cả ngày có thể không ăn không nói không ngủ.

Thế nhưng ngay lúc đó Tướng Chính Tuyền còn không biết Nhiếp Trọng Chi say mê máy tính, tự học thiết kế chương trình, tuổi còn nhỏ đã bộc lộ ra tài năng thiên phú về môn khoa học này.

Đó là lần đầu tiên cô và Nhiếp Trọng Chi ở chung. Nhớ rõ hắn đi lấy cho cô một cây kem, lại còn chọn đúng hương vị dâu tây màu hồng mà cô thích nhất. Nhớ rõ buổi chiều hôm đó, cô giữ kín bí mật của hắn và anh trai cùng gạt người lớn trong nhà vụng trộm uống bia.

Cũng từ năm đó bắt đầu, vào mỗi ngày sinh nhật hàng năm, cô đều nhận được rất nhiều gấu bông mà Nhiếp Trọng Chi tặng.

Suốt mùa hè năm đó ngày nào Nhiếp Trọng Chi cũng đến Tướng gia báo danh. Tướng Chính Tuyền cùng hắn dần dần trở nên thân thiết hơn.

Một ngày kia, di họ ở Lương gia đến thăm mẹ cô bà Lục Ca Khanh, hai người ở phòng khách dưới lầu cùng nhau uống trà nói chuyện phiếm. Tướng Chính Tuyền như hồi trước đi xuống chào hỏi di Lương, lúc cô đẩy cửa đi vào trùng hợp nghe được mẹ và di Lương đang trò chuyện, cho tới Nhiếp Trọng Chi. Nghĩ tới anh con trai gọn gàng mà anh tuần họ Nhiếp ở trên lầu nhà mình, Tướng Chính Tuyền nhẹ nhàng dừng bước chân lại.

Lục Ca Khanh nói: “Nói như vậy thì Nhiếp Trọng Chi không phải là con ruột của Vạn Thục Bình?” Di Lương thành thoi nhấp một ngụm trà: “Triệu Quốc mấy năm nay chuyển công tác liên tục, hết tỉnh G lại tỉnh W, em cũng phải đi theo chồng suốt không ở đây. Cho nên đương nhiên là không biết chuyện xảy ra ở Nhiếp gia. Thực ra chuyện là thế này...”

Di Lương dùng giọng nói êm ái đem tất cả sự tình kể ra: “Nghe nói thiếu gia của nhà họ Nhiếp là Nhiếp Canh Lễ lúc ấy cùng mẹ của Nhiếp Trọng Chi học cùng một trường đại học, hai người thật lòng yêu nhau. Nhưng Nhiếp lão gia lại không đồng ý. Nghe nói thời điểm đó Vạn Thục Bình đã nhìn trúng Nhiếp Canh Lễ, ba ngày hai bận đều chạy đến Nhiếp gia, ân cần hỏi han hai vị trưởng bối, chăm sóc cẩn thận chu đáo. Hai ông cụ nhà Nhiếp Vạn trước kia từng là đồng đội cùng băng rừng lội suối sát cánh bên nhau, quan hệ rất thân thiết. Đến đời Nhiếp Canh Lễ này, hai nhà đều muốn làm mối quan hệ sâu sắc thêm một tầng, sau khi kết thành thông gia, còn có thể nương tựa vào nhau trên thương trường.”

“Đến chuyện sau này, chắc em cũng đoán được phần nào. Nhiếp gia không ngừng tìm cách làm khó dễ Nhiếp Canh Lễ và cô gái kia. Nhiếp gia bên này không cho Nhiếp Canh Lễ ra ngoài, Vạn gia bên kia lại đi tìm cô gái đó vừa khuyên nhủ cảm dỗ không được thì uy hiếp. Nghe nói cô gái đó cũng là người có cốt khí, cứng mềm đều không ăn, đem những thứ Vạn gia đưa tới xé tan ngay tại chỗ. Còn nói gì mà ‘nếu anh ta vô tình vô nghĩa thì tôi liền cắt đứt’, nói đi là đi, từ đó về sau không còn tin tức gì nữa. Nhiếp Canh Lễ ngược lại vẫn bất chấp ngang ngạnh đến mấy năm sau, nhưng vì Nhiếp lão gia phát bệnh, hắn bắt buộc phải đành phải thỏa hiệp, cưới Vạn Thục Bình. Kết quả, ba năm sau khi Vạn Thục Bình sinh con, cô gái kia lại xuất hiện, đến tìm Nhiếp Canh Lễ, nói rằng mình bị bệnh nan y không qua được, đem con trai phó thác cho hắn.”

“Nghe nói Nhiếp Canh Lễ đối với đứa con trai này thật lòng yêu thương. Nhưng trong mắt Vạn Thục Bình lại giống như có hạt sạn to đùng, chớp mắt một cái liền đau nhói. Mà người xưa thường thích con đàn cháu đống, khi đó Nhiếp lão gia vẫn còn sống, sau khi nhận được báo cáo giám định huyết thống, liền nói một câu, nhận đứa cháu này. Mặc cho Vạn Thục Bình có oán hận như thế nào, nhưng trúng chẳng thể chọi lại đá. Bất đắc dĩ, cô ta đành phải nuôi dưỡng Nhiếp Trọng Chi trên danh nghĩa.”

Lục Ca Khanh nghe đến đó, đặt ly sứ xuống, thở dài xa xôi: “Aiz, nói như vậy, thằng bé Trọng Chi này cũng thật là đáng thương.” Di Lương ‘xuy’ một tiếng nói: “Tình tình Vạn Thục Bình kia cũng không phải em không biết, cô ta là người thông minh, khéo léo. Ngoài mặt đương nhiên là luôn tỏ ra ân cần chu đáo, nhưng sau lưng không chừng lại giờ trò với thằng bé đó không biết bao nhiêu lần. Thằng bé mồ côi mẹ ấy, cho dù có ăn có uống, được ăn mặc thì đã làm sao? Ở Nhiếp gia ấy, ngoại trừ Nhiếp Canh Lễ ra, có lẽ chẳng còn người nào là thật lòng đối xử với nó.”

Tướng Chính Tuyền thế mới biết anh trai nhà họ Nhiếp là một đứa trẻ không còn mẹ. Nhưng mỗi lần Nhiếp đại ca cười, ánh mắt luôn trong vắt, khóe

mắt cong cong, sáng sủa như vậy, đẹp đẽ như vậy...

Mẹ Lục Ca Khanh kể từ khi biết được thân thế của Nhiếp Trọng Chi, bà đối xử với Nhiếp Trọng Chi cũng không giống với người bên ngoài, thường xuyên bảo hấn ở lại nhà. Đặc biệt là nghỉ hè, phân nửa thời gian là Nhiếp Trọng Chi đến ở Tường gia. Người bên ngoài hỏi, Lục Ca Khanh đều cười xòa mà nói: “Đứa nhóc họ Nhiếp này rất ngoan, tôi xem cũng rất thích. Chính Nam nhà chúng tôi ấy mà, chưa từng gặp được người bạn nào hợp ý như vậy, hai đứa ở một chỗ chẳng khác nào anh em ruột, chỉ còn thiếu mỗi cái là không mặc chung quần mà thôi.”

Ở chung lâu ngày, Tường Chính Tuyền cũng xem Nhiếp Trọng Chi như một người anh trai của mình.

Thời điểm đó, Nhiếp Trọng Chi tuy rằng không có nhiều người yêu thương, nhưng nói thế nào thì hấn cũng là con cháu của Nhiếp gia, Vạn Thực Bình ưa sỉ diện, trong lòng dù oán hận bao nhiêu cũng không thể để cho người ta ở sau lưng nói bà ta nhỏ mọn không khoan dung độ lượng, cho nên quần áo hấn mặc bên ngoài người nào tinh mắt chỉ cần nhìn là sẽ hiểu được ở phương diện này bà ta chưa bao giờ keo kiệt. Có thể nói ngay từ lần đầu tiên Tường Chính Tuyền gặp Nhiếp Trọng Chi đã thấy hấn và anh trai cô rất giống nhau, đều rất cầu kì trong trang phục, luôn chỉnh tề gọn gàng.

Thế nhưng không thể tưởng được lúc này, hấn từ trên cao ngã xuống, lại lưu lạc đến bộ dạng người không ra người, quý không ra quý như thế này!!!

Từ căn phòng tồi tàn kia của Nhiếp Trọng Chi trở về khách sạn, Tường Chính Tuyền cảm giác như có một thứ gì đó đang bóp chặt lấy trái tim cô, làm cách nào cũng không thể gỡ ra được. Suốt một đêm, cô nằm trên giường khách sạn giống như một con cá đang nằm gọn trong chảo dầu sôi, lật qua lật lại từ bên này sang bên kia, rồi từ bên kia quay sang bên này.

Cuối cùng quyết định không ngủ nữa, cô đứng dậy đi đến trước cửa sổ, trầm ngâm đứng đó nhìn bầu trời Ninh Thành từ từ chuyển sắc.

Cô không biết mình rốt cuộc là làm sao. Trước đây cô từng nghĩ đến tất cả mọi cách để thoát khỏi Nhiếp Trọng Chi, mỗi ngày đều ao ước hấn có thể biến mất khỏi cuộc sống của cô. Giờ phút này, cô rõ ràng có thể làm bộ như không phát hiện, không gặp hấn, nhưng dường như cô lại không có cách nào làm được.

Hấn bây giờ, giống như bị cả thế giới này vứt bỏ. Cô sao có thể thấy mà làm thinh, mặc kệ hấn đây? Quên đi, lại đến xem một lần nữa, sau đó đem vấn đề này của hấn ném lại cho anh trai và mấy người bạn kia. Đám huynh đệ bọn họ, bất kể là ai cũng có thể chăm sóc hấn rất tốt. Đến lúc đó cô sẽ không phải tâm phiền ý loạn, miên man suy nghĩ như bây giờ.

Nghĩ đến như vậy, Tường Chính Tuyền túm lấy áo khoác liền ra khỏi cửa.

Sáng sớm ngày mùa thu, sương mù dày đặc bao phủ khắp nơi, đã bắt đầu có chút se lạnh dịu hui. Tiểu khu mà Nhiếp Trọng Chi đang ở cách khách sạn của cô cũng không xa, Tường Chính Tuyền dựa vào trí nhớ tối hôm qua, rất nhanh đã đi đến dưới lầu nhà hấn.

Không biết hấn đã tỉnh hay chưa? Ngộ nhớ tỉnh rồi, cô nên đối mặt như thế nào với hấn? Tường Chính Tuyền do dự hồi lâu mới hạ quyết định quyết tâm đi lên lầu.

Cửa chính vẫn giữ nguyên tình trạng hơi hé mở giống như lúc tối hôm qua lúc cô rời đi. Một căn phòng như thế này, phòng chừng ngay cả kẻ trộm cũng không muốn đi vào, huống chi là người bình thường. Cho nên có đóng cửa hay không, quả thật cũng không khác nhau là mấy.

Tường Chính Tuyền như tối hôm qua ần nấp ở trong góc, lặng lẽ ghé đầu vào đánh giá căn phòng.

Ngoài phòng khách Nhiếp Trọng Chi vẫn nằm thẳng tắp trên sô pha như trước, không biết là đang ngủ như chết hay là say như chết, hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh.

Tường Chính Tuyền đánh bạo đến gần cửa sắt một chút, mới vừa bước lên, một cỗ mùi lạ vô cùng khó ngửi liền phả vào mặt cô. Mùi kỳ lạ này có lẫn cả mùi ôi thiu nấm mốc khiến Tường Chính Tuyền mấy lần muốn nôn ra.

Căn phòng như thế này, nếu là trước kia có trả bao nhiêu tiền hấn cũng sẽ không bao giờ chịu đặt chân đi vào.

Tường Chính Tuyền thử đẩy nhẹ cửa sắt ra, chỉ nghe thấy một tiếng ‘kít’ rất nhỏ, không biết đã đụng phải thứ gì ở trong phòng. Có lẽ thấy hành động này của mình chẳng khác gì một tên trộm, Tường Chính Tuyền bị thanh âm nho nhỏ này làm cho sợ tới mức giật thót tim, cô vội vàng ngồi thụp người xuống, nín thở ngưng thần, thật cẩn thận căng mắt quan sát quang cảnh bên trong căn phòng.

Chỉ thấy Nhiếp Trọng Chi nằm trên sô pha vẫn không hề phản ứng như trước. Tường Chính Tuyền nhẹ nhàng thờ ra, giống như con mèo mà khom lưng nhón chân, len lén bước vào phòng. *buồn cười =]]

Nhiếp Trọng Chi bỗng dưng tỉnh, cuộn mình lại, ngủ say như chết, đối với sự đến gần của cô hoàn toàn không hay biết.

Hai má gầy gò, sắc mặt xám trắng, tóc dài đầy dầu, hốc mắt trũng xuống, râu ria mọc xồm xoàm... Người ở trước mặt lúc này, đối với Tường Chính Tuyền mà nói, lại xa lạ như thế. Hấn thật sự là Nhiếp Trọng Chi sao?

Người này trong kí ức của Tường Chính Tuyền, thân hình cao lớn, khí độ bất phàm, mũi cao mày kiếm, cặp mắt đen thẳm luôn luôn sáng ngời, tựa như viên kim cương đen sáng lấp lánh nhất thế gian. Hoàn toàn không phải bộ dạng như bây giờ!

Lúc còn ở khách sạn, cô vì hấn mà nhọc lòng không yên. Nhưng khi tới nơi này rồi, nhìn thấy hấn, nhìn căn phòng hỗn độn bừa bãi, cô càng thêm lo lắng không chịu được, hoàn toàn không biết nên làm cái gì bây giờ?!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đúng thời điểm sẽ gặp lại anh 4

Hắn rút cuộc vì sao lại khiến bản thân mình biến thành cái dạng này?

Hay cứ gọi điện thoại cho anh trai, để anh đến giải quyết vấn đề nan giải này đi. Tường Chính Tuyền lại rón ra rón rén chuẩn bị lui ra ngoài. Nhưng mới đi được hai bước, dưới chân cũng không biết giẫm phải thứ gì, phát ra một tiếng ‘rắc rắc’ giòn tan.

Cô lập tức nhìn xuống. Xong rồi, giẫm phải vỏ lon bia! Tiếng động lớn như vậy, Nhiếp Trọng Chi chỉ cần không phải say chết thì nhất định sẽ nghe thấy được. Hơn nữa cho dù tối hôm qua hắn đã say như chết thì giờ này cũng gần như thanh tỉnh. Tường Chính Tuyền chán nản nhắm mắt, hận không thể chặt phắt cái chân mình đi cho xong.

Nhiếp Trọng Chi đang nằm lì bị trên sofa đột nhiên trợn mắt, bỗng bị ánh sáng chói chang đâm vào đầu nhói, hắn cau mày nhắm mắt lại. Qua vài giây, lại một lần nữa mở mắt ra, cả người Nhiếp Trọng Chi tựa như đại ra. Hắn ngậy người một lát, ánh mắt sững sờ nhìn Tường Chính Tuyền, giống như không thể tin được mà chớp mắt mấy cái, sau lại nằm vật ra như khi nãy.

Tường Chính Tuyền cứ như vậy nhìn động tác kỳ quái khó hiểu của hắn.

Nhân cơ hội này, vừa hay có thể chuồn nhanh ra ngoài, nếu hắn tỉnh lại, e là đi không được. Trong phòng rác rưởi ngập tràn khắp nơi, trên đường chạy ra cửa lại nghe thấy ‘rắc rắc’ nữa, cô không biết mình lại đạp phải thứ gì rồi.

Lúc này Nhiếp Trọng Chi mới chính thức tỉnh lại, bỗng nhiên trợn mắt, cả người như cá chép bật khỏi mặt nước mà đứng lên. Sau đó, lại như tượng đá đứng im tại chỗ, mặt đối mặt với cô.

Trong tích tắc hai người nhìn nhau, đáy mắt Nhiếp Trọng Chi rõ ràng lóe lên vẻ ngạc nhiên vui mừng, nhưng rất nhanh, chưa đến một giây đồng hồ, tất cả tâm tình đã bị giấu nhem đi, thay vào đó là vẻ lạnh như băng. Hắn lạnh lùng nhìn cô, giọng điệu lạnh tanh phun ra chỉ một chữ: “Cút.”

Tường Chính Tuyền vẫn không nhúc nhích mà ngóatic nhìn hắn, giống như không nghe thấy. Bởi vì khoảng cách rất gần, cô nhìn thấy tơ máu găng đầy hai mắt hắn, sưng đỏ đục ngầu, không còn tìm thấy nửa phần bóng dáng trước kia.

Trong lòng Tường Chính Tuyền ngổn ngang đủ vị.

Nhiếp Trọng Chi thuận tay túm lấy thứ gì đó bên người không lưu tình chút nào mà ném qua: “Cút cho tôi.” ‘Bộp’ một tiếng nặng nề, cả lon bia nện xuống sàn cạnh chân cô: “Cút ra ngoài.”

Tường Chính Tuyền vẫn ngo ngắc nhìn hắn, cả người giống như bị điểm huyệt.

Nhiếp Trọng Chi lại túm một lon bia khác, nặng nề ném qua tiếp, quát lớn: “Cút, cút đi. Cút ngay cho tôi, cút ra ngoài cho tôi, cút.” Hắn như một kẻ phát điên, từng lon bia một liên tiếp bay sang chỗ cô.

Tường Chính Tuyền vẫn đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích như trước. Cô cảm giác Nhiếp Trọng Chi trước mặt cô lúc này sẽ giống như lúc hắn bóp cổ cô ở bệnh viện ngày đó, cho dù có hận cô cách mấy, cuối cùng hắn cũng không nỡ làm tổn thương tới cô.

Với thể lực của hắn, khi đó nếu hắn thật sự muốn bóp chết cô thì chẳng cần mấy giây cô đã đi đời, làm sao còn có thời gian để đám người kia mang thuốc an thần đến, rồi tiêm vào trong người hắn? Thế nhưng một sự thật dễ hiểu như vậy, mãi sau khi sang New York rồi cô mới bừng tỉnh hiểu ra.

Cuối cùng một vật gì đó ‘loảng xoảng’ một tiếng rơi sát bên chân cô.

Trong lòng Tường Chính Tuyền dâng lên nỗi chua xót mãnh liệt, đó là một loại cảm giác không thể hiểu được. Cô thắng! Hắn cho dù có hận cô đến thế nào, cũng không bao giờ làm thương tổn đến cô.

Nhiếp Trọng Chi bỗng nhiên bước nhanh về phía trước, túm lấy bả vai của cô đẩy ra cửa: “Cút, cút ra ngoài cho tôi.”

Mùi rượu, mùi hôi nồng nặc đan xen nhau toát ra từ trên người hắn. Rút cuộc đã bao lâu rồi hắn chưa tắm rửa?! Trong khoảng thời gian này hắn cam chịu để mình như thế này sao?

Sau lưng Tường Chính Tuyền đụng phải khung cửa sắt cứng rắn, kinh ngạc nhìn hắn, trái tim bất giác trở nên chua xót, hai mắt cay cay, tựa như có thứ gì đó muốn chảy ra.

Ở Nhiếp gia, nghe nói ba hán ban đầu bởi vì áy náy, nên mấy năm đầu còn thương yêu hán, nhưng hán lại vì chuyện của mẹ mình mà không chịu thân thiết với ba. Đến tuổi thanh xuân nổi loạn, lại luôn cùng ba hán đối nghịch, hơn nữa có Vạn Thực Bình chăm đầu vào lửa, quan hệ cha con dần dần thủy hỏa bất dung.

Không giống với những đứa con nhà thế gia khác, mấy năm ở Mi hán đều là vừa học vừa làm cho tới khi hoàn thành. Khi hán còn ở Mi, phải dựa vào chính đôi tay của mình, bắt đầu thiết kế chương trình máy tính. Đến năm thứ hai, hán đã thiết kế thành công ứng dụng truyền phát tin mới nhất, sau đó, nội bộ công ty Microsoft cũng muốn mời hán về làm việc. Sau khi học xong về nước, hán sáng lập trang web xã hội MY.LIFE, càn quét thị trường trong nước. Thời kì phát triển rực rỡ nhất, số người truy cập trang web đã vượt qua con số năm trăm triệu lượt. Hán không hề xin Nhiếp gia một đồng một cắc nào, tự mình dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, sáng lập lên một MY.LIFE huyền thoại.

Bây giờ, huyền thoại đã tan biến. Hán từ trên mây ngã thẳng xuống đáy vực sâu.

Bao nhiêu người tro mắt nhìn hán chê cười.

Vốn dĩ trước kia, ngoại trừ đám người anh trai cô, hán còn có rất nhiều người luôn vây quanh hán. Nhưng đến lúc này, thật sự chỉ còn một mình hán.

Trên thế gian này, chỉ còn một mình hán cô đơn lẻ loi ở nơi này.

Đáy lòng bất giác nhói đau, Tường Chính Tuyền như bị tia chớp điện đánh trúng vào người.

Tường Chính Tuyền chậm rãi vươn ngón tay ra, chậm chậm nâng về phía trước, chạm vào khuôn mặt tiểu tụy không chịu nổi của hán. Hán gầy yếu như vậy, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, tóc rối bời, vừa bắn lại vừa hôi, kẻ sống lang thang có lẽ còn trông không bằng hán.

Thần sắc Nhiếp Trọng Chi vốn đã phức tạp khó hiểu, nhưng cái đụng chạm này của cô không biết đã chọc tới hán như thế nào. Trong mắt hán lóe lên một loại cảm xúc kì lạ, giống như vừa bị giật điện, không lưu tình chút nào mà hất tay của cô ra: “Cút, cút ngay, đừng chạm vào tôi!”

Nhiếp Trọng Chi bị tổn thương, hán bị tổn thương rất nặng, hán dùng cách điên cuồng này để che giấu chúng.

Tường Chính Tuyền nhìn quanh bốn phía, không biết một cổ xúc động ở đâu ra, cô xoay người cầm lấy túi đựng đồ mua hàng ở góc tường, bắt đầu đi nhặt rác trên mặt đất.

Cô mới vừa nhặt được một cái vỏ hộp bằng plastic, Nhiếp Trọng Chi liền vọt lại đây, một phen đoạt lấy túi rác, hung tợn quát lên với cô: “Ai bảo cô làm mấy chuyện này?! Ai bảo cô đi làm như thế?! Cút ngay cho tôi!”

“Cút, cô cút đi ra ngoài cho tôi!”

“Cút đi! Tôi không muốn nhìn thấy cô! Cút! Cút ra ngoài ngay lập tức! Cút!”

“Cút!”

Tường Chính Tuyền bị thương nâng mắt nhìn Nhiếp Trọng Chi, cảm giác vừa quen thuộc mà lại thật xa lạ. Cô không biết làm sao vậy, trước kia cô chưa bao giờ hiểu nổi hán, nhưng giờ này khắc này thật kỳ quái cô lại hiểu được, cũng lý giải được hán vì sao lại phản ứng thế này.

Hán không muốn để cô nhìn thấy bộ dạng lúc này của mình!

Nhiếp Trọng Chi chịu không nổi ánh mắt như vậy của cô, hán ôm mạnh lấy thân thể của cô, đẩy cô sát vào tường, sắc mặt điên cuồng hung ác, hai mắt đỏ ngầu, cuồng loạn nói: “Cô không đi có phải không? Cô không đi có phải không? Tôi nói cô đi mà cô không đi, phải không?”

Cô cắn môi, vẫn giữ nguyên ánh mắt cũ nhìn hán!

Nhiếp Trọng Chi khó chịu đến tận cùng, tầm mắt hán yên lặng dừng lại trên đôi môi đỏ mọng tròn mím của cô.

Giây tiếp theo, môi Nhiếp Trọng Chi bất ngờ áp thật mạnh lên đó, vừa dữ dội lại dùng sức mà mút lấy cánh hoa của cô. Thậm chí còn cắn vào, ép cô phải mở miệng. Cô bị đau nên hơi hé môi, cả miệng cô lúc này đều là mùi rượu lẫn mùi lạ trên người hán. Một nụ hôn kịch liệt như vậy, căn bản là không cho người ta kịp hít thở. Kí ức trước kia giờ như thủy triều ập tới, Tường Chính Tuyền giãy dụa, tay không ngừng đánh vào người hán.

Không biết có phải là do cô đánh trúng mặt Nhiếp Trọng Chi khiến hán bị đau nên tỉnh lại, hán buông mạnh cô ra, trừng mắt gầm lên: “Có đi hay không, rốt cục cô có đi hay không? Cô cứ thử không đi xem!”

Hán muốn dọa cho cô sợ mà chạy đi! Hán không muốn để cô nhìn thấy bộ dạng chật vật không chịu nổi lúc này của hán! Tường Chính Tuyền cảm thấy thật kỳ lạ, vì sao mình lại có cảm giác này, chính cô đã cảm nhận được như thế.

Cô ngây ngốc nhìn hán, bị thương cùng đồng cảm trong mắt nhìn qua là sẽ thấy. Cô đang thương hại hán! Cô cứ nhiên đang mùi lòng thương hại hán!

Trái tim Nhiếp Trọng Chi giống như bị vật gì đó đâm vào thật mạnh, đau đớn chưa từng có làm cho hán điên cuồng như một con dã thú vừa bị trọng thương, gầm lên với cô: “Cút, cút ra ngoài. Cô cút ra ngoài cho tôi.”

Tường Chính Tuyền bị kéo mạnh đi, lao đảo đụng vào trên tường, nhưng cô vẫn im lặng, vẫn ản ản, không thốt một tiếng nhìn hấn. Nhiếp Trọng Chi nhìn cô, bỗng nhiên khoe miệng nhếch lên, cười tà ác: “Cô còn chưa đi phải không? Cô thương hại tôi phải không?”

Nhiếp Trọng Chi từng chút từng chút một tiến lại gần, ngón tay chậm rãi lướt qua gương mặt cô, về không đứng đắn càng lúc càng lộ rõ: “Cô muốn thương hại tôi? Vậy xem cô định thương hại tôi kiểu gì?”

Hắn cười như vậy cô cũng không xa lạ, Tường Chính Tuyền lui về phía sau một bước.

Khuôn mặt Nhiếp Trọng Chi ép mạnh xuống, nhắm thẳng môi cô mà hôn. Tay hắn bắt đầu vô cùng thuần thục mà vén áo của cô lên.

Hắn cứ nhiên muốn làm chuyện kia! Tên khốn này! Uống công cô còn đau lòng vì hấn! Tường Chính Tuyền đá hấn, phần nộ quát: “Nhiếp Trọng Chi, anh buông tay ra, anh có buông ra không?” Miệng cô bị hắn che kín, chỉ còn phát ra được thanh âm ‘ô ô ô’ ảm muội. Thời khắc như vậy, thanh âm như vậy, ngược lại, lại quyến rũ chết người.

Dưới lớp áo khoác ngoài Tường Chính Tuyền chỉ mặc một chiếc áo sơ mi cùng chiếc váy nhung lông cừu đến đầu gối, lại thêm vô số lần từng thân mật giữa hai người, Nhiếp Trọng Chi chẳng mấy chốc đã kéo được váy áo sơ mi của cô ra, bàn tay như con rắn chui vào bên trong, men theo làn da mềm mại trắng mịn mà sờ soạng lung tung.

Con giận dữ trong cô bốc lên nghìn ngút, ‘ô ô ô’ giãy dụa không ngừng, tựa như tiểu sư tử bị chọc điên, tay hung hăng túm tóc hấn, cào lên mặt hấn, kéo lỗ tai hấn, nhưng tất cả những gì cô làm chỉ giống như đang đánh lên bức tường, không hề hấn gì tới hấn.

Cô mới vừa thoáng thả lỏng tay, chợt thấy hấn nặng nề ép lại, giống như kẻ điên: “Cho cô thương hại tôi! Tôi cho cô thương hại tôi!” Giây tiếp theo, Tường Chính Tuyền ‘Ah’ lên một tiếng nức nở... Hấn cúi đầu nói bên tai cô: “Tường Chính Tuyền, cho cô thương hại tôi. Đây là cho cô thương hại tôi.”

Cơ thể từ lâu không bị người ta xuyên qua như vậy, Tường Chính Tuyền đau đến mức phải cắn lên vai hấn, không lưu tình chút nào mà hung hăng cắn. Mấy năm nay, loại chuyện thân mật này vẫn chỉ có hấn mà thôi.

Cũng không biết là có phải là vì cô cắn làm hấn đau hay không, động tác của Nhiếp Trọng Chi ngừng lại một chút, dần dần trở nên dịu dàng. Con đau từ từ biến mất, lại dâng lên một loại cảm giác không nói thành lời, giống như thoải mái, lại giống như khó chịu đến cực điểm... Đến cuối cùng, đôi môi Nhiếp Trọng Chi nhẹ nhàng chạm lên môi cô, bờ môi của hấn khẽ lướt, tựa như đang thì thầm nói điều gì, nhưng lại rất khẽ, hơn nữa trong nháy mắt đó sự vui sướng tốt cùng ập đến, ý thức Tường Chính Tuyền trở nên mơ hồ, căn bản không thể nghe rõ rốt cục đó là gì.

Ngay giây phút đầu tiên ý thức quay trở lại, Tường Chính Tuyền đẩy mạnh hấn ra, vung tay quăng cho hấn một cái tát, lạnh lùng nói: “Nhiếp Trọng Chi, anh thành công rồi.” Nhiếp Trọng Chi ngẩn ra, mặc cho tay cô đánh mạnh lên mặt mình. Con giận của cô đã đến đỉnh điểm, tay dùng hết sức, lực đạo đương nhiên không nhẹ. ‘Bốp’ một tiếng thịt chạm vào thịt, trên má trái của Nhiếp Trọng Chi nổi lên dấu vết năm ngón tay hồng hồng.

Tường Chính Tuyền vội vàng sửa sang lại quần áo, xoay người chạy ra khỏi phòng: “Nhiếp Trọng Chi, từ nay về sau tôi sẽ không bao giờ đau lòng vì anh nữa. Ngày mai tôi sẽ rời khỏi nơi này quay về Lạc Hải, mặc kệ anh làm gì thì làm!”

Một mình Nhiếp Trọng Chi ngây ngốc đứng tại chỗ, một hồi lâu sau, hấn mới hồi phục tinh thần, chạy nhanh ra khỏi phòng, mãi cho đến dưới lầu. Thân ảnh Tường Chính Tuyền đã biến mất, tìm cũng không thấy. Chỉ còn bóng đêm mông lung, tựa như một tấm lụa đen tuyền, lạnh như băng vậy chặt lấy hấn.

Cô ấy đi rồi, thật sự đi rồi!

Như vậy về sau, cô sẽ không bao giờ quay lại đây nữa, không bao giờ phải nhìn đến bộ dạng chật vật không chịu nổi này của hấn nữa.

Nhiếp Trọng Chi thất hồn lạc phách quay về phòng trọ của mình, hấn ôm đầu ngồi xuống giữa đồng hỗn độn trên sàn nhà.

Ha ha ha, thật tốt, mục đích của hấn rốt cục cũng đạt được.

Nằm trong căn phòng lạnh lẽo ở bệnh viện kia, lần đầu tiên hấn thật sự biết mùi vị hận một người là như thế nào, hấn thề, đời này hấn sẽ dùng hết tất cả biện pháp có thể để quên cô đi. Hấn nhất định sẽ làm được!

Cho dù đặt ra một lời thề như vậy, hấn vẫn nhớ tới cô không ngừng, nhớ tới đứa nhỏ không có duyên kia, hấn bắt đầu học dùng đủ thứ cách để làm tê liệt chính mình, như vậy sẽ không phải nghĩ đến cũng không phải đau nữa.

Dần dần, dần dần, hấn đã học xong để không còn nhớ tới nữa.

Khi này lúc mới vừa tỉnh lại, trong nháy mắt hấn nhìn thấy cô kia, hấn nghĩ rằng mình đang nằm mơ.

Vì thế, hấn chán nản nhắm mắt nằm xuống. Nhưng tiếng chân giẫm lên vỏ lon bia lại truyền đến một lần nữa, làm hấn thanh tỉnh hấn, trong phòng chắc chắn có người vào.

Thật là Tường Chính Tuyền! Người mà luôn xuất hiện trong giấc mơ của hấn, người mà hấn vừa hận lại vừa nhớ nhưng.

Một khắc đó vui mừng như cơn sóng thần, ào ạt xô về phía hấn. Nhưng vừa vui mừng được một giây, hấn liền ý thức được bộ dạng của mình lúc này người không ra người, quỷ không ra quỷ, căn bản không thể đi gặp người khác, chứ đừng nói là gặp cô. Không, hấn không muốn để cô nhìn thấy bộ

dạng này. Bất kể là người nào nhìn cũng được, duy chỉ có cô là không thể.

Hiện tại hẳn rất cực cũng như ý nguyện mà ép được cô rời đi.

Bên trong một mảnh yên tĩnh, Nhiếp Trọng Chi bỗng nhiên ‘Ha ha ha’ cười phá lên, một dòng nước mắt lạnh lẽo chảy xuống dọc theo khóe mắt.

Nhiếp Trọng Chi cầm lấy chai rượu bên chân, đổ vào miệng uống từng ngụm ‘ực ực’. Say là tốt rồi, sau khi say, nơi trái tim này sẽ không còn đau từng hồi nữa.

Say là tốt rồi!

Say, sẽ quên đi tất cả.

Say là tốt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Sao nữ nhẫn tâm oán hận

Nhiếp Trọng Chi tên khốn này!

Lẽ ra cô không nên đáng thương hắn. Hết thầy đều là cô tự làm tự chịu, sợ vừa liền đã quên đau!

Hắn uống say đến chết cũng không liên quan tới cô! Từ nay về sau, cô không bao giờ quan tâm đến hắn sống hay chết nữa.

Không bao giờ quan tâm nữa!

Nhưng sau khi tái ngộ cô vì sao lại muốn để ý tới hắn? Không phải nhất thời mềm lòng, là bởi vì... Là bởi vì đứa bé kia. Là vì trong lòng cô vẫn luôn tồn tại sự áy náy mà cô không dám nghĩ tới, không dám đối diện.

Đứa bé đó, đã từng ở trong bụng cô gần ba tháng. Vì cô chưa từng nghĩ muốn có con, cho nên cô chưa hề nghĩ sẽ che chở, bảo vệ cho nó.

Năm kia lúc bước vào toilet, cô rõ ràng nhìn thấy trên gạch men sứ có vết nước, cô biết rõ là nguy hiểm, nhưng cô vẫn lờ đi mà bước lên... Rõ ràng thời điểm đó, bác sĩ đã nói cho cô, tình trạng thai nhi của cô không ổn định... Nếu là một người khác sắp làm mẹ, ai lại làm như thế?

Là cô, chính tay cô giết chết đứa nhỏ của mình, cô là hung thủ giết người!

Sau đó là rời đi. Khi đến New York, nhiều lúc lơ đãng cô lại nhớ tới đứa bé đã mất đi, nhớ đến rất nhiều chuyện đã qua. Nhớ tới hắn từng ôm lấy cô, thì thảo nói với cô: “Tuyền Tuyền, xin em đừng bỏ đứa bé. Đó là cốt nhục duy nhất của tôi, cũng là người thân duy nhất của tôi. Xin em hãy sinh nó ra, tôi sẽ đối xử với em và con thật tốt, cả đời này sẽ yêu thương hai người.”

Nhiếp Trọng Chi trên danh nghĩa tuy rằng vẫn còn cha mẹ, hắn còn có một người em trai cùng cha khác mẹ nữa. Thịnh thoảng một nhà bốn người cùng nhau tham dự yến tiệc, dạ tiệc, có nhiều người không biết chuyện gia đình họ nhìn vào, lại cảm thấy Nhiếp gia họ cha hiền con hiếu, một gia đình mô phạm trong giới thượng lưu.

Nhiếp Trọng Chi tuổi còn trẻ đã gây dựng nên một mảnh trời riêng, không hề dựa dẫm vào gia tộc, tự mình lập nghiệp còn vươn ra thị trường ở Mỹ khiến người ta nghe thấy cũng phải tặc lưỡi.

Thế hệ sau nhà giàu có, bình thường đều nhờ vào gia tộc ký thác hoặc có quan hệ căn thâm hiệp mật để tìm việc làm, năng lực tốt một chút thì có thể như cá gặp nước trong cái vòng luân quần giới thượng lưu, năng lực cường đại như đám người Trương Chính Nam, Sở Tùy Phong thì đều như chim tung cánh, chẳng mấy chốc mà vươn lên, đó là điều đương nhiên không cần nói. Nhưng Nhiếp Trọng Chi lại dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, tay không tự lập ra cho mình cả một mảnh trời riêng, khiến đám thế gia muốn học theo cũng không được.

Nhiếp Trọng Chi ngoại trừ tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tướng mạo xuất chúng ra, cách đối nhân xử thế lại rất được lòng người, xử sự chu toàn, bất kể là gặp ai đều khiêm nhường đủ lễ, tiến thoái đủ mực, các vị trưởng bối thế gia khác mỗi khi nhắc đến đứa con trai đầu hào hoa phong nhã này của Nhiếp Canh Lễ, đều không quên khen ngợi hết lời.

Trương Chính Tuyền từng nghe thấy anh trai Trương Chính Nam của cô trêu đùa Nhiếp Trọng Chi: “Nghe nói, cậu được đứng đầu trong danh sách kén chọn con rể của mấy ông già kia. Xem ra mắt của mấy ông già đó mờ thật rồi! Với cái bộ dạng đức hạnh này của cậu mà được ưu tiên xếp đầu cơ đấy?”

Ngày đó Nhiếp Trọng Chi có lẽ đã uống quá chén, nghe Tường Chính Nam reu rệu, chỉ nâng cốc rượu lên giữa đầu uống một hơi cạn sạch, một hồi lâu sau mới nhẹ nhàng đáp lại: “Cậu tưởng tôi vui lắm sao? Tôi chỉ không muốn để người khác nói: Nhìn đi, đứa con trai nhà họ Nhiếp này có người sinh mà không ai dạy. Nói cho cùng thì cũng chỉ là một đứa con riêng. Tường, những người đó đều chỉ biết nghe nói chuyện của tôi và mẹ tôi, nhưng bọn họ không hề biết chúng tôi đã phải trải qua những gì.” Giọng điệu của hắn tràn ngập sự cô đơn!

Nhiếp Trọng Chi cuối cùng nói xa xăm: “Tường, tôi không phải là cậu.”

Sau đó cả căn phòng chỉ còn lại sự tĩnh mịch.

Về sau lại có một lần, cô nhìn thấy Nhiếp Trọng Chi uống rượu, thấy hắn ôm chai rượu, uống hết ly này đến ly khác. Cô chỉ dám đứng xa xa nhìn, không biết đã xảy ra chuyện gì, không dám đến gần.

Anh trai Tường Chính Nam vỗ bả vai của cô, nhẹ nhàng mà nói một câu: “Cứ để cậu ta như vậy đi, hôm nay là ngày giỗ của mẹ cậu ta.”

Dưới ánh đèn nhạt, trên mặt hắn loang loáng vệt chất lỏng trong suốt. Có lẽ là rượu! Tường Chính Tuyền nghĩ như vậy. - -

Sự thật thì, ai mà biết được một Nhiếp Trọng Chi giống như thần thoại trong mắt mọi người, đưa công ty của mình lên sàn giao dịch NASDAQ lại chính là một cô nhi. Sau khi học thành tài rồi về nước, số lần hắn tới Tường gia phải gấp N lần so với quay về Nhiếp gia.

Tất cả đám hỗn loạn năm đó sau khi kết thúc, Tường Chính Tuyền một mình phiêu bạt bên ngoài. Mỗi khi cô nhớ tới đứa nhỏ kia, nhớ tới Nhiếp Trọng Chi, trong lòng cô đều dâng lên một loại cảm giác không thể nói thành lời, không thể thoát ra được.

Thực ra cô nên hận Nhiếp Trọng Chi, nhưng có lẽ là bởi vì loại cảm giác áy náy này quá nặng nề, cho nên tới tận lúc này, cô phát hiện rằng dường như cô không hận hắn.

Lần gặp lại sau này, cô ngoại trừ cảm thấy kinh hoàng ra, thì không còn tìm thấy một chút cảm giác hận hắn như trước kia nữa, thậm chí về bộ dạng suy sụp chán chường không chịu nổi của hắn, hay khi hắn cố tình làm vẻ hung tợn, tất cả chỉ khiến cô cảm thấy đau lòng hơn.

Tường Chính Tuyền không biết chính mình bị làm sao, vì cái gì lại trở thành thế này?

Cô thật sự không biết chính mình muốn làm gì, vì sao lại đau lòng vì hắn.

Nghĩ lại những chuyện hắn đã gây ra cho mình, đáng lý ra cô lý nên hận hắn, chán ghét hắn mới phải.

Ngày hôm sau, Tường Chính Tuyền cả ngày tinh thần hoảng hốt, không thể làm được chuyện gì ra hồn. Trên đường ngồi taxi quay về khách sạn, chợt nhìn thấy tiệm cafe “Tĩnh cũ”, cô ra hiệu cho tài xế dừng xe.

Bà chủ xinh đẹp của tiệm vẫn như vậy, mỉm cười dịu dàng nhẹ nhàng đứng lên đón khách, vừa thấy cô, hai mắt sáng ngời: “Hôm qua cô rời đi vội quá, ngay cả tiền thừa cũng không kịp trả lại cho cô.”

Tường Chính Tuyền mỉm cười: “Không có việc gì, chị cứ giữ lại đi.” Tường Chính Tuyền vẫn chọn vị trí ngồi gần cửa sổ như hôm qua, thả mình vùi sâu vào trong ghế sofa mềm mại. Cô cần một nơi thật yên tĩnh, để suy nghĩ thật kỹ về chuyện vừa qua.

Bà chủ rất nhanh bưng cả phê đưa lên, đồng thời đem theo một phần bánh ngọt vị chuối: “Bánh ngọt này là món tôi mới làm chiều nay, cô là chuột bạch của tôi vậy, giúp tôi nếm thử một chút rồi cho vài lời nhận xét nhé.”

Tường Chính Tuyền biết bà chủ tiệm đang khách sáo, được ăn bánh ngọt miễn phí, vì thế liền mỉm cười nói cảm ơn.

Một mình lẳng lặng ngồi trong tiệm cà phê thư thái, nhìn dòng người qua lại ngoài kia, Tường Chính Tuyền bỗng nhiên cảm thấy một loại cảm giác mệt mỏi chưa từng thấy tràn về. Rốt cuộc cô phải làm sao bây giờ? Phải bắt tên vô lại Nhiếp Trọng Chi kia làm gì bây giờ?

Nhiếp Trọng Chi lúc này cô không thể mặc kệ hắn được.

Bởi vì trong lòng còn chưa cân nhắc rõ ràng, thế cho nên Tường Chính Tuyền vẫn chưa gọi điện thông báo cho anh trai Tường Chính Nam. Theo như sự hiểu biết của cô với Nhiếp Trọng Chi trước kia, với tình trạng trước mắt của hắn, hắn sẽ không muốn gặp bất cứ người quen nào. Cho dù nói cho anh trai biết, Nhiếp Trọng Chi đang ở Ninh Thành, anh trai cô có tìm được hắn, có lẽ hắn sẽ lại biến mất một lần nữa. Hắn rời khỏi Lạc Hải, không để lại chút tung tích dấu vết nào, đơn giản chính là vì muốn trốn tránh mọi người.

Tường Chính Tuyền đột nhiên nghĩ đến, cô hiện tại đã biết nơi hắn dừng chân, Nhiếp Trọng Chi có khi nào lại rời đi nữa không?

Ý niệm này mới vừa xuất hiện trong đầu, Tường Chính Tuyền nhất thời không ngồi yên được nữa. Cô xách túi của mình lên, lần này ngay cả lấy tiền ra để trả cũng không kịp, chạy như bay ra khỏi tiệm “Tĩnh cũ”: “Bà chủ, ngày mai tôi đến trả tiền sau.”

Tường Chính Tuyền nghĩ tới chuyện có thể sẽ không còn được gặp lại Nhiếp Trọng Chi nữa, trong lòng đã nóng như lửa đốt, không để ý đến dưới chân đang mang một đôi giày cao gót bảy tám phân, cô chỉ mãi chạy thật nhanh đến dưới tòa nhà Nhiếp Trọng Chi đang ở.

Cô không dám nghỉ ngơi một phút nào, không quan tâm đến hình tượng thực nữ nữa mà lao lên trên tầng cao nhất, cả người như bị kiệt sức mà thờ hồn hờ hững. Cánh cửa kia vẫn ở tình trạng nửa mở nửa khép như ngày hôm qua.

Tường Chính Tuyền thờ hồng hộc giương mắt nhìn lên, kính ngác phát hiện rác rưởi trong phòng cư nhiên đã được dọn dẹp sạch sẽ, thậm chí còn được lau chùi cẩn thận, nếu để ý kỹ còn có thể nhìn thấy được gạch lát sàn trong phòng khách có màu vàng nhàn nhạt, tuy rằng nhìn qua có chút cũ kỹ, nhưng cũng đã nhìn ra được màu vốn có của nó.

Tường Chính Tuyền nhất thời kinh hãi mà hít sâu một ngụm khí lạnh, chẳng lẽ mình đã đến chậm một bước Nhiếp Trọng Chi hẳn đã chuyển đi nơi khác rồi? Chủ cho thuê nhà đến quét tước dọn vệ sinh, cho nên mới sạch sẽ như vậy?

Nhưng trong lúc cô đang đoán chừng, bỗng trong có người đi ra. Thân hình cao lớn quen thuộc, làm cho Tường Chính Tuyền chậm rãi thờ dài một hơi nhẹ nhõm. Thật may quá, hẳn vẫn chưa chuyển đi. Ít nhất, trước mắt lúc này vẫn chưa!

Im lặng quan sát một lúc lâu, Nhiếp Trọng Chi trong phòng dường như đang vô cùng nôn nóng, cứ đi qua đi lại, thỉnh thoảng lại nhìn về phía cửa. Tường Chính Tuyền sợ bị hắn phát hiện, đành phải thật cẩn thận nép vào một bên mà nhìn lên.

Lúc sau, Nhiếp Trọng Chi dường như cảm thấy tuyệt vọng, bùm mặt ngồi phịch xuống sofa. Cũng không biết ngồi thử ở đó bao lâu, Nhiếp Trọng Chi đứng dậy, từ trong tủ lấy ra một lon bia, lại giống như ngày hôm qua, bắt đầu không hề tiết chế mà nốc từng ngụm từng ngụm.

Tường Chính Tuyền đứng sau bóng cánh cửa, trơ mắt nhìn Nhiếp Trọng Chi uống hết lon này sang lon kia, cứ ném lon này đi lại lấy lon khác, rồi lại đập phá, cuối cùng cả người xiêu vẹo đổ ập lên sofa, không thấy động tĩnh gì nữa. Sau một hồi, lon bia trong tay hắn từ từ trượt ra, chậm rãi từ lòng bàn tay rớt xuống mặt đất, vang lên một tiếng ‘cạch’, ngay lập tức bia trong lon im lặng chảy lan ra một mảng trên sàn nhà...

Trong suốt quá trình, Nhiếp Trọng Chi cũng không hề tỉnh lại, thậm chí ngay cả động đậy cũng không có lấy một lần. Xem ra lại say như chết rồi.

Nội tâm Tường Chính Tuyền không ngừng giao chiến, rốt cuộc có muốn quan tâm hay không quan tâm đến hắn đây?

Nhớ lại chuyện ngày hôm qua, Tường Chính Tuyền lại nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ: Tường Chính Tuyền, mày đúng là kẻ không biết tự trọng, còn muốn quan tâm đến tên vô lại này! Nhưng vừa xoay người đi được hai bước, cô lại suy sụp nhắm mắt.

Rốt cục, Tường Chính Tuyền vẫn là mềm lòng.

Tường Chính Tuyền chậm rãi tiến lên. Chân của cô dừng lại ở cửa một lát, cuối cùng hít sâu một hơi, giống như hạ quyết tâm, nhấc chân sai bước đi vào.

Nhiếp Trọng Chi nhủ mày ngủ say, cư nhiên đã cạo râu, tắm gội sạch sẽ. Để lộ ra gương mặt sáng sủa, khoan khoái hơn rất nhiều. Cặp lông mày của hắn vẫn y như trong trí nhớ của cô, nhưng có lẽ vì thường xuyên nhíu mày, giữa mi tâm để lại một nếp nhăn nhàn nhạt. Mấy năm qua có lẽ cuộc sống của hắn cũng không được vui vẻ gì.

Tường Chính Tuyền thờ dài xa xăm. Thời gian qua, quyết sách trọng đại của công ty hắn liên tiếp mắc sai lầm. Cho dù là một công ty bình thường thì cũng khó có thể tồn tại tiếp được, huống chi là ở giữa môi trường cạnh tranh khốc liệt, từng giây từng phút trang web xã hội không ngừng đổi mới. Năm đó khi My Space đang trong thời kỳ phát triển rực rỡ lại bị tập đoàn truyền thông Murdoch mua lại chỉ với năm trăm tám mươi triệu đô, nhưng phát triển được một vài năm liền bị Facebook vượt mặt.

Tường Chính Tuyền buông túi da, đi đến thùng rác ở góc nhà, cúi người ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng gom nhặt những vỏ lon bia bị hắn ném đầy trên mặt đất. Chẳng khác gì ăn trộm, vừa làm vừa quan sát động tĩnh của hắn.

Phòng bếp thật sự rất đơn sơ, chỉ quá hai cái tủ bát. Tường Chính Tuyền lần lượt mở cửa tủ ra, ngoại trừ chút mì ăn liền còn có một ít bánh bích quy thừa, ngay cả những gia vị nấu ăn cơ bản như dầu ăn, muối, xì dầu hay dấm chua cũng không có. Nghĩ lại, dù có mấy thứ đó cũng vô dụng, hắn chẳng lẽ lại vào bếp nấu ăn?!

Nếu còn cứ tiếp tục như thế này, thân thể hắn sẽ suy sụp. Hẳn trước kia rất thích các loại rèn luyện tập thể hình, quyền anh hay Taekwondo không cái nào là không thích, thân hình tuy rằng không đến mức vạm vỡ, nhưng cơ bắp trên người đều rắn chắc như thép như đồng, mỗi lần đánh hắn cô chỉ cảm thấy tay mình tê rần... Tường Chính Tuyền bỗng dừng ngăn ra, lấy lại tinh thần, cảm giác trên mặt nóng bừng, không hiểu sao đột nhiên lại nghĩ đến mấy chuyện đó.

Bất thành linh lúc này, trong căn phòng im lặng đột ngột vang lên tiếng chuông di động thật quen thuộc. Thảm rồi, quên tắt điện thoại. Tường Chính Tuyền cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Tiếng nữ giới lanh lảnh cất cao như vậy, đến thần ngủ cũng bị đánh thức, huống chi là người.

Tường Chính Tuyền gấp gấp chạy nhanh ra phòng khách, muốn lấy di động trong túi xách ra để tắt tiếng chuông.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Sao nữ nhẩn tâm oán hận 2

Bất thành linh lúc này, trong căn phòng im lặng đột ngột vang lên tiếng chuông di động thật quen thuộc. Thảm rồi, quên tắt điện thoại. Tưởng Chính Tuyền cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Tiếng nữ giới lạnh lạnh cất cao như vậy, đến thần ngủ cũng bị đánh thức, huống chi là người.

Tưởng Chính Tuyền gấp gấp chạy nhanh ra phòng khách, muốn lấy di động trong túi xách ra để tắt tiếng chuông.

Nhưng hành động của cô vẫn chậm một bước. Nhiếp Trọng Chi từ trên sofa ngồi bật dậy, có lẽ là vì nghe được động tĩnh của cô, hần chậm rãi quay đầu. Hai người cùng lúc bốn mắt nhìn nhau.

Trong khoảnh khắc đó, một cây kim rơi có lẽ cũng nghe được tiếng động, chỉ có tiếng chuông di động vẫn vang lên không ngừng. Một giây sau, tiếng chuông im bật. Không gian trong phòng lại tĩnh lặng như tờ.

Nhiếp Trọng Chi không hề nhúc nhích mà vẫn nhìn cô ngay từ giây phút đầu tiên, trong mắt dường như có sóng gợn nhấp nhô, tựa như có thứ gì đó muốn trào ra. Nhưng chỉ vài giây sau, hần giống như nhớ tới cái gì, sắc mặt lập tức trở nên nặng nề.

Hần chậm rãi cup mắt xuống, nét mặt không chút cảm xúc lạnh lùng phun ra mấy từ: “Đi ra ngoài, cô đi ra ngoài cho tôi.”

Từ sau lúc gặp lại, hần như một con nhím thân đầy gai, làm cho người ta không thể đến gần.

Nhiếp Trọng Chi tiến lên túm lấy cánh tay của cô: “Đi ra ngoài, dứt khỏi chỗ của tôi.” Hần thấy Tưởng Chính Tuyền vẫn bất động như trước, chăm chú nhìn cô hồi lâu, sâu trong đáy mắt lóe lên tia cảm xúc khác lạ. Nhưng rất nhanh, loại cảm xúc này đã bị hần giấu đi. Nhiếp Trọng Chi lại bày ra điệu cười không đứng đắn, ngả ngón đến gần cô: “Chuyện ngày hôm qua, chẳng lẽ cô lại quen ăn khó nhai? Có muốn làm thêm lần nữa hay không?”

Toàn bộ những gì xảy ra hôm qua như thủy triều ập tới trước mắt, chỉ ít heo cũng thông minh hơn mình, sẽ không dâng lên tận cửa cho người ta làm nhục. Tưởng Chính Tuyền then quá thành giận lui về phía sau từng bước, giọng điệu lạnh tanh: “Anh yên tâm, tôi sẽ đi ngay, sáng mai tôi sẽ lên máy bay quay về Lạc Hải.”

Thì ra, ngày mai cô sẽ quay về Lạc Hải, Nhiếp Trọng Chi ngẩn người. Tưởng Chính Tuyền nhân cơ hội này rút tay của mình ra, không thêm liếc mắt nhìn hần lấy một cái, liền tông cửa xông ra ngoài.

Ngày mai cô sẽ rời khỏi Ninh Thành. Đây cứ xem như là lần cuối hai người gặp mặt đi.

Nhiếp Trọng Chi ngẩn người đứng ở cửa, si ngốc nghe từng tiếng bước chân ‘cộp cộp cộp cộp’ của Tưởng Chính Tuyền càng ngày càng xa, cho đến khi không còn nghe thấy gì nữa.

Hần rốt cuộc làm sao vậy? Đã nói rằng cả đời sẽ hận cô, cả đời này sẽ không gặp lại cô nữa. Nhưng từ ngày đó tới hôm nay, trong tim hần vẫn âm thầm chờ đợi. Cho nên hần sửa sang lại phòng ốc, quét tước vệ sinh. Hần tự nói với mình là vì quá buồn mà thôi, nhưng thực sự thì là vì cái gì?

Sự thật chính là hần đã điên rồi nên mới muốn được nhìn thấy cô.

Những năm qua, ở vô số vô số đêm không ngủ được, vừa nhắm mắt, hần lại vụng trộm nhớ tới cô, vụng trộm nghĩ tới tất cả thuộc về cô. Sau đó, sáng ngày hôm sau tỉnh lại từ cơn mơ, hần lại bắt đầu tự dối mình rằng: Mình chỉ là vì không quên được đứa bé kia mà thôi.

Nhìn ngoài cửa phòng không một bóng người, trong phòng chỉ còn lại một mình Nhiếp Trọng Chi, một mình hần lẳng lặng rơi lệ đầy mặt.

Không, hần không phải nhớ cô!

Hần chỉ là quá cô đơn lẻ loi mà nhớ tới đứa nhỏ kia.

Nhiếp Trọng Chi lại một lần nữa nói với chính mình như vậy!

Sau khi trở lại khách sạn, Tưởng Chính Tuyền ép mình phải bận rộn luôn tay, tắm gội sấy tóc xong lại bắt đầu sửa soạn hành lý. Bởi vì chỉ đi công tác một tuần lễ, cho nên quần áo của cô cũng không nhiều, hơn nữa mấy năm sống ở Mi đã rèn luyện cho cô cuộc sống tự lập, nếu không sẽ vẫn là cô gái mười ngón tay chẳng bao giờ đụng tới việc nhà, cái gì cũng không biết làm như mấy năm trước. Vì thế, tay làm thuần thục chưa đến mấy phút liền thu dọn xong xuôi.

Nhưng vẫn còn mất ngủ, mất ngủ mà không hiểu được vì đâu.

Đứng cạnh cửa sổ nhìn vọng ra bên ngoài, bóng đêm thâm trầm mông lung, đèn đường mờ mờ ảo ảo ẩn trong đám sương mù. Tưởng Chính Tuyền oán hận nghĩ: mặc kệ Nhiếp Trọng Chi sau này thế nào, sống hay chết đều không liên quan gì tới cô, một chút quan hệ cũng không có!

Nhưng mà cho dù nghĩ như vậy, nỗi lòng cô vẫn phập phồng không yên, không cách nào buông xuống được.

Bởi vì hơn chín giờ sáng phải lên máy bay, hơn nửa thời tiết nơi đây sương mù dày đặc, Tưởng Chính Tuyền quyết định gọi xe đến sân bay chờ từ sớm, cũng đỡ phải ngồi một mình trong phòng lại suy nghĩ miên man.

Trước lúc lên xe Tường Chính Tuyền bất giác do dự một chút, ngoái đầu lại nhìn về phía tòa nhà Nhiếp Trọng Chi đang ở. Cả thành phố lúc này đắm chìm trong sương mù, tầm nhìn không đến hai trăm mét, cô chỉ nhìn thấy ánh đèn đường nhợt nhạt mờ hồ trong lớp sương dày.

Xe chạy trên đường chậm chậm như rùa bò. Tài xế thấy cô thỉnh thoảng lại nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ, thần sắc thoát nhìn có chút lo âu, liền mỉm cười trấn an: “Cô đừng lo lắng, chín giờ hai mươi phút máy bay mới cất cánh, bây giờ lại mới năm giờ. Từ nơi này đến sân bay bình thường chỉ cần mấy chục phút, cho dù hôm nay sương mù dày đặc thế này phải đi mất ba tiếng thì cô vẫn tới kịp. Và lại, với thời tiết này, máy bay cũng không cất cánh được, cô tới sân bay rồi lại phải ngồi chờ. Cô cứ an tâm trăm phần trăm đi.”

Tường Chính Tuyền lễ phép mỉm cười đáp lại, trong lòng lại trĩu nặng, rối rắm không yên. Cô thừa biết mình tuyệt đối không phải vì lo trễ giờ bay. Cô chính là vì nghĩ tới Nhiếp Trọng Chi, nghĩ hán có khi nào biến mất không một dấu vết lần nữa hay không.

Rất nhiều thời điểm, chỉ một cái xoay người, giữa người với người liền vượt mất. Từ đó về sau, cả đời không còn gặp lại nhau, cũng không còn liên quan gì tới nhau nữa.

Về sau hán cứ sống cuộc sống ngu ngốc như vậy sao? Mỗi ngày mượn rượu giải sầu, say như chết, để rồi đến một ngày nào đó thành nghiện rượu nặng. . . Trong đầu Tường Chính Tuyền hiện lên hình ảnh một người đàn ông ăn mặc bản thủ nằm li bì trong con hẻm tối ở New York.

Không! Trong ngực chợt ập tới một cơn sợ hãi, Tường Chính Tuyền hai tay bịt mắt, hít thở dồn dập. Vui đầu như vậy một hồi lâu, Tường Chính Tuyền rốt cục ra quyết định. Cô chậm rãi buông tay xuống: “Bác tài, làm phiền bác tìm chỗ nào đó quay đầu xe lại, đưa tôi về khách sạn khi này được không?”

Một lần nữa cô nói với chính mình, tất cả chỉ là vì cô không muốn áy náy cả đời mà thôi.

Tỉnh táo lại, Tường Chính Tuyền lấy đi động từ trong túi xách ra, cũng không thêm để ý lúc này mới hơn năm giờ sáng, bấm số gọi anh trai Tường Chính Nam. Giọng nói của Tường Chính Nam mang theo vẻ ngái ngủ, hiển nhiên là bị cô đánh thức: “Tuyền Tuyền, làm sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?” Tường Chính Tuyền cắn cắn môi: “Anh, em ở Ninh Thành nhìn thấy người kia. . .”

Tường Chính Nam ban đầu còn chưa kịp phản ứng lại, nhưng rất nhanh, hán cảm thấy tim mình đập gia tốc: “Ai, em nhìn thấy ai? Nói mau!”

Tường Chính Tuyền ngập ngừng một lúc, nói: “Anh, em nhìn thấy Nhiếp. . . Nhiếp đại ca.”

Thì ra là Nhiếp Trọng Chi! Không phải cô ấy! Trái tim Tường Chính Nam phút chốc như chìm vào đáy vực. Hán lắc đầu muốn xua đi suy nghĩ miên man, khi mở miệng nói chuyện, đã hoàn toàn thanh tỉnh: “Cậu ta ở Ninh Thành! Nhiếp Trọng Chi cư nhiên trốn ở Ninh Thành! Tuyền Tuyền, em đừng để cậu ta rời đi, anh lập tức chạy qua đó.”

Tường Chính Tuyền: “Anh, em không biết anh ấy có còn ở chỗ đó không nữa. Bây giờ em đang ở trên xe taxi, để khi khác em lại liên lạc với anh.”

Tường Chính Nam: “Ừ, lúc nào gọi cho anh cũng được. Em đến gặp cậu ta, thì nói cho cậu ta biết. Cho dù cậu ta không một xu dính túi thì vẫn còn có anh, có mấy người anh em Sở Tùy Phong, Chúc Bình Anh, Lộ Dịch Chu nữa. Nói cho cậu ấy biết, có các anh ở đây, không có gì là không thể vượt qua được.”

Cho dù anh trai và mấy người kia tìm được Nhiếp Trọng Chi, nhưng một người trưởng thành muốn biến mất là một chuyện rất dễ dàng, giống như một người đã quyết tâm tìm đến cái chết, anh có ngàn lần vạn lần đề phòng thì cũng không ngăn hết được. Có lẽ, Nhiếp Trọng Chi đã rời đi từ sớm rồi.

Suốt dọc đường quay về, bởi vì thời tiết sương mù, đến nơi cũng mất hơn hai tiếng đồng hồ. Không biết có phải vì trong lòng đang vô cùng lo lắng hay không, Tường Chính Tuyền chỉ cảm thấy đoạn đường này dường như dài đến hơn nửa đời người.

Kéo theo vali hành lý chậm rãi leo lên tầng cao nhất với tốc độ sên bò, rốt cục cũng lên tới phòng Nhiếp Trọng Chi đang ở. Cửa phòng khép chặt, Nhiếp Trọng Chi thì không thấy đâu.

“Nhiếp Trọng Chi, anh mau mở cửa cho tôi.”

“Nhiếp Trọng Chi. . . Nhiếp Trọng Chi. . .”

Trong phòng hiển nhiên không có người, Nhiếp Trọng Chi thực sự đã đi rồi. Bàn tay Tường Chính Tuyền đập cửa đến đỏ bầm đau nhức, mới không cam lòng thừa nhận chuyện này. Cô suy sụp ngồi xuống vali đồ của mình, trái tim nặng nề, tựa như rơi vào vực sâu không đáy.

Sau này hán sẽ vẫn tiếp tục sống như thế, sống trong đám bùn lầy. . . Tường Chính Tuyền vừa nghĩ tới lại cảm thấy rung mình một cái.

Trên đời này hán không còn một người thân nào! Mẹ hán năm đó mắc bệnh nan y, bắt đắ dĩ mới đưa hán về nhà họ Nhiếp. Hy vọng rằng sẽ có ai đó thật lòng quan tâm đến hán, trân trọng hán, nhưng rồi sao? Cha hán Nhiếp Canh Lễ, với tính tình quật cường của mình hán tuyệt đối sẽ không đến gần. Mẹ kế Vạn Thục Bình, bởi vì con trai ruột Nhiếp Khải Chi của bà ta cái gì cũng không sánh bằng đứa con riêng này, trong lòng có lẽ đã hận đến cực điểm. Nhưng vì trước mặt phải giữ thể diện, sau lưng sợ người ta bêu rếu, e là ngay cả một chữ cũng không dám nói. Em trai cùng cha khác mẹ Nhiếp Khải Chi, tuy rằng từ nhỏ cũng coi như cùng nhau lớn lên, nhưng không hề thân thiết. Người sáng suốt chỉ cần nhìn qua là sẽ hiểu được.

Hiện tại hán bộ dạng đức hạnh này, phỏng chừng Vạn Thục Bình còn vui như mở cờ trong bụng, cầu cho hán mãi nghèo hèn sa sút, lưu lạc dưới tận đáy cùng của xã hội, vĩnh viễn không gượng dậy được nữa.

Hán vẫn cô đơn lẻ loi như vậy! Ngoại trừ mấy người anh em với anh trai cô ra, không còn ai thật lòng quan tâm đến sống chết của hán.

Một mình Tường Chính Tuyền ngồi ở trên tầng cao nhất ngồi đợi suốt một ngày cho tới khi màn đêm buông xuống. Nhiếp Trọng Chi vẫn không thấy bóng dáng đâu, có lẽ hắn đi thật rồi. Tường Chính Tuyền bắt đầu tuyệt vọng, cô tự nói với mình rằng nên đi được rồi, không cần đợi thêm nữa, hắn đã không còn ở đây.

Nhưng tận sâu nơi đáy lòng cô vẫn không tin hắn đã thật sự rời đi, cô lại một lần nữa trấn an mình: “Đợi thêm một lát nữa vậy... Đợi thêm một lát nữa.. Nhất định hắn sẽ quay về, nhất định sẽ quay về...” Vì thế, cô lại ngồi chờ, hết một lát lại thêm một lát nữa, sau vô vàn cái một lát, Tường Chính Tuyền vẫn còn ngồi trên chiếc vali của mình, đợi cho tới tận đêm khuya tối mịt, cuối cùng vẫn là tuyệt vọng.

Cứ như vậy đi, rất nhiều chuyện cường cầu không được!

Tường Chính Tuyền tự nói với mình, đến khi kéo hành lý muốn rời đi, từ ngoài hành lang bỗng truyền đến tiếng bước chân thối tha thối thếu. Đêm đen như mực, người ngoài kia đã sớm chìm vào mộng đẹp. Thanh âm đột ngột lại thực chói tai đến như vậy. Tường Chính Tuyền thấy mình giống như người du mục rốt cục cũng đợi được con cừu non lạc đường quay về, bỗng chốc đứng lên, vịn lan can chậm rãi xuống lầu, ngay sau đó trong màn đêm đen kịt cô nhìn thấy bóng dáng Nhiếp Trọng Chi.

Một thân nồng nặc mùi rượu, Nhiếp Trọng Chi này quả nhiên đã uống đến say mềm.

Đột ngột mà đối diện nhau như thế này, Nhiếp Trọng Chi cũng ngẩn ra, chân dừng bước, cả người xiêu vẹo tựa vào trên tường dọc hành lang.

Sắc trời cực tối, mặc dù Tường Chính Tuyền vẫn đứng trong bóng đêm, cố tập cho mắt nhìn quen trong bóng tối, nhưng vẫn chỉ nhìn được loáng thoáng khuôn mặt hắn, nét được nét không. Tường Chính Tuyền im lặng đứng một chỗ nhìn hắn, trong lòng lại dâng lên một cổ đau nhói như có con kiến đang gặm cắn bên trong. Hắn cam chịu sống cuộc sống như thế này, chẳng sớm thì muộn cũng sẽ mất hết tất cả.

Tường Chính Tuyền trầm mặc mà bước tiến lên, muốn đỡ lấy hắn, nhưng khi tay cô vừa chạm vào người Nhiếp Trọng Chi, người hắn giống như bị giật điện mà trở nên kích động. Giấy tiếp theo, Nhiếp Trọng Chi giống như có phản ứng lại, dùng sức đẩy mạnh cô ra, gầm lên: “Cút ngay, đừng chạm vào tôi. Chẳng phải hôm nay cô phải quay về Lạc Hải sao? Cô còn tới đây quan tâm tôi làm gì?”

Tường Chính Tuyền bị đẩy một cái, cả người đụng mạnh vào tường. Ngoại trừ cảm thấy đau ra, chỗ khuỷu tay vừa rát lại vừa xót, Nhiếp Trọng Chi hiển nhiên dùng hết lực. Tường Chính Tuyền không hiểu sao lại nhớ lại ngày trước, hắn của những ngày đó. Thật sự hắn đã thu mình rất nhiều, cho dù là mỗi ngày rèn luyện, đã đạt đến đai đen cửu đoạn Taekwondo, nhưng ngoại trừ lần ở bệnh viện, hắn chưa bao giờ dành lòng mạnh tay với cô.

Bước chân Nhiếp Trọng Chi loạng choạng trên mặt đất, kề sát vào vai cô, giọng lầm bầm: “Cô cút đi, cút đi ngay! Cô nếu đã đi rồi thì còn muốn quay về đây làm gì?”

Tường Chính Tuyền sợ hắn ngã xuống, muốn đỡ lấy hắn. Nhiếp Trọng Chi giống như say khướt, lại một lần nữa hất tay cô ra.

Tường Chính Tuyền đang đứng ở bậc thang, bị hắn đẩy xuống một bậc, hụt chân nên ngã ‘bịch’ một tiếng thật nặng nề, cô té ngã ngay chỗ chiếu nghỉ của cầu thang.

Tiếng vang rầu rĩ này lại khiến Nhiếp Trọng Chi kinh hãi, cảm giác ngà say thoáng chốc tiêu tán. Hắn dùng tất cả động tác lại, thân mình rắn chắc sững sò tại chỗ, hồi lâu vẫn không thấy lên tiếng.

Tường Chính Tuyền xuyết xoa hít từng ngụm khí lạnh, chỉ cảm thấy cái móng đau nhức tê rần, còn lòng bàn tay chạm lên mặt đất lại nóng rát như bị lột một lớp da.

Bên trong bầu không khí yên tĩnh, thanh âm của Nhiếp Trọng Chi vang lên từng chữ một, ngữ khí thật sự lạ kì: “Nếu em đã đi rồi, sao còn muốn quay về đây? Chính em đã nói là em thương hại tôi, vậy lần này quay về, em định thương hại tôi tới khi nào?”

Sớm hay muộn cô cũng sẽ rời đi, nếu như vậy thì hà cớ gì lại cho hắn hy vọng?

Vốn dĩ, không có thì cứ để không có đi, hắn cứ sống thế này, vô tri vô giác cho qua ngày. Thế nhưng hắn chịu không nổi cô cho hắn một chút hy vọng, sau đó lại cương quyết lấy đi. Nếu như vậy, hắn tình nguyện ngay từ lúc ban đầu đã không có gì.

Đúng vậy, Tường Chính Tuyền cô điên rồi. Điên rồi nên mới đi thương hại hắn, điên rồi nên mới đau lòng vì hắn.

Bà Lục Ca Khanh dạy dỗ rất tốt, Tường Chính Tuyền từ nhỏ đến lớn không hề có một chút tính tình tiểu thư. Nhưng tượng đất còn có ba phần là đất, hơn mấy năm trải qua cuộc sống tự lập, cô đã không còn là Tường Chính Tuyền trước kia. Giờ phút này bị hắn làm cho nổi trận lôi đình, nhịn không được quát lên: “Nhiếp Trọng Chi, anh uống rượu rồi phát điên đã xong chưa? Rốt cuộc có mở cửa hay không? Nếu anh không mở cửa, tôi sẽ đi ngay lập tức, để anh muốn làm gì thì làm!”

Nhiếp Trọng Chi cũng không biết làm sao, bị cô quát lên như vậy, cư nhiên ngoan ngoãn nghe lời đi mở cửa.

Công tắc điện ‘tách’ một tiếng cả phòng liền sáng trưng. Tường Chính Tuyền nhìn xuống thấy bàn tay mình bị trầy một mảng da lớn, máu đã bắt đầu rom rớm chảy ra. Ngẩng đầu lên, liền gặp ánh mắt Nhiếp Trọng Chi cũng đang yên lặng dừng trên tay cô.

Tường Chính Tuyền đau đến xuyết xoa, miệng thối thối, thấy hắn giống như đầu gỗ vẫn đứng ngẩn người tại chỗ. Cô đợi một hồi lâu, vừa đói lại vừa lạnh, khẩu khí vì vậy cũng khó nghe hơn: “Còn không mang hành lý của tôi vào trong nhà.” Nhiếp Trọng Chi chậm chậm ngẩng đầu, ánh mắt khó hiểu nhìn cô

một cái, theo lời cô đi kéo cửa ra rồi mang hành lý vào, cẩn thận để cạnh xô pha.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Sao nữ nhẫn tâm oán hận 3

Tường Chính Tuyền nhìn quanh bốn phía, hiển nhiên nơi này không thể nào lại có cồn i-ốt hay băng dán cá nhân gì đó. Cô còn đang tự hỏi phải xử lý miệng vết thương như thế nào, Nhiếp Trọng Chi bỗng lấy một lon bia ra, tiến lên cầm lấy cổ tay cô, kéo cô đi về phía toilet.

Tường Chính Tuyền: “Anh muốn làm gì?” Nhiếp Trọng Chi không giải thích lấy một lời, kéo cô vào trong toilet nhỏ hẹp.

Nhiếp Trọng Chi cầm mấy đầu ngón tay non mịn của cô nhẹ nhàng mà giữ lấy trong lòng bàn tay mình, thật cẩn thận đồ bia lên miệng vết thương. Thì ra hẳn muốn giúp cô khử trùng vết thương. Chỗ da bị trầy bị cồn có trong bia kích thích truyền đến cảm giác bút rứt nhói đau, Tường Chính Tuyền khẽ rụt tay lại.

Nhiếp Trọng Chi giữ tay rất chặt, không cho cô tránh né. Đầu hẳn buông xuống, nét mặt vô cùng chuyên chú, cẩn thận giống như đang trong giai đoạn thực hiện phần quan trọng nhất của công trình khoa học, trong lòng Tường Chính Tuyền chợt dâng lên một loại cảm giác hoảng hốt khó hiểu, tựa như việc xử lý miệng vết thương cho cô đối với hắn là một chuyện quan trọng nhất thế gian vậy.

Những ngón tay trắng nõn thon dài của cô cứ mặc cho hắn nắm thật chặt, vô cùng ngoan ngoãn, cho tới bây giờ cũng chưa từng như thế. Cổ họng Nhiếp Trọng Chi khẽ giật giật.

Dòng bia lạnh róc rách chảy qua lòng bàn tay cô, rồi chảy vào trong bồn rửa mặt, chỉ một thoáng liền không còn cảm giác đau đớn. Nhiếp Trọng Chi không đầu không đuôi hỏi một câu: “Còn chỗ nào không?” Tường Chính Tuyền lờ nhip mắt một giây mới ý thức được hắn đang hỏi về vết thương của mình. Vì thế chậm chậm lắc đầu.

Nhiếp Trọng Chi buông tay cô ra, xoay người đi ra ngoài. Bước chân của hắn dừng lại ngay cửa toilet, lưng đưa về phía cô, nhẹ nhàng mà nói một câu: “Xin lỗi.”

Tường Chính Tuyền không khỏi sững sờ. Trước kia hắn đã từng làm biết bao nhiêu chuyện quá đáng với cô, nhưng hắn chưa từng nói với cô một câu xin lỗi. Hôm nay cư nhiên vì một chuyện con con này mà nói với cô hai chữ đó.

Đến khi Tường Chính Tuyền đi ra ngoài, chỉ thấy Nhiếp Trọng Chi đang tựa cả thân mình vào trong ghế xô pha, bên chân đã có hai cái chai rỗng. Phần đời còn lại của hắn, dường như ngoài uống rượu ra thì không còn chuyện gì để làm nữa.

Đối mặt với một Nhiếp Trọng Chi như vậy, cô lại cảm thấy thực đau lòng. Trước kia cô từng ác độc mà nghĩ để hắn lái xe thì xe đụng, uống nước thì nước sặc, tóm lại, chuyện gì cô cũng từng nghĩ qua, từng cầu khẩn, từng nguyện rửa, chỉ hy vọng hắn vĩnh viễn không còn xuất hiện trong cuộc sống của cô nữa. Nhưng mà hiện tại, nếu hắn lại biến mất một lần nữa, đi đến nơi nào đó sống cả đời thế này, cô chỉ vừa nghĩ tới thôi trái tim đã đau đớn đến mức không thể kiểm soát nổi.

Cô bị làm sao vậy?! Cô đang bị bệnh sao?

Tường Chính Tuyền vẫn trầm mặc không lên tiếng mà bước lên phía trước, nắm lấy chai rượu trong tay hắn. Cả người Nhiếp Trọng Chi vẫn giữ nguyên tư thế kỳ quái, cô nhẹ nhàng dùng một chút lực, chai rượu đã bị rút ra thật nhẹ. Nhiếp Trọng Chi chậm rãi ngược lên nhìn cô, ánh mắt mê ly.

Nét mặt Tường Chính Tuyền không chút cảm xúc nhìn hắn: “Dạ dày của tôi không thoải mái.” Ở bên ngoài đợi suốt một ngày, cô đã đói đến mức da bụng dính da lưng. Sợ hắn quay về lại không gặp được nhau, Tường Chính Tuyền ngồi đời rờn rã từ sáng tới tối không dám rời đi lấy một phút, cho nên đến một giọt nước cũng không có mà cho vào bụng.

Nhiếp Trọng Chi nhú mày, ánh mắt bày ra vẻ chưa hiểu. Tường Chính Tuyền nhẹ nhàng bồi thêm một câu: “Tôi đói bụng.”

Hai mắt Nhiếp Trọng Chi nhìn cô tha thiết, giây tiếp theo, hắn đứng dậy cầm lấy áo khoác đang vắt trên xô pha liền đi ra ngoài, đi đến cửa hắn bỗng dừng lại, lại đi vòng vào trong phòng trong, chốc chốc lại thấy đi ra: “Tôi sẽ lập tức quay về.”

Nghे tiếng bước chân ‘cộp cộp cộp’ của hắn đi xa dần, Tường Chính Tuyền vẫn thấy rất lo lắng, sợ hắn đi mà không quay về nữa, vì thế liền đứng dậy đi theo. Cô mang một đôi giày đế bằng thoải mái, bước chân nhẹ nhàng không gây ra tiếng động. Hơn nữa cô giữ một khoảng cách đủ xa với Nhiếp Trọng Chi, cho nên Nhiếp Trọng Chi không hề phát hiện ra là có người đang đi theo mình.

Nhiếp Trọng Chi rẽ năm bảy con phố, cuối cùng đi vào một ngõ tối, bước vào một tiệm nhỏ đèn đuốc sáng trưng. Tường Chính Tuyền ẩn mình sau thân cây gần đó, nhìn thấy hắn cười thứ gì đó từ cổ tay của mình ra, xa xa nhìn lại có lẽ là đồng hồ, đưa cho người đang đứng sau quầy. Người nọ lấy một cái

Kính lúp, cầm đồng hồ lên soi tới soi lui hồi lâu. Hai người nói chuyện với nhau một lát, xem ra đã thỏa thuận với nhau xong. Người nọ liền lấy tiền, đếm từng tờ từng tờ một đưa cho Nhiếp Trọng Chi.

Tường Chính Tuyền bỗng nhiên như sáng tỏ, hẳn đang dùng đồng hồ để đổi lấy tiền. Cô nheo mắt cố nhìn cho ra cái tên tiệm trên băng hiệu, loáng thoáng đọc được năm chữ “Hiệu cầm đồ Kim Thị”. Có lẽ mấy cửa hiệu này so với hiệu cầm đồ bình thường còn có thêm khoản cho vay lãi, ẩn sau lớp vỏ tiệm cầm đồ.

Nhiếp Trọng Chi cầm được tiền liền ra khỏi tiệm, bước nhanh băng qua một con đường cái, đi về phía một nhà hàng Quảng Đông sang trọng xa hoa.

Một nhà hàng như vậy, với bộ dạng cùng cách ăn mặc hiện tại của Nhiếp Trọng Chi chắc chắn sẽ không được đi vào. Ý nghĩ trong đầu Tường Chính Tuyền còn chưa xong, quả nhiên liền nhìn thấy Nhiếp Trọng Chi bị nhân viên tạp vụ chặn ngoài cửa, hai bên bắt đầu to tiếng với nhau. Lập tức, quản lý nhà hàng là một người phụ nữ từ bên trong đi ra, đứng ra xử lý. Một lát sau, Nhiếp Trọng Chi bị dẫn tới ngồi đợi ở ghế sofa trong góc khuất.

Đường đường là người của Nhiếp gia ở Lạc Hải, thiên tài IT một thời tiếng tăm lẫy lừng, lúc này cư nhiên bị chặn ngay cửa nhà hàng.

Hắn rốt cuộc là bị làm sao, đã gặp phải chuyện gì, để bây giờ lưu lạc đến bước đường này?

Tường Chính Tuyền vừa mới quay về phòng chưa được bao lâu Nhiếp Trọng Chi cũng về tới nơi. Hắn mang về một tô cháo nhỏ, một phần com chiên và hai phần canh, bày khắp lên chiếc bàn nhỏ coi như là dọn com xong.

Tường Chính Tuyền ngồi xuống, cúi đầu nhìn tô cháo trắng tinh mê người để trước mặt mình, biết là hẳn thật vất vả mới mua được. Hắn uống nhiều rượu như thế, nửa tỉnh nửa say, nhưng hắn vẫn nhớ cô đói sẽ bị đau dạ dày, không thể ăn đồ ăn nhiều dầu mỡ.

Nhiếp Trọng Chi lập tức vào phòng bếp rửa tay, ngồi xuống bới một nửa com chiên vào chén của mình, bắt đầu ăn.

Hai người yên lặng ăn com. Trong khoảnh khắc đó, cả căn phòng yên tĩnh đến mức cây kim rơi cũng nghe thấy tiếng.

Khung cảnh này, cho dù là trước kia cũng hiếm khi nào gặp được. Thời điểm đó mỗi khi cô gặp hắn đều giống như chuột nhìn thấy mèo, trăm phương nghìn kế trốn tránh. Thế nhưng, hẳn thật sự rất có bản lĩnh, bất kể cô trốn như thế nào, chỉ cần hắn muốn tìm cô thì đều có thể tìm thấy được.

Tỷ như, cô trốn ở nhà, hẳn sẽ chủ động tới tận cửa thăm hỏi, lại mua một căn hộ ở tòa nhà gần nhà cô, hy vọng có thể thường xuyên đến ăn chực. Mẹ cô không biết chuyện, từ trước tới nay vẫn luôn quý mến hắn, vừa nghe hắn nói như vậy, đương nhiên là cực kì vui vẻ mà đáp ứng: “Đứa gốc này, cũng chỉ là thêm một đôi dưa thôi, di Khanh vui mừng còn không kịp, sao lại chê cháu quấy rầy được chứ. Nếu nói di Khanh ghét cháu, thì mấy năm trước ngày nào cháu cũng đến nhà di, di đã ghét rồi, cần gì phải chờ tới lúc này.”

Nhiếp Trọng Chi tiện đà khoe mẽ: “Cháu cảm ơn di Khanh, cháu biết di Khanh sẽ không ghét cháu đâu mà.” Lục Ca Khanh triu mến vỗ nhẹ tay hắn: “Thằng bé này, bất cứ lúc nào cháu muốn thì cứ tới đây. Chuyện khác không nói, chứ ăn bữa com nhỏ thì di Khanh sẵn sàng nấu cho cháu ăn.”

Vì thế, hắn liền không biết xấu hổ ba ngày hai bữa lại chạy tới cửa. Trước mặt người khác thì nho nhã lễ độ như vậy, nhưng khi hắn mỉm cười nhìn phía cô, trong mắt hắn chợt lóe lên, mỗi lần như vậy đều khiến cô đỏ mặt lạnh đằm đằm.

Nhiếp Trọng Chi hẳn đâu chỉ đến để ăn chực, trong lòng hẳn toan tính gì chỉ có một mình Tường Chính Tuyền biết, có điều Nhiếp Trọng Chi ở Tường gia cũng biết thu mình lại, chỉ khi tới nhà trọ của hắn mới làm những chuyện vô si với cô.

Nhớ lại lúc đó, ở trong nhà trọ cô và hắn cũng có mấy lần ngồi mặt đối mặt ăn com mà không nói gì như bây giờ.

Bởi vì đói, Tường Chính Tuyền ước chừng ăn hết hai chén cháo mới buông đũa. Nhiếp Trọng Chi đã ăn sạch com chiên từ lúc nào, thấy thế liền vươn tay ra đem những thứ cô không ăn, cả phần canh cô uống còn lại một ít, hai ba lượt liền ăn hết. Ngay cả việc này cũng giống với trước kia!

Sau khi ăn xong, Nhiếp Trọng Chi đã mở miệng trước: “Chùng nào thì em đi?” Tường Chính Tuyền ngạc nhiên nhìn hắn. Hắn cứ muốn cô đi như vậy sao?

Nhiếp Trọng Chi liếc nhìn cô một cái, khóe miệng khẽ cong lên, ngữ điệu nặng nề, bộ dạng như đã sáng tỏ: “Hôm nay em đến đây chẳng qua là vì muốn giữ chân tôi, để tôi không chạy đi được, nếu tôi đoán không sai, đám người anh trai em có lẽ đã lên đường tới Ninh Thành rồi, phải không?”

Tường Chính Tuyền không nói một lời nào, điều này chứng minh hắn đã đoán đúng. Chính hắn ngu ngốc còn tưởng rằng cô quay lại đây là vì hắn, Nhiếp Trọng Chi bật cười trào phúng: “Bây giờ em đi luôn hay đợi đến ngày mai?”

Tường Chính Tuyền không đáp. Nhiếp Trọng Chi lại khôi phục lại bộ dạng chán chường như cũ, ngồi phịch xuống sofa, hai chân khoát lên chiếc bàn gỗ đơn sơ, túm lấy lon bia, kê vào miệng uống ừng ực: “Khi nào đi nhớ đóng cửa lại giúp tôi.”

Hai ba ngụm hắn đã giải quyết xong một lon, lại nghiêng người muốn với lấy lon nữa, giật nắp lon, nhắm mắt lại kê vào miệng.

Chốc chốc, trước mặt hắn đã có ba bốn vỏ lon rỗng.

Hắn là người chứ không phải cái chai thủy tinh, cứ uống liên tục như vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày chết vì bia vì rượu.

Tường Chính Tuyền hít sâu một ngụm khí lạnh, cô hạ giọng xuống, nhẹ nhàng nói: “Đừng uống nữa, được không?”

Năm chữ vô cùng đơn giản như vậy, Nhiếp Trọng Chi lại ngần ra. Nhưng hắn lại quay đầu đi, nét mặt vẫn không chút cảm xúc như trước: “Đi đi, đừng bận tâm đến tôi nữa.” Tường Chính Tuyền vẫn nhẹ nhàng: “Đừng uống nữa. Anh cứ uống như vậy, đời anh sẽ hồng mãi.”

Nhiếp Trọng Chi ngửa đầu uống một ngụm lớn: “Em đi nhanh đi! Đừng quan tâm đến tôi nữa. Tôi không cần em phải quan tâm.” Tường Chính Tuyền một phen đoạt lấy lon bia trong tay hắn, lớn tiếng gầm lên: “Tôi nói anh đừng uống nữa.”

Nhiếp Trọng Chi tạm ngừng lại, hắn xoay mặt qua lảng lảng nhìn cô, trong đôi mắt có gì đó mà cô không hiểu được. Trầm mặc một lát, hắn bỗng nhiên trở nên kì lạ nói một câu: “Cho dù hôm nay tôi không uống thì ngày mai tôi vẫn sẽ uống. Em ngăn được tôi hôm nay, nhưng em ngăn được tôi ngày mai sao? Mà cứ cho là em ngăn được tôi ngày mai thì những ngày sau nữa em quản được thế nào?! Thế giới này đã không còn ai quan tâm tôi sống hay chết. Em đi đi, dù sao sớm hay muộn em cũng sẽ đi.”

Nếu cô không thể bỏ thì cả đời cho hắn, hắn tình nguyện để cô chưa từng bỏ thì một chút nào, tựa như đêm đông lạnh lẽo, không một ai ấm áp, chỉ có hắn run rẩy ôm lấy chính mình sưởi ấm. Nếu có người nào đó cho hắn một chút hơi ấm, hắn sẽ giống như cô bé bán diêm, sẽ bắt đầu tham niệm. ... Tham niệm có nhiều thêm chút nữa, thêm chút nữa, thêm nhiều hơi ấm hơn.

Loại đau lòng không rõ từ đâu này giống như tia chớp đánh trúng trái tim Tường Chính Tuyền, cô không biết mình bị làm sao, bất giác thốt lên: “Tôi không đi, được không?”

Nhiếp Trọng Chi tựa như bị những lời này của cô làm cho chấn động, ngừng tất cả động tác, vẫn duy trì tư thế kia. Sau một lúc lâu, hắn mới nâng cặp mắt đen tuyền của mình lên, nhìn chăm chăm vào cô. Nhiếp Trọng Chi bật cười cay đắng, tiếng cười yếu ớt phảng phất như hoa quỳnh giữa đêm khuya, chỉ được vài giây liền biến mất.

Hắn cup mắt xuống, nét mặt cứng nhắc: “Em không cần vì thương hại tôi mà dùng những lời này để dỗ dành, lừa gạt tôi. Em đi đi, tôi sẽ ở lại đây chờ gặp mặt anh trai em một lần. Còn sau này bọn họ có tìm được tôi hay không thì để nói sau.”

Hắn quả nhiên lại chuẩn bị biến mất lần nữa. Tường Chính Tuyền ngồi xổm xuống trước mặt hắn, lảng lảng cùng hắn đối diện, thật chân thành nói: “Tôi không lừa gạt anh. Tôi ở lại nơi này cùng anh, được không?”

Tay phải lại không kiềm chế được bắt đầu run run, Nhiếp Trọng Chi dùng hết sức mình nắm chặt thành quyền, không muốn cô nhìn ra sự bất thường của mình. Hắn thản nhiên dời mắt sang nơi khác, tự giễu: “Đủ rồi, đừng dỗ dành tôi nữa, em đi đi, đi nhanh đi.”

Nếu cô phát hiện hắn. ... Rồi cô cũng sẽ đi thôi. Cô chẳng qua là đang thương hại hắn mà thôi!

Tường Chính Tuyền thở dài, nghĩ bụng bây giờ có nói thêm với hắn điều gì thì cũng lãng phí thời gian. Vì thế, cô không để ý tới hắn nữa, tự mình đi vào phòng ngủ của hắn. Cô tới nơi này mấy lần, nhưng đây là lần đầu tiên bước vào phòng ngủ của hắn. Nhìn qua rõ ràng là đã được thu dọn, tuy rằng vẫn còn rất bẩn, nhưng đỡ hơn về ‘càng bẩn’ mà hôm trước Tường Chính Tuyền đã gặp qua. Có gốc ‘càng bẩn’ kia tham chiếu, cô thật sự cảm thấy nơi này đã bớt hơn rất nhiều, ít ra còn tốt hơn so với trong tưởng tượng của cô.

Tường Chính Tuyền mở tủ quần áo ra, muốn tìm chăn đệm sạch sẽ, nhưng không hề có. Bên trong tủ quần áo, ngoại trừ quần áo bẩn của hắn xếp lung tung lộn xộn đổ ập ra, phát ra từng trận mùi hôi khó chịu thì không tìm thấy cái gì khác nữa.

Tường Chính Tuyền quả thực luống cuống chân tay, nghĩ một hồi, đành móc di động ra bấm gọi 114. Bên trong điện thoại truyền đến một giọng nữ mềm mại. Tường Chính Tuyền: “Nhờ cô tìm giúp tôi một công ty dọn nhà.”

Sau nhiều lần chuyển máy, cuối cùng cũng tìm được. Người nọ đang ngủ say lại bị đánh thức, nên nổi giận: “Cô có bệnh hả, đầu óc bị đập ở đâu nên hổng rồi có phải không? Có người nào nữa đêm lại muốn dọn nhà?”

Tường Chính Tuyền hạ giọng nói: “Bây giờ tôi cần ba nhân viên dọn dẹp nhà cửa, lập tức tới đây. Giá cả tùy theo yêu cầu của cô, cô có muốn làm hay không?” Người nọ thấy cô không giống như đang nói đùa, liền tức giận ra bừa một cái giá: “Giá cả gấp mười lần ban ngày! Cô đồng ý thì tôi lập tức sắp xếp người qua.” Tường Chính Tuyền dứt khoát đáp một tiếng: “Được, mặc cả xong.”

Người nọ định cúp máy rồi vẫn còn nửa tin nửa ngờ, giả vờ uy hiếp cô: “Cô đó, nếu để tôi biết cô giờ trò đùa giỡn, tôi cho cô biết tay.”

Theo yêu cầu của Tường Chính Tuyền, công ty dọn nhà sau đúng một giờ đồng hồ đã cử ba người đến dọn dẹp, từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới liên tục cho tới khi trời sáng, cuối cùng cũng làm cho căn phòng sạch sẽ, tinh tươm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Sao nữ nhẫn tâm oán hận 4

Suốt quá trình, Nhiếp Trọng Chi chỉ đứng tựa người vào tường, có chút đăm chiêu nhìn Tường Chính Tuyền giống như bà chủ nhà chỉ huy ba người kia.

“Đem tất cả quần áo bẩn của anh ấy ném vào trong máy giặt, giặt sạch.”

“Đem chăn nệm trên giường đi vứt hết.”

“Đem mấy thứ bẩn trong góc kia dọn sạch đi!”

“Những gì nằm trong tủ bát trong phòng bếp ném đi hết.”

“Toàn bộ các góc trong nhà tiêu độc một lần cho tôi.”

Cho tới sáng sớm ngày hôm đó, ba bà đi dọn nhà cuối cùng cũng làm xong phần công việc mệt đến chết người này. Đem không gian hai phòng ngủ, một phòng khách, một phòng vệ sinh, một phòng bếp quét tước sạch bóng.

Tường Chính Tuyền nhìn quanh bốn phía, tuy rằng hơi cũ, nhưng cuối cùng cũng có thể ở được.

Từ sau khi gặp lại Nhiếp Trọng Chi, căn bản là không có được phút nghỉ ngơi từ tế nào, Tường Chính Tuyền quả thật cũng đã mệt mỏi tới cực điểm, nhưng nhìn xung quanh, vẫn còn nhiều chuyện chưa xong, tối thiểu cũng phải đi mua chăn nệm mới trải giường đã.

Tường Chính Tuyền xách túi đeo lên vai, xoay người nói với Nhiếp Trọng Chi đạo: “Cùng tôi đi mua đồ ăn.” Nhiếp Trọng Chi không nói một tiếng đi theo sát phía sau lưng cô.

Hai người gọi taxi đi thẳng đến siêu lớn nhất gần đó. Nhiếp Trọng Chi giúp đẩy xe, một mực đi theo sau. Tường Chính Tuyền cầm theo một bản danh sách đồ đặc cần mua, đồ dùng trong phòng tắm là sữa tắm, xà phòng, bàn chải đánh răng, kem đánh răng, các loại khăn tay; trong phòng bếp là chén đĩa xoong chậu, gia vị dầu muối tương dấm, các loại thực phẩm và đồ uống.

Tường Chính Tuyền vừa chọn nhãn hiệu, rồi lại cảm bỏ vào trong xe đẩy. Thình thoảng lơ đãng ngẩng đầu lên, cô chợt bắt gặp ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Nhiếp Trọng Chi, mỗi khi thấy cô nhìn về phía mình, hần lại lập tức tránh đi.

Dép đi trong nhà và chăn nệm trải giường đều được người ta chú trọng về độ mềm mại thoải mái cùng với sự riêng tư quá mức, bà Tường trước kia đều dùng những thiết kế đặc biệt của nước ngoài. Tường Chính Tuyền đương nhiên chưa từng làm những chuyện như thế, nên chỉ nghĩ mua đồ dùng tương đối thoải mái là được. Cô đặc biệt lưu tâm chuyện này nên lúc còn ngồi trên taxi, cô có để ý vài cửa tiệm chuyên bán đồ tơ lụa ở hai bên đường.

Đến lúc ra quầy tính tiền, nhân viên thu ngân của siêu thị đọc lên một vài con số: “Một ngàn ba trăm tám mươi lăm tệ lẻ tám hào.” Tường Chính Tuyền lấy ví ra, chuẩn bị quét thẻ. Nhiếp Trọng Chi bỗng ngăn cô lại: “Đề tôi.”

Hắn ngoại trừ việc ngày hôm qua đến tiệm cầm đồ để mượn tiền thì lấy đâu ra tiền nữa? Những tấm thẻ tín dụng thấu chi giá trị kèch xù chắc chắn đã bị khóa. Tất cả nhà, xe và bất động sản dưới danh nghĩa của hắn đều đã bị đem ra bán đấu giá để trả nợ. Cho dù lúc ấy trên tay hắn còn lại chút tiền, đến giờ đã hơn nửa năm, chỉ có tiêu xài mà không có thu vào, núi vàng cũng có ngày dùng hết, huống chi là tình trạng của hắn lúc này.

Nhưng mà người như Nhiếp Trọng Chi và anh trai Tường Chính Nam của cô, thiết đãi nhiệt tình cũng rất trọng sĩ diện. Năm đó câu lạc bộ xa xỉ nổi tiếng ở Lạc Hải kia của hắn chính là để chiêu đãi mình bạn tốt, thời điểm đó những ai được hắn chiêu đãi đều cảm thấy cực kì hãnh diện.

Tường Chính Tuyền không ngăn được hắn, đành phải đứng một chỗ, nhìn hắn móc tiền từ túi này sang túi kia, lại bắt đầu sờ đồng sờ tây, sau một lát cư nhiên cũng lấy ra được đúng một khoản tiền như vậy.

Nếu cô không gặp được hắn, về sau hắn phải làm sao bây giờ? Tiếp tục uống rượu một cách đại dột, cho tới một ngày nào đó bỏ mạng đổi lấy một góc nhỏ nhỏ trên báo chí thành phố đưa tin sao?

Trên đường về nhà lại ghé vào cửa tiệm bán đồ tơ lụa để mua chăn nệm các thứ. Sau cùng mua được một đồng đồ lớn, Nhiếp Trọng Chi phải mang vác bốn lượt lên lên xuống xuống, mới đưa được tất cả đồ đã mua lên căn phòng ở tầng trên cùng của mình. Căn phòng nhỏ như vậy, lập tức đã bị một đồng đồ vật này nó chiếm cứ.

Thấy Nhiếp Trọng Chi đi ra ngoài, Tường Chính Tuyền gọi hắn lại, nói: “Bên dưới chuyển xong hết rồi.” Nhiếp Trọng Chi nhìn cô một cái: “Tôi đi mua com.”

Tường Chính Tuyền lúc này mới nhớ ra từ sau buổi tối hôm qua ăn được nửa phần com chiên tới bây giờ đến một ngụm nước cô cũng chưa được uống.

Nhiếp Trọng Chi khép hờ cửa lại, ánh mắt hắn lại dừng trên người cô: “Tôi sẽ quay về ngay.”

Cách nói chuyện như vậy, quả thật làm cho Tường Chính Tuyền ngẩn người hồi lâu. Trước kia hai người ở chung, cô cảm thấy vô cùng không tự nhiên, hần truy cô trốn, cô giống như con chuột nhỏ nằm dưới móng vuốt của mèo, tránh kiểu gì cũng không thoát khỏi bàn tay của hắn.

Kỳ thật ngay từ ban đầu, cô vốn dĩ cũng không ghét hắn. Lần đầu tiên xảy ra chuyện, thật sự thì cô có một nửa phần trách nhiệm. Thời điểm đó, cô vừa nhìn thấy hắn, liền cảm thấy vô cùng ngượng ngùng xấu hổ, trong lòng có gì đó thật lạ. Mỗi ngày cô đều cầu nguyện để cho chuyện này có thể trôi qua thật nhanh, để cô sớm quên được nó.

Sau nữa, hấn lại lấy chuyện ở quán bar ra để uy hiếp cô, cứ như vậy không chịu buông tha cho cô, quan hệ giữa hai người liền trở nên bế tắc. Nhưng rồi cô lại không biết làm thế nào, từ lúc đó cô bắt đầu vừa hận vừa giận lại chán ghét hấn, mỗi khi nghĩ tới, đều hận không thể khiến hấn lập tức biến mất khỏi thế gian này.

Cô luôn không hiểu nổi, với điều kiện gia thế của hấn, chỉ cần hấn nguyện ý, bất cứ người phụ nữ nào cũng sẽ vì hấn mà như con thiêu thân lao đầu vào lửa, nhưng hấn vì sao luôn không chịu buông tha cho cô?

Sau này, khi tới New York rồi, thỉnh thoảng cô lại ngồi một mình lẳng lặng nhớ tới những chuyện trước kia, cô luôn luôn nghĩ, hấn vì cái gì lại đối với cô như vậy. Mỗi khi nghĩ lại, cô vẫn không thể hiểu nổi.

Tường Chính Tuyền bắt đầu sửa sang lại đồ đạc, đầu tiên đem những thực phẩm linh tinh bỏ vào tủ lạnh, sắp xếp chén đĩa xoong chậu vào bếp. Lại đem đồ dùng tắm rửa vào phòng tắm, đặt từng chai từng lọ lên kệ ở bồn rửa tay.

Tường Chính Tuyền mở hộp xà phòng ra, lấy bánh xà phòng bỏ vào khay đựng, rồi đặt lên kệ góc phòng tắm. Hấn tắm rửa hình như chưa dùng sữa tắm bao giờ, mỗi lần gặp nhau trên người hấn đều toát ra một mùi hương xà phòng nhẹ nhàng mà khoan khoái.

Không gian nhỏ nhỏ, vì có những đồ sinh hoạt này nọ để vào, lập tức có hương vị của gia đình.

Đến lúc Nhiếp Trọng Chi trở về lại thấy Tường Chính Tuyền không có ở phòng khách, không ở phòng bếp, trái tim như bị treo lơ lửng. Chợt nghe thấy tiếng động vang lên trong phòng tắm, xoay người nhìn vào liền thấy cô đang cúi đầu, cẩn thận bóc hộp đựng xà phòng. Có phải cô vẫn còn nhớ hấn thích dùng xà phòng hay không?

Tường Chính Tuyền ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt đen bóng sáng rực của Nhiếp Trọng Chi. Cô giật mình, ánh mắt này hôm qua vẫn còn đục ngầu không chút sức sống, hôm nay lại có tinh thần hơn rõ ràng đến vậy, tựa như ánh sáng chung quanh đều hút vào đó, sáng ngời đến mức làm người ta phải đui mù.

Nhiếp Trọng Chi thoáng quay mặt đi: “Ăn cơm.”

Vẫn theo thường lệ một nồi canh nấu theo cách thức của người HồngKong, vài món xào, thêm hai phần cơm, ngoài ra... Tầm mắt Tường Chính Tuyền chợt dừng lại, cư nhiên còn có thêm một đĩa bánh sầu riêng. Tường Chính Tuyền thật sự đói bụng, cô ăn nửa chén cơm, hai cái bánh sầu riêng, uống thêm hai chén canh nữa, còn bao nhiêu đồ ăn không hết đều do Nhiếp Trọng Chi quét sạch.

Sau khi ăn xong, tựa như thật ăn ý, Nhiếp Trọng Chi thu dọn bàn ăn, còn cô đi vào phòng ngủ bắt đầu sửa sang, trải đệm lên giường.

Nếu là hơn bốn năm trước, phòng chừng cô chỉ biết ngồi một chỗ để nhìn người ta làm. Trải qua cuộc sống bốn năm ở New York, cô được rèn luyện rất nhiều. Trải đệm trải chăn, mặc dù không thể nói là thuần thục quen tay, nhưng không đến mức tay chân luống cuống. Đợi đến lúc làm xong xuôi, thời gian đã là hơn hai giờ chiều. Tường Chính Tuyền cũng mặc kệ Nhiếp Trọng Chi, cô mệt đến mức vừa nằm lên giường đã thờ ơ đều đều. Là vì quá mệt, chưa được một lát, Tường Chính Tuyền đã khép lại hai mí mắt nặng trĩu, lập tức chìm vào giấc ngủ.

Cô ngủ thật sự rất say, lông mi thật dài cong cong vênh lên, giống hệt như năm đó.

Hấn đã từng khát khao mong mỏi, mỗi khi mở mắt ra là có thể nhìn thấy cô đang ở bên cạnh mình.

Nhưng vì quá mong chờ, cho nên trước khung cảnh này, với hấn mà nói, tốt đẹp tựa như ảo ảnh. Chỉ khi hấn nhìn thấy cô thật sự, mới dám tin tưởng cô đang ở nơi này.

Nhiếp Trọng Chi im lặng không một tiếng động như một con mèo, lẳng lặng đứng ở đầu giường ngắm nhìn cô say ngủ. Cô thật sự ở đây, cô thật sự đang ở bên cạnh hấn! Toàn bộ thế giới tựa như bước vào mùa xuân, trăm hoa đua nở, ánh mặt trời ấm áp, tươi đẹp không cách nào tả xiết đang nhảy nhót vui mừng, nhưng Nhiếp Trọng Chi lại quá sợ hãi lo được lo mất, hấn sợ cô sẽ không cần hấn, sợ cô sẽ rời khỏi hấn bất cứ lúc nào.

Hấn trước kia khi còn là thiên chi kiều tử, tuổi trẻ khôi ngô lại tài năng nhưng cô vẫn không thèm nhìn tới. Hấn bây giờ còn có gì để níu kéo được cô?

Vui mừng cùng sợ hãi, như hai dòng nước xiết ấm lạnh không ngừng chảy vào người hấn. Dần dà, nỗi sợ hãi đã chiếm đóng toàn bộ tâm trí của hấn.

Đúng vậy, cô bây giờ chỉ là đang thương hại hấn mà thôi, bất cứ lúc nào cô cũng có thể không cần hấn. Nếu cô phát hiện tình trạng thực sự của hấn, cô sẽ bỏ hấn đi ngay tức thì.

Nhiếp Trọng Chi phát hiện bản thân hấn từ đầu tới cuối là một tên gốc chỉ biết lừa mình dối người. Biết rõ cô chỉ đang thương hại mình, hấn vẫn vui mừng như vậy. Biết rõ cô nói câu ở lại đây, chẳng qua là lừa hấn. Nhưng hấn vẫn một mực cam tâm tình nguyện để cô lừa.

Năm đó, ở bên ngoài phòng cấp cứu, khi hấn biết cô có con của hấn, trong bụng cô đang có cục cưng của hấn, cục cưng của hai người, Nhiếp Trọng Chi liền ngây ngốc, vui vẻ đến phát ngốc!

Hấn bị Tường Chính Nam đánh cho mặt mũi bầm dập, quỳ rạp trên mặt đất không đứng dậy nổi. Hấn nói với Tường Chính Nam: “Tường, mặc kệ cậu có tin hay không, tôi thật lòng yêu Tuyền Tuyền, không hề thua kém cậu yêu thương cô ấy.” Tường Chính Nam hung hăng đáp trả lại hấn bằng mấy quyền.

Khi đó, tất cả mọi chuyện bị lộ ra, những gì nên biết mọi người đều đã biết. Rốt cuộc cô không đến được với Diệp Anh Chương, mà cô lại đang mang

thai con của hắn, trong lòng Nhiếp Trọng Chi vẫn nghĩ rằng cô sẽ lựa chọn mình.

Nhưng không, thậm chí ngay cả cục cưng cô cũng không muốn.

Hắn cầu xin cô, vô số lần cầu xin cô. Thậm chí hắn còn từng nghĩ rằng, chỉ cần cô sinh đứa nhỏ ra, cho dù sau đó phải mang theo đứa nhỏ biến mất khỏi đây, cả đời cũng không xuất hiện bên cạnh cô nữa, hắn cũng cam lòng.

Nhưng mà, bất luận hắn cầu xin thế nào, cô vẫn không muốn giữ đứa nhỏ lại.

Lúc ở bệnh viện, thiếu chút nữa hắn đã bóp chết cô, thật sự chỉ còn thiếu một chút nữa mà thôi.

Từ sau lần đó, cuộc sống của hắn như mất đi tất cả ánh sáng. Hắn như cái xác không hồn, mỗi ngày mượn rượu tiêu sầu, bỏ mặc tất cả những gì xung quanh mình.

Tiền, thứ duy nhất thời điểm đó hắn có là tiền, nhiều đến mức có thể xếp thành một dãy dài con số Ả rập. Nhưng hắn cần những con số đó để làm gì, thứ hắn muốn, hắn lại không có được.

Cô chưa bao giờ yêu hắn, người cô yêu chính là Diệp Anh Chương, cô vẫn luôn tâm niệm được gả cho Diệp Anh Chương, làm vợ hắn ta. Cho dù có đứa nhỏ của hắn rồi, cô cũng dứt khoát kiên quyết không muốn nó.

Hắn kỳ thật hiểu được, nói cô không cần đứa nhỏ kia, chỉ bằng nói cô không cần hắn! Cô vẫn luôn chán ghét hắn, cho nên cũng chán ghét đứa nhỏ kia, ghét ai ghét cả tông chi họ hàng! (nguyên văn: Hận ốc cạp ô)

Năm đó hắn bị tiêm một mũi thuốc an thần, việc đầu tiên sau khi hắn tỉnh lại là chạy đi tìm bác sĩ chữa trị cho cô. Bác sĩ nói cô là vì không cẩn thận bị trượt chân nên mới sinh non. Hắn nghe xong, phản ứng đầu tiên đó là ‘ha ha ha ha’ cười thật to, “Không cẩn thận” bị trượt chân, bên trong cái “Không cẩn thận” này cô không có chút cố ý nào sao? Cả thế gian này chỉ có mình Nhiếp Trọng Chi hắn là biết rõ.

Đó là đứa nhỏ còn chưa được sinh ra, là cốt nhục của hắn và cô. Chỉ cần qua mấy tháng nữa, nó sẽ chào đời, sẽ khóc, sẽ cười, sẽ chơi đùa ầm ĩ.

Đứa nhỏ đã không còn, đứa nhỏ của cô và hắn đã không còn, không bao giờ còn nữa!

Trái tim đau đớn như có ngàn mũi tên xuyên qua, trước mắt hắn dần dần tối đen như mực! Hắn đưa tay ôm lấy ngực mình, muốn ngăn lại, nhưng làm cách nào cũng không ngăn được vết thương đang chảy máu đầm đìa.

Hắn đứng ở hành lang bệnh viện, lại giống như đang kẹt giữa cánh đồng hoang vô tận trong ngày tận thế, cuồng phong gào thét, mặc cho hắn gọi như thế nào, hét lên như thế nào, trong khoảng không này, dường như chỉ còn lại một mình hắn lẻ loi cô độc.

Có lẽ không còn ai cần hắn, người duy nhất thương hắn, yêu hắn là mẹ đã không còn trên cõi đời này, cho nên trên thế gian này, đã không còn ai yêu thương hắn, không còn nữa!

Từ thời điểm đó, trái tim hắn như một mảnh tro tàn, cuộc sống của hắn đã sa vào đầm lầy không có lối ra.

Nhưng hôm nay, cô đã trở lại! Cô nói cô muốn ở lại cùng hắn!

Nhiếp Trọng Chi si ngốc nhìn Tường Chính Tuyền chỉ cách mình trong gang tấc, vài lần muốn đưa tay ra chạm vào gương mặt non mềm của cô. Nhưng rồi lại không dám, hắn sợ quấy nhiễu cô, sợ làm kinh động đến mộng đẹp của cô, ngay cả hô hấp cũng rất nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chỉ cần anh cai nghiện, em sẽ ở bên anh cả đời

Tường Chính Tuyền nặng nề chìm vào giấc ngủ, nằm mê man được một giấc thật dài. Đến giữa khuya, ý thức của cô mơ hồ bị âm thanh khác thường ở bên ngoài truyền đến làm cho tỉnh giấc.

Đầu óc còn đang mơ màng, loáng thoáng nghe được có tiếng nôn mửa ‘Oe ọe ọe’. Rất gần, tựa như vang lên ở sát bên tai. Là ai? Là ai đang nôn mửa? Tường Chính Tuyền vỗ nhẹ cái trán, lật chăn đi xuống giường, không lẽ là Nhiếp Trọng Chi?

Tiếng nôn càng lúc càng rõ ràng hơn, có thể xác định được truyền ra từ phòng tắm. Cô đi lên đẩy cánh cửa phòng tắm bị đóng chặt ra, liền nhìn thấy Nhiếp Trọng Chi đang ghé vào bồn rửa tay mà nôn.

Tường Chính Tuyền vội vàng tiến lên đỡ lấy hắn: “Anh làm sao vậy?” Sắc mặt Nhiếp Trọng Chi trắng bệch, trên trán ướt đẫm mồ hôi, hắn lấy hết sức đẩy cô ra ngoài: “Đừng chạm vào tôi, đừng chạm vào tôi... Cô tránh ra, tránh ra.”

Nhất thời Tường Chính Tuyền không kịp đề phòng, bị hắn đẩy một cái lao đảo lúi về phía sau: “Anh làm sao vậy? Tay anh bị làm sao vậy?” Cô chú ý thấy tay phải đang nắm chặt của hắn giống như không kiềm chế được mà run rẩy không ngừng.

Tường Chính Tuyền cầm lấy tay hắn, tách từng ngón tay ra: “Rốt cuộc anh bị làm sao vậy?” Nhiếp Trọng Chi xoay người, đẩy cô ra, không cho cô đến gần: “Cô đi đi, đi đi! Đừng quan tâm đến tôi nữa...”

Không đúng! Nhiếp Trọng Chi rất không bình thường! Tường Chính Tuyền nâng tay lên chạm vào mặt hắn, muốn quan sát hắn cẩn thận hơn: “Anh đổ bệnh rồi phải không?”

Nét mặt Nhiếp Trọng Chi thống khổ không chịu nổi, thân thể run bần bật giống người như lên cơn sốt rét: “Tôi không đổ bệnh. Cô đi đi, đừng chạm vào tôi... Đừng chạm vào tôi.” Hắn có chút cuồng loạn đẩy mạnh cô ra, miệng lắp bắp như người mất hồn: “Tôi thấy khó chịu quá...khó chịu quá... Cô tránh ra, tôi nói cho cô biết đừng động vào tôi. Cô đi đi... Cút đi...”

Con nghiện ma túy! Ý nghĩ này làm cho Tường Chính Tuyền hung hăng hít một ngụm khí lạnh, tựa như vừa nhìn thấy ma quỷ chết chóc, không tự chủ được lui về phía sau từng bước. Cánh tay trần trụi của cô chạm tới tường gạch men lạnh như băng, cả người cô giật thót... Sau đó toàn thân lạnh lẽo phản ứng lại: Nhiếp Trọng Chi... Hắn thể nhưng dính vào ma túy!

Nhưng sao lúc cô chỉ đạo mấy bà di dọn nhà sửa sang lại phòng trọ, lại không hề phát hiện ra thứ kia.

Ý thức của Nhiếp Trọng Chi bắt đầu mơ hồ, hắn xoa xoa cái mũi, hai tay nắm lấy bả vai của cô, thì thào những lời vô nghĩa: “Tôi có tiền, tôi có rất nhiều tiền... Mau cho tôi một ít thứ tốt kia đi...”

“Mau cho tôi, mau đưa cho tôi...Tôi đau quá, tôi khó chịu quá...Mau cho tôi một ít thứ tốt kia đi, nhanh nhanh đi...”

Đau đớn trên vai khiến Tường Chính Tuyền ý thức được bây giờ dù cô đi tìm hiểu làm sao hắn lại dính vào thứ độc nghiện này đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Làm sao bây giờ? Cô phải làm sao bây giờ?

Cô dùng hết toàn lực, nửa kéo nửa đỡ đưa hắn ra khỏi phòng tắm, thu xếp cho hắn nằm lên trên sofa ở phòng khách. Làm gì bây giờ? Hắn vì sao lại sa chân vào bước đường này?

Tường Chính Tuyền đưa hai tay ôm mặt, hoàn toàn không biết phải làm gì.

Không đợi cô nghĩ thêm điều gì, Nhiếp Trọng Chi cuộn mình lại, lạnh run: “Mau cho tôi một ít thứ đó đi...Mau cho tôi...Tôi khó chịu quá...Tôi chịu không nổi nữa...” Tường Chính Tuyền cúi người ngồi xổm xuống, hung hăng dùng sức tát mạnh mấy cái vào mặt hắn, muốn làm cho hắn thanh tỉnh lại: “Nhiếp Trọng Chi, anh nhìn xem, anh nhìn xem tôi là ai!”

Nhiếp Trọng Chi bị đau đến trợn mắt, ánh mắt mê loạn nhìn chăm chăm cô đến ngây ngốc. Sau một lúc thật lâu, hắn rốt cục cũng nhận ra cô, một phen đẩy mạnh cô ra, gầm lên: “Đi đi, em đi khỏi đây đi, cút, cút mau...”

Tới giờ phút này Tường Chính Tuyền mới hiểu ra, vì sao từ đầu tới giờ hắn lại một mực muốn đuổi cô đi, bởi vì hắn sợ bị cô phát hiện bí mật này!

“Em không đi có phải hay không? Được, em không đi thì tôi đi... Tránh ra... Đừng cản đường tôi...” Hai tay hắn ôm lấy thân thể đang phát run, nghiến ngả lao đảo muốn đứng dậy đi ra ngoài.

Tường Chính Tuyền giành trước từng bước, đề lưng chặn trước cánh cửa, không cho hắn đi ra. Cô không biết sẽ giữ được bao lâu, dùng hết sức lực bình sinh của mình, hai tay gắt gao ôm chặt lấy thắt lưng của hắn: “Không, anh không được ra ngoài. Nhiếp Trọng Chi, anh không thể ra ngoài, tôi không cho phép anh ra ngoài đó...” Tuyệt đối không thể để cho hắn chạm vào thứ kia một lần nào nữa.

Nhiếp Trọng Chi bây giờ như một con dã thú bị trọng thương, nôn nóng cuồng loạn, liều mạng muốn thoát khỏi cô. Chỉ là, hắn vẫn còn lại một chút ý thức, vẫn biết giờ phút này người đang ôm lấy hắn là ai! :3

Chính là Tường Chính Tuyền, người mà hắn vẫn luôn nhớ nhung khôn nguôi, vừa hận lại vừa yêu không thể kiềm chế! Hắn không nỡ làm cô bị thương!

Tường Chính Tuyền ôm chặt lấy hắn: “Nhiếp Trọng Chi, tôi không cho phép anh đi ra ngoài! Tôi không cho phép anh đi ra ngoài! Anh có nghe hay không!”

Nhiếp Trọng Chi giật mạnh tóc mình, hô hấp nặng nề, thỉnh thoảng phát ra tiếng ‘A a ư ư’ đè nén thống khổ, tựa như sắp phát điên.

Làm sao bây giờ? Hắn tại sao lại đau đớn đến mức này. Tường Chính Tuyền ôm hắn, trong lòng đau như dao cắt, cô không biết mình bị làm sao, bất chợt hạ quyết định trong lòng, miệng thốt lên: “Nhiếp Trọng Chi, không cho phép anh để mình thế này nữa, chỉ cần anh bỏ nó, tôi sẽ ở lại đây cùng anh, sẽ mãi ở cùng với anh. Được không?” Thanh âm của cô mặc dù rất nhỏ, nhưng mỗi chữ nói ra đều rõ ràng mà chắc chắn, một lòng hạ quyết tâm, không hề có ý định đổi ý.

Trong khoảnh khắc đó, cả căn phòng trở nên yên tĩnh lạ thường, dường như ngay cả tiếng hít thở cũng ngưng bật.

Nhiếp Trọng Chi chậm rãi giương mắt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng nhìn cô giống như một kẻ ngốc. Nhưng một lúc sau, con đau đớn khó chịu kia lại kéo đến, mi tâm Nhiếp Trọng Chi dần thành một chữ “Xuyên” thật to [川], hần vẫn yên lặng nhìn cô, vẫn ngây ngốc như thế. Thanh âm của hần khàn khàn không chịu nổi xen lẫn về mừng rỡ khôn cùng: “Được, được, tôi không đụng. . . Tôi không đụng nữa, tôi không bao giờ đụng vào nó nữa. . . Tôi sẽ cố bỏ. Tôi nhất định sẽ bỏ được nó.”

Nhưng vừa dứt lời, con nghiện như con kiến gặm cắn trong người hần lại bắt đầu phát tác. Cả người Nhiếp Trọng Chi không ngừng vặn vẹo run rẩy, hần kiểm chế được một lúc lâu, nhưng sau lại không chịu được nữa, đẩy mạnh cô ra, vọt vào phòng tắm, ghé vào bồn rửa tay mà nôn ọe từng hồi từng hồi liên tục.

Tường Chính Tuyền muốn đến gần đỡ lấy hần, lại bị hần đẩy ra, Nhiếp Trọng Chi khều khào: “Đừng tới đây. . . đừng tới đây.”

Đợi cho đến lúc hần đi ra, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, trên người đổ mồ hôi đầm đìa, cả người vô lực, ngồi phịch xuống sofa, bắt đầu co rúm lại, liên tục run rẩy.

Tường Chính Tuyền hâm nóng khăn mặt, không ngừng giúp hần lau mồ hôi.

Qua một hồi, thân mình Nhiếp Trọng Chi nằm trên sofa cuộn chặt như cánh cung, hơi thở lúc được lúc không, có lẽ con khó chịu đã tới cực điểm. Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt bị giày vò đến mức biến dạng của hần, trong lòng Tường Chính Tuyền như có bộ móng vuốt bén nhọn túm lấy. Hần như bây giờ, cô thật sự không thể nhìn được nữa, run giọng nói: “Nhiếp Trọng Chi, anh cứ tiếp tục như vậy thì không được. Tôi đưa anh đi cai nghiện, được không?”

Nhiếp Trọng Chi bắt lấy tay cô, thở hổn hển nói: “Không, tôi không đi, tôi không đi. Tuyền Tuyền, tôi không hút, không hút nữa, tôi sẽ không bao giờ đụng vào thứ đó nữa. Em đừng đi, em đừng rời khỏi tôi.”

Gương mặt hần vì thống khổ mà vặn vẹo, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định. Tường Chính Tuyền kinh ngạc nhìn hần, đây là lần đầu tiên sau khi hai người gặp lại nhau, hần gọi cô là “Tuyền Tuyền”.

Nhiếp Trọng Chi cúi đầu nỉ non, giống như người nói mê sảng: “Tuyền Tuyền, em đừng đi, em đừng đi được không. Tôi nghe lời em, tôi không hút nữa, tôi không bao giờ chạm vào thứ đó nữa. Chỉ cần em không đi. . . Chỉ cần em không đi, tôi. . .” Hần bỗng nhiên ngừng không nói nữa, giống như có vật gì đó cứng rắn chặn lại trong cổ họng hần, khiến hần không thể nói thêm một lời nào nữa.

Giờ khắc này, Tường Chính Tuyền chỉ cảm thấy tim mình bủn rủn như muốn tan ra. Hần đã không còn là Nhiếp Trọng Chi của trước kia, một người bá đạo vô lại như vậy, bây giờ lại bất lực tựa như một đứa trẻ.

Giờ khắc này, trong đầu Tường Chính Tuyền lại có một ý nghĩ không muốn rời khỏi nơi này, rời khỏi Nhiếp Trọng Chi —— rời khỏi người đã từng khiến cô sợ hãi, chán ghét đến cực độ, hận không thể thoát khỏi hần thật xa, không bao giờ muốn nhìn thấy nữa!

Rất nhiều năm sau, mỗi khi Tường Chính Tuyền nhớ lại chuyện cũ, cô mới nhận ra rằng ngay từ giây phút đầu tiên bắt đầu, cô đã không thể nào đánh mất hần, cho dù hần đã đối với cô bằng đủ chuyện vô si. Nhưng cô lại đau lòng vì hần, cô chưa bao giờ đau lòng vì một người nào như vậy, thậm chí cả Diệp Anh Chương cũng chưa từng. Bất kể chuyện đã qua thế nào, ngay từ khi bắt đầu, Nhiếp Trọng Chi hần trên thế gian này đối với Tường Chính Tuyền cô mà nói, là độc nhất vô nhị.

Con nghiện của Nhiếp Trọng Chi giày vò hần liên tục cho tới rạng sáng mới dần dần dịu xuống.

Suốt một buổi tối, Nhiếp Trọng Chi nôn mửa không biết bao nhiêu lần, có lẽ đến cả dịch dạ dày cũng đã bị nôn ra sạch sẽ, nhất định phải ăn chút gì đó nhẹ nhẹ để nhuận tràng.

Kỳ thật mấy năm Tường Chính Tuyền ở New York cũng học được cách nấu một vài món đơn giản, tỷ như món dễ nhất là cháo trắng, hay món cơm chiên trứng linh tinh. Mấy lưu học sinh ở nước ngoài, mười người thì có đến tám người biết làm.

Ngày hôm qua khi đi siêu thị, vội vội vàng vàng nên không nghĩ đến là phải mua gạo. Người ta nói người phụ nữ nội trợ có khéo léo cách mấy thì không có gạo cũng chẳng thể thổi được cơm, Tường Chính Tuyền đành phải chạy ra phố để đi mua. Con đường gần nhà cô cũng không quen thuộc là bao, chỉ biết con đường chỗ tiệm cà phê kia không bán đồ ăn sáng, vì thế cô đành đi ngược lại với hướng đó một đoạn đường rất dài, mới tìm được một cửa tiệm nhỏ trông thật sạch sẽ, có bán cháo trắng, súp đậu nành, bánh quẩy, bánh mì và một ít dưa cải mà cô thấy được.

Nghĩ rằng dạ dày của Nhiếp Trọng Chi có lẽ phải bồi bổ thêm một thời gian nữa, Tường Chính Tuyền lúc đi ngang qua siêu thị bên đường, bèn đi vào mua một ít gạo và mì sợi.

Chỉ một hồi như vậy đã tốn không ít thời gian. Tường Chính Tuyền nhìn đồng hồ, đã hơn một tiếng trôi qua, bình thường giờ này là thời gian đi làm. Hôm nay là thứ hai, lẽ ra trước chín giờ sáng cô phải quét thẻ để đi vào bộ phận thiết kế của tập đoàn K.W ở Lạc Hải.

Tường Chính Tuyền xách một túi đồ lớn, khi cô đẩy nhẹ cửa đi vào, không khỏi cả kinh, trước lúc cô đi ra ngoài Nhiếp Trọng Chi mới chớp mắt ngủ được một lúc, thế nhưng lúc này hần đã rời giường, cả người suy sụp tuyệt vọng ngồi trên sofa.

Nhiếp Trọng Chi hiển nhiên nghe thấy động tĩnh, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy cô, cả người hần chợt thả lỏng, vẻ kinh hoàng trong mắt lập tức bị giấu đi.

Nhiếp Trọng Chi đang sợ hãi! Hắn sợ hãi cô sẽ rời đi!

Tường Chính Tuyền cô không biết thế nào, vậy mà lại bắt đầu đọc được tâm sự của hắn.

Tường Chính Tuyền đem cháo trắng dưa cải và mấy món khác bày lên trên bàn cơm, dịu dàng nói: “Tôi sợ anh lúc tỉnh dậy bị đói bụng, cho nên mới đi mua chút đồ ăn về ăn. Từ nơi này đi ra ngoài, rẽ phải, đi qua hai con phố... Cửa tiệm kia rất sạch sẽ, tôi tiện thể mua thêm một ít sữa đậu nành, bánh quẩy. Anh ăn mấy món này trước, sau đó lại nghỉ ngơi, được không?” Cô nói liên miên đông dài một hồi lâu, chợt phát hiện lần đầu tiên mình lại có thể nói với hắn nhiều như vậy. Thế nhưng lời của cô vẫn có chút tác dụng, Nhiếp Trọng Chi nghe xong thần sắc dần dần thả lỏng hơn.

Tường Chính Tuyền múc cho hắn một chén cháo trắng, đem sữa đậu nành đổ vào trong ly rồi đặt vào tay hắn: “Ăn đi.” Nhiếp Trọng Chi tựa như một đứa trẻ nhu thuận nghe lời, cúi đầu im lặng uống cháo.

Tường Chính Tuyền uống hết một chén cháo nhỏ liền buông bát. Cô chần chờ một lúc rồi mở miệng nói: “Tôi nói với anh chuyện này, anh đừng tức giận được không?” Nhiếp Trọng Chi ngẩng đầu nhìn cô, thần sắc nhu hòa, ý bảo cô nói tiếp.

Tường Chính Tuyền lúc này mới nói: “Tôi vừa gọi điện thoại cho anh trai tôi, nói với anh ấy rằng mọi chuyện của anh đều rất ổn, tôi sẽ ở lại cùng anh, để anh ấy yên tâm.”

Sự thật thì, sau khi Tường Chính Tuyền đem hết tình hình của Nhiếp Trọng Chi kể lại tường tận cho anh trai Tường Chính Nam nghe, Tường Chính Nam ở đầu máy bên kia cũng hít mấy ngụm khí lạnh, giọng nói như đang rống lên với người khác: “Tên Nhiếp Trọng Chi này muốn chết sao? Cậu ta cứ nhiên dấm chạm vào mấy thứ đó! Cậu ta điên rồi có phải không?”

Sau một lúc lâu, Tường Chính Nam mới bình tĩnh lại một chút: “Tình hình có nghiêm trọng lắm không?” Tường Chính Nam vừa nói ra khỏi miệng, liền cảm thấy mình thật hồ đồ. Tuyền Tuyền từ nhỏ đã được bao bọc cẩn thận, cho dù sau này sang New York, cuộc sống cũng chỉ qua lại hai chỗ trường học, nhà trọ. Chưa bao giờ tiếp xúc với những chuyện như thế này, con bé làm sao có thể phân biệt được nghiêm trọng hay không nghiêm trọng?

Quả nhiên liền nghe Tường Chính Tuyền trả lời: “Em cũng không biết.”

Tường Chính Nam: “Anh lập tức qua bên đó, phải đưa cậu ta đi cai nghiện ngay.”

Tường Chính Tuyền do dự: “Anh, anh ấy nói, nếu mọi người đến tìm anh ấy, anh ấy sẽ lại biến mất lần nữa. Bây giờ anh ấy thế...”

Tuyền Tuyền còn chưa nói xong, Tường Chính Nam đã hiểu, với tình trạng lúc này của Nhiếp Trọng Chi, nếu lại biến mất lần nữa, thì nhóm người bọn họ có lẽ chỉ còn cách ngồi đây chờ để đi nhặt xác cậu ta mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Chỉ cần anh cai nghiện, em sẽ ở bên anh cả đời 2

Tuyền Tuyền còn chưa nói xong, Tường Chính Nam đã hiểu, với tình trạng lúc này của Nhiếp Trọng Chi, nếu lại biến mất lần nữa, thì nhóm người bọn họ có lẽ chỉ còn cách ngồi đây chờ để đi nhặt xác cậu ta mà thôi.

Trong nháy mắt, một người luôn làm việc quyết đoán như Tường Chính Nam lại không nghĩ ra được cách gì giải quyết cho thỏa đáng.

Tường Chính Tuyền nói ra quyết định của cô: “Anh, em... Em muốn ở lại Ninh Thành cùng anh ấy.”

Tường Chính Nam chưa bao giờ nghĩ tới em gái hắn lại có dự định này, hắn cho rằng mình vừa nghe lầm: “Em ở lại Ninh Thành cùng với cậu ta?” Dù sao năm đó gút nắc của Tuyền Tuyền và Nhiếp Trọng Chi hắn cũng biết rõ. Tuyền Tuyền không hề thích Nhiếp Trọng Chi, nếu không năm đó con bé sẽ không từ bỏ đứa bé.

Tường Chính Tuyền ‘vâng’ một tiếng: “Anh, bộ dạng anh ấy bây giờ, em... Em không có cách nào rời đi được. Em muốn ở lại Ninh Thành thêm một thời gian.” Tường Chính Tuyền hơi ngừng lại, sau mới nhẹ nhàng nói tiếp: “Anh, em không biết mình làm sao, nhưng nhìn thấy bộ dạng anh ấy lúc này, em lại thấy không chịu được... thấy rất đau lòng...”

Người duy nhất không hiện tại Nhiếp Trọng Chi không bài xích chính là cô. Sao cô có thể bỏ mặc hắn một mình lẻ loi ở nơi này?

Chính miệng Tuyền Tuyền đã nói con bé đau lòng Nhiếp Trọng Chi? Tường Chính Nam ở đầu bên kia điện thoại kinh ngạc vài giây, trong lòng chợt dâng lên một ý niệm mơ hồ. Hắn không nói gì thêm, chỉ dùng giọng điệu yêu chiều ôn nhu nói: “Rất nhiều năm trước anh đã nói với em rồi, bất luận em quyết định điều gì, anh đều ủng hộ em. Lần này cũng như thế.”

Tường Chính Tuyền ầm ập mỉm cười: “Anh, em cảm ơn anh. Chỉ là thân thể của mẹ vừa mới chuyển biến tốt đẹp, em lại.....”

Tường Chính Nam ngắt lời cô: “Tình trạng bệnh tình của mẹ anh nắm rõ hơn em. Bệnh của mẹ vẫn đang trong tầm kiểm soát được, lần này là bởi vì chuyện của ba nên mới đột nhiên phát tác. Trong khoảng thời gian qua mẹ đã bình phục hơn rất nhiều, chỉ cần chuyện của ba không có chuyển biến tiêu cực gì quá lớn, bệnh của mẹ tuyệt đối sẽ không bị phát tác nữa. Và lại, trong nhà còn có anh, tạm thời em cứ an tâm mà chăm sóc Nhiếp đi.”

Hai người lại hàn huyên trong chốc lát, Tường Chính Nam nói: “Như vậy đi, anh sẽ sai người ở Ninh Thành tìm một bác sĩ tư nhân phục vụ thường trực. Đến lúc đó em có thể liên lạc với người ta, tham khảo một vài đề nghị chuyên môn mà người ta đưa ra, sau đó giúp Nhiếp cai nghiện. Nếu Nhiếp chịu đồng ý, em cũng có thể thu xếp để cậu ta và bác sĩ gặp nhau.”

Tường Chính Tuyền: “Vâng.”

Tường Chính Nam trước khi cúp máy còn dặn dò thêm một câu: “Tuyền Tuyền, em cố gắng chăm sóc cho Nhiếp thật tốt, bất cứ lúc nào cũng phải giữ liên lạc với anh, nếu tình hình nghiêm trọng quá, không trì hoãn thêm được nữa, thì phải cường chế cậu ta đến trung tâm cai nghiện.”

Không thể tưởng được Nhiếp cư nhiên để bản thân mình trở thành bộ dạng này!

Tuyền Tuyền nếu vì Nhiếp Trọng Chi mà nguyện ý buông tha cho công việc mà con bé yêu thích, ở lại Ninh Thành thì tuyệt đối không chỉ đơn thuần là vì thấy Nhiếp Trọng Chi đáng thương, dù sao trên đời này kẻ đáng thương cũng không phải ít!

Nhớ lại năm đó sau khi Tuyền Tuyền ở bệnh viện kiểm tra phát hiện mình có thai, mới đầu hẳn còn tưởng là của Diệp Anh Chương, thiếu chút nữa đã vung tay lên hỏi thăm cậu ta. Trong chớp mắt đó, Nhiếp Trọng Chi một phen đẩy Diệp Anh Chương ra, lập tức nhận lấy một quyền của hắn. Nhiếp Trọng Chi hết sức nghiêm túc nói cho hắn, đứa nhỏ trong bụng Tuyền Tuyền là của cậu ta!

Tường Chính Nam sau một giây kinh ngạc, liền nổi giận đánh tiếp: “Cái tên khốn kiếp này!”

Cái tên khốn Nhiếp Trọng Chi này có còn là người nữa không? Từ nhỏ cậu ta đã nhìn Tuyền Tuyền lớn lên, ngoại trừ không có quan hệ huyết thống ra, Tuyền Tuyền quả thực chẳng khác nào em gái của cậu ta. Vậy mà cậu ta lại dám xuống tay với Tuyền Tuyền! Nhiếp Trọng Chi có loại phụ nữ nào lại không thể có, nhưng cậu ta cư nhiên đem móng vuốt của mình với đến chỗ Tuyền Tuyền. Hắn không đánh cho tên khốn này tàn phế thì hẳn không phải là Tường Chính Nam!

Nhiếp Trọng Chi vốn dĩ mang đai đen cửu đoạn môn võ Teakwondo, trong đám anh em bọn họ ngoại trừ Chúc An Bình ra, thì không còn một ai là đối thủ của hắn. Nhưng Nhiếp Trọng Chi lúc đó vì trong lòng cảm thấy mình có lỗi nên không muốn đánh trả, chỉ vài cú đấm giáng xuống đã khiến Nhiếp Trọng Chi nằm bẹp trên mặt đất.

Nếu không phải đúng lúc đó Tường Chính Tuyền được đưa ra khỏi phòng cấp cứu, hẳn chắc chắn sẽ đánh cho tên kia tàn phế.

Cách một ngày sau, Nhiếp Trọng Chi mặt mũi bầm dập đến tìm hắn, nói với hắn: “Tường, bất luận cậu có tin hay không, tôi thật lòng yêu thương Tuyền Tuyền.”

“Tường, tôi rất yêu cô ấy.”

“Tường, chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, tôi chưa từng cầu xin cậu lấy một lần. Lần này, xem như tôi cầu xin cậu, Tường, cậu khuyên Tuyền Tuyền để cô ấy giữ đứa nhỏ trong bụng lại được không?”

Nếu Tuyền Tuyền và cậu ta yêu nhau, Tường Chính Nam đương nhiên là vỗ hai tay nhiệt liệt hoan nghênh Nhiếp Trọng Chi trở thành em rể của mình, nhưng hôm nay Tuyền Tuyền đã có thai rồi, lại không muốn có nó, điều này chứng tỏ cái gì? Chẳng phải chứng tỏ Tuyền Tuyền không hề muốn đến với cậu ta sao?

Tường Chính Nam còn nhớ lúc ấy chính hắn mặt không chút cảm xúc ngẩng đầu lên, chỉ về phía cửa phòng làm việc của mình: “Nhiếp Trọng Chi, từ nay về sau tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa, cậu cút ra ngoài cho tôi!”

Nhiếp Trọng Chi: “Tường...” Lúc đó Tường Chính Nam như ngọn núi lửa bùng phát, ánh mắt rét lạnh, từng chữ một sắc bén như dao: “Nhiếp Trọng Chi, sau khi trải qua chuyện này, cậu cảm thấy chúng ta còn có thể làm bạn bè với nhau nữa sao? Chúng ta còn có thể trở lại như trước kia được sao? Cậu nằm mơ đi!”

Nhiếp Trọng Chi: “Tường, là tôi không đúng, hết thấy đều là lỗi của tôi. Nhưng đứa bé kia vô tội...” Tường Chính Nam cảm xấp vãn kiện đang để trên bàn hung hăng ném mạnh qua, lạnh lùng quát lớn: “Cút, cút ra ngoài. Tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa.”

Nhiếp Trọng Chi không hề tránh né, để mặc cho xấp vãn kiện bay đến đập ngay lên trên người mình: “Tường, tôi cũng không muốn mọi chuyện trở thành như thế này. Chính tôi cũng không biết tại vì sao... tại vì sao mình lại yêu Tuyền Tuyền. Tôi đã kiểm chế, nhưng rồi lại bất lực. Tường... Xin lỗi... Tường, cậu giúp tôi được không?”

Tường Chính Nam giận dữ phẫn nộ quát: “Nhiếp Trọng Chi, cậu không chịu cút đi có phải không?” Hắn bấm nút gọi nội bộ: “Gọi mấy nhân viên bảo vệ lên cho tôi.”

Nhiếp Trọng Chi: “Tường, đừng như vậy, Tường...”

Tám nhân viên bảo vệ lập tức gõ cửa đi vào, đứng thành hai hàng hai bên người Nhiếp Trọng Chi. Tường Chính Nam cũng không ngẩng đầu lên, cất giọng phân phó: “Mời Nhiếp tiên sinh đi ra ngoài.”

Người đứng đầu nhóm bảo vệ nhận lệnh: “Dạ.” Liền xoay người cực kì khách khí nói với Nhiếp Trọng Chi: “Nhiếp tiên sinh, mời anh.” Hắn vốn cũng biết vị Nhiếp tiên sinh này là bạn tốt của ông chủ hắn, không thể đối cứng được, thái độ cực kỳ mềm mỏng: “Nhiếp tiên sinh, chúng tôi chỉ là nhận lệnh làm việc, xin ngài đừng bắt chúng tôi phải mạnh tay.”

Nhiếp Trọng Chi thấy Tường Chính Nam vùi đầu vào xem văn kiện, không thèm để mắt vào sự tồn tại của hắn, biết lúc này có nói thêm cũng vô dụng, bắt đầu đi đành phải xoay người đi về. Mới đi được mấy bước, lại nghe giọng nói của Tường Chính Nam truyền đến: “Đứng rồi, nhân viên phòng bảo vệ các anh chú ý, về sau người lạ không phận sự nếu không có hẹn trước thì tuyệt đối không cho vào đây. Nếu người nào dám câu thả sao lãng, tùy tiện để người khác đi vào đây, thì về sau không cần đến đây làm việc nữa.”

Tường Chính Nam đã ngờ ý như vậy, rõ ràng đang nói Nhiếp Trọng Chi là người lạ. Người đứng đầu nhóm bảo vệ vội vàng đáp lời: “Đã rõ.”

Tình cảm anh em hơn hai mươi năm của hai người sau chuyện kia xảy ra đã bị đẩy xuống điểm băng giá, từ đó về sau, Nhiếp Trọng Chi hoàn toàn biến mất khỏi giới xã giao quanh Tường Chính Nam.

Tuy rằng Tường Chính Nam còn giận Nhiếp Trọng Chi, nói không muốn gặp nữa, nhưng vẫn âm thầm để ý nhất cử nhất động của cậu ta. Dù sao cũng là anh em bao nhiêu năm, tình như thù tức*, xương dù gãy thì vẫn còn gân. *anh em như thể tay chân.

Nửa năm trước khi Nhiếp Trọng Chi bị phá sản, đám người Sở Tùy Phong, Chúc An Bình, Lộ Dịch Chu còn hẹn Tường Chính Nam đi ăn cơm. Sở Tùy Phong đợi mọi người đã ngồi xuống đông đủ, mới tuyên bố mục đích của buổi hẹn hôm nay: “Tình hình của Niếp bên kia rất không ổn, các công ty quảng cáo lớn đều rút lui, bây giờ lượng người xem và lượt truy cập đã rút xuống mức thê thảm. Căn cứ vào nguồn tin đáng tin cậy của tôi, về mặt sổ sách của công ty cậu ta tiền chi ra đã vượt quá số thu vào, nếu cứ tiếp tục thế này, tuyệt đối không cầm cự được quá nửa năm. Nếu không, mấy anh em chúng ta giúp cậu ta mua một ít cổ phần công ty, ném thử mùi vị làm bên lĩnh vực công nghệ thông tin xem thế nào.”

Tất cả mọi người không hề phản bác mà đều đồng loạt nhất trí. Lộ Dịch Chu không biết ngọn nguồn, bỗng cảm thán một câu: “Không biết mấy năm qua cậu ta chịu kích thích từ ai, tự mình sa ngã, hoàn toàn bỏ mặc hoạt động của công ty. Thăng nhóc này đang tự đưa chết mình đây mà!”

Chúc An Bình là người từng trải, khẽ nhấp một ngụm rượu, trầm giọng nói: “Có thể khiến một người đàn ông sa ngã như vậy, nếu không phải là sự nghiệp thì chỉ còn chuyện tình cảm. Nhiếp Trọng Chi từ khi còn trẻ lại có hoàn cảnh như thế thì tuyệt đối không chịu thua người khác, loại trừ sự nghiệp ra, vậy thì...” Chúc An Bình khẽ nhướng cặp lông mày đen rậm của mình, tỏ ý không nói thêm gì nữa.

Lộ Dịch Chu nghe vậy liền cất tiếng cười ha ha thật to: “Chúc, cậu đang kể chuyện tiểu lâm đấy à? Tôi còn chưa bao giờ nghe Nhiếp nói đến mấy chuyện yêu đương đứng đắn gì đâu.” Chúc An Bình nhún nhún vai: “Cậu không tin thì tôi cũng hết cách. Nói thế nào đi nữa thì tôi cũng là người từng trải mà.” Dứt lời, ánh mắt hắn lại nhìn Lộ Dịch Chu một cách thương hại: “Lộ, đi đêm lăm cũng có ngày gặp ma. Cậu cũng nên ổn định đi thôi, nghiêm túc tìm lấy cho mình một người phụ nữ tử tế đi.”

Lộ Dịch Chu cười tà, khoe miệng sắp ngoác ra hai bên má, một bộ đùa giỡn: “Được. Nếu thật sự có ngày đó, người anh em tôi sẽ tự mang ba đồng để lên bàn, xin nhờ cậu tận tình chỉ giáo.”

Sở Tùy Phong liếc liếc Chúc An Bình, miễn cưỡng nói: “Thôi đời bây giờ, phụ nữ bên ngoài kia so ra còn nhiều hơn châu chấu. Thế nhưng để thích hợp làm vợ chúng ta, không phải quá ít, mà là căn bản không có người nào. Cậu cho rằng người nào cũng đều giống như cậu sao, con bà nó, hai lần kết hôn, cô dâu vẫn là một người. Chúc, cậu chính là bông hoa hiếm có trong đám anh em chúng ta. Nào, các anh em, chúng ta hãy vì đóa hoa quý bên cạnh này mà làm một cái gốc cây đi.”

Ngay sau ngày anh em tụ hội đó, Sở Tùy Phong liền đi tìm Nhiếp Trọng Chi để nói chuyện đầu tư, thế nhưng Nhiếp Trọng Chi lại quả quyết cự tuyệt. Sau đó không lâu, công ty của Nhiếp Trọng Chi liền xin làm thủ tục phá sản. Có thể nói, mấy anh em bọn họ chỉ có thể tro mắt đứng nhìn Nhiếp Trọng Chi từng bước một đi vào con đường phá sản.

Khi công ty của hắn tuyên bố phá sản, cũng là lúc Nhiếp Trọng Chi ủy thác cho người có thẩm quyền bán đấu giá tất cả tài sản dưới danh nghĩa của hắn, ấn theo tỉ lệ bồi hoàn các khoản nợ của công ty mà vốn dĩ không cần cá nhân đứng ra chi trả. Sau đó, Nhiếp Trọng Chi liền tựa như bọt biển mà biến mất khỏi Lạc Hải, không một ai hay biết hành tung của hắn.

Không thể ngờ tới vậy mà hắn lại ở Ninh Thành, còn vừa khéo bị Tuyền Tuyền gặp được.

Tường Chính Tuyền ra ban công nhô thu quần áo vào, để lên trên sô pha, ngồi xuống bắt đầu sắp xếp lại gọn gàng. Thành thạo cô lại ngẩng đầu lên liếc trộm vào trong phòng bếp xem Nhiếp Trọng Chi đang rửa chén dọn dẹp, động tác của hắn vô cùng thuần thục, như thể trước kia hắn đã làm vô số lần rồi, trong lòng chợt cảm thấy buồn bực không thôi. Hắn đã làm mấy chuyện đó khi nào vậy?

Mấy việc lật vật gấp quần áo này, thoạt nhìn thì rất đơn giản nhưng khi làm rồi thì mới thấy không dễ dàng chút nào. Tường Chính Tuyền từ nhỏ đến lớn chưa từng phải gấp quần áo cho đàn ông, cho dù quần áo của anh trai Tường Chính Nam cũng không có, vì thế cô đã thử đủ kiểu trên trời dưới đất.

Nhiếp Trọng Chi từ phòng bếp đi ra, liền nhìn thấy cảnh tượng này. Tường Chính Tuyền khom người lại gấp tay áo dài áo somi của hắn, cực kì chuyên tâm vào lật chỗ này, gấp chỗ kia, vừa gấp vừa nghiên cứu, có lẽ là vì làm không quen, cho nên động tác rất vụng về. Phát hiện nho nhỏ này, làm cho Nhiếp Trọng Chi không hiểu sao lại chợt cảm thấy thật vui vẻ.

Nếu có thể, hẳn nguyện cả đời này cứ như vậy, được nhìn cô giúp hẳn gấp quần áo, để thời gian quanh mình lặng lẽ trốn đi.

Thấy Nhiếp Trọng Chi đứng ngăn người giữa phòng khách, Tường Chính Tuyền nghĩ rằng hẳn lại đang lo lắng cô sẽ bất chợt rời đi, vì thế ngắt đầu nói với hẳn: “Nhanh đi ngủ đi, tôi sẽ không đi. Gấp xong chỗ quần áo này, tôi cũng phải đi ngủ bù nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chỉ cần anh cai nghiện, em sẽ ở bên anh cả đời 3

Thanh âm của cô trong trẻo ngọt ngào, giống như con gió nhẹ ảm áp, thổi tan nỗi lo sợ bất an của Nhiếp Trọng Chi. Chính miệng cô đã nói, cô sẽ không rời khỏi đây.

Phút chốc nỗi bàng hoàng lo lắng trong lòng hẳn ngày đó rốt cục cũng cảm thấy an tâm hơn. Hẳn đi vào phòng, lúc đến cửa phòng bỗng quay đầu lại nhìn Tường Chính Tuyền, chỉ thấy cô đang cúi đầu, cả người dịu dàng uyển chuyển đẹp tựa như trong tranh.

Nhiếp Trọng Chi vừa nằm xuống được một lát đã ngủ thật say, Tường Chính Tuyền rón ra rón rén đi vào nhìn hẳn hai lần, hẳn đều ngủ rất trầm, cả người thả lỏng bình thản.

Tường Chính Tuyền gọi điện thoại cho giám đốc thiết kế Ninh Hi, chỉ nói trong nhà có việc đột xuất, không thể không từ chức. Ninh Hi không thể ngờ được rằng Tường Chính Tuyền lại quyết định nghỉ việc, bây giờ tuy rằng đang là cuối thu, trời mới chớm sang đông, nhưng bộ sưu tập thời trang xuân hạ của công ty đã chính thức được bắt đầu. Thời gian Tường Chính Tuyền vào bộ phận thiết kế tuy rằng chưa đến nửa năm, nhưng đã âm thầm được cất nhắc trở thành nhân viên chủ lực của bộ phận, không một lời báo trước đột nhiên từ chức, phần việc của cô nhất thời không có người tiếp nhận, tiến độ công việc của bộ phận nhất định sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều.

Ninh Hi nói năng có lý, làm việc có tình, hết lời khuyên bảo cô: “Teresa, em không thể nói không làm nữa là không làm nữa được, tốt xấu gì thì cũng phải cho tôi chút thời gian để tôi tìm được người đến tiếp nhận vị trí của em đã. Hơn nữa, trong bộ sưu tập trang phục xuân hạ năm tới, ý tưởng của em rất tốt, bộ thiết kế đầu tiên có mấy mẫu tôi xem thấy thích vô cùng, tôi đã họp thảo luận qua cùng sếp tổng, quyết định để em làm nhà thiết kế chính trong bộ sưu tập mùa xuân của QUEEN lần này.

Cho nên, em làm gì thì làm đi nữa, ít nhất cũng chờ làm xong bộ sưu tập này rồi từ chức được không?”

Công việc thiết kế của Tường Chính Tuyền luôn được Ninh Hi hết lòng khen ngợi, hơn nữa bản thân cô lại thích thiết kế quần áo xinh đẹp, có người tán thưởng sở thích của mình, cho nên đối với công việc luôn luôn hết sức nhiệt tình, hết sức nghiêm túc. Phải từ bỏ nó kỳ thật trong lòng cô vẫn có một chút do dự, liền thân nhiên đáp lời: “Thời gian tới tôi sẽ ở lại Ninh Thành giải quyết chuyện gia đình mình... Đây là nguyên nhân lớn nhất khiến tôi không thể không từ chức.”

Tường Chính Tuyền không biết tình trạng của Nhiếp Trọng Chi tới chừng nào mới tốt lên được, ít nhất thì trước khi hẳn có chuyển biến mới, cô không thể rời đi.

Ninh Hi ở đầu bên kia điện thoại trầm ngâm một lát, rất nhanh đã đưa ra một lời đề nghị: “Hay là thế này đi, Teresa, em có thể ở lại Ninh Thành tiếp tục công việc đang dở, tôi sẽ xin cấp trên cho em được kiêm chức, đến chừng nào bộ sưu tập xuân hạ của em hoàn thành, chúng ta lại tiếp tục thảo luận về việc xin nghỉ việc của em. Không chừng đến lúc đó chuyện gia đình em đã được giải quyết ổn thỏa, em lại không muốn từ chức nữa. Đương nhiên, em không cần phải trả lời tôi ngay, em cứ suy nghĩ cho kỹ đi.”

Tường Chính Tuyền nghĩ một chút: “OK, cho tôi ít thời gian cân nhắc lại rồi sẽ trả lời anh ngay.”

Mấy ngày nay tính ra thời gian ngủ của cô cũng chỉ được hơn mười mấy tiếng đồng hồ. Tường Chính Tuyền sau khi cúp điện thoại của Ninh Hi, chợt nhớ tới mẹ Lục Ca Khanh, biết mình không thể kéo dài thêm nữa, phải gọi điện thoại cho mẹ an tâm.

Ngày hôm trước lúc Tường Chính Tuyền có gọi điện cho mẹ nói rằng công việc bên này chưa xong, có lẽ sẽ về nhà muộn hơn mấy ngày. Lục Ca Khanh không chút nghi ngờ, chỉ luôn miệng dặn dò cô bên ngoài chuyện gì cũng phải cẩn thận.

Kỳ thật bây giờ người mà Tường Chính Tuyền khó đối mặt nhất chính là mẹ Lục Ca Khanh.

Điện thoại vừa được nối máy, mẹ Lục Ca Khanh liền hỏi ngay về của cô: “Tuyền Tuyền, chừng nào thì con trở về? Đã đặt vé máy bay chưa?”

Trốn trước trốn sau, đến cùng vẫn không tránh được, Tường Chính Tuyền liền ngoan ngoãn thành thật khai báo rõ ràng với mẹ: “Mẹ, có lẽ con phải ở lại Ninh Thành thêm một thời gian nữa.” Lục Ca Khanh trong điện thoại ngắt ra một giây: “Làm sao vậy? Công ty xảy ra chuyện gì phải không?”

Tường Chính Tuyền cắn môi do dự một lúc lâu mới nói: “Mẹ, con ở Ninh Thành đã gặp Nhiếp... Nhiếp Trọng Chi. Tình hình Anh ấy bây giờ rất không

tốt.” Cô đem mọi chuyện một năm một mười kể cho mẹ nghe, lại sợ mẹ quá lo lắng, cuối cùng cô vẫn che giấu chuyện Nhiếp Trọng Chi nghiện ma túy, chỉ nói rằng hần nghiện rượu nặng.

Tường Chính Tuyền nói xa xăm: “Mẹ, con không biết mình làm sao. Lúc này con không thể rời đi được, con không thể bỏ mặc anh ấy. Mẹ, nếu bây giờ con mặc kệ không quan tâm, phần đời còn lại của anh ấy xem như hồng mất.”

“Mẹ, chỉ cần nghĩ đến đó thôi, tim con sẽ rất khó chịu, rất đau đớn. Mẹ, con cũng không biết rốt cuộc mình bị làm sao nữa.”

“Mẹ, con thật sự không cách nào bỏ mặc anh ấy được.”

Lục Ca Khanh trầm mặc một hồi lâu, sau mới thở dài một hơi nói: “Trọng Chi sao lại suy sụp đến tình trạng này?”

Tuyền Tuyền mấy năm qua không ở đây, Lục Ca Khanh cũng không gặp Nhiếp Trọng Chi thêm lần nào. Lúc này nghe Tuyền Tuyền kể, cũng không khỏi bàng hoàng. Nhớ lại trước kia khi Thăng bé này còn nhỏ là một đứa khôi ngô tuấn tú, hiểu biết lễ nghĩa, mỗi khi bà gặp nó đều yêu quý không thôi.

Cho dù sau khi biết mọi chuyện xảy ra giữa nó và Tuyền Tuyền, tuy rằng bà cũng giận nó, nhưng làm thế nào cũng không giận lâu. Mấy năm qua, thỉnh thoảng bà lại nhớ tới nó. Sau lại nghe nói công ty Thăng bé phá sản, trong lòng bà cũng không dễ chịu gì, suy nghĩ trăm trọc mấy đêm ngủ không yên.

Lục Ca Khanh từ chuyện của con trai lớn Tường Chính Nam bà cũng hiểu được đạo lý ‘bất kỳ chuyện gì cường cầu quá cũng không thành được’, nếu Tuyền Tuyền đã quyết định làm như vậy, dù bà nhiều lời thêm cũng vô ích. Hơn nữa, con cháu đều có phúc của con cháu, cứ để chúng làm những gì chúng muốn đi.

Một ngày nào đó rồi sẽ có người mang Tuyền Tuyền của bà đi khỏi bà, chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Không phải Diệp Anh Chương, không phải Nhiếp Trọng Chi, thì sẽ là một người nào khác! Người làm mẹ như bà phải phải hiểu được mà buông tay.

Vì thế, Lục Ca Khanh liền dịu dàng nói: “Vậy con cứ ở lại Ninh Thành đi, chờ đến khi nào Trọng Chi khá hơn, con dẫn Thăng bé về Lạc Hải cho mẹ gặp một lần.”

Tường Chính Tuyền chưa bao giờ nghĩ tới mẹ lại thoải mái đồng ý như thế, trong lòng cảm khái ngàn vạn lần, khe khẽ đáp: “Mẹ, con xin lỗi, con lớn thế rồi mà còn làm mẹ phải lo lắng nhiều như vậy.”

Lục Ca Khanh mỉm cười nói: “Con bé này, sao lại nói ngược như thế. Mẹ không lo cho hai anh em con, thì còn lo cho ai? Chỉ cần con và anh trai con hạnh phúc, dù mẹ phải làm cái gì cũng đáng. Hơn nữa, vô luận con lớn thế nào, dù là chín mười chín tuổi thì con vẫn là con gái bảo bối của mẹ thôi.”

Chỉ có cha mẹ, anh em trong nhà mới có thể làm bạn bên cạnh chúng ta mãi mãi, luôn luôn lo lắng quan tâm chúng ta mà không cần báo đáp. Tường Chính Tuyền cúp máy, trong đầu tràn ngập năng lượng, vô cùng ấm áp.

Trong lòng cô vẫn rất lo lắng cho Nhiếp Trọng Chi, trước khi đi ngủ lại đi vào phòng hần xem qua, Cô rón rén đi đến cạnh cửa, thấy Nhiếp Trọng Chi nằm nghiêng người, hô hấp chậm chậm, hiển nhiên đang chìm vào mộng đẹp.

Bây giờ phòng ngủ của cô so với phòng tắm ngày trước còn nhỏ hơn mấy phần. Sát tường đặt một chiếc giường nhỏ rộng khoảng một mét, có lẽ đây là phòng ngủ của con chủ nhà thuê trước đây. Giường nhỏ như vậy một đứa bé nằm ngủ còn có thể, Tường Chính Tuyền nằm lên trên, ngay cả trở mình một cái cũng phải hết sức cẩn thận, chỉ cần sơ suất nhỏ là sẽ ngã xuống sàn ngay.

Bởi vì quá mệt mỏi, chưa được một lúc, Tường Chính Tuyền liền say sưa đi vào giấc ngủ.

Tường Chính Tuyền bị mùi cơm chiên thơm nức mũi làm cho tỉnh dậy. Vừa nâng hai mí mắt lên, liền nhìn thấy thân ảnh Nhiếp Trọng Chi. Hần im lặng tựa vào cạnh cửa, nét mặt lẳng lặng nhìn cô.

Nhiếp Trọng Chi mặc một chiếc áo somi trắng, bên ngoài mặc một chiếc áo gi-le len màu xanh đen, tay áo chỗ khủy tay sấn lên, có lẽ đó là quần áo mua ngày trước, may thủ công rất khéo léo. Y phục nhẹ nhàng khoan khoái như vậy, thật thích hợp với câu ‘Người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân’, dù bây giờ hần xanh xao gầy gò cư nhiên vẫn có vài phần thần thái ngày xưa. Thấy cô tỉnh lại, Nhiếp Trọng Chi liền xoay người: “Ăn cơm thôi.”

Bày ra trước mặt Tường Chính Tuyền là một nồi cơm chiên trứng to và một tô canh trứng cà chua đầy màu sắc hấp dẫn. Tường Chính Tuyền vén tóc ngồi xuống. Trước kia tóc cô ngắn mà hơi xoăn, trải qua thời gian mấy năm, bây giờ đã là mái tóc dài uốn lọn.

Cô ngẩng đầu liền thấy tầm mắt kinh ngạc của Nhiếp Trọng Chi đang dừng trên người cô. Ánh mắt hai người vừa chạm nhau, hần liền quay đi.

Cơm chiên trứng vừa vào miệng, Tường Chính Tuyền liền ngây người. Hương vị này cô nhớ rõ mình đã từng nếm qua, bởi vì ăn rất ngon, cho nên vẫn nhớ mãi không quên. Chỉ là, năm đó cô đang ở Lạc Hải, Ninh Thành lại có tiệm cơm giống như đức Lạc Hải vậy sao?

Một lần đó, cô qua đêm ở nhà của hần, như thường lệ khi tỉnh lại ánh mặt trời đã chiếu khắp phòng. Vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Nhiếp Trọng Chi tay cầm ly rượu, an nhàn thoải mái nằm tựa vào sofa bên giường, chân gác lên chỗ để chân, nhàn nhã nhấp từng ngụm. Hần thấy cô mở mắt, liền hạ ly rượu xuống, đến gần hôn cô: “Tỉnh rồi à? Đói bụng không? Có cơm chiên trứng đây.”

Hần hôn thật nhẹ nhàng. Khiến cô liên tưởng tới lông vũ, khe khe lướt qua da thịt trần trụi, hơi ngưa ngứa. Tường Chính Tuyền tránh hần, nhưng càng trốn hần càng hứng thú, cuối cùng cả người hần đã chui vào trong chăn đùa giỡn với cô...

Chờ đến khi cô tỉnh lại đã là buổi trưa. Tắm rửa, chải đầu xong, đẩy cánh cửa phòng ngủ ra, một mùi thơm của com chiên trứng mê người xông vào mũi, xen lẫn hương vị của món canh hầm, khiến cái bụng đang biểu tình của Tường Chính Tuyền càng cảm thấy đói kinh khủng hơn.

Nhiếp Trọng Chi đang bung canh đến, thấy cô đi ra, lập tức nhìn về phía cửa chính, mặt nghiêm nghị, lạnh lùng nói: “Nếu em không chịu ăn, hôm nay đừng nghĩ về nữa.”

Bước chân Tường Chính Tuyền ngừng một chút, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp. Lúc ấy hẳn lấy chuyện kia ra uy hiếp cô, lần nào cũng thành công.

Com chiên trứng này không hề giống với com ngoài tiệm làm, màu sắc khác rất nhiều, dễ nhận thấy là chỉ dùng một chút xì dầu nêm qua. Tường Chính Tuyền không cam lòng ngồi xuống, oán hận cầm lấy muỗng bạc xúc com vào miệng nhai, hận không thể dọn sạch hết một bàn đồ ăn này chỉ trong một giây đồng hồ. Mỗi một phút ở chung với Nhiếp Trọng Chi, cô đều cảm thấy mình như sống không bằng chết.

Nhưng ngay miếng đầu tiên, vị giác của cô tựa như thức tỉnh toàn bộ. Hương vị của món com chiên trứng này chưa bao giờ ngon đến như vậy, mặn nhạt vừa phải, xì dầu kết hợp với trứng, ăn ngon đến mức khiến người ta muốn nuốt luôn cả đầu lưỡi. Canh thịt bò cũng vừa ngọt vừa thơm. Một lần đó, cô uống hết chén canh thịt bò, cuối cùng còn ăn sạch đĩa com chiên đầy không để thừa lại một hạt.

Có điều trong suốt bữa ăn, Tường Chính Tuyền ngay cả khóe mắt cũng không liếc nhìn Nhiếp Trọng Chi lấy một cái. Sau khi ăn xong, cô quăng chiếc muỗng nhỏ xuống bàn kêu ‘cạch’ một tiếng nặng nề, xách túi của mình lên, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Bây giờ lại được ném lại, giờ khắc này, Tường Chính Tuyền mới biết được com này là chính tay Nhiếp Trọng Chi đã làm, năm đó cũng thế. Không thể tưởng tượng được, hẳn vậy mà lại biết nấu nướng, đã vậy còn nấu ăn rất ngon nữa.

Nếu cẩn thận nghĩ lại, cũng không thấy quá kinh ngạc, chẳng phải cô vài năm qua cũng học được cách nấu những món đơn giản đó sao? Như vậy, Nhiếp Trọng Chi làm được một mâm com thế này cũng không phải là chuyện gì đáng giật mình. Phàm là người đã từng ra nước ngoài du học, đều học được cách nấu rất nhiều món. Nhưng có ăn được hay không, lại là chuyện nói sau.

Chỉ là dạ dày hẳn hiện tại không thích hợp ăn com chiên trứng đầy dầu mỡ này. Vì thế, Tường Chính Tuyền buông đĩa, đi vào phòng bếp lấy cháo trắng hôm qua mua bỏ vào trong lò vi sóng bùng ra, đặt vào trong tay hân: “Dạ dày của anh không tốt, giờ uống chút cháo lót dạ này đi.”

Nhiếp Trọng Chi kinh ngạc vài giây, bắt đầu cúi đầu uống từ từ. Tốc độ của hân rất chậm, nhai nuốt kỹ càng, giống như mỗi một miếng đều phải nhai đến không còn gì mới nuốt vào bụng. Sau một hồi lâu, hân mới đặt chén cháo đã uống xong xuống bàn.

Năng lực làm việc của Tường Chính Nam thật làm người khác kinh ngạc, hôm trước vừa nói sẽ sắp xếp bác sĩ thi hôm sau đã có người liên lạc với cô.

Tường Chính Tuyền ban đầu cũng không chắc chắn rằng mình sẽ thuyết phục được Nhiếp Trọng Chi, liền thử nói trước với hân một câu: “Hay là chúng ta đi tìm một vị bác sĩ tư nhân nào đó tư vấn xem sao?” Nhiếp Trọng Chi trầm ngâm một lát rồi gật đầu.

Nhiếp Trọng Chi vô cùng phối hợp mà làm một đợt kiểm tra toàn diện. Hân bây giờ, giống như một đứa trẻ năm sáu tuổi, vô cùng tin nhiệm và ý lại vào cô.

Bác sĩ Lỗ cầm bản báo cáo kiểm tra đến cùng hai người ngồi xuống nói chuyện. Bác sĩ Lỗ hỏi Nhiếp Trọng Chi để hiểu hơn về tình trạng của hân: “Lần đầu tiên cậu hít ma túy là khi nào, cậu còn nhớ rõ không?” Ánh mắt Nhiếp Trọng Chi lướt qua Tường Chính Tuyền đang ngồi bên cạnh một cái, im lặng không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32: Chỉ cần anh cai nghiện, em sẽ ở bên anh cả đời 4

Bác sĩ Lỗ cầm bản báo cáo kiểm tra đến cùng hai người ngồi xuống nói chuyện. Bác sĩ Lỗ hỏi Nhiếp Trọng Chi để hiểu hơn về tình trạng của hân: “Lần đầu tiên cậu hít ma túy là khi nào, cậu còn nhớ rõ không?” Ánh mắt Nhiếp Trọng Chi lướt qua Tường Chính Tuyền đang ngồi bên cạnh một cái, im lặng không nói gì.

Có lẽ Nhiếp Trọng Chi không muốn để cô biết! Vì không muốn làm ảnh hưởng đến quá trình trị liệu của hân, Tường Chính Tuyền liền giả bộ háng giọng một tiếng, đứng dậy: “Bác sĩ Lỗ, hai người cứ nói chuyện đi. Tôi ra ngoài gọi điện thoại một chút.”

Sau khi cửa được đóng lại, bác sĩ Lỗ mới đặt câu hỏi lại lần nữa: “Nhớ rõ khi nào không? Cậu cẩn thận nhớ lại xem, điều này rất quan trọng!”

Ánh mắt Nhiếp Trọng Chi vô hồn nhìn về phía thảm trải sàn gần đó, một lát mới lên tiếng: “Là ngày mười bảy tháng mười hai của năm năm trước.”

Bác sĩ Lỗ cúi đầu ghi chép lại cẩn thận, lại hỏi tiếp: “Thứ lần đầu tiên cậu hít là gì? Ma túy hay là...” Nhiếp Trọng Chi đáp lại tường tận từng câu từng câu một.

Bởi vì Nhiếp Trọng Chi một mực muốn được ở nhà cai nghiện từ từ, bác sĩ Lỗ liền dặn dò hai người rất nhiều việc cần chú ý. Còn về thuốc thang phụ giúp trị liệu, bác sĩ Lỗ lại giảng giải tỉ mỉ hơn: “Với tình trạng trước mắt mà nói, thuốc điều trị trên thị trường chia làm hai loại, gồm thành phần có thuốc phiện và không có thuốc phiện. Loại có thuốc phiện có thể kiểm soát các triệu chứng rất tốt, phản ứng phụ của thuốc không đáng kể, nhưng dùng nhiều dễ gây nghiện. Một khi không khống chế được, dùng không đúng mục đích sẽ trở thành một loại ma túy mới. Còn loại thuốc không có thuốc phiện, kiểm soát triệu chứng con nghiện rất rõ ràng, nhưng phản ứng phụ của thuốc lại lớn, nhất là đối với những bệnh nhân có tình trạng bệnh nghiêm trọng. Ưu điểm của nó chính là không gây nghiện.”

“Nếu hai người vẫn kiên trì điều trị tại nhà, không muốn vào trung tâm cai nghiện, tôi sợ rằng hai người không khống chế được loại thuốc có chất gây nghiện, cho nên tôi khuyên hai người nên sử dụng loại thuốc không có chất gây nghiện kia.”

Thuật ngữ chuyên ngành rất nhiều, Tường Chính Tuyền cố hết sức nắm bắt lấy trọng điểm, hỏi: “Loại thuốc không có chất gây nghiện sẽ gây ra phản ứng phụ lớn gì?” Bác sĩ Lỗ đẩy cặp kính mắt gọng không viền trên sống mũi: “Tùy từng người sẽ có những phản ứng khác nhau, thông thường là miệng khô, người thường xuyên uể oải, choáng váng giống như người bị huyết áp thấp, nghiêm trọng có thể bị choáng váng ngất xỉu, nhịp tim chậm, huyết áp giảm dần, đau đầu, buồn nôn, nước bọt tiết nhiều, bàn tay hay bị run rẩy.”

Ngữ khí Nhiếp Trọng Chi kiên định, không chút lay động: “Dùng loại không có chất gây nghiện đi. Chúng tôi sẽ thường xuyên chú ý các phản ứng phụ, nếu có gì sẽ liên lạc với ông.”

Tường Chính Tuyền biết tâm ý của hắn ngay lúc này, hận không thể thoát khỏi nó càng sớm càng tốt.

Bác sĩ Lỗ: “Tôi sẽ kê đơn thuốc cho cậu, ngoài ra tôi cũng sẽ kê thêm mấy loại thuốc an thần, ngộ nhờ tình trạng của cậu ta không thể tự kiểm soát, Tường tiểu thư hãy tìm cho cậu ta một liều an thần... Có thể hỗ trợ cậu ta thích ứng rất tốt... Đương nhiên là nếu có vấn đề gì, hai người hãy lập tức liên hệ với tôi.”

Đêm nay, Tường Chính Tuyền ngủ không được sâu. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, cô nghe thấy từ phòng Nhiếp Trọng Chi truyền ra âm thanh như đang khó chịu. Con nghiện của Nhiếp Trọng Chi lại bắt đầu phát tác! Tường Chính Tuyền vốn đã có chuẩn bị, vừa nghe thấy tiếng động này, liền lập tức rời giường, chân đi thật nhanh chạy sang phòng hắn.

Thân thể Nhiếp Trọng Chi quần quai trên giường, cả người giống như vừa được vớt khỏi nước, mồ hôi ướt đầm nhỏ giọt.

Tường Chính Tuyền kỳ thật cũng không giúp được hắn điều gì, đành phải đi qua đi lại vắt khăn mặt ẩm để lau mặt cho hắn, mồ hôi lạnh trên mặt không ngừng túa ra như tắm.

Nhiếp Trọng Chi khi tỉnh khi thì mơ hồ. Lúc hắn tỉnh táo, khăn khăn mở miệng: “Dùng dây vải trói tôi vào ghế dựa, tôi sợ tôi sẽ làm em bị thương.” Thấy cô do dự, hắn quát: “Trói đi, mau mau cột chặt người tôi lại. Tôi sắp không chịu được nữa rồi!” Khi thần chí hắn mơ mơ màng màng, hắn dùng lấy tay đập vào tường, ném hết đồ đạc quanh mình, kêu gào giống như con sói đói. Có điều, cho dù cô không cột hắn lại, Nhiếp Trọng Chi cũng sẽ không bao giờ xuống tay làm cô đau dù chỉ một chút.

Suốt một đêm Tường Chính Tuyền trông coi hắn. Lại giống như những lần trước, khi ánh nắng yếu ớt đầu ngày lên thì tình trạng của hắn dần dần chuyển biến tốt đẹp.

Bác sĩ Lỗ năm lần bảy lượt nhấn mạnh với hai người rằng phải tăng cường rèn luyện thể dục, nâng cao sức đề kháng của cơ thể. Vì thế, mỗi buổi sáng sớm, Tường Chính Tuyền sẽ cùng Nhiếp Trọng Chi đi bộ một đoạn đường thật dài, trên đường có đi qua mấy dãy phố chợ bán đồ nông sản.

Lần đầu tiên hai người tình cờ đi dạo qua chợ, Nhiếp Trọng Chi bỗng nói: “Chúng ta đi vào trong mua chút đồ ăn, từ nay về sau tôi sẽ phụ trách việc nấu ăn.”

Tường Chính Tuyền có chút không tin tưởng lắm hắn sẽ xuống bếp nấu nướng, dù sao đồ ngọc cũng biết: làm một nồi cơm chiên trứng ngon cũng không có nghĩa là nấu món nào cũng thế.

Cô nửa tin nửa ngờ theo chân Nhiếp Trọng Chi đi vào chợ nông sản truyền thống, tròn mắt há miệng nhìn Nhiếp Trọng Chi tỏ ra thật quen thuộc mà nói với ông chủ sạp hàng: “Chặt giúp tôi một cân xương.” “Lấy bó rau này đi... Cho thêm mấy cọng hành...”

Mặt đất ướt sũng lại bẩn như vậy, mùi tanh hôi của thịt cá gà vịt dồn chung lại một chỗ, còn có người đang đứng bên cạnh mình, tất cả mọi thứ đều xa lạ đến mức khiến cô phải hoảng hốt.

Có lẽ đây mới là Nhiếp Trọng Chi chân chính, trước kia cô chưa bao giờ biết đến. Khi đó, cô trốn hắn còn không kịp, sao có thể đi tìm hiểu xem xem hắn là người thế nào.

Giữa trưa hôm đó, lúc Nhiếp Trọng Chi bung lên mâm cơm ba món mặn một món canh đủ sắc đủ vị, Tường Chính Tuyền quả thật ghen hờn nhìn trân trối.

Nước canh hầm xương trắng như sữa, rau xào xanh biếc, đậu hũ ma bà thom ngào ngạt, ngoài ra còn có thêm món cá tươi hấp. Vừa nhìn qua cách phối màu trên mâm cơm đã khiến người ta dãi nhỏ dài cả ba thước, miệng há thật to. Lúc nếm thử rồi, hương vị quả thật ngon ngoài dự kiến.

Hắn vậy mà lại nấu ăn ngon đến vậy!

Nước canh hầm đậm đà thơm ngọt, vương lại nơi đầu lưỡi. Tường Chính Tuyền một hơi uống hết nửa tô, tấm tắc khen: “Uống ngon thật.” Nhiếp Trọng Chi đáp: “Xương bò hầm luộc qua một lần, đem đi rửa sạch rồi ướp rượu gia vị, một ít gừng, thêm một ít táo đỏ, cầu kỳ(gia vị), lúc đầu đun lửa lớn, lúc sôi rồi thì vặn nhỏ lửa lại hầm hai tiếng đồng hồ là có thể ăn được.”

Tường Chính Tuyền liú lưỡi: “Phiền toái vậy sao.” Khỏe miệng Nhiếp Trọng Chi khẽ cong lên một nụ cười nhàn nhạt: “Một chút cũng không phiền toái.”

Chi cần cô thích ăn là được rồi! Nhiếp Trọng Chi chăm chú nhìn Tường Chính Tuyền đang cúi đầu ăn canh, trong lòng chợt dâng lên nỗi chua xót, có lẽ cô vĩnh viễn sẽ không biết được tâm ý của hắn khi nấu món canh hay những món ăn này.

Tường Chính Tuyền vừa uống vừa hỏi: “Làm sao anh lại biết nấu ăn vậy?” Nhiếp Trọng Chi giải thích: “Từ nhỏ tôi đã được nhìn mẹ tôi nấu ăn, xem nhiều rồi tự nấu được.” Hắn nhìn lướt qua mâm đồ ăn trên bàn, giọng thấp xuống: “Đây đều là những món mà mẹ tôi hay nấu trước kia. Tôi nấu còn không ngon bằng một nửa của bà ấy. Tôi là đứa trẻ sinh non, khi sinh ra chỉ được bốn cân (2 ký), thể chất rất kém, ba ngày hai bữa lại đổ bệnh. Mà lúc ấy, hiệu quả công việc ở nhà máy mẹ tôi làm rất kém, thường xuyên không lấy được tiền lương. Bà ấy không còn cách nào, đành phải đi làm bảo mẫu cho gia đình khác, giúp người ta nấu cơm, quét tước, trông con cho họ để kiếm chút tiền trang trải. Có những lúc, bà ấy làm cho nhiều gia đình một lúc...”

“Sáng sớm mỗi ngày, khi trời còn chưa sáng, bà ấy sẽ đi chợ mua những chỗ xương heo xương bò mà người ta không cần đem về hầm canh cho tôi, để tôi một ngày ba bữa uống, bổ sung canxi, tăng cường thể chất. Nơi này ven biển, cá tôm bán còn rẻ hơn cả rau dưa. Vì thế món canh hầm và các món cá dường như là món ăn mỗi ngày trên bàn cơm của hai mẹ con. Bà ấy sợ tôi chán ăn, liền đổi món liên tục, khi thì xào, rồi kho xì dầu, chiên, hấp, nấu kiểu Quảng Đông, ướp tỏi...” Nhiếp Trọng Chi nói tới đây, thanh âm dần dần trầm xuống: “Chỉ tiếc khi đó tôi còn quá nhỏ, không hiểu chuyện, bằng không nhất định tôi sẽ nói cho bà ấy biết, món ăn bà nấu ngon nhất thế gian này!”

Tường Chính Tuyền nhẹ nhàng nói: “Bác gái yêu anh như vậy, cho dù anh không nói, trong lòng bà ấy nhất định cũng sẽ hiểu được.” Cô vẫn biết thời thơ ấu của Nhiếp Trọng Chi cơ cực, nhưng không ngờ được lại kham khổ đến thế.

Cô từng nghe di Lương kể mẹ hắn là sinh viên những năm đầu thập kỷ tám mươi của thế kỷ hai mươi, diện mạo xinh đẹp như hoa, năm đó cùng cha hắn Nhiếp Canh Lễ đứng chung một chỗ, quả thật như một đôi bích nhân trai tài gái sắc, từng đại diện cho sinh viên trường tham gia cuộc thi nấu ăn của các xí nghiệp nhà nước. Nhưng sau này mẹ của hắn lại vì mang thai hắn, bị trường học chỉ trích đạo đức bại hoại nên khai trừ. Không tốt nghiệp được đại học còn chưa chồng đã sinh con, khi ấy sẽ bị người đời chỉ trích mắng nhiếc, xem thường. Mẹ hắn rơi vào hoàn cảnh như vậy chắc chắn không có cơ hội được vào làm việc trong những đơn vị tốt, thế cho nên cuộc sống hai người hết sức nghèo khổ.

Người phụ nữ mạnh mẽ đem những thứ nhà họ Vạn mang tới xé bỏ tại trận, vì con mình, chẳng những đi làm bảo mẫu, mà còn ra sức làm nhiều công việc một lúc... Tường Chính Tuyền không khỏi sinh lòng ngưỡng mộ tôn kính với người mẹ nghiêm nghị chưa một lần được gặp mặt của Nhiếp Trọng Chi.

Trong nháy mắt, Tường Chính Tuyền nhớ tới đứa nhỏ không có duyên với mình. Cô quả thật không xứng được làm mẹ, khi đó cô đã không muốn có nó, tuy rằng cô thật sự không phải có ý trượng phu... Thế nhưng cho dù không phải trượng phu, thì kết cục sau cùng có lẽ vẫn là như thế.

Trong lòng cô lại dâng lên một cảm giác không nói nên lời với Nhiếp Trọng Chi. Khi đó cô còn rất trẻ, tính tình cố chấp đến kinh người. Nếu đổi là hiện tại, chỉ ít cô cũng sẽ bình tĩnh ôn hòa cùng hắn ngồi lại nói chuyện.

Hai tay Nhiếp Trọng Chi đặt trên bàn cơm, mười ngón tay thon dài. Tường Chính Tuyền vươn tay ra, chậm rãi đặt lên bàn tay hắn: “Bác gái trên thiên đàng nhất định sẽ luôn dõi theo anh, chờ chờ cho anh. Mà bà ấy, cũng sẽ mãi mãi ở trong lòng anh, hai người chưa bao giờ phải xa lìa nhau.”

Tay cô nhỏ nhỏ khéo léo, lòng bàn tay dán chặt lên tay hắn, vừa mềm mại lại vừa ấm áp, tựa như bàn ủi nóng bỏng, là phẳng từng nếp nhăn trong lòng Nhiếp Trọng Chi.

Từng ngày từng đêm cứ trôi qua như thế. Ý chí của Nhiếp Trọng Chi hết sức mạnh mẽ, lại vô cùng phối hợp với trị liệu của bác sĩ Lỗ, hơn nửa mỗi ngày có Tường Chính Tuyền ở bên chăm sóc, đến hai tháng sau, thời gian con nghiện của hắn phát tác càng ngày càng ngắn lại, số lần phát tác cũng giảm dần, tình trạng bệnh chuyển biến tốt đẹp lên trông thấy.

Đến một ngày, bác sĩ Lỗ thông báo tình hình kiểm tra nước tiểu của Nhiếp Trọng Chi với Tường Chính Tuyền, nói rằng bên trong nước tiểu của hắn đã không còn tìm thấy thành phần nào của ma túy lưu lại, còn khen nói: “Người bệnh có ý chí kiên cường như Nhiếp tiên sinh cũng là lần đầu tiên tôi gặp được. Tình trạng của cậu ấy cơ bản đã bình phục. Nhưng hai người phải đặc biệt chú ý, nhớ đừng để cho cậu ấy lại có cơ hội tiếp xúc với hoàn cảnh cũ và những thứ kia.”

Trước khi cúp điện thoại, Tường Chính Tuyền không biết thế nào lại nhớ tới vấn đề lần đầu tiên kiểm tra bác sĩ Lỗ đã hỏi Nhiếp Trọng Chi, cô liền mở miệng hỏi: “Đúng rồi, bác sĩ Lỗ, anh ấy dùng ma túy đã bao lâu rồi? Làm phiền bác sĩ có thể cho tôi biết được không?”

Bác sĩ Lỗ nghĩ lại một chút: “Nhiếp tiên sinh có lẽ dùng ma túy đã được năm năm rồi...”

Năm năm trước, là thời điểm cô và hắn dây dưa với nhau. Tường Chính Tuyền sợ run một lát, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, thân mình lại đột nhiên chấn động.

Bác sĩ Lỗ ở đầu bên kia điện nói tiếp: “Tuồng tiểu thư nếu muốn biết rõ, tôi sẽ lập tức lục lại tư liệu trong tay mình.” Tường Chính Tuyền xiết chặt di động trong tay: “Vâng thưa bác sĩ, làm phiền ông, cảm ơn.”

Trong điện thoại truyền đến tiếng bác sĩ Lỗ lật giấy ‘soạt soạt’, Tường Chính Tuyền vẫn đứng đờ tại chỗ.

Một lát sau, thanh âm của bác sĩ Lỗ đã truyền tới: “Tìm được rồi, Nhiếp tiên sinh có nói cậu ấy nhớ rất rõ, năm năm trước ngày mười bảy tháng mười hai là lần đầu tiên cậu ấy đụng tới ma túy.”

Cả người Tường Chính Tuyền nhất thời cứng lại.

Ngày mười bảy tháng mười hai năm đó, Tường Chính Tuyền cũng nhớ vô cùng rõ ràng, ngay tại ngày hôm đó, cô bất cẩn trượt chân, nhất thời bụng đau như cắt. Cô tro mắt nhìn một dòng chất lỏng màu đỏ ảm ảm nóng nóng từng chút một chảy dọc theo bắp chân xuống sàn.

Cô ôm lấy bụng dưới đau nhức của mình, thất kinh hô người tới: “Có ai không, tôi bị ngã...”

“Mau... Mau giúp tôi gọi bác sĩ... Tôi bị chảy máu...”

Ngay tại ngày hôm đó, cô vĩnh viễn mất đi đứa nhỏ trong bụng mình.

Cũng tại ngày hôm đó, Nhiếp Trọng Chi vừa nghe tin đã vọt tới bệnh viện, giống như dã thú phát điên, hai tay siết chặt cổ cô: “Nó rõ ràng đã hình thành. Chỉ mấy tháng nữa, nó sẽ biết khóc, sẽ biết nói, sẽ đùa nghịch ầm ĩ... Nó cũng là một sinh mạng... Nó cũng là một sinh mạng kia mà...”

Toàn thân Tường Chính Tuyền lạnh như băng rét cũng cũng hiểu được, Nhiếp Trọng Chi vì cái gì ngày đó lại chạm vào thứ làm tê liệt thần kinh này!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Người khác dù tốt thế nào, anh vẫn là duy nhất

Bởi vì có thể xin phép công ty ở lại Ninh Thành để thực hiện tiếp công việc thiết kế, nên trong khoảng thời gian mấy tháng qua, Tường Chính Tuyền không đề cập đến chuyện từ chức với Ninh Hi lần nào nữa. Ninh Hi liền nhân cơ hội giả vờ vắng trí, làm như chuyện từ chức này căn bản chưa từng xảy ra, mỗi ngày đều liên tục liên lạc với Tường Chính Tuyền, thảo luận cái này dặn dò cái kia. Cũng may hiện tại là thời đại bùng nổ công nghệ thông tin với tốc độ truyền tin cực kì nhanh chóng, khiến hai người ở hai địa điểm cách xa nhau vẫn có thể liên lạc với nhau hàng ngày, hàng giờ.

Bình thường tất cả việc trong nhà đều do Nhiếp Trọng Chi làm hết, Tường Chính Tuyền quả thật không có chuyện gì để làm, cho nên thời gian cả ngày cô đều dành cho việc thiết kế.

Hôm nay, Tường Chính Tuyền vừa tải xuống tài liệu mà Ninh Hi gửi cho cô, vừa mở webcam lên để trao đổi trực tiếp với Ninh Hi. Ninh Hi nói: “Mấy ngày hôm trước tôi có gửi cho em ba mẫu vải nguyên liệu ngoại nhập, em đã nhận được chưa? Thử xem phải thiết kế như thế nào mới có thể phát huy được hiệu quả tốt nhất của chất liệu vải này.”

Tường Chính Tuyền: “Mẫu vải thì tôi đã nhận được, nhưng tôi còn đang trong thời gian suy nghĩ.”

Ninh Hi cười: “Vây em cứ tính toán cho kỹ đi, tôi chờ ý tưởng của em.” Đề tài vừa chuyển, Ninh Hi lại bắt đầu nói sang chuyện khác: “À, phải rồi, bản thảo thứ năm của đợt thiết kế trang phục mùa xuân cuối tuần này em phải nộp cho tôi. Bên tổ may muốn làm chế bản cho mẫu thiết kế, còn phải chỉnh sửa, thời gian rất cấp bách, tuyệt đối không thể kéo dài thêm. Còn nữa, kiểu dáng trang phục thứ tư cuối cùng phải ghi nhận ý kiến. Nguyên liệu vải đã được chuyển đến, chỉ chờ em xác nhận liền phát đơn sản xuất, sau đó đưa vào tiêu thụ. Công ty rất tin tưởng em, hy vọng trong đợt này sẽ xuất hiện một kỳ tích nữa.”

Ninh Hi ở bộ phận thiết kế của tập đoàn K.W được ví như “Bạch vô thường”, có thể thấy được công phu thúc giục này, chỉ sau năng lực làm việc, Tường Chính Tuyền cũng được diện kiến sự lợi hại của hắn. Bởi vì hai người cộng tác lâu thành quen, Tường Chính Tuyền liền tức giận nói: “Tôi biết rồi, Bạch vô thường, thất cô cũng phải để tôi hít một hơi đã chứ! Anh muốn đòi mạng tôi sao!”

Ninh Hi ở bên kia sừng sốt vài giây, sau bỗng bật cười ‘ha ha’ thật to trước màn hình máy tính, để lộ ra hàm răng trắng bóc đều tăm tắp: “Bạch vô thường sao? Không tồi, tôi thích cái biệt danh này.”

Tường Chính Tuyền mỉm cười: “Vây anh cứ từ từ hưởng thụ đi.” Dứt lời, Tường Chính Tuyền đang chuẩn bị logout, Ninh Hi giống như đột nhiên nhớ tới chuyện gì: “Đúng rồi, cuối tuần sau tôi có lẽ sẽ đến Ninh Thành công tác một chuyến, em có rảnh cùng gặp tôi một lần không?” Tường Chính Tuyền: “Đương nhiên là không thành vấn đề. Đến lúc đó rồi gặp!”

Kết thúc cuộc trò chuyện trực tuyến với Ninh Hi, Tường Chính Tuyền xoa cổ ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy bên phải mình không biết từ khi nào đã được đặt vào một ly sữa. Tay chậm rãi chạm vào ly, ấm nóng, giống như vừa được hâm qua.

Nếu cô đang bận rộn với công việc của mình, hẳn sẽ đi làm việc của mình, không thì sẽ ngồi lẳng lẳng bên cạnh cô, im lặng giống như không khí, làm cho

người ta không cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

Cũng có đôi khi, hắn sẽ cảm những bàn thảo thiết kế cô để bên cạnh lên, có chút đắm chiều nhìn không rời mắt những mẫu trang phục mới.

Buru kiện mà Ninh Hi gửi đến, lúc cô dùng khối vải thứ nhất thiết kế rồi may thành mẫu đầu tiên, cô đem ra trưng bày trước mặt Nhiếp Trọng Chi, cô chợt nhìn thấy tận sâu nơi đáy mắt hắn tràn ngập vẻ kinh ngạc hân hoan nóng rực.

Cô hỏi hắn: “Có muốn xem tôi mặc thử bộ này không?” Nhiếp Trọng Chi liên tục gật đầu.

Đó là một chiếc áo khoác ngoài theo phong cách Âu Mỹ, màu sắc xanh thẫm. Lúc cô mặc xong đi ra, tầm mắt Nhiếp Trọng Chi liền dán chặt lên người cô, một giây cũng không rời.

Cô xoay một vòng, hỏi hắn: “Đẹp không?” Nhiếp Trọng Chi ngẩn người, lập tức đáp lại bằng hai chữ: “Rất đẹp.”

Kỳ thật Nhiếp Trọng Chi vẫn biết, Tường Chính Tuyền sớm đã không còn là Tường Chính Tuyền của trước đây, nhưng ngày hôm đó, lần đầu tiên hắn lại thật sự ý thức được, cô gái bé nhỏ Tuyền Tuyền xưa nay vẫn được nâng niu trong lòng bàn tay, giờ phút này đã trưởng thành thành một cô gái tự tin, tài hoa xuất chúng, ấm áp như ánh mặt trời.

Mọi người đều không ngừng tiến bộ, duy chỉ có hắn là đang tụt lại phía sau.

Cô sẽ rời hắn đi bất cứ lúc nào, những ngày hắn được ở cùng cô rồi sẽ kết thúc. Ngày nào đó, Nhiếp Trọng Chi lại một lần nữa ý thức được vấn đề này.

Lúc này, phía cuối tầm mắt của Tường Chính Tuyền, có thể nhìn thấy thân ảnh Nhiếp Trọng Chi đang bận rộn luôn tay trong phòng bếp. Từ sau khi biết được chân tướng từ nơi bác sĩ Lô, cô bây giờ, mỗi lần nhìn hắn như vậy, trong lòng đều cảm thấy hỗn loạn trầm bẽ.

Giống như có thần giao cách cảm, Nhiếp Trọng Chi quay đầu lại, tầm mắt hai người cùng chạm vào nhau, hắn thân nhiên mỉm cười: “Đói bụng rồi phải không? Lập tức có thể ăn cơm rồi. Em uống ly sữa ấm trước đi.”

Tường Chính Tuyền nghe lời nâng ly lên, chậm rãi uống từng ngụm một. Nhiếp Trọng Chi từ phòng bếp đi ra: “Trong nhà có rất nhiều thứ này nọ đã dùng sắp hết, lát nữa tôi muốn đi mua đồ, em có muốn đi cùng không?” Tường Chính Tuyền: “Được, nhưng mà tôi phải làm xong chỗ công việc này đã, buổi tối chúng ta đi nhé.”

Nhiếp Trọng Chi nhẹ nhàng đáp lại một tiếng: “Được.”

Mùa đông ở Ninh Thành, gió bắc rít từng hồi, thời tiết cực kỳ lạnh lẽo, hai người mặc áo khoác thật dày, áo len, khăn quàng cổ, trang bị thêm cả bao tay rồi cùng đi siêu thị.

Lúc vừa đi được nửa đường, bước chân Tường Chính Tuyền đột nhiên dừng lại, quay sang mỉm cười với Nhiếp Trọng Chi: “Chúng ta hôm nay đừng về nhà nấu cơm, cùng nhau ra ngoài ăn có được không? Trên người anh còn bao nhiêu tiền?”

Có lẽ chẳng có mấy mối quan hệ giống như cô và Nhiếp Trọng Chi, cùng ở chung một nhà, nhìn giống như người yêu lại không phải người yêu, nói là bạn bè cũng chẳng giống bạn bè. Hai người tận lực lảng tránh những chuyện trong quá khứ, cũng không muốn nhắc đến. Tường Chính Tuyền không hiểu mối quan hệ này là gì, cũng không biết nó sẽ kéo dài được tới khi nào.

Nhiếp Trọng Chi móc các túi ra được vài tờ Mao Chủ tịch hồng hồng, còn có một ít tiền lẻ nhẵn nhụi nhúm nhúm. Tường Chính Tuyền xòe tay ra trước mặt hắn: “Đưa cho tôi, từ nay về sau để tôi phụ trách quản chuyện tiền nong.” Với trực giác phán đoán của cô, trên người hắn có lẽ đã không còn thứ gì có thể đem đi cầm cố được nữa.

Nhiếp Trọng Chi ngẩn ra, lát sau mới chậm rãi cầm tiền đưa sang cho cô. Tường Chính Tuyền đứng bên đường cầm đếm từng tờ từng tờ một, đếm đến tờ cuối cùng trong tay Nhiếp Trọng Chi, cuối cùng, cô ngẩng đầu cười thật sáng lạn: “Oa, còn có năm trăm sáu mươi lăm tệ bốn hào. Xem ra, đêm nay anh phải mời tôi ăn một bữa thật ngon rồi.”

Chỉ ít con số này so với tưởng tượng của cô nhiều hơn rất nhiều. Nếu là trước kia chút tiền lẻ này còn không bằng một nửa số tiền cô mua mỹ phẩm, nhưng hiện tại, chỗ tiền này cũng đủ để hai người cơm no áo ấm trong mười ngày.

Tường Chính Tuyền bỗng nhiên cảm thấy mình thật kỳ quái, yêu cầu của cô cư nhiên lại có thể thấp đến mức độ như thế. Hơn nữa, càng kỳ quái chính là, cô cảm thấy cuộc sống trôi qua như thế này cũng không tệ. Ngày trước còn ở nhà, một ngày chưa chắc ăn đủ ba bữa, nhưng bây giờ mỗi ngày ba bữa cơm, hơn nữa tài nghệ nấu nướng của hắn so với đầu bếp không hề kém một chút nào.

Bên cạnh có một đôi trai gái ăn mặc bình thường đi lướt qua, dường như đang thảo luận về đề tài gì đó rất thú vị, tay trong tay, mỉm cười đi xa dần.

Cô gái hết sức đòi thường đứng ở ven đường đếm từng tờ tiền một, thật là Tuyền Tuyền sao? Nhiếp Trọng Chi nhất thời không khỏi ngây ngốc. Cô hẳn phải mặc trang phục xinh đẹp tinh xảo, tay xách túi hàng hiệu, mỗi ngày nhàn nhã đi dạo phố ăn cơm, mua sắm, du lịch, vô ưu vô lo trải qua một đời của một con búp bê.

Cô có thể trở thành trăm ngàn bộ dạng, nhưng không nên giống bộ dạng như bây giờ!

Đây đều là bởi vì hắn, là hắn liên lụy cô. Chỉ cần cô rời khỏi hắn, cô sẽ lập tức được trở lại cuộc sống như công chúa trước kia.

Cô có lẽ sắp rời khỏi hắn rồi phải không?

Mặt trời mọc rồi lặn, lặn rồi lại mọc, mỗi một ngày trôi qua, hắn lại cảm giác ngày cô rời hắn đi càng lúc càng gần.

Rất nhiều thời điểm, hắn chợt nghĩ: Cứ để bệnh của hắn mãi mãi không khỏi, nếu như vậy, cô sẽ ở cạnh hắn mãi mãi. Nhưng lúc lấy lại tinh thần, hắn lại bật cười chua xót, biết mình lại hy vọng xa vời. Cô sao có thể mãi mãi ở bên cạnh hắn? Một ngày nào đó cô sẽ đi thôi.

Tường Chính Tuyền thấy hắn vẫn đứng ngây ngốc ra đó, liền vươn tay chợt nhẹ vào cánh tay hắn: “Đi thôi, tôi muốn ăn gì đây nhỉ? Đứng rồi, đợi đến lúc tới siêu thị, nhớ nhắc nhở tôi một chút. Tôi muốn mua một cuốn sổ tay nho nhỏ. Về sau, mỗi khoản chi tiêu lớn nhỏ trong nhà, đều phải ghi lại cẩn thận rõ ràng vào cuốn sổ đó.”

Cô nói trong nhà, cô nói về sau cô sẽ phụ trách quản chuyện tiền nong, cô nói về sau trong nhà đều phải ghi lại vào sổ.

Về sau? Thế nhưng cái về sau này rốt cục là bao lâu, rốt cuộc sẽ kéo dài đến chừng nào?

Cô có phải sẽ không đi nữa, sẽ ở cạnh hắn mãi mãi hay không?

Trong tích tắc, Nhiếp Trọng Chi suy nghĩ đủ thứ ngón ngang trong đầu, không hề nhúc nhích.

Tường Chính Tuyền đi được mấy bước, xoay người lại vẫn thấy Nhiếp Trọng Chi đứng nguyên tại chỗ, không khỏi nhú mồm, cười như không cười hờn dỗi: “Anh làm gì thế? Không muốn mời tôi ăn cơm có phải không?”

Sao có thể không muốn được chứ? Từ trước tới giờ, chỉ cần cô muốn, hắn đều dùng mọi biện pháp để đáp ứng cô. Nhưng từ sau khi tái ngộ, lần đầu tiên thấy cô lộ ra vẻ giận hờn như ngày trước, giống như cô gái nhỏ hay dỗi. Nhiếp Trọng Chi bước nhanh về phía cô, vô cùng khẩn trương: “Không có, em muốn ăn cái gì?”

Tường Chính Tuyền lúc này mới bỏ qua cho hắn, mỉm cười chỉ chỉ vào cửa tiệm nhỏ trên phố: “Tôi muốn ăn hoành thánh. Đã lâu rồi tôi không được ăn món đó.”

Từ nhỏ Tường Chính Tuyền đã thích ăn món hoành thánh nhân tôm, lại chỉ thích ăn ở cửa tiệm kia ở Lạc Hải. Nhớ lại lần đầu tiên cô qua đêm ở nhà trọ của hắn, lúc vừa tỉnh lại, dưới ánh nắng sớm mai nhàn nhạt hắn tỉ mỉ quan sát dung nhan ngủ say của cô. Hắn cực kỳ vui vẻ, liền ôm lấy cô mà hôn, mãi cho tới khi chọc cô tỉnh giấc. Cô trốn tránh hắn đến lúc thấy đói bụng, trải qua suốt một buổi tối, hắn quả thật cũng đói đến bụng réo ầm ĩ, vì thế liền hỏi cô muốn ăn cái gì, Tường Chính Tuyền chỉ đáp lại bốn chữ: “Hoành thánh nhân tôm”

Nhiếp Trọng Chi đứng dậy mặc quần áo, lúc gần đi lại hôn trán cô một cái: “Tôi đi một lát rồi về.” Kết quả lúc hắn về nhà, cô đã đi từ lúc nào. Hắn tức giận cầm hộp giữ nhiệt đựng hoành thánh hung hăng ném xuống đất.

Sau lần đó, hắn đến tiệm hoành thánh kia theo ông chủ tiệm học làm hoành thánh, học cách làm nhân bánh thế nào, cách làm tôm rồi cách để bao bánh. Sau này nấu cho cô ăn, nhưng chưa một lần cô phát hiện ra đó là bánh tự tay hắn làm.

Chính thời điểm đó, chưa bao giờ nghĩ tới cô và hắn sẽ có một ngày như hôm nay, hai người quang minh chính đại đi dạo phố, ăn cơm.

Giờ phút này Nhiếp Trọng Chi đứng ở bên cạnh cô, mùi hương thơm ngát nhẹ nhàng toát ra từ người cô, thoảng như trong mộng.

Nhiếp Trọng Chi ôn nhu đáp lại: “Được.”

Hai người đi vào tiệm hoành thánh bên đường, gọi hai tô hoành thánh nhân thịt nấu măng mùa đông. Hương vị đương nhiên là không thể nào so sánh được với hoành thánh nhân tôm ở Lạc Hải. Nhưng Tường Chính Tuyền lâu không nếm món này, cũng ăn khá là ngon miệng. Một tô hoành thánh có mười cái, cô nhai kĩ nuốt chậm cũng chỉ ăn được sáu cái đã cảm thấy no bụng: ” ngon thật, nhưng tôi ăn không nổi nữa rồi.”

Tường Chính Tuyền liền theo thói quen mà đem bốn cái còn lại trong tô gấp sang cho Nhiếp Trọng Chi.

Tiệm hoành thánh này cũng không lớn lắm, sát hai bên vách tường kê vào hai cái bàn nho nhỏ. Bên cạnh bọn họ là một bàn của cặp vợ chồng trung niên ngồi đối diện nhau, bà vợ mặc một chiếc áo lông màu tím cũng lăm y như thế, đem hoành thánh không ăn hết đưa sang cho ông chồng mình: “Em ăn no rồi, cho anh.” Ông chồng mập mạp nhận lấy tô, vừa ăn vừa nói: “Lần nào anh cũng phải ăn cơm thừa giúp em, em xem, người anh đã béo đến mức này rồi. Nhớ lại năm đó, anh cũng từng là một anh chàng đẹp trai có tiếng ở khu phố chúng ta đấy!”

Bà vợ cười tùm tùm nói: “Béo thêm một chút càng tốt, anh càng béo càng khó coi thì càng ít phụ nữ quần lấy anh.” Ông chồng ngẩn ngơ, vượt cái đỉnh đầu “Địa Trung Hải” của mình, chợt như bừng tỉnh mà nở nụ cười: “Thì ra mấy năm nay em có âm mưu này. Trách không được mỗi ngày đều nấu nhiều đồ ăn ngon như vậy cho anh ăn.” Bà vợ nghe xong, chống eo cười hi hi mấy tiếng: “Vậy bây giờ anh đã biết âm mưu của em rồi, còn muốn ăn nữa không?”

Ông chồng có lẽ vô cùng hiểu vợ mình, miệng ngọt dễ dàng: “Ăn, đương nhiên là ăn rồi. . .Đồ ăn của bà xã anh tuy rằng nấu bình thường, nhưng cũng phải xếp thứ ba trên thế giới này. Cả đời anh ăn cũng không bao giờ chán!” Bà vợ kia vô cùng đắc ý, trên mặt cười tươi như nở hoa.

Hạnh phúc bình yên lại ập đến như vậy, Tường Chính Tuyền nghe được bất giác mỉm cười, ngẩng đầu lên, liền chạm phải nơi sâu nhất trong đáy mắt Nhiếp Trọng Chi.

Hai người đi ra tính tiền, bên ngoài màn đêm đã bắt đầu buông xuống, chỉ có ngọn đèn trong treo chiếu sáng xung quanh.

Hai người vai sánh vai đi bộ, mới được vài bước, Nhiếp Trọng Chi bỗng nhiên cất tiếng: “Đợi chút.” Tường Chính Tuyền chưa hiểu có chuyện gì nên bước chân cũng dừng lại, chợt thấy Nhiếp Trọng Chi cúi người ngồi xuống, đưa tay giúp cô cột lại dây giày bị tuột ra.

Một người cao hơn một mét tám, giờ phút này đang ngồi xổm trước mặt cô, Tường Chính Tuyền cúi đầu, chỉ nhìn thấy được mái tóc ngắn đen nhánh của Nhiếp Trọng Chi.

Người qua đường đi bên cạnh hai người, đều dùng ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn Tường Chính Tuyền, hâm mộ đối với cặp vợ chồng trẻ trông bề ngoài bình thường diện mạo lại rất đẹp này.

Kỳ thật chỉ là một chút chuyện rất nhỏ, nhưng Nhiếp Trọng Chi lại làm hết sức cẩn thận, nét mặt chuyên chú chậm rãi thắt lại từng nút, sau đó nhẹ nhàng siết chặt lại, mỗi một bước đều tỉ mỉ giống như đang gia công kim cương đá quý vậy. Cuối cùng hắn cũng vừa lòng mà đứng dậy mỉm cười: “Được rồi, đi thôi.”

Hắn trước kia cũng không phải chỉ có một lần ngồi xổm xuống giúp cô làm chuyện này, nhưng là lúc ấy, cô mỗi lần gặp là lại thấy hắn phiền, đối với hắn ngoại trừ phiền chán cũng chỉ còn phiền chán. Chỉ cần hắn ở bên cạnh cô, bất kể hắn làm chuyện gì cũng đều là sai, thậm chí cảm thấy ngay cả hắn thờ cũng là sai lầm.

Cho nên, cô chưa bao giờ để ý cảm nhận tâm ý của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Người khác dù tốt thế nào, anh vẫn là duy nhất 2

Cho nên, cô chưa bao giờ cẩn thận cảm nhận tâm ý của hắn.

Nhưng lúc này ý cười đang lưu động nơi đáy mắt hắn thật trong treo đẹp đẽ, mang theo một loại mỹ mãn không nói thành lời. Tường Chính Tuyền lại không dám nhìn thẳng vào đó, cô xoay mặt đi, trong lòng dâng lên một loại cảm giác yếu ớt. Giống như giờ phút này cô đang bị cuốn sâu vào tình yêu của hắn, được hắn nâng niu trong lòng bàn tay, cũng giống như vẫn luôn được hắn nâng niu trong tay vậy.

Hai người không nói gì với nhau, rảo bước chậm chậm đi vào ngã rẽ lối vào siêu thị. Trên đường dòng người xe qua lại như nêm, đèn đường, đèn nê ông, đèn xe bốn phía lấp lánh mờ ảo trong màn đêm. Gió lạnh ào ào thổi qua rít lại, nhưng trong lòng Tường Chính Tuyền lại ấm áp dào dạt, lúc sau cũng không còn cảm giác thấy lạnh một chút nào nữa.

Vào siêu thị, như thường lệ Nhiếp Trọng Chi đẩy xe, im lặng theo sát phía sau cô. Tường Chính Tuyền cầm danh sách đồ cần thiết, chọn lựa vật phẩm muốn mua, thỉnh thoảng xoay người lại trao đổi với Nhiếp Trọng Chi: “Cái này với cái này cái nào tốt hơn?” Kỳ thật hỏi cũng như không hỏi, mỗi lần Nhiếp Trọng Chi đều đáp lại cô: “Em thấy cái nào tốt thì mua cái đó.”

Lúc đi qua khu vực bày hóa mỹ phẩm, Tường Chính Tuyền chọn mấy bánh xà phòng, đưa lên mũi ngửi ngửi, lại đưa tới mũi hắn: “Anh thích mùi hương nào? Mùi cam, chanh hay là bạc hà?” Những ngón tay thon thon trắng nõn như ngọc, nhẹ nhàng chạm vào da thịt trên mặt Nhiếp Trọng Chi, một cảm giác ôn nhuận thân nhiên, Nhiếp Trọng Chi nao nao: “Cái nào cũng thích.”

Tường Chính Tuyền cẩn thận ngửi thêm chút nữa, nói: “Tôi thấy hương cam và hương bạc hà này không tệ chút nào, thơm thoang thoang, rất dễ chịu.” Nhiếp Trọng Chi: “Vậy thì mua hai cái đi.” Tường Chính Tuyền ‘uhm’ một tiếng, liền bỏ vào trong xe đẩy, lại tiếp tục chậm rãi đi về phía trước.

Nhiếp Trọng Chi bỗng nhiên nói: “Đi mua một ít bột mì được không?” Tường Chính Tuyền cười khê: “Mua bột mì làm gì chứ? Anh sẽ làm bánh mì bánh bao sao?”

Đợi một lúc lâu, mới nghe thấy Nhiếp Trọng Chi đáp lại: “Tôi sẽ làm hoành thánh.” Tường Chính Tuyền vừa nghe liền quay phắt đầu lại, chỉ thấy Nhiếp Trọng Chi đứng giữa lối đi giữa hai kệ hàng, xung quanh đầy hàng hóa rực rỡ muôn màu, hắn nhìn cô, lặp lại một lần nữa: “Tôi sẽ làm hoành thánh nhân tôm.”

Ngay ngày hôm sau, cô được ăn hoành thánh do chính tay Nhiếp Trọng Chi bao. Cắn một ngụm liền nhìn thấy thịt tôm nõn trắng mịn nằm giữa lớp bánh trong suốt sáng bóng, nước canh đậm đà hương tôm tươi ào ạt chảy ra. Hương vị... hương vị tự nhiên giống tiệm hoành thánh ở Lạc Hải kia như đúc.

Tường Chính Tuyền nhất thời ngây ngốc! Nửa miếng hoành thánh ngậm trong miệng làm thế nào cũng không nuốt xuống được.

Cô không biết vì cái gì, vì cái gì hắn lại học làm hoành thánh? Vì thế cô hỏi hắn. Nhiếp Trọng Chi chỉ thân nhiên đáp lời cô: “Chỉ là vì tôi thích mà thôi, lúc

học rồi cũng thấy nó đơn giản.”

Hắn nói hết sức bình thường không đáng để tâm, giống như chuyện đó thật sự là như thế.

Nhưng tận sâu trong đáy lòng Tường Chính Tuyền rồi lại dâng lên một loại cảm xúc nhẹ nhõm mà chưa chất đến kì lạ. Cô run rẩy một lát, rồi lặng lẽ nuốt miếng hoành thánh xuống bụng.

Phải rất lâu rất lâu sau này, Tường Chính Tuyền mới biết được, năm đó để học được cách làm bánh, hắn đã phải kiên trì đi theo ông chủ cửa tiệm nhỏ kia ba tháng trời, mới chứng tỏ được lòng thành, để ông ta truyền lại cho công thức bí truyền của mình.

Con nghiện của Nhiếp Trọng Chi đã hai tuần trôi qua mà không hề phát tác. Tường Chính Tuyền gọi điện thoại đến cho bác sĩ Lỗ báo lại, bác sĩ Lỗ không ngừng dặn dò: “Căn cứ vào kết quả kiểm tra nước tiểu lần mới nhất đây, Nhiếp tiên sinh đã hoàn toàn bình phục. Nhưng quan trọng nhất vẫn là, phải để cho người bệnh đoạn tuyệt hết tất cả những khả năng ‘tức cảnh sinh tình’. Luôn luôn trông coi cậu ấy cẩn thận, không được lơ là dù chỉ một chút.”

Tường Chính Tuyền đem tình hình này báo lại cho anh trai Tường Chính Nam, Tường Chính Nam vui mừng không thôi, miệng không ngớt: “Tốt quá, tốt quá.” Từ chỗ anh trai cô biết được tình trạng thân thể của mẹ cũng rất tốt, cho nên trong lòng an tâm hơn nhiều.

Giữa trưa hôm nay, di động đặt ở trên bàn chột đồ chuông ‘lình lình lình’, Tường Chính Tuyền nhìn vào, hai chữ Ninh Hi không ngừng nhấp nháy trên màn hình báo. Cô ấn phím nhận máy, liền nghe thấy giọng Ninh Hi truyền tới: “Teresa, là tôi. Tôi đã tới Ninh Thành, đang ở khách sạn. Buổi tối có tiện đến gặp tôi không?” Tường Chính Tuyền liền đáp ứng: “Được.”

Ninh Hi đọc địa chỉ chỗ hẹn, Tường Chính Tuyền: “OK, không vấn đề gì, hẹn gặp lại anh tối nay.”

Căn phòng không lớn, Nhiếp Trọng Chi ngồi trên sofa chậm rãi lật một trang sách, cuộc nói chuyện của cô hắn nghe được từ đầu tới cuối.

Tường Chính Tuyền cúp máy, vẫn là nên khai báo với hắn rõ ràng một chút: “Giám đốc Ninh Hi ở công ty chúng tôi đến đây, buổi tối tôi phải cùng anh ta ăn một bữa cơm.”

Nhiếp Trọng Chi thản nhiên “uh” một tiếng, không nói gì thêm nữa.

Tường Chính Tuyền bình thường khi ở nhà, luôn thích mặc những bộ quần áo rộng thùng thình thoải mái, tóc dài nhàn nhã cột lại ở phía sau, đi một đôi dép lông nhung mềm mại đế bằng, đi đi lại lại trong nhà.

Bởi vì có hẹn ăn cơm với Ninh Hi, trước khi ra khỏi nhà liền tắm rửa sạch sẽ trước, thay một chiếc váy nỉ màu đen, đi một đôi boots cao cổ cũng màu đen, bên ngoài mặc áo khoác nỉ màu xanh ngọc rộng thùng thình kiểu Tây trang, mái tóc xoắn từng lọn dài xoắn nhẹ như tảo biển, thêm món trang sức trang nhã vẻ rất riêng.

Lúc từ trong phòng đi ra, ánh mắt Nhiếp Trọng Chi lập tức hiện lên vẻ sững sốt. Tường Chính Tuyền đem tóc dài vén ra sau tai, nói một câu: “Tôi đi đây.”

Nhiếp Trọng Chi nhìn cô, sau một lúc lâu mới nhẹ nhàng đáp một tiếng “Uh”.

Trước khi ra khỏi cửa, Tường Chính Tuyền lại cố ý xoay người nhìn thoáng qua. Cả căn phòng yên lặng như tờ, một tiếng động nhỏ cũng không có, Nhiếp Trọng Chi vẫn đứng đờ người về phía cô.

Tường Chính Tuyền cố hết sức xem nhẹ cảm giác kỳ lạ trong lòng mình, chậm rãi kéo cửa đi ra ngoài.

Lúc đến nhà hàng đã hẹn, Ninh Hi đã đến từ lúc nào, vị trí ngồi ngay chỗ rẽ hai bên đều là kính thủy tinh. Trong nhà hàng chỉ có ánh đèn mờ mờ, vì cố ý muốn tạo bầu không khí lãng mạn, phía trên mỗi bàn đều treo một cái chụp đèn rất đẹp theo phong cách châu Âu, phát ra ánh sáng mờ mờ ảo ảo, khiến không gian xung quanh có cảm giác hư ảo.

Ninh Hi thấy cô đến, rất nhã nhặn đứng dậy, tự mình kéo ghế dựa ra giúp cô, đợi sau khi cô ngồi vào chỗ rồi, mới mỉm cười mở miệng hỏi thăm: “Teresa, chuyện trong nhà em thế nào rồi? Hy vọng tất cả mọi chuyện đều suôn sẻ!”

Tường Chính Tuyền mỉm cười: “Tuy rằng còn chưa kết thúc, nhưng nhờ những lời ngọc của anh, coi như cũng thuận lợi. Nếu công ty không phiền, tôi sẽ tiếp tục ở lại đây làm việc.” Ninh Hi cười cười: “Công ty bên kia không thành vấn đề, chỉ là tôi hy vọng em có thể mau chóng quay về Lạc Hải công tác.”

Tường Chính Tuyền: “Cảm ơn, nhưng tôi vẫn còn phải ở đây thêm một thời gian nữa.”

Ninh Hi: “Hy vọng em có thể mau chóng trở về.” Tường Chính Tuyền khẽ cười nhận nhận: “Tôi có quan trọng đến thế sao?”

Ninh Hi bật cười: “Em nói thử xem? Chẳng lẽ chính em cũng không tin tưởng mình như vậy? Không phải ai thiết kế cũng có thể làm nên được kỷ lục giống em.”

Tường Chính Tuyền: “Ồ học viện của chúng tôi, rất hay bị người khác nói rằng bị bệnh lý tưởng hóa quá mức, không chịu bằng lòng với chính mình, thế cho nên tác phẩm làm ra ít khi cảm thấy đủ.” Ninh Hi gật đầu: “Quả thật là như thế. Quá mức theo đuổi nghệ thuật hoàn mỹ, đây là bệnh chung của đại đa số nhà thiết kế. Mà các công ty lại theo đuổi tới đa hóa lợi nhuận. Thế nên đây chính là mâu thuẫn tồn tại muôn đời giữa các nhà thiết kế và các công

ty kinh doanh.”

“Sở dĩ tôi xem trọng em như vậy, là bởi vì em ngoại trừ thiết kế rất có thần ra, quan trọng nhất chính là em biết cách thỏa hiệp, hòa nhập được với tất cả đồng nghiệp. Chuyện này đối với một người thiết kế mới tốt nghiệp từ một trường nổi tiếng ra mà nói, là vô cùng vô cùng hiếm có.”

Càng là người có tài, thường thường sẽ rất hay cậy tài mà khinh người! Mà anh nếu đã có chút tiếng tăm, thì xã hội cũng sẽ chấp nhận thói kiêu ngạo này của anh, thậm chí sẽ càng tăng bốc tán tụng anh hơn.

Nhưng đối với những người mới ra đời còn non nớt mà nói, như một viên ngọc đang còn rất góc cạnh sắc bén, điều này giống như con dao hai lưỡi, đâm người khác bị thương cũng làm đau chính mình,

Tường Chính Tuyền mỉm cười chua xót, nếu không phải năm đó đã trải qua những chuyện kia, cô chắc chắn sẽ không trưởng thành đến ngày hôm nay, cô chắc chắn cũng sẽ giống như bao người khác, đầu đá lung tung, khiến bản thân mình chẳng chịt vết thương mới chịu dừng.

Cái này có lẽ nên gọi là lợi nhiều hơn hại đi, sống trên đời này, mỗi người ai cũng đã từng mất đi chút gì đó, nhưng bù lại cũng sẽ được nhận lại ít nhiều.

Phục vụ bụng đồ ăn lên, cô và Ninh Hi bắt đầu dùng bữa. Hai người lại hàn huyên một chút về công việc, một chút chuyện cá nhân, chớp mắt đã hơn chín giờ.

Sau khi gặp lại, đây là lần đầu tiên Tường Chính Tuyền rời xa Nhiếp Trọng Chi lâu như vậy, cô liên tục đưa tay lên xem đồng hồ.

Ninh Hi là một người rất có mắt quan sát, thấy thế bèn nói: “Nếu em còn có việc, vậy hôm nay chúng ta tạm biệt ở đây đi. Tôi sẽ còn ở lại Ninh Thành hai hôm nữa.”

Tường Chính Tuyền cũng không khách sáo, liền đứng dậy nói: “Được, vậy tôi xin đi trước. Có chuyện gì anh cứ liên lạc với tôi, lúc nào cũng được.” Ninh Hi bỗng nhiên nâng tay lên khẽ vỗ trán một cái, “Ài nha” một tiếng: “Trí nhớ của tôi tệ quá, tôi có đem một ít tài liệu từ Lạc Hải đến đây cho em mà lại để quên ở khách sạn mất rồi.”

Ninh Hi nhìn Tường Chính Tuyền, giả bộ lộ ra biểu tình cực kì đáng thương: “Nếu em không phiền tôi một mình ở đây lẻ loi hiu quạnh, không người quen biết, ngày mai lại cùng tôi ăn bữa cơm nữa được không?” Hắn thấy Tường Chính Tuyền thần sắc trầm ngâm, liền bồi thêm một câu: “Đương nhiên, nếu em bận không có thời gian thì cũng không sao, ngày mai tôi sẽ mang tài liệu tới cho em.”

Tường Chính Tuyền thấy thái độ của hắn đã nhún nhường hạ mình, cũng nói đến như vậy, nếu cô không đồng ý với hắn, dường như có chút quá đáng. Vì vậy gật đầu mỉm cười nói: “Được rồi.”

Ninh Hi nhất thời cười tươi như hoa: “Vậy cứ làm như đã nói đi. Tôi đặt nhà hàng xong sẽ gọi điện thoại đến báo cho em.” Tường Chính Tuyền gật gật đầu.

Ninh Hi đứng dậy: “Để tôi đưa em về, đã trễ thế này nếu để em đi một mình tôi sẽ không an tâm.” Tường Chính Tuyền mỉm cười cự tuyệt: “Trị an ở Ninh Thành rất tốt, anh không cần lo lắng thế đâu.”

Ninh Hi cực kỳ kiên trì: “Trị an dù tốt đến mấy cũng sẽ có một lúc nào đó sơ sẩy, để tôi đưa em về tận nhà an toàn mới có thể yên tâm.”

Tường Chính Tuyền bắt đầu đi hết cách, bên ngoài nhà hàng nhiệt độ đã xuống dưới âm mấy độ, vừa đẩy cánh cửa ra, không khí lạnh lẽo tựa như mũi tên từ bốn phương tám hướng ập vào người. Cô cũng ngại đứng giữa cơn gió lạnh dùng dằng với hắn, đành phải cùng hắn lên taxi đi về.

Xe cô ban đêm cũng giảm đi so với ban ngày rất nhiều, dọc đường chỉ gặp đèn xanh, chẳng mấy chốc taxi đã dừng ngay dưới lầu nhà hai người. Tường Chính Tuyền: “Cảm ơn anh đã đưa tôi về, tôi tới nhà rồi, tạm biệt!”

Ninh Hi liếc trái liếc phải nhìn quang cảnh xung quanh, không khỏi nhíu mày thật chặt. Hắn rút tiền ra đưa cho tài xế taxi, bồi thêm câu “không cần trả lại”, liền xuống xe đi theo cô: “Teresa, để tôi đưa em lên lầu.”

Tường Chính Tuyền: “Không có việc gì, tự tôi lên cũng được...” Lời của cô mới nói được một nửa, nhìn theo hướng ánh mắt của Ninh Hi, bỗng thấy được một thân ảnh quen thuộc từ trong bóng tối chậm rãi đi ra: “Không cần, cô ấy đã về đến nhà rồi.”

Ninh Hi giương mắt đánh giá người đàn ông tràn ngập địch ý, đang tỏ rõ quyền sở hữu trước mắt này. Đèn đường mờ nhạt, nửa khuôn mặt Nhiếp Trọng Chi bị khuất dưới bóng cây tối mịt, hình dáng ngũ quan không quá rõ ràng. Nhưng dù như thế, Ninh Hi vẫn có cảm giác người đàn ông đang đứng trước mặt mình nhìn rất quen mắt.

Lúc này Nhiếp Trọng Chi cũng không chút khách khí mà đánh giá đôi phương.

Dáng người cao ngất, diện mạo tuấn mỹ bất phàm, trang phục trên người cầu kì tinh tế, phong thái tao nhã nhưng thật dè dặt, người trước mắt này tất cả đều cho thấy hắn có một cuộc sống sung túc đầy đủ, trên hắn có một phong thái bất phàm, thông dong bình tĩnh. Người như vậy hắn cũng không xa lạ, thậm chí có thể nói quen thuộc được ngay, bởi vì trước khi bị phá sản, hắn cũng là một người giống như họ.

Thì ra đây là Ninh Hi! Điều khiến Nhiếp Trọng Chi cảm thấy chướng mắt chính là, hắn dùng tư thái của người đi che chở đứng bên cạnh Tường Chính Tuyền, một đôi tuấn nam mỹ nữ như Kim Đồng Ngọc Nữ, chỉ vừa đứng cạnh nhau thôi, bất luận nhìn từ góc độ nào, cũng đều thu hút ánh nhìn như người mẫu trên áp-phích tuyên truyền.

Ninh Hi rất bình tĩnh hơi cúi đầu mỉm cười: “Teresa, đã có người đến đón em rồi, vậy tôi cũng quay về khách sạn đây.” Tường Chính Tuyền gật đầu: “Vâng, cảm ơn anh.”

Hai người nhìn Ninh Hi đứng bên đường đón xe rồi đi. Gió lạnh rít gào, len lỏi qua mọi lớp quần áo, đâm thẳng vào da thịt.

Bởi vì vội vàng chạy xuống dưới, hắn chỉ mặc bộ đồ dài mà rộng rãi thường ngày bên ngoài. Nhiếp Trọng Chi cúi đầu nhìn một thân ăn mặc lồi thối lếch thếch của mình, lại nhớ tới dáng vẻ phong độ ngọc thụ lâm phong của Ninh Hi, lại nhìn Tường Chính Tuyền xinh đẹp kiêu diễm, chưa bao giờ hắn cảm thấy xấu hổ tự ti như lúc này.

Hắn bây giờ, không còn xứng với cô nữa!

Đây sớm đã là sự thật rõ ràng. Đêm nay sự xuất hiện của Ninh Hi lại một lần nữa lạnh lùng nhắc nhở hắn về sự thật này!

Sớm hay muộn cô cũng sẽ rời hắn mà đi! Sớm muộn gì mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Người khác dù tốt thế nào, anh vẫn là duy nhất 3

Buổi chiều ngày hôm sau, Tường Chính Tuyền đang vui đầu vào công việc, phải làm nhanh chóng để nộp cho Ninh Hi mang về công ty. Bận rộn cả buổi, bỗng nghe thấy Nhiếp Trọng Chi hỏi cô: “Tôi nay sẽ ăn sườn heo, em muốn nấu theo món gì?”

Cô đột nhiên nhớ ra, đã quên nói với hắn đêm nay cô cũng sẽ không ăn ở nhà. Tường Chính Tuyền xoa cổ đứng dậy, ngập ngừng nói: “Tôi... tôi nay tôi còn có hẹn ăn cơm với giám đốc của tôi.”

Không khí lưu động trong phòng nháy mắt giống như đứng im lại. Nhiếp Trọng Chi hồi lâu sau mới nhẹ nhàng mà “Uh” một tiếng, sau đó xoay người đi vào phòng của mình. Hình bóng hắn thật lạ lùng, tựa như mang theo một loại tịch mịch cô đơn không thể diễn tả thành lời.

Một loại cảm giác vừa chột dạ lại áy náy như dây leo quấn quýt bò lên, bám vào cô thật chặt. Cũng chỉ là ra ngoài ăn bữa cơm cùng cấp trên thôi mà, tại sao cô lại cảm thấy thực áy náy, như vừa làm chuyện gì có lỗi với Nhiếp Trọng Chi vậy.

Loại cảm giác kỳ quái này vẫn quanh quẩn trong lòng, khiến cô đứng ngồi không yên. Tường Chính Tuyền vài lần cầm đi động lên, muốn gọi điện thoại cho Ninh Hi, nói cho anh ta rằng cô không đi nữa. Nhưng mỗi khi cầm lên, chần chừ do dự, cô lại thờ dài mà buông xuống.

Hành động cứ lặp đi lặp lại như vậy, chẳng mấy chốc đã đến lúc phải đi. Giờ này có lẽ Ninh Hi đã bắt đầu ra khỏi cửa, nếu bây giờ thông báo cho anh ta thì quá thất lễ.

Tường Chính Tuyền vội vàng thay quần áo, lại ở trong phòng khách lưỡng lự hồi lâu, vẫn không thấy Nhiếp Trọng Chi đi ra khỏi phòng. Vốn định không quấy rầy hắn, trực tiếp đi luôn, nhưng lúc đi đến cửa chính chuẩn bị đổi giày, cô lại dừng lại, đứng ngẩn ra một lúc, rốt cục lại quay người, đi đến gõ cửa phòng Nhiếp Trọng Chi.

Nhiếp Trọng Chi đang đứng trước cửa sổ, không biết đang nhìn về cái gì phía xa xa, nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên, hắn xoay người lại thật mạnh, trong mắt có một loại kinh hi chờ mong, nhưng khi nhìn đến trang phục xinh đẹp chuẩn bị để đi ra ngoài của cô, tia sáng vừa lóe lên trong mắt kia liền chậm rãi trở nên ảm đạm.

Tường Chính Tuyền bị ánh mắt đó của hắn làm day dứt, trái tim giống như bị thứ gì đó va chạm vào thật mạnh. Cô bây giờ thật dễ dàng đọc được tâm sự của hắn. Hắn đang bất an, hắn không hy vọng cô đi ra ngoài. Trong lòng Tường Chính Tuyền lại bắt đầu trở nên do dự, cô nhìn Nhiếp Trọng Chi, nhẹ nhàng hỏi: “Buổi tối anh ăn gì được?” Nhiếp Trọng Chi nhẹ nhàng mà đáp: “Tôi không quan trọng, tùy tiện ăn cái gì cũng được.” Hai hàng mi của Tường Chính Tuyền rũ xuống, tầm mắt dừng trên đôi dép lê vải satin màu mận chín, dần dần nâng lên từng chút một, đến lúc dừng lại trên đôi dép lê màu xanh đen cùng kiểu với cô trên chân hắn. Cô cuối cùng vẫn là thốt lên câu nói vẫn vướng lại ở đầu lưỡi từ nãy đến giờ: “Tôi đi một lát sẽ trở về ngay.”

Ninh Hi đặt chỗ tại một nhà hàng Tây rất lãng mạn, trên bàn gồm sáu món ăn chính và đồ tráng miệng là bánh ngọt. Tường Chính Tuyền tuy rằng không có lòng dạ nào ăn uống, nhưng lại không muốn thất lễ với người ta. Chờ đến khi hai người ăn xong, đã hơn tám giờ tối.

Ninh Hi lấy từ trong cặp tài liệu ra một túi văn kiện đưa cho cô: “Bên bộ phận vật liệu của công ty vừa mới nghiên cứu thêm mấy loại vải Chiffon mới nhất cho đợt trang phục mùa hè. Đến mùa hè chúng ta phải dùng những loại vải đó để thiết kế sản phẩm, bây giờ vẫn còn sớm, tôi nghĩ nên bàn bạc lại thật tỉ mỉ với em một chút.”

Bởi vì là chuyện công việc, Ninh Hi lại hiếm khi mới tới Ninh Thành, Tường Chính Tuyền thật sự không thể nói “không”, đành phải gật đầu đồng ý với

anh ta.

Hai người liền đi tìm một tiệm cà phê ở khu lân cận nhà hàng. Ninh Hi mở túi một văn kiện, lấy ra một mảnh vải màu trắng: “Đây là loại vải chiffon vừa mỏng lại mềm mại, buông rũ xuống nhưng rất chắc, còn có tính chất chống nhăn đặc biệt, tôi cảm thấy dùng nó để thiết kế áo, váy hay lễ phục đều vô cùng thích hợp... Quan điểm của em thế nào?”

Tường Chính Tuyền cảm nhận vải áp lên trên má, cảm thụ độ trơn mềm nhẵn nhụi của nó, trầm ngâm nghĩ một hồi, nói: “Mấy năm nay đang thịnh hành một áo khoác ngoài kiểu quân trang rộng thùng thình, tôi nghĩ trang phục mùa hè dùng chất liệu vải này phối thêm vải lụa tơ tằm thiết kế một mẫu thử xem. Tôi thực chờ mong được nhìn thấy vẻ nhẹ nhàng phiêu dật của nó sau khi may thành trang phục mặc trên người... Đương nhiên, tôi còn phải suy nghĩ kỹ càng hơn nữa, xem xem còn ý tưởng nào tốt hơn không. Tôi rất thích loại chất liệu vải này...”

Ninh Hi mỉm cười: “Được, vậy tôi chờ những thiết kế kinh điển của em.”

*Kinh điển: Đẹp đến ngỡ ngàng.

Tường Chính Tuyền cười cười: “Làm sao có thể xứng được với hai từ kinh điển chứ! Mỗi bộ trang phục tôi thiết kế ra, tiêu chuẩn đều là tự hỏi chính mình có thích hay không. Tôi chỉ muốn thiết kế ra những gì mình thích, những bộ quần áo mình muốn mặc mà thôi!”

“Mà tôi cũng luôn cho rằng, một bộ trang phục được thiết kế ra ngay cả chính người thiết kế cũng không thích, không hài lòng về nó thì làm sao người tiêu dùng có thể thích rồi mua nó được?”

“Là vì tôi thích mới làm công việc này, cho nên hoặc là không thiết kế, nếu đã thiết kế rồi thì phải làm ra những gì mình yêu thích. Thế thôi.”

Khi cô nói ra những lời này, trên gương mặt xinh đẹp tựa như có một vầng sáng bao quanh, lấp lánh tràn đầy màu sắc, đẹp rạng rỡ đến chói mắt. Ninh Hi thoáng ngẩn ra một chút, lúc sau mới mở miệng nói chuyện được: “Teresa, em có từng nghĩ sẽ làm một thương hiệu riêng cho mình không?”

Đã từng học ngành thiết kế thời trang, ai lại không có giấc mơ tươi đẹp như vậy?! Tường Chính Tuyền bật cười: “Đương nhiên, anh không muốn sao?”

Nghe vậy, bàn tay Ninh Hi đang nâng ly cà phê lên thoáng dừng một chút, yên lặng nhìn cô, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười thật kỳ lạ: “Tôi đương nhiên là muốn rồi.” Anh ta ngừng lại, giống như cố vũ lại giống như khẳng định nói: “Tôi tin tưởng với tài năng và sự nỗ lực của em, sau này em nhất định có thể làm được.”

Tường Chính Tuyền mãi về sau mới hiểu được vì sao đêm nay Ninh Hi lại có điệu cười kỳ lạ đến thế. Bởi vì anh ta là một trong những người thừa kế của tập đoàn K.W, tên đầy đủ của anh ta là Trì Ninh Hi, tam thiếu gia của tập đoàn thời trang K.W nổi tiếng. Đây cũng là lý do vì sao cô lại nhận được đặc cách chưa từng có ở tập đoàn K.W, có thể ở lại Ninh Thành lại được tiếp tục công việc của mình.

Thế nhưng ngay lúc đó Tường Chính Tuyền chỉ nhún nhún vai: “Tôi không muốn nghĩ xa như thế đâu...” Tường Chính Tuyền cũng giống như bao cô gái được sinh ra trong gia đình quyền quý, cuộc sống luôn thuận buồm xuôi gió, khiến rất nhiều rất nhiều chuyện không cần cố gắng cũng có thể nắm được trong tay, cho nên từ nhỏ đến lớn cô không có nhiều mục tiêu hay lý tưởng gì to lớn. Cũng có thể nói, năm đó cô muốn gả cho Diệp Anh Chương, trở thành vợ của anh, vì anh sinh con đường cái, có lẽ là giấc mộng lớn nhất lúc ấy.

Nhưng đến hôm nay sau khi trải qua một phen thế sự, cô vẫn không có một mục tiêu lý tưởng vĩ đại gì. Chỉ cần người nhà bình an khỏe mạnh, ngày ngày yên bình phẳng lặng trôi qua, cũng không có gì là không tốt.

Cô thậm chí còn chưa nghĩ đến sau này cô và Nhiếp Trọng Chi sẽ như thế nào. Cô quay về Lạc Hải, hẳn tiếp tục ở lại đây, hay là đi đến một nơi nào khác? Mỗi khi ý niệm này hiện lên trong đầu, nhớ tới vô số hình ảnh ở chung của cô và Nhiếp Trọng Chi, trước kia, bây giờ, trái tim của cô sẽ dâng lên một loại cảm giác không nói thành lời.

Nhiếp Trọng Chi trước kia làm cô cực kỳ chán ghét. Nhưng Nhiếp Trọng Chi bây giờ, cô luôn cảm thấy đau lòng mà không biết lý do, luôn nhịn không được muốn đối xử với hắn thật tốt, dù chỉ là một chút thôi.

Tựa như một giọt lệ chảy ra không thể quay lại viên mắt, cô và hắn không thể quay về như trước kia được nữa.

Chỉ là, cô và hắn, rốt cuộc phải làm sao bây giờ? Cô thật sự không biết!

Lúc Tường Chính Tuyền ngồi xe về đến dưới lầu nhà mình, theo thói quen ngẩng đầu nhìn lên tầng cao nhất, một mảnh tối đen như mực, một chút ánh sáng cũng không thấy hắt ra. Nhiếp Trọng Chi chờ cô không được, đã ngủ trước rồi sao?

Sợ đánh thức hắn, Tường Chính Tuyền làm cái gì cũng thật nhẹ nhàng, nhẹ nhàng mà đẩy cửa ra, nhẹ nhàng đóng cửa lại, rồi khe khẽ ấn mở công tắc đèn. Toàn bộ căn phòng cực kỳ yên lặng, yên tới mức... tới mức giống như không có ai ở đây!

Tường Chính Tuyền đứng ở cửa khom lưng đổi giày, tầm mắt của cô ngừng lại, đôi giày mà Nhiếp Trọng Chi hay mang đi ra ngoài đã không còn ở đó.

Hay là hắn không có ở nhà! Tường Chính Tuyền không kịp đổi giày, cánh cửa phòng Nhiếp Trọng Chi khép hờ, cô dùng sức đẩy mạnh một phen.

Căn phòng nhỏ liếc mắt một cái đã thấy toàn bộ bên trong. Nhiếp Trọng Chi thật sự không có ở nhà!

Đã trễ thế này, hắn còn đi đâu? Không lẽ hắn lại đi...

Ý niệm này vừa hiện lên trong đầu Tường Chính Tuyền, cô liền cuống quýt lắc đầu muốn phủ nhận. Không thể nào, tuyệt đối sẽ không, hắn đã hứa với cô rồi kia mà!

Nhiếp Trọng Chi không có di động, cô không thể liên lạc với hắn. Nếu bây giờ muốn đi ra ngoài tìm hắn, Ninh Thành này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không hề nhỏ, cô biết đi nơi nào để tìm?

Tường Chính Tuyền lặng người đứng giữa phòng khách, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Qua một lát, quyết định vẫn là xuống lầu chờ, vì thế vội vàng chạy xuống. Đêm mùa đông rét lạnh, nhiệt độ ngoài trời đã xuống dưới âm hơn mười độ C, mỗi một luồng gió thổi qua là lại tê tái như dao cắt.

Đợi mới được một lát, Tường Chính Tuyền đã bị công đến lạnh run. Thì ra đứng đợi người khác chỉ vài phút đã thấy dài như cả năm, Nhiếp Trọng Chi hẳn hôm qua rốt cuộc đã đứng dưới này đợi cô bao lâu?

Mấy chục phút trôi qua, Tường Chính Tuyền cảm thấy cả người mình sắp đông cứng thành người băng, đành phải đi qua đi lại rồi hà hơi làm ấm. Đi rồi lại ngừng, ngừng rồi lại đi, đứng ở cửa chờ mãi, chờ mãi, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Nhiếp Trọng Chi ở đâu.

Nhiếp Trọng Chi hẳn rốt cuộc đã đi nơi nào?

Tường Chính Tuyền cũng không biết mình đã đứng đợi bao lâu, ngay lúc cô cảm thấy lạnh run đến mức không thể run được nữa, rốt cục cũng nhìn thấy cách đó không xa thân ảnh quen thuộc kia đang lao đảo đi tới. Hắn còn chưa đến gần, Tường Chính Tuyền đã có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc bốc ra từ người hắn.

Nhiếp Trọng Chi uống rượu! Hắn lại dám chạy đi uống rượu! Cô vì lo lắng cho hắn, đứng trong cái lạnh chờ thành bộ dạng này, hắn vậy mà lại nhàn nhã vui vẻ chạy đi uống rượu!

Tường Chính Tuyền cảm thấy mình như bị người ta làm phép thuật, cái lạnh trong người nháy mắt giống như tan ra, nỗi lo lắng sợ hãi trong tích tắc chuyển thành cơn tức giận ngút trời: “Anh vừa mới đi đâu về?”

Nhiếp Trọng Chi không biết là đang kinh sợ, hay là vì bị cô quát lên như vậy mà cả người liền đứng sững lại không hề nhúc nhích, ngây ngây ngốc ngốc nhìn cô.

Tường Chính Tuyền nhìn hắn chằm chằm không chớp mắt: “Anh lại đi uống rượu phải không?” Nhiếp Trọng Chi im lặng không trả lời.

Tường Chính Tuyền đột nhiên cất giọng cười nhạt: “Thì ra là anh đi uống rượu.” Cô xoay người thật mạnh, bước chân soàn soạt xông lên lầu.

Cô đang tức giận! Cơn giận cực kỳ lớn!

Cho dù đầu óc đang choáng váng muốn nổ tung, cả người nồng nặc hơi men, Nhiếp Trọng Chi cũng nhận ra điều đó, bước chân hắn lao đảo theo sát cô lên lầu: “Tôi... tôi...”

Tường Chính Tuyền bỗng dừng quay đầu, nổi giận nói: “Tôi cái gì mà tôi, anh đừng nói gì với tôi hết.” Ngay trước mắt hắn cô đóng cửa sầm một tiếng thật lớn.

Tường Chính Tuyền một mình ở trong phòng hờn dỗi hồi lâu. Suốt khoảng thời gian đó, Nhiếp Trọng Chi vẫn không thấy đi vào, bên ngoài một chút âm thanh cũng không nghe thấy. Tường Chính Tuyền sau khi bình tĩnh lại, bất chợt cả kinh, hắn sẽ không đi nữa đấy chứ?!

Kéo cửa ra thật mạnh, thân ảnh cao lớn của Nhiếp Trọng Chi liền đập vào mắt cô. Hắn không hề rời đi, thần sắc âm trầm cúi đầu đứng ở bên ngoài, biểu tình giống như một phạm nhân biết mình vừa phạm phải trọng tội. Rõ ràng con say đã giảm đi ít nhiều!

Nhiếp Trọng Chi vẫn không nhúc nhích đứng yên trước cửa, thật lâu sau, mới nhẹ nhàng nói với cô: “Em đi muộn như vậy vẫn không thấy trở về... Cho nên tôi... tôi...” Thanh âm của hắn trầm xuống, gần như không còn nghe thấy nữa: “Tôi nghĩ rằng em không cần tôi nữa.”

Lửa giận vốn đang bốc lên hùng hục, nhưng khi hắn nói ra câu đó, giống như có một con dao nhỏ nhẹ nhàng rạch ra một khe hở nhỏ trong tim Tường Chính Tuyền, hình như có gì đó chua xót ê ẩm, lại nóng rực lên vào bên trong, khiến cô bỗng cảm thấy thực đau đớn.

Tên ngốc này, cô khi nào thì không cần hắn.

Nhiếp Trọng Chi lắp bắp thấp giọng biện bạch: “Em đã nói là sẽ trở về ngay... Tôi...”

Sắc mặt Tường Chính Tuyền không lộ ra nửa phần, trừng mắt nhìn hắn, tức giận cất ngang lời hắn đang nói: “Anh còn nói như có lý lắm phải không? Tối nay tôi chỉ về muộn một chút, anh đã đi uống rượu, còn uống cho say mềm đến thế này, bây giờ còn nói đúng lý hợp tình lắm phải không?”

Nhiếp Trọng Chi ngập ngừng nói: “Tôi không phải muốn nói cho đúng lý hợp tình.”

Tường Chính Tuyền trừng mắt nhìn hắn: “Trên người anh mùi men nồng như vậy, thôi muốn chết, còn không mau đi vào tắm rửa cho sạch sẽ đi.”

Nhiếp Trọng Chi dè dặt nhìn cô, vẫn không dám nhúc nhích lấy một chút.

Tường Chính Tuyền phụng phịu, phải quát lên với hắn: “Rốt cuộc anh có muốn đi vào nhà nữa không?” Nhiếp Trọng Chi lúc này mới nâng bước, chậm rãi đi vào nhà.

Tường Chính Tuyền đẩy hắn một mạch đi vào thẳng phòng tắm: “Thối muốn chết, hun chết người rồi, nhanh đi tắm đi, không tắm sạch cũng đừng đi ra.”

Trong căn phòng nhỏ rất nhanh vang lên tiếng nước chảy róc rách tí tách. Tường Chính Tuyền ngăn người nhìn cánh cửa phòng tắm đang đóng chặt kia.

Thì ra hắn đang sợ cô rời đi! Hắn vẫn luôn sợ cô sẽ rời đi!

Đến lúc Nhiếp Trọng Chi đi ra, thấy Tường Chính Tuyền ngồi yên trên sofa không nói một lời, ngay cả lông mi cũng không động đậy lấy một chút.

Nhiếp Trọng Chi chậm rãi cúi người, thật nhẹ nhàng ôm lấy người cô từ phía sau.

Cô vĩnh viễn sẽ không biết hắn bất an thế nào. Cô bây giờ xinh đẹp như vậy, rực rỡ như vậy, người muốn theo đuổi cô chắc chắn sẽ rất rất nhiều. Hắn đã nhìn thấy người tên Ninh Hi kia, là một người đàn ông xuất sắc như vậy. Cho dù Nhiếp Trọng Chi hắn vẫn đang còn trên đỉnh cao của sự nghiệp, còn không chắc có thể thắng được hắn ta, huống chi là bây giờ!

Còn những người hắn chưa gặp thì sao? Có lẽ lại càng xuất sắc hơn.

Suốt khoảng thời gian chờ đợi cô trở về, cuộc đời Nhiếp Trọng Chi chưa từng cảm thấy bất an lo lắng như thế. Cho dù là lúc trước khi bị phá sản, hắn cũng chỉ thấy băng quơ, không hề hoang mang hay sợ hãi. Nhưng cô đi rồi, hắn nhìn từng giây từng giây đồng hồ trôi qua, mỗi một giây đều kéo dài như cả đời. Hắn ngồi chờ trong phòng, chạy xuống lầu chờ, lại chạy lên ngồi đợi, không chịu được lại chạy xuống dưới, cứ tới tới lui lui như vậy, không biết làm sao...

Bên ngoài vừa tối vừa lạnh như thế, đã tám giờ mà không thấy cô về, tám giờ rưỡi cô chưa về, chín giờ cô chưa về, chín giờ rưỡi vẫn chưa về, hơn mười giờ mà cô vẫn chưa về, mười rưỡi không thấy cô đâu.

Đến lúc gần mười một giờ đêm, hắn bỗng nhiên cảm thấy cô sẽ không quay về nữa, cô không cần hắn, sẽ không bao giờ quay lại đây. Ý niệm như vậy vừa hiện lên trong đầu, liền không cách nào xua đi được, hắn thấy mình nếu còn thế này nữa thì sẽ phát điên mất, vì thế hắn chạy đi uống rượu.

Lúc này, cô thật sự ở đây, ở ngay trong ngực hắn.

Nhiếp Trọng Chi càng dùng sức ôm cô càng chặt hơn, giống như sẽ giữ luôn cô ở trong lòng mình như vậy, mãi mãi không bao giờ lìa xa.

Tường Chính Tuyền để mặc hắn ôm lấy mình, rốt cục cô cũng lấy lại tinh thần để ý thức được chính mình đã không thể đẩy hắn ra được nữa.

Nếu đã đẩy không được, vậy thì không đẩy nữa. Cứ để cho hết thảy mọi chuyện thuận theo tự nhiên đi!

Buổi sáng ngày hôm sau, lúc Tường Chính Tuyền tỉnh lại, vươn vai một cái rồi rời giường. Một lát sau, cô bỗng nhiên cảm thấy bầu không khí rất không bình thường, trong nhà dường như im lặng đến lạ lùng.

Trên bàn cơm như thường lệ bày một nồi cháo hầm nhuyễn và một ít đồ ăn kèm, bên trên là lồng bàn giữ nhiệt, tay chạm vào hãy còn âm ấm.

Căn nhà không lớn lắm, nhìn qua một lượt là thấy hết, nhưng vẫn không thấy thân ảnh hắn ở đâu. Ngay tại trên bàn tìm được một mảnh giấy nhỏ, là lời nhắn Nhiếp Trọng Chi để lại: “Tôi có chuyện phải đi ra ngoài một chút, trong phòng bếp có cơm chiên trứng, giữa trưa em bỏ vào lò vi sóng hấp lại. Chiều tối tôi sẽ trở về.” Bên dưới những dòng chữ rồng bay phượng múa ký một chữ “Trọng”.

Chữ viết của Nhiếp Trọng Chi dễ nhận thấy đã được tôi luyện từ nhỏ, khí thế mạnh mẽ, thể chữ trải ra, vô cùng đẹp mắt. Tường Chính Tuyền cầm mảnh giấy nhỏ, xoay ngang xoay dọc nhìn mấy hồi mới thôi.

Hắn đi nơi nào? Có điều nghĩ rồi lại nghĩ, mặc kệ hắn muốn đi đâu đi, dù sao hắn cũng là người trưởng thành, sẽ không đến mức đi lạc mất!

Tường Chính Tuyền nghĩ như vậy, liền bật cười. Cô dùng bữa sáng xong, thu dọn bàn ăn sạch sẽ, sau đó lấy máy tính và tài liệu ra, bày lên chiếc bàn duy nhất trong nhà bắt đầu làm công việc của mình.

Tường Chính Tuyền một mình lẳng lặng ngồi sửa bản thảo thiết kế, bận rộn mãi cho tới hai giờ chiều, lấy lại tinh thần lập tức nhận ra bụng đã đói đến mức đình công âm ỉ, lúc này mới đi vào phòng bếp, lấy cơm chiên bỏ vào trong lò hâm nóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Người khác dù tốt thế nào, anh vẫn là duy nhất 4

Tường Chính Tuyền một mình lẳng lẳng ngồi sửa bàn thảo thiết kế, bận rộn mãi cho tới hai giờ chiều, lấy lại tinh thần lập tức nhận ra bụng đã đói đến mức đình công âm ỉ, lúc này mới đi vào phòng bếp, lấy com chiên bỏ vào trong lò hâm nóng lại.

Mới vừa bỏ vào lò hấp, mùi hương thơm ngào ngạt đã bay khắp phòng, khiến con sâu thềm ăn trong người bắt đầu ngộ ngộ. Tường Chính Tuyền ăn sạch một đĩa com chiên to đùng. Cũng không biết có phải vì ăn no rồi hay không, cả người cảm thấy thực ấm áp, cô thấy mình giống như biến thành một con mèo lười biếng, ngay cả duỗi việc móng vuốt ra cũng thấy không có chút sức lực nào. (căng da bụng trùng da mắt đây mà)

Ánh nắng mặt trời làm người ta thích thú xuyên qua ô cửa sổ thủy tinh, đua nhau tiến vào trong căn phòng, những hạt bụi li ti trên đường đi của tia nắng nhẹ nhàng bay bay như đang cùng khiêu vũ.

Bầu không khí yên tĩnh như vậy, ấm cúng mà an tâm!

Trong lòng Tường Chính Tuyền bất chợt sinh ra một loại cảm giác hạnh phúc, ngay lúc này bỗng nhiên cô rất rất muốn Nhiếp Trọng Chi nhanh nhanh về nhà, cô nóng lòng muốn được nhìn thấy hắn.

Trải qua mấy tháng ở chung, cô dần có thói quen có hắn bên cạnh làm bạn mỗi ngày, quen với hương vị cà phê mà hắn pha, quen với việc bên mình lúc nào cũng có một ly nước ấm, thói quen trong căn phòng nho nhỏ luôn có bóng dáng cao lớn của hắn tồn tại...

Nhưng Nhiếp Trọng Chi lại không có di động, cô không cách nào liên lạc được với hắn. Vì thế nửa buổi chiều còn lại, Tường Chính Tuyền liền ngồi một chỗ hết ngẩng đầu nhìn trời, lại cúi đầu xuống nhìn máy tính.

Đợi rồi lại đợi, mãi cho đến bảy giờ tối mới thấy Nhiếp Trọng Chi tay xách đồ ăn trở về. Vừa vào cửa đã nhìn thấy Tường Chính Tuyền đang làm việc, hắn một lời giải thích cũng không có, liền vội vàng đi vào phòng bếp, áy náy nói: “Đói bụng rồi phải không? Tôi đi nấu mỳ ngay đây.”

Trong lòng Tường Chính Tuyền vốn đang có chút buồn bực nho nhỏ, nhưng vừa nhìn thấy thân ảnh của hắn bận rộn trong phòng bếp, con buồn bực uly khuất liền từ từ biến mất. Tựa vào cửa phòng bếp, nhìn hắn đun sôi nước luộc mỳ, vừa đổ dầu vào xào đồ ăn, nhìn hắn bỏ mì sợi đã chín vào với đồ xào rồi đảo đều, sau đó trong gian phòng nhỏ đã ngập tràn hương thơm quyến rũ.

Ngày trước khi hắn còn ở trên căn phòng trọ tân cao nhất gần nhà cô kia, nhiều lần giữa trưa tĩnh lại, cô vừa mở mắt ra liền thấy hắn đang tựa vào đầu giường thật nhàn nhã, tay nâng cốc rượu vang uống, vừa lật xem văn kiện. Thấy cô mệt nhọc tỉnh dậy, trước tiên sẽ bày ra một nụ cười thật khêu gợi: “Có muốn ngủ thêm một lát nữa hay không?” Sau đó lại kê cốc rượu lên miệng uống một ngụm, tiến đến gần hôn cô, cùng cô âm ỉ...

Thời điểm đó cô chưa bao giờ để ý tới hắn, cũng không muốn nói với hắn dù chỉ một câu. Nhưng hắn lại giống như không hề bận tâm, vẫn vui vẻ đến gần cô.

Tường Chính Tuyền kinh ngạc hoàn hồn, không biết vì sao mình lại đột nhiên nhớ tới những chuyện của trước kia. Hơn nữa càng kỳ quái hơn chính là, bây giờ nhớ lại những ngày đó, thế nhưng lại không hề cảm thấy hận hắn đến nghiêng răng nghiêng lợi như xưa, tựa như thời gian âm thầm trôi đi cũng đã len lén xóa tan hết thấy những yêu hận, chỉ để lại những hình ảnh hoài niệm nhạt nhòa.

Cô lấy lại tinh thần nâng mắt lên, liền thấy Nhiếp Trọng Chi bụng nổi mỳ xào hải sản nóng hôi hổi thơm lừng mỉm cười với cô: “Chúng ta có thể ăn rồi.”

Nhiếp Trọng Chi ngồi xuống đối diện cô, im lặng không nói một tiếng nào ngồi lựa đồ ăn, hết sức chăm chú đem từng miếng hải sản lớn nhỏ trong bát mình gấp sang bát của cô.

Dưới ánh đèn sáng mê ly, hình dáng hắn đẹp đến thế, nét mặt dịu dàng đến khó tin, trái tim Tường Chính Tuyền bất chợt như thất lạc, một luồng cảm xúc chưa xốt lại thực vui vẻ không biết từ đâu đang dâng lên mãnh liệt.

Kỳ thật hắn từ trước tới nay vẫn luôn đối đãi với cô như vậy! Ăn một lát thịt bò bít tết sẽ cắt nhỏ từng miếng giúp cô, nếu cô ăn cá hắn sẽ cẩn thận giúp cô bỏ xương, nếu ăn thịt nướng hắn sẽ đem thịt nướng dưới nước sốt đầy đủ rồi mới bỏ vào đĩa của cô. Nếu hai người cùng đi ăn món Nhật, hắn sẽ trộn mù tạt, xì dầu và dấm cho vừa ăn mới đưa cho cô nếm thử.

Nhưng khi đó cô còn đang bị vây hãm trong sự không cam lòng, uly khuất và phẫn nộ, mỗi một bữa cơm ăn cùng hắn đều cảm thấy như một cực hình, chỉ mong sao bữa ăn trôi qua thật nhanh để có thể trốn khỏi hắn, cho nên cô chưa bao giờ để ý đến những chuyện khác.

Chỉ là, giờ này khắc này, Tường Chính Tuyền bỗng nhiên có một loại cảm giác vô cùng kỳ quái, những chuyện mà hắn đã từng làm với cô trước kia, dường như cũng không phải là hoàn toàn không thể tha thứ. Rất nhiều lúc, hắn đối xử với cô, kỳ thật so với anh trai Tường Chính Nam đối với cô còn chiều chuộng hơn mấy phần.

Thấy trong bát hắn đã bị gấp hết chỉ còn lại mỳ xào, Tường Chính Tuyền cũng bất chước cúi đầu đem những thứ trong bát mình, yên lặng không nói gì mà gấp lại cho hắn: “anh ăn đi.” Cả người Nhiếp Trọng Chi dường như chấn động, sau một lúc thật lâu mới chậm rãi động đũa.

Ngọn đèn màu cam chiếu xuống, hai người lẳng lẳng ngồi ăn cho xong chén mỳ của mình.

Rất nhiều năm sau, Nhiếp Trọng Chi nhớ lại ngày này, vẫn luôn cảm thấy không chân thực như trước. Gương mặt của cô, khóe miệng của cô phảng phất ý cười, như có một vầng sáng bao quanh vô cùng không chân thực.

Liên tiếp mấy ngày đều là như thế. Mỗi buổi sáng chờ đến lúc Tường Chính Tuyền thức dậy, Nhiếp Trọng Chi đã ra khỏi cửa từ khi nào. Vẫn để lại một mảnh giấy nho nhỏ, nói rằng buổi tối sẽ trở về nấu cơm cho cô.

Đến một ngày kia, tình hình vẫn không có gì đổi khác. Tường Chính Tuyền tay cầm mảnh giấy mà trong lòng bắt đầu hơi có chút buồn bực, hẳn rốt cuộc đã đi đâu? Buổi tối cô nhất định phải hỏi rõ ràng, tuyệt đối không thể để cho hắn dùng một câu “có việc” là có thể cho qua chuyện.

Nhiếp Trọng Chi lại đến lúc sắc trời tối đen mới trở về. Vừa vào cửa, hắn đã cười nói: “Cả tuần để em phải ăn mỳ rồi, tối nay tôi sẽ nấu một bữa tiệc lớn cho em ăn.”

Thật ra tay nghề của Nhiếp Trọng Chi rất khá, món ăn làm cho Tường Chính Tuyền luôn biến đổi đa dạng, cho dù là ăn mỳ suốt tuần, nhưng hôm thì là mỳ hải sản, hôm thì mỳ xào rau xanh, bữa lại mỳ xào xì dầu, mỳ xào sườn heo... Tường Chính Tuyền ăn liên tục cũng không cảm thấy chán. Nhưng nghe Nhiếp Trọng Chi nhắc đến bữa tiệc lớn, trong lòng cô không khỏi ngứa ngáy, buông bàn thảo thiết kế mới về được một nửa xuống, kéo lê đôi dép lê loẹt xoẹt loẹt xoẹt đi vào phòng bếp, đứng sát bên người hắn lò đầu nhìn: “Làm bữa tiệc lớn gì thế?”

Không ngờ Nhiếp Trọng Chi quay đầu lại, môi Tường Chính Tuyền vô tình lướt nhẹ qua má hắn. Tình huống thân mật như vậy bất thành lỉnh xảy ra, không khỏi khiến cho cả hai nhất thời cùng ngẩn người. Tường Chính Tuyền thấy hai mắt Nhiếp Trọng Chi rực lên như đuốc, sáng quắc nhìn cô chăm chăm, liền có chút ngưng ngừng, ánh mắt mất tự nhiên sụp xuống.

Trái tim Nhiếp Trọng Chi vì cái chạm nhẹ vừa rồi mà lỡ mất một nhịp. Hắn không rõ phản ứng của Tường Chính Tuyền, bên ngoài đành phải làm bộ thần nhiên dường như không có việc gì nói: “Mua rất nhiều tôm cua, tôi nhớ em thích ăn hải sản mà.”

Tầm mắt Tường Chính Tuyền buông dần xuống cánh tay Nhiếp Trọng Chi, đột nhiên cô dừng lại, chỗ tay áo hắn xấn lên, ần ần lộ ra một mảng đen đen hồng hồng. Cô lại nhìn kỹ thêm chút nữa, cảm giác đó như thể là một vết thương. Tường Chính Tuyền đưa tay vén tay áo hắn lên: “Chỗ này bị làm sao vậy?”

Cánh tay phải của Nhiếp Trọng Chi rút lại phía sau, tránh tay cô: “Không có gì, không cần thận nên bị quệt phải, không nghiêm trọng lắm đâu.” Thấy hắn né tránh mình như vậy, Tường Chính Tuyền đương nhiên không chịu bỏ qua, mặt đối mặt giằng co với hắn: “Để cho tôi xem một chút.”

Nhiếp Trọng Chi không thể làm gì khác, đành phải để mặc cô vén tay áo mình lên thật cao. Động tác của Tường Chính Tuyền bỗng dừng khựng lại. Phía trên khuỷu tay hắn có một vết thương thật dài, tuy rằng đã khép miệng kết vảy, nhưng vẫn còn màu đỏ dữ tợn vô cùng, làm cho người ta nhìn thấy mà ghê người.

“Sao lại bị thương như vậy?” Đầu ngón tay Tường Chính Tuyền run rẩy đề phía trên, cách chỉ mấy li, không dám chạm vào miệng vết thương, cô bối rối nói: “Hôm thuốc cá nhân anh để chỗ nào?”

Nhiếp Trọng Chi: “Chỉ là không cần thận quệt vào thôi, không có gì đáng ngại, cũng sắp khỏi rồi. Bây giờ em đi ra ngoài nghe nhạc hay xem phim một lát đi, tôi làm một chút là xong rồi.”

Tường Chính Tuyền túm chặt lấy tay áo hắn không buông, mãi không chịu đi ra ngoài. Nhiếp Trọng Chi không còn cách nào khác, đành phải nói: “Hôm thuốc tôi để trong phòng ngủ của tôi, giờ em vào trong đó lấy, để tôi chuẩn bị đồ ăn xong rồi mới sát trùng được không? Tôi phải đem tôm và cua này đi luộc đã, nếu không đến nửa đêm chúng ta cũng không kịp ăn mất.”

Lúc này Tường Chính Tuyền mới chịu ra khỏi phòng bếp, đi vào phòng hắn tìm thuốc. Đến lúc ôm hôm thuốc này quay lại phòng bếp, liền nhìn thấy Nhiếp Trọng Chi đang khom người rửa tôm cua trong bồn. Áo somi của hắn vốn được nhét ở trong, nếu không cúi người xuống Tường Chính Tuyền cũng không để ý, nhưng hắn vừa hơi khom người một cái, áo somi vì động tác đó mà bị kéo lên trên, để lộ làn da ở thắt lưng, từng mảng từng mảng vết thâm sạm đỏ lớn nhỏ không đều nhau.

Tường Chính Tuyền tiến lên vén mạnh vạt áo của hắn lên, ngón tay nhẹ nhàng mà chạm vào thắt lưng hắn, giọng tức giận chất vấn: “Đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao người anh lại bị thương? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Trong tích tắc đó, Tường Chính Tuyền bỗng nhiên như bừng tỉnh đại ngộ: “Anh đi tìm việc làm có phải không? Anh đã làm việc ở đâu?” Cô liên tiếp đặt câu hỏi, vừa sợ lại vừa giận.

Nhiếp Trọng Chi chậm rãi xoay người, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô vì tức giận mà đỏ bừng bừng. Thấy mình không thể gạt cô được nữa, Nhiếp Trọng Chi đành phải nói thật: “Công trường.” Thanh âm của hắn rất nhỏ: “Nơi đó không cần kinh nghiệm, chỉ cần có sức khỏe là được.”

Tường Chính Tuyền chỉ cảm thấy trong ngực đang có một luồng khí bốc lên ngàn ngạt, lui về phía sau từng bước: “Anh điên rồi, anh đến công trường làm cừu vụn, anh lại dám đến công trường khiêng vật liệu? Anh... Anh...” Con giận của cô đã đến cực điểm, ngực phập phồng lên xuống, lời nói còn trong cổ họng nhưng lại không thể nào thốt ra được.

Nhiếp Trọng Chi nghiêng mặt đi, tránh ánh mắt của cô: “Tôi biết trong nhà đã sắp hết tiền. Tôi không thể để em đi theo tôi mà phải ăn đói mặc rách được. Công trường không có gì không tốt, tôi kiếm cơm bằng chính sức lực của mình kia mà.”

Tường Chính Tuyền muốn nói: “Trong nhà rõ ràng có tiền.” Nhưng nhìn sắc mặt ngưng trọng của Nhiếp Trọng Chi, khiến cô biết cô không thể đem những lời này nói ra ngoài, chắc chắn sẽ làm hắn tổn thương. Hơn nữa, cô đã đem một xấp tiền lớn bỏ vào trong ngăn kéo chung của hai người ngay trước mặt hắn, hắn cũng không phải không biết, chỉ là hắn không chịu dùng mà thôi.

Cô cũng không để ý đến chuyện hắn muốn đi ra ngoài làm việc, nhưng thân thể của hắn vừa mới bình phục chưa lâu, sao hắn có thể đi đến công trường làm những việc nặng nhọc kia được?

Tường Chính Tuyền túm lấy cúc áo của Nhiếp Trọng Chi, cũng không quan tâm xem hắn có đồng ý hay không, cời bỏ từng cái từng cái một, sau đó một phen kéo áo sơ mi của hắn xuống. Quà nhiên, trên người Nhiếp Trọng Chi đặc biệt là hai bên vai sưng đỏ thành một mảng lớn.

Một trận đau đớn khổ sở giống như đám mây đen lướt qua đôi mắt đen như mực của Tường Chính Tuyền. Nước mắt dần dần ngưng tụ quanh vành mắt, con tức giận không thể át xuống, lấy đầu ngón tay chọc vào chỗ đỏ bầm trên đầu bai hắn: “Anh không biết đau có phải không? Không biết đau là gì có đúng không? Không biết đau là gì có đúng không? Anh lại dám gạt tôi đi đến chỗ đó để làm việc.” Hắn từ nhỏ đến lớn, có khi nào phải nếm qua loại gian khổ này?

Chỗ bị cô chọc vào ê ẩm trướng trướng đau. Cô có phải đã bắt đầu để ý đến hắn rồi hay không? Tuy rằng chậm như thế, trễ đến tận lúc này, nhưng dù sao cuối cùng thì cô cũng đã để ý đến hắn!

Nhiếp Trọng Chi ngây ngốc nhìn cô chăm chú, ánh mắt âm trầm bắt đầu trở nên sáng ngời. Hắn chậm rãi phun ra một chữ: “... Đau.”

Dưới hàng mi đen huyền của Tường Chính Tuyền lấp lánh giọt lệ như trân châu, âm thầm lẳng lẳng trượt xuống. Cô chưa hết giận lại chọc vào vai hắn một lần nữa, dùng hết sức lực hung hăng chọc xuống: “Nhiếp Trọng Chi, đau chết anh đi! Cho anh đau chết luôn đi! Để xem anh có còn dám đến công trường làm công việc đó nữa không! Để xem anh có còn dám đến công trường làm công việc đó nữa không!”

Rõ ràng là cô chọc hắn, nhưng nước mắt Tường Chính Tuyền lại tuôn ra như thác đổ.

Nhiếp Trọng Chi vẫn không nói gì mà đứng yên ở đó, thâm tình nhìn cô tha thiết. Bỗng nhiên, hắn vươn tay, nhẹ nhàng mà cầm lấy tay cô. Hắn khẽ cúi đầu xuống, chậm rãi đặt lên mu bàn tay cô một nụ hôn thật dịu dàng. Trân trọng như vậy, yêu thương như vậy, trong nháy mắt đó, giống như có thứ gì đó từ trong nụ hôn của hắn chậm chậm trút xuống, từng giọt từng giọt một ngấm vào trong mạch máu chảy vào xương tủy, chậm rãi ngấm vào trong tim Tường Chính Tuyền.

Bầu không khí trong phòng như có một thứ gì đó không biết tên đang chuyển động thật nhẹ nhàng, xung quanh như khiến trái tim con người cũng mềm mại đi dưới ánh đèn trong bóng đêm.

Hắn nói: “Là anh không tốt. Em đừng khóc được không?”

Tên ngốc này! Nhiếp Trọng Chi chính là một tên ngốc!

Tường Chính Tuyền không biết mình bị làm sao, trong đầu chợt dâng lên xúc động muốn hôn hắn, thực tế cô cũng đã làm như vậy. Cô nhẹ nhàng kiễ chân lên, nhẹ nhàng chạm vào môi hắn. Nhiếp Trọng Chi lại vẫn không nhúc nhích, một lát sau, hắn mới điên cuồng đáp trả lại nụ hôn của cô.

Tường Chính Tuyền lần đầu tiên phát hiện thì ra cam tâm tình nguyện cùng một người hôn môi, triền miên đáp lại, lại là một chuyện ngọt ngào như vậy, tuyệt vời đến thế.

Ngày mùa đông ánh mặt trời mang một màu sắc ấm áp, đẹp đến say lòng người. Tường Chính Tuyền nhẹ nhàng ôm lấy chặn trở mình một cái, vị trí giường bên cạnh đã trống không, Nhiếp Trọng Chi rõ ràng đã thức dậy. Cô giường mắt liền nhìn thấy trên chỗ cửa sổ kia đặt một đóa hồng đỏ thắm đang nở rộ, hoa đỏ lá xanh, nồng nàn tươi đẹp.

Đó là lúc hôm qua hai người cùng đi dạo phố, đi ngang qua hàng hoa bên đường hắn đã mua tặng cô. Hắn một lời cũng không nói, chỉ yên lặng đưa nó cho cô.

Không khỏi nhớ lại lần sinh nhật cô năm ấy, hắn từng dùng những cánh hoa hồng Louis XIV* rải khắp tầng trên cùng của hắn, cách vài bước lại có một hộp quà. Năm ấy cô hai mươi tư tuổi, hắn đã chuẩn bị đủ hai mươi tư món quà tặng cô.

* Là loài hoa hồng Pháp được nghiên cứu thành công năm 1859 (ảnh đầu chap)

Ánh mắt cô ngay cả một giây cũng không chịu nhìn qua, trên gương mặt một chút vui vẻ cũng chưa cho hắn. Mà hắn vậy mà lại không hề giận, còn nhìn cô khẽ bật cười: “Trách không được người ta đã nói con gái là phải nuôi trong nhung lụa, như vậy sau này sẽ không bị đàn ông lừa gạt một cách dễ dàng. Xem đi, nếu sau này tôi mà có con gái...” Nói đến đó hắn bỗng ngừng lại, không nói thêm một lời nào nữa.

Đóa hoa hồng trước mắt này có lẽ là món quà có giá trị nhỏ nhất mà hắn từng tặng cho cô. Tường Chính Tuyền nghiêng đầu mỉm cười, thế nhưng trong lòng cô lại tràn đầy thỏa mãn, cảm giác hạnh phúc này thật vững vàng.

Thời khắc này, trong đầu cô chợt hiện lên một ý niệm: Nguyên cho thế sự an ổn, năm tháng tĩnh lặng tốt lành, mỗi ngày cứ trôi qua như vậy mãi mãi!

Trong chăn có hương vị của hắn, ấm áp giống như ánh mặt trời đang chiếu vào phòng. Cô lại nằm tổ trên giường thêm một lúc, mới đứng dậy xuống giường.

Cánh cửa phòng ngủ lúc này khép hờ, nhìn xuyên qua khe hở, cô thấy Nhiếp Trọng Chi đang khom người ngồi trước bàn nhỏ, đeo một đôi găng tay màu trắng, cầm dung dịch vệ sinh và miếng vải nhỏ, giúp cô vệ sinh máy tính xách tay.

Lần đầu tiên sau khi Tường Chính Tuyền và Nhiếp Trọng Chi gặp lại nhau, cô nhìn thấy hắn đứng vào máy tính. Cô đứng ở phía sau cánh cửa, có thể

nhìn thấy từng động tác thật nhỏ của hắn một cách rõ ràng, vừa thông thả vừa chuyên chú, tỉ mỉ lau chùi từng ngõ ngách, không bỏ sót một chỗ nào. Hồi lâu sau, hắn buông vật trong tay, chậm rãi tháo bao tay xuống.

Tường Chính Tuyền muốn đẩy cửa đi ra, bỗng nhiên nhận ra có điều gì đó không thích hợp. Sắc mặt Nhiếp Trọng Chi rất kỳ quái, hắn vươn tay phải ra, đầu ngón tay từ từ đưa về phía máy tính, còn chưa chạm vào, lại đột nhiên rút về, giống như ở đó có độc xà mãnh thú cắn vào tay hắn, tránh đi không kịp.

Cả người hắn bắt chợt bật dậy khỏi ghế thật mạnh, kinh ngạc nhìn máy tính, sau đó bước nhanh ra khỏi nhà.

Nhiếp Trọng Chi hẳn rất cục làm sao vậy? Bây giờ lại sợ cái máy tính lạnh như băng vô tri vô giác này!

Trách không được hắn tình nguyện đến công trường làm việc.

Tương Tương tuyền cũng không biết mình đã đứng bên cạnh máy tính trên bàn bao lâu, mãi cho tới khi tiếng chuông di động ‘lình lình lình’ vang lên, mới kéo cô từ trong mạch suy nghĩ trở về thực tại. Chi thấy trên màn hình di động nhấp nháy hai chữ ‘anh trai’, cô vội trượt mở màn hình: “Anh...”

Ngữ khí của Tường Chính Nam cố giữ cho giống bình thường, nhưng Tường Chính Tuyền vẫn nghe ra được sự căng thẳng bất an trong đó: “Tuyền Tuyền, em mau trở về đi. Bệnh tim của mẹ lại tái phát, mới vừa đưa vào bệnh viện, trước mắt còn đang trong phòng cấp cứu.”

Dường như có một tấm màn đen tối lập tức bao phủ xuống, căn phòng sáng ngời trong nháy mắt ảm đạm đi rất nhiều: “Anh, em biết rồi, em sẽ quay về Lạc Hải ngay bây giờ.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chỉ yêu mình em, trọn đời không hối tiếc

Tường Chính Tuyền ngồi bên trong phòng bệnh trông nom mẹ truyền nước biển, hai người trò chuyện thêm một lát, rồi mới về nhà. Lúc khởi động xe, cô thuận tay mở radio trên xe.

Một lần điệu guitar trong trẻo vang lên, chợt nghe thấy giọng nữ phát thanh viên chen vào thông báo tin tức tình hình giao thông: “Hiện tại khu vực giữa đường Khải Đức đoạn từ phía đông sang phía tây, ngay trước cửa ra vào tòa cao ốc Khải Đức có hai chiếc xe vừa xảy ra sự cố va chạm nhau, mời quý vị tài xế chuyển sang đi đường vòng, để tránh kẹt xe.”

Phải rẽ sang đường vòng mà đi.

Xe chạy chưa bao lâu, liền rẽ vào một con đường nhỏ có cây ngô đồng. Bỗng nhiên, ánh mắt Tường Chính Tuyền bị một tiệm cà phê bên đường thu hút. Lục đẳng xanh ròn leo lên bám vào những bức tường, lá cây xanh mơn mơn lay động đón gió dưới ánh mặt trời, thế nào lại đi tới nơi này?

Tường Chính Tuyền chưa sót mỉm cười. Đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, trải qua mấy năm nay, không thể tưởng tượng được tiệm cà phê này vẫn còn ở đây như cũ.

Cô ngừng xe ở ven đường, đẩy cửa xe đi xuống.

Bên trong tiệm cách trang trí đã thay đổi hoàn toàn, thứ duy nhất không đổi chính là bức tường thủy tinh sát mặt đất sạch sẽ trong suốt và những chậu hoa tươi được treo xen lẫn vào nhau, còn có hương bánh ngọt nồng đậm ngất ngây ập tới ngay bước chân đầu bước vào tiệm.

Vẫn còn nhớ vị bánh ngọt năm đó, hương vị ngọt ngào mềm mịn, vừa cho vào miệng đã muốn tan ra. Vì thế, khi nhân viên phục vụ mang thực đơn tới, Tường Chính Tuyền hỏi: “Có bánh kem sầu riêng và bánh kem việt quất không?”

Cô nhân viên phục vụ xinh đẹp mỉm cười gật đầu: “Dạ có. Đây chính là hai món bánh ngọt làm nên thương hiệu của tiệm chúng tôi, rất nhiều người đều vì ngưỡng mộ danh tiếng mà tới.”

Đúng vậy, năm đó cô là vì nhìn thấy mọi người trên mạng đánh giá cao, nên mới lôi kéo Liên Trần lại đây ném thử. Nhìn quanh bốn phía, hết thấy đều làm cho người ta xúc động bồi ngùi. Cô và Diệp đại ca, Liên Trần và anh trai cô đã từng đến đây không biết bao nhiêu lần. Bây giờ nhớ lại, chợt thấy hốt hoảng, dường như đó không phải là sự thật, tất cả giống như một cơn mơ.

Thời gian thì quá ngắn, khe hở thì lại quá rộng, mỗi ngày trôi qua thấm thoát như cát chảy trong đồng hồ cát. Ngay cả cửa tiệm này cũng không còn đáng về của ngày trước, huống chi là con người!

Tường Chính Tuyền khép menu lại: “Một ly Moka, ít đường ít sữa, cho thêm một phần bánh kem sầu riêng và một phần bánh kem việt quất nữa. Cám

on.”

Cô lấy đi động của mình ra, trượt nhẹ màn hình trơn bóng.

Ngày đó cô vội vàng rời khỏi Ninh Thành, trước khi ra khỏi cửa chỉ để lại cho Nhiếp Trọng Chi một mảnh giấy nhỏ, liền chạy về Lạc Hải. Nhiếp Trọng Chi không có đi động cũng không có điện thoại bàn, cô không thể liên lạc được với hắn! Cô biết mình là vì không còn cách nào để liên lạc với hắn, nhưng hắn vì cái gì lại không gọi đến cho cô? Đã hơn một tuần trôi qua rồi!

Mấy ngày nay, cô liên tục nhìn đi động, như đang đợi cú điện thoại của người kia mà mãi không thấy gọi tới.

Nhiếp Trọng Chi hẳn một chút cũng không nhớ đến cô sao? Cô không khỏi cảm thấy có chút ủy khuất nho nhỏ. Nếu hắn còn không chịu gọi tới, hừ, từ giờ trở đi cô sẽ không bao giờ thêm đề ý đến hắn nữa. Thật là... một tên bại hoại! Đồ xấu xa!

Trong lúc Tường Chính Tuyền còn đang ngơ ngẩn, nhân viên phục vụ tươi cười bưng bánh ngọt và cà phê lên: “Mời cô dùng.”

Tường Chính Tuyền chậm rãi nhấp một ngụm, cà phê còn nóng hổi nồng nàn hương vị đậm đà thấm vào đầu lưỡi, từ từ chảy xuống yết hầu, làm ấm áp tận tâm can. Mùi vị sầu riêng cùng bánh bông lan quện lấy nhau thật hoàn mỹ, có lẽ là vì nhớ mãi không quên, mấy năm qua cô ăn không thấy bánh ngọt vị sầu riêng ở nơi nào mà ngon hơn nơi này.

Tường Chính Tuyền ngồi một mình trong tiệm, một ly cà phê và hai phần bánh ngọt, nhấm nháp suốt một tiếng đồng hồ, nhìn mây trắng lướt qua, ráng chiều buông xuống, sắc trời bắt đầu tối, đi động vẫn không thấy một động tĩnh nào.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, một ngày nào đó chính mình lại nhớ nhung Nhiếp Trọng Chi đến như vậy. Nhưng còn hắn? Vì cái gì vẫn không gọi điện thoại cho cô?

Lúc đang đứng trước quầy bar cúi đầu tính tiền, chợt có người đẩy cửa tiến vào, tiếng bước chân vững vàng dừng lại đứng xếp hàng ngay phía sau cô.

Em gái tính tiền tươi cười trong trẻo, hai tay cầm tiền lẻ đưa cho cô: “Sáu tệ tiền lẻ của chị còn thừa, cảm ơn đã ghé tiệm, hoan nghênh chị lần sau lại đến.” Tường Chính Tuyền nhận lấy: “Cảm ơn.”

Người phía sau giống như bị chần động, không thể tin được mà lên tiếng: “Tuyền Tuyền?” Thanh âm này... Thanh âm này chính là của Diệp đại ca. Tường Chính Tuyền bỗng nhiên xoay người, người phía sau hình dáng thực quen thuộc, tóc ngắn ngắn, quả thật là Diệp Anh Chương.

Hơn bốn năm không gặp, tuy rằng anh đang mặc trang phục thường ngày vô cùng đơn giản, nhưng tư thế vẫn hiên ngang oai hùng như trước kia.

Năm đó ở trong bệnh viện sau khi tỉnh lại, Tường Chính Tuyền nhận được một tin còn đáng sợ hơn nhiều lần. Bác sĩ nói cô có thai! Một khắc kia, Tường Chính Tuyền tưởng như đã trở nên ngây ngốc, hoàn toàn không thể tin được chuyện mình vừa được nghe. Cô làm sao lại mang thai đứa nhỏ của Nhiếp Trọng Chi?

Đến khi Diệp Anh Chương xuất hiện trước giường bệnh của cô, Tường Chính Tuyền chỉ biết đem chính mình chôn sâu vào trong chăn.

Diệp Anh Chương đợi bên giường cô một hồi thật lâu, lúc sau chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Tuyền Tuyền, chỉ cần em nguyện ý, hôn lễ của chúng ta sẽ vẫn không thay đổi.” Tường Chính Tuyền trốn ở trong chăn, một mình lẳng lặng để lệ rơi lã chã.

Giấc mộng duy nhất cô từng mơ đã tan tành! Cô đã không còn tình bạn, tình yêu luôn ấp ủ cũng kết thúc! Thế giới của cô chỉ trong mấy ngày đã hoàn toàn sụp đổ.

Mấy năm qua, thỉnh thoảng Tường Chính Tuyền cũng tưởng tượng đến cảnh tượng gặp lại Diệp đại ca sẽ như thế nào, là ở trong nhà mình, hay là trên đường? Thế nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới hai người sẽ ở gặp lại nhau trong tiệm cà phê này.

Hai người sau khi ngồi xuống đối diện nhau tại một góc nhỏ trong tiệm, đáy mắt Diệp Anh Chương vẫn xúc động như trước: “Tuyền Tuyền, em từ Mĩ về đây khi nào vậy?”

Bởi vì chuyện của ba, cô và mẹ không còn đặt chân vào giới xã giao ở Lạc Hải nữa. Cho nên ngoại trừ người trong nhà, dường như không còn ai biết cô đã trở về.

Tường Chính Tuyền mỉm cười nhàn nhạt: “Em về đã được hơn nửa năm rồi.” Diệp Anh Chương thần thức không thôi: “Thời gian trôi qua nhanh quá, em đã tốt nghiệp rồi. Mọi chuyện vẫn tốt cả chứ?”

Tường Chính Tuyền dần dần từ trong nỗi kinh ngạc lấy lại tinh thần, mười ngón tay đan vào nhau, thư thái nhàn nhã nói: “Anh cảm thấy em thế nào?”

Diệp Anh Chương gật đầu thật mạnh: “Nhất định là tốt lắm. Trưởng thành hơn, chín chắn hơn, càng xinh đẹp hơn lúc trước rất nhiều.” Tường Chính Tuyền bất chợt cảm thấy rầu rĩ: “Đúng thế, trưởng thành, ai rồi cũng phải trưởng thành thôi.”

Diệp Anh Chương kể cho cô nghe tình hình gần đây của mình: “Anh bây giờ được điều đến Ngũ Phúc, hai ngày này về Lạc Hải tham dự cuộc họp, khi nào xong là phải quay về liền. Vừa lúc đi ngang qua nơi này nên anh vào mua ly cà phê. Vợ vàng đến lại vội vàng đi, nhưng không ngờ được lại có thể trùng hợp mà gặp được em ở đây!”

Tường Chính Tuyền thân nhiên mỉm cười: “Em nghe mẹ em kể, anh thực hiện nhiệm vụ đều vô cùng xuất sắc, vụ án nào qua tay anh tỷ lệ được phá cực kì cao, được đồng nghiệp ở Ngũ Phúc phong làm thần thám, còn thăng chức nữa đúng không?”

Diệp Anh Chương cười cười, dường như cũng không cho đó là điều quá quang vinh. Anh ta nhấp một ngụm cà phê, bèn đổi đề tài: “Di Khanh dạo này thế nào rồi?” Tường Chính Tuyền vuốt ve ly thủy tinh: “Tình hình mẹ em không tốt lắm, bà ấy vừa làm phẫu thuật mạch vành ghép tim nhân tạo ở bệnh viện.” Diệp Anh Chương sững sốt: “Sao đột nhiên lại trở nên nghiêm trọng như vậy? Bệnh tim của di Khanh chẳng phải vẫn làm kiểm tra định kỳ, luôn luôn nằm trong phạm vi kiểm soát tốt đấy sao.”

Tường Chính Tuyền khẽ mỉm môi chưa sót nói: “Anh không biết đó thôi, bệnh của mẹ em thật ra là tâm bệnh. Bà ấy cũng không biết làm sao mà nghe được người ta nói vụ án của ba em... Bà ấy mới lo lắng...” Diệp Anh Chương làm sao lại không biết, bác gái vì chuyện của bác trai mà ngày đêm lo lắng không yên: “Em bảo di Khanh cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, bác trai sẽ không có chuyện gì đâu.”

Hai người nói chuyện phiếm thêm vài câu, điện thoại Diệp Anh Chương không ngừng thúc giục, công việc hẳn là rất bận. Tường Chính Tuyền thấy sắc trời đã tối đen như mực, nghĩ còn phải về đưa canh bỏ đường đến cho mẹ, đành nói luôn: “Diệp đại ca, em còn có việc, chúng ta lần sau lại nói chuyện nữa được không?” Diệp Anh Chương: “Vây cũng được, em giúp anh chuyển lời hỏi thăm sức khỏe đến di Khanh và Tường ca.” Tường Chính Tuyền gật đầu: “Em biết rồi, cảm ơn anh.”

Năm đó sau khi hai nhà giải trừ hôn ước, tuy rằng trường bối hai bên bề ngoài đều tỏ ra không thành thông gia nhưng vẫn mãi là bạn bè này nọ, nhưng rốt cuộc chưa bao lâu đã lạnh nhạt như người dưng, hai nhà bây giờ hầu như không còn liên lạc gì với nhau. Lần duy nhất có thể xem là hỏi han nhau có lẽ là lần sau khi ông Tường gặp chuyện không may, bà Diệp hai lần có gọi điện thoại đến ân cần thăm hỏi. Chỉ trên điện thoại như vậy, bà Lục Ca Khanh cũng đã thấy quá đủ, có lần bà từng nói một câu ở trước mặt Tuyền Tuyền: “Bây giờ tình người chỉ như tờ giấy mỏng manh, hai bác Diệp của con, cũng coi như là có lòng rồi.”

Tường Chính Tuyền đứng dậy cáo từ, Diệp Anh Chương bỗng nhiên gọi cô lại, rút điện thoại ra: “Tuyền Tuyền, em có thể cho anh số điện thoại hiện tại của em được không?”

Tường Chính Tuyền ngẩn ra, sau đó mỉm cười: “Đương nhiên là được rồi.” Cô đọc một dãy số cho Diệp Anh Chương lưu lại.

Hai người từng thiếu chút nữa là kết hôn, bây giờ lại khách khí như bạn bè mới quen. Thời gian, tựa như một thứ gì đó rất kỳ quái, làm cho mọi thứ âm thầm lặng lẽ quay lại như ban đầu.

Mới vừa đẩy cửa ra, Diệp Anh Chương ở phía sau lại đuổi theo cô: “Tuyền Tuyền...” Tường Chính Tuyền dừng lại, chậm rãi xoay người, khóe miệng hiện lên ý cười nhàn nhạt: “Diệp đại ca, anh còn chuyện gì sao?”

Diệp Anh Chương chăm chú nhìn cô, chậm rãi nói: “Tuyền Tuyền, nếu lúc trước anh đem hết mọi chuyện nói rõ ràng với em sớm một chút... Thực xin lỗi, anh quả thật là một tên rất vô dụng, là anh không đủ can đảm!” Năm đó nếu anh ta dừng cảm một chút, dừng cảm nói lời cự tuyệt với cha mẹ, hoặc là ngay từ ban đầu đã nói rõ ràng mọi chuyện cho cô nghe, hoặc là đoạn tình cảm kia vẫn còn lại một chút, cho dù chỉ là một chút, như vậy tất cả mọi chuyện chắc chắn sẽ không thành ra như bây giờ, chỉ ít những tổn thương vô kể kia sẽ được giảm xuống mức thấp nhất.

Tường Chính Tuyền lắc đầu, nhẹ nhàng mà nói: “Không, Diệp đại ca, anh không cần nói xin lỗi gì với em. Chuyện năm đó không có gì là lỗi cả. Anh hỏi đó, vẫn xem em như em gái của mình, anh không hề sai... Anh chỉ là không yêu em mà thôi.”

Mấy năm sống ở New York, cô mới bừng tỉnh mà hiểu được, lúc trước hết thảy đều là do mình quá cố chấp. Tuy rằng năm đó Diệp đại ca luôn lấy có là công việc bận rộn, cả tháng khó khăn lắm mới đi hẹn hò với cô được một lần, nhưng nếu khi đó trong lòng anh thật sự có cô, để ý tới cô thì chuyện giữa cô và Nhiếp Trọng Chi, sao anh có thể không nhìn ra được một chút manh mối nào?

Diệp Anh Chương nói: “Tuyền Tuyền, anh thật sự đã có hết sức.” Anh ta thật sự đã cố bảo mình yêu Tuyền Tuyền, nhưng rồi cuối cùng anh ta vẫn không làm được.

Tường Chính Tuyền mỉm cười xa xôi, như nụ hoa từ từ nở rộ: “Em biết, Diệp đại ca, chuyện cũng đã qua rồi. Chúng ta ai cũng có lỗi!”

Khi đó bọn họ vẫn còn rất trẻ, cho nên không biết khi còn trẻ đau thương thống khổ hay vui sướng hân hoan gì người ta đều phóng đại lên. Một chút vui vẻ, một chút thương tâm, cũng đều làm như một chuyện kinh thiên động địa.

Bây giờ nghĩ lại, yêu đương, cãi vã, chia tay, cũng chỉ là một phần của tình cảm mà thôi. Mỗi người ai đã từng trải qua giai đoạn ấy, thì thật sự sẽ cảm thấy nó cũng không có gì to tát.

Chuyện giữa cô và Diệp đại ca, không có gì là đúng hay không đúng, kỳ thật chỉ là yêu hay không yêu mà thôi.

Chỉ tiếc, một đạo lý dễ hiểu như vậy, cô mãi cho tới khi sang New York rồi mới lĩnh ngộ ra được.

Vì để tiện chăm sóc sức khỏe cho mẹ, Tường Chính Tuyền chính thức từ chức ở K.W. Lúc cô nộp văn bản từ chức chính thức lên cho Ninh Hi, Ninh Hi tỏ ra cực kỳ tiếc hận: “Không thể tưởng tượng được cuối cùng em vẫn quyết định từ chức.”

“Cảm ơn giám đốc Ninh đã cho tôi một cơ hội như vậy, tôi thật sự cũng rất thích công việc này, nhưng bởi vì nguyên nhân gia đình, tôi không thể không từ chức.”

Ninh Hi có chút đăm chiêu rồi lại mỉm cười: “Nếu vậy, tôi có thể giữ lại lá đơn từ chức này ở đây sao?”

Tường Chính Tuyền lắc đầu: “Tôi đã quyết định rồi, cho nên anh không cần giữ lại cho tôi nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Chỉ yêu mình em, trọn đời không hối tiếc 2

Ninh Hi thờ dài, hỏi: “Teresa, có thể nói cho tôi biết nguyên nhân thật sự khiến em phải từ chức là gì được không? Tôi còn nhớ lúc ở Ninh Thành, em đã nói chuyện trong nhà em cơ bản đã ổn thỏa hết rồi kia mà.”

Tường Chính Tuyền: “Lần này là chuyện đột xuất. Thân thể của mẹ tôi không tốt, mới vừa làm phẫu thuật xong, cho nên... Tôi không thể không từ chức.” Cô thấy Ninh Hi lại muốn mở miệng khuyên bảo, liền nói một hơi dứt khoát cho xong: “Giám đốc Ninh, anh thật sự không cần khuyên tôi nữa đâu, lần này tôi sẽ không lưỡng lự như trước nữa. Với tôi mà nói, cha mẹ người thân mới là những điều quan trọng nhất thế gian, tôi chỉ muốn chăm sóc mẹ thật tốt, để bà ấy mỗi ngày trôi qua đều khỏe mạnh bình an, luôn vui vẻ hạnh phúc.”

Ninh Hi biết cô tâm ý đã quyết, nói thêm nữa cũng vô dụng: “Được rồi, một khi đã nói như vậy, tôi cũng không nín kéo thêm nữa. Thế này đi, tôi đại diện người đứng đầu ở đây, đứng ra mời đám đồng nghiệp trong bộ phận chúng ta đi ăn một bữa cơm, xem như tiệc chia tay em vậy.”

Nghĩ đến những người đồng nghiệp đã từng làm việc cùng nhau, Tường Chính Tuyền mỉm cười gật đầu.

Tường Chính Tuyền cứ nghĩ rằng sau khi ăn bữa cơm ‘chia tay’ rồi, hẳn là sẽ không còn cơ hội gặp lại Ninh Hi nữa, cho nên, ngay khi cô nhìn thấy Ninh Hi đang cầm hoa tươi đứng trước cửa thang máy ở bệnh viện, cô không khỏi kinh ngạc: “Sao anh lại ở đây?”

Ninh Hi lúc này cũng đã hồi thần từ nỗi kinh ngạc lúc vừa nhìn thấy, nhúm mày: “Tôi đến đây để thăm người bệnh. Nhưng bây giờ xem ra, bác gái hẳn cũng ở trong bệnh viện này.”

Tường Chính Tuyền không nói được lời nào, rồi sau đó cô mở trừng mắt nhìn ngón tay Ninh Hi ấn số đi lên tầng hai mươi tám. Ninh Hi thấy cô như thế, lập tức phản ứng lại, giống như người vừa bất ngờ giành được giải độc đắc, vừa kinh ngạc vừa vui mừng rõ ràng: “Em... sẽ không phải cũng đi lên lầu hai mươi tám đấy chứ?”

Tường Chính Tuyền không khỏi bật cười: “Chúc mừng anh, Ninh tiên sinh, anh nói đúng rồi! Tôi cũng đi lên tầng hai mươi tám.”

Hồi sau mới biết được vị trưởng bối của Ninh Hi cũng đang nằm ở bệnh viện này, ở ngay phòng bệnh bên cạnh bà Tường, rốt cục bó hoa tươi mà Ninh Hi mang tới ngày đó cuối cùng lại để ở phòng bệnh của bà Lục Ca Khanh.

Đây vẫn chưa phải là chuyện khiến Tường Chính Tuyền bất đắc dĩ, điều khiến cô bất đắc dĩ còn ở phía sau này. Bởi vì từ ngày đó trở đi, mỗi ngày hoa tươi của Ninh Hi đều được người đưa tới phòng bệnh của bà Lục Ca Khanh rất đúng giờ.

Cuộc phẫu thuật mạch vành ghép tim nhân tạo của bà Lục Ca Khanh cực kỳ thành công, sau nửa tháng dưỡng bệnh đã bình phục rất tốt. Buổi chiều ngày hôm đó, bà liền kéo con gái lại cùng ngồi nói chuyện phiếm: “Tuyền Tuyền, con cảm thấy cậu thanh niên Ninh Hi này thế nào?”

Tường Chính Tuyền một mực giả ngu ngơ: “Mẹ, thật sự không thấy thế nào hết, chẳng qua chỉ là một người đồng nghiệp trước kia thôi mà.”

Bà Lục Ca Khanh liếc ngang cô một cái, khẽ mỉm cười, tầm mắt từ bó hoa tươi còn đọng sương chuyển qua khuôn mặt trắng nõn của con gái: “Vậy sao... Nhưng sao mẹ lại cảm thấy cậu ta giống như không như lời con nói?”

Nơi bà Lục Ca Khanh nằm chính là phòng số sáu trên tầng hai mươi tám, tầng này chỉ có những phòng bệnh đặc biệt, cho nên ngày thường đều vô cùng yên tĩnh. Ninh Hi đang ôm bó hoa quen thuộc dạo bước dọc theo hành lang, nhẹ nhàng mà đẩy cửa vào, chợt nghe thấy thanh âm hờn dỗi của Tường Chính Tuyền từ trong phòng truyền ra: “Mẹ.....” Âm cuối của Tường Chính Tuyền vang vọng trong không khí như được kéo ra thật dài, cực kỳ dễ nghe.

Bà Lục Ca Khanh dịu dàng nói: “Tuyền Tuyền, con cũng đã trưởng thành, cũng nên tìm ai đó mà yêu đương đi thôi, sau đó kết hôn sinh con, sống một cuộc sống yên bình hạnh phúc.”

Bước chân Ninh Hi bất giác ngừng lại ở cửa, ngưng thần yên lặng nghe.

Tường Chính Tuyền giống như không biết làm sao: “Mẹ, con và anh ta thật sự không có gì, con cũng không biết anh ta đang phát điên cái gì, ngày nào cũng đưa hoa đến phòng bệnh của mẹ.”

Hắn ở trong miệng cô vừa nói chẳng khác gì một tên tự kỷ! Hắn ngọc thụ lâm phong như vậy, phong độ nhanh nhẹn, ở Lạc Hải này có đót đèn lồng cũng khó tìm thấy ai bằng, cô làm sao có thể không thấy một chút hảo cảm nào chứ?

Chỉ nghe bà Lục Ca Khanh nói: “Mẹ thấy anh chàng Ninh Hi này không tồi, nhìn ra được là một đứa rất có giáo dưỡng, tuổi tác so với con cũng tương đương. Hơn nữa thằng bé này hình như đã biết thân phận thật của con, nhưng lại không hề tỏ ra lạnh nhạt, lại còn ân cần chu đáo như thế, quả thật là một đứa nhỏ thành tâm thực ý, xem ra nó cũng là thật lòng thích con.”

Bên ngoài Ninh Hi bất chợt nâng ngón tay lên làm động tác ‘bingo’, mừng rỡ như điên: vô cùng chính xác. Ít nhất bác gái đã có ấn tượng rất tốt với hắn. Nếu không thể đánh địch bằng con đường trực tiếp, thế thì hắn đơn giản sẽ tìm đến đường cong cứu quốc*, đi đường tắt qua chỗ mẹ vợ vậy.

*Trong mấy truyện nếu có nhắc tới ‘đường con cứu quốc’ đều ngụ ý nhờ vả mẹ vợ.

Tướng Chính Tuyền sáng giọng: “Mẹ, anh ta chỉ là cấp trên ngày trước của con, thật sự chỉ có vậy mà thôi! Con có thể thế!”

Nghe thấy vậy, tâm hồn Ninh Hi bất chợt cảm thấy bị tổn thương. Hắn theo đuổi cô rõ ràng như vậy, cô chẳng lẽ một chút cũng không nhận thấy được sao? Hay là thật sự không có cảm giác gì với hắn, cho nên vẫn giả vờ không biết?

Tướng Chính Tuyền cúi đầu cắt tia bó hoa, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu mỉm cười, sau lưng là ánh tà dương, xuyên thấu qua tấm rèm gấp nếp, yên lặng mà tiến vào phòng. Bà Lục Ca Khanh sau một hồi lâu trầm mặc, chợt nói: “Kỳ thật thằng bé Anh Chương rất được, con xem nó chạy từ Ngũ Phúc đến thăm mẹ. Trong tuần này đã đến đây hai lần. Hai đứa đều trai chưa vợ gái chưa chồng, nếu con vẫn còn thích thằng bé như ngày trước, muốn gả cho nó, vậy thì con cứ gả đi.”

Diệp Anh Chương là ai? Tướng Chính Tuyền từng rất thích hắn ta, còn rất muốn gả cho hắn ta nữa. Đang êm đẹp làm sao lại nhảy ra một tên tình địch như vậy? Ninh Hi nhủ thầm nghĩ, xem ra hắn còn phải tiếp tục đi tìm hiểu kỹ hơn, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.

Tướng Chính Tuyền không khỏi giậm chân: “Mẹ, mẹ lại nghĩ lung tung cái gì thế? Chẳng lẽ mẹ muốn gả con đi ra ngoài đến thế sao? Hơn nữa, cho dù con có muốn, Diệp đại ca người ta sẽ kết hôn với con sao?” Đã trải qua nhiều năm như vậy rồi, hết thấy đều đã trở thành quá khứ, mấy hôm nay Diệp đại ca hai lần liên tiếp đến thăm mẹ, chẳng qua là vì trong tuần này anh phải đến Lạc Hải công tác mà thôi.

Bà Lục Ca Khanh cũng không đáp lời, ánh mắt lảng lảng quan sát con gái, hết thấy đều hiểu rõ: “Nói mẹ nghe xem, có phải là vì thằng bé Trọng Chi hay không?”

Trọng Chi? Sẽ không là Nhiếp Trọng Chi đấy chứ? Ninh Hi cảm thấy kinh hãi! Cái tên Nhiếp Trọng Chi này với Ninh Hi như sấm nổ bên tai. Nhiếp Trọng Chi từ dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng đến chuyện phá sản, vẫn luôn là truyện truyền thuyết ở Lạc Hải này.

Ninh Hi bỗng nhiên nhớ tới người đàn ông đứng khuất trong bóng đêm ở Ninh Thành lúc trước, hắn như bị điện giật mà bừng tỉnh. Đúng rồi, đúng rồi, người kia, người kia chính là Nhiếp Trọng Chi! Trách không được ngày đó hắn lại cảm thấy nhìn quen mắt như thế, bởi vì từ trước tới nay hắn chỉ nhìn anh ta qua ảnh báo, trên truyền hình, chứ chưa từng được gặp người thật việc thật một lần nào.

Tướng Chính Tuyền trong phòng hồi lâu không nói gì. Sau một lúc thật lâu, lại thấy bà Lục Ca Khanh mở miệng nói tiếp: “Con ở Ninh Thành cùng Trọng Chi lâu như vậy, sao mẹ lại không hiểu được chứ. Con có phải là vì cảm thấy áy náy với nó không? Hơn nữa nó bây giờ biến thành như vậy...”

Tướng Chính Tuyền vẫn im lặng không nói lời nào.

Bà Lục Ca Khanh thở dài, giọng điệu xa xôi: “Tuyền Tuyền, mẹ không phải là một bà già lạc hậu, bất kể quyết định của con là gì, mẹ đều ủng hộ con. Nhưng mà... Tuyền Tuyền, mẹ hy vọng con có thể hiểu được một chút, yêu và áy náy là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Con không thể bởi vì áy náy với người ta, thấy người ta đáng thương mà ở suốt đời với người đó được.”

Tướng Chính Tuyền vẫn cúi đầu, quay mặt sang phía khác, không nhìn được cảm xúc trên mặt lúc này thế nào. Bà Lục Ca Khanh lại thở dài: “Cũng không phải mẹ không thích Trọng Chi. Là bởi vì mẹ đã nhìn thằng bé lớn lên từng ngày, mẹ rất thích nó, cho nên hy vọng con có thể suy nghĩ cẩn thận. Nếu con thật sự yêu nó, vậy thì hãy đối xử với nó thật tốt, hết lòng yêu thương nó. Còn nếu như con chỉ vì đứa nhỏ năm đó mà cảm thấy có lỗi với Trọng Chi, bởi vì nhìn thấy thằng bé phá sản thất bại mà đáng thương nó, thương hại nó...” Nói đến đây, bà Lục Ca Khanh chợt ngừng lại, không nói thêm gì nữa.

Bà Lục Ca Khanh dừng một lát, giọng điệu hết sức nghiêm túc: “Thằng bé Trọng Chi này mẹ hiểu nó hơn ai hết. Nó từ nhỏ đã vô cùng kiêu ngạo, nếu để nó phát hiện con đang thương hại nó, điều này còn khó chịu hơn gấp vạn lần việc con giết nó. Con phải suy nghĩ cho thật kỹ càng, thằng bé bây giờ không thể chịu nổi thêm cú đả kích nặng nề nào nữa đâu.”

Thật lâu sau Tướng Chính Tuyền mới ngẩng đầu, ánh mắt mờ mịt: “Con không biết, mẹ, chính con cũng không rõ nữa, con quả thật thấy anh ấy rất đáng thương, cũng thật sự cảm thấy vô cùng áy náy với anh ấy...” Chính cô cũng không thể hiểu được cô đối với hắn là loại tình cảm gì, yêu thương có, thương hại có, trong đó quả thật là cũng có một phần áy náy khôn cùng.

Ninh Hi nghe đến đó, bỗng nhiên cảm thấy mình không muốn nghe thêm điều gì nữa. Hắn xoay người, bất chợt thấy kinh hãi. Nam chính Nhiếp Trọng Chi trong miệng Tướng Chính Tuyền, giờ phút này đang đứng ngay sau lưng hắn chỗ cửa ra vào, gương mặt anh ta buồn bã, cánh tay đang ôm bó hoa trong ngực buông thõng xuống. Nhìn sắc mặt trắng bệch ảm đạm kia của anh ta, có lẽ anh ta đã đứng ở đây không chỉ mới chốc lát thôi.

Ninh Hi đi về phía nhân vật trong ‘truyện thuyết’, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Nhiếp tiên sinh, chúng ta có thể nói chuyện một lát không?”

Từ tầng cao nhất ở bệnh viện Đan Thị, đã có thể đem phong cảnh mây mù lượn lờ của buổi chiều đông ở Lạc Hải thu hết vào đáy mắt. Không giống như tầng thượng của những nơi khác, tầng thượng của bệnh viện Đan Thị có một vườn cây trên cao, lá cây xanh biếc, những băng ghế dài như bị kéo vào

bên trong lùm cây xanh thoang thoảng hương thơm.

Hai người đứng mặc cho gió thổi vì vu, Ninh Hi thoải mái tự giới thiệu: “Nhiếp tiên sinh, xin chào, tôi là Trì Ninh Hi.” Nhiếp Trọng Chi đánh giá cậu ta, trên người mặc chiếc áo đen kết hai hàng cúc, áo len màu xám, quần bò tối màu thêm một đôi giày màu đen, trang phục vô cùng đơn giản, nhưng khoác trên người cậu ta lại vừa vặn đầu vào đó, anh tuấn vô cùng.

Trí nhớ của hắn thấp thoáng hình ảnh Ninh Hi đưa Tường Chính Tuyền về nhà ngày đó, hai người cùng đứng dưới ánh đèn đường trong vắt, sau lưng là hàng cây cao vút, trái xuống từng cái bóng dài đều đặn, không khỏi làm cho người ta nhớ đến khung cảnh thơ mộng như trong phim. Trách không được người luôn có ánh mắt tinh tường như dì Khanh cũng cảm thấy vừa lòng.

Ninh Hi đứng đối diện hắn, giọng dứt khoát đi thẳng vào vấn đề: “Nhiếp tiên sinh, tôi muốn theo đuổi Tường Chính Tuyền. Tôi muốn được cạnh tranh công bằng với anh.”

Thần sắc Nhiếp Trọng Chi vẫn thản nhiên như trước, nghe cậu ta nói vậy bỗng cười chưa sớt. Im lặng một hồi, hắn mới nói: “Người cậu phải cạnh tranh cho tới bây giờ đều không phải tôi. Cậu ta là mối tình đầu của Tường Chính Tuyền, tên là Diệp Anh chương, cậu ta mới là người mà Tuyền Tuyền vẫn muốn gả từ trước kia.” Cô chưa bao giờ đem hắn thành đối tượng cần cân nhắc suy nghĩ, hắn còn chưa bước vào vạch xuất phát đã bị loại rồi.

Bên tai thoáng chốc vang lên một câu nói mà Tường Chính Tuyền mới vừa nói: “Cho dù con có muốn gả, Diệp đại ca người ta chẳng lẽ sẽ cưới con sao?” Bất giác tim đau như cắt. Không thể nghĩ tới được đã nhiều năm trôi qua như vậy, cô vẫn còn muốn được gả cho Diệp Anh Chương.

Ninh Hi mỉm cười: “Tôi cũng có thể cạnh tranh công bằng với anh ta. Tôi có ưu thế của tôi, tôi tin tưởng tôi sẽ không thua bất cứ người nào trong hai người.” Phong thái cực kì phi phàm, tràn đầy tự tin, giống như toàn bộ thế giới đều ở dưới chân cậu ta. Nhiếp Trọng Chi cảm thấy tự ti vô cùng.

Ánh mắt Nhiếp Trọng Chi nhìn chăm chăm đánh giá Ninh Hi, sau một lúc thật lâu, hắn xoay người đưa lưng về phía cậu ta, chậm rãi nói: “Tuyền Tuyền cô ấy rất thích màu xanh nước biển, túi xách và giày dép trước tới giờ đều mua nhãn hiệu XX, cô ấy thích nghe nhạc của Enya*, thích đi tới những nơi có biển, thích tất cả các loại hải sản, thích uống canh hầm, món điểm tâm Hongkong thích nhất là món bánh sầu riêng, thích ăn cơm chiên trứng bên trong phải thêm một chút xì dầu... Đứng rồi, cô ấy thích ăn nhất món hoành thánh nhân tôm, tốt nhất là nên dùng loại tôm sông cỡ lớn, hương vị như vậy mới là ngon nhất... Bình thường cô ấy không thích ăn rau hẹ, rau cần, rau thơm, tỏi, cà rốt, hành tây. Cô ấy thích ăn các loại bánh pút-ting, các loại bánh ga-tô. Nếu là cà phê, cô ấy thích nhiều sữa nhiều đường, càng ngọt càng tốt. Nhưng nếu cô ấy đang buồn phiền vì công việc, cậu phải bỏ bớt lại một ít sữa, bớt lại một chút đường... Bình thường tay chân cô ấy rất lạnh, cậu nhớ mỗi ngày phải pha cho cô ấy một ly trà long nhãn táo đỏ... Mỗi buổi sáng phải có một hộp sữa chua, nhớ trước khi đi ngủ phải đặt trên đầu giường của cô ấy một ly nước ấm, buổi tối tỉnh lại cô ấy thích uống nước... Mỗi khi đi dạo phố, cậu phải đưa cho cô ấy tay trái của mình. Còn nữa, giày của cô ấy mang hay bị tuột dây, cậu phải luôn để ý đến việc này...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Chỉ yêu mình em, trọn đời không hối tiếc 3

Nhiếp Trọng Chi một hơi nói xong. Cuối cùng, không gian trên tầng thượng trở nên thật yên tĩnh, Nhiếp Trọng Chi nói thật chậm rãi, thật nhẹ nhàng: “Ninh Hi, hy vọng những điều này sẽ giúp ích cho cậu. Nếu sau này cậu thành công, mong cậu hãy đối xử với cô ấy thật tốt, cũng mong cậu cả đời này nâng niu cô ấy trong lòng bàn tay mà chiều chuộng. Cô ấy đáng giá được đối xử tốt nhất trên thế gian này.” Từng chữ từng chữ Nhiếp Trọng Chi nói đều nhẹ nhàng như vậy, nhưng lại tựa như cây búa nện mạnh xuống mặt sàn, tiếng vang thật nặng nề.

Dứt lời, Nhiếp Trọng Chi liền rời đi ngay lập tức, cũng không quay đầu lại nhìn Ninh Hi lấy một cái. Nếu lúc đó hắn quay lại, hắn sẽ được nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ, ngây ra như phỗng của Ninh Hi.

Ngày ấy, Nhiếp Trọng Chi về đến nhà, vừa mở cửa ra, cả căn phòng chỉ còn vẻ tĩnh lặng thật lạnh lẽo. Tường Chính Tuyền đã rời đi thật vội vàng, chỉ để lại một mảnh giấy: “Bệnh tim của mẹ tôi tái phát, đang cấp cứu ở bệnh viện Đan Thị, tôi phải về Lạc Hải ngay.”

Căn phòng không còn cô ở đây, chỉ còn lại vẻ trống vắng với bốn bức tường! Một mình ở trong không gian quanh quẩn, Nhiếp Trọng Chi đã quyết định, cô ở nơi nào, hắn sẽ ở nơi đó. Cô quay về Lạc Hải chăm sóc mẹ, vậy thì hắn cũng sẽ về Lạc Hải cùng cô, chỉ cần cô nguyện ý, như vậy hắn sẽ ở bên cạnh cô, một tắc cũng không rời.

Chỉ là, hắn còn phải ở lại Ninh Thành để làm một việc cuối cùng. Làm xong rồi, hắn sẽ lập tức quay về Lạc Hải để đến gặp cô.

Rất cực, hắn cũng làm xong, ngay trong hôm nay mua vé máy bay trở về, vừa hạ cánh đã chạy thẳng tới bệnh viện.

Sau đó, hắn lại nghe được một cuộc nói chuyện chân thực nhưng quá tàn khốc. Cho dù từng chữ một đâm thẳng vào trái tim, nhưng Nhiếp Trọng Chi biết mỗi một câu Tường Chính Tuyền nói ra, đều là sự thật.

Nhiếp Trọng Chi dồn hết sức mình, cố gắng di chuyển đôi chân, đi về phía trước, lại tiếp tục đi về phía trước.

Cuối cùng thì cũng đã biết, từ trước tới nay cô chỉ là thấy hắn đáng thương, thương hại hắn. Suốt quãng thời gian ở Ninh Thành, hết thảy đều là bả thí của

cô.

Cô vẫn luôn bỏ thí cho hấn mà thôi!

Mà hấn lại ngu ngốc mà tưởng rằng cuối cùng thì cô cũng bắt đầu để ý đến hấn. Cho dù không phải thích, chỉ là chút để tâm đến. Hấn nghĩ hai người rốt cục cũng có cơ hội được ở cùng một chỗ bên nhau.

Nhưng khi từng chữ rành mạch của cô lọt vào tai: “Con không biết, mẹ, chính con cũng không biết nữa. Quả thật con cũng thấy anh ấy rất đáng thương, cũng thật sự cảm thấy rất áy náy với anh ấy...”, trên mặt hấn nóng rát, tựa như vừa bị một bàn tay vô hình hung hăng tát thật mạnh vào mặt.

Đúng vậy, chính hấn ngốc mà thôi.

Hấn trước kia sự nghiệp thành công, cô còn tiếc chẳng thèm nhìn đến hấn một lần. Hấn bây giờ, tứ cố vô thân, hoàn toàn là một tên nghèo túng, đứng bên cạnh một Diệp Anh Chương tư thế oai hùng hiên ngang, hay một Ninh Hi tuần mỹ bất phẩm, hấn tự thấy mình thật kém cỏi mặc cảm.

Nhiếp Trọng Chi một mình ngo ngắc đứng ở bên đường, hấn không biết một mình mình, đứng một tư thế rớt cuộc có thể chịu được bao lâu, chỉ biết dòng người xe tấp nập bên cạnh đến lại đi, đi lại đến, tựa như vĩnh viễn sẽ không ngừng lại.

Nhiếp Trọng Chi đưa tay vào túi quần, ở bên trong từ từ di chuyển, hấn chạm được đến chiếc hộp nhung nho nhỏ kia, tay dùng sức cố cầm lấy nó thật chặt.

Hấn mở lòng bàn tay ra, ngẩng ngốc nhìn chiếc hộp. Vì để mua được món quà này, hấn ở lại Ninh Thành chịu được nỗi nhớ nhưng khôn nguôi, cứ như vậy trôi qua từng ngày.

Chỉ là, món quà này, có lẽ cả đời này hấn cũng không tặng đi được.

Xa xa truyền đến vài tiếng ‘bụp bụp’ vang lên, những ngọn pháo hoa bay thẳng lên bầu trời đen kịt, bỗng bùng lên những đốm sáng sắc sỡ màu sắc, rồi lại từ từ biến mất.

Đã gần đến giao thừa, có người bắt đầu đốt pháo hoa.

Trên thế giới này, hấn vẫn cô đơn lẻ loi một mình. Lúc này, cũng chỉ có một mình một bóng nơi đây!

Trước và sau lễ mừng năm mới, chuyện làm ăn của công ty tài xế* cực kỳ phát đạt, thường xuyên bận rộn bắt đầu từ giữa trưa cho đến tận nửa đêm. Nhiếp Trọng Chi tuổi còn trẻ, không ngại gian khổ, dù xa hay gần cũng chưa bao giờ ngần ngại. Dần dà, những nhân viên điều hành tài xế ở công ty đều cực kỳ thích dẫn khách cho hấn.

*Nghề tài xế lái thuê: Dịch vụ chở những vị khách say xin an toàn về đến nhà bằng chính chiếc xe của họ.

Buổi tối hôm nay, hấn mới vừa nhận một chuyến chở khách mới, chở một vị khách đã say chũn choáng từ một khách sạn trong trung tâm thành phố về nhà. Xe còn chưa kịp tắt máy, ông bác nhân viên điều hành đã gọi điện thoại lại đây: “Tiểu Nhiếp, vị khách kia đã chở về xong chưa?”

Nhiếp Trọng Chi lưu loát đáp lại: “Dạ vừa xong.” Ông bác điều hành viên cười ha ha: “Vất vả cho cậu rồi Tiểu Nhiếp. Ở đường Hoàn Hồ mới vừa có người gọi điện thoại tới yêu cầu hai tài xế lái thuê. Trên tay tôi thật sự không tìm được ai nữa, cậu đến giúp tôi đi, liệu thời gian mà tới đó cho kịp giờ.”

Nhiếp Trọng Chi: “Vâng.” Kỳ thật cũng không phải là giúp hay không giúp, làm nhiều thì hưởng nhiều. Hấn chạy thêm được một chuyến, thì sẽ lại kiếm thêm được một khoản tiền. Nhiếp Trọng Chi cúp máy, kéo cửa xe ra: “Tiên sinh, đã về đến nhà ngài, ngài có cần tôi đưa lên không?”

Vị khác kia lắc đầu: “Không cần, cảm ơn cậu.” Nhiếp Trọng Chi: “Không có gì, chi phí thuê tài xế là năm mươi tệ, thêm tiền tôi đi xe tới là ba mươi sáu tệ, tổng cộng của ngài là tám mươi sáu tệ, cảm ơn.”

Người nọ tiện tay rút ra một tờ tiền đưa cho hấn: “Không cần thôi lại.”

Nhiếp Trọng Chi nhìn tờ giấy bạc một trăm tệ đỏ hồng trong lòng bàn tay mình, mấy giây sau, hấn nhét nó vào trong túi quần, lại nói lời cảm tạ: “Cảm ơn.”

Bất cứ chuyện gì cũng đều đã thích ứng. Còn nhớ lần đầu tiên hấn đi lái thuê, khách ngồi xe cho hấn thêm mấy đồng tiền boa, cũng nói không cần thôi lại với hấn như vậy. Ngay lúc đó, hấn ngẩng ngốc nhìn số tiền trong tay, chỉ cảm thấy toàn bộ máu trong người như dồn hết lên đầu, vừa lúng túng vừa xấu hổ không chịu nổi, thậm chí còn có cảm giác bị nhục nhã. Nhưng hấn bây giờ gặp mãi cũng thành thói quen.

Hấn ở lại Lạc Hải, tìm được công việc lái xe thuê. Phần công việc này không yêu cầu phải có kinh nghiệm trước kia, chỉ cần có chứng minh nhân dân và bằng lái xe là đủ. Hấn bây giờ trên người không có một đồng ngoại trừ nỗ lực làm việc, nhận lấy những đồng tiền công và tiền boa cố gắng trang trải cuộc sống qua ngày, hấn đã không còn con đường nào khác để đi.

Thu nhập lái xe thuê tuy rằng không ổn định, nhưng để duy trì một cuộc sống giản đơn vẫn có thể.

Ngày trôi qua thực bình thản, hấn dần dần quen hơn, chỉ trừ việc vô cùng vô cùng nhớ đến một người.

Xe rất nhanh đã chạy đến đường Hoàn Hồ. Đẩy cửa ra, bầu không khí ẩm áp hòa với mùi đồ ăn thơm nức bên trong nhà hàng tức khắc ập tới, Nhiếp Trọng Chi hỏi thăm: “Xin chào, cho hỏi có vị khách nào gọi tài xế gấp phải không?”

Từ bên trong nhà hàng hai vị khách một trước một sau đi ra hiển nhiên cũng thấy được hần vừa đi vào, ba người nhìn nhau, không khỏi cảm thấy sùng sốt.

Hai vị khách đó lại chính là Diệp Anh Chương và Tưởng Chính Tuyền. Đã nhiều ngày không gặp, cô mặc một chiếc váy huu nhân, chân đi một đôi bốt lừng. Trông cô dường như gầy đi rất nhiều, chiếc váy kia nhìn vào thấy rộng thùng thình rõ rệt, vòng eo lờ mờ cũng nhận ra càng mảnh dẻ hơn. Nhiếp Trọng Chi nhất thời không làm cách nào rời mắt đi được.

Diệp Anh Chương cũng thấy quá đổi kinh ngạc, người đàn ông đứng trước mặt mình lúc này đội một chiếc mũ lưỡi trai rộng vành với cặp kính gọng đen, cổ áo khoác dựng thẳng, che đi hơn phân nửa khuôn mặt, nhưng anh chỉ cần liếc mắt một cái vẫn có thể nhận ra người nọ là Nhiếp Trọng Chi.

Sao lại có thể gặp anh ta ở đây? Nghe nói anh ta sau khi phá sản liền biến mất hoàn toàn. Diệp Anh Chương đưa ánh mắt chuyển sang người Tưởng Chính Tuyền, quả nhiên, về mặt cô cũng tái nhợt khiếp sợ.

Trong lúc nhất thời, cả ba người đều không biết nói gì với nhau. Mấy giây sau, Nhiếp Trọng Chi cưỡng bách mình thu ánh mắt về, hần cụp mắt xuống, mở miệng: “Xin hỏi là hai người gọi tài xế gấp phải không?” Thấy Nhiếp Trọng Chi làm bộ như không biết bọn họ, Diệp Anh Chương cũng không tiện mở lời nói thẳng, đành gật đầu nói: “Phải.”

Nhiếp Trọng Chi: “Xin hỏi xe của hai vị đỗ ở đâu?” Lúc này biểu tình trên mặt Tưởng Chính Tuyền vẫn ngây ra như trước. Hiệp anh chương đáp: “Ồ bãi đỗ xe phía đối diện.”

Nhiếp Trọng Chi cư nhiên đã quay về Lạc Hải, hần thế nhưng lại đi làm tài xế ở nơi này? Vì cái gì hần vẫn không chịu liên lạc với cô? Vì cái gì còn làm bộ như không quen không biết?

Trong đầu Tưởng Chính Tuyền nảy lên vô số điều thắc mắc, đến khi qua đường cũng không để ý từ xa có một chiếc ô tô đang lao tới, chỉ nghe thấy tiếng Diệp Anh Chương hét lớn bên tai: “Tuyền Tuyền, cẩn thận.”

Nhiếp Trọng Chi đã đi đến bên kia đường cái, nghe thấy tiếng hô Diệp Anh Chương, trong lòng căng thẳng, vội vàng xoay người, lại thấy Diệp Anh Chương đứng cạnh cô, nhanh tay nhanh mắt, kéo cô vào trong lòng, khó khăn lắm mới tránh được chiếc xe đang chạy như bay tới.

Tưởng Chính Tuyền ngã vào ngực Diệp Anh Chương. Tư thế của hai người nhất thời vô cùng thân thiết ái muội.

Diệp Anh Chương đỡ cô đứng vững lại, cẩn thận nhìn trên nhìn dưới: “Tuyền Tuyền, em không sao chứ? Có bị quệt vào hay không?” Tưởng Chính Tuyền bị kinh hãi, dần dần mới lấy lại bình tĩnh, chậm chạp trả lời: “Không có việc gì, em không sao, cảm ơn Diệp đại ca.”

Ánh mắt Tưởng Chính Tuyền trống rỗng lướt qua vai Diệp Anh Chương, mà lúc này, Nhiếp Trọng Chi cũng đang nhìn về phía cô, tầm mắt hai người chạm vào nhau. Chỉ được một giây, Nhiếp Trọng Chi đã lạnh nhạt xoay mặt đi nơi khác, dờ dẩn quay người lại. Tựa như người vừa nãy suýt chút nữa là bị xe đụng, chỉ là một người xa lạ, hần ngay cả một chút lo lắng quan tâm cũng keo kiệt không muốn cho đi.

Hần như vậy là làm sao? Hờ hững như thế, giống như chưa từng quen biết cô.

Diệp Anh Chương thật cẩn thận đỡ Tưởng Chính Tuyền lên xe: “Chân có bị trật hay không?”

Tưởng Chính Tuyền nhìn lướt qua Nhiếp Trọng Chi đang ngồi ở ghế lái, chỉ thấy hần ngồi ngay ngắn, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, bộ dạng thần nhiên như không có liên quan đến mình. Tưởng Chính Tuyền thu hồi tầm mắt, chậm vài giây mới trả lời: “Không... Em không thấy đau, có lẽ không có chuyện gì.”

Diệp Anh Chương dặn dò một tiếng: “Mặc kệ có đau hay không, sung hay không sung, lúc về đến nhà nhớ báo di Lan xem qua một lần nhé.”

Tưởng Chính Tuyền ngây ngốc đáp: “Vâng.”

Nhiếp Trọng Chi chờ hai người nói chuyện với nhau xong mới hỏi: “Xin hỏi hai người muốn đến nơi nào?” Diệp Anh Chương thấy nét mặt Tưởng Chính Tuyền còn thất thần, nghĩ rằng cô vẫn chưa hết khiếp sợ từ việc vừa rồi, liền nói luôn: “Đường Tĩnh Nghi.”

Tĩnh Nghi là đường về nhà họ Tưởng, trong lòng hai bên đều biết rõ ràng. Nhiếp Trọng Chi không hỏi nhiều nữa, khởi động xe, từ từ chuyển tay lái hướng về phía đường Tĩnh Nghi mà chạy.

Bên ngoài xe, cảnh sắc Lạc Hải về đêm vẫn lộng lẫy huy hoàng, náo nhiệt ồn ã như trước kia. Trong xe, lại là một bầu không khí im lặng đến xấu hổ vì không một ai nói gì.

Sau một hồi xe chạy, cuối cùng cũng vững vàng ngừng lại trước cửa nhà họ Tưởng. Nhiếp Trọng Chi tắt máy xuống xe, giúp bọn họ kéo cửa xe ra: “Hai vị, đã đến nơi hai người muốn tới rồi.”

Từ đầu tới cuối, ánh mắt hần ngay cả liếc cũng không liếc đến cô lấy một cái. Nhiếp Trọng Chi này rốt cuộc làm sao vậy? Có phải vì hần nhìn thấy cô đi cùng Diệp đại ca nên giận dữ hay không?

Bởi vì có Diệp Anh Chương trên xe, Tưởng Chính Tuyền vẫn ngượng ngùng không mở miệng. Lúc này xuống xe, cô vừa muốn nói chuyện, đã thấy

Nhiếp Trọng Chi nhanh chân hơn cô một bước: “Thật ngại quá, phí tài xế của hai người hết bảy mươi tệ, thêm năm mươi tệ tiền để tài xế tới nữa, tổng cộng là một trăm hai mươi tệ. Cảm ơn.”

Diệp Anh Chương kinh ngạc vài giây, lát sau mới nhớ ra thân phận lúc này của Nhiếp Trọng Chi là tài xế lái xe. Anh ta có chút xấu hổ mà lấy tiền từ trong ví của mình ra, đưa cho Nhiếp Trọng Chi. Nhiếp Trọng Chi không hề thấy ngại ngùng, nhìn không chớp mắt nhận lấy: “Cảm ơn.”

Tướng Chính Tuyền trơ mắt nhìn Nhiếp Trọng Chi gấp tiền bỏ vào trong túi quần, hần vẫn không hề quay sang nhìn cô lấy một lần, không chút lưu luyến mà xoay người rời đi thật nhanh. Làm cô sững sờ đứng tại chỗ, môi khẽ nhếch lên, nhưng chỗ cô hòng giống như bị thứ gì đó chặn lại, không thể phát ra một âm thanh nào.

Chuyện này đưa trước kia giữa Tướng Chính Tuyền và Nhiếp Trọng Chi, Diệp Anh Chương cũng biết được đôi chút, nhưng chuyện ở Ninh Thành của hai người, anh ta lại hoàn toàn không biết gì, nghĩ rằng có lẽ đây cũng là lần đầu tiên hai người gặp lại. Cho nên tình cảnh mới gượng gạo xấu hổ như vậy. Diệp Anh Chương liền mở miệng nói: “Tuyền Tuyền, để anh đỡ em vào trong nhà.”

Vẫn thấy Tướng Chính Tuyền ngơ ngác nhìn theo hướng Nhiếp Trọng Chi đi xa, không nói một lời nào, được giây lát, cô đột nhiên ngẩng đầu lên mỉm cười thật thản nhiên với anh ta: “Diệp đại ca, cảm ơn anh tối nay đã mời em ăn cơm, cũng cảm ơn anh đã nói hết cho em biết tất cả những chuyện đã xảy ra của anh và Liên Trần trước kia. Khi này anh đã nói với em, hy vọng em sớm có thể tìm được Mr. Right của mình...”

Khỏe miệng Tướng Chính Tuyền phảng phất ý cười đọng lại thật ngọt ngào “Em muốn nói cho anh, kỳ thật em đã tìm được Mr. Right thuộc về em. Anh xem, anh ấy nhìn thấy chúng ta nên hiểu lầm rồi giận dữ, còn không chịu để ý tới em... Em không nói nhiều với anh nữa, bây giờ em muốn đi tìm anh ấy!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chỉ yêu mình em, trọn đời không hối tiếc 4

Diệp Anh Chương thấy phía cuối tầm mắt của cô đó là thân ảnh Nhiếp Trọng Chi đang xa dần, lập tức hiểu được, anh ta tiến lên nhẹ nhàng đặt tay lên hai vai cô, vỗ nhẹ: “Tuyền Tuyền, mau đi đi! Diệp đại ca xin chúc em hạnh phúc!” Nhớ lại sắc mặt âm trầm mới vừa rồi của Nhiếp Trọng Chi, quả thật giống như hiểu lầm mà giận dữ, anh ta có chút lo lắng nói: “Nếu Nhiếp ca có điều gì hiểu lầm về chuyện giữa hai chúng ta, Diệp đại ca sẽ tìm một lúc nào đó tự mình giải thích rõ ràng với anh ấy.”

Tướng Chính Tuyền gật đầu thật mạnh: “Vâng, Diệp đại ca, em cảm ơn anh.” Dứt lời, Tướng Chính Tuyền nâng gót giày đi về phía ngã tư đường mà bóng dáng Nhiếp Trọng Chi đã biến mất nơi đó, đi được một đoạn, bước chân của cô nhanh dần dần, rồi lại như đang chạy đi tìm hần.

Gót giày nện xuống mặt đường thành từng tiếng ‘cộc cộc cộc’ thay tiếng bước chân dồn dập, giữa ban đêm tĩnh lặng, tiếng động vang lên lại rõ ràng như thế.

Gió xuân se se lạnh vì vu vì vu thổi bên tai Tướng Chính Tuyền, cô chẳng cảm thấy chút lạnh lẽo mây may nào, ngược lại trong lòng lại ấm áp dào dạt. Ngay tại giờ phút này, trong đầu Tướng Chính Tuyền chỉ tâm niệm, vương vấn nhớ nhung một người duy nhất, chính là Nhiếp Trọng Chi.

Cô rút cục cũng đuổi kịp hần. Nhiếp Trọng Chi đang tựa vào một thân cây ở phía xa xa, trong tay kẹp một điếu thuốc đang cháy. Hần quay đầu lại, cũng nhìn thấy cô.

Hai người, cách nhau một con đường cái, lặng lẽ nhìn về phía nhau.

Mãi cho đến khi Nhiếp Trọng Chi bị tàn thuốc rơi vào lòng bàn tay mới hồi thần, hần dụi tàn thuốc, thuận tay ném vào trong thùng rác bên cạnh mình.

Cuối cùng, hần băng nhanh qua đường, đi về phía cô.

Tướng Chính Tuyền ngẩng mặt lên mỉm cười, giọng nói trong veo ngọt ngào cất lên: “Anh về đây khi nào vậy?” Nhiếp Trọng Chi nét mặt không chút thay đổi nhìn cô, cực lực che giấu đi nỗi xúc động đang trào lên mãnh liệt trong lòng mình: “Đã hơn hai tháng.”

Tướng Chính Tuyền giật mình, lặp lại lời hần: “Đã hơn hai tháng?” Nhiếp Trọng Chi dời tầm mắt, giọng điệu không mang theo chút cảm xúc nào trả lời: “Phải.”

Hần cư nhiên đã về đây được hơn hai tháng rồi!

Tướng Chính Tuyền không khỏi nhớ lại lần trước cô cùng Ninh Hi đi ăn cơm ở Tụng Nhã. Cô vốn dĩ không muốn đi, nhưng Ninh Hi tìm được lý do vô cùng tốt, nói rằng bộ phận thiết kế muốn tổ chức một bữa “tiệc chia tay” cho cô, và lại giữa bọn họ cũng có thể xem là ăn ‘bữa cơm ly biệt’, nói thế nào thì hai người cũng từng hợp tác làm việc với nhau một khoảng thời gian khá dài, không thể nào từ chối.

Ngày đó hai người ngồi ở vị trí bên cạnh cửa sổ thủy tinh sát đất, có thể ngắm được khung cảnh dòng người xe qua lại như thoi đưa, phồn hoa, náo nhiệt mà đẹp đến vô cùng ở bên ngoài. Lúc đang ăn cơm, cô bỗng nhìn thấy một thân ảnh cao lớn quen thuộc, nhưng bóng dáng người đó chỉ vừa loáng thoáng thấy đó liền lên xe mà đi. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ đêm đó không phải cô hoa mặt, người mà cô nhìn thấy chính là hắn.

Hắn quay về Lạc Hải đã được hơn hai tháng, thế nhưng lại không chịu liên lạc với cô lấy một lần. Còn mình, mỗi ngày đều ngậm ngùi, thơ thẩn giống như người bị trúng tà mà canh giữ bên cạnh di động, chờ đợi cuộc điện thoại của hắn gọi đến mãi không thấy đổ chuông, thậm chí cô còn dự định đặt vé máy bay quay về Ninh Thành để đi tìm hắn.

Tường Chính Tuyền lại nhẹ nhàng mà hỏi tiếp: “Vậy bây giờ anh đang ở nơi nào?”

Nhiếp Trọng Chi: “Phố Lạc Bình.”

Vẫn chỉ mấy chữ đơn giản ngắn gọn như trước, ngay cả việc nơi nào tại phố Lạc Bình cũng không nhắc tới. Hắn không muốn nói chuyện với cô đến thế sao? Niềm vui sướng vì được gặp lại nhau tựa như hơi ấm ở đầu ngón tay, từng chút một từ từ biến mất, Tường Chính Tuyền dù có ngốc nghếch đến mấy cũng nhận ra được hắn đang có ý lãnh đạm với mình.

Tên ngốc này nhất định là đã hiểu lầm rồi! Tường Chính Tuyền mang theo vẻ tươi cười giải thích: “Là vì Diệp đại ca đến thăm mẹ em, nhân tiện mời em đi ăn cơm, không phải...”

Nhiếp Trọng Chi ngay lập tức ngắt ngang lời cô: “Tôi hiểu rồi.” Tường Chính Tuyền ngạc nhiên dừng lời đang nói lại, không hiểu được hắn nói ‘hiểu rồi’ là có ý tứ gì.

Tầm mắt Nhiếp Trọng Chi trông về phía xa xa, yên lặng vài giây, khẽ nhếch khóe miệng như đang nặng nề cân lên, chậm rãi nói: “Tôi biết em vẫn luôn thấy tôi đáng thương mà thương hại tôi. Mấy hôm trước khi tôi quay về Lạc Hải, tôi có đến chỗ bác sĩ Lỗ làm một cuộc kiểm tra từ đầu tới cuối. Bác sĩ Lỗ nói tình trạng của tôi bây giờ đã hoàn toàn bình phục... Cho nên... Em không cần phải thương hại tôi nữa. Sau này em có thể đi làm những việc mà em muốn. Tôi rất cảm ơn em đã ở bên cạnh tôi trong lúc tôi sa sút nhất. Có lẽ em sẽ cảm thấy những lời này quá thừa thãi, nhưng tôi thật sự rất biết ơn em, nếu sau này có cơ hội, tôi nhất định sẽ hết lòng báo đáp cho em.”

Mỗi một từ của hắn, đều nói lạnh nhạt dừng đọng đến như vậy, đường hoàng như vậy, khiến người ta không thể chen miệng vào, cũng không thể phản bác lại được tiếng nào.

Từ lúc nhìn thấy hắn lồng ngực Tường Chính Tuyền như đánh trống liên hồi, đến khi nghe được những lời sau cùng của hắn lại đập dồn dập cấp tốc: “Có ý tứ gì? Anh muốn nói cái gì? Anh nói rõ ràng một chút!”

Thân mình của Nhiếp Trọng Chi ẩn trong bóng tối dưới tán cây, nơi mà ánh đèn đường không thể chiếu đến được, thanh âm của hắn phẳng lặng, một chút nhịp điệu lên xuống cũng không có, giống như đang kể lại chuyện cũ của người khác: “Trước đây từng có lúc, tôi thật sự rất hận em. Em biết không... Chính là vì đứa nhỏ đó...”

“Bây giờ tôi mới hiểu được, là do tôi và nó không có duyên với nhau mà thôi. Kỳ thật năm đó hết thảy mọi chuyện đều là lỗi của tôi, đứa nhỏ đó từ lúc ban đầu vốn dĩ không nên tồn tại.”

Rất nhiều chuyện không thể cưỡng cầu, cho dù cưỡng cầu, cũng sẽ không có được kết quả như mong muốn, hắn năm đó chính là minh chứng rõ ràng nhất.

Từ sau khi gặp lại nhau, hai người chưa từng một lần nhắc tới chuyện đứa bé này, giống như đứa nhỏ đó chưa bao giờ xuất hiện, hai người đều thật cẩn thận tới gần nhau, bên ngoài vẫn duy trì vẻ yên bình, nhưng trong lòng lại tận lực lảng tránh, lảng tránh quá khứ. Nhưng lúc này, hắn lại quay lại xé rách vết thương đã liền sẹo của hai người.

Tường Chính Tuyền bỗng nhiên sinh ra một loại lạnh lẽo đến sợ hãi! Rốt cuộc hắn đang muốn nói với cô điều gì?

“Kỳ thật tôi hẳn là nên nói một lời xin lỗi với em và Diệp đại ca của em, mấy năm trước nếu không phải vì tôi ngang ngược chen vào giữa, cắt ngang lương duyên của hai người, thì hai người có lẽ đã sớm kết hôn rồi sinh con dờng cái. Hôm nay, ở tại nơi này, tôi thành tâm thành ý nói một lời tạ lỗi gửi tới hai người.”

Thanh âm của Nhiếp Trọng Chi vô cùng chân thành bình tĩnh, vang lên trong không gian giữa ngã tư đường tĩnh lặng, rộng thênh thang không mấy bóng người, có một loại cảm giác tựa như không hề chân thật.

Nhưng là, hắn lúc này đang nói lung tung cái gì đây?

“Diệp đại ca của em tuổi còn trẻ, sự nghiệp thành công, tiền đồ ngày sau chắc chắn thênh thang rộng mở. Em và cậu ta thật sự rất xứng đôi.” Nhiếp Trọng Chi cố nuốt cổ họng khô khốc, thanh âm trầm xuống: “Tôi... thật lòng chúc phúc cho hai người.”

Thậm chí ngay cả Ninh Hi cũng xứng với cô hơn hắn nhiều lần. Nhiếp Trọng Chi cố gắng mỉm cười, dùng hết khí lực trong người để nói một câu cuối cùng: “Khi nào hai người kết hôn, nhớ là phải gửi thiệp mời cho tôi đấy.”

Trong nháy mắt đó giống như ngay cả nhịp đập trái tim của mình cũng không còn nghe thấy nữa, Tường Chính Tuyền lẳng lặng nhìn chăm chăm về phía trước, trong mắt không hề còn tiêu cự. Cô vẫn đứng đó, vẫn duy trì tư thế lúc ban đầu, một chút nhúc nhích cũng không có.

Những ngày ở Ninh Thành không có chút ý nghĩa gì với hắn sao? Hắn lại có thể nói nhẹ nhàng đơn giản như vậy, nói được thành tâm khẩn thiết như vậy, nói được nghiêm túc, thẳng thắn như thế.

Hắn còn muốn chúc phúc cho cô và Diệp đại ca, được lắm, được lắm!

Sau một hồi thật lâu, Tưởng Chính Tuyền mới chậm rãi cất tiếng: “Được thôi.” Cô xoay người, vội vàng đi về phía trước, bước chân vừa nhanh lại cứng rắn như vậy. Vừa đi được vài bước, bỗng cô dừng lại, cố gắng mỉm cười xoay người lại, khoe miệng lộ ra một đường cong đẹp nhất đời này của cô: “Tôi hiểu ý của anh muốn nói. Chúng tôi rất vui vì được anh chúc phúc. Cảm ơn!”

Lúc này đây, Tưởng Chính Tuyền không hề quay đầu lại nữa.

Nhiếp Trọng Chi kinh ngạc đứng ở đầu đường, nhìn theo bóng dáng của cô ngày một rời xa, mờ đi dần dần, cuối cùng biến mất vào trong bóng tối đen như mực.

Hắn từng nói: “Tuyền Tuyền, người tôi yêu chính là em.”

Hắn từng nói: “Tuyền Tuyền, em đừng đi, em đừng rời khỏi tôi nữa được không?”

Hắn đã từng nói như vậy, hắn đã từng nói với cô những lời đó!

Thế nhưng, bây giờ hắn lại không chịu giữ lời, hắn bây giờ cứ nhiên không cần cô nữa.

Bây giờ, hắn nói: “Tuyền Tuyền, chúc hai người hạnh phúc!”

Bây giờ, hắn nói: “Khi nào hai người kết hôn, nhớ là phải gửi thiệp mời cho tôi.”

Được, được lắm

Hắn thì có gì hay ho đáng giá!

Tưởng Chính Tuyền vẫn bước đi, đi mãi, đi mãi... Đi qua con phố vắng bóng người, đến khi về đến nhà, đi vào phòng ngủ của mình, suốt đường về cô đều phải ôm lấy lồng ngực đang đau nhói liên hồi. Đóng cửa lại, tất cả khí lực trong nháy mắt liền biến mất hầu như không còn một mảnh!

Tưởng Chính Tuyền chậm rãi ngồi khụy xuống sàn nhà.

Một mình bên trong phòng ngủ tối đen như mực, bỗng nhiên cảm thấy trên mặt có gì đó ướt át đang không ngừng trào xuống. Cô nâng tay lên chạm vào, lúc này mới phát hiện là nước mắt, nước mắt ướt đầm bàn tay!

Nhiếp Trọng Chi tên khốn này, cứ nhiên không cần cô.

Cô khóc cái gì, có gì mà phải khóc! Hắn nghĩ rằng hắn bây giờ có gì tốt đẹp? Diệp đại ca, Ninh Hi, bất cứ người nào ở cạnh cô, thậm chí cả những người dì Lương âm thầm giới thiệu cho cô, có ai lại không tốt hơn hắn, không cứng cỏi hơn hắn.

Cô sao lại phải khóc? Hắn mới là người phải khóc!

Thế nhưng từng giọt từng giọt nước mắt nặng trĩu không chịu nghe lời mà rơi xuống, từng góc ngách trong trái tim đều đau nhói, ngay cả việc hít thở cũng làm lồng ngực đau không nói thành lời.

Những người đó đều tốt, nhưng dù bọn họ tốt đến đâu thì họ cũng không phải là hắn! Không phải là Nhiếp Trọng Chi!

“Nhiếp Trọng Chi, anh là đồ khốn, anh không biết em đã yêu anh rồi sao?”

“Nhiếp Trọng Chi. Anh thật sự là một tên khốn kiếp!”

Mỗi một câu của hắn đều chu toàn, hắn bảo cô phải nói như thế nào, bảo cô phải nói cái gì bây giờ?

Hắn đã nói chúc phúc cho cô và Diệp đại ca, hắn đã tỏ thái độ rõ ràng rành mạch như vậy, chẳng lẽ còn còn muốn cô đi hỏi hắn: Những ngày ở Ninh Thành của chúng ta anh xem là cái gì? Chúng ta ở trên giường anh xem là cái gì?

Những lời nói như thế, dù giết cô, cô cũng nhất quyết không bao giờ nói ra.

“Được! Nhiếp Trọng Chi tên khốn kiếp nhà anh, anh cứ nhiên lại dám không cần tôi! Cứ nhiên muốn chúc phúc cho tôi và Diệp đại ca, được thôi, anh cứ chúc phúc đi!”

Đồ khốn, cô mới không cần hắn nữa! Không quan tâm, không bao giờ để ý đến hắn nữa!

Trong bóng tối, Tưởng Chính Tuyền quỳ rạp trên mặt đất, nước nỏ rơi lệ mà tự thề với lòng.

Mà tại một nơi tối tăm khác ở trong thành phố này, Nhiếp Trọng Chi nắm chặt hộp nhung nhỏ, một mình ngồi trong phòng đồ dẫn như một bức tượng...

Ngày hôm sau Tường Chính Tuyền rời giường với cái đầu choáng váng vừa nhức nhối, sợ mẹ mình sẽ nhìn ra được điều khác thường, cô đành trang điểm thật kỹ, mong sao che giấu được cặp mắt đang sưng đỏ. Mới vừa đi xuống lầu, còn chưa nhìn thấy mẹ, cô đã thấy anh trai Tường Chính Nam ngồi trong phòng khách không biết từ lúc nào.

Tường Chính Nam nghe thấy động tĩnh của cô, cả người đang đứng trước cửa sổ thủy tinh sát đất từ từ quay lại: “Tuyền Tuyền.” Tường Chính Tuyền kinh ngạc tiến lên: “Anh, sao hôm nay anh lại dậy sớm như vậy, có phải lại có chuyện cần đi ra ngoài không?”

Thân mình cao lớn của Tường Chính Nam che khuất hết tia sáng ngày mới, hần dụ dàng xoa tóc em gái, ôn nhu nói: “Không, anh trai em không đi đâu cả. Anh chỉ muốn trò chuyện với em mà thôi.”

“Tuyền Tuyền, em... Có chuyện gì muốn tâm sự với anh không?”

Tường Chính Nam chỉ làm một động tác vô cùng đơn giản, nói mấy câu ngắn gọn như vậy thôi, Tường Chính Tuyền không hiểu sao lại có cảm giác muốn rơi lệ. Cô nín thở nghẹn ngào, cố gắng mỉm cười: “Anh, anh muốn cùng em tán gẫu điều gì? Của em mọi thứ đều rất tốt. Còn anh nữa, anh phải chú ý thân thể, đừng để mình quá mệt mỏi.”

Từ sau khi ly hôn, Tường Chính Nam liền dọn về nhà. Tối hôm qua nhìn thấy em gái mình thất hồn lạc phách đi xuyên qua phòng khách lên lầu, gọi con bé lại nó cũng không để tâm, thậm chí từ lúc bước vào nhà đến lúc lên phòng con bé cũng không hề để ý đến sự tồn tại của hắn. Hắn lo lắng đi theo em gái lên lầu, lại chỉ nghe thấy tiếng khóc nức nở đè nén của Tuyền Tuyền.

Hắn tối hôm qua cố hết sức mình nhìn xuống, rồi lại tiếp tục nhìn xuống mới không đi vào làm phiền em, để cho em hắn một mình lặng lẽ khóc đến đau lòng.

Tường Chính Nam cũng không nói ra, chỉ nhẹ nhàng đáp lại: “Hai anh em chúng ta đã lâu chưa ngồi lại trò chuyện cùng nhau, Tuyền Tuyền, anh trai chỉ muốn nói cho em: Cho dù chuyện của ba kết quả có thế nào, gia đình chúng ta đi đến bước đường nào... Em mãi mãi vẫn là bảo bối của Tường gia chúng ta, đời này chỉ cần anh trai ở đây, ai cũng không được khi dễ em gái anh.”

Trong khoảnh khắc đó Tường Chính Tuyền ngay cả hô hấp cũng nghẹn ngào, mi mắt sụp xuống, để nước mắt âm thầm chảy xuống: “Anh, em vẫn ổn mà... Còn anh thì sao?” Tường Chính Tuyền không muốn để cho anh trai Tường Chính Nam phải quan tâm lo lắng cho mình thêm nữa. Anh trai đã đủ phiền rồi, chuyện của ba, chuyện của mẹ, chuyện công ty, hết thảy đều giống như tòa núi nặng trĩu đặt lên hai vai của anh. Anh trai rồi cũng sẽ mệt mỏi, cũng sẽ suy sụp.

Tường Chính Nam đương nhiên biết em gái mình đang khóc, hắn im lặng một hồi thật lâu: “Tuyền Tuyền, mấy năm qua, mỗi lần anh gọi điện thoại hỏi thăm em, em đều nói tốt lắm. Tuyền Tuyền, bây giờ em nói thật cho anh biết, em thật sự tốt lắm sao?”

Tường Chính Tuyền ngẩng đầu mỉm cười, dấu vết rơi lệ mới vừa rồi đã hoàn toàn biến mất: “Anh, em thật sự rất tốt mà.” Cô lặng lẽ nhìn anh, hỏi ngược lại: “Anh, còn anh thì sao? Mọi chuyện của anh vẫn ổn cả chứ?”

Tường Chính Nam vẫn im lặng không nói gì, hắn chỉ đưa tay lên vuốt ve mái tóc của em gái.

Tường Chính Tuyền nhẹ nhàng hỏi: “Anh, có phải anh vất vả lắm không?” Nghe vậy, Tường Chính Nam chỉ lắc đầu nói: “Con bé ngọc, sao em lại nghĩ như vậy? Anh trai một chút cũng không thấy mệt, một chút cũng không thấy vất vả.”

Tường Chính Tuyền thấp giọng: “Anh, ai rồi cũng sẽ có lúc mệt mỏi, anh sao không mệt được. Nhưng là mấy năm nay... Anh thật sự cảm thấy vui vẻ không?” Mấy năm qua, nụ cười trên mặt anh trai cô vẫn luôn mang theo vẻ cô đơn trống vắng, ý cười tuy rằng đang đậu trên khóe miệng, nhưng chưa bao giờ thấy nó tồn tại nơi đáy mắt anh.

Tường Chính Tuyền lại hỏi: “Anh, năm đó có thật là vì anh yêu chị Hội Thi mới kết hôn cùng chị ấy không? Hay là bởi vì nguyên nhân nào khác nữa? Còn...” Cuối cùng cô cũng nhắc tới một cái tên mà cả cô và anh trai đều không dám nhắc tới: “Nếu lúc ấy không phải là vì em, anh và Liên Trăn có lẽ đã...”

“Mấy năm qua kỳ thật em vẫn thường hay nghĩ đến Liên Trăn, nghĩ đến cô ấy bây giờ thế nào? Có phải đang rất hạnh phúc hay không? Em muốn được gặp cô ấy một lần, nói với cô ấy một tiếng xin chào, cũng nói một lời xin lỗi. Em muốn nói cho cô ấy, năm đó rất nhiều câu em đã nói, rất nhiều chuyện em đã làm chỉ là nhất thời xúc động, kỳ thật em không hề muốn trách cô ấy, em cũng không phải vì cô ấy mà nhảy xuống biển, lúc ấy em chỉ là vì đau óc mù mịt... Em...”

Hứa Liên Trăn! Cái tên đã rất lâu rồi không được nhắc tới nhưng trong lòng mỗi người vẫn nhớ mãi không thể nào quên!

Chưa từng có một người nào biết được, năm đó Tường Chính Nam hắn trong khoảnh khắc đeo nhẫn đính hôn lên tay Tiền Hội Thi liền cảm thấy hối hận. Nhưng hắn lại vì sự phẫn hận và không cam lòng với Hứa Liên Trăn mà buông thả bản thân đi tiếp vào con đường không có chỗ quay đầu này.

Toàn bộ những thứ vốn dĩ muốn dành hết cho cô, hắn lại đem đi cho người khác. Hắn chính là muốn cho cô biết, cô không cần hắn, hắn vẫn có thể có được hạnh phúc!

Chỉ là, mấy năm nay, hắn thật sự hạnh phúc sao?

Nếu được làm lại, hẳn có còn ngang ngược như vậy, quật cường như vậy, có nói ra những lời kia, mà dùng tất cả để giữ cô lại bên mình không? Nếu như thế, ít ra hẳn còn có thời gian cả đời này, cả đời dài như vậy, có lẽ sẽ có một ngày cô yêu thương hẳn, mà cho dù không yêu, chỉ có một chút thích thôi cũng đã quá đủ rồi.

Rất nhiều rất nhiều lúc, trong đầu Tường Chính Nam thường xuyên hiện lên ý nghĩ ngớ ngẩn đó.

Thế nhưng, giây tiếp theo, hẳn lại trở nên buồn bã mất mát!

Sinh mệnh không thể nào quay trở lại như trước, rất nhiều thời điểm, chỉ vừa lướt qua nhau đã mất nhau mãi mãi.

Hết thấy đều không thể quay lại được! Cho dù nghĩ đến thế nào thì cũng không còn ý nghĩa gì nữa!

Tường Chính Nam hẳn đây đưa cùng Hứa Liên Trăn nhiều năm như vậy, nhưng cô chưa bao giờ thích hẳn, càng không nói là yêu. Từ đầu tới cuối cô cũng không cần hẳn! Hẳn đường đường là Tường Chính Nam lại so ra không bằng một con chó Tiểu Bạch. Có điều, những thứ đó vẫn chưa làm hẳn không thể chịu nổi.

Điều làm hẳn khó chịu nhất chính là, hẳn biết rõ cô không cần hẳn, chưa bao giờ để ý đến hẳn dù chỉ một chút, nhưng hẳn vẫn điên cuồng mà nhớ tới cô.

Hẳn vẫn nghĩ rằng thời gian trôi đi rồi nỗi nhớ đó sẽ dần phai nhạt, hẳn sẽ quên được Hứa Liên Trăn. Nhưng hẳn chưa bao giờ nghĩ tới, thời gian càng lâu, nỗi nhớ của hẳn lại càng da diết, một mình hẳn, lảng lảng nhớ về cô, nhớ về tất cả những gì của hai người, tựa như người bị rơi vào ma chướng không có lối ra.

Nếu có thể, từng có lần, Tường Chính Nam thật sự nguyện ý dùng hết thấy của mình để quên đi Hứa Liên Trăn.

Tường Chính Nam lảng lảng thừa nhận: “Anh không biết, anh không hề đi tìm cô ấy. Tuyền Tuyền, em có biết không? Anh sợ bây giờ cô ấy đã đến với người khác, sợ nhìn thấy cô ấy hạnh phúc bên người ta...” Để lại hẳn cô đơn một mình, thế lương nhớ tới cô, nhớ tới quãng thời gian hai người bên nhau.

Một khắc đó, Tường Chính Tuyền không biết mình nên nói cái gì, cô chưa bao giờ nghĩ anh trai mình lại yêu Hứa Liên Trăn đến như vậy.

Tường Chính Nam mỉm cười trào phúng: “Em không thể nghĩ tới đúng không, anh trai em cũng có chuyện sợ hãi. Ngay cả anh cũng chưa bao giờ nghĩ đến điều này, chuyện của ba lớn như thế, anh còn không sợ, thế nhưng anh lại đi sợ chuyện này. Có phải em thấy anh vô dụng lắm đúng không?”

“Mấy năm qua, anh vẫn luôn nhớ tới cô ấy, nghĩ đến cô ấy đang ở nơi đâu, cuộc sống như thế nào, thậm chí anh còn từng nghĩ một ngày nào đó anh có còn được gặp lại cô ấy nữa không...”

Tường Chính Tuyền nhìn ra được từ nét mặt âm ỉ buồn của anh trai Tường Chính Nam có một loại ân hận không thể nào thêm được nữa.

Tường Chính Nam nhìn ánh nắng tươi sáng ngoài cửa sổ, ngửi điệu mờ mờ: “Tuyền Tuyền, anh từng cho rằng cô ấy luôn có một chút gì đó để tâm tới anh, cho dù không phải là yêu, hay cũng không phải là thích. Nhưng mà anh phát hiện ra anh đã lầm rồi, dù chỉ một chút để ý còn con, cô ấy cũng chưa từng giành cho anh. Nhưng sao nhiều năm trôi qua như vậy, anh vẫn yêu cô ấy. Một chuyện như vậy chỉ có kẻ vừa ngu ngốc vừa ngớ ngẩn vừa khờ khạo mới làm! Thế nhưng chính anh lại làm, anh trai em có phải là một tên ngu ngốc nhất thế gian này không?”

Tường Chính Nam hẳn, thật sự là một tên ngu ngốc!

Một bên người Tường Chính Nam chìm trong tia nắng mùng manh đầu ngày, lại hiện lên vẻ cô đơn tịch mịch đến như vậy. Thì ra mấy năm qua, anh trai thật sự không hề vui vẻ! Có lẽ còn bi ai hơn cô rất nhiều!

Thật lâu sau, Tường Chính Tuyền khe khẽ nỉ non: “Anh, em và anh giống nhau, đều là những kẻ ngu ngốc nhất thế gian này. Phải qua nhiều năm như vậy, em mới hiểu được thế nào là yêu!”

Tường Chính Tuyền từ ngày đó trở về sau, mỗi ngày đều ở nhà trò chuyện cùng mẹ Lục Ca Khanh, cùng tản bộ, cùng tắm nắng, đúng giờ nhắc mẹ uống thuốc, dặn dò mẹ nghỉ ngơi, giống như Nhiếp Trọng Chi chưa bao giờ xuất hiện ở nơi này.

Buổi tối ngày hôm đó, di Lan thấy cô không muốn ăn, liền làm một tô hoành thánh rồi bung lên cho cô làm bữa ăn khuya. Trước khi đóng cửa ra khỏi phòng, di ấy còn dặn dò thêm lần nữa: “Đây là di Lan làm riêng cho con, nhân lúc còn nóng con nhớ phải ăn hết đấy!”

Là hoành thánh nhân tôm, vỏ hoành thánh vừa trong suốt vừa trắng nõn, nước canh trắng như sữa, thịt tôm băm thật nhuyễn, còn có những lá hành thái nhỏ xanh biếc, tô bánh giờ phút này hẳn còn nóng hổi, hương thơm mê người phảng phất bay lên. . . Tường Chính Tuyền ngây ngốc nhìn tô hoành thánh trước mắt, thật lâu sau, cô mới gấp một miếng lên ăn. Cô hòng như bị thứ gì đó chặn lại, làm cách nào cũng không thể nuốt xuống được.

Khi còn ở Ninh Thành, hẳn từng làm hoành thánh, làm mỳ xào cho cô ăn, cô đều thấy chúng ngon vô cùng.

Hết thấy hết thấy trong khoảnh khắc này như thủy triều ập về.

Cô từng nghĩ đó chính là yêu!

Tường Chính Tuyền rút cuộc không thể kiềm chế được nữa, cả người gục xuống bàn, một mình rơi lệ đầy mặt.

Hắn nói chúc phúc cho cô. Được rồi, Nhiếp Trọng Chi, anh đi mà chúc phúc đi.

Cô như bị chìm vào vũng bùn lầy, càng giầy dụa một cách thiếu suy nghĩ lại càng lún sâu hơn.

Di động tiện tay để bên cạnh lúc này bỗng đổ chuông ‘lình lình lình’, Tường Chính Tuyền lau khô nước mắt, cầm di động lên. Trên màn hình hiện lên một dãy số cá nhân xa lạ, cô cũng không quen biết. Đường như vừa nhớ tới điều gì, cô đang ngăn người chợt vội vàng ấn nhận máy, người bên kia là một giọng nữ rất cứng nhắc.

Không phải là hắn! Không phải là giọng của Nhiếp Trọng Chi! Nỗi thất vọng như con hồng thủy ào ào xô tới, trong ngực càng trống trải khó chịu hơn, Tường Chính Tuyền rất muốn làm một người bất lịch sự mà quăng di động đi luôn.

Người nọ nói: “Chào cô, xin hỏi cô có biết Nhiếp Trọng Chi tiên sinh hay không?”

Nghe được ba chữ Nhiếp Trọng Chi, lực chú ý của Tường Chính Tuyền trong tích tắc tập trung toàn bộ, trong lòng cô bất chợt dâng lên một loại dự cảm không hay, cô vội vàng nói: “Tôi biết anh ấy. Có chuyện gì xin cô cứ nói.”

“Chào cô, tôi đang ở bệnh viện Đan Thị, bởi vì trong điện thoại của anh ấy chỉ lưu một số điện thoại duy nhất là của cô, cho nên chúng tôi muốn thông báo đến cho cô biết, Nhiếp Trọng Chi tiên sinh hiện đang bị thương rất nặng, bây giờ anh ấy đang được cấp cứu ở bệnh viện của chúng tôi...”

Tường Chính Tuyền vừa nghe đến mấy chữ ‘bệnh viện’, ‘bị thương rất nặng’, ‘cấp cứu’, cả người liền trở nên ngây ngẩn, giống như những thứ xung quanh trong nháy mắt phút chốc bị lui về phía sau, càng lùi càng xa, mãi cho tới khi không còn một thứ gì nữa. Trong đầu cô giờ chỉ còn mấy chữ ‘Nhiếp Trọng Chi bị thương rất nặng, Nhiếp Trọng Chi đang được cấp cứu’.

Hồn vía của cô giờ này không biết đã bay đi đâu, đưa tay đề lên ngực, hồi lâu vẫn không thể nhúc nhích. Cuối cùng, chân tay Tường Chính Tuyền mới luống cuống phản ứng lại, chạy ào ào lao xuống lầu, mỗi một bước của cô đều lộn xộn như thể bị gió cuốn chặt vào trong: “Bác Từ, bác Từ, mau đưa cháu đến bệnh viện... Bác Từ... Bác Từ...”

Trong lúc nhất thời cô tìm thế nào cũng không thấy bác Từ đâu, Tường Chính Tuyền chỉ cảm thấy mình giống như đang bị đặt trong lò lửa cháy phừng phừng, chờ thêm một giây nữa sẽ chết ngay tức khắc. Cô vào ga-ra thấy có chìa khóa, liền kéo vội cửa xe ra, khởi động động cơ, tự mình lái xe chạy đi.

Đèn đường hai bên giống như sao băng không ngừng xẹt qua ngoài cửa kính.

Giờ phút này trong đầu Tường Chính Tuyền chỉ có duy nhất một ý niệm: cô muốn gặp Nhiếp Trọng Chi, cô muốn được gặp hắn. Hắn không phải muốn chúc phúc cho cô và Diệp Đại ca sao? Nếu muốn chúc thì hắn phải tự đến hôn lễ của cô mà nói.

Chạy đến một đoạn giao lộ, chỉ cảm thấy chiếc xe đang trước bỗng đâm sầm tới thật mạnh, trước mắt Tường Chính Tuyền chợt trở nên trống rỗng... Hai tiếng phanh gấp vang lên thật chói tai...

Bên ngoài phòng cấp cứu ở bệnh viện Đan Thị, cảnh sát đang ghi chép lại lời khai của hai cô gái trẻ: “Lúc đó đại khái hơn mười một giờ đêm, hai người chúng tôi đi ra ngoài ăn bữa khuya, sau đó quay về phòng trọ... Đường chúng tôi đi rất hẻo lánh, bình thường nếu chỉ có một người chúng tôi không ai dám đi. Bởi vì hôm nay lại có hai người, hơn nữa khi đi chúng tôi cũng đi bằng con đường đó. Thấy thời gian đã khuya, gió vừa lớn, trời lại lạnh, chúng tôi chỉ muốn về nhà thật nhanh, kết quả lúc đi qua khu rừng nhỏ, tự nhiên có bốn người lao tới. Chúng tôi thấy không bình thường, lập tức co chân chạy, nhưng bọn họ lại chạy nhanh hơn, ác ý kéo chúng tôi lại, không cho đi đâu, miệng còn nói những lời khó nghe...”

“Anh cảnh sát, anh xem đi, quần áo của cô ấy chính là do bọn họ xé rách lúc đó. Hai người chúng tôi quá sợ hãi liền la lớn cứu mạng... Ngay lúc bốn người kia muốn kéo chúng tôi vào trong rừng, người tốt bụng này liền vọt đến, bắt bọn họ phải thả chúng tôi ra. Sau đó... Sau đó bọn họ nhảy vào đánh nhau, vị người tốt này vô cùng lợi hại, giống như đã từng luyện võ vậy, anh ấy trái một đấm, phải một đá, chẳng mấy chốc đã quật ngã được đám người kia. Nhưng khi anh ấy xoay người lại tìm thứ gì đó, có một tên lén lút rút dao ra, đâm vào lưng của anh ấy... Chúng tôi muốn hô lên cho anh ấy biết nhưng rốt cuộc không kịp.”

Cô gái tóc dài lúc mới tới sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, rõ ràng là bị kinh hãi rất lớn. Cô gái vừa nghe đến đó, run rẩy tiếp lời: “Vốn dĩ đã không có chuyện gì, mấy tên người xấu kia cũng thấy sợ rồi, muốn kéo nhau chạy trốn. Nhưng vị người tốt kia không biết làm sao, anh ấy sờ sờ vào túi quần, vẻ mặt hoảng hốt đi tìm thứ gì đó. Thứ đó có lẽ đã bị rơi vào trong bãi cỏ dại, vị người tốt xoay người lại tìm thì...”

Cô gái bỗng ô ô khóc lớn lên: “Nếu không có vị đại ân nhân kia, đời này của tôi và em gái tôi có lẽ đã mất hết.”

Cô gái tóc ngắn nói: “Anh cảnh sát, các anh nhất định phải bắt lấy đám người bại hoại kia, các anh nhất định phải báo thù cho đại ân nhân của chúng tôi.”

Anh cảnh sát ghi chép xong xuôi, cương quyết chính trực nói: “Chúng tôi nhất định sẽ dùng toàn lực để giải quyết, tóm gọn những phần tử phạm tội này. Đây, đây chính là bản tường thuật tôi mới vừa ghi xong, hai người hãy xem qua một lượt, nếu không có vấn đề gì, mỗi ký tên ở chỗ này.”

Mọi người đang nói chuyện, một chiếc xe cứu thương không ngừng hú còi ngừng lại ngay trước cửa phòng cấp cứu. Mấy y tá vội vàng truyền gọi nhau: “Mau mau, trên đường Bích Thủy vừa xảy ra tai nạn...”

Rất nhanh, hai người bị thương được đẩy vào bên trong, trong đó có một người là một cô gái xinh đẹp có mái tóc dài xoăn nhẹ, trên trán loang lổ vết máu. Cô dướn người lên, thần sắc kích động vươn tay cầm lấy tay nữ bác sĩ đang kiểm tra cho mình: “Bác sĩ, tôi không sao, tôi thật sự không có việc gì, tôi chỉ bị trầy một chút ở trán mà thôi... Tôi là người nhà của bệnh nhân Nhiếp Trọng Chi. Tình hình của anh ấy bây giờ thế nào?”

Nữ bác sĩ vừa nghe cái tên Nhiếp Trọng Chi rõ ràng còn chưa phản ứng lại được. Cô gấp gáp đến độ phải dùng cả hai tay để biểu đạt: “Chính là bệnh nhân vừa được đưa tới đây khi này, bệnh viện các người thông báo cho tôi đến, là người có vóc dáng rất cao, tóc ngắn ngắn...”

Nữ bác sĩ nghe xong vẫn không biết là người nào, nhưng y tá đứng bên cạnh vừa nghe cô miêu tả, nét mặt bỗng giật mình nói: “Ah, người cô nhắc tới có phải là người thanh niên hăng hái làm chuyện tốt, vì cứu người nên bị kẻ xấu dùng dao Thụy Sĩ đâm một nhát vào lưng hay không? Lúc anh ấy được đưa tới thì vết thương đã rất nặng, bây giờ vẫn còn đang cứu giúp ở trong phòng cấp cứu, tình hình trước mắt còn chưa rõ.”

Sắc mặt của cô thoáng chốc trở nên trắng bệch như tờ giấy, nước mắt ào ào tuôn xuống không ngừng, hai cánh môi run rẩy nói: “Anh ấy thế nào? Anh ấy thế nào rồi? Bác sĩ nói anh ấy thế nào?”

Cô y tá thấy thấy cô quần áo tinh xảo, nhưng dưới chân lại chỉ kịp xỏ một đôi dép lê bằng nhung, có lẽ là sau khi nhận được tin đã vội vàng chạy tới nên mới xảy ra tai nạn xe cộ. Y tá ở bệnh viện đã gặp rất nhiều người nhà bệnh nhân nóng lòng như lửa đốt thế này, nên rất có kinh nghiệm, liền dịu dàng an ủi: “Cô yên tâm, bác sĩ trong phòng cấp cứu của chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức mình để cứu giúp. Cô bây giờ hãy kiên nhẫn ngồi đây chờ bác sĩ Tô của chúng tôi kiểm tra một chút, có lẽ lúc cô vừa kiểm tra xong cũng sẽ nhận được tin tức tốt lành của anh ấy.”

Tướng Chính Tuyền thất hồn lạc phách, ngây ngốc gật đầu.

Bác sĩ Tô sau khi làm kiểm tra thông thường cho cô kết luận không có gì đáng lo ngại, bèn vội vàng phân phó cho y tá đưa cô đi chụp CT và xử lý băng bó vết thương, trước khi đi, lại nói: “Tốt nhất cô nên nằm lại bệnh viện để quan sát một đêm, xem có dấu hiệu chấn động não hay không.”

Hai bên xảy ra vụ va chạm đồng ý giải quyết riêng, vì thế cảnh sát chỉ đến làm thủ tục theo quy định và ghi chép một vài điều đơn giản.

Xử lý như vậy nhưng cũng tốn một khoảng thời gian rất lâu, thế nhưng đến khi Tướng Chính Tuyền băng bó vết thương xong xuôi, bên phòng cấp cứu vẫn không có động tĩnh gì.

Cô ở bên ngoài hết chờ lại chờ tiếp, cả người giống như hóa tượng gỗ, cứng nhắc lại chậm chạp. Tất cả thanh âm trong bệnh viện, nhân viên tới tới lui lui, nhưng trong mắt cô đều biến thành hư ảo.

Hai cô gái mới được lấy lời khai khi này vẫn còn ngồi trên hàng ghế chờ cách chỗ cô không xa, có lẽ đã nghe được thân phận của cô, rụt rè nhút nhát đi đến gần: “Xin hỏi cô là người nhà của vị người tốt kia phải không?” Tướng Chính Tuyền chậm rãi ngẩng đầu, khẽ chớp cặp mắt mông lung như phủ một lớp sương mù đánh giá hai cô gái quần áo không chỉnh tề đang đứng trước mình: “Hai người là...?”

Cô gái tóc dài lên tiếng: “Vị người tốt kia đã cứu mạng chúng tôi, anh ấy là đại ân nhân của chị em tôi.” Hai cô gái lại đem hết mọi chuyện kể lại một lần nữa, cuối cùng, vô cùng ảo não nói: “Chính là như vậy. Nếu anh ấy không đi tìm đồ vật gì kia, có lẽ anh ấy đã không bị bọn người xấu đâm lên đến thương nặng.”

Hai cô gái thấy sắc mặt cô nhợt nhạt trắng bệch, đành phải trấn an cô lần nữa: “Cô yên tâm. Người tốt nhất định sẽ nhận được đền đáp. Anh ấy nhất định sẽ không có chuyện gì.” Tướng Chính Tuyền mỉm cười yếu ớt: “Cảm ơn hai người. Hy vọng mọi chuyện sẽ tốt lành như lời hai người đã nói.”

Nhiếp Trọng Chi nhất định sẽ không có chuyện gì!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Chỉ yêu mình em, trọn đời không hối tiếc 5

Hắn từng nói với cô: “Tuyền Tuyền, chúng ta cùng rời khỏi Lạc Hải này, được không? Em thích đi nơi nào, anh sẽ cùng em đến nơi đó. Sang Châu Âu, sống ở thôn trang nhỏ cạnh dãy Alps hoặc là trong pháo đài cổ kính, trên đỉnh núi là tuyết phủ quanh năm, dưới chân núi ngập tràn biển hoa, đẹp tựa trong truyện cổ tích. Hay là chúng ta đến biển Aegean, một thế giới chỉ có hai màu xanh và trắng, tươi mát đến mức có thể khiến em quên hết mọi phiền não. Không thì chúng ta đến những hòn đảo nhỏ gần bờ biển Caribbean du ngoạn, đi New Zealand... Chúng ta rời khỏi nơi này, chỉ hai chúng ta thôi, được không?”

Hắn từng nói với cô: “Tuyền Tuyền, em có biết tôi chính là vì yêu hay không? Nếu không phải vì tôi yêu em, vì sao tôi phải làm với em những chuyện đó?”

Hắn từng hỏi cô không chỉ một lần: “Tuyền Tuyền, Diệp Anh Chương có cái gì tốt hơn tôi?”

Câu nói của hắn gần từng tiếng, đến bây giờ lại hiện lên thật rõ ràng trước mắt cô, tựa như mới chỉ ngày hôm qua đây thôi!

Trong tim bỗng thấy thật chua xót, đau đến thất lại!

Ngồi trong hành lang bệnh viện lạnh lẽo, Tường Chính Tuyền bất chợt như bị một xô nước đá xối thẳng lên đầu, trong tức khắc như bùng tình hiểu ra.

Có lẽ là từ rất lâu rất lâu trước kia, hẳn khi đó, thật sự đúng như lời hắn đã nói, sớm đã yêu cô!

Năm đó nếu không phải vì hắn yêu cô, thì với điều kiện của hắn, tội gì phải tự hạ thấp bản thân mình xuống như vậy, tự ủy khuất chính mình như vậy để đến quần quýt lấy cô đây?

Chỉ là, khi đó cô thật khờ, phải đợi đến tận bây giờ mới có thể hiểu được.

Cô thật sự chính là một tên đại ngu ngốc!

Nhiếp Trọng Chi hẳn sẽ không có chuyện gì. Hẳn nhất định sẽ không có chuyện gì!

Hắn vẫn còn nợ cô kia mà, chính hắn đã nói sẽ báo đáp cho cô. Hắn nói lời phải giữ lời! Nếu không cô nhất định sẽ không buông tha cho hắn!

Hắn nhất định sẽ tỉnh lại!

Suy nghĩ đến đây rốt cuộc cũng khiến cô từ từ bình tĩnh xuống, Tường Chính Tuyền đứng dậy đi đến góc hành lang gọi điện thoại cho anh trai Tường Chính Nam. Di động vừa đổ chuông hai tiếng, đầu bên kia đã nhận máy: “Tuyền Tuyền, làm sao vậy?”

Vừa nghe được giọng nói thân thiết quen thuộc của anh trai Tường Chính Nam, sự trấn định cố gắng giữ vững từ nãy giờ chốc chốc biến mất không còn một mảnh, giọng cô nghẹn ngào: “Anh, Nhiếp Trọng Chi bị thương... Anh ấy... Anh ấy bây giờ còn đang trong phòng cấp cứu, tình hình thế nào vẫn chưa rõ...”

Tường Chính Nam ở bên kia vốn đang trong tiệc xã giao, vừa nghe vậy liền đứng bật dậy khỏi ghế, vội chạy ra ngoài ghé lô*: “Cái gì? Bị thương?! Đang êm đẹp làm sao lại để bị thương? Cái gì? Bị người khác đâm? Ở Lạc Hải này có kẻ nào không muốn sống nữa chẳng, lại dám lấy dao đâm Nhiếp Trọng Chi! Cậu ta bây giờ đang ở đâu?” Tường Chính Tuyền báo địa chỉ cho anh trai. Tường Chính Nam: “Em ngồi ở đó chờ anh, em đừng suy nghĩ đi đầu lung tung, Nhiếp sẽ không có chuyện gì. Anh sẽ lập tức tới đó.”

*Một dạng phòng được bao riêng.

Tường Chính Nam rất nhanh đã chạy tới bệnh viện, nhưng khi nhìn thấy băng vải trắng đang quấn trên đầu Tường Chính Tuyền, hắn không khỏi kinh ngạc: “Chuyện gì đã xảy ra vậy? Chẳng phải em nói Nhiếp bị thương sao?” Tường Chính Tuyền liền đem tất cả những chuyện vừa mới xảy ra với mình kể cho anh nghe, chỉ nói là hai xe va chạm nhau, không có gì đáng lo ngại, đối phương cũng đã đồng ý giải quyết riêng.

Cho dù thấy em gái không bị sao, nhưng Tường Chính Nam vẫn không khỏi thấy tức giận vừa đau lòng: “Những lúc thế này sao em có thể tự lái xe đi được? Bác Từ đâu?” Tường Chính Tuyền: “Anh, em thật sự không có chuyện gì, chỉ bị trầy một chút da mà thôi.”

Tường Chính Nam dù đau lòng cũng phải nén giận trách móc mấy câu, lại hỏi: “Nhiếp rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cậu ấy quay về Lạc Hải từ khi nào?” Tường Chính Tuyền liền kể lại vắn tắt một cách rõ ràng chuyện mấy ngày trước đây gặp được Nhiếp Trọng Chi làm tài xế thuê cho anh trai nghe, còn xưa nói xong, ở hành lang bỗng nhiên xuất hiện một đám người ăn mặc trang nghiêm, người đi đầu chính là ba của Nhiếp Trọng Chi — ông Nhiếp Canh Lễ.

Tường Chính Nam tiến lên nghênh đón: “Bác Nhiếp.” Nhiếp Canh Lễ vô cùng kích động mà nắm chặt lấy tay Tường Chính Nam, miệng liên tục hỏi: “Chính Nam, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tường Chính Nam khi này còn đang đi trên đường, đã báo tin đến ông Nhiếp Canh Lễ trước. Hẳn nghĩ bây giờ bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, liền kể cho ông Nhiếp nghe chuyện mấy tháng qua, chỉ nói thật đơn giản, Nhiếp Trọng Chi đã đến Ninh Thành một thời gian, vừa quay về Lạc Hải, ngay cả đám anh em tốt bạn họ cho tới bây giờ cũng chưa gặp mặt nhau lại được một lần. Có điều Tường Chính Nam chỉ không nhắc đến em gái Tường Chính Tuyền của mình mà thôi.

Nhiếp Canh Lễ nghe xong, thờ dài một hơi thật ảm đạm: “Thì ra nó đến Ninh Thành. Lẽ ra bác nên nghĩ đến sớm mới đúng. Lẽ ra bác nên nghĩ đến sớm mới đúng.”

Nhiếp Canh Lễ thấy Tường Chính Nam mờ mịt không hiểu, giọng điệu sâu xa: “Từ nhỏ thằng bé đã sống cùng mẹ của nó ở Ninh Thành.”

Tường Chính Tuyền vừa nghe vậy chợt sáng tỏ. Thì ra là thế! Trách không được lúc ấy hắn đã kể cho cô nghe rất nhiều chuyện về mẹ của hắn, trách không được hắn tỏ ra vô cùng quen thuộc đến từng con phố lớn ngõ nhỏ ở Ninh Thành. Cô lẽ ra phải nhìn ra manh mối từ lâu mới phải.

Ánh mắt Nhiếp Canh Lễ lúc này nhìn sang Tường Chính Tuyền với ánh mắt sung đỏ, trên đầu quấn nhiều lớp băng vải trắng, kinh ngạc thốt lên: “Đây chẳng phải là Tuyền Tuyền sao? Cháu...” Tường Chính Tuyền khẽ cúi người chào, miễn cưỡng mỉm cười: “Cháu chào bác Nhiếp.”

Tường Chính Nam thay em giải thích: “Con bé trên đường chạy tới đây không may va chạm với xe khác, may mắn là người không có chuyện gì.” Tầm mắt Nhiếp Canh Lễ đảo qua đôi dép lê nhưng dưới chân Tường Chính Tuyền, bất chợt có chút ấm chiu.

Lúc này, có vài vị lãnh đạo bệnh viện bộ dạng vội vàng hốt hải chạy tới, cực kỳ khách khí kính cẩn mà mời Nhiếp Canh Lễ và đám người đi cùng vào phòng làm việc riêng để nói chuyện.

Nhìn vào bên trong phòng bệnh, Nhiếp Trọng Chi đã hoàn toàn mất đi ý thức, sắc mặt tái nhợt không chịu nổi nằm trên giường bệnh. Bác sĩ mổ chính vừa từ phòng cấp cứu đi ra lập tức báo cáo: “Cuộc phẫu thuật của bệnh nhân diễn ra rất thành công, tạm thời không có nguy hiểm gì đến tính mạng. Nếu trong bốn mươi tám giờ tiếp theo tình trạng của bệnh nhân không xảy ra điều gì bất thường, thì có nghĩa đã vượt qua được thời kỳ nguy hiểm.”

Bác sĩ phụ trách chính lúc này đã biết thân phận của Nhiếp Trọng Chi, thái độ vô cùng cẩn trọng: “Phương viện trưởng, Lí viện trưởng, bệnh nhân mới vừa làm một cuộc phẫu thuật lớn xong, cơ thể còn rất yếu, cần phải tĩnh dưỡng thật tốt. Dựa theo tình trạng trước mắt của bệnh nhân, đêm nay vẫn sẽ chưa tỉnh, bây giờ nếu ở lại trong phòng cùng bệnh nhân mà nói cũng không có tác dụng gì, nếu không mời Nhiếp tiên sinh về nhà nghỉ ngơi, ngày mai lại tới thăm được không?”

Ông ta thấy Nhiếp Canh Lễ lo lắng không yên, không muốn về nhà, bèn cam đoan thêm lần nữa: “Nhiếp tiên sinh xin cứ yên tâm, đội ngũ y bác sĩ chữa trị ở bệnh viện chúng tôi nhất định sẽ đem hết toàn lực để chăm sóc cho cho Nhiếp thiếu gia, để cậu ấy sớm có thể bình phục về nhà.”

Đám bác sĩ phải mời trước mời sau, rốt cuộc mới khuyên được Nhiếp Canh Lễ ra khỏi phòng bệnh.

Tường Chính Nam cũng nói khẽ với Tường Chính Tuyền: “Tuyền Tuyền, đi thôi.” Ánh mắt Tường Chính Tuyền ngây ngốc dán chặt vào thân ảnh Nhiếp Trọng Chi: “Anh, em không muốn về, em muốn ở lại cùng anh ấy.”

Tường Chính Tuyền cũng không để tâm đến những người xung quanh, thấp giọng năn nỉ: “Bác sĩ, tôi có thể ở lại cùng anh ấy không? Ngộ nhờ lúc anh ấy tỉnh lại không có ai thì thế nào?”

Gương mặt xinh đẹp trắng nõn như vậy, thêm ánh mắt hồng hồng chực khóc trông thực đáng thương, cho dù là ý chí sắt đá cũng rất khó quả quyết cự tuyệt.

Bác sĩ phụ trách thấy cô tỏ ra vô cùng săn sóc quan tâm đến bệnh nhân, cũng đoán được hai người có lẽ là quan hệ yêu đương. Ông ta trộm nhìn qua Nhiếp Canh Lễ, lại nhìn sang hai vị lãnh đạo bệnh viện, trầm ngâm vài giây, bèn gật đầu: “Được rồi, mọi người tự thương lượng với nhau đi, chỉ được một người ở lại thôi.”

Tường Chính Nam thở dài, vỗ vỗ vai em gái mình: “Vậy em ở lại cố gắng chăm sóc Nhiếp, sáng mai anh sẽ bảo bác Từ tới đón em.” Tầm mắt Tường Chính Tuyền vẫn không rời Nhiếp Trọng Chi, tựa như những lời mọi người nói cô không hề nghe được gì.

Trong suốt quá trình từ đầu tới giờ, lãnh đạo bệnh viện đi theo sau Nhiếp Canh Lễ, ánh mắt sâu xa của họ dừng trên người Tường Chính Tuyền mấy giây, rồi sau đó lại chuyển qua Nhiếp Trọng Chi đang nằm trên giường bệnh.

Tường Chính Nam lại âm thầm thở dài trong lòng, nhẹ nhàng mà rời khỏi phòng bệnh đi ra ngoài. Vừa xoay người, đã thấy Nhiếp Canh Lễ đứng một mình ở hành lang, còn những người khác thì đứng cách đó rất xa, để lại một khoảng cách dài.

Nhiếp Canh Lễ nhìn chăm chú vào hân: “Chính Nam, bác Nhiếp muốn trò chuyện cùng cháu vài câu. Cháu có rảnh không?” Tường Chính Nam khề khom người xuống: “Bác Nhiếp quá khách khí rồi, cháu đương nhiên là rảnh.”

_____Greenhousenovels.com_____

Nhiếp Trọng Chi giống như người đang ngủ say, chờ đến khi nào trời sáng, hân sẽ thức dậy rồi rời giường.

Khi còn ở Ninh Thành, mỗi buổi sáng ngày mới, hân đều có thói quen dậy sớm làm bữa sáng cho cô.

Nhưng hôm nay hân lại nằm im lìm trên giường bệnh như vậy, ý thức mê man vô tri vô giác. Bác sĩ chữa trị chính nói, nếu nhát dao kia đâm sâu thêm một chút nữa thôi, ông ta liền không còn cách nào cứu chữa được nữa.

Suốt một buổi tối, trong mắt trong tim Tường Chính Tuyền ngoại trừ hình bóng của Nhiếp Trọng Chi thì vẫn chỉ còn Nhiếp Trọng Chi.

Đêm nay, rốt cục cô cũng ý thức được, nếu Nhiếp Trọng Chi từ nay về sau không tỉnh lại, đối với cô mà nói, không biết những ngày sau của cô rồi sẽ thế nào.

Suốt đêm một mình cô thì thảo ni non, cô nói: “Anh mau mau tỉnh lại được không?”

Cô nói: “Nhiếp Trọng Chi, nếu anh không chịu tỉnh lại, em sẽ kết hôn với Diệp đại ca thật đấy! Em nói được là làm được, không lừa anh đâu...”

Nhưng một lát sau, cô lại sửa lời: “Em gạt anh đấy, sao em có thể kết hôn với Diệp đại ca được chứ? Anh mau mau tỉnh lại, được không?”

Chai nước biển nhỏ xuống từng giọt vào ống truyền, lại tí tách tí tách truyền vào trong cơ thể Nhiếp Trọng Chi. Tường Chính Tuyền nhìn nó chảy khi chỉ còn vài giọt cuối cùng, liền bấm chuông, gọi y tá vào đổi chai nước mới.

Y tá tay chân nhanh nhẹn bụng khay đi vào, lại cười nói: “Trời sắp sáng rồi, cô đã một đêm không ngủ, nếu thấy mệt cô đến sofa nằm nghỉ một chút đi. Việc chăm sóc bệnh nhân là việc lâu dài chứ không phải dăm ba bữa.”

Thì ra bên ngoài trời đã gần sáng rồi, bốn mươi tám giờ mà bác sĩ Ly nói đã trôi qua được một chút.

Tường Chính Tuyền nắm lấy cổ tay tay phải của Nhiếp Trọng Chi, cô để ý nó cả đêm, phát hiện tư thế tay phải của hắn rất kỳ quái, nắm chặt thành quyền, giống như đang nắm chặt lấy thứ gì đó không chịu buông ra.

Tường Chính Tuyền không khỏi lo lắng hỏi y tá: “Tay anh ấy làm sao vậy? Tại sao lại nắm chặt thế này?” Cô nghe thấy giọng nói của mình khô khốc, khó nghe giống như một khối sắt gì ma sát xuống sàn nhà.

Y tá nghe vậy, vội vàng ngừng công việc trong tay lại, đi qua giúp cô kiểm tra tay của Nhiếp Trọng Chi, nhưng nhìn trái nhìn phải, động trước động sau hồi lâu vẫn không phát hiện được điều gì, bèn trấn an cô: “Có lẽ không có chuyện gì. Như vậy đi, một tiếng nữa sẽ có bác sĩ đến kiểm tra, đến lúc đó cô hãy hỏi ông ấy thử, xem ông ấy nói thế nào, được không?”

Lúc mấy vị lãnh đạo bệnh viện và bác sĩ phụ trách đi vào phòng kiểm tra tình hình, Tường Chính Tuyền đứng ở một bên khăn trương nghe bọn họ trao đổi các loại số liệu với nhau. Cuối cùng chỉ nghe bác sĩ phụ trách báo cáo với lãnh đạo: “Bệnh nhân tuy rằng vẫn chưa tỉnh lại, nhưng những dấu hiệu hiện tại cho thấy tình hình của bệnh nhân đã ổn định. Bây giờ xem ra không cần quan sát đến bốn mươi tám tiếng nữa, chỉ cần quan sát thêm một ngày một đêm là được.”

Ông bác sĩ phụ trách còn mỉm cười an ủi cô: “Cô yên tâm, tình trạng của bệnh nhân rất tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh lại.”

Tường Chính Tuyền nghe vậy liền cảm thấy vui sướng vạn phần, tiện hỏi luôn về việc tay phải của Nhiếp Trọng Chi: “Bác sĩ, tay anh ấy có phải bị thương hay không? Anh ấy cứ nắm chặt như vậy, suốt một buổi tối cũng không thấy thả ra.”

Bác sĩ lại nói: “Tôi đã làm kiểm tra thật cẩn thận cho bệnh nhân, tay cậu ta không có chuyện gì. Trong tay cậu ta có lẽ đang nắm một vật gì đó, nhưng chúng tôi dù thử rất nhiều lần cũng không có cách nào làm cậu ta thả lỏng tay ra được. Cô yên tâm, không có gì đáng lo ngại, chờ khi nào cậu ta tỉnh lại tức khắc sẽ buông ra thôi.”

Tường Chính Tuyền sau khi nghe xong, mới thấy thoáng yên lòng một chút: “Cảm ơn bác sĩ.”

Một đám người lại nối đuôi nhau mà rời đi, tiếp tục sang các phòng bệnh khác. Trong phòng nhất thời trở nên yên tĩnh hẳn, ngoại trừ tiếng ‘tít tít’ phát ra từ máy theo dõi, thì không còn một thứ âm thanh nào nữa.

Thấy đôi môi Nhiếp Trọng Chi khô khốc, Tường Chính Tuyền cầm lấy tấm bông nhúng nước nhẹ nhàng cẩn thận chấm lên môi hắn. Đôi môi Nhiếp Trọng Chi rất hoàn mĩ, lúc này lại vì mất máu quá nhiều, trông giống như một loại quả khô héo màu trắng nhợt nhạt.

Cũng không biết làm sao, cô bỗng nhiên nhớ tới lần đầu tiên hắn ép cô hôn hắn, là ở ngay trước cửa phòng ngủ của cô, lúc ấy hắn xấu xa như vậy, xấu xa không thể hơn được nữa: “Tôi đếm tới ba, nếu em không hôn tôi, tôi lập tức đi tìm Diệp Anh Chương.”

Cô bắt đầu dĩ không còn cách nào, đành phải đến gần khẽ chạm vào môi hắn. Lúc hắn đi rồi, cô trở về phòng oán hận đi đánh răng đến mấy lần mới thôi.

Sau đó, ở nhà trọ của hắn, mỗi khi hắn làm chuyện xấu với cô, cô đều chạy đi tắm, tắm đi tắm lại rất nhiều lần, nhiều đến nỗi khiến hắn phải phát điên mà đập cửa phòng tắm của cô: “Tuyền Tuyền, Tuyền Tuyền, mau ra đây. Nếu em không chịu ra tôi sẽ tông cửa xông vào đấy!”

Người như hắn, kỳ quái không thể hiểu nổi. Có đôi khi, hắn bỗng nhìn chăm chăm cô một cách thần bí khó lường, sau đó giận dữ phát tay áo bỏ đi... Nhưng đợi đến khi cô tỉnh lại, lại phát hiện hắn đang nằm ngay bên cạnh mình, gần đến mức như không còn khoảng cách nữa...

Có đôi khi, hắn lại nghiêng răng nghiêng lợi mà gọi thẳng tên lần họ của cô: “Tường Chính Tuyền!” Biểu tình hung ác như vậy, làm cho cô có cảm giác tựa như giây tiếp theo hắn sẽ đem cô xé thành từng mảnh nhỏ.

Thình thoảng tâm tình hắn tốt, liền khom lưng hạ giọng, thích lấy cái mũi cọ cọ vào cô, treu chọc cô như con chó nhỏ. Khi đó, chỉ cần cô không chọc hắn tức điên, thì muốn gì hắn cũng sẽ đáp ứng.

Hắn rất thích tặng cô đủ thứ quà, đôi khi tùy tiện ném vào trong phòng thay quần áo của cô, đến khi hứng trí, hắn sẽ giống như một đứa nhỏ nghịch ngợm, đặt quà ở những nơi kỳ quái không ai ngờ tới, ở trên đèn bàn treo đầy các loại vòng cổ nệm tua (tassel), đem nhẫn nhét vào bên trong dép lê, cắm vào chân cô đau điếng...

Còn có món hoành thánh nhân tôm kia... Có đôi khi tỉnh lại, cô sẽ ngửi thấy mùi hương thorn lừng đặc trưng của hoành thánh nhân tôm. Kỳ thật tiệm hoành thánh kia cách nhà trọ của hắn không hề gần, từ phía tây thành phố chạy sang phía đông, phải xuyên qua gần như toàn bộ Lạc Hải. Cũng có lẽ... Hắn không phải là đi mua về, mỗi một lần cô được ném qua đều là tự tay hắn làm.

Bây giờ ngồi nhớ lại, trong lòng từng trận ê ẩm lại ngọt ngào không ngừng đan xen vào nhau.

Tường Chính Tuyền nhẹ nhàng nâng bàn tay của Nhiếp Trọng Chi lên, bởi vì hắn nắm rất chặt, chỗ các đốt ngón tay đều đã trắng bệch. Tường Chính Tuyền dùng đầu ngón tay khẽ vuốt ve mu bàn tay của hắn, dịu dàng đặt lên đó một nụ hôn.

Cô cúi đầu nói: “Nắm như vậy có mệt không? Anh nắm chặt thế này, sẽ làm đau lòng bàn tay của anh mất. Anh thả tay ra có được không?”

Nhiếp Trọng Chi nằm trên giường bệnh đương nhiên là không có phản ứng gì.

Tường Chính Tuyền khẽ giọng thủ thỉ, giống như đang cùng hắn trao đổi thương lượng: “Cho em xem bên trong là cái gì, được không?”

“Em rất muốn nhìn qua một cái, anh thả tay ra, được không?”

“Quý hạp hòi, em chỉ xem một cái thôi, được không?”

“Đi mà, em muốn xem...”

Cô vừa nói xong, vừa lấy ngón tay chậm rãi tách mở nắm tay của hắn ra. Tường Chính Tuyền vốn dĩ là lo lắng bên trong lòng bàn tay hắn có vật gì đó sắc nhọn sẽ đâm hẳn bị thương, nghe bác sĩ nói đã dùng rất nhiều biện pháp, cô cũng muốn thử xem, kết quả thật kỳ lạ, bàn tay Nhiếp Trọng Chi cũng không nắm quá chặt, cô thực nhẹ nhàng tách mở được một ngón tay ra, tiếp theo lại thêm một ngón tay nữa...

Chẳng mấy chốc, lòng bàn tay rộng lớn của Nhiếp Trọng Chi đã mở hẳn ra trước mặt cô.

Đến khi ánh mắt Tường Chính Tuyền chạm đến vật nằm trong tay hắn, cả người liền ngây ra. Vật được hắn nắm chặt từ tối qua đến bây giờ rõ ràng là một chiếc nhẫn kim cương, dùng những viên kim cương rất rất nhỏ ghép thành hình trái tim, bởi vì thiết kế rất tinh xảo, cho nên nhìn qua liền cảm thấy được rất đặc biệt.

Hắn đi tìm chính là chiếc nhẫn này! Đây mới là đầu sỏ gây nên chuyện!

Vài tia nắng mặt trời ảm áp từ kẽ hở nhỏ hẹp của cửa chớp lác đác tiến vào trong phòng, chiếu lên chiếc nhẫn bạc nho nhỏ, Tường Chính Tuyền nhìn thấy được mặt bên trong nhẫn có vài cái chữ tiếng Anh.

Đầu ngón tay Tường Chính Tuyền run rẩy lấy nhẫn ra, hai mắt trong tích tắc đỏ lên. Ngay tại thời khắc này, dưới ánh nắng mặt trời chỉ thấy một hàng chữ khắc hiện lên thật rõ ràng: love XX forever.

*XX là tên tắt của Tuyền Tuyền (xuánxuán)

Thoáng chốc nước mắt như hạt trân châu tràn khỏi bờ mi.

Từng giọt từng giọt tí tách rơi xuống lòng bàn tay đang mở ra của Nhiếp Trọng Chi.

Hai tay của Tường Chính Tuyền run rẩy kịch liệt, thật vất vả mới có thể đeo được chiếc nhẫn vào ngón áp út của mình, quả nhiên không ngoài dự liệu, nhẫn không lớn không nhỏ, vừa khít với ngón tay của cô.

Hình trái tim vô cùng đơn giản, ở trên ngón tay của cô lúc này như đóa hoa đang nở rộ rực rỡ.

Cô ngẩng đầu, khóe miệng trong ánh nắng buổi sáng hiện lên ý cười dịu dàng ảm áp, trước mắt lại là một mảnh mờ lung ngập hơi nước, ngay cả khuôn mặt hắn cũng không nhìn rõ được nữa.

Tên ngọc này, ngoài miệng thì nói muốn chúc phúc cho cô và người khác, nhưng chính mình lại chẳng màng đến tính mạng để đi tìm chiếc nhẫn này.

Tường Chính Tuyền nước mắt như mưa, vừa khóc vừa cười, vừa thì thào: “Nhiếp Trọng Chi, anh là đồ ngốc! Đại ngốc!”

“Anh chính là đồ ngốc!”

“Anh chính là đồ ngốc!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Phiên ngoại Hứa Liên Trăn – Tường Chính Nam

Trên đài bàn công nhỏ trong phòng ngủ, không giống những người khác, Hứa Liên Trăn dùng hoa cỏ và một băng ghế sofa thoải mái để biến nơi này thành khoảng trời riêng của mình.

Hứa Liên Trăn ôm gối ôm nằm trên sofa ngoài ban công làm tổ suốt một buổi tối. Giờ phút này ở thành phố Đại Nhạn, vài tia nắng ban mai yếu ớt đang vén bức màn đêm đen để chào đón ngày mới bắt đầu.

Tối hôm qua sau khi từ tiệc rượu của Từ Lăng Minh trở về, đến bây giờ cô vẫn còn đang bị đắm chìm trong cảm giác hốt hoảng không thôi.

“Tường Chính Nam!” Cô thậm gọi ra cái tên này, chỉ ba chữ mà thực gian nan.

Vài năm qua, cô không chủ tâm để ý, cũng không tận lực mà trốn tránh, cho nên cô cũng biết được một chút chuyện của hắn. Tỷ như sau khi cô rời khỏi Lạc Hải nửa năm, hắn liền kết hôn cùng Tiền Hội Thi; tỷ như, báo chí đều nói hắn và Tiền Hội Thi cùng nhau đến Barcelona hưởng tuần trăng mật; tỷ như, hắn và Tiền Hội Thi khoác tay nhau cùng dự tiệc này tiệc nọ; tỷ như hơn một năm trước ba hắn bị đưa đi để điều tra án. Gần đây, lại là tin tức hắn và Tiền Hội Thi mới vừa ly hôn.

Thế nhưng, cô cũng chỉ là biết đến thế. Tựa như xem một bản tin giới giải trí trên báo vậy, lướt qua rồi thôi. Trong lòng cô không còn chua xót đau đớn như trước, thời gian, đem hết thảy bi thương nén chặt lại, giờ cũng chỉ là thân nhiên đón nhận.

Trước ngày cô rời khỏi Lạc Hải, cô đã gọi cho hắn một cuộc điện thoại cuối cùng. Khi đó, trong đầu cô âm thầm tự nói với chính mình: “Hứa Liên Trăn, vì đứa nhỏ, hãy cứ gọi cho anh ta ba cuộc điện thoại. Bất kể là như thế nào, ít nhất hãy cũng đã từng cố gắng vì con. Về sau không bao giờ hối hận nữa, cho dù phải đối mặt với con, hãy cũng sẽ không phải cảm thấy áy náy.”

Cô quả thật đã gọi cho hắn, một lần, hai lần rồi đến ba lần. Cuối cùng Hạ Quân tiếp máy, nhưng cô lại nghe thấy một giọng lãnh khốc đầy chán ghét chưa từng thấy của hắn: “Cậu hỏi cô ta, cô ta chê tiền vẫn còn ít hay là cô ta muốn tham gia hôn lễ của tôi? Cậu nói cho cô ta biết, từ nay về sau, không cần gọi điện thoại đến đây nữa.”

Dù là trước khi gọi đến cho hắn đã biết trước kết quả sẽ thế này, nhưng khi nghe đến những lời nói này của hắn, khoảnh khắc đó, Hứa Liên Trăn cảm giác trái tim mình đau đớn tựa như đang có ngàn mũi nhọn đâm xuyên qua.

Từ nay về sau, cô và hắn sẽ không liên quan gì đến nhau nữa!

Kỳ thật, ngay thời điểm ban đầu, cô đã biết kết cục giữa hai người sẽ như thế này. Nhưng hắn trăm phương nghìn kế uy hiếp cô quay về bên hắn, trong những lúc ngẫu nhiên, cô luôn hy vọng trong hắn sẽ có chút gì đó giống như tình yêu.

Đúng vậy, tận nơi sâu thẳm nhất đáy lòng cô, cô đã từng hy vọng, hắn uy hiếp cô, giống như những diễn viên nam trong phim truyền hình, là bởi vì hắn yêu cô, nhưng mà, Hứa Liên Trăn phát hiện cô sai rồi. Ngay từ ban đầu, cô biết, hắn đối với cô, dù là gì đi nữa, trong lòng hắn từ trước tới giờ chưa bao giờ là tình yêu.

Sau khi có đứa nhỏ, Hứa Liên Trăn từng mấy ngàn mấy vạn lần tưởng tượng, nếu cô nói cho hắn, thì kết quả sẽ thế nào? Thế nhưng dù nghĩ bao nhiêu đi chăng nữa, cô cũng không thể tưởng tượng ra được tương lai của hắn và cô rốt cục sẽ đến đâu. Ánh mắt lạnh lùng xa cách kia, những lời vô tình của hắn, khiến cô cảm giác được, có lẽ nếu lúc đó cô buột miệng nói ra cho hắn, bọn nhỏ sẽ xa rời cô mãi mãi.

Chính vì câu nói cuối cùng của hắn, đã khiến Hứa Liên Trăn tuyệt vọng hoàn toàn. Sau đó, cô mượn con tuyệt vọng này mà xoay người rời đi, rời đi trong đau đớn, không còn một chút lưu luyến gì nữa!

Từ nay về sau, hắn với cô mà nói, cũng chỉ như một người qua đường mà thôi.

Lúc hắn kết hôn, internet, TV đều đưa tin âm ỉ, thời điểm đó, cô quả thật vô cùng vô cùng khổ sở, trong lòng ngực đau đến không thở nổi, gần như là hít thở không thông. Có lẽ bọn nhỏ trong bụng cũng cảm nhận được điều này, càng không ngừng đá cô. Cô vẫn nhớ mãi khi đó cô vỗ về bụng, một mình ngồi trong căn phòng trống vắng, thủ thủ với các con: “Cục cưng, các con ngoan nào, đừng đá mẹ đau, để cho mẹ khóc một lần cuối cùng này nữa thôi. Khóc xong rồi, mẹ sẽ không bao giờ để mình rơi lệ nữa.”

Bọn nhỏ thực ngoan, thực nghe lời. Vì thế, cô ngồi bó gối sau bức màn cửa, mặc cho lệ rơi đầy mặt. Nước mắt này mang theo những kí ức về hắn, lặng lẽ rơi vào không khí rồi tan biến.

Từ lần đó trở đi, mỗi khi nhìn thấy tin tức liên quan đến hắn, cô thực sự đã có thể làm cho mình thân nhiên như không có chuyện gì. Bởi vì cô đã hứa với các con.

Tối hôm qua gặp lại hắn quả là người ngờ. Càng làm người ta bất ngờ hơn chính là, cô lại bị sắp xếp ngồi cùng một bàn với hắn. Suốt buổi tiệc tối, cô tựa như một con rối gỗ để mặc người ta giật dây, mọi người nói gì thì cô làm như thế. Có điều, trong cái rui cũng có cái may, ít ra cô cũng để bề ngoài của mình luôn luôn bình thân ung dung.

Năm đó, kỳ thật giữa cô và hắn rốt cuộc là gì, Hứa Liên Trăn vẫn không rõ. E rằng thời gian đã trôi qua mấy năm, Hứa Liên Trăn vẫn không thể hiểu được như thế! Ái dục triền miên qua lại, hơi ấm thân thể hắn, đôi môi hắn, nụ hôn của hắn, đôi lúc trong cơn mê man nhớ lại, cô đều cảm thấy chính mình lại rơi vào cơn mê bất tận.

Cả mấy tiếng đồng hồ tối hôm qua, ngay cả ánh mắt cô cũng không nhìn hắn lấy một lần, quả thực lạnh nhạt như với người người xa lạ.

Hạ Quân thì ngược lại, lúc cô và Niên Đông Thịnh sóng bước rời đi, ở ngay cửa ra vào anh ta chào hỏi cô: “Hứa tiểu thư, xin chào.”

Hứa Liên Trăn dịu dàng mỉm cười: “Hạ tiên sinh, chúc anh mọi chuyện đều tốt đẹp.”

Hạ Quân không nói thêm gì, chỉ hơi cúi người xuống: “Cám ơn, Hứa tiểu thư, hẹn gặp lại.”

Hứa Liên Trăn lại mỉm cười: “Tạm biệt.”

Cứ như vậy rời đi, rồi về tới nhà.

Tất cả mọi chuyện lại yên ả tựa như mặt nước phẳng lặng của hồ sâu, một chút gợn sóng cũng không có.

Mà cô, một mình lẳng lặng sau tấm rèm cửa trên ban công, ngắm nhìn ánh đèn đêm của những mái nhà ở thành phố Đại Nhạn, suốt một buổi tối như thế.

Dù sao cũng không ngủ được, Hứa Liên Trăn từ sofa đứng dậy, xoa xoa cái cổ cứng ngắc, xỏ chân vào dép lê, đi vào phòng ngủ.

Đi chợ mua một chút tôm cua, hầm một nồi cháo hải sản mà bọn trẻ thích ăn nhất. Nếu hôm nay may mắn, còn có thể mua được một ít trứng gà ta, làm cho bọn trẻ món bánh pudding trứng gà.

Cô duy nhất cảm thấy có lỗi, đó chính là hai đứa con trai của cô, cô đã khiến hai con vĩnh viễn không có được tình thương của ba. Nhưng cho dù như vậy thực ích kỷ, cô cũng muốn giữ hai con ở bên mình. Chỉ vì thế gian này có hai đứa con này, cô mới có thể hiểu được trong cuộc sống này vẫn còn hạnh phúc, vẫn còn những điều tốt đẹp, cô mới có thể cảm thấy được nhân sinh này không còn gì để tiếc nuối.

Thời tiết lúc này, nóng lạnh cân bằng, nhiệt độ lý tưởng, đây chính là mùa đẹp nhất ở Đại Nhạn. Hứa Liên Trăn dọc theo ngã tư đường, bước chân chậm chậm mà đi. Vài năm qua, thành phố này đối với cô mà nói, ngay cả không khí cũng quen thuộc đến như vậy. Ngũ Phúc, Lạc Hải thế nhưng lại chỉ là những chốn qua đường của cô, vội vàng mà qua.

Năm đó, cũng giống như lần đầu tiên cô rời khỏi Lạc Hải, vai đeo túi xách, thất hồn lạc phách lại một lần nữa quay lại Đại Nhạn, đến gõ cửa nhà chị Kiều.

Vào ở trong căn phòng nho nhỏ nhà chị Kiều, muốn tiếp tục được giúp việc trong cửa hàng quần áo. Chị Kiều thương cô, nói thế nào cũng không nỡ để cho một cô gái đang mang thai bận rộn. Sau đó, khi Niên Đông Thịnh biết cô quay về, liền giao cho cô một ít công việc hoàn thành thiết kế có thể làm tại nhà.

Cô vô cùng biết ơn chị Kiều và Niên Đông Thịnh, thời gian qua xem cô như người nhà mà tiếp nhận cô, chăm sóc cho cô và hai đứa nhỏ. Nếu không có hai người họ, cô nhất định sẽ phải chịu khổ hơn rất nhiều rất nhiều lần.

Những năm gần đây, cô sống rất tốt, luôn vui vẻ, mệt cũng không cảm thấy mệt. Nếu nói có chút gì khó khăn, thì chính là vì câu hỏi của hai con: “Mẹ, ba ba chúng con đâu? Ba ba ở nơi nào?”

Quả thực bạn đừng nghĩ những cảnh phim trên TV chỉ là dựng lên theo kịch bản, cuộc sống thực tế luôn phong phú muôn màu, bọn nhỏ chính là luôn hỏi cô như vậy.

Nhưng cô không thể nói dối giống như nữ diễn viên chính trong phim được: “Ba ba của các con đang ở một nơi rất xa rất xa.” Nơi rất xa rất xa như vậy, bình thường chính là chỉ thiên đường. Tưởng Chính Nam vẫn sống rất khỏe mạnh, tay ôm vợ đẹp, mọi chuyện xuôi gió thuận buồm, cho dù hai người không là gì của nhau, Hứa Liên Trăn vẫn không thể nguyên rủa hằn như vậy, huống chi nếu xem khoảng cách hai nơi mà nói, Lạc Hải cách Đại Nhạn cũng chẳng bao xa.

Vẫn nhớ lần đầu tiên bọn nhỏ hỏi cô, cô vì chuyện hai con trưởng thành sớm mà sững sờ mất hai giây, sau đó mới hé miệng mỉm cười, tinh tế giải thích: “Chuyện là như thế này, ba ba và mẹ đang tay trong tay, đi mãi đi mãi, bỗng nhiên không cẩn thận mà lạc mất nhau. Mẹ cũng đi tìm, đi tìm a, thế nhưng tìm cách nào cũng không thể tìm thấy được ba ba các con...” Hứa Liên Trăn xòe hai tay nhún vai, chỉ biểu tình bất đắc dĩ: “Cho nên a, mẹ không còn cách nào để nói cho ba ba biết ba ba có hai cục cưng đáng yêu như các con, các con hiểu chưa?”

Hai đứa nhóc cái hiểu cái không gật gù đầu, ngày thơ tiếp tục hỏi tiếp: “Mẹ, vậy vì sao ba ba không tới tìm chúng ta?”

Hứa Liên Trăn lại thất thần một lần nữa, sau đó mới nói: “Ba ba đương nhiên là đang đi tìm chúng ta, chẳng qua là đến bây giờ ba ba vẫn chưa tìm thấy mà thôi.”

Bọn nhỏ bám riết không tha: “Thế thì khi nào ba ba mới có thể tìm được chúng ta à mẹ?” Hứa Liên Trăn xoa nhẹ mái tóc non mềm của con trai, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Mẹ cũng không biết nữa.”

Sau khi lấy lại tinh thần, Hứa Liên Trăn vẫn không quên dạy hai con trai một bài học nhỏ, kết quả của cuộc nói chuyện vừa rồi: “Cho nên, khi các con đi dạo phố với người lớn, các con nhất định phải nắm tay người lớn thật chặt. Bằng không sẽ bị lạc giống như ba ba, tìm mãi mà vẫn không thấy mẹ, biết chưa?”

Tìm không thấy mẹ, hai đứa nhỏ lộ ra vẻ kinh hoàng sợ hãi, gật đầu thật mạnh, ý là con các hiểu rồi.

Từ đó về sau, chỉ cần bọn nhỏ hỏi ba ba, Hứa Liên Trăn sẽ lấy lý do này ra thoái thác. Cô lừa gạt bọn nhỏ, dần dần cũng chính là lừa gạt mình. Cảnh giới cao nhất của nói dối chính là làm cho ngay cả bản thân mình cũng tin đó là thật sự. Có lẽ cô cũng gần đạt được cảnh giới đó rồi.

Nhưng mà mỗi khi đi dạo phố ăn cơm mua sắm, nhìn thấy gia đình người ta tay trong tay, hoặc là bọn nhỏ sau khi đi nhà trẻ về, thấy con nhà người ta có ba ba đến đón, trong lòng Hứa Liên Trăn không phải không hâm mộ, không phải không tiếc nuối.

Bây giờ bọn nhỏ lớn hơn một chút, mỗi khi nhớ tới ba ba, cư nhiên lại đồng thanh cùng nhau an ủi cô: “Mẹ, chờ chúng con lớn rồi, chúng con sẽ giúp mẹ đi tìm ba ba.”

Chỉ là tìm không thấy thôi!

Hắn đã có vợ của hắn, chẳng bao lâu sẽ có những đứa con nữa.

Rốt cuộc cô tìm không được hắn! Bọn nhỏ như vậy!

Mỗi khi nghĩ đến đây, trong lòng cô lại dâng lên nỗi đau khó có thể nói thành lời!

Hứa Liên Trăn ngửa đầu nhìn ngọn đèn trong vắt trên không trung, thờ dài một hơi thật sâu. Cô đã rất lâu rất lâu rồi không nghĩ tới Tường Chính Nam như thế này!

Mua nguyên liệu nấu ăn về nhà, ninh một nồi cháo đầy ắp, cùng các con dùng bữa sáng thơm ngào ngạt, sau đó đưa hai đứa sang nhà chị Kiều cửa đối diện, ngáp một cái thật dài: “Chị Kiều, chị làm bảo mẫu trông hai đứa giúp em một lúc. Tối hôm qua em mất ngủ, giờ em về nhà ngủ bù đây.”

Chị Kiều nhũn mày nói: “Dạo này lại có case thiết kế nào lớn à? Không phải mới nhận được dự án bên Hoa Cảnh sao?”

Hứa Liên Trăn bóp trán, làm bộ khổ não: “Trong tay em chỉ còn một chút việc lung tung thôi, đang dẹp lại vì chưa có cảm hứng. Chị biết đó, mất cảm hứng là chuyện đau khổ nhất trần đời này a.” Chị Kiều cười cười phui chút bụi bặm dính trên áo cô: “Buổi tối bảo đi Chu chung ốc eo cho em ăn.”

Nghe vậy, cả khuôn mặt Hứa Liên Trăn nhăn nhó: “Em không ăn đâu!” Chị Kiều cười ha ha đẩy cô về: “Ăn gì bỏ nấy, ai bảo em làm thiết kế, việc này hao tổn trí óc nhất đấy. Ngoan ngoan đi ngủ đi.”

Trong phòng đã không còn hai đứa tiểu quỷ phá phách, yên tĩnh đi hửn, nhưng như vậy lại khiến cô cảm thấy không quen. Hứa Liên Trăn lẩn qua lộn lại, hồi lâu mới đi vào giấc ngủ.

Trong phòng đã không còn hai tiểu quỷ nghịch ngợm trở nên vô cùng yên tĩnh, nhưng lại khiến cô cảm giác có chút không quen. Hứa Liên Trăn lẩn qua lộn lại, hồi lâu mới chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ của cô cũng không được an ổn, chuyện cũ trước kia lần lượt kéo về.

Mãi cho đến khi chuông cửa ầm ỉ vang lên một hồi, Hứa Liên Trăn mới miễn cưỡng mở mắt. Mở cánh cửa ra, hóa ra là dì Chu bảo mẫu. Hứa Liên Trăn có chút kinh ngạc, từ trước tới giờ mỗi lần đến bữa cơm đều là chị Kiều đích thân đi gọi cô dậy ăn, liền hỏi: “Chị Kiều đâu đi?”

Dì Chu: “Mới có một vị khách tới đây, Niên phu nhân đang trò chuyện cùng người ta.”

Thì ra là thế! Hứa Liên Trăn lại hỏi thêm một câu: “Cháu có biết người đó không?”

Dì Chu: “Đi thấy vị tiên sinh này hình như là lần đầu tiên đến.”

Lần đầu tiên đến, thế thì cô không biết cũng phải, Hứa Liên Trăn bởi vì đang mặc đồ trong nhà không tiện cho lắm, vì thế cô quay trở lại phòng mình, thay một chiếc áo len thụng màu xanh ngọc, cùng một chiếc quần dạ bó màu vàng nhạt. Ngoại trừ lúc làm việc, bình thường cứ đồ nào thoải mái là cô sẽ mặc đồ đó.

Vừa vào đến cửa, liền nhìn thấy chị Kiều đang ngồi uống trà cùng vị khách trong phòng khách. Cur nhiên không thấy hai tên nhóc tiểu quỷ nghịch ngợm phá phách kia đâu, phòng chừng là đang bị ép chơi đùa trong phòng.

Chị Kiều mỉm cười ngoắc tay với cô: “Liên Trăn, mau lại đây. Để chị giới thiệu cho em biết ân nhân của Bì Bì. Chị ấy mà, hôm nay đúng là có quý nhân giúp đỡ nên chị mới may mắn gặp được người năm đó đã hiến tủy cho Bì Bì...”

Trong nháy mắt tiếp theo, khi Hứa Liên Trăn nhìn thấy sườn mặt của vị khách kia, đường cong hoàn mỹ tựa như một vị thần, cô chợt như hít phải một ngụm khí lạnh buốt, rơi vào hố sâu kinh hoàng, mấy câu nói kế tiếp của chị Kiều một chữ cô cũng không nghe được vào tai.

Người đó thế nhưng lại là Tường Chính Nam!

Trên thế giới này còn có chuyện nào hoang đường hơn chuyện này nữa không? Sao lại có thể là Tường Chính Nam? Người kia sao có thể là Tường Chính Nam?

Cô bỗng dung nhớ tới tối hôm qua khi cùng Hạ Quân hàn huyên, Niên Đông Thịnh đứng cạnh cô luôn cau mày nhìn chăm chăm vào Hạ Quân hồi lâu, đến lúc vào trong thang máy rồi, bỗng không đầu không đuôi nói một câu: “Không hiểu sao anh cứ cảm thấy người này rất quen mặt, hình như đã gặp ở nơi nào rồi thì phải.” Nghĩ cả nửa ngày mà vẫn không thể nghĩ ra, vô vô trán bắt đầu dĩ thờ dài: “Hiện tại đâu óc anh đúng là, trí nhớ càng ngày càng tệ.”

Hứa Liên Trăn hoảng hốt hồi lâu, từ trong dòng suy nghĩ của mình tỉnh lại cô nghe thấy chị Kiều đang giới thiệu hửn với cô: “Liên Trăn, đây là Tường Chính Nam tiên sinh, người Lạc Hải.” Chị Kiều lại quay sang mỉm cười với Tường Chính Nam: “Đây là cô em gái của tôi, Hứa Liên Trăn.”

Tầm mắt Tường Chính Nam tựa như vừa đi xuyên suốt bốn mùa xuân hạ thu đông của mấy năm qua, cuối cùng chậm rãi dừng lại trên khuôn mặt cô, hửn nhìn cô tha thiết, mỉm cười mở miệng: “Đã lâu không gặp.”

Rất nhiều năm sau, Hứa Liên Trăn hỏi Tường Chính Nam: “Vi sao lại chọn ở nhà chị Kiều để gặp em? Lại còn tỏ ra là quen biết em nữa?” Tường Chính Nam hôn cô, nhẹ nhàng mà đáp lại một câu: “Bởi vì ở nơi nào có chị Kiều em mới không thể đuổi anh đi.” Hứa Liên Trăn nghiêng đầu nghĩ nghĩ, bật

cười: “Nói vậy cũng đúng, ai bảo anh là ân nhân của Bì Bì cơ chứ, chị Kiều che chở anh còn hơn cả em! Nghĩ lại mà coi, đến bây giờ chị ấy vẫn còn bên anh hơn.”

Thế nhưng thời điểm kia, Hứa Liên Trăn chỉ biết gắng sức mình để giữ cho bề ngoài luôn được trấn tĩnh. Sau khi ăn xong, chị Kiều ra hiệu bảo Hứa Liên Trăn đưa Tường Chính Nam xuống lầu. Chị Kiều chưa bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể ‘đẩy mạnh tiêu thụ’ mà đem cô bán đi, cho nên lần này đây cũng không ngoại lệ!

Hai người sóng vai mà đi, đối với Hứa Liên Trăn, mỗi một bước đều giống như đeo chì ở chân, khiến cô bước đi thật nhọc nhằn. Một đoạn đường ngắn ngủi, hai người họ đều trầm mặc không nói gì. Hai mắt cô chỉ luôn nhìn thẳng về phía trước, Tường Chính Nam thực bất ngờ lại không hề nói gì, chỉ lẳng lặng mở cửa xe ra.

Thân thể cứng ngắc, trong lồng ngực có cảm giác khó nói thành lời, Hứa Liên Trăn trong lúc nhất thời không biết đây là may mắn hay là chua xót. May mắn là hẳn nhìn thấy bọn nhỏ nhưng lại không hề cảm thấy hoài nghi. Đây đúng là điều mà cô muốn, thế nhưng sao cô lại cảm thấy chua xót trong lòng?

Trước khi lên xe, Tường Chính Nam mới xoay người lại mỉm cười với cô, thân nhiên nói: “Nhất định chúng ta sẽ gặp lại!”

Cô chợt giật mình, tựa như bị sét đánh trúng, không thể tin được mà ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Trong mắt Tường Chính Nam lúc này có một tia kiên định mà cô vô cùng quen thuộc, còn có..... Còn có một chút gì đó mà cô chẳng thể nhận ra.

Lần nữa gặp lại là ở tiệc liên hoan ở Hoa Cảnh Thế kỷ của Từ tổng. Lần đó Niên Đông Thịnh bận việc riêng, không thể tham dự, cho nên cô đành phải làm đại diện toàn quyền của công ty mà tham gia buổi tiệc này.

Đẩy cửa đi vào, cô liền nhìn thấy Tường Chính Nam đang ngồi ngay tại bàn tiệc. Cô rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, đành phải đi lên.

Tại đây cô đã gặp phải chuyện xấu hổ nhất trong cuộc đời mình. Đường đường là Tường Chính Nam cư nhiên lại đi lột vỏ cả một đĩa tôm, trước mặt đám người Từ tổng không chút e dè mà đẩy nó đến trước mặt cô.

Phản ứng của Hứa Liên Trăn là đứng phắt dậy, giống như có con bọ cạp đang đậu dưới chân cô vậy. Cô cực lực trấn tĩnh, nói một câu với Từ tổng: “Ngại quá, tôi xin phép vào nhà vệ sinh một lát.”

Chờ đến khi cô quay trở lại, đám người Từ tổng đã đi mất từ lúc nào. Bên trong gian phòng thuê lớn như vậy chỉ còn một mình Tường Chính Nam, hắn nói: “Nếu em không ngại có thể ngồi xuống cùng tôi ăn hết bữa cơm này hay không?”

Hứa Liên Trăn khách khí mỉm cười, tựa như người trước mặt cô lúc này chỉ là một đối tác làm ăn rất bình thường: “Tường tiên sinh, ngài cứ dùng từ từ. Tôi còn có việc, xin thứ lỗi cho tôi không cùng ngài được.”

Bỗng cô nghe thấy thanh âm của Tường Chính Nam vang lên sau lưng: “Tuyền Tuyền sắp kết hôn với Nhiếp Trọng Chi. Con bé nói con bé rất muốn được gặp em.” Bước chân của Hứa Liên Trăn chợt dừng lại.

Tuyền Tuyền, những năm gần đây, cô luôn nhớ tới cô ấy, nhớ nụ cười ngọt ngào, nhớ sự tốt đẹp vô cùng thuần khiết, trong cuộc đời lênh đênh của cô, cô gái đó từng cho cô một tình bạn thật đẹp đẽ, đẹp đến mức khiến cô cả đời này cũng không thể nào quên được.

Không thể ngờ được, một hồi quanh đi quẩn lại, cuối cùng cô ấy lại không đến với Diệp Anh Chương.

“Những gì nên biết tôi đều đã biết hết, chúng ta ngồi xuống trò chuyện một lát được không?”

Lời ít mà ý nhiều khiến cô hiểu được, bí mật mà cô vẫn luôn cất giấu rốt cuộc không thể giữ được nữa.

Không lâu sau, Tường Chính Tuyền và mẹ là bà Lục Ca Khanh đích thân đến thành phố Đại Nhạn một lần, Tường Chính Tuyền nhẹ nhàng tiến lên: “Liên Trăn.” Mà cô cũng chỉ cất lên được một tiếng gọi: “Tuyền Tuyền...”

Hai người không hề nói lời nào, chỉ lẳng lặng mà nhìn vào mắt nhau, sóng nước ằng àng dâng lên.

Lục Ca Khanh gặp được hai đứa bé phần điều ngọc mài, tay trái ôm đứa này tay phải kéo đứa kia, trầm trồ khen ngợi không ngớt lời. Lúc gần đi, bà cầm tay Liên Trăn mà vỗ nhẹ, ngập ngừng hồi lâu, bà mới cất lời: “Năm đó là...”

Hứa Liên Trăn ngắt lời của bà, cô khẽ mỉm cười: “Bác gái, cháu hiểu mà. Nuôi con mới biết lòng cha mẹ, cháu đều hiểu, những chuyện đó cháu đã quên rồi.”

Cách một tuần, bà Tường lại tự mình lại đây, Tường Chính Tuyền nói: “Liên Trăn, cậu đừng chê mẹ mình phiền. Bà ấy bây giờ chỉ có khi nào đến Đại Nhạn mới cảm thấy vui vẻ thôi.”

Hiện giờ Tường gia mưa gió vật vờ, vì chuyện của ông Tường mà khiến bà Tường suy sụp phải nằm viện, một vị phu nhân trang nhã, đẹp đẽ quý phái, thì giờ chỉ còn vẻ tang thương bạc tóc.

Dưới sự đồng ý của Hứa Liên Trăn, dần dần, bọn nhỏ cũng quen với chuyện cứ mỗi thứ bảy, chủ nhật cuối tuần bà Tường và Tường Chính Nam lại đến chơi, mãi cho đến một ngày, có một chiếc xe riêng đến đưa ba mẹ con về Tường gia ở Lạc Hải, Hứa Liên Trăn mới biết, thì ra là ông Tường muốn được

gặp hai cháu.

Sau đó vì hai con trai, cô lại kết hôn cùng Tường Chính Nam.

Nhưng quả thực là “đồng ý nan bình”!

*Đồng ý nan bình có nghĩa là hai người đã thống nhất suy nghĩ nhưng khi sống cùng vẫn khó khăn gượng gạo vì ko thể mở lòng.

Cho dù là ở trước mặt bọn trẻ giả vờ thân mật thế nào, nhưng khi còn hai người họ vẫn lạnh nhạt với nhau. Tường Chính Nam đối xử với cô, không thể nói là không tốt, nhưng dường như giữa hai người vẫn luôn thiếu gì đó.

Có lẽ phải nói là hần vô cùng vô cùng cẩn thận mà đến gần cô.

Nếu không phải chuyện chiếc áo dính máu kia, có lẽ hai người cả đời này sẽ mãi đối với nhau lạnh nhạt như vậy.

Ngày ấy cô sau khi tắm xong đi ra, vào phòng thay quần áo, lại thấy hần đang đứng ngay người trước tủ quần áo, trong tay cầm chiếc áo mà hần mặc trong lần tai nạn kia.

Tường Chính Nam chậm rãi xoay người lại, Hứa Liên Trăn rốt cục cũng thấy rõ hần đang cầm gì, chiếc áo dính máu này cô vẫn luôn cẩn thận cất nó trong góc tối nhất trong tủ quần áo của mình.

Cô từ từ giương mắt, nhìn vào đôi mắt thăm thẳm tựa như đáy hồ nước sâu của Tường Chính Nam, trong ánh mắt ngạc nhiên của hần còn có một tia khác lạ đang dâng lên mà cô không thể hiểu nổi.

Hần nói: “Nếu anh nhớ không lầm, máu trên áo này đều là của anh phải không?”

Hai người trầm mặc.

Cách một lát, hần nhẹ nhàng mà lên tiếng: “Một năm đó, sau khi tỉnh lại từ trận tai nạn, ý niệm duy nhất trong đầu anh đó chính là muốn gặp em. Nhưng em đã đi rồi, không biết đi nơi nào. Anh bảo Hạ Quân thuê thám tử đi tìm em, nếu không phải vì em dùng tấm chi phiếu kia rút tiền thì thám tử căn bản đã không tìm ra em, cũng không điều tra được bệnh tình của Bì Bì.”

Hần nói ý niệm duy nhất trong đầu khi tỉnh lại đó là muốn gặp cô, Hứa Liên Trăn nhất thời ngẩn ngẩn cả người.

“Anh lúc ấy hận em vô cùng, chỉ mong có thể bóp chết em ngay lập tức. Vậy mà anh cư nhiên lại còn ngốc nghếch ở trong công ty ban hành một đợt phúc lợi, đứng ra tài trợ cho tất cả nhân viên trong công ty được kiểm tra sức khỏe, chính là vì giúp em tìm được tùy thích hợp với Bì Bì. Cuối cùng không nghĩ tới, người đó ấy vậy mà lại là anh.” Vì thế hần mới làm một giao dịch với cô, mục đích chỉ là vì giữ cô lại bên cạnh mình.

“Sau khi em trở lại Lạc Hải, mỗi ngày anh sống như một kẻ điên, nghĩ muốn tra tấn em lại không nỡ, muốn đối xử với em tốt một chút lại không cam lòng. Thời điểm đó, vừa lúc xuất hiện Tiền Hội Thi... Anh bắt đầu hẹn hò với cô ta, sau đó âm thầm quan sát phản ứng của em, mỗi ngày em đều rất vui vẻ, không phải cùng Tuyền Tuyền đi ăn cơm thì là vui đùa ầm ĩ với đồng nghiệp. Anh tự nhủ với mình, Tường Chính Nam, mày đừng ngốc nữa, người mà Hứa Liên Trăn thích chỉ là Diệp Anh Chương mà thôi. Cô ấy vẫn luôn thích Diệp Anh Chương... Cô ấy đối với mày chưa bao giờ là thích...” Sau đó, hần liền cầu hôn Tiền Hội Thi!

Hứa Liên Trăn giống như bị người ta điểm hết tất cả huyết đạo trên người, không thể nhúc nhích nửa phần.

“Thế nhưng bây giờ, dường như anh đã biết được một chuyện vô cùng quan trọng.” Tường Chính Nam từng bước một đi tới gần cô: “Hứa Liên Trăn, em chỉ cần nói cho anh biết, vì sao em lại giữ lại chiếc áo này? Em nói đi?”

Hứa Liên Trăn kinh ngạc nhìn hần từng chút từng chút một đến gần mình.

Tường Chính Nam: “Đã qua nhiều năm như vậy, tại sao em còn chưa ném nó đi? Tại sao chứ?”

Tường Chính Nam nói: “Hứa Liên Trăn, anh đã vì em làm nhiều điều như vậy, cho tới bây giờ em chưa từng nghĩ rằng đó là vì sao ư?”

Hần nghẹn ngào: “Là bởi vì anh yêu em, yêu em nhiều đến vậy. Nhưng em lại không hề biết, anh chưa bao giờ để em biết.”

Hứa Liên Trăn vẫn đứng đó, cô cảm giác mình lúc này giống như một bức tượng đã hóa đá!

Hần nói: “Nếu không phải là vì yêu em, năm đó anh sao phải quyên tặng tiền cho Bì Bì? Nếu không phải là yêu em, anh vì sao phải uy hiếp em quay về bên mình? Nếu không phải là vì yêu em, đến bây giờ tại sao anh lại xuất hiện bên cạnh em?”

Hần hỏi cô: “Vậy còn em? Rốt cục là vì cái gì? Vì cái gì lại giữ tấm áo này của anh? Vì cái gì lại sinh Tuấn Văn, Tuấn Hữu cho anh? Tại vì sao chứ?” Cuối cùng thì hần đã đem tất cả những lời chất chứa trong lòng nói ra ngoài miệng, một khắc kia, hần chưa bao giờ cảm thấy mình vui sướng như thế.

Hứa Liên Trăn chỉ biết lẳng lặng mà nhìn hần.

Hần không biết, cô vẫn đang đợi, vẫn luôn chờ đợi, chờ đợi một người.

Ngày ấy cô quyết định gả cho hắn, ngoại trừ là vì bọn trẻ, vì chị Kiều, vì Tuyền Tuyền luôn không ngừng khuyên bảo, mà còn là vì cô gặp lại Hứa Tiểu Bạch. Có lẽ, hiện tại hẳn phải gọi nó là “Lão Bạch” mới đúng.

Dưới ánh hoàng hôn, hắn dắt Tiểu Bạch lẳng lặng đứng dưới lầu nhà cô, một người một chó, trong khung cảnh mặt trời chiều ngả về tây. Bóng dáng hắn bị bao phủ bởi ánh nắng vàng rực cuối ngày, toát lên một vẻ tịch mịch thê lương không nói nên lời. Giống như hắn luôn đứng đó chờ đợi, chờ đợi cô đi đến.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới cuộc đời này vẫn còn được gặp lại Tiểu Bạch, hắn đã không ném Tiểu Bạch đi.

Cô chậm rãi đến gần, Tiểu Bạch tựa như ngửi được hơi thở của cô, nhanh nhẩu chạy tới bên cô...

Tiểu Bạch vẫn nhớ cô.

Cô vui đầu vào giữa bộ lông mềm mại sạch sẽ thơm ngát của Tiểu Bạch, một khắc kia tình thần cô vô cùng thanh thản, nhẹ nhàng nhắm mắt, nói ra quyết định của chính mình: “Tường Chính Nam, tôi đồng ý.”

Đồng ý kết hôn cùng hắn, mặc kệ về sau sẽ là một vết xe đổ, hay là chẳng đường hạnh phúc đang chờ đón cô!

Mãi về sau cô mới biết được, nếu để cho chú chó của mình không ngừng ngửi thấy mùi của chủ nhân, cho dù là chủ nhân của nó đi mãi không về, chú chó đó cũng sẽ nhớ mãi không quên. Đây là Hạ Quân nói cho cô.

Ngày nào đó, Hạ Quân còn cô rất nhiều rất nhiều chuyện mà cô không được biết. Tỷ như ba cô là ông Hứa Muru Khôn xuất viện thế nào, nằm viện thế nào; tỷ như Tường Chính Nam không chỉ một lần đến bệnh viện hỏi thăm sức khỏe của ba cô; tỷ như phần mộ của ba cô; tỷ như sợi dây chuyền cổ kia; tỷ như sau khi kết hôn Tường Chính Nam vẫn ở lại căn phòng trọ kia; tỷ như...

Hạ Quân cuối cùng chậm rãi mỉm cười, nói một câu: “Tường phu nhân, cô và Tường tiền sinh cũng không còn trẻ nữa.”

Đúng vậy, đều không còn trẻ nữa, không yêu nhau liền sẽ già đi!

Hứa Liên Trăn tắm rửa xong đi ra, liền nhìn thấy Tường Chính Nam đang đứng tựa mình lên thành lan can ngoài ban công ngắm cảnh đêm xa xa.

Cô không biết vì sao hắn lại mang cô đến Barcelona, vào ở căn phòng khách sạn mà hai người từng ở năm năm trước. Bấy ngày đó, chính là những ngày tươi đẹp nhất trong cuộc đời cô.

Tuy rằng, sau này biết đó chỉ là giả. Nhưng những gì hắn đã cho cô, suốt một tuần, không hề có người nào khác, chỉ có hắn và cô, còn có con của hai người.

Ở trong này, không biết con muỗi từng hút máu của cô và hắn, có phải đã sinh sôi nảy nở ra rất nhiều rất nhiều con cháu rồi hay không? Không biết rạp chiếu phim kia còn chiếu những bộ phim vui buồn li hợp? Cũng không biết tiệm trang sức ở ngã rẽ có còn đó hay đi nơi nào?

Tường Chính Nam chậm rãi xoay người lại, phía trên người hắn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cổ áo khể nói rộng, tay áo xắn tới khuỷu tay, dưới ánh đèn vàng mờ ảo ngoài ban công, ánh mắt hắn nhìn cô tha thiết.

Năm tháng luôn ưu ái người đàn ông này, không thể không thừa nhận, hắn bây giờ, cho dù là khoe miệng khê cong lên một nụ cười nhàn nhạt, cũng đã đủ khiến người ta nghẹt thở rồi.

Hắn chậm rãi đi về phía cô, nhẹ nhàng mà ôm lấy cô, dù chỉ là một lời nói cũng không hề thốt ra.

Nếu để cho chị Kiều biết được, cô và hắn kỳ thực chỉ là tân hôn, nhưng lại chẳng thể mở lòng được với nhau, không biết chị ấy sẽ nghĩ như thế nào.

Hắn dịu dàng cởi bỏ áo tắm của cô, để rồi thấy được điều bí mật.

Tường Chính Nam ôm lấy thắt lưng của cô, nhẹ nhàng quỳ xuống, vô cùng trân trọng mà đặt lên trên bụng cô một cái hôn tha thiết.

Hốc mắt trong tích tắc đó bất chợt chua xót, lúc trước hai đứa nhỏ quá lớn, cô căn bản không thể nào sinh tự nhiên, vì thế, ở tuần thứ ba mươi tám của thai kỳ, cô đành lựa chọn sinh mổ.

Bây giờ, chỗ đó để lại một vết sẹo dài mờ.

Nụ hôn của hắn nhẹ tựa lông chim rơi lên vết sẹo của cô.

Hắn hiển nhiên đã biết tất cả.

Ngày hôm sau tỉnh lại, vừa mở mắt ra liền bắt gặp ánh mắt hắn đang chăm chú nhìn cô nhưng chưa kịp thu lại.

Ngày nào đó, hắn thể nhưng mang cô tới tiệm làm trang sức thủ công ở con đường cũ kia, bà chủ của cửa tiệm vẫn mập mạp như trước, nét tươi cười đầy gương mặt, bà ấy vừa thấy Tường Chính Nam đẩy cửa đi vào, liền nhiệt tình chạy ra đón tiếp, cùng hắn trao đổi vài câu bằng tiếng Tây Ban Nha.

Nhìn Tường Chính Nam mặc quần áo lao động, đeo mặt nạ bảo hộ cực kì chuyên tâm dùng mỏ hàn hơi nung chảy khối bạc trong nồi nung quặng, dùng những phiến kim loại đặc chế ép khối bạc thành tấm mỏng, mỏ hàn hơi làm giảm độ cứng, sau đó thực thông thạo mà dùng búa nhỏ tán mỏng mảnh bạc hơn nữa, rồi dùng máy mài. Cuối cùng lại bỏ vào nung một lần nữa, rồi kéo sợi, đánh bóng.

Sau một hồi lâu, một chiếc nhẫn dây hình chữ “J” đã xuất hiện trước mặt Hứa Liên Trăn.

Hứa Liên Trăn trong nháy mắt đó, nhớ lại hần cũng đã từng đưa cho cô một sợi dây chuyền, trên đó cũng khắc một chữ “J” thật tinh xảo, khéo léo đáng yêu.

Cô bỗng nhiên chợt nhận ra, đó là chữ cái đầu viết tắt trong họ của hần. Thì ra, từ rất lâu rất lâu trước đó, hần đã từng mạng họ của mình để tặng cho cô.

Tường Chính Nam dùng một sợi dây chuyền bạc xỏ chiếc nhẫn dây hình chữ “J” vào, rồi tự tay đeo nó lên cổ cô.

Không có nhiều hoa văn trang trí, chỉ có duy nhất một chữ cái, nhưng so với những món trang sức lộng lẫy khác nó còn khiến cô cảm thấy hạnh phúc hơn bội phần.

Lại vài ngày sau đó trôi qua, hai người cùng nhau đi dạo trên con đường La Ramblas nổi tiếng. Suốt dọc đường đi, hần vẫn luôn nắm lấy tay cô thật chặt, tựa như muốn đi như vậy mãi, đi đến hết cuộc đời!

Sau này, mỗi một năm cùng một thời điểm này, hần đều dành riêng thời gian, mang cô sang Barcelona, rồi đưa cô đến tiệm trang sức thủ công làm trang sức tặng cô, thế cho nên, cô dần dần cũng nói được một chút tiếng Tây Ban Nha.

Có một năm, khi cô đi dạo một mình trên phố, đi qua tiệm trang sức đó, liền đẩy cửa đi vào. Bà chủ tiệm mập mạp vui vẻ từ bên trong đi ra, sau khi cho cô một cái ôm nồng ấm, rồi mời cô ngồi xuống cùng uống cà phê, bà ấy đã kể cho cô rất nhiều chuyện.

Cuối cùng bà chủ nói: “Tôi sắp đóng cửa tiệm này, hôm nay cô mang hết những món trang sức hai người để lại đây đi. Giờ này sang năm hai người tới, có lẽ tôi đã không còn ở đây nữa.”

Hứa Liên Trăn mù mờ không hiểu. Bà chủ lại nói: “Ngày trước khi Tường tiên sinh chưa mang cô tới đây, hàng năm anh ấy đều đến một lần, làm nhẫn làm trang sức khác, một năm một bộ, nhưng anh ấy chưa lần nào mang đi, chỉ nói là gửi lại trong tiệm của tôi.”

Khi bà chủ mở một chiếc hộp bạc thủ công của bà ấy ra, Hứa Liên Trăn liền ngăn cả người.

Bên trong có sáu bộ trang sức bạc nào nhẫn, dây chuyền, vòng tay. Cô thật cẩn thận nhìn kĩ từng chút một, liền phát hiện ra trên mỗi món đều có khắc chữ “JX”.

*J là chữ đầu trong “Jiǎng”, tiếng latin của họ Tường. Còn X là “Xǔ” của họ Hứa.

Đó là họ của hần và họ của cô, là của hai người!

Năm năm chia ly, hàng năm hần đều đến đây, tự mình làm một bộ trang sức cho cô.

Nước mắt, bất giác dâng đầy hai mắt!

Hần từng nói: “Là bởi vì anh yêu em, yêu em nhiều đến vậy. Nhưng em lại không hề biết, anh chưa bao giờ để em biết.”

Thì ra, hần thật sự chưa bao giờ để cô biết điều này.

Hần yêu cô! Tường Chính Nam vẫn luôn rất yêu rất yêu cô!

Phiên ngoại về hai bạn nhỏ Tường Tuấn Văn – Tường Tuấn Hữu.

#1: Chuyện đánh đòn.

Hai anh em sinh đôi đánh nhau khiến Hứa Liên Trăn nổi giận, Hứa Liên Trăn quát: “Hai đứa ngựa da có phải hay không, còn gây chuyện nữa là mẹ tét mông hai đứa thành đôi đũa nghe chưa?”

Tuấn Văn: “Mẹ, mông vốn dĩ là một cặp nè!” Dứt lời, còn quay sang hỏi Tuấn Hữu: “Đúng không, em trai?”

Tuấn Hữu gật đầu thật mạnh: “Đúng vậy, vốn dĩ nó là một cặp!”

Hứa Liên Trăn á khẩu không nói được gì, quay đầu sang nhìn Tường Chính Nam bên cạnh cũng đang phì cười.

#2: Chuyện búp bê baby.

Có em gái Nhiếp Diệc Tâm đến nhà chơi, Hứa Liên Trăn mua rất nhiều đồ chơi cho bé, trong đó có một con búp bê baby.

Nhiếp Diệc Tâm thay quần áo rồi đổi giày cho baby, chơi vui cực kì, cười vui vẻ không ngớt.

Tuấn Văn trái nhìn một cái phải nhìn một cái, nhìn không được đặt câu hỏi: “Mẹ, cái này gọi là baby sao?”

Hứa Liên Trăn gật đầu: “Đúng vậy, là búp bê baby.”

Cặp mắt Tuấn Văn nhanh như chớp nhìn sang chỗ khác, vừa nói vừa làm điệu bộ: “Nhưng mà ngực của nó lớn như vậy, sao có thể gọi là baby được?”

Cả Hứa Liên Trăn lẫn Tường Chính Tuyền đầu tiên là sững sốt, sau khi hiểu ra liền ngáy cả người.

Tuấn Hữu ở một bên tự đắc cười khanh khách mà tổng kết: “Ông nội bà nội, ba ba, mẹ, cô dượng, mấy người lớn thật là ngốc, nó chắc chắn không phải là baby, vì ngực của nó còn lớn hơn cả mẹ cơ mà...”

Ha ha ha ha...

#3: Chuyện sinh thêm em gái.

Ban đêm, hai đứa nhóc kia làm thế nào cũng không chịu đi ngủ.

Tường Chính Nam vừa dỗ lại vừa lừa, nhưng một chút hiệu quả cũng không có. Vì thế hắn quyết định dùng tới chiêu độc: “Các con nếu không chịu ngoan ngoãn đi ngủ, ba mẹ liền sinh thêm em gái, sau này chỉ thương em gái thôi, không thương hai đứa nữa.”

Hai anh em sinh đôi anh nhìn em, em nhìn anh, cuối cùng cũng ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ.

Một thời gian sau, Tường Chính Nam thấy chiêu này hữu dụng nên dùng đi dùng lại.

Tuấn Văn hỏi: “Ba ba, lần trước ba có nói là sẽ sinh em gái, sao lâu như vậy mà vẫn chưa thấy em đâu?”

Tuấn Hữu nhìn anh trai, đôi mắt to vô tội chớp một cái, cái hiểu cái không nói: “Thế còn phải nói, nhất định là vì ba ba vô dụng, cho nên mẹ mới không sinh được em gái.”

Vô dụng... Hai con trai lại còn nói hắn vô dụng... Tường Chính Nam trực tiếp té xỉu!

#4: Chuyện gọi điện thoại.

Tuấn Văn, Tuấn Hữu ở nhà chơi trò gọi điện thoại giả.

Ba ba Tường Chính Nam thấy vậy liền trên: “Hai đứa ngày nào cũng ở cùng nhau, gọi điện thoại cũng chẳng có gì để nói. Nếu muốn gọi thì đi gọi cho bạn gái ấy...”

Tuấn Văn Tuấn Hữu nghe vậy, liền đưa bàn tay be bé của mình đặt lên tai giả điện thoại.

Một đứa nói: “Alô, là Tiểu Tiểu đó sao?”

Đứa còn lại: “Alô, Chu Gia Kỳ, cậu có muốn đến nhà mình chơi không?”

Cả nhà nhất thời tròn tròn mắt, sau đó là cười muốn ngất...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Phiên ngoại Nhiếp Trọng Chi – Tường Chính Tuyền

Giây phút đầu tiên Nhiếp Trọng Chi tỉnh lại, xung quanh chỉ một màu trắng toát. Hồi lâu sau hắn mới phản ứng lại thì ra mình đang ở trong bệnh viện.

Bên tai mơ hồ vang lên tiếng kêu sợ hãi của hai người phụ nữ, đoạn trí nhớ mất đi dần dần hiện lên trước mắt hắn: hắn nhìn trong bụi cỏ có một tia sáng ánh lên, hắn cúi người xuống nhặt... Kết quả phía sau lưng truyền đến một cơn đau nhói... Hắn bị bọn người kia đâm đá liên hồi... rồi sau đó hôn mê bất tỉnh...

Nhưng trước một giây cuối cùng bị mất đi ý thức, hắn nhớ rằng mình đã nhặt được chiếc nhẫn! Giữ nó thật chặt vào lòng bàn tay mình!

Nắm chặt nó, giống như... Giống như đang nắm lấy hạnh phúc của mình!

Nhấn đâu rồi? Nhấn đi đâu rồi?

Lúc này là thứ gì mềm mại ấm áp đang nắm tay mình vậy? Nhíp Trọng Chi cố gắng chuyển động cái đầu nặng nề tựa như đang đeo cả ngàn cân, ngay sau đó, hần liền nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Tường Chính Tuyền đang gần ngay trước mắt.

Cô sao lại ở nơi này? Hần mở mắt thật lớn, không dám nháy mắt lấy một cái.

Hần gọi cô: “Tuyền Tuyền?” Hần nghe thấy thanh âm của mình phát ra khàn khàn lại nhỏ như tiếng muỗi kêu. Hần muốn ngẩng đầu lên, muốn dùng bàn tay gạt đi sợi tóc đang phủ trên má của cô, nhưng thân thể lại yếu ớt như sợi bông, hần vừa muốn nâng tay lên liền bắt lực rũ xuống.

Tường Chính Tuyền vốn đang ngủ mơ màng, lúc này động tĩnh của Nhíp Trọng Chi tuy rằng rất nhỏ, nhưng cô vẫn cảm giác được. Tường Chính Tuyền vừa mở mắt, liền chìm vào cảm xúc vui sướng mãnh liệt: “Anh đã tỉnh rồi sao?”

Nhíp Trọng Chi vẫn có chút không thể tin được như trước, suy yếu hỏi: “Em... Làm sao lại... Ở nơi này?” Tường Chính Tuyền: “Trong di động của anh chỉ có số điện thoại của em, cho nên bệnh viện thông báo đến cho em trước.” Tường Chính Tuyền vừa nói vừa bấm chuông gọi người tới.

Đúng vậy, trong di động của hần chỉ lưu duy nhất một dãy số điện thoại của cô. Không biết bao nhiêu đêm, hần đã vô số lần bấm dãy số này, nhưng vừa bấm gọi lại xóa đi ngay lập tức. Cứ như thế một lần, hai lần rồi không biết bao nhiêu lần.

Một người thêm một người biến thành hai người, giống như một bài toán số học, lời giải cực kỳ đơn giản dễ dàng. Nhưng hai người một lần nữa trở thành một người, ôm nhau mà ngủ đến vĩnh hằng liền biến thành đôi hạc đỉnh hồng độc nhất thế gian, nghĩ tới khiến người ta trí mạng.

*Hạc: tượng trưng cho sự trường thọ, hạnh phúc, có đôi.

Mỗi lần nhớ tới cô, hần sẽ lại lấy di động bấm lên từng số điện thoại của cô, bấm phím gọi, lại hủy, lại gọi, lại hủy... Hần dùng cách này để vượt qua một ngày cô đơn một mình.

Rất nhanh, bác sĩ phụ trách và một đám y tá vội vã chạy lại đây: “Bệnh nhân phòng số sáu đã tỉnh, lập tức chạy đi thu xếp một chút, chuẩn bị kiểm tra.”

“Anh cảm thấy thế nào? Có đau đầu không? Có thấy trong người không thoải mái ở chỗ nào...”

Giữa một tràng câu hỏi của bác sĩ ập xuống, Nhíp Trọng Chi chỉ thấy Tường Chính Tuyền chậm rãi rời khỏi phòng bệnh.

Bác sĩ phụ trách còn chưa làm kiểm tra xong, cánh cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra, Nhíp Trọng Chi ngẩng đầu thật mạnh, nhưng không phải là cô! Là ba hần ông Nhíp Canh Lễ, gương mặt xưa nay lúc nào cũng nghiêm nghị lúc này lại tràn ngập vẻ vui sướng kích động không chút che giấu nào, trong hốc mắt thậm chí còn loang loáng hơi nước: “Trọng Chi... Trọng Chi, con tỉnh rồi sao? Cuối cùng thì con cũng tỉnh rồi!”

Sau lưng ba hần là bà Vạn Thực Bình, ngay cả Nhíp Khai Chi cũng đến, nhưng lại không hề có cô.

Ánh mắt Nhíp Trọng Chi buông xuống, cảm thấy trong lòng trĩu nặng. Cô đi rồi! Tuyền Tuyền đi rồi!

Cô chẳng qua chỉ là tới thăm bệnh, đương nhiên là phải đi. Hần vẫn sẽ chỉ lại có một mình mà thôi!

Cuối cùng bác sĩ phụ trách cùng ba hần ông Nhíp Canh Lễ và đoàn người đi ra ngoài, nói chuyện một hồi lâu. Lại có y tá đi vào kiểm tra nhiệt độ cơ thể, đổi nước biển, cho hần uống thuốc...

Nhíp Trọng Chi mơ mơ màng màng lại ngủ say một lần nữa, đến khi tỉnh lại, dường như đã là lúc khuya muộn.

Cô không còn ở đây! Dường như việc ngủ hay tỉnh, đối với hần mà nói cũng không khác biệt nhau là mấy.

Khóe mắt hần bỗng nhiên đảo tới một thân ảnh vô cùng quen thuộc, hần lấy hết sức chuyển động chậm chậm chiếc cổ cứng ngắc của mình, là cô.

Thật sự là Tuyền Tuyền, cô vậy mà lại vẫn còn ở đây!

Tường Chính Tuyền nhận thấy hần vừa tỉnh, xoay người đối mặt với hần, biểu tình của cô thực thân nhiên: “Anh có khát không? Có muốn uống chút nước không?”

Nhíp Trọng Chi khó khăn gạt nhẹ đầu. Tường Chính Tuyền lấy một ly nước ấm, tự mình thử qua nhiệt độ vừa hay chưa, sau rồi mới thật cẩn thận đem ống hút đặt bên môi hần. Nhíp Trọng Chi uống vào từng ngụm, lấy hết sức mình ra để hút. Tường Chính Tuyền cup mắt xuống, che giấu đi tất cả những cảm xúc trong lòng: “Anh uống chậm một chút...”

Nhíp Trọng Chi lại uống thêm mấy ngụm nữa, rồi ra hiệu cho cô báo không uống nữa. Tường Chính Tuyền lấy khăn tay nhẹ nhàng giúp hần lau đi chút nước tràn ra ngoài khóe môi của hần. Tựa như sợ làm hần bị đau, mỗi một động tác của cô đều ôn nhu dịu dàng đến cực điểm.

Chỉ là, thái độ của cô rất lãnh đạm, so với loại cảm xúc mừng rỡ lần đầu khi cô nhìn thấy hần tỉnh lại hoàn toàn khác biệt, giống như hai người khác nhau. Cho dù Nhíp Trọng Chi đang bị thương nặng, hần vẫn có thể nhận ra được.

Nước dù nhiều tới đâu rồi cũng uống hết, con buồn ngủ mệt nhọc sau cuộc phẫu thuật lại ùn ùn kéo đến, Nhiếp Trọng Chi cố gắng giữ cho mình được thanh tỉnh. Hắn không thể nhắm mắt, hắn sợ chỉ cần mình vừa nhắm mắt lại, cô lại sẽ biến mất như những lần trước.

Rốt cục hắn vẫn không thể kiên trì được, mệt mỏi đi vào giấc ngủ.

Cũng không biết giấc ngủ này kéo dài bao lâu, trong khoảnh khắc Nhiếp Trọng Chi vừa mở mắt, còn chưa tỉnh hẳn, trong đầu hiện lên khuôn mặt của Tường Chính Tuyền. Không được rồi, hắn ngủ một giấc lâu như vậy, cô nhất định đã đi rồi!

Nhiếp Trọng Chi mở bừng mắt, trong phòng bệnh quả nhiên không còn ai.

Đang chìm trong cơn thất vọng vạn phần, cấu kiện chính mình hết sức, cánh cửa toilet bỗng nhiên bị đẩy ra, trái tim hắn như đang áp ù ngàn nụ hoa đang đợi nở tung thành đóa hoa tươi thắm, tầm mắt hắn sau một giây chạm nhau liền che giấu tất cả cảm xúc mà nhanh chóng rời đi.

Cô còn ở đây! Cô còn ở đây!

Nhiếp Trọng Chi không hiểu được Tường Chính Tuyền, cô cư nhiên mỗi ngày đều đến thăm hắn. Còn Diệp đại ca của cô đâu? Nhiếp Trọng Chi không dám hỏi, hắn chỉ cảm thấy mình như đang trộm hạnh phúc của người khác, trộm đi hạnh phúc của Diệp Anh Chương!

Một mình nằm trong bệnh viện, có phải sẽ trở nên cực kỳ yếu đuối bất lực hay không, Nhiếp Trọng Chi không biết.

Nhưng chỉ cần cô ở đây, cho dù là cô đang đáng thương hắn, cho dù là cô đang bố thí cho hắn, cho dù là cô đang lạnh nhạt vô cùng, cũng không để ý nhiều tới hắn, Nhiếp Trọng Chi cũng hiểu được chính mình đang ở thiên đường, một nơi ngập tràn ánh nắng mặt trời.

Từng ngày từng ngày trôi qua, Tường Chính Tuyền chẳng quản ngại mưa gió vẫn tới chăm sóc hắn đều đặn, mang cho hắn đủ món canh bổ dưỡng, mang đồ hâm đồ chưng, sau đó trông chừng hắn ăn đến hết.

Đáng thương thì cứ đáng thương đi, cho dù là đáng thương, cũng là đáng thương có kỳ hạn. Nhiếp Trọng Chi lại nhịn không được mà nghĩ như vậy.

Hắn vô cùng nghe lời phối hợp, Tường Chính Tuyền cho hắn uống thuốc hắn liền uống thuốc, cô bảo hắn làm trị liệu hắn liền làm trị liệu. Có lẽ là bởi vì như thế, bệnh tình của hắn bình phục rất nhanh.

Chẳng mấy chốc đã tới ngày trước lúc xuất viện một ngày. Hôm đó thời tiết không được tốt, âm âm u u, giống như muốn kéo mây kéo mưa tới.

Thần sắc Tường Chính Tuyền cũng kỳ quái giống như thời tiết, cô đứng cạnh cửa sổ một hồi thật lâu, mãi sau mới lên tiếng: “Em có chuyện muốn nói với anh.”

Nhiếp Trọng Chi chờ cô nói tiếp, nhưng chỉ mấy phút sau thôi hắn lại tỉnh nguyện mình chưa bao giờ phải nghe điều đó. Lời cô nói rất chậm, từng chữ từng chữ một: “Em muốn kết hôn với Diệp đại ca.”

Kết hôn! Cô muốn kết hôn. Cô thật sự muốn được kết hôn cùng Diệp Anh Chương.

Nhiều năm như vậy, cuối cùng cô cũng được thỏa lòng ý nguyện!

Hắn biết rõ cô sẽ cùng Diệp Anh Chương kết hôn, nhưng khi thời khắc này thật sự tiến đến, Nhiếp Trọng Chi lại cảm thấy mình như hóa thành một bức tượng đá. Cũng có thể hắn hy vọng mình sẽ được trở thành một bức tượng đá, như vậy hắn sẽ không phải nghe không phải thấy nữa.

Nhưng mà hắn không có, hắn trở mắt nhìn Tường Chính Tuyền lấy từ trong túi xách ra một tấm thiệp hồng, hai tay trịnh trọng đưa cho hắn, mời hắn đến tham dự đúng giờ.

Thiệp cưới hồng phớt như cánh hoa anh đào, bên trên gắn một nụ hồng bằng ren lụa... Mười ngón tay nhỏ nhắn thon dài của cô nâng lên trước mặt hắn, cô mỉm cười xinh đẹp dịu dàng, trong mắt ánh lên màu hồng hồng trắng trắng của hoa anh đào.

Tờ thiệp cưới mỏng manh lại nặng tựa ngàn cân, nặng nề áp chế hắn xuống phía dưới, lại đè nặng xuống... Nhiếp Trọng Chi chỉ nghe thấy tiếng mình cười nói: “Chúc mừng.” Hắn rõ ràng cảm thấy chính mình trả lời rất nhanh, thanh âm rất nặng, nhưng khi truyền vào trong tai lại thấy xa xôi yếu ớt như ở tít chân trời.

Cô ở trước mặt hắn mỉm cười nhàn nhạt, vừa khách khí lại lễ phép như vậy: “Nói tới đây mới nhớ, còn có một chuyện muốn nhờ anh giúp đỡ. Bởi vì trong khoảng thời gian này Diệp đại ca vẫn còn đang đi giao lưu ở nước ngoài...”

Thì ra Diệp Anh Chương vẫn còn đang đi giao lưu ở nước ngoài, cho nên cô mới có thời gian để chạy tới bệnh viện chăm sóc hắn, cũng chỉ có thể mà thôi!

“Diệp đại ca phải đến trước hôn lễ một ngày mới trở về, cho nên anh ấy không có cách nào đi thử lễ phục. Khuôn người của anh và anh ấy cũng không khác nhau là mấy, em có thể nhờ anh giúp anh ấy đi thử đồ cưới được không?”

Rốt cục thì đã biết, cái gì gọi là trên đầu chữ nhẫn có một chữ đao*, đao kẻ trên tâm. Nhưng cho dù lúc này tim đau như cắt, Nhiếp Trọng Chi lại vẫn nở nụ cười: “Đương nhiên là được. Khi nào thì đi? Em cứ gọi điện đến cho tôi. Em chăm sóc tôi lâu như vậy, tôi cũng chưa báo đáp em được lần nào...”

*chữ nhẫn (忍) có bộ đao (刀) phía trên như biểu hiện của những nỗi thống khổ sâu sắc như đao nhọn, chúng có thể khía vào trong tâm trí, trong con tim ta, làm cho ta đau đớn, tủi nhục và khó chịu.

Hắn cũng không biết ngay lúc đó chính mình đã làm thế nào mà có thể nói xong lời này một cách trôi chảy không bị lúng túng. Sau này nhớ lại, vẫn cảm thấy được khoảnh khắc đó như bị khuyết đi.

Tường Chính Tuyền trầm ngâm một chút: “Thứ tư tuần này có thể chứ?” Nhiếp Trọng Chi cố gắng mỉm cười, cố gắng trả lời cho ra một chữ “Được”.

Cô muốn kết hôn rồi, kết hôn rồi!

Năm ấy, ve sầu kêu như muốn đốt cháy cả ngày hè, điều hòa chạy làm vang lên tiếng vù vù, hắn đang chơi trò chơi. Tại thời điểm trọng yếu nhất sắp giết được địch, một tiểu công chúa nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, từ khi đó cũng chính là lúc cô đi vào thế giới của hắn...

Năm ấy, giữa quán bar huyền ảo mê mẩn, đôi mắt cô đẹp mê ly, cả người lười biếng phát tay với hắn: “Nhiếp đại ca, nơi này.” Đó là lần đầu tiên hắn ý thức được tiểu công chúa đã trưởng thành, đôi mắt chân mày đều hiện lên vẻ phong tình quyến rũ lại thật thanh thuần, khiến người ta muốn chiếm lấy làm của riêng mình...

_____Greenhousenovels.com_____

Năm ấy, cô quần quít lấy hắn, đầu lười sợ hãi mà tiến vào trong, hôn hắn không hề có chút kỹ thuật... Từ đó về sau hắn như rơi vào ma chướng, không bao giờ tỉnh lại được nữa...

Ngày còn ở Ninh Thành, cô nói: “Tôi không đi, tôi ở lại nơi này cùng anh, được không?”

Cô lấy tay chọc vào vết đau của hắn, đẩy mắt dòng lệ loang loáng: “Anh không biết đau, anh không biết đau có phải hay không?”

Thế nhưng hiện giờ, tiểu công chúa lại muốn kết hôn! Chỉ còn một tuần nữa là sẽ kết hôn.

Từ nay về sau, sẽ có một người nắm tay cô, ôm eo của cô, hôn lên đôi môi xinh đẹp của cô!

Từng đám mây đen âm u ừn ừn kéo tới giăng kín cả bầu trời. Cách đó không xa tiếng sấm rền vang lên, đi dẹt âm âm, mỗi một tiếng giáng xuống giống như đang đánh vào tim hắn.

Ngày đó đi thử lễ phục, bầu trời quang đãng không một gợn mây, thời tiết thật trong lành.

Bác Từ lái xe, đưa Tường Chính Tuyền và Nhiếp Trọng Chi đến tiệm áo cưới của Thư Mạn.

Thư Mạn mặc một chiếc váy vải dệt bó sát người thấp cổ màu đen, đem dáng người hoàn mỹ quyến rũ hoàn toàn bộc lộ ra ngoài, bước từng bước từ bên trong ra bên ngoài tiếp đón: “Nhiếp Trọng Chi, cuối cùng anh cũng xuất hiện. Tôi còn tưởng rằng anh...” Thư Mạn cười khanh khách đưa tay lên cổ cắt xoẹt một cái, làm động tác đi đòi nhà ma. Chẳng qua ý cười thật lòng thật dạ của cô từ đáy mắt tràn ngập ra ngoài, một chút cũng không thấy giả dối.

Nhiếp Trọng Chi: “Thư Mạn, đã lâu không gặp, dạo này cô thế nào?” Thư Mạn khẽ nhún vai: “Anh thấy tôi thế nào?” Nhiếp Trọng Chi ung dung mỉm cười: “Không tệ chút nào, có điều tôi nghĩ mỗi ngày của vị tiên sinh nào kia có lẽ không được dễ chịu cho lắm.”

Thư Mạn liếc xéo hắn một cái, tức giận nói: “Nhiếp Trọng Chi, anh vẫn làm người ta thấy ghét như thế. Trách không được người ta thường nói: Người tốt đoán mệnh còn tai họa thì sống cả ngàn năm. Anh chính là minh chứng điển hình cho câu nói đó.” Cô xoay người mỉm cười với Tường Chính Tuyền: “Tuồng tiểu thư, mọi thứ đều đã được chuẩn bị xong xuôi. Để tôi bảo Tiểu Vi đưa mọi người vào trong thử đồ.”

Kỳ thật hắn mặc tuxedo màu trắng trông đẹp vô cùng. Anh tuấn khôi ngô, phong lưu phóng khoáng... Không chừng nếu đem so với Diệp Anh Chương cũng chẳng kém cạnh nửa phần, Nhiếp Trọng Chi đứng trước gương, ngốc nghếch tự nói trong lòng như vậy.

*Tuxedo: Bộ quần áo lịch sự, sang trọng, bao gồm áo khoác đuôi tôm. Vạt áo là lụa hoặc satin.

Thế nhưng là vì cái gì, trong mắt cô lại vĩnh viễn không bao giờ có hắn?

Cánh cửa phòng thử đồ sau lưng lúc này chậm rãi mở ra, Tường Chính Tuyền một thân lụa trắng từ từ đi ra.

Hồ hấp của Nhiếp Trọng Chi nhất thời như ngưng lại!

Tường Chính Tuyền mặc một bộ áo cưới cổ điển vô cùng thanh khiết, mái tóc dài xoắn nhẹ như tảo biển lúc này được buông xuống, khăn voan đội đầu tinh xảo thanh tân thoát tục uyển chuyển rũ xuống... Thuần khiết như ánh trăng, nở rộ như hoa sen, lẳng lặng đứng ở kia, tựa như một bức tranh tươi đẹp mỹ miều.

Trong khoảnh khắc đó, Nhiếp Trọng Chi rất muốn nói với cô: “Tuyền Tuyền, đừng gả cho Diệp Anh Chương. Gả cho anh, được không?”

Chỉ thấy Tường Chính Tuyền nhấc tà váy, khoan thai đến gần, cánh môi khẽ mỉm cười, khóe môi cong cong. Cô đưa tay lên giúp hắn chỉnh lại nơ trên cổ, khăn voan khe khẽ cô lên mặt hắn, một chút tê dại, không khỏi làm cho hắn nhớ tới nụ hôn của cô, đôi môi mềm mại của cô...

Trong lòng Nhiếp Trọng Chi lúc này ngập tràn chua xót đau đớn, vừa muốn mở miệng, đã thấy cô mỉm cười ngẩng đầu lên: “Bộ lễ phục này không tệ chút nào. Em nghĩ Diệp đại ca mặc vào nhất định sẽ rất đẹp.”

Một khắc kia, lúm đồng tiền ẩn hiện như hoa, so với mặt còn ngọt hơn vài phần!

Như có một xô nước đá dội thẳng xuống đầu hần, tất cả xúc động trong tích tắc đó lập tức hóa mảnh tro tàn. Nhiếp Trọng Chi nghe thấy tiếng mình nhẹ nhàng mà đáp: “Đúng vậy, cậu ta mặc vào nhất định là đẹp.”

Nhiếp Trọng Chi không nhớ mình đã làm thế nào để về nhà, cũng không biết mấy ngày sao làm sao trôi qua được, ngày ngó ngó ngoảnh lại ngoảnh ngoảnh ngày ngó, đợi từng ngày trôi qua.

Buổi tối ngày hôm đó, đi giúp việc nhẹ nhàng gõ cửa đi vào phòng hần: “Nhiếp tiên sinh, có vị Tướng tiên sinh đến tìm cậu.”

Nhiếp Trọng Chi từ sofa ngáy ngốc ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tướng Chính Nam một thân tây trang giầy da chỉnh tề. Tướng Chính Nam đứng tựa vào khung cửa, lại cười nói: “Nhiếp, đêm nay mấy anh em làm một bữa tụ hội, nói là ai cũng không được vắng mặt. Đi thôi, mọi người đều đang đợi cậu đấy.”

Nhiếp Trọng Chi ưỡn oải đến cực điểm, hần không chút nào che dấu: “Tôi mệt lắm rồi, không đi được. Cậu giúp tôi nói một tiếng xin lỗi với mấy anh em.”

Tướng Chính Nam tiến lên: “Nhiếp, ngày mai chính là ngày Tuyền Tuyền kết hôn, tôi bận bịu nhiều chuyện lắm, sợ tiếp đón không chu toàn, cho nên đêm nay tiếp đón các anh em chúng ta trước.”

Huyết sắc trong nháy mắt như rút sạch khỏi mặt Nhiếp Trọng Chi, hần thì thảo luận lại một câu: “Ngày mai?” Tướng Chính Nam: “Đúng vậy.”

Ngày mai, ngày mai chính là ngày Tuyền Tuyền kết hôn.

Trốn không thoát, tránh không được! Hần đã nhận lời cô sẽ đến tham dự. Hần phải làm được.

Nhiếp Trọng Chi sau một hồi trầm mặc thật lâu, bèn nói: “Xin lỗi, Tướng. Là tôi đã làm lãng phí thời gian tốt đẹp của hai người họ nhiều năm như vậy.”

“Nhiếp, nếu là anh em với nhau thì không nhắc lại chuyện đã qua nữa.” Tướng Chính Nam tiến lên vỗ vỗ bờ vai của hần, rồi kéo hần đi ra ngoài: “Đi thôi, mấy người anh em chúng ta lâu như vậy chưa xôm tụ cùng nhau, đêm nay dù thế nào cũng phải vui vẻ no say mới được.”

Xuống xe mới biết được địa điểm Tướng Chính Nam tiếp đón bọn họ là một biệt thự tư nhân màu trắng tinh cạnh bãi biển. Đám người Sở Tùy Phong, Chúc Bình Anh, Lộ Dịch Chu, Đỗ Duy An đều đã ở đây, vừa thấy hần, cả bọn đều tiến lên, không nói gì mà ôm chầm lấy hần.

Anh em với nhau nhiều năm, tất cả đều không cần nói cũng đã thấu hiểu!

Bên ngoài biệt thự là một bãi cát trắng tinh mềm mịn, thời khắc thủy triều xuống, bãi cát dài trở nên mênh mông vô tận, tựa như một dải lụa trải dài đến chân trời. Giờ phút này bởi vì màn đêm đã buông xuống, cho nên không gian xung quanh tối như mực, không còn thấy gì được nữa.

Ngày mai, ngày mai, cô ấy sẽ cử hành hôn lễ ở tại nơi này!

Một buổi tối hôm đó, Tướng Chính Nam cực kỳ cao hứng, liên tiếp khai nắp rất nhiều chai rượu. Cả đám anh em ai cũng cao hứng phấn chấn, hần cũng uống không ít.

Kỳ thật uống nhiều rượu cũng tốt, đầu óc choáng váng mơ hồ, giống như đang bồng bềnh trong cõi mộng, làm người ta quên hết thấy phiền não ưu sầu.

Trong mộng, hần nhìn thấy Tướng Chính Nam đẩy cửa đi vào, trang phục đã chỉnh tề gọn gàng, trên người cũng là một bộ tuxedo, tinh thần sáng khoái: “Nhiếp, động tác nhanh nhanh lên một chút, nghi thức hôn lễ còn hơn một tiếng nữa là bắt đầu rồi.”

Chỉ một giờ đồng hồ nữa thôi, Tuyền Tuyền sẽ trở thành vợ người khác!

Tướng Chính Nam đẩy mạnh hần vào phòng tắm rửa mặt chải đầu. Hần nhìn thấy chính mình trong gương, đáy mắt là một mảnh ưu thương không cách nào che giấu được.

Trên bờ cát hần cũng nhìn thấy Diệp Anh Chương, cậu ta đang mặc bộ lễ phục mà hần đã đi thử hôm trước, khí thế khí vũ hiên ngang đứng ở một bên cùng mọi người mỉm cười hàn huyên. Diệp Anh Chương thậm chí còn tươi cười lại đây bắt tay cùng hần: “Nhiếp ca, chào anh.”

Bạc hôn lễ màu trắng, bách hợp màu trắng, trên thân những chiếc ly thủy tinh bóng loáng đựng rượu cũng thất một dải lụa màu trắng, mọi thứ trang trí trong tiệc đều là một màu trắng tinh khôi...

Đây là hôn lễ trắng thuần của Tuyền Tuyền!

Chỉ mấy phút sau, hành khúc hôn lễ chậm rãi vang lên, mỗi một nốt nhạc như gõ vào trong tim hần.

Diệp Anh Chương đang đứng dưới đài nghiêng người mỉm cười, Tướng Chính Tuyền tựa như đoá son chi thuần khiết thanh tịnh được Tướng Chính Nam

đưa lên, từng bước một đi đến bực hôn lễ, đuôi váy cưới trải dài thành một đường uốn lượn, như cái đuôi của hạnh phúc, thật dài thật dài như vậy.

Đó là hạnh phúc mà Tuyền Tuyền muốn.

Tiểu công chúa ôm gấu bông, mặc một bộ váy nhiều tầng, chân để trần đi đến... giờ đã kết hôn!

Đột nhiên, Sở Tùy Phong và Lộ Dịch Chu bên cạnh ôm lấy cánh tay hắn, một trái một phải kéo hắn lên bực hôn lễ, sau đó lại cười vang lui xuống.

Đây là có chuyện gì?

Nhiếp Trọng Chi mờ mịt nhìn xung quanh, rồi sau đó hắn nhìn thấy đôi mắt trong suốt động lòng người của Tường Chính Tuyền, hắn không thể nào dời đi được nữa.

Có người hỏi hắn: “Nhiếp Trọng Chi, con có nguyện ý lấy Tường Chính Tuyền làm vợ, cả đời yêu thương cô ấy, an ủi cô ấy, tôn trọng cô ấy, bảo vệ cô ấy, giống như yêu thương chính mình. Cho dù cô ấy đau ốm hay khỏe mạnh, giàu có hay bần cùng, vẫn luôn thủy chung với cô ấy, cho tới khi hai người không còn trên cõi đời này hay không?”

Đây là mơ, hắn đang nằm mơ!

Hắn tha thiết trù mến nhìn cô gái xinh đẹp động lòng người trước mặt mình: “Tôi nguyện ý, tôi nguyện ý, tôi nguyện ý.”

Người nọ lại hỏi: “Tường Chính Tuyền, con có nguyện ý lấy Nhiếp Trọng Chi làm chồng, cả đời yêu thương anh ấy, an ủi anh ấy, tôn trọng anh ấy, chăm sóc anh ấy, giống như yêu thương chính mình. Cho dù anh ấy đau ốm hay khỏe mạnh, giàu có hay bần cùng, vẫn luôn thủy chung với anh ấy, cho tới khi hai người không còn trên cõi đời này hay không?”

Cả đời yêu thương hắn! Không phải là đáng thương hắn hay thương hại hắn!

Hắn nhìn thấy Tuyền Tuyền mỉm cười, nghe được cô nói: “Tôi cũng nguyện ý.”

Có người mang lên một chiếc khay, trên đó là một đôi nhẫn, chiếc nhẫn nữ hắn vô cùng quen thuộc, chính là chiếc nhẫn có gắn trái tim mà hắn đã đánh mất...

Chỉ thấy Tuyền Tuyền nhẹ nhàng đến gần, ghé vào tai hắn khẽ nói: “Nhiếp Trọng Chi, đồ ngốc này, tất cả mọi người đang nhìn chúng ta... Anh còn không đeo nhẫn cho em... Anh đã thành ông chú rồi, nếu bây giờ không cưới em, anh sẽ thành ông lão mất!” Thanh âm của cô dịu dàng như mang theo chút giận hờn, lại mềm mại yếu ớt, uyển chuyển du dương.

Nếu có thể, Nhiếp Trọng Chi nguyện ý để mình chìm đắm trong giấc mộng đẹp này, cả đời cũng không cần tỉnh lại.

Không thể tưởng tượng được đang trong cơn tuyệt vọng cùng cực, hắn lại có được kết cục tuyệt vời như thế.

Tường Chính Tuyền cười mỉm nhìn hắn: “Anh đang ghen à?” Nhiếp Trọng Chi không nói lời nào. Tường Chính Tuyền xoay gương mặt tuấn tú của hắn lại, không chịu buông tha cho hắn: “Nói mau!”

Thật lâu sau, hắn mới nói: “Đúng vậy, anh đang ghen, lúc nào anh cũng ghen. Năm đó là ghen với Diệp Anh Chương, sau lại với cậu Ninh Hi kia, đến bây giờ vẫn còn đang ghen với bọn họ... Ai bảo trước kia em từng nói, Diệp Anh Chương cái gì cũng tốt hơn anh...”

Trên khuôn mặt Tường Chính Tuyền như đang giận mà không phải giận, cười như không cười: “Vậy anh có tức giận hay không?”

Nhiếp Trọng Chi nhẹ nhàng mà đáp: “Anh không giận.”

Ngón tay trắng nõn của Tường Chính Tuyền nhéo má hắn, lạnh nhạt ‘hừ’ một tiếng: “Giận thì giận, ai sợ ai! Ai bảo người nào kia nói không cần em, còn già vờ hào phóng mà chúc phúc cho em với Diệp đại ca, em chính là cô gái có thù tất báo, ai làm cho em không vui, em cũng sẽ làm cho người đó không thể sống một cách dễ chịu, hơn nữa...”

Cho nên cô mới len lén sắp đặt hôn lễ này, để cho hắn phải ném thù tư vị khổ sở của cô ngày đó.

Tường Chính Tuyền nặng nề mà bổ sung thêm: “Hơn nữa, em còn làm cho người đó cả đời không dễ chịu.”

Hai chữ ‘cả đời’ giống như một mũi tên vô cùng chính xác bắn trúng ngay chỗ mềm mại nhất trong trái tim Nhiếp Trọng Chi, ngọt ngào tê dại, tựa như chỗ rượu mới uống vừa rồi đã bắt đầu lên men.

Hai tay Nhiếp Trọng Chi dịu dàng vuốt ve gương mặt của cô, lẳng lặng nhìn cô tha thiết, từng chữ từng chữ nói: “Được, một lời đã định, cả đời này của anh là giành cho em. Đã nói cả đời thì chính là cả đời, cho dù thiếu một năm, một tháng, một ngày, một giờ, một phút hay một giây cũng không được...”

Bỗng nhiên có thứ gì đó mềm mại ướt át chặn lên môi hắn, uyển chuyển dịu dàng dò xét tiến vào, đụng vào răng của hắn.

Tường Chính Tuyền dụ dỗ quỵên lấy đầu lưỡi hắn, vừa hút lại vừa mút vào, thấy hắn hồi lâu vẫn không có động tĩnh gì, bỗng nhiên giận dữ, nặng nề mà đẩy hắn ra: “Nhiếp Trọng Chi, hôm nay là động phòng của chúng ta, rốt cuộc anh muốn âm ỉ thế nào?”

Tường Chính Tuyền xoay người muốn đi, Nhiếp Trọng Chi từ phía sau một phen ôm lấy cô, dùng hai cánh tay ôm chặt cô vào lòng. Thật lâu sau, mới thấy hần cúi đầu nói: “Tuyền Tuyền, nói cho anh biết đây là thật phải không? Đây là thật phải không? Anh sợ chỉ cần mình vừa động, giấc mộng này sẽ biến mất.”

Hắn không dám tỉnh lại! Tình nguyện cả đời chìm đắm trong giấc mộng hoàng lương này.

*Hoàng lương mộng: giấc mơ đẹp về những gì mình muốn, tình dậy sẽ bị vỡ mộng vì hoàn toàn không có thật.

Hắn luôn luôn sợ hãi cô sẽ rời đi. Trong lòng Tường Chính Tuyền nhất thời mềm mại như bông, cô quay ngược lại ôm lấy hắn thật chặt: “Đồ ngốc, đây không phải là mơ. Em đang ở đây, sẽ mãi ở nơi này cùng anh.”

Không xa không rời, cả đời bên nhau!

Hắn nhẹ nhàng hỏi: “Vậy em có yêu anh không?” Tường Chính Tuyền không trả lời, cô chỉ nhắm mắt hôn lên môi hắn...

Dù sao cô còn có thời gian cả đời này để trả lời hắn kia mà!

Rất nhiều năm sau, khi tỉnh lại, ánh nắng mặt trời xuyên qua những khe hở của bức rèm mà tiến vào phòng, tiết trời tháng tư, ánh mặt trời sáng rực rỡ tươi đẹp, khiến người ta hân hoan vui mừng.

Tường Chính Tuyền thoải mái mà trở mình một cái, bên cạnh trống không. Cô miễn cưỡng ngáp một cái thật dài, người trong thư phòng rõ ràng đã nghe thấy động tĩnh bên này, dịu dàng lại đây, hôn một hồi mới hỏi: “Anh vừa hâm nôi cháo cá được hai tiếng rồi, có muốn ăn không?”

Tường Chính Tuyền nhẹ nhàng mà ‘uhm’ một tiếng, lại bị hắn hôn tiếp: “Em có yêu anh không?”

Hắn đến giờ vẫn còn chưa từ bỏ, cho dù bây giờ đã công thành danh toại một lần nữa, nhưng mỗi ngày hắn vẫn không quên hỏi cô vấn đề này. Tường Chính Tuyền lại ‘uhm’ một tiếng, Nhiếp Trọng Chi hỏi tiếp: “Có bao nhiêu yêu?”

Tường Chính Tuyền ôm lấy khuôn mặt hắn: “Rất yêu rất yêu.” Vấn đề này có lẽ cô phải dùng cả đời này để trả lời hắn.

Kỳ thật cả đời cũng rất nhanh, chẳng mấy chốc là hết thôi.

Chỉ mong đời này an ổn, mỗi ngày cứ như vậy trôi qua, lại lặp lại như thế... Mãi cho tới khi hai người bảy mươi tuổi, đầu bạc răng long.

Sau khi hai người kết hôn không lâu, chuyện của ông Tường cũng có chuyển biến tốt. Mấy tháng sau, cuối cùng thuận lợi được minh oan. Nhiếp Trọng Chi liền cùng Tường Chính Tuyền đi hưởng tuần trăng mật, khi đi là hai người nhưng khi về đã thành ba. Bởi vì sau khi khám bác sĩ, kết quả là trong bụng mang theo một quả “Cầu” trở về.

Mỗi ngày cuối tháng, theo thường lệ là ngày đôi vợ chồng trẻ về nhà họ Nhiếp ăn cơm. Ông Nhiếp đón lấy chén trà trong tay Tuyền Tuyền, vừa nghe được tin tốt Nhiếp Trọng Chi báo cáo, về mặt xưa nay chưa từng lộ dù chỉ một tia vui buồn hay tức giận cũng trở lên kích động, không ngừng nói: “Tốt quá rồi, tốt quá rồi.”

Vạn Thực Bình nhìn liếc qua bụng Tường Chính Tuyền một cái, cười dài nói: “Đây đúng là chuyện vui lớn của nhà họ Nhiếp. Ông cũng lo sớm mà về hưu, học ông thông gia ngâm kệ đùa cháu, càng thanh nhàn càng nhiều phúc đó”.

Bà ta đang có ý nhắc đến tình trạng thất thế hiện nay của nhà họ Tường. Trong lòng Tường Chính Tuyền và Nhiếp Trọng Chi đều hiểu rõ.

Ông Nhiếp Canh Lễ quét mắt liếc nhìn bà Vạn Thực Bình một cái, về mặt thần nhiên.

Nhiếp Trọng Chi nắm tay Tường Chính Tuyền mỉm cười nói: “Di nói đúng, bố vợ con hiện tại đúng là vô cùng nhàn hạ, sáng sớm chiều hôm cùng mẹ vợ con tản bộ tập thể dục, buổi sáng thì dẫn cháu nội đi nhà trẻ, chiều lại đón về, khi nào rảnh lại xem kinh kịch, nghe người ta xướng côn khúc, cũng có thể nói bận không một lúc nào là rảnh rỗi cả. Ngoài ra thỉnh thoảng còn đi du lịch, nói là khi còn trẻ chưa tận hưởng tuần trăng mật nên bây giờ tiện khi gân cốt còn khỏe mạnh cố gắng bù đắp lại. Kỳ nghỉ đông này ngày mai hai vị còn định đưa hai đứa nhóc đi Tô Châu, chính là muốn đi nghe vở kịch ‘Du viên kinh mộng’, còn bảo là để thế hệ sau tiếp nối truyền thống quốc gia. Con thấy hiện tại bố vợ con so với trước kia thể trạng không chừng còn tốt hơn vài phần.”

Nhiếp Canh Lễ nhấp một ngụm trà nóng, khước miệng lộ ý cười: “Đây chính là di truyền, năm đó khi đi Bạch còn sống, à chính là bà nội Tuyền Tuyền đó, di ấy rất thích nghe côn khúc. Hồi đó mỗi khi ghé qua nhà bên đó cũng thấy tiếng hát i i a a, đến bây giờ ta vẫn còn nhớ chút chút.”

Vạn Thực Bình thấy Nhiếp Canh Lễ lên tiếng, liền im lặng ngồi một bên xem diễn biến.

Tường Chính Tuyền nghe thấy ông nhắc đến bà nội mình liền cười tươi nói: “Đúng vậy bà nội con rất thích nghe côn khúc.”

Ánh mắt ông Nhiếp Canh Lễ quét ngang qua thất lung Tuyền Tuyền, sâu trong đáy mắt hiện lên ý cười: “Nhắc đến cặp song sinh kia, lần trước ba cũng đã gặp một lần, mặt mũi cũng khôi ngô đáng yêu lắm”

Nhắc đến cặp bảo bối của anh trai cô, Tường Chính Tuyền đầy kiêu hãnh cười nói: “Vâng ạ, Tuấn Văn, Tuấn Hữu thật sự rất đáng yêu, hiện tại ba mẹ

con yêu quý lắm, chỉ hận không có bốn cánh tay mà cùng lúc ôm hai đứa chúng nó thôi.”

Vạn Thục Bình cười nhạt nói: “Cũng đúng nha, nếu đổi lại là ta, đang không mà lại có tới hai đứa cháu nội, ta cũng mừng phải biết.”

Nhiếp Canh Lễ nhướng mày, vẻ mặt có chút không kiên nhẫn. Ông quay đầu hỏi: “Tuyền Tuyền, ba mẹ con khi nào thì đi Tô Châu trở về?”

Tướng Chính Tuyền mỉm cười trả lời: “Dạ chắc là cuối tuần sau sẽ về đến nhà ạ.”

Ông Nhiếp Canh Lễ trầm tư một hồi sau đó quay đầu nói với bà Vạn Thục Bình: “Ngày mai bà đi thăm Dịch Hoành Sinh phu nhân, cả Lương phu nhân nữa, nhờ họ ra mặt giúp chúng ta cầu hôn với bên nhà họ Tưởng đi.”

Nhiếp Canh Lễ khi nói những lời này trên mặt đầy vẻ ý cười từ ái, nhìn Tướng Chính Tuyền nói: “Tuyền Tuyền, con đừng cho là ba cổ hủ, có câu ‘cấp bậc, lễ nghĩa không thể bỏ’. Chuyện hai con tổ chức hôn lễ là phần của tuổi trẻ các con, thế hệ già chúng ta cứ theo tục lệ mà làm. Mổ tiệc đãi khách là chuyện không thể cho qua được. Nhân đây tết âm lịch sắp đến, hai nhà chúng ta phải gấp rút chuẩn bị đi thôi.”

Tầm mắt ông dừng ở Nhiếp Trọng Chi, thấp giọng nói: “Trọng Chi là con lớn của ta, những năm gần đây ta đã thiếu nó rất nhiều, cho nên lúc này ta nhất định phải bù đắp, tổ chức cho hai con một lễ cưới vang danh, khiến cho cả thành phố Lạc Hải này đều biết ta yêu thương coi trọng nó mới được.”

Đây là lần đầu tiên ông Nhiếp Canh Lễ nói ra mình thua thiệt Nhiếp Trọng Chi. Vạn Thục Bình nghe thấy cố gắng áp chế chính mình nhưng sắc mặt cũng không khỏi có biến vài phần.

Tướng Chính Tuyền cảm giác được bàn tay đang nắm tay mình có chút run rẩy, phản ứng của cô là gắt gao nắm thật chặt tay hắn. Xem ra ba chồng không phải là không thương Nhiếp Trọng Chi, chẳng qua là thế hệ đi trước có thói quen không bày tỏ ra mặt tình cảm của bản thân nên trước giờ đều bị cho là lãnh đạm.

Hiện giờ ba chồng chính miệng nói ra, nhất định trong lòng Nhiếp Trọng Chi vô cùng cảm động. Đây là chuyện vô cùng tốt.

Tương lai nhất định là con đường đầy ánh mặt trời đang chờ cô và hắn bước tiếp. Có lẽ sẽ còn nhiều nhấp nhô khúc chiết nhưng cô và hắn đã từng trải qua nhiều như vậy, cô tin tưởng hai người nhất định sẽ tràn đầy hạnh phúc.

Ông Nhiếp Canh Lễ dường như nhớ tới chuyện gì đó, quay sang nói với bà Vạn Thục Bình: “Ở khu phía đông đường Hoàn Hồ có một căn nhà của ta phải không?” Quay đầu lại, thần sắc ôn hòa nói với hai vợ chồng Nhiếp Trọng Chi: “Căn nhà đó ngày trước là của hồi môn của bà nội con. Trước tới giờ khu nhà nằm trên đường Hoàn Hồ đều để cho thuê, căn nhà này, năm đó được một vị kiến trúc sư người Anh thiết kế xây dựng đấy.”

Khu đường Hoàn Hồ bây giờ tắc đất tắc vàng, căn nhà kia lại là biệt thự cổ từ thời dân quốc, quả thật dù có tiền cũng chưa chắc mua được. Vạn Thục Bình âm thầm giấu đông giấu tây, trong lòng đã sớm có dự định giữ lại cho con trai mình sau này. Bây giờ ông Nhiếp Canh Lễ lại nói ra như vậy, bà ta quả thực như muốn cắn răng cắn lợi, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười thản nhiên như trước, giả bộ cực kỳ khó xử nói: “Chà, nhắc đến căn nhà đó, dạo trước cách đây không lâu có một tập đoàn ẩm thực đến thương thảo với tôi, nói muốn thuê để làm hội sở cấp cao, đã tới giai đoạn ký hợp đồng rồi. Ông nói xem nếu làm ăn thất tín với người ta... Không được hay cho lắm...”

Bụng dạ hẹp hòi gian xảo của Vạn Thục Bình lẽ nào ông Nhiếp Canh Lễ không biết, ông “Hừ” lạnh một tiếng, không vội vàng nói: “Nhà ta hiện nay thiếu ăn hay là thiếu uống sao? Người ngoài nghe được đúng là chuyện cười cho thiên hạ. Những bất động sản khác trong tay bà muốn bán thế nào thì bán, muốn cho ai thuê thì thuê nhưng căn hộ này tôi nhất định phải tặng cho Tuyền Tuyền con dâu tôi. Nếu bà cho người ta thuê rồi thì mau chóng tìm cách thu hồi lại cho tôi ngay.”

Sắc mặt Vạn Thục Bình thoáng chốc biến sắc rõ rệt, mọi người nhất thời đều im lặng. Sau vẫn là Nhiếp Trọng Chi mở lời lên tiếng giảng hòa: “Thôi không cần đầu ba, bây giờ chỗ ở của con và Tuyền Tuyền rất tốt, nhất thời chưa muốn chuyển đi đâu cả.”

Nhiếp Canh Lễ nói: “Chuyện này phải nghe lời ta. Hơn nữa căn nhà này là ta tặng cho Tuyền Tuyền chứ không phải cho con.” Xoay người giục Vạn Thục Bình: “Bà mau lên lầu lấy chùm chìa khóa của căn hộ đưa cho tôi. Hôm nay tôi phải giao chìa khóa cho hai đứa, để Trọng Chi dẫn Tuyền Tuyền đến đó xem nhà xem cửa.” lại nhìn Tuyền Tuyền nói: “Hai con muốn trang hoàng như thế nào thì cứ làm theo ý mình, còn về chi phí cứ đưa về đây là được.”

Nhiếp Trọng Chi vội nói: “Ba, thực sự không cần đâu.” Nhiếp Canh Lễ thấy Vạn Thục Bình không nhúc nhích, vợ chồng vờn hau mấy chục năm, trong lòng bà ta như thế nào ông lại chẳng thuộc như bảng cửu chương, liền giận tái mặt: “Còn không đi mau.”

Vạn Thục Bình thấy bộ dạng của ông lúc này, trong lòng biết Nhiếp Canh Lễ đã hạ quyết tâm thì có chín trâu mười hổ cũng không kéo lại được, cũng không dám thực sự chọc giận ông, đành phải lên lầu.

Mới kết hôn không lâu, ba chồng liền đã gieo mầm tai họa “mẹ chồng nàng dâu”.

Nhưng dù có không có mầm tai họa này cô biết bà Vạn Thục Bình cũng chẳng thể thật lòng yêu thương gì chính mình. Nghĩ như vậy, cô liền cực kỳ hào phóng mà tiếp nhận món quà này của ông Nhiếp, đứng dậy nhận lấy chìa khóa trong tay Vạn Thục Bình nói: “Con cảm ơn dì, cảm ơn ba.”

Ông Nhiếp Canh Lễ “Ài” một tiếng thờ dài về mặt vui mừng nhưng tựa như trong lòng vô vàn phiền muộn.

Sau khi ăn xong, Nhiếp Trọng Chi và Tướng Chính Tuyền dắt tay nhau chào ra về.

Ông Nhiếp Canh Lễ nhìn bóng xe hai người khuất khỏi đại viện, theo thói quen lên lầu đi vào thư phòng của mình. Đây là thời gian riêng tư của ông Nhiếp Canh Lễ, bà Vạn Thực Bình cũng không dám quấy rầy. Hàng ngày ông đều ngồi ở ban công thư phòng nhìn về phía xa ngắm cảnh đẹp hồ Nhật Nguyệt, khi vui vẻ có hứng còn hát lên vài câu hát.

Nhưng hôm nay lại khác, ông mở giá sách cũ ra. Lấy ra một quyển “Lịch sử Trung Quốc tổng quát” dày cộm đã cũ. Lại lấy kính lão ra, ngồi xuống bàn làm việc bằng gỗ lim, thật cẩn thận mở cuốn “Lịch sử Trung Quốc tổng quát” ra, thế nhưng cuốn sách lịch sử dày này lại bị khét rỗng ruột bên trong, chỉ có một ít ảnh chụp đã cũ.

Trên cùng để một tấm ảnh đen trắng đã phai màu. Trong ảnh là một cô gái có khuôn mặt thanh tú mặc đồng phục màu xanh hòa bình, hai bím tóc tết lại buông trước ngực, yêu kiều lộ ra một nụ cười kiều diễm nhìn về phía ống kính máy ảnh. Còn có một bức ảnh chụp chung hai người, khi đó cô gái này mặc áo sơ mi màu trắng, khoác một chiếc áo len màu đỏ, chàng thanh niên có khuôn mặt rất giống Nhiếp Trọng Chi, mặc áo sơ mi màu trắng bên ngoài mặc một chiếc áo len gi-lê màu đen, nhìn có vẻ như là người yêu của nhau. Hai người thân mật đứng sát vào nhau, sau lưng là vườn hoa nở rộ như chiếc thảm gấm trồng cạnh bụi hoa hải đường.

Nhiếp Canh Lễ cực kỳ cẩn thận lấy bức ảnh ra, chăm chú nhìn một hồi lâu, lẩm bẩm nói: “Bích vi . . . . Bích vi . . . .”

Nếu ngày đó ông không cả tin lời nói dối cha bị bệnh nặng phải nhập viện, nếu ngày đó ông không rời trường học về nhà, ông và Bích Vi nhất định sẽ không phải đi đến tình cảnh bây giờ.

Ý nghĩ của Nhiếp Canh Lễ càng bay càng xa, bay về hơn ba mươi năm trước. . . . .

Sau khi nhập học đại học không lâu Nhiếp Canh Lễ liền nghe được tin khóa bọn họ lần này có một cô sinh viên diện mạo so với Trương Du trong “Lư Sơn luyện” còn xinh đẹp hơn vài phần.

Một buổi tối nọ, Nhiếp Canh Lễ đang ôn tập dưới ánh đèn mờ ảo liền nghe thấy tiếng nói cười của đám Hồ Vệ Quốc từ bên ngoài đẩy cửa đi vào. Hồ Vệ Quốc ồn ào nói: “Nhiếp Canh Lễ, tiểu tử nhà cậu không theo chúng tôi đi đến xem thi ngâm thơ, cuộc thi hôm nay đúng là một quá, cậu có biết bọn tôi gặp ai ở đó không?” Nhiếp Canh Lễ không buồn ngắt đầu, thản nhiên nói: “Ai tôi cũng không có hứng thú, ngày mai phải thi ba môn, tôi còn bận ôn tập.”

Buổi tối trước ngày tới trường nhập học, Nhiếp lão gia đã ân cần dạy bảo: “Đến trường làm việc gì cũng đừng khiến ta phải mất mặt. Bất kỳ trường hợp nào cũng không được lộ tên của ta ra làm lá chắn.” Nhiếp Canh Lễ cũng cố chấp hỏi đáp: “Ba cứ yên tâm, không có ba con cũng có thể sống rất tốt.”

Thấy tình hình hai cha con chỉ cần nói thêm vài lời sẽ “chĩa giáo vào nhau”, Nhiếp phu nhân liền vội hòa giải: “Một với cha con nhà ông quá, mỗi lần ngồi nói chuyện với nhau là không khác gì đi đánh trận. Được rồi, được rồi, mỗi người hãy ít đi một câu cho tôi.” Bà Nhiếp vội sai con trai: “Canh Lễ, mau đi thu dọn hành lý đi con.”

Bà Nhiếp thấy Nhiếp Canh Lễ đi ra ngoài, quay đầu nhìn ông Nhiếp đang thông thả bước đi khuyên nhủ: “Ông thật là, cũng đã ở tuổi này rồi mà tính tình cũng chẳng khác gì là nấy, ông còn tưởng mình là tướng quân cầm binh đánh giặc lúc xưa nữa sao? Canh Nguyên đi bộ đội coi như là kế thừa chí hướng của ông rồi. Canh Lễ dựa vào chính bản thân mình thi đỗ vào đại học, chuyện này đáng tự hào biết mấy. Ông không động viên con thì thôi, mỗi lần gặp lại dạy dỗ một hồi. Bọn trẻ bây giờ đều đã lớn, có ý thức có lòng tự trọng, ông phải sửa cách dạy dỗ đi thôi, không thể cứ động tý là đe dọa hay dạy dỗ nghiêm khắc quá được.”

Nhiếp lão gia chân tình nói: “Cũng không phải là tôi lo nó tới trường học hành không ra gì sao? Ông bà ta có câu không đòn roi không ra con hiếu thuận. Nếu con cái mà thua kém người ta thì người sầu lo chẳng phải là tôi với bà hay sao?” Bà Nhiếp bụng chén trà đưa cho ông, sẵn giọng: “Chẳng lẽ tôi không hiểu được ý tứ của ông chắc, cái chính là Canh Nguyên và Canh Lễ bây giờ đều đã lớn rồi, chẳng lẽ ông chưa từng nghe hai chữ ‘khuyến khích’ bao giờ sao?”

Ông Nhiếp trừng mắt: “Dùng cái gì mà dụ dỗ với chĩa khuyến khích, tôi là cha chúng nó, sinh chúng nó ra, cho chúng nó ăn học. Nếu không học giỏi, đánh chết cũng không oan.” Dứt lời, liền “ừng ực” uống hết mất ngụm trà, bà Nhiếp bật cười: “Bao nhiêu năm vẫn không biết thưởng thức trà, đúng là uống trà ngon. Thôi được rồi, sáng mai con nó đi ông cố gắng nói dễ nghe một chút, nó đi là đi liền một học kỳ đừng làm cho lòng nó không thoải mái, thôi tôi đi dọn hành lý cùng con nó đây.”

Ngày hôm sau, như thường ngày Nhiếp Canh Lễ đi vào nhà ăn, vừa vào tới nơi, ông bà Nhiếp đã ngồi chính tề ở đó. Người hầu bụng bữa sáng còn nóng hổi lên, Nhiếp Canh Lễ nói: “Mời cha mẹ ăn cơm.” Cúi đầu, bánh bao ba miếng thành hai liền giải quyết xong.

Nhiếp Canh Lễ hạ đầu, xách hành lý định bước đi, trước khi đi chào: “Ba, mẹ, con đi đây.” Bà Nhiếp cũng đứng dậy theo, tha thiết dặn dò: “Một mình ở bên ngoài nhớ phải chăm sóc chính mình, ăn đúng giờ, mặc thêm quần áo vào, cẩn thận cảm lạnh.”

Nhiếp Canh Lễ đáp: “Mẹ, con biết rồi. Con lớn thế này rồi sẽ không để mình bị đó bị lạnh đâu, mẹ cứ yên tâm đi.”

Ông Nhiếp tuy rằng tuổi đã cao nhưng tác phong quân đội thời trẻ vẫn không thay đổi, đứng ở cửa lớn, bóng dáng cao lớn uy phong, nói với con trai: “Lại đây.”

Nhiếp Canh Lễ vai đeo ba lô, tay xách hành lý đến gần ông: “Cha, con tới trường đây.”

Ông Nhiếp nhìn hẩn thật lâu, sau một lúc lâu, vrun tay vuốt lại vạt áo cho hẩn, vỗ vỗ bà vai con trai, sau đó xua tay: “Đi đi thôi.”

Ở ngã rẽ, Nhiếp Canh Lễ quay đầu lại, bất ngờ nhìn thấy hình ảnh mẹ hẩn ôm cánh tay ba đứng ở cửa một mực yên lặng nhìn chăm chú vào hẩn. Nhiếp

Canh Lễ nhìn hai người mỉm cười, giờ tay khẽ tạm biệt, sau đó xoay người rời đi.

Sau khi vào đại học, Nhiếp Canh Lễ vui đầu vào chuyện học, một lòng quyết tâm giành được kết quả tốt nhất.

Người ít lời nhất phòng Trương Chí Anh là người Miền Nam lúc này cũng ra lời nói: “Canh Lễ, đó là tiểu Trương Du đại danh鼎鼎 nổi tiếng của trường ta. Cậu biết không tiểu Trương Du đó nha.” Nhiếp Canh Lễ quay đầu nói: “Đi, đi, đi, cho dù là Trương Du thật đến đây, tôi cũng không cảm thấy hứng thú, càng đừng nói cái gì là tiểu Trương Du.”

Tất nhiên Nhiếp Canh Lễ không thể nói cho bọn họ biết hắn đã gặp Trương Du ngoài đời thật, thực sự phong cách phượng Tây thanh lịch lại xinh đẹp so với trong phim ảnh còn diễm lệ hơn vài phần. Hơn nữa ngày đó cô ấy còn cười vui vẻ bắt tay hắn thân thiết nói: “Nhiếp Canh Lễ tiên sinh, xin chào.”

Hồ Vệ Quốc cười: “Đứng rồi nha, Nhiếp Canh Lễ có hứng thú với sách vở hơn, trong sách chẳng phải đều có Lâu đài vàng, cũng có mỹ nữ như ngọc sao?”

Những người khác cũng không có nói gì với Nhiếp Canh Lễ nữa, đều xúm lại bàn luận về tiểu Trương Du, nói rằng tuy xinh đẹp nhưng chưa từng có ý tứ gì với nam sinh cùng lớp, đối với những người theo đuổi mình chỉ một mực không nói không cười, lạnh lùng như băng.

Đứng nhìn nhóm người này về bên ngoài đều hào hoa phong nhã, lịch sự lễ phép, nhưng khi trở lại phòng, nói chuyện nữ sinh xinh đẹp tên nào tên đó mắt đều xanh rờn sáng quắc như lang như báo.

Nhiếp Canh Lễ vẫn vui đầu ôn tập, đối với cái gì tiểu Trương Du trong lời nói của bọn họ hắn không có chút hứng thú. Nhưng vài ngày sau, khi thật sự gặp mặt ở căn tin trường học hắn không khỏi có chút kinh diễm.

Hôm đó như thường lệ Nhiếp Canh Lễ sau khi lấy đồ ăn xong, một mình bụng khay thức ăn tìm góc vắng người ngồi xuống, đang ăn, không hiểu sao căn tin vốn ồn ào tự dưng lại im lặng như tờ, Nhiếp Canh Lễ cảm thấy khó chịu liền ngẩng đầu, thế mới biết ánh mắt mọi người đều bị mấy nữ sinh xinh đẹp ở cửa hấp dẫn, cho nên lặng ngắt như tờ.

Liếc mắt một cái nhìn lại, trong đó có một cô gái tóc tết hai bên, bộ dáng vô cùng đáng yêu xinh đẹp. Làn da trắng hồng, ánh mắt to sáng ngời long lanh, một bộ đồng phục màu xanh cực kỳ bình thường khi mặc trên người cô cũng trở lên rất đẹp mắt.

Nhiếp Canh Lễ nhìn cô gái kia không chớp mắt, trong lúc nhất thời quên cả cơm nước. Sau lưng đột nhiên có người vỗ vỗ bờ vai của hắn, Nhiếp Canh Lễ giật mình thìa xúc cơm liền rơi cạch xuống bàn.

Hồ Vệ Quốc cười hi hi ngồi xuống: “Nhìn mà rớt cả mắt hả? Mớ to mắt mà nhìn đi, cô ấy chính là tiểu Trương Du nổi tiếng của trường ta đó.” Nhiếp Canh Lễ cup mắt nói: “Cái gì mà rớt mắt với chả không, tôi là bị cậu dọa giật mình thôi. Đột nhiên vỗ vai người ta như thế ai mà chả kinh hồn. Người dọa người mà chết đó, biết không hả?”

Hồ Vệ Quốc cũng không buồn cãi cò với hắn: “Được rồi, cậu nói không là không thôi, bây giờ tất cả nam sinh trong trường hầu như đều bị cô ấy hợp hồn rồi, thêm cậu hay bớt đi một mình cậu cũng chả chết ai. Cậu không thích cô ấy là tốt nhất tôi lại đỡ đi một địch thủ.”

Ánh mắt Nhiếp Canh Lễ đột nhiên dừng trên người hắn ta: “Cậu thích cô ta?” Hồ Vệ Quốc chế nhạo: “Cậu hỏi thừa à? Mấy anh em trong phòng chúng ta ai lại không thích cô ấy?” Nhiếp Canh Lễ im lặng không lên tiếng tiếp tục ăn cơm. Chẳng qua cơm trong miệng lúc này cũng trở lên vô vị.

Nhiếp Canh Lễ ăn cơm xong, không như cũ vội vàng chạy đi rửa khay mà là ngồi tại chỗ lấy quyền sách tiếng Anh ra. Thỉnh thoảng ngẩng đầu hắn có thể nhìn thấy bóng dáng mềm mại nhỏ nhắn màu xanh kia.

Thì ra cô ấy chính là tiểu Trương Du. Quả là đám người Hồ Vệ Quốc nói không sai, cô ấy thực sự còn xinh đẹp hơn Trương Du thật vài phần. Không luận về khí chất lẫn tướng mạo cô còn phiêu dật thanh lệ hơn.

Từ ngày đó trở đi, hình ảnh màu xanh đó liền in vào đáy lòng hắn. Khi ngủ bóng dáng đó lại trộm chạy vào trong giấc mơ của hắn.

Lần nữa gặp mặt, là một buổi tối, tình huống có chút bất ngờ.

Tối hôm đó đã sắp đến giờ tắt đèn, bỗng nhiên thầy chủ nhiệm khoa – giáo sư Từ liền đi vào ký túc xá của bọn họ: “Nhiếp Canh Lễ mau mặc áo khoác vào theo thầy đến bệnh viện.”

Nhiếp Canh Lễ thấy thầy giáo có vẻ vội vã liền vội mặc áo khoác vào: “Thầy Từ, có chuyện gì thế ạ?” Thầy Từ vừa bước nhanh vừa nói: “Bệnh viện có người cần tiếp máu, nhưng nhóm máu của người này là nhóm máu hiếm, cả trường chỉ có em và một nữ sinh nữa là có nhóm máu phù hợp.”

Ba bước thành hai đã ra tới cửa ký túc xá, thầy Từ nhảy lên xe, vỗ vỗ phía sau ý bảo Nhiếp Canh Lễ ngồi lên: “Mau, tôi chờ em tới bệnh viện. Cứu người như cứu hỏa, một khắc cũng không được chậm trễ.”

Từ giáo sư chạy xe rất nhanh. Đêm tháng mười hai gió lạnh gào thét phả vào người, Nhiếp Canh Lễ có cảm giác như đang bị đao cắt qua người.

Một hồi lâu sau mới chạy tới bệnh viện, có mấy người đang chờ ở bên ngoài phòng cấp cứu, thầy Hoàng ở trường vội vã chạy ra đón: “Hai người mau lên, bác sĩ vừa báo cho tôi biết ngay bây giờ phải truyền máu, học trò Lý Bích Vi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.”

Lý Bích Vi tên này nghe có chút quen quen. Bất quá Nhiếp Canh Lễ không có thời gian nghĩ nhiều, liền theo hai vị giáo sư tới phòng lấy máu.

Phòng lấy máu đã có một nữ sinh ngồi sẵn ở đó đang cúi đầu sắn tay áo, lộ ra một bên cánh tay, trắng nõn mềm mại, nữ sinh kia nghe thấy tiếng động của bọn họ liền nhẹ nhàng mà quay đầu lại.

Khuôn mặt so với ánh trăng còn sáng ngời hơn, ánh mắt đen láy tựa như ánh sao chiếu thẳng vào đáy mắt Nhiếp Canh Lễ, Nhiếp Canh Lễ chỉ cảm thấy “bộp” một tiếng, tựa như có thứ gì đó trong lồng ngực rụng xuống. Lý Bích Vi thể nhưng lại chính là tiểu Trương Du mà đám Hồ Vệ Quốc luôn miệng nhắc đến.

Bác sĩ mặc áo choàng trắng bụng khay đi đến: “Có thể lấy máu rồi, hai người ai lấy trước đây?” Nhiếp Canh Lễ vội giật mình nói: “Bác sĩ lấy của tôi đi, tôi là nam sinh, thân thể khỏe mạnh hơn.”

Ánh mắt trong veo sáng ngời của Lý Bích Vi đảo lại đây. Nhiếp Canh Lễ phải cố gắng lắm mới bình tĩnh được, nhưng trong lòng vui mừng tựa suối nguồn tuôn ra. Trong lòng hân hào thét: “Cô ấy vừa mới nhìn mình, đang nhìn mình đó.”

Đáy lòng Nhiếp Canh Lễ dâng lên cảm giác khó tả, hân thiết nghĩ hẳn có thể vì ánh mắt này mà sinh tồn cũng có thể vì nó mà tìm đến cái chết.

Khi có thể về trường thì trời đã rạng sáng. Bởi vì hai vị giáo sư phải về khu tập thể giáo viên cho nên ở ngã ba gần trường học giao cho hai người một chiếc xe đạp, dặn dò Nhiếp Canh Lễ: “Em Nhiếp Canh Lễ, em nhất định phải đưa Lý Bích Vi về ký túc xá an toàn đó.”

Tất nhiên Nhiếp Canh Lễ vui vẻ đồng ý: “Thầy Từ yên tâm, em cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.”

Trên đường về Lý Bích Vi ngồi ở sau lưng hắn, trên người cô có hương thơm thoang thoang ngát ngào theo gió thổi đến khiến hắn hoảng hốt, tựa như là một giấc chiêm bao ngọt ngào.

Đường nhỏ đang sửa chữa, đá lớn nhỏ lổ nhô, tâm tình Nhiếp Canh Lễ vốn phiêu dật cho nên không để ý, vô tình vấp phải tảng đá bên đường hai người ngã lăn xuống dưới. Nhiếp Canh Lễ che chở cho cô, đầu gối đập vào hòn đá lớn, vô cùng đau đớn.

Nhiếp Canh Lễ bất chấp đầu gối bị thương, nâng cô dậy trước: “Bạn học Lý Bích Vi, bạn có sao không? Thực xin lỗi, thực xin lỗi, đều tại tôi không cẩn thận.” Lý Bích Vi ngượng ngùng lắc đầu: “Tôi không sao, còn bạn thế nào?”

Nhiếp Canh Lễ cũng lắc đầu, xin lỗi vạn phần: “Tôi cũng không có việc gì. Thật sự rất xin lỗi, hại bạn ngã đau như thế.” Lý Bích Vi mỉm cười: “Chuyện này không thể trách bạn được. Đoạn đường này đang tu sửa, hơn nữa ngay cả đèn đường cũng không có, mới có thể hại bạn bị ngã. Bạn đỡ xe chúng ta đi bộ trở về đi.”

Chuyện tốt đẹp vậy Nhiếp Canh Lễ quả là muốn còn không được. Từ nơi này đi bộ về ký túc xá nữ phòng chừng cũng phải mất hơn hai mươi phút, vừa rồi khi đi hắn thực sự cố tình đi rất chậm chính là muốn cho hai người có thời gian ở chung dài hơn một chút, nhiều hơn một chút.

Nhiếp Canh Lễ lên tiếng, lão đạo nâng xe dậy khiến cho Lý Bích Vi chú ý hỏi: “Bạn không sao chứ? Có phải đầu gối bị thương rồi không?” Nhiếp Canh Lễ: “Không sao cả, không sao cả.”

Hiển nhiên Lý Bích Vi để ý đến chân hắn cho nên cố gắng đi rất chậm. Nhiếp Canh Lễ cùng cô bàn luận về lịch sử, thơ ca, rồi thi cử ngày xưa, nguồn gốc nhà họ Mộ Dung, truyện của Quỳnh Dao, cả Đặng Lệ Quân. Lời lẽ khi nói của hai người khá tương đồng, rất là cùng chí hướng, Nhiếp Canh Lễ có cảm giác hận khi đã gặp cô quá muộn.

Đêm đông rét lạnh, một đoạn đường ngắn ngủn hai người cứ nhiên đi đến hơn nửa giờ mới hết. Khi về đến cửa lớn trường học, Lý Bích Vi nhẹ nhàng mà hỏi hắn: “Bạn có biết hát bài ‘Câu chuyện thành phố nhỏ’ của Đặng Lệ Quân không?”

Khi đó ca khúc của Đặng Lệ Quân thịnh hành cả nước. Nhiếp Canh Lễ ngại ngùng trả lời: “Tôi chỉ biết vài câu.”

Lý Bích Vi ngóng nhìn hắn mỉm cười, nụ cười kia so với pháo hoa đêm giao thừa còn chói mắt hơn vài phần. Cô nhỏ giọng, cực nhẹ ngâm nga: “Chuyện kể rằng thành nhỏ khi xưa tràn ngập vui vẻ hân hoan ..... Mời bạn gần xa cùng nhau đến thăm thành phố nhỏ chúng tôi .....”

Giọng hát của cô trong veo, mềm mại mà duy mỹ, ngọt ngào giống như Đặng Lệ Quân. Hơi thở ấm áp tựa như mật ngọt đêm đông làm cho người ta như trở về thành phố nhỏ trong bài hát.

Ánh trăng đêm đỏ dịu dàng trong veo như chậu nước bằng men sứ, mang theo ánh sáng mát lạnh, còn có những ánh sao lấp lánh khắp bầu trời tựa như những hạt kim cương dính đầy trên màn nhung màu đen tuyền.

Hiện giờ nhớ lại, những giai điệu bài hát kia tựa như vang vọng trong không gian. Nhiếp Canh Lễ chậm rãi ngâm nga: “Chuyện kể rằng thành nhỏ khi xưa tràn ngập vui vẻ hân hoan, mời bạn gần xa cùng nhau đến thăm thành phố nhỏ của chúng tôi .....”

Bây giờ tuổi đã cao, chỗ đầu gối năm đó bị đập xuống đường mỗi khi trái gió trở trời liền âm ỉ đau nhức. Tuy rằng đau nhức nhưng Nhiếp Canh Lễ thực sự thích cảm giác đau đớn này, giống như bất chợt nhắc nhở ông, ông cũng đã từng có một tình yêu khắc cốt ghi tâm.

Cảm giác đau đớn này là của Bích Vi mang đến cho ông. Mỗi lần tê rần, ông liền cảm thấy được giống như Bích Vi đang ở bên cạnh mình, vĩnh viễn vĩnh viễn bầu bạn bên ông.

Nhiếp Canh Lễ vuốt ve đầu gối, cúi đầu nói: “Bích Vi, hôm nay Trọng Chi đến nói cho anh biết, con dâu của chúng ta có thai rồi.”

“Bích Vi, hiện giờ chúng ta có cháu nội rồi . . . . .”

“Bích Vi, đó là cháu nội của em và anh .... Em có vui không?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Phiên ngoại Hứa Liên Trăn – Tưởng Chính Nam

Trên đài bàn công nhỏ trong phòng ngủ, không giống những người khác, Hứa Liên Trăn dùng hoa cỏ và một băng ghế sofa thoải mái để biến nơi này thành khoảng trời riêng của mình.

Hứa Liên Trăn ôm gối ôm nằm trên sofa ngoài ban công làm tổ suốt một buổi tối. Giờ phút này ở thành phố Đại Nhạn, vài tia nắng ban mai yếu ớt đang vén bức màn đêm đen để chào đón ngày mới bắt đầu.

Tối hôm qua sau khi từ tiệc rượu của Từ Lăng Minh trở về, đến bây giờ cô vẫn còn đang bị đắm chìm trong cảm giác hốt hoảng không thôi.

"Tưởng Chính Nam!" Cô thầm gọi ra cái tên này, chỉ ba chữ mà thực gian nan.

Vài năm qua, cô không chủ tâm để ý, cũng không tận lực mà trốn tránh, cho nên cô cũng biết được một chút chuyện của hắn. Tỷ như sau khi cô rời khỏi Lạc Hải nửa năm, hắn liền kết hôn cùng Tiền Hội Thi; tỷ như, báo chí đều nói hắn và Tiền Hội Thi cùng nhau đến Barcelona hưởng tuần trăng mật; tỷ như, hắn và Tiền Hội Thi khoác tay nhau cùng dự tiệc này tiệc nọ; tỷ như hơn một năm trước ba hắn bị đưa đi để điều tra án. Gần đây, lại là tin tức hắn và Tiền Hội Thi mới vừa ly hôn.

Thế nhưng, cô cũng chỉ là biết đến thế. Tựa như xem một bản tin giới giải trí trên báo vậy, lướt qua rồi thôi. Trong lòng cô không còn chua xót đau đớn như trước, thời gian, đem hết thảy bi thương nén chặt lại, giờ cũng chỉ là thân nhiên đón nhận.

Trước ngày cô rời khỏi Lạc Hải, cô đã gọi cho hắn một cuộc điện thoại cuối cùng. Khi đó, trong đầu cô âm thầm tự nói với chính mình: "Hứa Liên Trăn, vì đứa nhỏ, hãy cứ gọi cho anh ta ba cuộc điện thoại. Bất kể là như thế nào, ít nhất này cũng đã từng cố gắng vì con. Về sau không bao giờ hối hận nữa, cho dù phải đối mặt với con, này cũng sẽ không phải cảm thấy áy náy."

Cô quả thật đã gọi cho hắn, một lần, hai lần rồi đến ba lần. Cuối cùng Hạ Quân tiếp máy, nhưng cô lại nghe thấy một giọng lãnh khốc đầy chán ghét chưa từng thấy của hắn: "Cậu hỏi cô ta, cô ta chê tiền vẫn còn ít hay là cô ta muốn tham gia hôn lễ của tôi? Cậu nói cho cô ta biết, từ nay về sau, không cần gọi điện thoại đến đây nữa."

Dù là trước khi gọi đến cho hắn đã biết trước kết quả sẽ thế này, nhưng khi nghe đến những lời nói này của hắn, khoảnh khắc đó, Hứa Liên Trăn cảm giác trái tim mình đau đớn tựa như đang có ngàn mũi nhọn đâm xuyên qua.

Từ nay về sau, cô và hắn sẽ không liên quan gì đến nhau nữa!

Kỳ thật, ngay thời điểm ban đầu, cô đã biết kết cục giữa hai người sẽ như thế này. Nhưng hắn trăm phương nghìn kế uy hiếp cô quay về bên hắn, trong những lúc ngẫu nhiên, cô luôn hy vọng trong hắn sẽ có chút gì đó giống như tình yêu.

Đúng vậy, tận nơi sâu thẳm nhất đáy lòng cô, cô đã từng hy vọng, hắn uy hiếp cô, giống như những diễn viên nam trong phim truyền hình, là bởi vì hắn yêu cô, nhưng mà, Hứa Liên Trăn phát hiện cô sai rồi. Ngay từ ban đầu, cô biết, hắn đối với cô, dù là gì đi nữa, trong lòng hắn từ trước tới giờ chưa bao giờ là tình yêu.

Sau khi có đứa nhỏ, Hứa Liên Trăn từng mấy ngàn mấy vạn lần tưởng tượng, nếu cô nói cho hắn, thì kết quả sẽ thế nào? Thế nhưng dù nghĩ bao nhiêu đi chăng nữa, cô cũng không thể tưởng tượng ra được tương lai của hắn và cô rốt cục sẽ đến đâu. Ánh mắt lạnh lùng xa cách kia, những lời vô tình của hắn, khiến cô cảm giác được, có lẽ nếu lúc đó cô buột miệng nói ra cho hắn, bọn nhỏ sẽ xa rồi cô mãi mãi.

Chính vì câu nói cuối cùng của hắn, đã khiến Hứa Liên Trăn tuyệt vọng hoàn toàn. Sau đó, cô mượn con tuyệt vọng này mà xoa người rồi đi, rồi đi trong đau đớn, không còn một chút lưu luyến gì nữa!

Từ nay về sau, hắn với cô mà nói, cũng chỉ như một người qua đường mà thôi.

Lúc hắn kết hôn, internet, TV đều đưa tin âm ỉ, thời điểm đó, cô quả thật vô cùng vô cùng khổ sở, trong lòng ngực đau đến không thở nổi, gần như là hít thở không thông. Có lẽ bọn nhỏ trong bụng cũng cảm nhận được điều này, càng không ngừng đá cô. Cô vẫn nhớ mãi khi đó cô vỗ về bụng, một mình ngồi trong căn phòng trống vắng, thủ thi với các con: "Cục cưng, các con ngoan nào, đừng đá mẹ đau, để cho mẹ khóc một lần cuối cùng này nữa thôi. Khóc xong rồi, mẹ sẽ không bao giờ để mình rơi lệ nữa."

Bọn nhỏ thực ngoan, thực nghe lời. Vì thế, cô ngồi bó gối sau bức màn cửa, mặc cho lệ rơi đầy mặt. Nước mắt này mang theo những kí ức về hấn, lắng lặng rơi vào không khí rồi tan biến.

Từ lần đó trở đi, mỗi khi nhìn thấy tin tức liên quan đến hấn, cô thực sự đã có thể làm cho mình thân nhiên như không có chuyện gì. Bởi vì cô đã hứa với các con.

Tối hôm qua gặp lại hấn quả là người ngờ. Càng làm người ta bất ngờ hơn chính là, cô lại bị sắp xếp ngồi cùng một bàn với hấn. Suốt buổi tiệc tối, cô tựa như một con rối gỗ để mặc người ta giật dây, mọi người nói gì thì cô làm như thế. Có điều, trong cái rui cũng có cái may, ít ra cô cũng để bề ngoài của mình luôn luôn bình thản ung dung.

Năm đó, kỳ thật giữa cô và hấn rốt cuộc là gì, Hứa Liên Trăn vẫn không rõ. E rằng thời gian đã trôi qua mấy năm, Hứa Liên Trăn vẫn không thể hiểu được như thế! Ái dục triển miên qua lại, hơi âm thân thể hấn, đôi môi hấn, nụ hôn của hấn, đôi lúc trong cơn mê man nhớ lại, cô đều cảm thấy chính mình lại rơi vào cơn mê bất tận.

Cả mấy tiếng đồng hồ tối hôm qua, ngay cả ánh mắt cô cũng không nhìn hấn lấy một lần, quả thực lạnh nhạt như với người người xa lạ.

Hạ Quân thì ngược lại, lúc cô và Niên Đông Thịnh sóng bước rời đi, ở ngay cửa ra vào anh ta chào hỏi cô: "Hứa tiểu thư, xin chào."

Hứa Liên Trăn dịu dàng mỉm cười: "Hạ tiên sinh, chúc anh mọi chuyện đều tốt đẹp."

Hạ Quân không nói thêm gì, chỉ hơi cúi người xuống: "Cảm ơn, Hứa tiểu thư, hẹn gặp lại."

Hứa Liên Trăn lại mỉm cười: "Tạm biệt."

Cứ như vậy rời đi, rồi về tới nhà.

Tất cả mọi chuyện lại yên ả tựa như mặt nước phẳng lặng của hồ sâu, một chút gợn sóng cũng không có.

Mà cô, một mình lẳng lặng sau tấm rèm cửa trên ban công, ngắm nhìn ánh đèn đêm của những mái nhà ở thành phố Đại Nhạn, suốt một buổi tối như thế.

Dù sao cũng không ngủ được, Hứa Liên Trăn từ sofa đứng dậy, xoa xoa cái cổ cứng ngắc, xỏ chân vào dép lê, đi vào phòng ngủ.

Đi chợ mua một chút tôm cua, hầm một nồi cháo hải sản mà bọn trẻ thích ăn nhất. Nếu hôm nay may mắn, còn có thể mua được một ít trứng gà ta, làm cho bọn trẻ món bánh pudding trứng gà.

Cô duy nhất cảm thấy có lỗi, đó chính là hai đứa con trai của cô, cô đã khiến hai con vĩnh viễn không có được tình thương của ba. Nhưng cho dù như vậy thực ích kỷ, cô cũng muốn giữ hai con ở bên mình. Chỉ vì thế gian này có hai đứa con này, cô mới có thể hiểu được trong cuộc sống này vẫn còn hạnh phúc, vẫn còn những điều tốt đẹp, cô mới có thể cảm thấy được nhân sinh này không còn gì để tiếc nuối.

Thời tiết lúc này, nóng lạnh cân bằng, nhiệt độ lý tưởng, đây chính là mùa đẹp nhất ở Đại Nhạn. Hứa Liên Trăn dọc theo ngã tư đường, bước chân chậm chậm mà đi. Vài năm qua, thành phố này đối với cô mà nói, ngay cả không khí cũng quen thuộc đến như vậy. Ngũ Phúc, Lạc Hải thế nhưng lại chỉ là những chôn qua đường của cô, vội vàng mà qua.

Năm đó, cũng giống như lần đầu tiên cô rời khỏi Lạc Hải, vai đeo túi xách, thất hồn lạc phách lại một lần nữa quay lại Đại Nhạn, đến gõ cửa nhà chị Kiều.

Vào ở trong căn phòng nhỏ nhỏ nhà chị Kiều, muốn tiếp tục được giúp việc trong cửa hàng quần áo. Chị Kiều thương cô, nói thế nào cũng không nỡ để cho một cô gái đang mang thai bận rộn. Sau đó, khi Niên Đông Thịnh biết cô quay về, liền giao cho cô một ít công việc hoàn thành thiết kế có thể làm tại nhà.

Cô vô cùng biết ơn chị Kiều và Niên Đông Thịnh, thời gian qua xem cô như người nhà mà tiếp nhận cô, chăm sóc cho cô và hai đứa nhỏ. Nếu không có hai người họ, cô nhất định sẽ phải chịu khổ hơn rất nhiều rất nhiều lần.

Những năm gần đây, cô sống rất tốt, luôn vui vẻ, mệt cũng không cảm thấy mệt. Nếu nói có chút gì khó khăn, thì chính là vì câu hỏi của hai con: "Mẹ, ba ba chúng con đâu? Ba ba ở nơi nào?"

Quả thực bạn đừng nghĩ những cảnh phim trên TV chỉ là dựng lên theo kịch bản, cuộc sống thực tế luôn phong phú muôn màu, bọn nhỏ chính là luôn hỏi cô như vậy.

Nhưng cô không thể nói dối giống như nữ diễn viên chính trong phim được: "Ba ba của các con đang ở một nơi rất xa rất xa." Nơi rất xa rất xa như vậy, bình thường chính là chi thiên đường. Tưởng Chính Nam vẫn sống rất khỏe mạnh, tay ôm vợ đẹp, mọi chuyện xuôi gió thuận buồm, cho dù hai người không là gì của nhau, Hứa Liên Trăn vẫn không thể nguyên rủa hấn như vậy, huống chi nếu xem khoảng cách hai nơi mà nói, Lạc Hải cách Đại Nhạn cũng chẳng bao xa.

Vẫn nhớ lần đầu tiên bọn nhỏ hỏi cô, cô vì chuyện hai con trưởng thành sớm mà sưng sò mắt hai ngày, sau đó mới hé miệng mỉm cười, tinh tế giải thích: "Chuyện là như thế này, ba ba và mẹ đang tay trong tay, đi mãi đi mãi, bỗng nhiên không cẩn thận mà lạc mất nhau. Mẹ cũng đi tìm, đi tìm a, thế nhưng tìm cách nào cũng không thể tìm thấy được ba ba các con..." Hứa Liên Trăn xòe hai tay nhún vai, chỉ biểu tình bất đắc dĩ: "Cho nên a, mẹ không còn

cách nào để nói cho ba ba biết ba ba có hai cục cưng đáng yêu như các con, các con hiểu chưa?"

Hai đứa nhóc cái hiểu cái không gật gù đầu, ngây thơ tiếp tục hỏi tiếp: "Mẹ, vậy vì sao ba ba không tới tìm chúng ta?"

Hứa Liên Trăn lại thất thần một lần nữa, sau đó mới nói: "Ba ba đương nhiên là đang đi tìm chúng ta, chẳng qua là đến bây giờ ba ba vẫn chưa tìm thấy mà thôi."

Bọn nhỏ bặm riết không tha: "Thế thì khi nào ba ba mới có thể tìm được chúng ta à mẹ?" Hứa Liên Trăn xoa nhẹ mái tóc non mềm của con trai, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: "Mẹ cũng không biết nữa."

Sau khi lấy lại tinh thần, Hứa Liên Trăn vẫn không quên dạy hai con trai một bài học nhỏ, kết quả của cuộc nói chuyện vừa rồi: "Cho nên, khi các con đi dạo phố với người lớn, các con nhất định phải nắm tay người lớn thật chặt. Bằng không sẽ bị lạc giống như ba ba, tìm mãi mà vẫn không thấy mẹ, biết chưa?"

Tìm không thấy mẹ, hai đứa nhỏ lộ ra vẻ kinh hoàng sợ hãi, gật đầu thật mạnh, ý là con các hiểu rồi.

Từ đó về sau, chỉ cần bọn nhỏ hỏi ba ba, Hứa Liên Trăn sẽ lấy lý do này ra thoái thác. Cô lừa gạt bọn nhỏ, dần dần cũng chính là lừa gạt mình. Cảnh giới cao nhất của nói dối chính là làm cho ngay cả bản thân mình cũng tin đó là thật sự. Có lẽ cô cũng gần đạt được cảnh giới đó rồi.

Nhưng mà mỗi khi đi dạo phố ăn com mua sắm, nhìn thấy gia đình người ta tay trong tay, hoặc là bọn nhỏ sau khi đi nhà trẻ về, thấy con nhà người ta có ba ba đến đón, trong lòng Hứa Liên Trăn không phải không hâm mộ, không phải không tiếc nuối.

Bây giờ bọn nhỏ lớn hơn một chút, mỗi khi nhớ tới ba ba, cư nhiên lại đồng thanh cùng nhau an ủi cô: "Mẹ, chờ chúng con lớn rồi, chúng con sẽ giúp mẹ đi tìm ba ba."

Chỉ là tìm không thấy thôi!

Hắn đã có vợ của hắn, chẳng bao lâu sẽ có những đứa con nữa.

Rốt cuộc cô tìm không được hắn! Bọn nhỏ như vậy!

Mỗi khi nghĩ đến đây, trong lòng cô lại dâng lên nỗi đau khó có thể nói thành lời!

Hứa Liên Trăn ngửa đầu nhìn ngọn đèn trong vắt trên không trung, thờ dài một hơi thật sâu. Cô đã rất lâu rất lâu rồi không nghĩ tới Tưởng Chính Nam như thế này!

Mua nguyên liệu nấu ăn về nhà, ninh một nồi cháo đầy ắp, cùng các con dùng bữa sáng thơm ngào ngạt, sau đó đưa hai đứa sang nhà chị Kiều cửa đối diện, gấp một cái thật dài: "Chị Kiều, chị làm bảo mẫu trông hai đứa giúp em một lúc. Tối hôm qua em mất ngủ, giờ em về nhà ngủ bù đây."

Chị Kiều nhàu mày nói: "Dạo này lại có case thiết kế nào lớn à? Không phải mới nhận được dự án bên Hoa Cảnh sao?"

Hứa Liên Trăn bóp trán, làm bộ khổ não: "Trong tay em chỉ còn một chút việc lung tung thôi, đang dẹp lại vì chưa có cảm hứng. Chị biết đó, mất cảm hứng là chuyện đau khổ nhất trần đời này a." Chị Kiều cười cười phui chút bụi bặm dính trên áo cô: "Buổi tối bảo dì Chu chưng óc eo cho em ăn."

Nghe vậy, cả khuôn mặt Hứa Liên Trăn nhăn nhó: "Em không ăn đâu!" Chị Kiều cười ha ha đẩy cô về: "Ăn gì bỏ nấy, ai bảo em làm thiết kế, việc này hao tổn trí óc nhất đấy. Ngoan ngoan đi ngủ đi."

Trong phòng đã không còn hai đứa tiểu quý phá phách, yên tĩnh đi hẳn, nhưng như vậy lại khiến cô cảm thấy không quen. Hứa Liên Trăn lẩn qua lộn lại, hồi lâu mới đi vào giấc ngủ.

Trong phòng đã không còn hai tiểu quý nghịch ngợm trở nên vô cùng yên tĩnh, nhưng lại khiến cô cảm giác có chút không quen. Hứa Liên Trăn lẩn qua lộn lại, hồi lâu mới chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ của cô cũng không được an ổn, chuyện cũ trước kia lần lượt kéo về.

Mãi cho đến khi chuông cửa ầm ầm vang lên một hồi, Hứa Liên Trăn mới miễn cưỡng mở mắt. Mở cánh cửa ra, hóa ra là dì Chu bảo mẫu. Hứa Liên Trăn có chút kinh ngạc, từ trước tới giờ mỗi lần đến bữa cơm đều là chị Kiều đích thân đi gọi cô dậy ăn, liền hỏi: "Chị Kiều đâu đi?"

Dì Chu: "Mới có một vị khách tới đây, Niên phu nhân đang trò chuyện cùng người ta."

Thì ra là thế! Hứa Liên Trăn lại hỏi thêm một câu: "Cháu có biết người đó không?"

Dì Chu: "Dì thấy vị tiền sinh này hình như là lần đầu tiên đến."

Lần đầu tiên đến, thế thì cô không biết cũng phải, Hứa Liên Trăn bởi vì đang mặc đồ trong nhà không tiện cho lắm, vì thế cô quay trở lại phòng mình, thay một chiếc áo len thụng màu xanh ngọc, cùng một chiếc quần dạ bó màu vàng nhạt. Ngoại trừ lúc làm việc, bình thường cứ đồ nào thoải mái là cô sẽ mặc đồ đó.

Vừa vào đến cửa, liền nhìn thấy chị Kiều đang ngồi uống trà cùng vị khách trong phòng khách. Cur nhiên không thấy hai tên nhóc tiểu quý nghịch ngợm phá phách kia đâu, phòng chừng là đang bị ép chơi đùa trong phòng.

Chị Kiều mỉm cười ngoắc tay với cô: "Liên Trần, mau lại đây. Để chị giới thiệu cho em biết ân nhân của Bi Bi. Chị ấy mà, hôm nay đúng là có quý nhân giúp đỡ nên chị mới may mắn gặp được người năm đó đã hiến tủy cho Bi Bi..."

Trong nháy mắt tiếp theo, khi Hứa Liên Trần nhìn thấy sườn mặt của vị khách kia, đường cong hoàn mỹ tựa như một vị thần, cô chợt như hít phải một ngụm khí lạnh buốt, rơi vào hố sâu kinh hoàng, mấy câu nói kế tiếp của chị Kiều một chữ cô cũng không nghe được vào tai.

Người đó thế nhưng lại là Tưởng Chính Nam!

Trên thế giới này còn có chuyện nào hoang đường hơn chuyện này nữa không? Sao lại có thể là Tưởng Chính Nam? Người kia sao có thể là Tưởng Chính Nam?

Cô bỗng dung nhớ tới tối hôm qua khi cùng Hạ Quân hàn huyên, Niên Đông Thịnh đứng cạnh cô luôn cau mày nhìn chăm chăm vào Hạ Quân hồi lâu, đến lúc vào trong thang máy rồi, bỗng không đầu không đuôi nói một câu: "Không hiểu sao anh cứ cảm thấy người này rất quen mặt, hình như đã gặp ở nơi nào rồi thì phải." Nghĩ cả nửa ngày mà vẫn không thể nghĩ ra, vô vô trán bắt đầu đi thờ dài: "Hiện tại đầu óc anh đúng là, trí nhớ càng ngày càng tệ."

Hứa Liên Trần hoảng hốt hồi lâu, từ trong dòng suy nghĩ của mình tỉnh lại cô nghe thấy chị Kiều đang giới thiệu hẳn với cô: "Liên Trần, đây là Tưởng Chính Nam tiên sinh, người Lạc Hải." Chị Kiều lại quay sang mỉm cười với Tưởng Chính Nam "Đây là cô em gái của tôi, Hứa Liên Trần."

Tầm mắt Tưởng Chính Nam tựa như vừa đi xuyên suốt bốn mùa xuân hạ thu đông của mấy năm qua, cuối cùng chậm rãi dừng lại trên khuôn mặt cô, hẳn nhìn cô tha thiết, mỉm cười mở miệng: "Đã lâu không gặp."

Rất nhiều năm sau, Hứa Liên Trần hỏi Tưởng Chính Nam "Vi sao lại chọn ở nhà chị Kiều để gặp em? Lại còn tỏ ra là quen biết em nữa?" Tưởng Chính Nam hôn cô, nhẹ nhàng mà đáp lại một câu: "Bởi vì ở nơi nào có chị Kiều em mới không thể đuổi anh đi." Hứa Liên Trần nghiêng đầu nghĩ nghĩ, bật cười: "Nói vậy cũng đúng, ai bảo anh là ân nhân của Bi Bi cơ chứ, chị Kiều che chở anh còn hơn cả em! Nghĩ lại mà coi, đến bây giờ chị ấy vẫn còn bên anh hơn."

Thế nhưng thời điểm kia, Hứa Liên Trần chỉ biết gắng sức mình để giữ cho bề ngoài luôn được trấn tĩnh. Sau khi ăn xong, chị Kiều ra hiệu bảo Hứa Liên Trần đưa Tưởng Chính Nam xuống lầu. Chị Kiều chưa bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể 'đẩy mạnh tiêu thụ' mà đem cô bán đi, cho nên lần này đây cũng không ngoại lệ!

Hai người sống vai mà đi, đối với Hứa Liên Trần, mỗi một bước đều giống như đeo chì ở chân, khiến cô bước đi thật nhọc nhằn. Một đoạn đường ngắn ngủi, hai người họ đều trầm mặc không nói gì. Hai mắt cô chỉ luôn nhìn thẳng về phía trước, Tưởng Chính Nam thực bất ngờ lại không hề nói gì, chỉ lẳng lặng mở cửa xe ra.

Thân thể cứng ngắc, trong lồng ngực có cảm giác khó nói thành lời, Hứa Liên Trần trong lúc nhất thời không biết đây là may mắn hay là chưa xót. May mắn là hẳn nhìn thấy bọn nhỏ nhưng lại không hề cảm thấy hoài nghi. Đây đúng là điều mà cô muốn, thế nhưng sao cô lại cảm thấy chưa sót trong lòng?

Trước khi lên xe, Tưởng Chính Nam mới xoay người lại mỉm cười với cô, thần nhiên nói: "Nhất định chúng ta sẽ gặp lại!"

Cô chợt giật mình, tựa như bị sét đánh trúng, không thể tin được mà ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Trong mắt Tưởng Chính Nam lúc này có một tia kiên định mà cô vô cùng quen thuộc, còn có..... Còn có một chút gì đó mà cô chẳng thể nhận ra.

Lần nữa gặp lại là ở tiệc liên hoan ở Hoa Cảnh Thế kỷ của Từ tổng. Lần đó Niên Đông Thịnh bận việc riêng, không thể tham dự, cho nên cô đành phải làm đại diện toàn quyền của công ty mà tham gia buổi tiệc này.

Đẩy cửa đi vào, cô liền nhìn thấy Tưởng Chính Nam đang ngồi ngay tại bàn tiệc. Cô rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, đành phải đi lên.

Tại đây cô đã gặp phải chuyện xấu hổ nhất trong cuộc đời mình. Đường đường là Tưởng Chính Nam cư nhiên lại đi lột vỏ cả một đĩa tôm, trước mặt đám người Từ tổng không chút e dè mà đẩy nó đến trước mặt cô.

Phản ứng của Hứa Liên Trần là đứng phắt dậy, giống như có con bọ cạp đang đậu dưới chân cô vậy. Cô cực lực trấn tĩnh, nói một câu với Từ tổng: "Ngại quá, tôi xin phép vào nhà vệ sinh một lát."

Chờ đến khi cô quay trở lại, đám người Từ tổng đã đi mất từ lúc nào. Bên trong gian phòng thuê lớn như vậy chỉ còn một mình Tưởng Chính Nam, hắn nói: "Nếu em không ngại có thể ngồi xuống cùng tôi ăn hết bữa cơm này hay không?"

Hứa Liên Trần khách khí mỉm cười, tựa như người trước mặt cô lúc này chỉ là một đối tác làm ăn rất bình thường: "Tưởng tiên sinh, ngại cứ dùng từ từ. Tôi còn có việc, xin thứ lỗi cho tôi không cùng ngài được."

Bỗng cô nghe thấy thanh âm của Tưởng Chính Nam vang lên sau lưng: "Tuyền Tuyền sắp kết hôn với Nhiếp Trọng Chi. Con bé nói con bé rất muốn được gặp em." Bước chân của Hứa Liên Trần chợt dừng lại.

Tuyền Tuyền, những năm gần đây, cô luôn nhớ tới cô ấy, nhớ nụ cười ngọt ngào, nhớ sự tốt đẹp vô cùng thuần khiết, trong cuộc đời lênh đênh của cô, cô gái đó từng cho cô một tình bạn thật đẹp đẽ, đẹp đến mức khiến cô cả đời này cũng không thể nào quên được.

Không thể ngờ được, một hồi quanh đi quẩn lại, cuối cùng cô ấy lại không đến với Diệp Anh Chương.

"Những gì nên biết tôi đều đã biết hết, chúng ta ngồi xuống trò chuyện một lát được không?"

Lời ít mà ý nhiều khiến cô hiểu được, bí mật mà cô vẫn luôn cất giấu rốt cuộc không thể giữ được nữa.

Không lâu sau, Trương Chính Tuyền và mẹ là bà Lục Ca Khanh đích thân đến thành phố Đại Nhạn một lần, Trương Chính Tuyền nhẹ nhàng tiến lên: "Liên Trăn." Mà cô cũng chỉ cất lên được một tiếng gọi: "Tuyền Tuyền..."

Hai người không hề nói lời nào, chỉ lẳng lẳng mà nhìn vào mắt nhau, sóng nước ằng ằng dâng lên.

Lục Ca Khanh gặp được hai đứa bé phần điều ngọc mài, tay trái ôm đứa này tay phải kéo đứa kia, trầm trồ khen ngợi không ngớt lời. Lúc gần đi, bà cầm tay Liên Trăn mà vỗ nhẹ, ngập ngừng hồi lâu, bà mới cất lời: "Năm đó là...."

Hứa Liên Trăn ngắt lời của bà, cô khẽ mỉm cười: "Bác gái, cháu hiểu mà. Nuôi con mới biết lòng cha mẹ, cháu đều hiểu, những chuyện đó cháu đã quên rồi."

Cách một tuần, bà Trương lại tự mình lại đây, Trương Chính Tuyền nói: "Liên Trăn, cậu đừng chê mẹ mình phiền. Bà ấy bây giờ chỉ có khi nào đến Đại Nhạn mới cảm thấy vui về thôi."

Hiện giờ Trương gia mưa gió vật vờ, vì chuyện của ông Trương mà khiến bà Trương suy sụp phải nằm viện, một vị phu nhân trang nhã, đẹp đẽ quý phái, thì giờ chỉ còn vẻ tang thương bạc tóc.

Dưới sự đồng ý của Hứa Liên Trăn, dần dần, bọn nhỏ cũng quen với chuyện cứ mỗi thứ bảy, chủ nhật cuối tuần bà Trương và Trương Chính Nam lại đến chơi, mãi cho đến một ngày, có một chiếc xe riêng đến đưa ba mẹ con về Trương gia ở Lạc Hải, Hứa Liên Trăn mới biết, thì ra là ông Trương muốn được gặp hai cháu.

Sau đó vì hai con trai, cô lại kết hôn cùng Trương Chính Nam.

Nhưng quả thực là “đồng ý nan bình”!

*Đồng ý nan bình có nghĩa là hai người đã thống nhất suy nghĩ nhưng khi sống cùng vẫn khó khăn gượng gạo vì ko thể mở lòng.

Cho dù là ở trước mặt bọn trẻ trẻ già vờ thân mật thế nào, nhưng khi còn hai người họ vẫn lạnh nhạt với nhau. Trương Chính Nam đối xử với cô, không thể nói là không tốt, nhưng dường như giữa hai người vẫn luôn thiếu gì đó.

Có lẽ phải nói là hần vô cùng vô cùng cẩn thận mà đến gần cô.

Nếu không phải chuyện chiếc áo dính máu kia, có lẽ hai người cả đời này sẽ mãi đối với nhau lạnh nhạt như vậy.

Ngày ấy cô sau khi tắm xong đi ra, vào phòng thay quần áo, lại thấy hần đang đứng ngay người trước tủ quần áo, trong tay cầm chiếc áo mà hần mặc trong lần tai nạn kia.

Trương Chính Nam chậm rãi xoay người lại, Hứa Liên Trăn rốt cục cũng thấy rõ hần đang cầm gì, chiếc áo dính máu này cô vẫn luôn cẩn thận cất nó trong góc tối nhất trong tủ quần áo của mình.

Cô từ từ giương mắt, nhìn vào đôi mắt thăm thẳm tựa như đáy hồ nước sâu của Trương Chính Nam, trong ánh mắt ngạc nhiên của hần còn có một tia khác lạ đang dâng lên mà cô không thể hiểu nổi.

Hần nói: "Nếu anh nhớ không lầm, máu trên áo này đều là của anh phải không?"

Hai người trầm mặc.

Cách một lát, hần nhẹ nhàng mà lên tiếng: "Một năm đó, sau khi tỉnh lại từ trận tai nạn, ý niệm duy nhất trong đầu anh đó chính là muốn gặp em. Nhưng em đã đi rồi, không biết đi nơi nào. Anh bảo Hạ Quân thuê thám tử đi tìm em, nếu không phải vì em dùng tám chi phiếu kia rút tiền thì thám tử căn bản đã không tìm ra em, cũng không điều tra được bệnh tình của Bì Bì."

Hần nói ý niệm duy nhất trong đầu khi tỉnh lại đó là muốn gặp cô, Hứa Liên Trăn nhất thời ngắc ngẩn cả người.

"Anh lúc ấy hận em vô cùng, chỉ mong có thể bóp chết em ngay lập tức. Vậy mà anh cư nhiên lại còn ngốc nghếch ở trong công ty ban hành một đợt phúc lợi, đứng ra tài trợ cho tất cả nhân viên trong công ty được kiểm tra sức khỏe, chính là vì giúp em tìm được tùy thích hợp với Bì Bì. Cuối cùng không nghĩ tới, người đó ấy vậy mà lại là anh." Vì thế hần mới làm một giao dịch với cô, mục đích chỉ là vì giữ cô lại bên cạnh mình.

"Sau khi em trở lại Lạc Hải, mỗi ngày anh sống như một kẻ điên, nghĩ muốn tra tấn em lại không nỡ, muốn đối xử với em tốt một chút lại không cam lòng. Thời điểm đó, vừa lúc xuất hiện Tiền Hội Thi... Anh bắt đầu hẹn hò với cô ta, sau đó âm thầm quan sát phản ứng của em, mỗi ngày em đều rất vui vẻ, không phải cùng Tuyền Tuyền đi ăn cơm thì là vui đùa ầm ĩ với đồng nghiệp. Anh tự nhủ với mình, Trương Chính Nam, mày đừng ngốc nữa, người mà Hứa Liên Trăn thích chỉ là Diệp Anh Chương mà thôi. Cô ấy vẫn luôn thích Diệp Anh Chương... Cô ấy đối với mày chưa bao giờ là thích...." Sau đó,

hắn liền cầu hôn Tiền Hội Thi!

Hứa Liên Trăn giống như bị người ta đâm hết tất cả huyết đạo trên người, không thể nhúc nhích nửa phần.

"Thế nhưng bây giờ, dường như anh đã biết được một chuyện vô cùng quan trọng." Trương Chính Nam từng bước một đi tới gần cô: "Hứa Liên Trăn, em chỉ cần nói cho anh biết, vì sao em lại giữ lại chiếc áo này? Em nói đi?"

Hứa Liên Trăn kinh ngạc nhìn hắn từng chút từng chút một đến gần mình.

Trương Chính Nam: "Đã qua nhiều năm như vậy, tại sao em còn chưa ném nó đi? Tại sao chứ?"

Trương Chính Nam nói: "Hứa Liên Trăn, anh đã vì em làm nhiều điều như vậy, cho tới bây giờ em chưa từng nghĩ rằng đó là vì sao ư?"

Hắn ghen ngào: "Là bởi vì anh yêu em, yêu em nhiều đến vậy. Nhưng em lại không hề biết, anh chưa bao giờ để em biết."

Hứa Liên Trăn vẫn đứng đó, cô cảm giác mình lúc này giống như một bức tượng đã hóa đá!

Hắn nói: "Nếu không phải là vì yêu em, năm đó anh sao phải quyên tặng tùy cho Bì Bì? Nếu không phải là yêu em, anh vì sao phải uy hiếp em quay về bên mình? Nếu không phải là vì yêu em, đến bây giờ tại sao anh lại xuất hiện bên cạnh em?"

Hắn hỏi cô: "Vậy còn em? Rốt cục là vì cái gì? Vì cái gì lại giữ tấm áo này của anh? Vì cái gì lại sinh Tuấn Văn, Tuấn Hữu cho anh? Tại vì sao chứ?" Cuối cùng thì hắn đã đem tất cả những lời chất chứa trong lòng nói ra ngoài miệng, một khắc kia, hắn chưa bao giờ cảm thấy mình vui sướng như thế.

Hứa Liên Trăn chỉ biết lẳng lặng mà nhìn hắn.

Hắn không biết, cô vẫn đang đợi, vẫn luôn chờ đợi, chờ đợi một người.

Ngày ấy cô quyết định gả cho hắn, ngoại trừ là vì bọn trẻ, vì chị Kiều, vì Tuyền Tuyền luôn không ngừng khuyên bảo, mà còn là vì cô gặp lại Hứa Tiểu Bạch. Có lẽ, hiện tại hắn phải gọi nó là "Lão Bạch" mới đúng.

Dưới ánh hoàng hôn, hắn dắt Tiểu Bạch lẳng lặng đứng dưới lầu nhà cô, một người một chó, trong khung cảnh mặt trời chiều ngã về tây. Bóng dáng hắn bị bao phủ bởi ánh nắng vàng rực cuối ngày, toát lên một vẻ tịch mịch thê lương không nói nên lời. Giống như hắn luôn đứng đó chờ đợi, chờ đợi cô đi đến.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới cuộc đời này vẫn còn được gặp lại Tiểu Bạch, hắn đã không ném Tiểu Bạch đi.

Cô chậm rãi đến gần, Tiểu Bạch tựa như người được hơi thở của cô, nhanh nhẩu chạy tới bên cô...

Tiểu Bạch vẫn nhớ cô.

Cô vui đầu vào giữa bộ lông mềm mại sạch sẽ thơm ngát của Tiểu Bạch, một khắc kia tình thần cô vô cùng thanh thản, nhẹ nhàng nhắm mắt, nói ra quyết định của chính mình: "Trương Chính Nam, tôi đồng ý."

Đồng ý kết hôn cùng hắn, mặc kệ về sau sẽ là một vết xe đổ, hay là chặng đường hạnh phúc đang chờ đón cô!

Mãi về sau cô mới biết được, nếu để cho chú chó của mình không ngừng ngửi thấy mùi của chủ nhân, cho dù là chủ nhân của nó đi mãi không về, chú chó đó cũng sẽ nhớ mãi không quên. Đây là Hạ Quân nói cho cô.

Ngày nào đó, Hạ Quân còn cô rất nhiều rất nhiều chuyện mà cô không được biết. Tỷ như ba cô là ông Hứa Mưu Khôn xuất viện thế nào, nằm viện thế nào; tỷ như Trương Chính Nam không chỉ một lần đến bệnh viện hỏi thăm sức khỏe của ba cô; tỷ như phần mộ của ba cô; tỷ như sợi dây chuyền cổ kia; tỷ như sau khi kết hôn Trương Chính Nam vẫn ở lại căn phòng trọ kia; tỷ như...

Hạ Quân cuối cùng chậm rãi mỉm cười, nói một câu: "Trương phu nhân, cô và Trương tiên sinh cũng không còn trẻ nữa."

Đúng vậy, đều không còn trẻ nữa, không yêu nhau liền sẽ già đi!

Hứa Liên Trăn tắm rửa xong đi ra, liền nhìn thấy Trương Chính Nam đang đứng tựa mình lên thành lan can ngoài ban công ngắm cảnh đêm xa xa.

Cô không biết vì sao hắn lại mang cô đến Barcelona, vào ở căn phòng khách sạn mà hai người từng ở năm năm trước. Ngày hôm đó, chính là những ngày tươi đẹp nhất trong cuộc đời cô.

Tuy rằng, sau này biết đó chỉ là giả. Nhưng những gì hắn đã cho cô, suốt một tuần, không hề có người nào khác, chỉ có hắn và cô, còn có con của hai người.

Ở trong này, không biết con muỗi từng hút máu của cô và hắn, có phải đã sinh sôi nảy nở ra rất nhiều rất nhiều con cháu rồi hay không? Không biết rạp chiếu phim kia còn chiếu những bộ phim vui buồn li hợp? Cũng không biết tiệm trang sức ở ngã rẽ có còn đó hay đi nơi nào?

Trương Chính Nam chậm rãi xoay người lại, phía trên người hắn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cổ áo khê nói rộng, tay áo xắn tới khuỷu tay, dưới ánh

đèn vàng mờ ảo ngoài bàn công, ánh mắt hần nhìn cô tha thiết.

Năm tháng luôn ưu ái người đàn ông này, không thể không thừa nhận, hần bây giờ, cho dù là khóe miệng khẽ cong lên một nụ cười nhàn nhạt, cũng đã đủ khiến người ta nghẹt thở rồi.

Hần chậm rãi đi về phía cô, nhẹ nhàng mà ôm lấy cô, dù chỉ là một lời nói cũng không hề thốt ra.

Nếu để cho chị Kiều biết được, cô và hần kỳ thực chỉ là tân hôn, nhưng lại chẳng thể mở lòng được với nhau, không biết chị ấy sẽ nghĩ như thế nào.

Hần dịu dàng cởi bỏ áo tắm của cô, để rồi thấy được điều bí mật.

Tường Chính Nam ôm lấy thất lưng của cô, nhẹ nhàng quỳ xuống, vô cùng trân trọng mà đặt lên trên bụng cô một cái hôn tha thiết.

Hốc mắt trong tích tắc đó bất chợt chua xót, lúc trước hai đứa nhỏ quá lớn, cô căn bản không thể nào sinh tự nhiên, vì thế, ở tuần thứ ba mươi tám của thai kỳ, cô đành lựa chọn sinh mổ.

Bây giờ, chỗ đó để lại một vết sẹo dài mờ.

Nụ hôn của hần nhẹ tựa lông chim rơi lên vết sẹo của cô.

Hần hiển nhiên đã biết tất cả.

Ngày hôm sau tỉnh lại, vừa mở mắt ra liền bắt gặp ánh mắt hần đang chăm chú nhìn cô nhưng chưa kịp thu lại.

Ngày nào đó, hần thế nhưng mang cô tới tiệm làm trang sức thủ công ở con đường cũ kia, bà chủ của cửa tiệm vẫn mập mạp như trước, nét tươi cười đầy gương mặt, bà ấy vừa thấy Tường Chính Nam đẩy cửa đi vào, liền nhiệt tình chạy ra đón tiếp, cùng hần trao đổi vài câu bằng tiếng Tây Ban Nha.

Nhìn Tường Chính Nam mặc quần áo lao động, đeo mặt nạ bảo hộ cực kì chuyên tâm dùng mỏ hàn hơi nung chảy khối bạc trong nồi nung quặng, dùng những phiến kim loại đặc chế ép khối bạc thành tấm mỏng, mỏ hàn hơi làm giảm độ cứng, sau đó thực thông thạo mà dùng búa nhỏ tán mỏng mảnh bạc hơn nữa, rồi dùng máy mài. Cuối cùng lại bỏ vào nung một lần nữa, rồi kéo sợi, đánh bóng.

Sau một hồi lâu, một chiếc nhẫn dây hình chữ "J" đã xuất hiện trước mặt Hứa Liên Trăn.

Hứa Liên Trăn trong nháy mắt đó, nhớ lại hần cũng đã từng đưa cho cô một sợi dây chuyền, trên đó cũng khắc một chữ "J" thật tinh xảo, khéo léo đáng yêu.

Cô bỗng nhiên chợt nhận ra, đó là chữ cái đầu viết tắt trong họ của hần. Thì ra, từ rất lâu rất lâu trước đó, hần đã từng mạng họ của mình để tặng cho cô.

Tường Chính Nam dùng một sợi dây chuyền bạc xỏ chiếc nhẫn dây hình chữ "J" vào, rồi tự tay đeo nó lên cổ cô.

Không có nhiều hoa văn trang trí, chỉ có duy nhất một chữ cái, nhưng so với những món trang sức lộng lẫy khác nó còn khiến cô cảm thấy hạnh phúc hơn bội phần.

Lại vài ngày sau đó trôi qua, hai người cùng nhau đi dạo trên con đường La Ramblas nổi tiếng. Suốt dọc đường đi, hần vẫn luôn nắm lấy tay cô thật chặt, tựa như muốn đi như vậy mãi, đi đến hết cuộc đời!

Sau này, mỗi một năm cùng một thời điểm này, hần đều dành riêng thời gian, mang cô sang Barcelona, rồi đưa cô đến tiệm trang sức thủ công làm trang sức tặng cô, thế cho nên, cô dần dần cũng nói được một chút tiếng Tây Ban Nha.

Có một năm, khi cô đi dạo một mình trên phố, đi qua tiệm trang sức đó, liền đẩy cửa đi vào. Bà chủ tiệm mập mạp vui vẻ từ bên trong đi ra, sau khi cho cô một cái ôm nồng ấm, rồi mời cô ngồi xuống cùng uống cà phê, bà ấy đã kể cho cô rất nhiều chuyện.

Cuối cùng bà chủ nói: "Tôi sắp đóng cửa tiệm này, hôm nay cô mang hết những món trang sức hai người để lại đây đi. Giờ này sang năm hai người tới, có lẽ tôi đã không còn ở đây nữa."

Hứa Liên Trăn mù mờ không hiểu. Bà chủ lại nói: "Ngày trước khi Tường tiên sinh chưa mang cô tới đây, hàng năm anh ấy đều đến một lần, làm nhẫn làm trang sức khác, một năm một bộ, nhưng anh ấy chưa lần nào mang đi, chỉ nói là gửi lại trong tiệm của tôi."

Khi bà chủ mở một chiếc hộp bạc thủ công của bà ấy ra, Hứa Liên Trăn liền ngẩn cả người.

Bên trong có sáu bộ trang sức bạc nào nhẫn, dây chuyền, vòng tay. Cô thật cẩn thận nhìn kĩ từng chút một, liền phát hiện ra trên mỗi món đều có khắc chữ "JX".

*J là chữ đầu trong “Jiǎng”, tiếng latin của họ Tường. Còn X là “Xǔ” của họ Hứa.

Đó là họ của hần và họ của cô, là của hai người!

Năm năm chia ly, hàng năm hần đều đến đây, tự mình làm một bộ trang sức cho cô.

Nước mắt, bất giác dâng đầy hai mắt!

Hắn từng nói: "Là bởi vì anh yêu em, yêu em nhiều đến vậy. Nhưng em lại không hề biết, anh chưa bao giờ để em biết."

Thì ra, hắn thật sự chưa bao giờ để cô biết điều này.

Hắn yêu cô! Tường Chính Nam vẫn luôn rất yêu rất yêu cô!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Phiên ngoại hai bạn nhỏ Tường Tuấn Văn – Tường Tuấn Hữu

#1: Chuyện đánh đòn.

Hai anh em sinh đôi đánh nhau khiến Hứa Liên Trăn nổi giận, Hứa Liên Trăn quát: "Hai đứa ngựa da có phải hay không, còn gây chuyện nữa là mẹ tét mông hai đứa thành đôi đũa nghe chưa?"

Tuấn Văn: "Mẹ, mông vốn dĩ là một cặp mà!" Dứt lời, còn quay sang hỏi Tuấn Hữu: "Đúng không, em trai?"

Tuấn Hữu gật đầu thật mạnh: "Đúng vậy, vốn dĩ nó là một cặp!"

Hứa Liên Trăn á khẩu không nói được gì, quay đầu sang nhìn Tường Chính Nam bên cạnh cũng đang phì cười.

#2: Chuyện búp bê barbie.

Có em gái Nhiếp Diệc Tâm đến nhà chơi, Hứa Liên Trăn mua rất nhiều đồ chơi cho bé, trong đó có một con búp bê barbie.

Nhiếp Diệc Tâm thay quần áo rồi đổi giày cho barbie, chơi vui cực kì, cười vui vẻ không ngớt.

Tuấn Văn trái nhìn một cái phải nhìn một cái, nhìn không được đặt câu hỏi: "Mẹ, cái này gọi là barbie sao?"

Hứa Liên Trăn gật đầu: "Đúng rồi, đây là búp bê barbie."

Cặp mắt Tuấn Văn nhanh như chớp nhìn sang chỗ khác, vừa nói vừa làm điệu bộ: "Nhưng mà ngực của nó lớn như vậy, sao có thể gọi là barbie được?"

Cả Hứa Liên Trăn lẫn Tường Chính Tuyền đầu tiên là sững sờ, sau khi hiểu ra liền ngậy cả người.

Tuấn Hữu ở một bên tự đắc cười khanh khách mà tổng kết: "Ông nội bà nội, ba ba, mẹ, cô dượng, mấy người lớn thật là ngốc, nó chắc chắn không phải là baby, vì ngực của nó còn lớn hơn cả mẹ cơ mà..."

Ha ha ha ha...

#3: Chuyện sinh thêm em gái.

Ban đêm, hai đứa nhóc kia làm thế nào cũng không chịu đi ngủ.

Tường Chính Nam vừa dỗ lại vừa lừa, nhưng một chút hiệu quả cũng không có. Vì thế hắn quyết định dùng tới chiêu độc: "Các con nếu không chịu ngoan ngoãn đi ngủ, ba mẹ liền sinh thêm em gái, sau này chỉ thương em gái thôi, không thương hai đứa nữa."

Hai anh em sinh đôi nhìn em, em nhìn anh, cuối cùng cũng ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ.

Một thời gian sau, Tường Chính Nam thấy chiêu này hữu dụng nên dùng đi dùng lại.

Tuấn Văn hỏi: "Ba ba, lần trước ba có nói là sẽ sinh em gái, sao lâu như vậy mà vẫn chưa thấy em đâu?"

Tuấn Hữu nhìn anh trai, đôi mắt to vô tội chớp một cái, cái hiểu cái không nói: "Thế còn phải nói, nhất định là vì ba ba vô dụng, cho nên mẹ mới không sinh được em gái."

Vô dụng... Hai con trai lại còn nói hắn vô dụng... Tường Chính Nam trực tiếp té xỉu!

#4: Chuyện gọi điện thoại.

Tuấn Văn, Tuấn Hữu ở nhà chơi trò gọi điện thoại giả.

Ba ba Tường Chính Nam thấy vậy liền trêu: "Hai đứa ngày nào cũng ở cùng nhau, gọi điện thoại cũng chẳng có gì để nói. Nếu muốn gọi thì đi gọi cho bạn gái ấy..."

Tuấn Văn Tuấn Hữu nghe vậy, liền đưa bàn tay be bé của mình đặt lên tai giả điện thoại.

Một đứa nói: "Alô, là Tiểu Tiểu đó sao?"

Đứa còn lại: "Alô, Chu Gia Kì, cậu có muốn đến nhà mình chơi không?"

Cả nhà nhất thời tròn tròn mắt, sau đó là cười muốn ngất...

#5: Tiết mục ngoài dự đoán

Hai mươi lăm năm sau, một trong thập đại thanh niên kiệt xuất của thế giới Tường Tuấn Văn đồng ý tham dự tiết mục phỏng vấn nổi tiếng.

Người dẫn chương trình tươi cười ngọt ngào: "Hôm nay thật sự rất cảm ơn Tường Tuấn Văn tiên sinh đã không quản bận trăm công ngàn việc để bớt chút thời gian đến tham dự cuộc phỏng vấn của chúng ta. Với người bình thường mà nói, sự ảnh hưởng của gia đình, đặc biệt là ảnh hưởng từ cha mẹ là vô cùng quan trọng, Tường tiên sinh, gia đình và ba mẹ anh đã có những ảnh hưởng như thế nào đối với anh? Một lát nữa ở những phút cuối cùng của tiết mục, anh có sẵn lòng chia sẻ cùng mọi người một chút không?"

Tường Tuấn Văn mỉm cười nhìn ống kính máy quay, vẻ tuấn tú khiến người ta không khỏi cảm thán trong lòng, người nữ dẫn chương trình cho dù đã nhìn quen soái ca nhưng lúc này cũng có cảm giác hít thở không thông. Chỉ nghe anh chậm rãi nói: "Tôi xuất thân từ một gia đình vô cùng hạnh phúc, bình thường gia đình người ta đều là nghiêm phụ từ mẫu, nhưng ở nhà tôi thì lại ngược lại hoàn toàn, tôi và em trai từ nhỏ đã rất sợ mẹ, bởi vì chỉ cần hai anh em phạm lỗi, mẹ sẽ phạt chúng tôi quỳ gối. Có lẽ là bởi vì từ nhỏ đã được mẹ giáo dục nghiêm khắc, cho nên mới khiến tôi và em trai tôi bây giờ đều rất nghiêm khắc với bản thân mình."

Nữ MC lúc này đã lấy lại tinh thần, tỏ ra vô cùng hứng thú: "Mẹ anh nghiêm khắc như thế, vậy còn ba anh thì sao? Ông ấy sẽ che chở cho hai người chứ?"

Tường Tuấn Văn lộ ra một biểu tình cực bất đắc dĩ: "Hoàn toàn không, từ khi tôi bắt đầu có ký ức, ở trong gia đình chúng tôi, ba ba chưa bao giờ lớn tiếng nói chuyện với mẹ bao giờ."

Nữ MC không thể tin được nói: "Bác trai chính là Tường Chính Nam tiên sinh phải không ạ, ông ấy chưa từng lớn tiếng với mẹ anh lần nào sao?"

Tường Tuấn Văn cười: "Có lẽ mọi người ở đây sẽ không tin, nhưng thật sự thì chưa từng có bao giờ, đây là truyền thống của gia đình chúng tôi, ở nhà cô dưỡng tôi cũng như thế."

Nữ MC lại một lần nữa tỏ ra kinh ngạc: "Không thể tưởng tượng được, ngài Nhiếp Trọng Chi người đứng đầu bảng xếp hạng giàu có của tạp chí Hồ Nhuận tiếng tăm lừng lẫy, khi ở nhà cũng là một chuyên gia chiều vợ!"

Tường Tuấn Văn cười cười: "Cá nhân tôi cảm thấy dưỡng tôi còn khoa trương hơn ba tôi rất nhiều. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là tôi thấy ba tôi cũng đã đủ khoa trương lắm rồi."

Nữ MC hưng trí bừng bừng: "Vi phúc lợi của các vị khán giả đang ngồi trước màn hình TV, hôm nay tôi cũng thử đóng vai trò của một paparazzi chuyên săn chuyện bất quải, Tường tiên sinh có thể tiết lộ cụ thể cho chúng tôi một vài điều bất ngờ không?"

Tường Tuấn Văn mỉm cười: "Tôi chỉ có thể nói một vài điều đơn giản thôi, truyền thống của gia đình chúng tôi chính là trọng nữ khinh nam."

Khán giả phía dưới, đặc biệt là các khán giả nữ đều thốt lên một tiếng Ô đây kinh ngạc lẫn ngưỡng mộ.

Lúc này, trong phòng khách nhà họ Nhiếp, Nhiếp Diệc Hoàn đang dùng khăn lau lau chùi bàn trà, "Nội nguơ đầy mặt"* mà ngẩng đầu lên, miệng ai oán lầm bầm: "Cái gì mà trọng nữ khinh nam, ở hai nhà Tường Nhiếp, nam căn bản không đáng một đồng tiền!"

*từ này phiên âm là 'nèiniú nǎnmian' gần giống từ 'lèiliú mǎnmian' là lệ roi đầy mặt, có lẽ tác giả chơi chữ nói ngọng :D mình đoán thế :3

Nhiếp Diệc Tâm vừa xem TV, vừa ăn bánh bích quy đích thân ba ba nướng: "Nhiếp Diệc Hoàn, tháng này em còn muốn lĩnh tiền tiêu vặt nữa không đấy?"

Nghe vậy, động tác chà lau chân bàn trà của Nhiếp Diệc Hoàn càng hung mãnh hơn, giống như hận không thể lau cho nó biến mất luôn: "Ba ba nói mỗi tháng làm đủ hai mươi ngày mới có thể nhận lương mười ngày, hôm nay mới là ngày thứ mười tám."

Nhiếp Diệc Tâm cười tủm tỉm nói: "Cho nên, đừng làm cái bộ dạng chịu nhiều khổ cực với oán hận thế nữa đi, ba ba sắp xuống lầu rồi, em cũng đừng bắt cần mà để ba ba nghe được thì..."

Nhiếp Diệc Hoàn lập tức nín thở không dám ho he một lời, quay đầu liếc trộm chỗ cầu thang, may mà không có gì, cậu lấy lòng tiến đến bên cạnh chị gái Nhiếp Diệc Tâm, vẻ mặt nịnh bợ giống như cún đòi ăn xương, hai mắt ánh lên màu xanh lè đói khát: "Chị, tình hình kinh tế của em dạo này hơi căng, chị gái yêu quý của em, hai chúng ta làm một cuộc thương lượng, thế nào?"

Nhiếp Diệc Tâm còn chưa trả lời, chỉ nghe thấy phía sau hai người truyền đến vài tiếng hắng giọng, thanh âm của ba ba Nhiếp Trọng Chi vang lên: "Nhiếp Diệc Hoàn, con muốn thương lượng gì với chị con thế?"

Ba ba sao mỗi lần xuất hiện đều xuất quỷ nhập thần như vậy thế nhỉ?! Từ nhỏ đến lớn, Nhiếp Diệc Hoàn luôn luôn hoài nghi ba mình có phải có công phu khinh công cỡ 'Lăng ba vi bộ' hay 'Thần hành bách biến' hay không, chỉ là cậu chưa có điều kiện chứng thực mà thôi.

Nhiếp Diệc Hoàn vội vàng nhảy ra khỏi vị trí bên cạnh chị mình, cầm khăn lau lên hung hăng chà sát chân bàn: "Ba ba, không có gì..... Không có gì..."

"Có thật là không có gì không?"

Thanh âm của Nhiếp Trọng Chi không nặng cũng không nhẹ, người bên ngoài nghe xong có khi lại còn cho rằng thật hòa ái dễ gần này kia, nhưng trong lòng Nhiếp Diệc Hoàn lại không hiểu vì sao mà run lấy bầy: "Thật sự không có gì mà."

Nhiếp Trọng Chi: "Không có gì là tốt rồi, lau nhanh nhanh lên, làm xong thì vào phòng bếp bưng canh hầm lên, mẹ con sắp xuống rồi đấy."

Nhiếp Diệc Hoàn lại một lần nữa roi lệ đầy mặt.

Đây là cuộc sống đáng thương bi ai của đứa con trai duy nhất nhà họ Nhiếp!

Còn người con trai khác nhà họ Trương là Trương Tuấn Hữu giờ phút này bấm tắt cửa sổ video trên máy tính, ý cười trên khuôn mặt tuấn mỹ biến mất, ấn gọi điện thoại nội tuyến phân phó cấp dưới: "Thông báo đến quản lý các bộ phận, đúng bốn giờ có mặt trên tầng cao nhất để mở cuộc họp."

Bốn đứa nhỏ hai nhà Trương Nhiếp này, đều có những cuộc sống nhàn nhã, tự do tự tại riêng của mình, còn về phần câu chuyện của họ, đương nhiên cũng sẽ không thiếu những điều đặc sắc!

The-End

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Lạc Về Nơi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.